SARAH J.
MAAS
CASA CERULUI
și a AERULUI
ORAȘUL
SEMILUNII
LITERA

•JÍO” NEW ^**MGDN**

SARAH J. MAAS

CASA CERULUI şi a AERULUI

ORAŞUL SEMILUNII

Traducere din limba engleză şi note
LOREDANA VOICILĂ
LITERA
Bucureşt
l

Crescent City House of Sky and Breath Sarah J. Maas Copyright ©

2022 Sarah J. Maas Ilustraţie hartă: Virginia Allyn Ilustraţie copertă: Carlos Quevedo Toate drepturile rezervate. Nici o parte a acestei publicaţii nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nici o formă şi prin nici un mijloc electronic sau mecanic, inclusiv prin fotocopiere sau înregistrare pe orice suport» fără acordul scris al deţinătorului de drepturi de publicare.

Editura Litera tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19 e-

mail: contact@litera.ro
www.litera.ro
Oraşul Semilunii Casa Cerului şi a Aerului Sarah J. Maas
Copyright © 2022 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii Redactor: Rodica Bogdan Corector: Dorina Lipan Copertă: Bogdan Mitea
Tehnoredactare şi prepress: Ana Vârtosu
Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată de Cristina Vidraşcu Sturza.

Pentru Robin Rue,
agentă literară
neînfricată şi prietenă
adevărat

ă

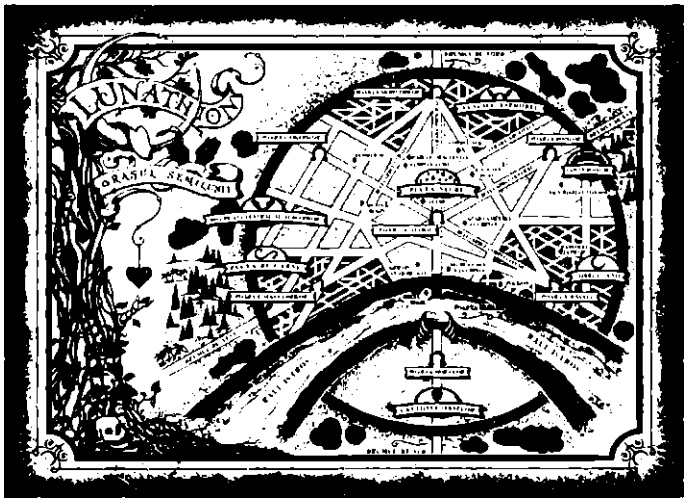

CELE PATRU CASE DIN MIDGARD

Stabilite în anul 33 E. V. de către Senatul Imperial din Oraşul Etern

CASA PĂMÂNTULUI ŞI A SÂNGELUI Metamorfi, oameni» vrăjitoare, animale comune şi mulţi alţii aleşi de Cthona, precum şi câţiva chemaţi de Luna

CASA CERULUI ŞI A AERULUI Malakimi (îngeri), Fee, spirite

elementale, silii* şi cei
binecuvântaţi de Solas> alături de
cei câţiva ocrotiţi de Luna
CASA APELOR
Spiritele râurilor, neamul Apelor,
creaturi acvatice, nimfe, kelpii,
nokk şi alţii asupra cărora
veghează Ogenas
CASA FOCULUI ŞI A UMBREI

**Silfii au fost izgoniţi din Casa lor ca urmare a faptului că au luat parte la Cădere, iar în prezent sunt consideraţi Inferiori, deşi mulţi dintre ei refuză să accepte acest statut.*

Daemonaki, Secerători, furii, vampyri, draki, dragoni, necromanţi dimpreună cu multe creaturi nenumite pe care nici măcar Urd însăşi nu poate să le privească

PROLOG

Soñé supravieţuise în lagărul de exterminare Kavalla două săptămâni.

Trecuseră două săptămâni şi gardienii - spurci[1], cu toţii - încă nu o mirosiseră. Totul mersese conform planului. Duhoarea zilelor petrecute

înghesuită în vagonul pentru animale acoperise mirosul sângelui ei, care ar ñ putut să o trădeze. O protejase şi atunci când o puseseră să mărşăluiască alături de ceilalţi de la o clădire de cărămidă la alta, în lagăr, acel nou Hei-, care nu era decât un exemplu la scară mică a ceea ce Asterii aveau de gând să facă dacă războiul continua.

După două săptămâni petrecute în acel loc, duhoarea i se impregnase

în piele, înşelând chiar şi nasurile ascuţite ale lupilor. **În** acea dimineaţă, la coada pentru micul dejun, stătuse la doar câţiva paşi de un gardian şi el nici măcar nu amuşinase în direcţia ei.

O mică victorie. Una pe care o primea cu bucurie în situaţia în care se aña.

Jumătate dintre bazele de rebeli Ophion căzuseră. Aveau să cadă şi altele, curând. însă, pentru ea, nu mai existau decât două

locuri pe lume: acela în care se afla şi portul din Servast, destinaţia ei din acea seară. Singură, chiar şi pe jos ar fi putut să ajungă acolo cu uşurinţă. Era unul dintre puţinele beneficii ale faptului că îşi putea schimba identitatea între om şi Vanir - şi ale faptului că era unul dintre puţinii oameni care făcuseră Saltul.

Asta o făcea practic Vanir. Îi garanta o viaţă lungă şi toate beneficiile pe

care aceasta le implica, privilegii pe care familia ei umană nu le avea şi nu ar fi putut niciodată să le obţină.
Poate că nu ar fi depus efortul de a face Saltul dacă nu ar fi încurajat-o părinţii ei - proprietăţile de vindecare îi ofereau o armură în plus într-o lume croită pentru a-i ucide pe semenii săi. Aşa că îl făcuse pe furiş, într-un centru ilegal de pe o alee dosită, cu un satir

zeflemitor ca Ancoră. Preţul ritualului fusese cedarea primei-lumini. Anii care trecuseră de atunci şi-i petrecuse învăţând cum să-şi poarte umanitatea ca pe o haină căreia ajunsese să îi cunoască toate dedesubturile. Poate că avea toate trăsăturile unui Vanir, dar nu avea *să fie* niciodată un Vanir. Nu în adâncul inimii ei, nu în sufletul ei.

În acea seară însă... în acea seară, pe Sofie nu o

deranja să lase ceva din monstru la vedere.

Nu avea să fie un drum uşor din cauza duzinii de mogâl- deţe strânse pe vine în spatele ei, în noroi, înaintea gardului de sârmă ghimpată.

Erau cinci băieţi şi şase fete, cu toţii strânşi de fratele ei de treisprezece ani, care îi veghea aşa cum îşi veghează un păstor turma. Emile îi scosese pe toţi din barăci cu ajutorul unui preot al soarelui, un

om blând, care acum stătea de pază în dreptul depozitului de la zece iarzi depărtare.

Copiii aveau pielea cenuşie, erau costelivi. Cu ochii prea mari, mult prea lipsiţi de speranţă.

Sofie nu simţea nevoia să le cunoască poveştile. Erau cel mai probabil la fel ca a ei: părinţi-oameni, care fie fuseseră prinşi, fie vânduţi. A doua variantă era cazul ei.

Norocul chior fusese singurul care o ferise pe Sofie de ghearele spurcilor - cel puţin până în acea clipă. într-o noapte, cu trei ani în urmă, rămăsese să studieze până târziu alături de prietenii ei, la biblioteca universităţii. Atunci când ajunsese acasă, după miezul nopţii, zărise ferestrele sparte şi uşa de la intrare distrusă, văzuse graffiti de pe colţul căsuţei lor obişnuite din suburbii - RAHAŢI REBELI - şi o luase

la fugă. Nu putea decât să-i mulţumească lui Urd că spurcul care stătea de paza la intrare nu o văzuse.

Mai târziu primise confirmarea faptului că părinţii ei erau morţi. Fuseseră torturaţi de Căprioară şi de diviziunea ei de elită, formată din torţionari, până când îşi dăduseră duhul. Raportul pe care Sofie îl obţinuse după ce se chinuise luni de zile în Ophion îi arătase că bunicii ei fuseseră

capturaţi şi duşi în lagărul Bracchus, din nord, unde fuseseră împuşcaţi pe rând, alături de alţi bătrâni, şi lăsaţi să putrezească într-o groapă comună.

Cât despre fratele ei... Sofie nu reuşise să afle nimic despre Emile până atunci. Lucrase alături de rebelii din Ophion ani de zile în schimbul unor frânturi de informaţii despre el, despre familia ei. Nu îşi permitea să se gândească la ceea ce

făcuse pentru a pune mâna pe acele informaţii. Spionajul şi cei pe care îi ucisese pentru a obţine ceea ce îşi dorea Ophion îi acopereau sufletul ca un veşmânt de plumb.

După ce, în cele din urmă, Ophion fusese mulţumit, o informaseră că Emile fusese trimis în acel loc şi că, surprinzător, supravieţuise. **În** sfârşit, reuşise să îi dea de urmă. Să convingă Conducerea să o lase să vină acolo... asta

fusese o cu totul altă poveste.

Până la urmă, avusese nevoie de sprijinul Pippei. Conducerea o asculta pe Pippa, soldatul credincios şi devotat, comandantul întregii unităţi de elită Căderea Luminii. Mai ales pentru că, în ultimul timp, Ophion primise lovituri atât de grave. Sofie cea aproape-om pe de altă parte... Ştia că este o armă importantă pentru ei, dar, pentru că avea sânge de

Vanir în vene, nu aveau să aibă niciodată cu totul încredere în ea. Aşa că, din când în când, avea nevoie de ajutorul Pippei. La fel cum misiunile unităţii Căderea Luminii aveau nevoie de puterile lui Sofie.

Ajutorul Pippei nu venise din prietenie. Sofie era convinsă că nu existau prietenii în cadrul reţelei de rebeli Ophion. Pippa era însă o oportunistă - şi ştia ce are de câştigat dacă operaţiunea avea să

decurgă bine, ştia că i se vor deschide şi alte uşi în Comandament dacă Sofie avea să se întoarcă triumfătoare.

La o săptămână după ce Comandamentul îi aprobase planul, după mai bine de trei ani de când familia ei fusese răpită din propria-i casă, Sofie păşise în Kavalla.

Aşteptase până când apăruse o patrulă de spurci şi le ieşise în cale, la doar un kilometru de locul în

care se afla acum. Aceştia găsiseră imediat documentele false ale rebeliunii pe care şi le pusese în haină. Nu avuseseră nici o idee că Sofie duce cu ea, ascunse în capul ei, informaţii care ar fi putut fi piesa finală, care să decidă soarta războiului împotriva Asterilor, reprezentând, poate, lovitura finală.

Ophion descoperise prea târziu că, înainte să pătrundă în Kavalla, îşi

dusese în cele din urmă la bun sfârşit misiunea pe care o pregătea de ani de zile. înainte să fie luată, se asigurase că Pippa şi Ophion ştiau că obţinuse acele informaţii. Aşa nu mai aveau cum să dea înapoi şi trebuiau să vină după ea şi Emile. Ştia că va trece prin Hei din cauza asta - obţinuse informaţii secrete şi acum le folosea cu scopuri conexe.

însă toate acestea aveau să vină abia mai târziu.

Patrula de spurci o interogase timp de două zile. După două zile o aruncaseră în vagonul de vite, alături de ceilalţi, convinşi că era doar o fată umană prostuţă, care se alesese cu documentele de la un iubit ce profitase de ea.

Sofie nu se gândise niciodată că diploma ei în actorie o va ajuta. Că va

auzi vocea profesorului ei criticând-o în timp ce cineva îi smulge unghiile din carne. Că va face o confesiune cu toată sinceritatea pe care pe vremuri o mima pe scenă.

Se întreba dacă cei din Conducere ştiau că îşi folosise aceste talente şi în mijlocul lor.

Nici în această privinţă nu avea de ce să îşi facă griji. Cel puţin nu până a doua zi. în seara aceea, singurul lucru care conta

era planul ei disperat, care acum avea să se împlinească. Dacă nu fusese trădată, dacă cei din Comandament nu aflaseră adevărul, atunci o ambarcaţiune ar fi trebuit să îi aştepte la treizeci de kilometri depărtare, ca să-i scoată din Pangera. îşi coborî privirea spre copiii care o înconjurau şi se rugă ca barca aceea să aibă mai mult loc decât pentru cei trei pasageri pe care ea îi anunţase.

Prima săptămână şi jumătate în Kavalla şi-o petrecuse aşteptând să-l zărească pe fratele ei, încercând să afle unde ar fi putut să îl găsească în lagărul acela uriaş. Apoi, cu câteva zile în urmă, îl întrezărise la coada pentru mâncare. Se prefăcuse că se împiedică pentru a-şi putea masca uluirea, bucuria şi dorul.

Era atât de înalt acum. La fel de înalt ca tatăl lor. Ajunsese numai piele şi os,

departe de imaginea sănătoasă a băiatului de treisprezece ani care ar fi trebuit sâ fie. Chipul lui însă... era chipul cu care crescuse de mică, doar că începuse să arate primele semne ale maturităţii.

în acea seară reuşise să i se strecoare în dormitor. în ciuda celor trei ani care se scurseseră şi a nenumăratelor mizerii pe care le înduraseră amândoi, şi Emile o recunoscuse imediat. Sofie

ar fi fugit chiar în acea clipă cu el, însă băiatul o implorase să îi ia şi pe ceilalţi copii.

Acum, doisprezece copii, fete şi băieţi, stăteau pe vine în spatele ei.

Alarma avea să urle curând. Aflase că în acel loc existau sirene pentru fiecare lucru în parte - pentru a le anunţa trezirea, mesele, inspecţii neprevăzute.

Cântecul sfâşietor al unei păsări răsună în ceaţă. *Aveau drum liber*.

Mulţumindu-i în gând preotului soarelui şi zeului pe care acesta îl slujea, Sofie îşi ridică mâna mutilată spre gardul electric . Nu se uită la unghiile ei lipsă, nici la bătături, nici măcar nu simţi cât de amorţite şi ţepene îi erau mâinile, în timp ce curentul electric se scurgea în ea.

Prin ea, în ea, devenea parte *din* ea. Devenea al ei,

îl putea folosi aşa cum îşi dorea.

Un gând doar, şi stăpâni energia gardului, vârfurile degetelor ei scoţând scântei acolo unde se încleştaseră în jurul metalului. Sub palma lui Sofie, metalul deveni portocaliu, apoi roşu.

îşi lăsă mâinile în jos. Pielea îi ardea atât de tare încât despicase metalul şi sârma. Emile le şopti celorlalţi să nu ţipe, dar Sofie îl auzise pe unul

dintre băieţi murmurând: *„Vrăjitoare”.*

Era o temere tipică a oamenilor legată de cei cu sânge de Vanir - de femeile care deţineau o putere atât de mare. Nu se întoarse ca să-i spună că nu puterea unei vrăjitoare era ceea ce-i curgea prin vene. Că era ceva mult mai rar.

Simţi pământul rece odată ce ultima parte a gardului cedă. îl desfăcu în două, suficient încât să se poată strecura prin fantă.

Copiii înaintară uşor, dar ea le făcu semn să se oprească. Cercetă drumul care li se întindea înainte. Separa lagărul de pădurea de ferigi şi pini.

Ameninţarea avea să vină însă din spate. Se răsuci spre turnurile de veghe din colţurile lagărului, în care se aflau gardieni cu puşti cu lunetă, bine antrenaţi, care vegheau drumul.

Sofie trase aer în piept şi energia pe care o

extrăsese din gard îi vibra din nou în trup. în cealaltă parte a curţii, proiectoarele începură să scoată o ploaie de scântei, atrăgându-i pe gardienii care se puseră pe strigat.

Sofie desfăcu gardul mai mult, cu braţe ostenite, metalul sfâ- şiindu-i palmele, şi le şopti copiilor *să fugă*i, *să fugă, să fugă...*

Umbre mici, în uniforme gri, zdrenţuite şi pătate, mult prea vizibile în lumina lunii aproape pline,

trecură grăbit prin gard şi alergară pe drumul noroios către desişul de ferigi şi rigola adâncă de la capătul lui. Emile trecu ultimul. Trupul lui deşirat şi osos o uluia încă.

Sofie nu voia să se mai gândească la asta. Alergă după el, slăbită din cauza lipsei de mâncare, a muncii istovitoare, a mizeriei deprimante din acel loc. Noroiul şi pietrele îi răneau picioarele goale, însă, când privea chipurile palide ale

copiilor dintre ferigi, durerea era îndepărtată. *Repede, repede, repede,* şopti ea.

Nu aveau să-i aştepte.

Una dintre fete îşi pierdu echilibrul atunci când se ridică să sară şanţul. Sofie o apucă cu braţul ei osos, ajutând-o să se ţină pe picioare în timp ce înaintau cu greu printre ferigi, împiedi- cându-se de rădăcini. Mai repede. Trebuiau să se mişte *mai repede...*

Se auzi urletul unei sirene.

Una pe care Sofie nu o mai auzise până atunci. Ştia însă ce semnala scrâşnetul ei infernal: *o evadare.*

Printre copaci apărură fasciculele de lumină ale lanternelor, în vreme ce Sofie şi copiii ajungeau la marginea dealului, cât pe ce să se prăvălească în rigola plină de ferigi. Asta însemna că spurcii erau în forma lor umanoidă. Partea

bună - privirea nu le era la fel de ascuţită în acest fel. Partea rea - asta însemna că aveau pistoale la ei.

Lui Sofie i se tăie respiraţia. Se concentrâ însă şi-şi revărsă energia în spate. Lanternele se stinseră. Nici măcar prima- lu- mină nu putea ţine piept puterii ei. Se auziră strigăte - masculine, vicioase.

Sofie se grăbi să treacă în fruntea grupului, în vreme ce Emile era în

spate, ca să se asigure că nu rămâne nimeni în urmă. Sofie îşi simţi pieptul inundat de mândrie, chiar dacă era amestecată cu teroare.

Ştia că, dacă aveau să fie prinşi, în lagăr nu se întorceau vii.

Cu coapsele arzându-i de durere, Sofie urcă în fugă panta abruptă a rigolei. Nu voia să se gândească prin ce trec copiii ale căror picioare, subţiri ca nişte beţe, abia

puteau să-i susţină.
Ajunseră în vârful dealului odată cu urletul spurcilor, un sunet inuman, izvorât din beregate umanoide. Chema la vânătoare.

Sofie împinse copiii să alerge mai repede. Ceaţă, ferigi, copaci, pietre...

Atunci când unul dintre băieţi se prăbuşi la pământ, îl luă ea în braţe, concentrându-se asupra mâinilor prea delicate care se agăţaseră de ea.

Grăbiţi-vă, grâbiţi-vă, grăbiţi-vă....

Zăriră drumul şi duba. Agentul Arc Argintat aşteptase.

Nu îi ştia numele adevărat. Nu îl lăsase să i-l spună, deşi avea o bănuială care era acela şi *cine* era el. Pentru Sofie avea să rămână însă Argint. Şi Argint aşteptase.

Zisese că nu o va face. Zisese că Ophion îl va ucide pentru că îşi abandonase misiunea. Că

Pippa îl va ucide. Sau că îi va ordona unuia dintre soldaţii ei din Căderea Luminii să o facă.

Dar Argint o însoţise pe Sofie şi stătuse ascuns două săptămâni, până când ea îi trimisese o undă de prima-lumină - singurul semn pe care îndrăznea să îl dea în condiţiile în care lagărul de exterminare era înţesat de Vaniri -, care îl anunţa că trebuia să fie gata în douăzeci şi patru de ore.

îi spusese să nu îşi folosească puterile. Chiar dacă, folosin- du-le, lucrurile ar fi fost mult mai uşoare şi mai sigure, ar fi fost prea vlăguit. Şi ea avea nevoie de toată puterea lui pentru mai târziu.

Chipul lui Argint era pal în lumina lunii, încadrat de uniforma imperială pe care o furase, cu părul pieptănat pe spate, ca al oricărui ofiţer spilcuit. A făcut o grimasă spre Emile,

apoi spre ceilalţi unsprezece copii - în mod clar calculând câţi puteau să încapă în duba albă.

- Toţi! spuse Sofie răguşit, alergând spre vehicul. Toţi, Argint.

înţelese. El o înţelegea întotdeauna.

Sări din maşină cu o graţie neomenească şi deschise uşile, într-un minut, Sofie era strânsă lângă Argint pe scaunul din faţă, căldura pe care acesta o emana încălzindu-i trupul

prin hainele zdrenţuite. Abia dacă apucă să respire şi el deja apăsa pedala de acceleraţie până la podea.

Argint îi mângâie uşor umărul cu degetele, de parcă ar fi încercat să se convingă că era cu adevărat acolo, că reuşise să evadeze.

Nici unul dintre copii nu scoase vreun cuvânt. Nici unul dintre ei nu plânse.

în timp ce duba gonea în noaptea, Sofie se întrebă

dacă mai erau măcar în stare de aşa ceva.

Le luase treizeci de minute să ajungă în oraşul-port Servast.

Sofie se lăsase pe mâna lui Argint, care se îngrijise, chiar dacă în acelaşi timp gonea pe drumul accidentat de ţară, încât cei mici să găsească mâncarea din pungile pe care le depozitase în spate. Era îndeajuns doar pentru trei persoane, dar copiii ştiau cum să împartă până

la ultima firimitură. Argint se asigurase că Sofie mănâncă şi ea ceva. Cele două săptămâni în lagăr aproape că o distruseseră. Nu înţelegea cum de supravie- ţuiseră acei copii luni de zile. Ani. Fratele ei supravieţuise *trei ani.*

- Căprioara este aproape. Am primit în dimineaţa aceasta veşti că se află în Alcene, spuse Argint încetişor, în timp ce luau o curbă.

Era un orăşel la nici două ore depărtare - unul dintre depourile de o importanţă vitală de-a lungul Coloanei, calea ferată nord-sud, care punea la dispoziţie muniţie şi provizii trupelor imperiale.

- Spionii noştri au spus că se îndreaptă încoace.

Lui Sofie i se făcu stomacul ghem, dar alese să se concentreze asupra hainelor şi a încălţărilor de

schimb pe care i le adusese Argint.

- Atunci, să sperăm că ajungem pe coastă înaintea ei.

Argint înghiţi un nod.

- Pippa? îndrăzni Sofie să întrebe.

Argint îşi încleştă maxilarul. £1 şi Pippa încercau să obţină o promovare în cercul interior al Comandamentului de ani buni. Argint o numise pe Pippa *o fanatică nebună,* în

mai multe rânduri, mai ales după ce diviziunea Căderea Luminii condusese un atac brutal, care nu lăsase în urmă nici un supravie-ţuitor. însă Sofie înţelegea devotamentul Pippei - până la urmă, ea însăşi crescuse prefacându-se că este complet umană. Ştia din proprie experienţă cum sunt trataţi oamenii - cum fusese tratată probabil Pippa întreaga viaţă de Vaniri. Unele lucruri, unele

trăiri... Argint nu avea cum să le înţeleagă.

- Nici o veste deocamdată, îi răspunse Argint. Ar face bine să fie acolo unde a promis că va fi.

în cuvintele lui se citeau clar dezaprobarea şi neîncrederea.

Sofie nu mai adăugă nimic. Nu avea să-i spună nimic despre informaţiile pe care le aflase, în ciuda a tot ceea ce făcuse şi însemna pentru ea, în

ciuda orelor tăcute pe care le petrecuseră împreună, uniţi trup şi suflet. Nu avea să spună nimic nimănui până când Comandamentul nu îşi îndeplinea promisiunile.

Asterii îşi dăduseră probabil deja seama de ceea ce descoperise. Fără îndoială trimiseseră Căprioara după ea, ca să o împiedice să mai spună şi altora ceea ce ştia.

însă ameninţarea directă o reprezentau

spurcii care se apropiau din ce în ce mai mult, cu cât înaintau. Privirile pe care Argint le tot arunca în oglinda retrovizoare îi arătau lui Sofie că şi el este conştient de această ameninţare.

Poate că ei doi puteau să vin de hac unei mâini de meta- morfi lupi - nu ar fi fost prima oară. Nu avea să fie însă vorba doar de o mână, pentru că era o evadare din Kavalla. Aveau să fie mult mai mulţi decât

ar fi putut ei înfrunta, păstrându-şi vieţile.

Se pregătise pentru eventualitatea în care nu ar fi supravieţuit. îşi predase deja com-cristalul Comandamentului, înainte să intre în Kavalla. Era preţioasa, singura linie de comunicare cu cel mai valoros spion al lor. Soñé ştia că aveau să păstreze bucăţica de cristal în siguranţă. La fel cum Argint avea să îl păstreze

în siguranţă pe Emile. îşi dăduse cuvântul.

Coborâră din dubă. Ceaţa învăluia docurile înguste din Ser- vast, întinzându-se deasupra apelor întunecate ale Mării Hal- dren. Se ţâra în jurul caselor vechi de piatră din port, făcând să pâlpâie prima-lumină din cele câteva lampadare de pe străzile pietruite. în spatele ferestrelor cu obloane nu strălucea nici o lumină; nici o maşină şi nici un trecător

nu se mişcau în adâncul umbrelor şi al ceţii.

Părea că străzile din Servast fuseseră golite înainte de sosirea lor. De parcă locuitorii oraşului - în mare parte pescari săraci, atât oameni, cât şi Vaniri din Casa Apelor - se baricadaseră în interioare, instinctul şoptindu-le că ceaţa nu putea fi învinsă. Nu în acea noapte.

Nu când spurcii amuşinau.

Argint o luă înainte, deschizând calea, cu părul fluturându-i de sub şapca pe care şi-o trăsese pe cap, cu atenţia împărţită în toate direcţiile şi pistolul la îndemână. Sofie îl văzuse ucigând eficient folosindu-se de puterea sa, dar uneori era mai simplu să ai o armă.

Emile o urmă îndeaproape pe Sofie în timp ce se strecurau pe străzi părăginite, prin pieţe goale. Sofie simţea ochi

aţintiţi asupra lor din spatele ferestrelor închise. Nimeni nu îşi deschidea însă uşa ca să le ofere ajutor.

Lui Sofie nu îi păsa. Atâta timp cât barca avea să îi aştepte acolo unde i se spusese că îi va aştepta, lumea întreagă putea să se prăvălească în Hei.

Din fericire, vasul *Bodegraven* aştepta la capătul unui doc lung din lemn, la 250 de metri depărtare, cu numele

strălucind argintiu pe fundalul întunecat al carenei. Se vedeau lucind câteva prime-lumini în hublourile pentru abur, dar puntea era cufundată în tăcere. Emile ofiă, de parcă ar fi avut în faţa ochilor o viziune trimisă de Luna.

Sofie se rugă în gând ca şi alte ambarcaţiuni ale reţelei Ophion să îi aştepte în larg, ca întăriri, exact aşa cum îi promisese Comandamentul în

schimbul bunului pe care
li-l aducea
din lagăr. Lor nu le păsase
că acel bun era fratele ei.
Pentru ei conta doar ceea
ce le spusese ea că poate
face.
Sofie cercetă străzile,
docurile, cerul.
Energia din vene îi vibra în
ritmul inimii. Un bubuit
surd în adâncul oaselor, un
dangăt prevestitor de
moarte. Un avertisment.
Trebuiau să plece, în acea
clipă.

Vru să înainteze, dar mâna grea a lui Argint se coborî pe umărul ei.

- Sunt aici, a spus el, cu accentul lui nordic.

Simţurile ascuţite îl ajutau să detecteze lupii mai uşor decât putea ea să o facă. Sofie îşi trecu privirea pe deasupra acoperişurilor înclinate, peste străzile pietruite, încercând să străpungă ceaţa.

- Cât de aproape sunt?

Chipul frumos al lui Argint purta amprenta fricii.

- Sunt pretutindeni. La dracu, sunt pretutindeni! Doar trei străzi între ei şi izbăvire. Se auziră strigăte de la o stradă depărtare.
- Acolo! Acolo!
O clipă lungă cât bătaia unei inimi ca să decidă. O bătaie de inimă - Emile se opri, cu frica pâlpâind în ochii lui întunecaţi.
De acum, nu avea să mai existe frică. De acum, nu avea să mai existe durere.
- Fugi! îi şuieră Sofie lui Argint.

Argint îşi duse mâna spre pistol, dar ea i-o dădu la o parte şi zise:

- Du copiii pe barcă şi mergeţi! Eu voi ţine la distanţă lupii. Ne vedem acolo.

Unii dintre copii ţâşniseră deja spre doc. Emile aştepta.

- Fugi! îi strigă ea din nou lui Argint.

Argint îi mângâie obrazul - cea mai blândă atingere - şi o luă la goană după copii, strigând la căpitan să

pornească motoarele. Nu avea să supravieţuiască nici unul dacă nu plecau chiar în acea clipă.
Sofie se întoarse spre Emile.
- Fugi la barcă!
Ochii lui - ochii mamei lui - se măriră de uimire.
- Dar cum ai să...
- îţi promit, am să te găsesc din nou, Emile. Nu uita ce ţi- am spus. Du-te!
Când îi strânse în braţe trupul deşirat şi osos, inhala un strop din

parfumul lui - acela care se ascundea sub straturile acre ale murdăriei adunate în lagăr. Apoi Emile se trase la o parte, cât pe ce să se împiedice când văzu energia care începea să se strângă în vârful degetelor lui Sofie.

- Fă-i să plătească! îi murmură blând fratele ei.

Sofie îşi închise ochii, pregătindu-se. Adunându-şi puterile. Pe stradă se stinseră luminile. Atunci când îşi deschise pleoapele

în întuneric, Emile ajunsese pe doc. Argint aştepta pe rampă, chemându-l la el sub lumina ultimului felinar care mai rămăsese aprins. Li se întâlniră privirile.

Sofie dădu din cap o dată - sperând că în acel unic gest putuse să strângă tot ce era în inima ei - şi o luă spre locul din care se auzeau venind urletele spurcilor.

Sofie alergă direct în lumina aurie a farurilor de

la patru maşini care purtau blazonul Asterilor: abrevierea SPQM înconjurată de o cunună de şapte stele. Toate patru erau pline ochi cu spurci îmbrăcaţi în uniforme imperiale, cu pistoalele scoase.

Sofie o identifică imediat pe femeia cu păr auriu ce se lăfaia pe bancheta din faţă a uneia dintre maşinile militare decapotabile. în jurul

gâtului îi lucea un colan de argint.

Căprioara.

Metamorfiil avea doi lunetişti lângă ea, cu armele îndreptate spre Sofie. Chiar şi în întuneric, părul Lidiei Cervos lucea, în- cadrându-i chipul frumos, pasiv şi rece. Ochii ei de chihlimbar erau pironiţi asupra lui Sofie, luminaţi de un amuzament plin de mândrie. Triumfal.

Sofie se ascunse după colţ înainte ca armele lor

să bubuie ca tunetul. Mârâiturile spurcilor răsunară în ceaţă, din spatele ei, în timp ce se avânta în miezul oraşului, cât mai departe de port. Departe de barcă şi de copii. De Emile.

Argint nu-şi putea folosi puterea ca să o găsească. Nu avea idee unde era.

Sofie alergă mai departe pe străzile goale şi întunecate, cu respiraţia tăiată. Sirena ambarcaţiunii răsună

ascuţit în noaptea înnegurată, implorând-o parcă să se grăbească.

Drept răspuns, o jumătate de duzină de urlete inumane se ridicară dindărătul ei. Se apropiau.

Asta însemna că unii dintre ei îşi luaseră forma de lup.

Pe trotuarul din apropiere se auziră ţăcănind gheare şi Sofie strânse din dinţi, tăind-o pe o alee ce ducea către singurul loc în care,

conform tuturor hărţilor pe care le cercetase, ar fi putut avea o şansă să supravieţuiască. Sirena răsună din nou - o ultimă avertizare că urma să plece.

Doar dacă ar fi putut să pătrundă puţin mai în adâncul oraşului. .. mai în adânc...

în spatele ei se auziră scrâşnind colţi.

îndepărtează-te. Nu doar de Vanirii care erau la doi paşi de ea, dar şi de

lunetiştii care nu aşteptau decât să poată deschide focul. De Căprioara care ştia cu siguranţă de informaţiile pe care Sofie le avea. Sofie îşi zise că probabil ar fi trebuit să se simtă flatată că însăşi Căprioara fusese trimisă să se ocupe de ea.

Piaţa mică i se deschise înainte, şi Sofie năvăli spre fântâna din centrul ei. îşi îndreptă o coloană de energie fix înspre ea, sfărâmând piatră şi metal,

până când apa ţâşni afară. Un adevărat gheizer inundă întreaga piaţă. Lupii lipăiră prin apă, făcându-şi apariţia de pe străzile din jur, şi o înconjurară.

Sofie se opri în mijlocul pieţei inundate.

Lupii în formă umană purtau uniforme imperiale. în lungul gulerelor le luceau săgeţi mici, argintii. Câte o săgeată pentru fiecare spion rebel îngenuncheat. Un singur

tip de spurci purta acele săgeţi argintate. Garda personală a Căprioarei. Me- tamorfii de elită.

Un fluierat gâlgâit răsună din port. Era un semnal de avertizare şi un rămas-bun.

Aşa că Sofie sări pe marginea fântânii şi zâmbi lupilor care stăteau într-un cerc ce se strângea în jurul ei. Nu aveau să o ucidă. Nu când Căprioara aştepta să o interogheze. Păcat că ei nu ştiau ce era Sofie cu

adevărat. Nici om, nici vrăjitoare.

Sofie lăsă energia pe care o strânsese în port să se dezlănţuie.

Jerbe de energie electrică i se încolăciră în jurul degetelor şi prin părul castaniu, tuns scurt. Atunci, unul dintre spurci înţelese - puse cap la cap ceea ce vedea în faţa ochilor cu miturile pe care Vanirii le şopteau copiilor lor.

- La dracu! Pasărea Tunetului! strigă lupul, chiar în clipa în care Sofie îşi dezlănţuia energia strânsă în apa care inunda piaţa.

Asupra spurcilor care erau cufundaţi până la glezne în ea.

Nu aveau nici o şansă.

Sofie se răsuci spre port, cât curentul electric încă pâlpâia deasupra pietrelor, fără să arunce măcar o privire cadavrelor pe jumătate scufundate în

apă, din care ieşea fum. Săgeţile argintii din lungul gulerelor lor luceau încinse.

Un nou fluierat. încă ar fi putut să ajungă.

Sofie lipăi prin piaţa inundată, abia putând să mai respire.

Lupul avusese dreptate doar în parte. Era pe jumătate Pasărea Tunetului - cu mult timp în urmă, străbunica ei se împreunase cu un om înainte să fie executată. Darul care

acum ajunsese să fie mai mult o legendă reapăruse la Sofie.

Acela era motivul pentru care rebelii şi-o doriseră atât de mult în rândurile lor, motivul pentru care o trimiseseră în misiuni atât de periculoase. De ce Pippa ajunsese să o aprecieze. Sofie mirosea a om şi putea trece drept unul, însă în venele ei curgea un dar care putea ucide într-o secundă. Cu mult timp în

urmă, Asterii vânaseră Păsările Tunetului până la extincţie. Nu aflase niciodată cum de reuşise să supravieţuiască străbunica ei, însă ştia că urmaşii acesteia îşi păstraseră descendenţa secretă. Şi *ea* păstrase secretul.

Asta până într-o zi când, cu trei ani în urmă, membrii familiei ei fuseseră fie ucişi, fie luaţi prizonieri. Atunci căutase cea mai apropiată bază Ophion şi le arătase ce

putea să facă. Şi le spusese ce voia de la ei în schimbul acelor abilităţi.

îi ura. Aproape la fel de mult ca pe Asteri şi lumea pe care aceştia o construiseră. Timp de trei ani, Ophion îi fluturase informaţiile despre Emile pe sub nas, promiţându-i că îl vor găsi, că o vor ajuta să îl elibereze, doar dacă avea să mai ducă la capăt încă o misiune. Poate că Pippa şi Argint credeau în cauză, chiar dacă adoptau metode

diferite în lupta lor închinată acesteia, însă pentru Sofie singura cauză fusese întotdeauna Emile. O lume liberă suna minunat, însă la ce i-ar fi folosit dacă nu ar fi avut cu cine să o împartă?

Pentru rebeli trăsese în atâtea rânduri energie din reţea, din iluminat şi din maşinării, şi ucisese, şi ucisese până când sufletul ei ajunsese în ţăndări. Se gândise în nenumărate rânduri că poate ar fi

trebuit să renunţe la tot şi să îşi caute singură fratele, dar ea nu era spioană. Nu făcea parte dintr-o reţea. Aşa că rămăsese şi îşi construise propria momeală cu care să îi ademenească, la rândul ei, pe rebelii Ophion. Se asigurase că ştiu cât de important era ceea ce aflase înainte să intre în Kavalla.

Mai repede, tot mai repede - alerga spre port. Dacă nu avea să ajungă la

timp, poate că avea să dea de o barcă mai mică cu care să ajungă la ambarcaţiune. Poate că avea să înoate suficient de aproape de ea încât Argint să o vadă şi să ajungă la ea cu puterea lui.

Lăsă în urmă casele dărăpănate şi străzile neasfaltate; ceaţa plutea în valuri.

Dinainte i se arătă clar docul din lemn şi ambarcaţiunea cu abur. Se avântă spre ea.

îl întrezărea pe Argint pe puntea ambarcaţiunii, urmărind- o. De ce nu îşi folosea însă puterea ca să ajungă la ea? Făcu câţiva paşi înainte şi îi văzu mâna lipită de umărul însângerat.

Zeiţă Cthona, ai milă de el! Nu părea rănit grav, dar bănuia cu ce fel de glonţ fusese lovit. Unul cu miez din piatră gorsia- nă, care anula magia.

Nu avea cum să îşi folosească puterile. Dar,

dacă lunetistul îl lovise pe Argint... Sofie se opri.

Maşina decapotabilă era trasă în umbra clădirii de vizavi de doc. Căprioara se lăfaia în continuare ca o regină, cu un lunetist lângă ea, care îşi ţinea arma îndreptată spre Sofie. Nu putea şti ce se întâmplase cu cel de-al doilea. însă, în acea clipă, doar acela conta. El şi carabina lui.

Cel mai probabil era plină de gloanţe gorsiene.

Puteau să o pună la pământ
în doar câteva secunde.
Ochii aurii ai
Căprioarei străluciră în
întuneric ca nişte cărbuni.
Sofie trebuia să străbată
distanţa dintre ea şi
marginea docului. Sfoara
pe care Argint o aruncase
se îndepărta cu fiecare
centimetru pe care
Bodegraven îl străbătea în
larg.
Căprioara îşi plecă fruntea,
provocator. Cuvintele care

alunecară pe buzele ei roşii
erau aparent senine:
- Eşti mai rapidă decât un
glonţ, Pasărea Tunetului?
Sofie nu avea timp de stat
la discuţii. Cu iuţeala
vântului ce străbătea
fiordurile pământului ei
natal, se avântă pe doc.
Ştia că lunetistul o
urmăreşte.
Marginea docului şi portul
întunecat din capătul lui
începeau să prindă contur.
Carabina tună.

Răgetul lui Argint spintecă noaptea înainte ca Sofie să se izbească de scândurile din lemn, cu aşchiile înfigându-i-se în faţă, impactul ricoşându-i într-unui dintre ochi. Durerea îi aprinse coapsa dreaptă, lăsând în urmă carne sfârtecată şi os zdrobit, cu atâta violenţă încât îi seceră până şi urletul din piept.
Argint amuţi brusc. Apoi îl auzi strigându-i

căpitanului: *Dă- i bătaie! Dă-i bătaie!*
Pe doc, cu faţa în jos, Sofie înţelese că era de rău. Işi ridică fruntea, înghiţindu-şi urletul de durere, cu sângele scurgându- i-se din nas. Simţi vibraţia submarinului Omega înainte să vadă luminile care se ridicau spre suprafaţa apei.
Patru submarine imperiale se năpustiră ca nişte rechini asupra vasului *Bodengraven.*

Pippa Spetsos se afla la bordul navei rebele *Orrae.* Marea Haldren se întindea întunecată în jurul ei. în depărtare, pri- mele-lumini ale oraşelor de pe coasta de nord a Pangerei scli- peau ca nişte stele de aur. Atenţia ei rămase însă concentrată asupra razelor pe care le răspândea Servast. Şi a luminiţei care se îndrepta spre ei. *Bodegraven* ajungea la timp.

Pippa îşi lipi palma de armura rece şi dură ce-i acoperea pieptul, deasupra soarelui la apus, care reprezenta blazonul unităţii Căderea Luminii. Nu îşi permitea să respire uşurată - nu până când nu o vedea cu ochii ei pe Sofie. Până când nu punea mâna pe lucrurile de preţ pe care le aducea: băiatul şi informaţiile.
Apoi avea să îi arate ea lui Sofie ce părere avea

Comandamentul despre manipulare.
Agentul Arc Argintat, nenorocitul acela arogant, o urmase pe femeia pe care o iubea. Ştia că, pentru el, băiatul pe care Sofie îl aducea cu ea nu însemna mare lucru. Un prost. însă informaţiile pe care pretindea că le adunase pe cont propriu pentru Ophion... până şi Arc Argintat trebuia să şi le dorească.

Căpitanul Richmond păşi spre ea.

- Raportează! îi ordonă Pippa.

Bărbatul învăţase pe propria-i piele că nu trebuie să îi nesocotească ordinele. Aflase cine anume din Comandament o susţinea şi avea să facă prăpăd în numele ei. Cu ochii la vasul care se apropia, căpitanul Richmond răspunse:

- Am stabilit contactul prin radio. Persoana pe

care o cauţi nu se află pe acea navă.
Pippa înlemni.
- Fratele?
- Băiatul da, alături de alţi unsprezece copii din Kavalla. Sofie Renast a rămas în urmă ca să le câştige timp pentru a evada. îmi pare rău.
Scuze. Pippa pierduse şirul tuturor scuzelor pe care le auzise.
Deocamdată însă... Emile era pe ambarcaţiune. Meritase să o piardă pe

Sofie ca să pună mâna pe el?
Era un risc pe care şi-l asumaseră încă de când îi permisese- ră lui Sofie să intre în Kavalla: era posibil să piardă un bun în încercarea de a pune mâna pe un altul. Şi-l asumaseră însă înainte ca Sofie să plece şi să le transmită, chiar înainte să intre în lagăr, că avea informaţii de o importanţă vitală despre duşmani. Să o piardă pe Sofie acum, când avea

aceste date de o importanţă crucială...

- Vreau, îi şuieră Pippa căpitanului.

Un marinar om dădu năvală pe uşa din sticlă, cu pielea straniu de palidă în lumina lunii. Se întoarse spre căpitan, apoi spre Pippa, nesigur cui ar trebui să îi raporteze:

- *Bodegraven* este urmărit îndeaproape de patru Omega. Agentul Arc Argintat e rănit - un glonţ gorsian în umăr.

Pippei îi îngheţă sângele în vene. Arc Argintat nu avea să le fie de nici un ajutor cu un glonţ gorsian înfipt în carne.

- Mai degrabă scufundă nava decât să le dea drumul acelor copii.

Pippa încă nu devenise într-atât de insensibilă în faţa ororilor acelei lumi încât vestea să nu o răscolească. Căpitanul Richmond înjură în barbă.

- Pregătiţi-vă de atac! ordonă Pippa.

Chiar dacă aveau puţine şanse să supravieţuiască atacului unor Omega, puteau cel puţin să le distragă acestora atenţia.
Căpitanul mârâi, aprobând.
Dar marinarul care alergase de pe punte, cu gura căscată, arătă ceva cu degetul.
La orizont, toate luminile din Servast începuseră să se stingă. Un val de întuneric acoperea ţărmul.
-Hei, ce...

- Nu, nu Hei! murmură Pippa, privind cum se răspândea întunericul Sofie. Sau... Miji ochii spre *Bodegraven.*

Pippa alergă pe punte, ca să vadă mai bine. Ajunse, cu respiraţia tăiată, însoţită de Richmond, la timp pentru a vedea nava ţâşnind spre ei, cu luminile scufundate ale celor patru submarine Omega pâlpâind în spatele ei.

Cum se apropiau însă, o lumină albă, orbitoare se

ridică la suprafaţă şi îşi strânse braţele în jurul celui mai apropiat Omega. Lumina albă ţâşni după o clipă, îndreptându-se spre celălalt submarin. în urma ei, la bordul acestuia nu mai luci nici o lumină. Pe radarul dinaintea Pippei navele Omega dispăruseră.

- Zei mari! murmură Richard.

Ceva de genul, ar fi vrut să-i răspundă Pippa. Era darul straniu al lui Sofie: nu doar electricitate, dar şi puterea

primei-lu- mini. Putea folosi energiile de orice fel, le putea absorbi. Cu secole în urmă, cei din neamul ei fuseseră vânaţi până la extincţie de Asteri din cauza darului lor măreţ, de neînvins - sau cel puţin aşa se credea.
Acum apăruseră însă doi urmaşi.
Sofie spusese că puterile fratelui ei le fac sá para neînsemnate pe ale sale. Puteri pe care Pippa le vedea acum cu propriii ei

ochi în timp ce lumina
sărea de pe al doilea
submarin - lăsat şi acesta
în întuneric - şi alerga spre
cel de-al treilea.
Nu îl zărea pe Emile pe
puntea ambarcaţiunii
Bodegraven, dar cu
siguranţă era acolo.
- Ce poate distruge un
Omega fără torpile?
murmură unul dintre
marinari.
Cel de-al treilea submarin
era mai aproape şi Pippa
putu să întrezărească în

miezul luminii ceva alb, strălucitor, desfaşu- rându-se ca nişte aripi.
- Un înger? şopti cineva.
Pippa pufai în sinea ei. Nu existau îngeri printre cei câţiva Vaniri din Ophion. Dacă ar fi fost după Pippa, nu ar fi existat nici un Vanir printre ei... cu excepţia celor de felul aceluia pe care-l avea în faţa ochilor. Puteri de Vaniri, dar trup şi suflet de om.
Emile era un premiu extraordinar pentru

rebeliune - Co-
mandamentul avea să fie
cu adevărat încântat.
Cel de-al treilea submarin
Omega se cufundă în
întuneric şi apoi dispăru în
adâncul de culoarea
cernelii. Pippei îi tresăltă
inima în piept în faţa
înfrângerii glorioase,
teribile. Mai rămăsese un
singur Omega.
- Haide, şopti Pippa.
Haide...
Erau prea multe în joc.
Balanţa întregului război ar

fi putut să fie înclinată de un singur vas.

- Două torpile cu pucioasă au fost lansate din ultimul submarin! strigă unul dintre marinari.

Dar lumina albă izbi ultimul Omega, cu forţa a kilometri întregi de primă-lumină, trimiţându-l în adâncul apelor.

O coloană strălucitoare lumină apoi marea în turcoaz. O mână se întinse. Un marinar raportă cu voce răguşită, uluit:

- Torpilele cu pucioasă au dispărut de pe radar Au dispărut.
Singurele care mai rămăseseră aprinse erau luminile de la bordul ambarcaţiunii *Bodegraven,* ca nişte stele palide într-o mare de întuneric.
- Comandante Spetsos? se auzi vocea lui Richmond.

Dar Pippa îl ignora şi se retrase în interior. Puse repede mâna pe un binoclu care atârna chiar lângă

uşă. în câteva secunde era din nou afară, pe puntea bătută de vânt, cu binoclul aţintit spre *Bodegraven.*

Emile era acolo, mai mare, însă cu siguranţă acelaşi copil din fotografiile lui Sofie. Nimic mai mult decât o siluetă deşirată, singur, la proră. Cu ochii aţintiţi spre cimitirul de ape pe care-l lăsau în urmă. Apoi spre ţărmul din depărtare. Copilul se lăsă încet în genunchi.

Zâmbind în sinea ei, Pippa îşi îndreptă binoclul spre întunericul de nepătruns al Pangerei.

Zăcând pe o parte, cu lipăitul valurilor care se loveau de doc şi picurul propriului sânge care se scurgea în mare printre scândurile din lemn în urechi, Sofie aştepta să moară.

Braţul i se legăna la marginea docului, în timp ce *Bodegraven* plutea pe apă spre luminile

salvatoare. Spre Pippa. Pippa venise cu nave de război ca să asigure protecţia ambarcaţiunii. Probabil şi ca să se asigure că Sofie e la bord, alături de Emile, dar... venise măcar. Ophion venise.

Lacrimile îi alunecară pe obraji, în jos, spre scândurile de lemn. Totul durea.

Ştiuse că aşa se va întâmpla dacă îşi va încerca prea mult norocul, dacă va vrea să adune prea

multă energie, exact cum
(acuse în acea noapte. Prim
a-lumină durea întotdeauna
mult mai rău decât
electricitatea. O pârjolea
pe dinlăuntru, făcând- o în
acelaşi timp să îşi dorească
mai multă putere. De aceea
evitase prima-lumină atât
cât putuse. De aceea Emile
reprezenta o promisiune
atât de atrăgătoare pentru
Comandament, pentru
Pippa şi diviziunea ei.

înlăuntrul lui Sofie nu
mai rămăsese nimic acum.

Nici măcar o scânteie de putere. Şi nimeni nu venea să o salveze.

Pe doc răsunară paşi, care îi zgâlţâiră trupul. Sofie îşi muşcă buzele, sfâşiată de durere.

O pereche de ghete lustruite se opri la nasul ei. Sofie îşi aţinti în sus ochiul bun. Chipul pal al Căprioarei o privea de sus.

- Ce fată rea! spuse Căprioara cu glasul acela dulce. Mi-ai electrocutat spurcii.

Işi trecu privirea de chihlimbar în lungul trupului lui Sofie.

- Ce putere remarcabilă ai! Şi ce putere remarcabilă are fratele tău, care mi-a înecat submarinele Omega. Se pare că toate legendele despre neamul tău sunt adevărate.

Sofie nu scoase nici un cuvânt.

Torţionara zâmbi uşor.

- Spune-mi cui i-ai împărtăşit informaţiile şi

am să plec de pe acest doc lăsându-ţi viaţa. îţi voi permite să îţi vezi din nou frăţiorul.

- Nimănui, răspunse Sofie printre dinţi.

- Hai să facem o plimbare, Sofie Renast! spuse Căprioara.

Spurcii o ghemuiră pe Sofie într-o barcă întunecată. Nimeni nu scoase nici un cuvânt în drumul lor pe mare. După o oră, cerul începu să se lumineze. Abia după ce se

îndepărtaseră de ţărm suficient încât acesta să nu mai pară decât o umbră întunecată profilată pe cerul nopţii, Căprioara îşi ridică mâna. Motoarele se opriră şi barca se legănă pe valuri.
Ghetele acelea lăcuite, înalte până la genunchi, se apropiară din nou de Sofie. Fusese legată, cu cătuşe gorsiene în jurul încheieturilor, care să-i înăbuşe puterea. Piciorul îi amorţise de durere.

Căprioara dădu din cap la un lup, ordonând astfel să o ridice pe Sofie în picioare. Sofie îşi înghiţi urletul de durere. în spatele ei, un alt lup deschise o uşă, descoperind platforma din spatele ambarcaţiunii. Lui Sofie i se tăie respiraţia.

- De vreme ce fratele tău a provocat moartea atâtor soldaţi imperiali, aceasta va fi o pedeapsă potrivită pentru tine, grăi Căprioara, păşind pe

platformă, fără să pară că i-ar păsa de apa care îi stropea cizmele.
Scoase o piatră mică, albă, din buzunar şi i-o arătă lui Sofie, după care îi dădu drumul în apă. O urmări cu privirea ei ascuţită de Vanir afundându-se adânc, adânc în întunecimea de cerneală.
- La adâncimea asta vei fi moartă până să ajungi pe fundul mării, observă Căprioara, părul auriu fluturându-i în jurul

chipului cu trăsături imperiale.
îşi strecură mâinile în buzunare în timp ce lupii se aplecară la picioarele lui Sofie şi îi prinseră de ele lanţuri cu greu- taţi din plumb.

- Am sá te întreb din nou, zise Căprioara, lăsându-şi capul pe o parte, astfel încât colanul de argint de la gât luci. Cui i-ai împărtăşit informaţiile aflate înainte de a intra în Kavalla?

Sofie simţi usturimea unghiilor ei lipsă. Pe dinaintea ochilor îi trecură chipurile din lagăr, ale oamenilor pe care îi lăsase în urmă. Cauza ei fusese Emile - însă Ophion avea dreptate în atât de multe privinţe. Şi o mică parte din ea fusese bucuroasă să ucidă pentru ei, să lupte pentru ei. Avea să lupte în continuare pentru acei oameni, pentru Emile.

- Ţi-am spus: nimănui, rosti Sofie, strângând din dinţi.

- Prea bine atunci. Căprioara arătă spre apă. Cunoşti sfârşitul.

Chipul lui Sofie nu trădă nici o emoţie. îşi ascunse uimirea faţă de norocul pe care îl avea. Un ultimul dar din partea lui Solas. Din câte îşi putea da seama, nici măcar Căprioara nu era pe cât de inteligentă se credea, li oferea o moarte rapidă -

îngrozitoare, da - dar care nu se compara cu ororile la care se aşteptase Sofie.

- Pune-o pe platformă!

Un spurc - un bărbat musculos, cu păr închis la culoare - obiectă, mârâind:

- Putem scoate adevărul de la ea.

Era Mordoc, secundul Căprioarei, aproape la fel de temut ca ea. Mai ales pentru darurile lui speciale.

Căprioara nu îi aruncă nici măcar o privire.

- Nu am de gând să-mi pierd timpul cu asta. Zice că nu a povestit nimănui şi tind să cred că aşa este, spuse zâmbind uşor. Aşa că informaţiile vor pieri odată cu ea.

Era suficient. Lupii o împinseră pe Sofie pe platformă. Ea îşi înghiţi geamătul de agonie trezit de durerea din coapsă. Apa rece ca gheaţa o împroşca,

udându-i hainele, arzând şi amorţind.

Sofie nu-şi putea controla tremuratul. încercă să-şi amintească sărutarea aerului, parfumul mării, cerul cenuşiu de dinaintea zorilor. Nu avea să mai vadă soarele care trebuia să răsară peste doar câteva minute. Nu avea să mai vadă răsăritul, niciodată.

Nu apreciase cu adevărat frumuseţea şi simplitatea vieţii. Cât de tare îşi dorea

să se fi bucurat mai mult de ea. Să fi savurat fiecare clipă. Metamorful căprioară se trase mai aproape de ea.

- Ultimele cuvinte?

Emile scăpase. Asta era tot ce conta. De acum era în siguranţă. Sofie îi zâmbi strâmb Căprioarei.

- Să te duci în Hei!

Mâinile cu gheare ale lui Mordoc o împinseră de pe platformă.

Apa rece ca gheaţa explodă în jurul lui Sofie ca o

bombă, apoi plumbul de la picioare puse stăpânire pe tot ceea ce era ea şi pe tot ce ar fi putut să devină şi o trase la fund.
Căprioara, ca o fantomă învăluită de ceaţa rece a Mării Hal- dren, rămase să privească cum Sofie Renast se pierde în îmbrăţişarea lui Ogenas.

Spurci este o denumire regională pentru lupi, care implică o conotaţie negativă.

Echivalent al iadului în universul creat de

autoare. Inspirat, probabil, de Helheim din mitologia nordică

.Partea I. PRĂPASTIA

CAPITOLUL 1

Pentru o seară de marţi la Baletul din Oraşul Semilunii, opera era neobişnuit de aglomerată. Grupurile numeroase din hol, care beau şi pălăvrăgeau, socializau, îi umpleau lui Bryce Quinlan inima cu un soi de bucurie şi mândrie tacite.

Exista un singur motiv pentru îmbulzeala din acea seară. Datorită auzului ei de Fee, putea să jure că auzise sute de voci în jurul ei şoptind *Juniper Andromeda.* Vedeta reprezentaţiei din acea seară.

în ciuda mulţimii numeroase însă, atmosfera avea un aer de serenitate şi pioşenie. De parcă s-ar fi aflat într-un templu.

Bryce avea senzaţia stranie că statuile antice

ale zeilor, care flancau
holul, o urmăreau. Sau
poate că era vorba doar
despre privirile cuplului de
metamorfi în vârstă,
îmbrăcaţi bine, care se
aflau în preajma unei statui
ce o înfăţişă pe Cthona,
zeiţa pământului,
aşteptând, goală,
îmbrăţişarea iubitului ei,
Solas. Metamorfii - un soi
de feline mari după miros,
şi încă unele bogate, dacă
era să se ia după ceasuri şi

bijuterii - se holbau la ea fără ruşine.

Bryce le oferi un zâmbet sec, strângând din buze.

Episoade de felul aceluia, în diferite variante, se tot repetaseră aproape în fiecare zi de la atacul din primăvara trecută. Primele rânduri o copleşiseră, o speriaseră - lumea venea la ea, cu lacrimi de recunoştinţă în ochi. Acum se holba doar.

Bryce nu îi învinovăţea pe aceia care trebuiau *neapărat* să vorbească cu ea. Oraşul fusese vindecat - de ea - dar locuitorii lui...

Mulţi erau deja morţi atunci când prima-lumină se revărsase în Lunathion. Hunt avusese noroc, pentru că în acele clipe îşi dădea ultima suflare şi prima-lumină îl salvase. Alţi cinci mii de oameni nu avuseseră acelaşi noroc. Familiile lor nu fuseseră la fel de norocoase.

Atât de multe bărci
alunecaseră pe apele râului
Istros spre ţinutul acoperit
de ceaţă al Cantonului
Oaselor, încât i se păruseră
stoluri de lebede negre.
Hunt o ridicase la cer, ca să
le vadă. Faleza fusese
neîncăpătoare pentru toate
acele persoane, ale căror
plânsete îndurerate se
ridicaseră până la norii
printre care plutiseră ea şi
Hunt.

Hunt o strânsese atunci tare în braţe şi zburaseră împreună acasă.

- Face-ţi o poză! le strigă Ember Quinlan metamorfilor.

Stătea lângă un bust de marmură al lui Ogenas ridicându-se din valuri. Zeiţa oceanului îşi ţinea braţele întinse, cu sânii ei plini uşor săltaţi.

- Doar zece bani de aur. Cincisprezece dacă vreţi să apăreţi şi voi în ea.

- Ce dracu, mamă!
mormăi Bryce.
Ember se ridică, cu mâinile în şolduri, arătând superb în rochia ei gri de mătase, acoperită de şalul din caşmir.
- Te rog.
Ember îşi deschise gura, de parcă ar ii fost gata să le mai zică ceva metamorfilor care acum se grăbeau spre scara de est, dar soţul ei o întrerupse:

- Sunt de partea lui Bryce, zise Randall, chipeş în costumul lui bleumarin. Ember se întoarse cu ochii ei negri plini de revoltă spre tatăl vitreg al lui Bryce - singurul ei tată, aşa cum îl considera Bryce - însă Randall arătă degajat spre o friză masivă, care se afla în spatele lor.
- Ăsta seamănă cu Athalar. Bryce ridică din sprânceană, recunoscătoare pentru schimbarea de subiect, şi

se răsuci spre locul în care arătase Randall. în bucata de marmură era sculptat un bărbat Fee, aplecat deasupra unei nicovale, cu un ciocan ridicat spre cer într-o mână. Fulgerele coborau din ceruri, încărcând cu energie ciocanul, şi se scurgeau spre obiectul pe care acesta stătea gata să-l lovească: o sabie.
Eticheta indica doar:
Sculptor necunoscut.
Palmira, circa 125 E.V.

Bryce Îşi scoase telefonul şi făcu o poză, apoi îşi deschise mesajele către *Hunt Athalar Este Mai Bun la Sunball Decât Mine.* Asta nu putea să nege. Cu o săptămână în urmă, într-o după-amiază însorită, merseseră pe un teren de sunball din cartier ca să joace şi Hunt măturase pe jos cu ea, fără milă. îşi schimbase numele cu care era trecut în telefonul ei pe drumul spre casă.

Din câteva glisări, poza îşi porni călătoria prin eter, alături de mesajul: O *rudă pierdută de-ale tale?*
Bryce îşi strecură telefonul înapoi în poşetă, conştientă că mama ei o urmărea.
- Ce? mormăi Bryce.
Ember arătă doar spre friză.
- Pe cine redă?
Bryce verifică cele câteva cuvinte scrise în colţul din dreapta, jos.
- Zice doar: *Făurirea săbiei.*

Mama ei îşi aruncă privirea asupra gravurii pe jumătate şterse.

- în ce limbă?

Bryce încercă să-şi păstreze o postură relaxată.

- în limba veche a Feelor.

-Ah!

Ember strânse din buze şi Randall avu înţelepciunea să se amestece în mulţime, îndreptându-se spre o statuie impozantă a Lunii, care îşi aţintea arcul spre ceruri, cu doi câini de

vânătoare la picioare şi un cerb care îşi freca botul de şoldul ei.

- încă eşti fluentă?
- Da, îi răspunse Bryce, apoi adăugă: Mi-a fost de ajutor.
- îmi închipui.

Ember îşi dădu după ureche o şuviţă din părul ei negru.

Bryce trecu la următoarea friză, care atârna din tavanul înalt, prinsă cu fire aproape invizibile.

- Aceasta ilustrează Primele Războaie, zise Bryce, cercetând cuvintele sculptate în ansamblul de marmură întins pe trei metri. Este despre..., continuă, încercând să-şi ia o expresie neutră.

- Despre ce?

Ember se apropie de ansamblul care înfăţişa o armată de demoni înaripaţi, care se avântau din ceruri spre o armată de pedestraşi, strânsă pe câmpia de jos.

- Arată armatele din Hei, gata să cucerească Midgardul în timpul Primelor Războaie, încheie Bryce, încercând să îşi păstreze un ton monoton.

Se strădui să blocheze în minte străfulgerările în care i se arătau copite şi colţi şi aripi de piele - bubuitul unei mitraliere reverberându-i până în oase, râurile de sânge de pe străzi, ţipetele, ţipete şi...

- Ai crede că aceasta ar trebui să fie o piesă populară zilele astea, se auzi comentariul lui Randall, care se întorsese lângă ele ca să cerceteze friza.

Bryce nu îi răspunse. Nu îi făcea o prea mare plăcere să discute despre evenimentele din primăvara trecută cu părinţii ei. Mai ales nu în mijlocul unui hol de la operă plin ochi.

Randall îşi înclină capul spre inscripţie.

- Asta ce spune?

Foarte conştientă că mama ei îi urmărea fiecare mişcare, Bryce îşi păstră atitudinea degajată în timp ce privirea îi aluneca peste cuvintele scrise în limba veche a Feelor.

Nu încerca să ascundă lucrurile prin care trecuse. *Discutase* despre acestea cu mama şi cu tatăl ei de câteva ori. Dar de fiecare dată discuţiile se

încheiaseră cu Ember fie plângând, fie boscorodind Vanirii care lăsaseră să moară atâţia oameni nevinovaţi, şi ea trebuise să facă faţă şi emoţiilor mamei ei, pe lângă toate ale ei.

Era mai simplu, îşi dăduse Bryce seama, să nu mai deschidă subiectul. Să discute mai bine cu Hunt până la epuizare, sau să-şi canalizeze emoţiile în orele de dans pe care le avea de două ori pe săptămână cu

Madame Kyrah. Erau nişte paşi mici, care să o ajute să se pregătească pentru adevărata terapie, cu un specialist, pe care i-o tot sugera Juniper, însă o ajutaseră foarte mult. Bryce le traduse încetişor textul:

- Acesta este un exponat dintr-o colecţie mai mare, care cel mai probabil ar ii înconjurat toată faţada clădirii, fiecare fragment spunând o parte a poveştii. Acesta zice aşa: *Astfel cei*

şapte Prinţi din Hei au privit cu invidie spre Midgard şi şi-au trimis hoardele infame asupra armatelor noastre unite.

- Din câte se vede, nu s-a schimbat nimic în cincisprezece mii de ani, comentă Ember, cu ochii întunecaţi de umbre.

Bryce rămase cu gura închisă. Nu îi povestise niciodată mamei ei despre Prinţul Aidas, despre faptul că o ajutase de două ori deja şi că nici nu păruse a

şti nimic despre planurile diabolice ale fraţilor lui. Dacă Ember ar ii ştiut că intrase în cârdăşie cu cel de-al cincilea Prinţ din Hei, Bryce avea să fie nevoită să redeiinească expresia *ieşită din minţi.*

- N-ai putea să îţi găseşti un loc de muncă *aici*? zise Ember. îşi flutură mâna bronzată spre intrarea maiestuoasă a BOS\ spre piesele de artă din hol, care se schimbau în mod constant, şi spre

celelalte etaje. Ai pregătirea necesară. Aici ar ii fost perfect.

- Nu aveau posturi libere.

Adevărat. în plus, nu voia să se folosească de statutul ei de prinţesă ca să obţină unul. Voia să lucreze pe propriul merit într-un loc cum era departamentul de artă de la BOS.

Postul de la Arhivele Feelor... Ei bine, şi pe acela îl primise cu siguranţă pentru că cei de acolo o vedeau ca pe o Prinţesă

Fee. Cumva, însă, nu era acelaşi lucru. Pentru că nu îşi dorise la fel de tare să lucreze acolo.

- Ai încercat măcar?
- Mamă, spuse Bryce, cu vocea ascuţită.
- Bryce.
- Doamnelor, le tachină Randall, încercând să împrăştie tensiunea.

Bryce îi zâmbi recunoscătoare, însă mama ei se încruntă. Bryce oftă cu ochii la candelabrele care îşi revărsau ploaia de

cristale deasupra mulţimii strălucitoare.

- Bine, mamă. Să te auzim.

- Ce să auziţi? întrebă Ember cu un aer inocent.

- Părerea ta despre locul meu de muncă.

Bryce strânse din dinţi.

- Ani de zile m-ai bătut la cap că sunt doar o asistentă, iar acum, că fac ceva mai bun, nu-i suficient?

Nu era locul potrivit, nu când în jurul lor se afla

atâta lume care le-ar fi putut auzi cu uşurinţă, dar se săturase.
Lui Ember nu părea să-i pese, pentru că zise:
- Nu-i vorba că nu e suficient. Este vorba despre locul în care se află acest loc de muncă.
- Arhivele Feelor operează independent de *el*
- Da? Pentru că eu îmi amintesc că s-a lăudat că sunt practic biblioteca lui personală.

- Mamă, îi răspunse Bryce printre dinţi. Galeria s-a dus. Am nevoie de un loc de muncă. îmi cer iertare dacă nu îmi permit un job corporatist cu program de la nouă la cinci în clipa asta. Şi că departamentul de artă al BOS nu angajează.
- Pur şi simplu nu înţeleg de ce nu ai putut să te înţelegi cu Jesiba. Ea încă mai are depozitul acela - sunt convinsă că are

nevoie de ajutor în ce-o face ea acolo.
Bryce se abţinu să-şi dea ochii peste cap. A doua zi după atacul asupra oraşului din acea primăvară, Jesiba îşi golise galeria şi, odată cu ea, volumele care mai rămăseseră din antica Mare Bibliotecă din Parthos. Cele mai multe dintre bunurile Jesibei erau păstrate acum într-un depozit, majoritatea sigilate în lăzi, dar Bryce

nu avea nici o idee ce făcuse farmazoana cu cărţile din Parthos - unele dintre puţinele relicve ale lumii oamenilor de dinaintea venirii Asterilor care mai existau. Bryce nu îndrăznise să îi pună întrebări Jesibei în privinţa lor. Era un adevărat miracol că Asterii nu aflaseră de existenţa acelor cărţi de contrabandă.

- Există un număr limitat de dăţi în care poţi

cere un loc de muncă fără să pară că te milogeşti.
- Şi, bineînţeles, o prinţesă nu poate să se milogească.
Pierduse şirul tuturor dăţilor în care îi spusese mamei ei că nu era o prinţesă. Că nu voia să fie prinţesă şi că - era al dracului de sigură - nici Regele Toamnei nu voia ca ea să fie una. Nu mai vorbise cu acel măgar de când venise la ea la galerie, chiar înainte de

confruntarea ei cu Micah. Atunci când arătase ce putere îi curgea prin vene. Bryce se străduia destul de tare să nu îşi coboare privirea spre piept, acolo unde rochia mătăsoasă de un albastru pal, cu decolteu adânc, îi etala semnul în formă de stea dintre sâni. Din fericire, spatele era acoperit şi Cornul tatuat acolo nu era la vedere. Ca o cicatrice veche, steaua albă ieşea în evidenţă prin contrast cu

pielea ei aurie, acoperită
de pistrui. Nu pălise în cele
trei luni care se scurseseră
de când fusese atacat
oraşul.
Pierduse şirul tuturor
dăţilor în care o
surprinsese pe mama ei
holbându-se la steaua ei,
de când ajunsese în oraş,
cu
0 seară în urmă.
Un grup de femei superbe -
nimfe ale copacilor, dacă
era să se ia după parfumul
lor de cedru şi muşchi -

trecu pe lângă ei, cu pahare de şampanie în mână, şi Bryce îşi coborî vocea.

- Ce ai vrea să spun? Că am să mă mut în Nidaros şi că am să mă prefac că sunt normală?

- Ce-i aşa rău în a fi normal? Chipul frumos al mamei ei ardea luminat de un foc viu, care nu se stingea niciodată. Cred că lui Hunt i-ar plăcea să locuiască acolo.

- Hunt încă lucrează pentru Legiunea 33, mamă! i-o tăie Bryce. Este al doilea la conducere, ce dracu! Şi poate că spune el de dragul tău că i-ar *plăcea* să locuiască în Nidaros, dar să nu-ţi închipui că chiar gândeşte asta.
- Ce l-ai aruncat sub tramvai! spuse Randall, păstrându-şi privirea concentrată asupra unui afiş din apropiere.

Până să apuce Bryce să răspundă, Ember zise:

- Să nu crezi că nu am observat că lucrurile sunt ciudate între voi doi. Era clar că se putea baza pe mama ei să aducă în discuţie două subiecte despre care nu voia să discute într-un interval de doar cinci minute.
- în ce sens?
- Sunteţi împreună, dar nu împreună! i-o turnă Ember de-a dreptul. Care-i faza?
- Nu-i treaba ta.

Chiar nu era. Dar, de parcă ar ii auzit-o, telefonul începu să-
1 ţârâie în geantă. Bryce îl smulse dinăuntru şi îşi aruncă privirea spre ecran. Hunt îi scrisese: *Pot doar să sper că voi avea un aşa abdomen într-o bună zi.*
Bryce nu se putu abţine să nu zâmbească uşor în timp ce privirea îi aluneca spre bărbatul Fee musculos, sculptat în marmură. *De fapt, eu cred că l-ai întrecut deja...*

- Nu mă ignora, Bryce Adelaide Quinlan.
Lui Bryce îi zbârnâi telefonul din nou, dar nu mai citi răspunsul lui Hunt, întorcându-se, în schimb, spre mama ei:
- Poţi, te rog frumos, să o laşi baltă? Şi să nu aduci vorba despre asta în faţa lui Hunt.
Ember îşi deschise gura, dar Randall zise:
- De acord. Nu vom vorbi despre locul de

muncă, nici despre viaţa amoroasă în faţa lui Hunt. Mama ei se încruntă sceptică, însă Bryce zise:

- Mamă... potoleşte-te, bine? Nu am nici o problemă cu postul meu, iar relaţia mea cu Hunt este una asupra căreia am căzut de acord împreună. Sunt bine. Să lăsăm lucrurile aşa.

Era o minciună. Oarecum. Adevărul era că îi *plăcea* locul ei de muncă - mult. Aripa nedeschisă publicului

din Arhivele Feelor găzduia
o mulţime de artefacte
antice, care fuseseră
neglijate grav în ultimele
secole şi care acum
trebuiau cercetate şi
catalogate, pentru a fi
integrate într-o expoziţie
itinerantă primăvara
viitoare.
îşi stabilea singură
programul şi răspundea
doar în faţa şefului
departamentului de
cercetare, un metamorf
bufniţă, unul dintre puţinii

angajaţi care nu era Fee şi care lucra doar de la amurg la răsărit, ceea ce însemna că se întâlneau rar. Cea mai grea parte a zilei era atunci când trebuia să intre în complexul uriaş prin clădirea centrală, unde paznicii se holbau la ea. Uneori îi făceau chiar plecăciuni. Apoi trebuia să treacă prin holul vast şi acolo se aflau bibliotecarii şi clienţii care, de ase-

menea, aveau tendinţa să se holbeze.
Toată lumea se holba acum - şi Bryce chiar ura chestia asta. însă nu voia să discute cu mama ei despre subiect.
- Bine, cedă Ember. Ştii doar că îmi fac griji.
Bryce se înmuie.
- Ştiu, mamă. Şi ştiu că... Se strădui să-şi găsească cuvintele potrivite. Mă ajută să ştiu că mă pot muta înapoi acasă dacă vreau. Acum nu

este însă momentul potrivit.

- Mi se pare cinstit, interveni Randall.

îi aruncă o privire cu subînţeles lui Ember şi apoi îşi trecu braţul în jurul taliei ei, conducând-o spre o altă friză, care se afla în cealaltă parte a holului.

Bryce profită de ocazie ca să-şi scoată telefonul şi descoperi că Hunt îi trimisese două mesaje.

Vrei să-mi numeri muşchii când ne întoarcem acasă, după balet?
Stomacul i se făcu ghem şi mulţumi zeilor că părinţii ei erau înzestraţi cu un miros uman.
Hunt adăugase: *Apropo, voi ajunge în cinci minute. Isaiah m- a reţinut cu un caz nou.*
îi trimise un emoticon cu semnul OK şi apoi adăugă: *Te - roooogy vino mai repede! Tocmai ce mi s-a*

făcut morală în privinţa postului meu. Şi a ta.
Hunt îi răspunse imediat şi Bryce citi mesajul în timp ce îşi urmărea părinţii care cercetau noua friză: *Ce-i cu mine?*
- Bryce! o strigă Ember, arătând spre friza dinaintea ei. Fii atentă la asta. E JJ!
Bryce îşi ridică ochii din telefon şi zâmbi.
- Jeleu Jubileu, luptătorul fantastic!

Atârnat de unul dintre pereţi se afla un pegas - deşi nu era un pegas-unicorn, la fel ca jucăria din copilăria lui Bryce - care se avânta în bătălie. O siluetă înveşmântată în armură, cu trăsăturile ascunse de o cască, îl călărea cu sabia trasă din teacă. Bryce făcu o poză şi i-o trimise lui Hunt.

}} al Primelor Războaie, la datorie!

Se pregătea să răspundă întrebării puse mai înainte

de Hunt, când mama ei comentă:

- Zi-i lui Hunt să nu mai flirteze şi să se grăbească încoace odată!

Bryce se strâmbă la mama ei şi îşi puse telefonul deoparte.

Se schimbaseră atât de multe lucruri de când devenise public faptul că era ñica Regelui Toamnei şi că era Născută din Stele: lumea se holba, trebuia să poarte pălărie şi ochelari de

soare pe stradă ca să nu fie recunoscută, lucra la Arhivele Fee- lor. Dar cel puţin mama ei rămăsese neschimbată.

Bryce nu se putea decide dacă era o binecuvântare sau un blestem.

Intrară în loja privată din aripa dedicată îngerilor - lojele din partea stângă a scenei, cu un rând deasupra scenei - şi Bryce rânji spre cortina grea, brodată cu aur. Mai

rămâneau doar zece minute până când avea să înceapă spectacolul. Până când lumea avea să vadă cât de extraordinar de talentată era Juniper.

Ember se afundă cu grație într-unui din scaunele tapisate cu catifea roșie din față, Randall luându-l pe cel de lângă ea. Mama lui Bryce nu zâmbea. Având în vedere că lojele regale ale Feelor ocupau aripa de vizavi, Bryce nu o învinovăţea. Şi,

cum mulţi dintre nobilii acoperiţi de bijuterii se holbau la Bryce, era un miracol că Ember nu le arătase încă degetul mijlociu.

Randall fluieră la locurile centrale pe care le aveau, cu privirea coborâtă peste balustrada aurită.

- Frumoasă privelişte.

Aerul din lojă deveni electrizant, vibrând uşor, plin de viaţă. Lui Bryce i se

ridică puful de păr de pe ceafa.

Din vestibul se auzi o voce de bărbat:

- Unul dintre beneficiile purtătorilor de aripi: nu vrea nimeni să stea în spatele tău.

Bryce ajunsese să simtă prezenţa lui Hunt, aşa cum poţi simţi apropierea fulgerului în miezul furtunii. Era îndeajuns să intre într-o cameră şi ea ştia că el era acolo, graţie energiei care i se învolbura

în trup. La fel ca magia, şi sângele ei răspundea sângelui lui.

Se întoarse şi îl descoperi pe Hunt în uşă, trăgând deja de cravata neagră pe care o avea la gât.

Ah... zeilor!

Purta un costum negru şi cămaşă albă, ambele croite perfect pentru trupul lui puternic şi musculos, iar efectul era unul devastator. Dacă era să se mai uite şi la aripile cenuşii care în-

cadrau totul, Bryce se putea considera pierdută. Hunt rânji, conştient de asta, dar dădu din cap spre Randall.

- Ce ferchezuit eşti, bătrâne! îmi cer scuze că am întârziat!

Bryce nici nu mai auzi replica tatălui ei, ocupată să-şi clătească ochii cu frumuseţea de malakim dinaintea ei.

Hunt îşi tăiase părul cu o lună în urmă. Nu foarte scurt, pentru că ea şi

stilistul interveniseră
înainte ca frizerul draki să
apuce să-i reteze tot părul
acela superb, însă pletele
până la umeri se duseseră.
Părul tuns mai scurt îl
prindea, deşi pentru ea era
încă un şoc să-l vadă
ajungând până la ceafa,
chiar şi după câteva
săptămâni, cu doar câteva
şuviţe mai lungi în faţă,
încă suficient de rebele
încât să i se strecoare prin
şapca de sunball. Dar în
acea seară îşi pieptănase

părul destul încât să-l
cuminţească,
descoperindu-şi astfel
fruntea.
Şi asta era şocant: lipsa
tatuajului. îngerul nu mai
avea nici un semn care să îi
amintească de anii de chin
pe care îi îndurase, în afara
literei C imprimată
deasupra tatuajului de
sclav de pe încheietură,
care îl arăta un bărbat
liber. Nu era un cetăţean
cu drepturi depline, dar era

mai aproape de acest statut decât peregrinii. Semnul era ascuns de mâneca sacoului şi de cămaşa de dedesubt, aşa că Bryce îşi ridică privirea spre chipul lui Hunt. I se tăie respiraţia citindu-i dorinţa aprinsă din ochii întunecaţi, pe jumătate închişi.

- Nici tu nu arăţi prea rău, zise el, făcându-i cu ochiul.

Randall tuşi, mulţumindu-se să răsfoiască programul

reprezentaţiei. Ember îi urmă exemplul.
Bryce îşi trecu mâna pe deasupra rochiei ei albastre.
- Vechitura asta?
Hunt chicoti şi trase din nou de cravată.
Bryce oftă.
- Ah, te rog să nu-mi spui că eşti unul dintre masculii aceia mari şi tari care fac mare caz din faptul că nu suportă să se îmbrace elegant.

Era rândul lui Ember să tuşească, însă lui Hunt îi licăriră ochii atunci când răspunse:

- Bine că nu trebuie să mă îmbrac elegant prea des, nu-i aşa?

O bătaie în uşa de la lojă o împiedică pe Bryce să îi dea replica şi un satir îşi făcu apariţia cu o tavă cu pahare de şampanie.

- Din partea domnişoarei Andromeda, anunţă tânărul cu copite.

- Uau! exclamă Bryce rânjind.
îşi făcu o notă mentală ca să dubleze mărimea buchetului pe care plănuia să i-l trimită lui June a doua zi. Apucă paharul pe care i-l întinsese satirul, însă, până să apuce să îl ducă la gură, Hunt o opri, lăsându-şi uşor mâna pe încheietura ei. Renunţase în mod oficial la regula ei de abstinenţă după evenimentele din acea primăvară, dar Bryce

bănuia că atingerea îngerului nu avea nimic de-a face cu un îndemn la a o lua încetişor.
Ridică din sprânceană şi aşteptă ca valetul să se retragă înainte de a-l întreba pe Hunt:
- Vrei să faci un toast?
Hunt îţi strecură mâna în buzunarul interior al sacoului şi scoase o cutie mică de mentosane. Sau cel puţin aşa păreau. Bryce nici nu avu timp să reacţioneze că el îi şi

plantă o pastilă albă în pahar.

- Ce dracu...

- Verific doar. Hunt îi cercetă paharul. Dacă are droguri sau e otrăvit se va înverzi.

Ember se grăbi să aprobe:

- Satirul a spus că băuturile sunt de la Juniper, dar cum poţi fi sigură de asta, Bryce? Ar putea fi orice în paharul acela.

Mama ei dădu din cap spre Hunt.

- Bine gândit.

Bryce ar fi vrut să protesteze, dar... Hunt avea dreptate.

- Şi acum ce să mai fac cu şampania asta? E distrusă.
- Pastila nu are gust, îi explică Hunt.

Cum lichidul îşi păstrase culoarea aurie, îşi ciocni paharul de al ei.

- Până la fund!
- Câtă clasă! comentă Bryce, bând oricum.

Avea în continuare gust de şampanie - nu rămăsese

nici o aromă de la pastila dizolvată în ea.
Aplicele aurii şi candelabrele de cristal se întunecară uşor, anunţând că în cinci minute avea să înceapă reprezentaţia.
Bryce şi Hunt îşi ocupară locurile în spatele părinţilor ei. Din acel unghi, Bryce abia dacă reuşea să o zărească pe Fury în primul rând.
Hunt părea să-i fi urmărit privirea.
- Nu a vrut să stea cu noi?

- Nu, spuse Bryce, plimbându-şi privirea peste părul negru şi strălucitor al prietenei ei, peste costumul închis la culoare. Vrea să vadă fiecare picătură de sudoare de pe fruntea lui Juniper.
- Eu credeam că vede asta în fiecare noapte, comentă Hunt ironic şi Bryce ridică din sprâncene. Dar Ember se răsuci spre ei, cu un zâmbet sincer pe chip.

- Cum le mai merge lui Fury şi lui Juniper? S-au mutat deja împreună?
- Acum două săptămâni. Bryce îşi plecă fruntea să o cerceteze pe Fury, care părea să studieze programul spectacolului. Şi le merge foarte bine. Cred că de data aceasta Fury va rămâne în oraş.

Mama ei o întrebă cu grijă:

- Dar tu şi Fury? Ştiu că lucrurile au fost puţin mai dificile pentru o vreme.

Hunt, bărbat inteligent, îşi făcu de lucru pe telefon. Bryce întoarse leneş pagina de la programul ei.

- Mi-a luat ceva timp să lămuresc lucrurile cu Fury. Dar acum suntem bine.

- Axtar face în continuare ce ştie ea mai bine? o întrebă Randall.

Bryce prefera să nu discute în amănunt despre meseria de mercenar a prietenei ei.

- Dap. E fericită însă. Şi, ce e cel mai important,

June şi Fury sunt fericite împreună.

- Bun, spuse Ember, cu un zâmbet delicat. Sunt un cuplu atât de frumos.

Şi pentru că mama ei era... ei bine, mama ei, Ember îi măsură din cap până-n picioare pe Bryce şi pe Hunt şi le trânti, fără nici o ruşine:

- Şi voi doi aţi face un cuplu frumos, dacă v-aţi băga minţi- le-n cap.

Bryce se afundă în scaunul ei, acoperindu-şi faţa roşie

cu programul. De ce nu se stinseseră încă luminile?
Hunt luă însă remarca în glumă şi zise:
- Lucrurile bune cer timp, Ember.
Bryce se strâmbă în faţa tonului lui amuzat şi plin de aroganţă şi îşi aruncă programul în poală.
- Seara asta este extrem de importantă pentru June, încercaţi să nu o distrugeţi cu tachinările voastre fără sens.

Ember o bătu uşor pe genunchi şi apoi se răsuci înapoi spre scenă.
Hunt îşi dădu pe gât şampania şi Bryce simţi că i se taie respiraţia cu ochii la gâtul lui maiestuos, în timp ce înghiţea lichidul.
- Şi eu care credeam că adori tachinările, comentă el.
Bryce avea de ales între a saliva sau a-şi muta privirea, aşa
că, în loc să-şi distrugă rochia, se uită spre

mulţimea care îşi ocupa
locurile în sală. Mai multe
persoane aruncau priviri
spre loja lor.
în special Feele de vizavi.
Nu îi zărise nici pe tatăl ei,
nici pe Ruhn, dar
recunoscuse câteva chipuri
reci. Printre ele se nu-
mărau cele ale părinţilor
lui Tristan Flynn: Lordul şi
Lady Ha- wthorne, alături
de snoaba lor fiică, Sathia.
Nici unul dintre strălucitii
nobili nu părea să fie

încântat de prezenţa lui Bryce acolo. Grozav.

- Adu-ţi aminte că este o seară importantă pentru June, murmură Hunt, zâmbind uşor.

Bryce se încruntă.

-Ce?

Hunt îşi înclină capul spre nobilii Fee cu feţe lungi din faţa lor.

- Te văd gândindu-te la un mod de a-i scoate din sărite.

- Nu mă gândeam la asta.

Hunt se aplecă spre ea, ca să-i şoptească, şi respiraţia lui îi mângâie gâtul

- Ba da, şi o ştiu pentru că şi eu mă gândeam la acelaşi lucru.

în sală se declanşară câteva bliţuri şi Bryce ştiu că oamenii aceia nu fotografiau cortina din faţa scenei.

Se întoarse ca să-i cerceteze chipul lui Hunt, chipul acela pe care îl cunoştea la fel de bine ca pe al ei. Pentru o clipă,

pentru o frântură de eternitate, se priviră ochi în ochi. Bryce îşi înghiţi nodul din gât, neîndurându-se să rupă vraja, neîndrăznind să se mişte.
Lui Hunt îi tremură uşor maxilarul, dar nici el nu spuse nimic.
La dracu! Trei *luni* de tortură. înţelegeri prosteşti, *prieteni,* dar mai mult de atât. Mai mult, dar fără beneficiile fizice.

în cele din urmă, Hunt spuse, cu glas gutural:

- E foarte drăguţ din partea ta că ai venit aici în seara asta, pentru Juniper.

Bryce îşi dădu părul peste umăr.

- O zici de parcă ar fi cine ştie ce mare sacrificiu.

Hunt îşi îndreptă fruntea spre nobilii Fee care se uitau urât în continuare.

- Aici nu poţi să porţi pălărie şi ochelari de soare, aşa că... da.

Bryce recunoscu:

- Mi-ar fi plăcut să ne rezerve nişte locuri mai proaste.
în schimb, pentru a-i fi mai uşor lui Hunt, cu aripile sale, Juniper le făcuse rost de acea lojă centrală. Astfel încât toată lumea să-i poată vedea pe Prinţesa Născută din Stele şi pe îngerul Căzut.
Se auzi orchestra. Sunetele viorilor care începeau să se trezească uşor şi al flautelor îi atraseră atenţia lui Bryce spre fosă.

Muşchii i se contractară involuntar, ca şi cum ar fi încercat să se mişte. Să danseze.
Hunt se aplecă din nou spre ea, cu o voce moale şi joasă ca un tors de pisică:
- Ştii, eşti frumoasă.
- Ah, ştiu! răspunse ea, chiar dacă îşi muşca buza de jos ca să nu zâmbească.
Luminile începură să pălească, aşa că Bryce se decise să rişte.

- Când voi avea ocazia să număr muşchii ăia, Athalar?
îngerul îşi drese vocea - tuşi o dată, de două ori, şi apoi se
foi în scaun, foşnind din aripi. Bryce zâmbi mândră.
- încă patru luni, Quinlan, murmură el.
- Şi trei zile! îi aruncă ea.
Ochii îngerului străluciră în sala din ce în ce mai întunecată.
- Despre ce vorbiţi voi doi acolo? întrebă Ember.

Bryce îi răspunse fără să-şi desprindă privirea de la Hunt:

- Despre nimic.

Doar că nu era nimic. Era cea mai stupidă învoială pe care ea şi Hunt o făcuseră: în loc să se arunce direct în pat, aveau să aştepte până la Solstiţiul de Iarnă ca să îşi urmeze dorinţele. Trebuiau să îşi petreacă vara şi toamna cunoscându-se mai bine, fără ameninţarea unui

Arhanghel psihopat şi a
unei hoarde de demoni.
Şi asta făcuseră. Aveau
voie să se tortureze unul pe
celălalt flirtând, dar uneori,
şi mai ales în acea seară...,
şi-ar fi dorit să nu fi propus
niciodată acea înţelegere.
Şi-ar fi dorit să îl târască
pe Hunt în garderobă şi să
îi arate cât de mult îi
plăcea ei costumul acela al
lui.
Patru luni, trei zile şi...
Aruncă o privire ceasului
delicat pe care îl avea la

mână. Patru ore. Apoi, la miezul nopţii, cu ocazia Solstiţiului de Iarnă, *ea* avea să aibă ocazia să....

- Solas arzător, Quinlan! mormăi Hunt, foindu-se din nou în scaun.

- Scuze, şopti ea, recunoscătoare pentru a doua oară în acea seară că părinţii ei nu aveau un simţ al mirosului la fel de ascuţit ca acela al lui Hunt. Hunt râse însă, strecurându-şi braţul în lungul spetezei de la

scaunul lui Bryce, şi îşi cufundă mâna în părul ei despletit. Părea mulţumit. Liniştit că ea era acolo, cu el.

Bryce le aruncă o privire părinţilor ei, care stăteau apropiaţi, într-o poziţie similară, şi nu se putu abţine să nu zâmbească. Şi mama ei lăsase să treacă ceva timp înainte să dea curs sentimentelor ei pentru Randall. Deşi la început fusese... ceva. Până în acest punct îşi permitea

Bryce să se gândească. Dar, până să devină în mod oficial un cuplu, trecuse un an. Şi lor le mersese al naibii de bine.
Aşa că preţuia lunile acestea pe care le avea cu Hunt. Aşa cum preţuia şi lecţiile de dans cu Madame Kyrah. Nimeni, în afara lui Hunt, nu putea înţelege prin ce trecuse ea - doar Hunt fusese acolo, lângă Poartă.
Bryce îi cercetă chipul frumos, zâmbind din nou.

Câte nopţi îşi petrecuseră
stând treji, discutând
despre tot şi nimic? Co-
mandau cina acasă, se
uitau la filme şi la emisiuni,
ori la meciuri de sunball, se
jucau jocuri video sau
stăteau pe acoperişul de la
bloc, privind îngerii,
vrăjitoarele şi drakii
străbătând cerurile, ca
nişte stele căzătoare.
îi împărtăşise atât de multe
lucruri despre trecutul lui,
lucruri triste, lucruri
îngrozitoare, dar şi vesele.

Voia să ştie tot. Şi, cu cât afla mai multe despre el, cu atât simţea că îşi dezvelește şi ea sufletul şi cu cât....
Steaua din pieptul ei se aprinse.
Bryce îşi lipi palma deasupra ei.
- Nu ar fi trebuit să port rochia asta stupidă.
Abia reuşea să acopere steaua care îşi împrăştia lumina albă în sala coborâtă în semiîntuneric, luminând toate chipurile

întoarse spre ea acum, în vreme ce orchestra amuţise în aşteptarea dirijorului.
Bryce nu îndrăzni să privească spre Feele de vizavi. Nu voia să le vadă feţele dezgustate şi zeflemitoare.
Ember şi Randall se răsuciră spre ea. Chipul tatălui ei era plin de îngrijorare. Ochii lui Ember se măriră de teamă. Şi mama ei ştia că Feele acelea rânjesc batjocoritor

la ea. O ascunsese pe Bryce de ei toată viaţa, de teama felului în care aveau să reacţioneze în faţa puterii care iradia acum din ea.

Nişte nesimţiţi aşezaţi pe scaunele de jos strigară:

- Hei! Stinge lumina!

Lui Bryce i se aprinseră obrajii, în timp ce alţi inşi chicotiră, reduşi însă rapid la tăcere.

Putea doar să presupună că Fury era prin preajmă.

Bryce îşi apăsă ambele mâini deasupra stelei care se învăţase să lumineze în *cele mai nepotrivite* momente - cel de acum fiind de departe cel mai rău.

- Nu ştiu cum să o sting, murmură ea, gata să se ridice de pe scaun şi să fugă în vestibulul de după draperie.

Dar Hunt îşi strecură mâna caldă peste cicatricea ei, degetele atingându-i uşor sânii. Palma lui era suficient de lată încât să

acopere steaua, prinzând lumina îndărătul ei. îi lumina printre degete, dând pielii lui maronii o nuanţă de aur roz, dar rămase captivă.

- Recunoaşte: ai vrut doar să te pipăi, îi şopti Hunt.

Bryce nu-şi putea opri râsul ca de şcolăriţă. îşi lipi faţa de umărul lui, materialul moale al costumului răcorindu-i obrajii şi fruntea.

- Ai nevoie de câteva clipe? întrebă Hunt.

Bryce ştia că îngerul arunca priviri ucigaşe măgarilor care încă se holbau la ea. Nobilii Fee murmurau ceva despre *ruşine.*

- Mergem? întrebă Ember, cu glas ascuţit de grijă.
- Nu, răspunse Bryce, punându-şi mâna deasupra palmei lui Hunt. Sunt bine.
- Nu poţi să stai aşa, i-o întoarse Ember.
- Sunt bine, mamă.

Hunt nu-şi luă mâna.

- Suntem obişnuiţi ca lumea să se holbeze la noi. Nu-i aşa, Quinlan? îi zâmbi apoi lui Ember. Nu se pun ei cu noi.
Zâmbetul lui avea o urmă de ameninţare, pentru toţi cei care îi urmăreau - nu trebuiau să uite că el nu era doar Hunt Athalar, ci şi Umbra Mortis. Umbra Morţii.
îşi câştigase acel supranume.
Ember dădu din cap şi Randall îi oferi şi el o

privire recunoscătoare. Din fericire, în acea clipă îşi făcu apariţia dirijorul, şi sala răsună de aplauze. Bryce trase adânc aer în piept şi apoi răsuflă. Nu putea controla în nici un fel când se aprindea steaua, nici când se stingea. Luă o gură de şampanie şi apoi îi zise lui Hunt:

- Titlurile de pe site-urile de scandal vor titra mâine: „Afemeiatul Umbra Mortis o pipăie pe Prinţesa Născută din Stele la balet”.

- Perfect, murmură Hunt. Am să-mi îmbunătăţesc imaginea în Legiunea 33.

Bryce zâmbi fără să vrea. Era unul dintre multele lui daruri - ştia cum să o facă să râdă, chiar şi atunci când lumea părea gata să o umilească şi să arunce cu pietre în ea.

Degetele lipite de pieptul ei îşi pierdură strălucirea şi Bryce oftă uşurată.

- Mulţumesc, zise ea, în timp ce dirijorul îşi ridica bagheta.
încet, foarte încet, Hunt îşi îndepărtă mâna de la pieptul ei.
- N-ai pentru ce, Quinlan.
Bryce îi aruncă o privire lungă, întrebându-se ce îi provocase schimbarea de ton. Dar orchestra începu să cânte uvertura plină de vioiciune şi cortina se trase, iar Bryce se aplecă spre scenă cu respiraţia

tăiată, aşteptând intrarea grandioasă a prietenei ei.

iCAPITOLUL 2

Bryce incercă să îşi ascundă ñoñi atunci când aripa lui Hunt o atinse în timp ce urcau scara şubredă de la casa lui Ruhn.

O mică adunare, zisese acesta, atunci când îi invitase să treacă pe la el după balet. De vreme ce pisălogeala mamei ei pe

subiectele job, viaţă amoroasă şi statut de prinţesă aveau să o facă oricum să bea, Bryce şi Hunt îi lăsaseră pe părinţii ei la hotel, merseseră la apartament ca să se schimbe - Hunt insistase asupra acelei părţi mormăind: *Trebuie să scap dracului de costumul ăsta!* - şi apoi zburaseră într-acolo.

Din câte se vedea, venise toată vechea Gaşcă: fee şi meta- morfi şi

persoane din toate Casele beau, dansau şi făceau conversaţie. Pe jalnica peluză din faţa casei, un grup de nimfe cu părul verde şi fauni, atât bărbaţi, cât şi femei, se întreceau aruncând săculeţi cu porumb. în spatele lor, o adunătură de bărbaţi Fee - membrii în Aux, dacă era să se ia după muşchii lor şi postura băţoasă - erau prinşi de un joc aprins cu bile.

Ziua uscată făcuse loc unei nopţi dulci ca o şoaptă, suficient de caldă încât toate barurile, cafenelele şi cluburile din Piaţa Veche - mai ales cele din preajma Străzii Arcaşului - să se umple de petrecăreţi. Chiar dacă în casa lui Ruhn bubuia muzica, Bryce putea să audă vibraţiile basului venind şi din alte locuinţe de-a lungul străzii, din barul de la colţ şi din maşinile care treceau pe stradă.

Toată lumea sărbătorea faptul că erau în viaţă.

Şi bine făceau.

- Fury şi June sunt deja aici, îi strigă Bryce lui Hunt, încercând să acopere zgomotul, în timp ce păşeau pe treptele şubrezite şi stropite cu bere de la casa lui Ruhn.

Hunt dădu din cap, deşi privirea îi rămăsese aţintită asupra mulţimii de petrecăreţi. Chiar şi aici, toată lumea îşi întoarse capetele atunci când

Prinţesa Născută din Stele şi Umbra Mortis îşi făcură apariţia. Le făcură loc, unii trăgându-se chiar înapoi. Bryce se încordă, Hunt însă îşi păstră atitudinea degajată. Era obişnuit cu rahaturi de felul acela - se obişnuise cu ele de ceva timp. Şi, chiar dacă în mod oficial nu mai era Umbra Mortis, lumea nu uitase ceea ce făcuse pe vremea când fusese. Nu uitase pe cine servise odată.

Hunt o luă drept spre camera de zi, în partea stângă a holului, muşchii ridicol de bine definiţi evidenţiindu-se cu fiecare mişcare. Iar tricoul negru, fără mâneci, pe care îl purta îi etala în mod aproape obscen. Poate că Bryce ar fi supravieţuit priveliştii dacă nu ar fi fost şi şapca aceea de sunball, întoarsă cu cozorocul la spate, aşa cum o purta el de obicei.

Dacă era să fie sinceră, prefera şapca în locul costumului elegant.

Spre mirarea ei, Hunt nu protestă atunci când o silfa de aer pluti pe lângă ei, atârnându-le de gât coliere fosforescente din prima-lumină. Bryce desfăcu tubul ei de plastic şi şi-l prinse şerpuit în jurul braţului. Hunt şi-l lăsă pe al lui să atârne de gât, lumina reliefându-i şi mai bine muşchii pectoralilor şi ai umerilor. Zeii să o cruţe!

Hunt făcu doar un pas în cameră şi vocea lui Tristan Flynn bubui din foaier:

- Ce dracu, Ruhn!

Bryce pufai şi îl identifică în mulţime pe lordul Feelor în capul unei mese de ping-pong, pe care o pictase cu imaginea unei fee uriaşe care devora un înger.

Ruhn se ridică de la celălalt capăt al mesei, cu degetele din mijloc de la ambele mâini ridicate către

oponenţii săi. Cercelul din buză îi luci în lumina palidă a foaierului.

- Plata, măgarilor! zise fratele ei, cu ţigara prinsă între buze, tremurând după fiecare cuvânt.

Bryce îşi întinse mâna spre Hunt, degetele atingându-i aripile delicate. Hunt se încordă şi se răsuci spre ea. Aripile îngerilor erau foarte sensibile. Era ca şi cum l-ar fi atins în zone intime.

Roşie în obraji, Bryce îşi îndreptă degetul spre fratele ei.

- Zi-le lui June şi lui Fury că vin într-o clipă, îi strigă, încercând să acopere hărmălaia. Vreau să îl salut pe Ruhn.

Nu mai aşteptă răspunsul lui Hunt şi îşi croi drum spre fratele ei.

Flynn izbucni în urale când o văzu, în mod clar beat turtă. O zi de marţi obişnuită pentru el. Bryce se gândi că ar putea să îi

facă o poză pe care să le-o trimită părinţilor şi surorii lui. Aşa poate nu şi-ar mai fi dat ochii peste cap în faţa ei.
Declan Emmett, care părea puţin mai treaz, salută din dreapta lui Flynn:
- Hei, B.
Bryce le făcu cu mâna, nefiind dispusă să ţipe ca să astupe mulţimea adunată în camera în care odinioară se servea cina. Şi care recent fusese transformată într-o sală

pentru biliard şi tras la ţintă. Cum nu se poate mai potrivită pentru Prinţul Moştenitor al Feelor Valbaran, îşi zise Bryce cu o urmă de zâmbet, aşezându-se lângă bărbatul de lângă fratele ei.

- Bună, Marc.

Metamorful leopard uriaş, numai fibră îndărătul pielii lui de un maroniu închis, îşi coborî privirea asupra ei. Ochii de topaz îi străluciră. Declan se vedea cu Marc Rosarin de o lună deja. îl

cunoscuse pe expertul lor în tehnologie la o petrecere de fiţe de la funa dintre companiile inginereşti din Districtul Central al Afacerilor.

- Bună, Prinţeso!

Flynn se revoltă:

- Cum de îl laşi pe Marc să îţi zică Prinţesă?

- Păi, de el îmi place mai mult decât de tine! îi aruncă Bryce, alegându-se cu o bătaie pe umăr de la Marc şi un rânjet din partea lui Ruhn. Se

întoarse spre fratele ei: O *mică adunare*, ei?
Ruhn ridică din umeri, tatuajele din lungul braţelor lui schimbându-şi poziţia.
- Dau vina pe Flynn.
Flynn îşi ridică ultima bere, asumându-şi vina, şi o dădu peste cap.
- Unde-i Athalar? o întrebă Declan.
- Cu June şi cu Fury, în sufragerie, îi răspunse Bryce.

Ruhn salută un petrecăreţ şi apoi o întrebă:

- Cum a fost la balet?

- Grozav. June a fost mortală în solo-uri. A îngenuncheat publicul.

Bryce avusese fiori pe şira spinării pe toată durata reprezentaţiei prietenei ei, şi lacrimi în ochi la sfârşit, când Juniper primise ovaţii la scenă deschisă, cu toată sala în picioare. Bryce nu mai auzise niciodată atâtea aplauze în sala BOS şi, după chipul îmbujorat şi

plin de bucurie al lui Juniper, atunci când se plecase în faţa spectatorilor, şi prietena ei gândea acelaşi lucru. Promovarea la rang de prim-balerină avea să vină cât de curând.

- Cele mai dorite bilete din oraş, spuse Marc, fluierând. Jumătate dintre cei de la mine din birou şi-ar fi vândut sufletele ca să poată fi acolo în seara aceasta.

- Ar fi trebuit să-mi spui. Am avut câteva locuri în plus la noi în lojă. Le-am fi făcut loc.

Marc îi zâmbi recunoscător.

- Data viitoare.

Flynn, care începuse să rearanjeze paharele pentru joc pe masă, îi strigă:

- Ce mai fac mămica şi tăticu?

- Bine. Mi-au lăsat o sticlă cu lăptic şi mi-au citit o poveste înainte să plec.

Comentariul câştigă un chicotit din partea lui Ruhn, care se înţelegea din nou bine cu Ember.

- La câte interogatorii ai fost supusă de când au ajuns aici noaptea trecută? o întrebă fratele ei.

- Şase. Bryce arătă spre sufragerie şi foaier. Şi tocmai de aceea, în seara asta am să beau un pahar cu prietenii mei.

- Bar deschis! o anunţă Declan, arătând cu mărinimie în spatele lui.

Bryce îşi flutură din nou mâna şi se ridică. Fără silueta impozantă a lui Hunt alături, mult mai puţini inşi se holbau la ea. Dar cei care o făceau... Momentele de tăcere erau stânjenitoare. Bryce încercă să îi ignore şi aproape răsuflă uşurată când dădu cu ochii de o pereche de corniţe familiare, ridicate deasupra unei clădăraie de păr ondulat, strâns cu graţie în cocul pe care Juniper îl

purta în mod obişnuit.
Stătea pe canapeaua pătată din sufragerie, lipită de Fury, căreia îi strângea mâinile.
Hunt stătea în faţa lor, ţinându-şi aripile relaxate în timp ce discutau. îngerul îşi ridică privirea în clipa în care Bryce păşi în cameră, şi Bryce ar fi putut să jure că ochii negri i se aprinseseră.
Delectându-se cu această imagine, îşi dădu drumul pe canapea, lângă Juniper,

ghemuindu-se aproape de prietena ei. îi strânse braţul.

- Bună, prietena mea talentată, inteligentă şi frumoasă!

Juniper râse şi o strânse în braţe pe Bryce.

- Asemenea!

- Vorbeam cu Fury, comentă Bryce.

Juniper îi arse una peste genunchi lui Bryce şi Fury râse, observând:

- Se poartă deja ca o primadonă!

Bryce oftă dramatic:

- Abia aştept să o văd pe June făcând crize de isterie pentru că nu-i convine cum îi arată cabina.

- Ah, sunteţi amândouă îngrozitoare! declară Juniper, deşi râdea cu ele. Unu la mână, nu voi avea o cabină personală decât peste *ani* de zile. *Doi...*

- Iar începe, zise Fury şi June scoase un mic chiţăit de împotrivire. Fury chicoti doar şi îi sărută tâmpla.

Gestul acela mic, care trăda intimitatea, o făcu pe Bryce să îşi îndrepte privirea spre Hunt, care zâmbea vag. Bryce reuşi să nu se foiască, să nu se gândească la faptul că ar fi fost atât de simplu ca ei doi să fi fost cuplul cuibărit pe canapea. Cu o voce gravă, Hunt zise doar:

- Ce să-ţi aduc, Quinlan?

îşi înclină capul spre barul din camera din spate, abia vizibil din cauza mulţimii

care îi asalta pe cei doi barmani.

- Whisky, bere de ghimbir şi lime.
- S-a făcut.

Hunt se prefăcu că salută milităreşte şi îşi croi drum prin mulţime.

- Cum îţi prieşte abstinenţa carnală, Bryce? o întrebă Fury şiret, aplecându-se ca să o vadă mai bine.

Bryce se afundă între perne.

- Măgăriţo!

June râse, zguduind-o, şi apoi o bătu pe picior.

- Adu-mi aminte, de ce nu vă cuplaţi voi doi până la urmă?

Bryce aruncă un ochi pe după canapea, ca să se asigure că
Hunt era încă la bar, şi apoi zise:

- La dracu! Pentru că sunt o idioată şi voi două, mârşavelor, ştiţi asta.

Juniper şi Fury chicotiră, cea din urmă oprindu-se să

ia o gură din votca ei cu sifon.

- Zi-i că te-ai răzgândit, spuse mercenara, lăsându-şi paharul pe genunchiul îmbrăcat în piele.

Cum reuşea Fury să poarte haine de piele în căpuşeala aceea o depăşea pe Bryce. Pantaloni scurţi, un tricou şi sandale era tot ce putea îndura din cauza temperaturilor ridicate, chiar şi noaptea.

- Şi să rup înţelegerea noastră înaintea Solstiţiului

de Iarnă? şuieră Bryce. N-aş mai avea viaţă cu el pe urmă.

- Athalar ştie deja că vrei să o rupi, punctă Fury.

- O, da! Cu siguranţă ştie, aprobă Juniper.

Bryce îşi puse mâinile-n sân.

- Am putea să nu discutăm despre asta?

- Atunci noi cum ne-am mai distra? întrebă Fury.

Bryce îi dădu un picior în cizma de piele, crispându-se când picioruşul ei

încălţat în sandale aurii se izbi de metal solid.

- încălţări de oţel? Serios?

- Suntem la o adevărată petrecere de golani, rânji Fury. S-ar putea să fiu nevoită să trag câteva şuturi dacă încearcă vreunul să se dea la iubita mea.

Juniper se lumină la auzul apelativului. *Iubita.*

Bryce nu avea idee ce naiba era ea pentru Hunt. *Iubită* suna ridicol prin asociere cu Hunt Athalar.

De parcă Hunt s-ar fi implicat vreodată într-o relaţie simplă şi mundană!
Juniper îi dădu un cot lui Bryce.
- Vorbesc serios. Adu-mi aminte de ce trebuie să aşteptaţi până la Solstiţiu ca să faceţi treaba.
Bryce se pleoşti, afiindându-se câţiva centimetri în canapea. Picioarele îi loviră cutiile goale de bere de sub măsuţa de cafea.
- Pur şi simplu...

Bryce simţi în aer vibraţia aceea familiară de putere şi masculinitate, şi îşi închise gura chiar în clipa în care dinaintea ei îşi făcu apariţia un pahar de plastic plin cu un lichid de culoarea ambrei, garnisit cu un sfert de lime.

- Prinţesă, toarse Hunt şi pe Bryce o trecură fiorii - din nou.

începea să fie deja un obicei.

- Acum avem voie să folosim termenul? sări

June, încântată. *Ardeam* de nerăbdare să...
- în nici un caz!
Bryce sorbi din băutura ei şi se înecă.
- *Cât* whisky ai cerut barmanului să pună în pahar, Athalar?
Tuşi, de parcă asta ar fi ajutat-o cumva să scape de arsură.
Hunt ridică din umeri.
- Am crezut că îţi place whisky-ul.
Fury chicoti, însă Bryce era deja în picioare. îşi ridică

paharul spre Hunt, închinând fără cuvinte, şi apoi spre June:
- Următoarei prim balerine de la BOS.
Apoi dădu paharul pe gât, lăsându-i conţinutul să o ardă până la suflet.
Hunt îşi permise - doar pentru o clipă - să o privească pe Bryce. Să îi admire bătaia ritmică a piciorului încălţat în sandale aurii pe podeaua uzată de lemn; picioarele ei lungi şi zvelte care luceau în

prima-lumină a neoanelor, pantalonii albi, scurţi, care-i scoteau în evidenţă bronzul căpătat pe durata verii. Nu îi rămăseseră cicatrici după ceea ce se întâmplase în acea primăvară, cu excepţia semnului din piept, deşi cicatricea aceea, pe care o căpătase cu ani de zile în urmă, i se încolăcea încă în lungul coapsei. Neînfricata, puternica, frumoasa lui Bryce. Pe drum încercase din

răsputeri să nu se holbeze la forma fundului ei în pantalonii aceia scurţi, la felul în care i se legăna părul lung pe spate, la şoldurile rotunde.
Era un animal prost. Dar, în preajma ei, fusese mereu un
animal prost

Mai devreme, abia dacă putuse să se concentreze la balet - la dansul lui June - pentru că Bryce arătase atât de... delicios în rochia aceea albastră. Singurul

lucru care îl oprise să se gândească prea mult cât i-ar plăcea să îşi strecoare mâna pe sub materialul acela mătăsos fusese faptul că părinţii ei erau la doar câţiva paşi depărtare.

Dar asta nu făcea parte din plan. La începutul acelei primăveri fusese de acord cu *planul.* O dorise şi atunci cu ardoare, dar se împăcase cu ideea că ar trebui să se cunoască mai bine unul pe celălalt înainte ca lucrurile să

devină intime. Dorinţa se accentuase însă în ultimele luni. Faptul că locuiau împreună, în acelaşi apartament, era o tortură pentru amândoi.

Ochii ei de culoarea whisky-ului se îndreptară spre el. Bryce îşi deschise gura, dar apoi o închise la loc, probabil din cauza a ceea ce citise în privirea lui.

Amintirea zilelor de după pieirea lui Micah şi a lui Sandriel era ceea ce

reuşea să-i mai tempereze dorinţa.

Hai să luăm lucrurile încet, îi ceruse ea. *Mi se pare că am fost aruncaţi cu forţa în miezul furtunii, iar acum, că lucrurile încep să revină la normal vreau să fac totul aşa cum trebuie. Vreau să te cunosc în tihnă, nu în timp ce alergăm prin oraş, rezolvând mistere criminale.*

Fusese de acord, pentru că... ce altceva ar fi

putut să facă? Nu mai conta că în acea seară venise de la Comitium pus pe fapte mari. Nici măcar nu ajunseseră la partea cu sărutatul când ea pusese frână.

Ştia că în spatele hotărârii lui Bryce era mai mult decât lăsa aceasta să se vadă. Ştia că probabil are de-a face cu vina pe care ea o simţea pentru că în acea zi muriseră mii de oameni, pe care nu reuşise să îi salveze. Nu îşi

permitea să fie cu el, să fie fericită... Avea nevoie de timp ca să limpezească lucrurile. Iar Hunt avea să i-l ofere. Orice îşi dorea Bryce, orice avea nevoie, el avea să îi ofere cu bucurie. Acum era liber să o facă, mulţumită tatuajului însemnat de pe încheietura sa.

însă în nopţi cum era aceea, când era îmbrăcată în afurisiţii aceia de pantaloni scurţi... era al dracului de greu.

Bryce se sculă de pe canapea şi păşi spre el, lăsându-le pe Juniper şi pe Fury să converseze, Fury fiind extrem de ocupată să reîncarce pagina ziarului *Oraşul Semilunii*, ca să poată citi cronicile despre reprezentaţia lui Juniper.

- Ce e? o întrebă Hunt după ce se aşeză lângă el.

- Ţie chiar îţi face plăcere să vii la petrecerile astea? îl întrebă Bryce, arătând spre mulţime, cu tubul fosforescent de pri-

ma-lumină înfăşurat în jurul mâinii. Nu te dezgustă?
Hunt îşi strânse aripile pe lângă corp.
- De ce m-ar dezgusta?
- Pentru că tu ai văzut toate nenorocirile care se întâmplă în lume şi ai fost tratat de rahat, şi oamenii ăştia... Bryce îşi dădu părul peste umăr. Mulţi dintre ei nu au nici o idee despre ce se întâmplă. Sau pur şi simplu nu le pasă.
Hunt îi cercetă chipul.

- De ce mai venim la petrecerile astea, dacă te deranjează?
- Păi, în seara asta am venit ca să scăpăm de mama.

Hunt chicoti. Bryce merse însă mai departe:

- Şi pentru că vreau să celebrez faptul că June este un geniu.

îi zâmbi prietenei ei de pe canapea.

- Şi pentru că Ruhn m-a rugat să vin. Dar... nu ştiu. Vreau să mă simt normal,

dar apoi mă simt vinovată
din cauza asta. După care
îmi ies din minţi din cauza
tuturor acelor oameni
cărora nu le pasă suficient
încât să se simtă vinovaţi.
Şi mă gândesc că pastila ta
împotriva otrăvurilor, pe
care cu siguranţă mi-ai
strecurat-o în băutură, a
avut ceva proprietăţi
secrete depresive, pentru
că nu ştiu ce-i cu mine de
mă gândesc la toate astea
acum.
Hunt pufai amuzat.

- Proprietăţi depresive secrete?
- Ştii tu ce vreau să zic! mormăi ea. Toate astea chiar nu te deranjează?
- Nu. Hunt îşi roti privirea în jur. Prefer să văd că lumea se bucură de viaţă. Plus că nu poţi să presupui că, doar pentru că se află aici, nu le pasă. Mulţi dintre ei şi-au pierdut poate membri ai familiei şi prieteni în primăvară. Uneori lumea are nevoie de astfel de lucruri ca să simtă

că trăieşte din nou. Ca să defuleze.

O alegere greşită de cuvinte. El unul cu siguranţă nu avusese parte de aşa ceva în ultimul timp, asta dacă nu era să îşi pună la socoteală propria mână. încercă să nu se gândească dacă Bryce îşi deschisese sertarul în care îşi păstra jucăriile de atâ-tea ori de câte îşi rezolvase el nevoile în duş.

Patru luni până la Solstiţiul de Iarnă. Doar patru.

Bryce dădu din cap, cu mintea încă la discuţia pe care o purtau.

- Presupun că eu doar... Uneori mă surprind bucurându- mă de o clipă şi îmi fac griji că mă bucur *prea mult*, ştii? De parcă ar putea apărea ceva care să distrugă tot dacă mă simt prea bine sau mă obişnuiesc să fiu fericită.

- Cunosc sentimentul.

Hunt nu-şi putea desprinde degetele din părul ei.

- Va fi nevoie de timp ca să te acomodezi.

Şi el era încă într-o perioadă de acomodare. Nu era obişnuit să meargă pe stradă fără golul acela în stomac, trezit la gândul tuturor ororilor prin care trebuia să treacă în fiecare zi. Faptul că acum era singurul responsabil de el

însuşi, de viitorul lui... Asterii ar fi putut să îi ia înapoi totul, dacă ar fi dorit. îi lăsaseră să trăiască doar pentru că el şi Bryce erau nişte figuri prea cunoscute pentru a-i ucide. Asterii îşi doreau ca ei doi să rămână în umbră pentru totdeauna. Şi dacă nu aveau să asculte... Ei bine, Rigelus fusese destul de clar atunci când o sunase pe Bryce: Mâna Strălucită a Asterilor avea să îi ucidă pe toţi cei la care ţineau

Hunt şi Bryce dacă nu se conformau. Aşa că aveau să stea deoparte.

Iar Hunt era fericit să facă asta. Prefera să meargă la balet şi la petreceri şi să se prefacă, zicându-şi că aceea era singura viaţă pe care o cunoscuse vreodată. Că Bryce nu avea Cornul tatuat pe spate.

în fiecare dimineaţă însă, de fiecare dată când îşi punea armura Legiunii 33, îşi amintea adevărul.

Isaiah îi ceruse ajutorul imediat după moartea lui Micah, iar Hunt fusese bucuros să îl ajute. Rămăsese comandantul neoficial al lui Isaiah - neoficial, doar pentru că Hunt nu voia să aibă de-a face cu toată hârţogăria care venea odată cu tidul.
Oraşul fusese liniştit însă. Concentrat asupra vindecării. Iar Hunt nu avea de gând să se plângă.
Telefonul îi zumzăi din buzunarul de la spate al

blugilor lui negri, aşa că şi-l pescui de acolo şi dădu cu ochii de un e-mail de la Isaiah. Il citi şi rămase tăcut. Inima i se urcă până-n gât şi apoi i se prăbuşi în stomac.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Bryce, aruncând un ochi peste umărul lui. Hunt îi pasă telefonul cu o mână surprinzător de sigură.

- Au fost numiţi noi Arhangheli pentru

teritoriile lui Micah şi ale lui Sandriel.
Bryce făcu ochii mari.
- Cine? Cât de răi sunt?
întinde covorul roşu, era singurul lucru pe care Isaiah îl adăugase e-mailului trimis mai departe de la secretariatul imperial al Asterilor, prin care erau anunţate noile poziţii.
- Nu sunt răi, zise Hunt, privind absent spre petrecăreţii care acum se adunaseră în jurul unui bărbat Fee, care bea bere

stând în mâini pe un butoi.
Asta e problema.
Bryce îşi încreţi fruntea, cercetând e-mailul.
- Ephraim... în prezent împarte Rodinia cu Jakob. Dap, el mi se pare un tip destul de decent. Dar se duce în Pangera de Nord. Cine... Cine naiba e Celestina?
Hunt se încruntă.
- S-a ferit de publicitate. Conduce Nena - care are o populaţie de cincizeci de inşi. Are o

legiune. *Una.* Nici măcar nu are triarii. Legiunea este controlată de Asteri - sunt toţi câini de pază ai Faliei Nordice. E un pion.

- S-a ales cu o promovare extraordinară atunci.

Hunt mormăi.

- Tot ce am auzit până acum despre ea sună suspect de bine.

- Şi nu există şanse să fie adevărat?

- Când vine vorba de Arhangheli? Nu, zise Hunt, punându- şi mâinile-n sân.

- Athalar, spuse Fury de pe canapea, dacă te linişteşte în vreun fel, să ştii că nici eu nu am auzit nimic de rău.

- Atunci, e un început promiţător, nu-i aşa? întrebă Juniper.

Hunt îşi scutură capul. Nu era o conversaţie pe care să o poarte în public, dar zise:

- Nu-mi dau seama de ce ar numi-o Asterii *aici*, când până acum nu s-a ocupat decât de un

teritoriu mic. Trebuie să fie marioneta lor.

Bryce îşi plecă fruntea într-o parte, privindu-l în felul acela al ei atoateştiutor, care-i punea un nod în gât. Zeilor, cât era de frumoasă!

- Poate că e doar o veste bună, Hunt. Ni s-au întâmplat atâtea rahaturi încât poate că acum nu ne mai vine să credem când se întâmplă ceva cu adevărat bun. Poate că am avut no-

roc că Celestina a fost numită aici.

- înclin să cred că Urd ne-a oferit o mână bună, aprobă Juniper.

Fury Axtar nu zise nimic, ochii strălucindu-i în timp ce medita. Mercenara era probabil singura care înţelegea planurile Asterilor. Nu că ar fi dezvăluit vreodată vreun detaliu legat de acestea.

- Celestina vrea să-i cunoască pe cei care au mai rămas din triarii lui

Micah atunci când ajunge. Din câte se pare, va avea loc un soi de restructurare, zise Hunt, în timp ce Bryce îi întindea înapoi telefonul. Orice va fi însemnând asta. Declaraţia de presă va fi trimisă în direct, mâine-dimineaţă. Aşa că, nu vorbiţi despre asta.

Cele trei fete dădură din cap, deşi Hunt avea bănuiala că Fury nu-şi va ţine promisiunea. Superiorii ei, clienţii preţioşi pe care îi avea... cu

siguranţă aveau să afle înainte de răsăritul soarelui.

Bryce îşi dădu părul roşcat pe după urechile ei ascuţite.

- Când vine Celestina? întrebă ea.

- Mâine-seară, răspunse Hunt, cu gâtul uscat.

Juniper şi Fury se cufundară într-o conversaţie şoptită, parcă pentru a le oferi intimitate.

înţelegându-le mişcarea, Bryce îşi coborî vocea.

- Eşti un bărbat liber, Hunt. Nu poate să te oblige să faci lucruri pe care nu vrei să le faci.

Degetele ei calde îi strânseră încheietura, degetul mare mângâindu-i uşor tatuajul de sclav eliberat.

- Tu *ai ales* să te reîntorci în Legiunea 33. Ai drepturile unui cetăţean liber. Dacă nu îţi place de ea, dacă nu vei vrea să o

serveşti, atunci nici nu trebuie să îi dai vreun motiv înainte să pleci. Nu ai nevoie de permisiunea ei.

Hunt mormăi, aprobând, deşi încă avea un junghi în piept.

- Celestina ar putea să ne facă viaţa grea.

Bryce îşi ridică mâna. Lumina stelară îi iradie din palmă, pielea devenindu-i iridescentă. Un măgar beat din preajmă dădu drumul

unui *uaaauu*, Bryce îl ignoră şi zise:

- Aş vrea s-o văd încercând. Eu sunt Super Puternica şi Su- per Speciala Prinţesă Magică Născută din Stele, ai uitat?

Hunt ştia că glumeşte, însă Bryce strânse din buze:

- Am să te protejez.
- Cum aş fi putut să uit, ah, Magică şi Super Specială... cum ai zis tu.

Bryce rânji şi îşi lăsă mâna în jos. Se întâlnea cu

Ruhn o dată pe săptămână ca să-şi exploreze magia - ca să afle mai multe despre ce-i curgea prin vene, alimentată de energia atâ-tor inşi. Magia ei se manifesta doar ca lumină stelară - un dar pur de Fee. Nu avea umbre, precum Ruhn, şi nici foc, ca tatăl ei. însă forţa brută a puterilor ei venea de la toţi aceia care oferiseră un strop din magia lor Porţii în decursul atâtor ani. Combinaţia alimenta

cumva şi potenţa lumina ei stelară. Sau ceva asemănător. Bryce încercase să îi explice de ce magia ei se manifesta ca unul din darurile Feelor, însă pe Hunt nu îl interesa de unde vine, atâta timp cât o ajuta să rămână în siguranţă.

Magia însemna protecţie, într-o lumea creată pentru a o ucide. începând cu tatăl care era foarte probabil să îşi dorească să elimine

ameninţarea unei fiice care îi întrecuse puterile, chiar şi pentru o fracţiune.

Lui Hunt îi venea încă greu să se obişnuiască cu gândul că femeia de lângă el era mai puternică decât Regele Toamnei. Puterea lui o întrecea încă pe a ei şi pe a tatălui ei, însă, cum avea cornul tatuat pe spate, cine putea şti de fapt cât de mari erau cu adevărat puterile lui Bryce? Cum Rigelus le ordonase să stea deoparte,

Bryce nu avea cum să exploreze felul în care Cornul îi afectase magia, însă, dacă era să se gândească la ce se întâmplase în acea primăvară... Hunt se îndoia că pe Bryce avea să o tenteze să experimenteze vreodată în privinţa lui.

Hunt îi surprinse privirea lui Axtar fixată asupra lui Bryce, însă mercenara nu zise nimic.

Aşa că Hunt continuă, suficient de tare încât să le

lase pe Fury şi pe Juniper să înţeleagă că voia ca şi ele să audă ce avea de spus.

- Nu ştiu care este faza cu Celestina, însă As terii nu fac niciodată nimic din bunătatea inimii lor.

- Ar avea nevoie de inimi ca să poată face asta, şopti Juniper, cu un venin care nu-i stătea în fire.

Fury îşi coborî vocea:

- în Pangera, războiul e din ce în ce mai grav. Valbara este un teritoriu

cheie, plin cu resurse vitale. Să numeşti pe cineva despre care se ştie că ar fi *de treabă* pare prostesc.

Juniper ridică din sprâncene. Nu pentru că nu ar fi fost de acord în privinţa Asterilor, ghici Hunt, ci pentru că Fury adusese vorba despre războiul de peste mare. Mercenara vorbea rar sau deloc despre acesta. Despre ceea ce făcuse acolo. Despre ceea ce

văzuse. Hunt, care luptase în multe dintre acele bătălii, avea idee despre ce era vorba.

- Poate că îşi doresc într-adevăr un pion, spuse Juniper. Pe cineva care să nu fie mai mult decât o faţadă, astfel încât să poată ordona trupelor din Valbara să treacă marea fără să întâmpine rezistenţă.

Fury îşi dădu o şuviţă de păr după ureche. Din punct de vedere fizic, Axtar

părea umană. însă era cu siguranţă Vanir - de ce rasă, din ce Casă... asta Hunt nu mai ştia. Casa Focului şi a Umbrei părea varianta cea mai probabilă, însă mai mult de atât nu ar fi îndrăznit să ghicească.

- Până şi Micah ar fi putut să se împotrivească, zise mercenara.

Bryce păli când auzi numele acela blestemat. Hunt îşi învinse cu greu pornirea de a-şi trece o aripă în jurul ei. Nu îi po-

vestise lui Bryce despre coşmarurile pe care le avea el şi în care era obligat să stea şi să privească cum Micah îi face rău. Nici despre coşmarurile în care ea alerga pe străzi, cu demoni din
cele mai întunecate colţuri ale iadului pe urmele ei. Cu bombe din pucioasă căzând ploaie deasupra ei în Piaţa Veche.

- Putem să stăm şi să facem presupuneri toată noaptea, zise Bryce,

adunându-se. Dar, până la întâlnirea de mâine a lui Hunt, nu vom şti nimic cu siguranţă. Mergi cu mintea deschisă!

- Vrei să zici: să nu sar la bătaie.

Hunt zâmbi uşor, iar Fury chicoti.

Bryce îşi puse o mână în şold.

- Vreau să zic să nu te duci acolo făcând pe Măgarul înfricoşător. Poate că ar fi bine să încerci abordarea Măgar Agreabil.

Juniper râse şi până şi Hunt chicoti. Neputând să se abţină, o atinse uşor cu aripa pentru a doua oară în acea seară, şi promise:

Măgar Agreabil...

Rămânem înţeleşi, Quinlan

.CAPITOLUL 3

Ruhn Danaan ştia trei lucruri cu certitudine:

1. Fumase atât de mult mirt încât acum nu îşi mai simţea faţa. Ceea ce era cu adevărat o pierdere, pentru că

avea o femeie deasupra, chiar în acea clipă.

2. Băuse o cantitate enormă de whisky, pentru că nu avea nici o idee cum o chema pe femeie, nici cum ajunseseră în dormitorul lui şi cu atât mai puţin cum ajunsese cu capul între picioarele ei.

3. La dracu, îşi iubea viaţa! Cel puţin... în acea clipă.

Ruhn îşi lăsă degetele să pătrundă înăuntrul faldurilor moi ale creaturii încântătoare care ofta deasupra lui, trecându-şi inelul pe deasupra acelui loc despre care ştia că o va face să...

Da. Iată. Suspinul acela de plăcere pură care îl pătrundea până în vintre, făcându-i blugii negri să devină brusc neîncăpători. Nici măcar nu se dezbrăcase înainte să se suie deasupra femeii faun

care îl abordase timidă în timp ce juca ping-pong pe bere. Fusese îndeajuns o privire îndreptată spre ochii aceia mari şi verzi, spre picioarele lungi, care se sfârşeau cu copite mici şi drăgălaşe şi spre pielea fină a gâtului ei, înălţat deasupra sânilor obraznici, şi ştiuse cum voia să încheie acea noapte.

Din fericire, şi ea îşi dorise acelaşi lucru. Îi spusese exact ce voia cu

vocea aceea a ei dulce ca o şoaptă.

Ruhn îşi trecu limba peste clitorisul ei încordat ca un mugure şi savură aroma delicată care-i umplu gura. Ea se arcui, strângând din coapse - şi se lăsă în voia orgasmului cu o serie de gemete şi suspine care aproape că-l făcură şi pe el să ejaculeze, aşa îmbrăcat cum era.

Ruhn îi strânse pulpele goale, lăsând-o să se bucure de valurile de

plăcere care-i traversau trupul, el însuşi gemând în timp ce limba îi explora interiorul şi muşchii ei delicaţi se strângeau în jurul lui.

La dracu, era fierbinte! *Ea* era fierbinte. Chiar şi aşa, ameţit de droguri şi de băutură, era pregătit să continue partida. Nu avea nevoie decât de un da şoptit de buzele ei pline şi în câteva clipe ar fi pătruns-o.

Pentru o clipă, ca o săgeată de lumină despicând întunericul binecuvântat care-i acoperise mintea, îi trecu prin cap că el era, practic, logodit. Şi nu cu vreo Fee oarecare, ai cărei părinţi ar fi fost iritaţi de comportamentul lui, ci cu însăşi Regina Vrăjitoarelor din Valbara. Sigur, nu îşi juraseră credinţă - la dracu, abia dacă vorbiseră în timpul Summitului şi în lunile de după - dar... oare

întrecea vreo limită comportându-se în felul în care o făcea?

Ştia răspunsul. Greutatea lui îi apăsa inima de luni întregi. Şi poate că de aceea făcea ceea ce făcea în acea clipă: întrecea limita, însă era o limită pe care nu el o stabilise. Da, o respecta şi o admira pe Hypaxia Enador - era teribil de frumoasă, curajoasă şi inteligentă - dar până când înalta Preoteasă nu avea să

le împreuneze mâinile în Templul Lunii, până când inelul de titan nu-i intra pe deget... avea de gând să se bucure de ultimele luni de libertate.

Spera că era vorba despre luni. Hypaxia nu îi oferise tatălui lui date precise.

Femeia se liniştise, cu pieptul palpitându-i încă, şi Ruhn îndepărtă gândurile la logodnica lui înghiţind adânc aroma faunului.

- Milostivă Cthona!
murmură femeia,
ridicându-se în genunchi.
Ruhn dădu drumul
posteriorului ferm şi întâlni
privirea faunului îmbujorat,
plecată asupra lui.
Ruhn îi făcu cu ochiul,
lingându-şi colţul buzelor,
ca să-i mai simtă pentru o
ultimă oară gustul. Fetei îi
tremură bărbia, pulsul
accelerându-i-se.
Ruhn îşi trecu mâinile în
lungul coapselor ei goale,
înfigân- du-şi uşor unghiile

în şoldurile ei înguste şi apoi în talie.

- Vrei să...

Uşa de la dormitorul lui se dădu de perete şi Ruhn, prins sub trupul femeii, nu putu decât să-şi răsucească capul spre bărbatul care intrase.

Din câte se putea deduce, Prinţul Moştenitor al Feelor Val- baran cu o femeie încălecată pe el era o imagine destul de obişnuită, pentru că Tristan Flynn nici măcar nu

clipi. Nici nu rânji, chiar dacă fata sărise de pe Ruhn cu un chiţăit şi se ascunsese după pat.

- Treci jos! îi zise Flynn lui Ruhn.

Pielea lui auriu-brună era acum palidă. Euforia beţiei era demult dusă. Până şi ochii lui căprui erau ameninţători.

- De ce? întrebă Ruhn, dorindu-şi să fi avut timp să discute cu femeia, care îşi aduna în grabă hainele, înainte să iasă pe uşă.

Dar Flynn arătă spre unul dintre colţurile camerei, în care se afla un maldăr de haine murdare şi Sabia Stelară, proptită de peretele acoperit de pete.

- Ia şi aia!

Din fericire, erecţia lui Ruhn dispăruse demult când ajunse în capul scărilor de deasupra foaierului. Muzica încă făcea să vibreze podelele, lumea încă bea, fuma şi se combina, lumea părea să facă lucrurile pe care le

faci de obicei la o petrecere, doar că...
Iată. O furnicătură în ceafa. Ca şi cum i-ar fi alunecat o adiere rece în lungul spinării.
- Sistemul de securitate al lui Dec a înregistrat un soi de anomalie, îi zise Flynn, care cerceta mulţimea de jos, intrat în rolul de membru Aux. Declanşează toţi senzorii. Un fel de aură - Dec a spus că e ca şi cum o furtună ar da roată casei.

- Grozav, comentă Ruhn, simţind mânerul rece al săbiei pe spate. Şi nu e vorba despre un măgar beat care-şi face de cap cu magia?

Flynn măsură mulţimea.

- Dec a zis că n-ar fi asta. A zis că atunci când dă roată casei pare că ar cerceta zona.

Prietenul lor, cu care trăiau sub acelaşi acoperiş, îşi petrecuse luni întregi lucrând la un sistem pe care să îl amplaseze în

jurul casei şi pe străzile din vecinătate - un sistem care să înregistreze apariţii ca aceea a demonului kristallos, care în trecut se dovedise prea rapid pentru a fi detectat de tehnologiile pe care le aveau.

- Atunci, să vedem cum îi place când e şi el privit! zise Ruhn, dorindu-şi să nu fi fost într-atât de beat şi de afumat, în timp ce umbrele i se legănau în jur.

Flynn chicoti.

Mirtul câştigă bătălia pentru o clipă şi până şi Ruhn râse în drumul spre scară. însă tot amuzamentul i se stinse în clipa în care verifică încăperile de pe o parte şi de pe cealaltă a foaierului. Unde dracu era Bryce? Ultima oară când o văzuse era alături de Fury, Juniper şi Athalar în sufragerie, iar din acel unghi, din vârful scărilor, n-o vedea...

Ruhn apucase să coboare trei trepte, ocolind

cutii goale de bere şi pahare de plastic, precum şi un sutien cu imprimeu zebră, când uşa de la intrare se întunecă.

Sau, mai degrabă, spaţiul se întunecă. Exact ca atunci când demonii aceia dăduseră năvală prin Porţi.

Ruhn se holbă pentru o clipă la portalul către Hei care luase locul uşii lui de la intrare.

Apoi se întinse după sabia pe jumătate prinsă la

spate, încercând să-şi limpezească mintea ca să poată aduna umbre în cealaltă mână. Râsetele, cântecele şi conversaţiile amuţiră, iar primele-lumini pâlpâiră. Muzica se opri, de parcă cineva ar fi smuls ştecherul din priză.

într-o clipă, Bryce şi Athalar erau în dreptul arcadei de la sufragerie, sora lui cu şapca lui Athalar pe cap, iar îngerul înarmat cu un pistol lipit discret de coapsă. Athalar

era singura persoană căreia Ruhn îi permitea să aducă un pistol la una dintre petrecerile lui. Plus Axtar - care nu se vedea pe nicăieri.

Ruhn îşi trase sabia şi sări peste restul de scări, reuşind să aterizeze cu graţie de cealaltă parte a surorii lui. Flynn şi Dec se traseră lângă el. Umbrele i se învolburară în jurul braţului stâng, ca doi şerpi gemeni.

Bryce răspândea o lumină pală - nu, acela era tubul fosforescent pe care-l avea încolăcit în jurul braţului. O siluetă se desprinse din întuneric şi păşi spre uşă. Venită direct din Hei, Şi, în acea clipă, Ruhn înţelese încă trei lucruri, cu certitudine:

1. Nu avea în faţa ochilor un portal spre Hei. în uşă se învolburau doar umbre. Umbre familiare, care-i şopteau.

2. Nu doar tubul fosforescent împletit în jurul braţului lui Bryce strălucea. Cicatricea în formă de stea de sub tricoul ei răspândea o lumină iridescentă.

Când bărbatul Fee cu părul acela auriu, care îi era atât de familiar, ieşi din umbre şi pătrunse în foaier, Ruhn ştiu că noaptea lui avea să ia o turnură neplăcută

.CAPITOLUL 4

- Of, *pe buneV.* şuieră Bryce, uitându-se la cicatricea luminoasă dintre sânii ei, sau la ceea ce putea întrezări din ea, având în vedere că era acoperită de tricou şi de sutien.

Aprinsese materialul ambelor obiecte vestimentare şi, dacă nu s-ar fi aflat în prezenţa impunătoare a bărbatului Fee care îşi făcuse apariţia dintr-o vâltoare de umbre,

poate că ar fi profitat de moment ca să se întrebe de ce lumina.

Petrecăreţii se opriseră în mijlocul petrecerii, aşteptând cine ştie ce rahat avea să se întâmple.

Şi ce măgar oprise muzica? Pasionaţi de dramă!

- Ce dracu cauţi aici? întrebă Ruhn, apropiindu-se de străin.

Faţa bronzată a bărbatului ar fi putut fi una frumoasă, dacă nu ar fi fost

complet lipsită de orice fel de trăire. Ochii căprui deschis erau morţi. Goi. Puloverul alb tras pe deasupra blugilor negri şi ghetele butucănoase îi spuneau lui Bryce că venea dintr-un loc cu climă mai rece.

Mulţimea păru să simtă pericolul şi se trase la o parte, până când în faţa străinului rămaseră doar Hunt, Bryce, Ruhn şi prietenii lui. Bryce nu avea nici o idee unde erau Fury

şi Juniper. Probabil că cea dintâi era poziţionată pe undeva, strategic, ca să se asigure că iubita ei nu păţeşte ceva. Grozav.

Străinul păşi spre ei şi Bryce se pregăti, chiar dacă Hunt se aplecase uşor între ea şi bărbat. îşi ascunse zâmbetul trezit de gestul lui. Dar orice urmă de bucurie i se şterse cu totul de pe buze atunci când blondul vorbi, cu un accent exotic.

- Am fost invitat.

Străinul se întoarse spre Bryce şi zâmbi, rece, ca un peşte mort.

- Nu cred că ne-am cunoscut. îşi plecă fruntea spre ea... spre pieptul ei. Deşi, ştiu cine eşti, desigur. Ochii îi alunecară pe trupul ei. Arăţi mai bine decât mă aşteptam. Nu că aş fi avut aşteptări prea mari.

- *Ce dracu* cauţi aici, Cormac? tună Ruhn, înaintând spre bărbat, însă retrăgându-şi Umbrele.

Blondul - Cormac - se întoarse spre fratele ei. îşi încreţi nasul o dată, apoi râse.

- Miroşi a târfa ieftină.

Lui Bryce aproape că-i veni să verse.

Cormac continuă, chiar dacă Ruhn se zbârlise tot:

- Şi ţi-am spus: am fost invitat.

- Pe dracu! Nu în casa asta! zise Flynn, trecând la dreapta lui Ruhn, în timp ce Declan se poziţionă pe

partea stângă, alcătuind împreună un nucleu letal.
Cormac privi înjur.
- Tu numeşti asta casă? Nu ştiam că standardele ţi-au scăzut într-atât, Lord Hawthorne.
- Du-te dracu, Cormac, pufni Declan.
Marc se apropie din spate, arătându-şi ameninţător colţii.
Bryce ştia că grupul lor ar fi putut anihila orice alt oponent, însă aveau dinainte un mascul Fee din

Avallen: puternic, antrenat în luptă de la o vârstă fragedă, necruţător. Bărbatul, care observase că Bryce încerca să-şi dea seama ce-i cu el, zise:

- Sunt vărul tău, Bryce.

Hunt - trădătorul - pufai amuzat.

- Nu am nici un văr printre Fee, se răsti Bryce.

Şi-ar fi dorit ca steaua aceea caraghioasă să nu mai strălucească. Şi-ar fi dorit ca lumea să se reîntoarcă la petrecere.

- Lumina din pieptul tău spune altceva, zise Cormac, cu o convingere de nestrămutat. Poate că sunt vărul lui Ruhn pe linie directă, din partea mamei lui, dar tatăl tău, Regele Einar, este Fee, şi linia lui de succesiune s-a unit cu a noastră acum ceva timp.
Bărbatul îşi întinse mâna şi în jurul degetelor i se încolăciră flăcări, care apoi se stinseră.
Bryce clipi. Mama ei nu rostise niciodată numele

Regelui Toamnei în faţa ei, iar Bryce îl aflase abia după ce fusese suficient de mare încât să folosească singură un calculator.

- De ce ai venit? mârâi Ruhn.

Bryce văzu cu coada ochiului că din vârful degetelor lui Hunt ieşeau fulgere. O singură mişcare şi Hunt avea să-l prăjească pe măgar.

Cormac zâmbi însă. în ochii lui goi luci dispreţul atunci

când se aplecă ironic în faţa ei.

- Am venit să-mi cunosc mireasa.

Cuvintele îl izbiră pe Hunt cu atâta repeziciune, încât îi stinseră fulgerele. Bryce îşi lăsă însă capul pe spate şi râse.

Nimeni nu i se alătură.

După ce se sătură de râs, îi zâmbi sarcastic lui Cormac.

- Eşti ilar.

- Nu e o glumă, zise Cormac, chipul

întunecându-i-se. A fost decretat.

- De către cine? răbufni Hunt.

Bărbatul din Avallen îl măsură pe înger cu privirea plină de un dispreţ evident. Nu era obişnuit să fie luat la întrebări. Un nenorocit răsfaţat.

- De stăpânul ei, Regele Toamnei, şi de al meu, înaltul Rege al Feelor din Avallen.

Acest lucru însemna că rahatul acela era Prinţ.

Bryce îi răspunse rece:
- Ultima oară când m-am interesat, nu eram pe piaţă.
Hunt îşi încrucişă braţele, preschimbându-se într-un munte
de muşchi în spatele lui Bryce. Voia să îi arate lui Cormac cu cine urma să aibă de-a face dacă mai făcea un pas spre Bryce, aşa că îşi trimise jerbe de energie în jurul umerilor şi al aripilor.

- Eşti o femelă Fee, declară Cormac, neimpresionat. Asta înseamnă că aparţii bărbaţilor din neamul tău până când aceştia se decid să te dea altuia. Decizia a fost luată.

Din camera de zi se strecură o siluetă delicată - Axtar. îşi ţinea mâna deasupra pistolului prins la coapsă. Juniper nu se vedea pe nicăieri - probabil se ascundea acolo unde îi indicase Fury.

Cormac îi aruncă o privire mercenarei şi rânjetul îi păli puţin.
Toate persoanele importante din Midgard o cunoşteau pe Fury Axtar. Ştiau de ce era capabilă, atunci când era provocată.
Ruhn arătă spre uşă şi se răsti la Cormac:
- Ieşi dracului afară din casa mea. Nu îmi pasă dacă îţi vei folosi umbrele sau propriile picioare - ieşi doar.

însă Cormac îşi aţinti însă privirea spre Sabia Stelară, care se întrevedea după umărul lui Ruhn.

- Zvonurile pretind că sabia o cheamă şi pe mireasa mea.

Lui Ruhn îi tremură uşor maxilarul. Hunt nu ştia ce să
creadă.

Bryce făcu un pas în faţă, cu steaua încă aprinsă în piept.

- Nu sunt mireasa ta, măgarule. Şi nici nu voi ii

vreodată, aşa că du-te înapoi în gaura din care te-ai târât afară şi zi-le regilor tăi să găsească pe altcineva. Zi-le că...

- Ai zvâc, murmură Cormac.

Hunt nu era înnebunit după tonul plin de admiraţie al bărbatului, dar îşi păstră controlul. Până şi cel mai mic fulger aţintit asupra lui Cormac ar fi putut însemna o declaraţie de război.

Feele erau foarte sensibile. Ranchiuna lor putea să se întindă pe secole întregi. Bryce îi zâmbi dulce lui Cormac.

- înţeleg că vrei să joci rolul Prinţului, dar nu mă mai întrerupe niciodată.

Cormac rămase uluit. Hunt îşi ascunse zâmbetul, sângele înfierbântându-i-se în vene în faţa ireverenţei pe care Bryce o etala.

- Fratele meu ţi-a spus să-i părăseşti casa, continuă Bryce. Pielea

începuse să-i strălucească.
Nu vrei să ţi-o repet şi *eu.*
Lui Hunt i se ridicară firele
de păr de pe ceafa. Bryce
orbise mai mulţi inşi cu
puterea ei - şi asta înainte
de Salt. Acum, că avea la
dispoziţie toată acea magie
care-i alimenta lumina ste-
lară... Nu fusese încă
martor la felul în care
puterea ei s-ar fi putut
manifesta. Aproape că şi
dorea să afle, iar măgarul
acela să fie subiectul
experimentului.

Hunt îşi îndreptă privirea spre Flynn, Declan şi Marc - toţi trei erau încordaţi şi gata să sară în luptă. Iar Ruhn...

Hunt nici nu ştia de ce era surprins de satisfacţia pe care o citea pe chipul lui Ruhn. Se aşteptase să vadă mândria rănită a unui mascul poate, pentru că Bryce se arăta mai puternică decât el, în propria lui casă. însă chipul lui Ruhn era luminat de mândrie - era mândru de

Bryce. De parcă prinţul ar fi aşteptat de ceva vreme ca sora lui să îşi asume puterea şi acum era onorat să o aibă alături.
Atenţia lui Hunt se îndreptă apoi spre Cormac, pentru că Prinţul din Avallen îşi ridică mâinile, zâmbindu-i uşor lui Bryce. Expresia de pe chipul lui era la fel de lipsită de viaţă ca ochii săi.
- Am văzut tot ce trebuia să văd.

- Despre ce dracu vorbeşti? se răsti Ruhn.
Din umeri i se desprinseră umbrele, în contrast cu lumina pe care o emana Bryce.
însă şi în jurul lui Cormac se învârtejiră umbre - mai întunecate, mai sălbatice decât cele ale lui Ruhn, ca o herghelie de armăsari care aşteptau să îi calce pe toţi în picioare.
- Am vrut să mă conving că are darul. Mulţumesc pentru demonstraţie, spuse

Cormac şi păşi în umbrele acelea neîmblânzite, plecându-şi fruntea spre Bryce. Ne vedem la altar. Steaua lui Bryce se stinse în clipa în care bărbatul pieri, lăsând în urmă doar câteva scântei.

*

Bryce era vag conştientă că petrecerea era pe sfârşite: lumea se îndrepta spre uşile din faţă. Nenumărate priviri se aţinteau asupra ei, în timp ce ea tasta în

telefon, în mijlocul foaierului.

- E un tren mâine, la şapte dimineaţa! îl anunţă pe Hunt, care stătea la dreapta ei, parcă temându-se că bărbatul din Avallen avea să apară din nou şi să o fure.

Nu orice bărbat Avallen, ci Prinţul Cormac. Logodnicul...

ei.

- în nici un caz mama ta nu va vrea să plece, zise Hunt. Dacă prin minune nu

va suspecta nimic, deşi vrei să îi sui într- un tren cu cinci ore mai devreme, Randall va şti cu siguranţă că ceva nu este în ordine.
Juniper, de cealaltă parte a lui Bryce, era şi ea cu telefonul în mână.
- Nu a apărut nimic online deocamdată, dar...
- E îndeajuns o singură persoană! încheie Fury, de la locul ei, de unde monitoriza intrarea în casă cu aceeaşi vigilenţă ca Hunt. Eu cred însă că m-

am exprimat destul de clar
în privinţa consecinţelor.
Zeii s-o binecuvânteze!
Fury chiar fusese clară.
Dacă vreunul dintre voi
postează, vorbeşte sau se
gândeşte la ceea ce s-a
întâmplat aici în seara asta,
declarase ea autoritar în
faţa petrecăreţilor şocaţi,
vă voi vâna până la ultimul
şi vă voi face să vă
regretaţi fapta.
Nimeni nu scosese o vorbă,
dar Bryce observase mai
mulţi inşi ştergându-şi poze

din telefon în drumul spre ieşire.
- Să îi scoatem pe părinţii tăi din oraş fără a le trezi suspiciunea va fi cel puţin dificil, spuse Hunt. îngerul îşi lăsă capul pe o parte.
- Eşti sigură că nu ar fi mai simplu să le spunem?
- Şi să risc ca mama să înnebunească? Să facă ceva necugetat?
Ca să nu mai vorbească despre ce ar ii făcut Randall dacă ar fi aflat că

Regele Toamnei îi ameninţă fericirea şi libertatea. Ce-ar mai fi rămas din Regele Toamnei după ce-ar fi trecut prin mâinile mamei ei, Randall ar fi împuşcat cu siguranţă.

- Nu am de gând să risc.

- Sunt adulţi, afirmă Fury. Poţi să ai încredere că vor face alegeri raţionale.

- Tu o ştii pe mama? izbucni Bryce. Cuvântul raţional ţi-a trecut vreodată prin minte în legătură cu

ea? Ocupaţia ei este să facă sculpturi de bebeluşi pe paturi de salată, ce dracu!

- Eu cred doar că, interveni Juniper, vor afla oricum la un moment dat, aşa că poate ar fi mai bine să afle de la tine. înainte să intervină altcineva.

Bryce îşi scutură capul.

- Nup. Vreau să fiu departe, cât mai departe când vor afla. Şi să mă asigur că sunt câteva sute

de kilometri între ei şi Regele Toamnei.
Hunt mârâi aprobator şi Bryce îi aruncă o privire plină de recunoştinţă.
Bocănitul uşii de la intrare, trântite de Declan, îi distrase atenţia de la înger.
Feea se rezemă de uşă:
- Deci starea mea de bine e oficial distrusă.
Flynn se lăsă pe treptele scării interioare, cu o sticlă de whisky în mână.
- Atunci, ar fi bine să o refacem!

Trase o duşcă şi apoi îi pasă sticla lui Ruhn, care se rezemă de balustradă cu mâinile în sân. Ochii lui albaştri ardeau aproape violet. Rămăsese tăcut de câteva minute bune.

Bryce nu ştia de unde să apuce lucrurile. Cu ce să înceapă? Cu Cormac, cu faptul că îşi etalase puterile în casa lui Ruhn, cu steaua care se aprinsese pentru Prinţul din Avallen...? Aşa că zise:

- Să înţeleg că el e vărul din Calvarul[4] tău?
Ruhn, Dec şi Flynn dădură toţi trei din cap, cu seriozitate. Fratele lui bău din sticla de whisky.
- Cât de aproape a fost Cormac să te ucidă în timpul Calvarului? întrebă Hunt.
Bryce bănuia că Ruhn îi povestise întâmplarea cândva, în decursul acelei veri.
- Destul de aproape! zise Flynn, alegându-se cu

o privire încruntată din partea lui Ruhn.

- A fost rău, recunoscu fratele ei.

Bryce ar fi putut să jure că îşi ferise privirea când rosti:

- Cormac şi-a petrecut întreaga viaţă crezând că într-o zi va primi Sabia Stelară. Că va intra în Peştera Prinţilor şi se va dovedi vrednic. A studiat tot folclorul, a învăţat toată istoria, a analizat toate informaţiile care există cu

privire la variaţiile de putere. Şi, ei bine... nu prea i-a convenit când am primit eu sabia în locul lui.

- Şi acum, logodnica lui o poate revendica! comentă Flynn.

Fu rândul lui Bryce să îi arunce o privire urâtă Lordului. Ar fi preferat să nu mai audă acele cuvinte în viaţa ei.

I se păru că Ruhn se străduieşte să o privească în ochi.

- Este adevărat, spuse el, văzând-o că se uită urât. Sabia este a ta, în aceeaşi măsură în care este şi a mea.

Bryce îşi flutură mâna.

- O voi lua în weekenduri şi de sărbători, nu-ţi face griji!

- Aşa o să se aleagă cu două Solstiţii de Iarnă, adăugă Hunt, deci... de două ori mai multe cadouri!

Ruhn şi ceilalţi se uitară la ei de parcă ar fi fost

nebuni. Bryce îi zâmbi însă lui Hunt şi el îi oferi la rândul lui un zâmbet. Hunt o înţelegea - îi înţelegea umorul, temerile, eschivările. Orice va fi fost, Athalar înţelegea.

- E adevărat? întrebă Juniper şi îi apucă braţul lui Bryce, trăgând-o mai aproape. Logodna, chiar dacă Bryce se împotriveşte, este legală?

Lui Hunt îi pieri zâmbetul de pe buze. Şi lui Bryce. I se învârtea capul, fiecare

gând ţâşnindu-i cu repeziciunea unei stele căzătoare.

- Zi-mi că e o cale prin care putem evita asta, Ruhn!

Bryce merse la fratele ei şi îi smulse sticla de whisky din mână. în spatele lui lucea o lumină pală - Sabia Stelară. Vibra, scotea un sunet ca acela pe care îl lasă în urmă un deget rotit în jurul buzei unui pahar.

Ochii lui Ruhn îi întâlniră pe ai ei, obosiţi şi întrebători, dar Bryce se trase înapoi. Sabia îşi încetă cântul.

N-o să te muşte, să ştii.

Bryce fu cât pe ce să tresară când vocea fratelui ei îi răsună în minte. Ruhn îşi folosea darul acesta atât de rar, încât adesea uita de el cu totul.

E sabia ta. Nu a mea. Tu eşti Prinţul Născut din Stele, eu sunt prinţesa.

Ruhn îi răspunse, cu ochii strălucind:
Nu sunt genul de bărbat cu o mândrie atât de fragilă încât să fiu nevoit să mi-o reazem într-o sabie. Dacă vrei să o foloseşti, e a ta.
Bryce îşi scutură capul.
Tu ai scos sabia din peşteră - şi> din câte înţeleg a trebuit să-i faci faţă lui Cormac. De-ar fi numai asta şi ai merita să o păstrezi.
Râsul lui Ruhn îi inundă mintea - amuzat, dar şi

uşurat. Faţa îi rămase serioasă însă, când se întoarse spre grupul care se holba la ei şi spuse:

- Nu am fost atent la şcoală atunci când ne-au vorbit despre legile Feelor. Scuze.

- Ei bine, eu am fost! zise Marc. Şi mi-am delegat deja câţiva asociaţi de la firmă să facă cercetări. Vom avea acces la toate cazurile legale şi la precedentele similare, cu

excepţia celor ascunse în arhivele Asterilor.

- Merg şi eu la vânătoare, adăugă Declan.

Dar nici măcar Dec, cu abilităţile lui grozave de hacker, nu putea sparge sistemul de securitate care păzea dosarele străvechi ale Asterilor.

- Mulţumesc, spuse Bryce, fără să-şi permită ca acea fărâmă de speranţă să-i umfle pieptul. Dă-mi de ştire când afli ceva.

Ruhn începuse să vorbească, dar Bryce nu mai stătu să-l asculte. Îi întinse sticla cu băutură lui Juniper şi apoi îşi croi drum afară, pe veranda dărăpănată, ocolind paharele şi cutiile goale aruncate pretutindeni. Hunt o urmă ca o furtună. Bryce păşi pe peluza cu câteva fire de iarbă şi trase în piept agitaţia Pieţei Vechi, care se întindea înaintea ei.

- De ce eşti atât de calmă? o întrebă Hunt, cu mâinile în sân.

Briza călduţă şi uscată a nopţii de vară îi răsfiră părul şi aripile cenuşii.

- Pentru că este doar o mişcare făcută de Regele Toamnei în jocul pe care-l joacă el, spuse Bryce. Se aşteaptă să alerg la el acasă şi să-i fac scandal. încerc să îmi dau seama cu ce l-ar ajuta asta. Care este miza jocului.

Şi care ar fi putut fi propria ei miză.

- Mi se pare că unirea celor mai puternice familii de Fee este o miză destul de clară, mormăi Hunt. Şi tu mai eşti şi Născută din Stele, pe deasupra. Mi-ai spus că ai darurile unuia dintre primii Născuţi din Stele. în plus, ai Cornul. Asta te transformă într-un adevărat as în jocul puterii.

- E prea simplu pentru Regele Toamnei.

Jocurile lui se întind pe ani întregi, pe secole. Logodna aceasta este abia primul pas. Sau poate că suntem deja în mijlocul jocului. Bryce trebuia să i-o ia cumva înainte Regelui Toamnei, fără ca acesta să bănuiască. Logodna trebuia să rămână în picioare. Deocamdată.

- E de rahat.

Bryce îşi îndreptă coloana.

- Ştii, chiar mă bucuram de vara asta. Ziua

de astăzi pare chitită să ne distrugă amândurora vara.
Hunt îşi plecă fruntea, apoi adăugă:
- Ai zice că e ceva pus la cale de zei. Au avut probabil o misiune: Cum să le punem capac lui Bryce şi lui Hunt într-o singură zi.
Bryce chicoti.
- Celestina s-ar putea dovedi o binecuvântare. Dar... Crezi că Regele Toamnei ar fi putut să planifice totul, astfel încât veştile să ne vină deodată?

- Cu ce scop?
- Ca să ne vină de hac. Ca să obţină o reacţie, nu ştiu. Poate că s-a gândit că îi vei face scandal şi asta te va face să dai prost în faţa noului Arhanghel, îndrăzni Bryce să spună.

Hunt se opri în loc şi Bryce deveni conştientă de spaţiul dintre trupurile lor.

- Din nou, şopti el, cu ce scop?
- Dacă ai fi făcut ceva ilegal, medită Bryce, cu inima bătân- du-i mai tare

în piept la apropierea lui Hunt. Cum ar fi...

- Să ucid un Prinţ Moştenitor al Feelor?

Bryce îşi muşcă buza.

- Celestina trebuie să dea un exemplu pentru felul în care are de gând să conducă. Pedepsirea unui înger puternic, unui înger *notoriu* care a întrecut măsura... ar fi calea perfectă prin care să-şi demonstreze puterea. Te-ar fi scos din ecuaţie, lucru care e în beneficiul Regelui

Toamnei. El ştie că noi doi suntem o echipă.

- O echipă, murmură Hunt, de parcă, din tot ceea ce spusese ea, asta era cel mai important pentru el.

- Ştii ce vreau să spun, zise Bryce.

- Nu sunt sigur că ştiu. îi devenise glasul mai răguşit?

- Suntem colegi de apartament, spuse Bryce, propria voce devenindu-i uşor sacadată.

- Colegi.
- Campioni ocazionali la ping-pong pe bere?

Hunt îşi recuperă şapca de pe capul ei şi şi-o puse înapoi pe al lui, cu cozorocul la spate, ca de obicei.

- Da, Regele Toamnei se teme de alianţa noastră diabolică la ping-pong.

Bryce zâmbi, alungând întunericul care îi dădea târcoale, însă Hunt adăugă:

- Nu putem uita că cei din Avallen îşi au propriile

interese. De ce ar accepta uniunea?

- Ştii ce? zise Bryce. Cui îi pasă de ei? De tata, de Feele din Avallen... Dă-i dracu!

Doar în prezenţa lui Hunt îşi permitea să fie atât de relaxată. El avea să îi fie alături, indiferent de situaţie.

- Cel puţin până când reuşim să-i suim pe părinţii mei în tren.

- încă nu mi-ai expus nici un plan destul de

convingător, care să-mi arate *cum* vom reuşi să facem asta. N-ar fi exclus ca ei să audă despre logodnă chiar acum, la ştiri.

- Ah, telefonul mi-ar fi explodat deja dacă mama ar fi aflat ceva. Bryce îşi trecu mâna prin păr. Poate că ar trebui să o rog pe Fury să se strecoare în camera lor şi să le dezactiveze telefoanele.

- E greşit dacă eu cred că ar trebui să meargă un

pic mai departe şi să-i lege, după care să-i arunce în portbagajul unei maşini şi să-i ducă acasă, astfel încât să fie deja departe atunci când se va sparge buba? Pentru că mă gândesc că cel mai probabil asta va face Fury dacă o vei trimite la hotel.
Bryce râse, sunetul răsunând înlăuntrul ei precum clinchetul unor clopoţei.
- Bine, nu apelăm la Fury.

Bryce îl apucă de braţ pe Hunt, delectându-se cu musculatura trupului său, şi se îndreptă spre poarta joasă de vizavi.

- Hai să urmărim episoade vechi din *Lipeală în casa de pe plajă* şi să ticluim planuri pentru a-mi păcăli părinţii.

Una dintre aripile îngerului îi alunecă uşor pe spate - o mângâiere teribil de blândă. Fiecare centimetru pe care-l atin-

gea se aprindea ca prima-lumină.

- O seară de marţi obişnuită.

O luară spre casă şi, în ciuda cuvintelor ei expeditive, Bryce se trezi alunecând într-o stare sumbră. Gândurile îi erau stele căzătoare. Fusese o proastă crezând că va putea sta deoparte pentru totdeauna. Ea fusese dornică să urmeze ordinul Asteri- lor şi să ducă o viaţă plictisitoare şi

normală, dar restul lumii avea alte planuri pentru ea. Şi pentru Hunt.

Bryce tocmai îşi ducea telefonul la ureche ca să-şi sune părinţii şi să le dea vestea că... *Vai, din păcate, Jesiba are nevoie de mine la depozitul ei, mâine, şi cred că asta mă va ajuta să obţin o a doua şansă de a lucra cu ea, aşa că v-ar deranja dacă aţi lua trenul de dimineaţă*când ea şi Hunt păşiră afară din lift şi văzură uşa de la

apartamentul lor dată de perete.

Dacă mama ei şi Randall îşi făcuseră apariţia neanunţaţi...

Syrinx lătra înăuntru. Bryce se repezi spre uşă, amintirea unei nopţi din trecut făcând-o să vadă roşu înaintea ochilor. Acum, la fel ca atunci, mirosul sângelui se simţea înţepător în aer, pe hol, în pragul de la uşa dormitorului ei...

Nu din nou. Nu părinţii ei...

Hunt o trase înapoi şi se înfipse în prag, cu pistolul într-o mână şi fulgere în cealaltă. Violenţa era înscrisă în fiecare linie a trupului său, în aripile ridicate.

Uimirea îi lumină ochii negri. îşi coborî pistolul. Bryce privi spre ceea ce se afla în mijlocul camerei şi se rezemă de Hunt, uşurată şi îngrozită în acelaşi timp.

Da, într-adevăr, zeii formaseră o brigadă cu misiunea *Cum să le punem capac lui Bryce şi lui Hunt într-o singură zi.*

înăuntru zăcea Ithan Holstrom, sângerând pe pardoseala ei albă.

O încercare dificilă prin care Feele trebuie să treacă înainte să facă Saltul. Cu cât Feea este mai puternică, cu atât încercarea este mai grea.

CAPITOLUL 5

Tharion Ketos o dăduse în bară regeşte.

Literalmente. Regina Râului fusese *iritată.*

Şi de aceea acum se străduia să nu cadă din barca pescărească minusculă în care se afla, în mijlocul unei mări atât de furtunoase încât până şi stomacul lui de fier era întors pe dos. Sus- jos, jos-sus, barca se balansa în ploaie, sub rafalele de vânt care ameninţau să-i smulgă carnea de pe oase, în ciuda puloverului negru gros şi a

vestei de salvare de deasupra lui.

Ar ñ trebuit să se lăfaiască pe o stâncă din Istros în acea clipă, de preferat sub privirile doamnelor şi domnişoarelor ieşite la plimbare pe faleză. Cu siguranţă nu-l deranja să descopere poze cu el semi-nud pe canalele de socializare, alături de descrieri precum: *Atât de fierbinte încât e un miracol*

că nu a preschimbat
Istrosul în aburi!

Aceea fusese una dintre preferatele lui. Ce păcat că fusese şi cea care îl adusese în situaţia de faţă. Pedepsit de Regina Râului pentru că ñica ei plânsese.

Tharion era obişnuit cu frigul. Explorase adâncurile atât cât îi permiseseră darurile lui de bărbat din Neamul Apelor fără să i se crape craniul ca un ou, dar acea parte nordică a Mării Haldren

era diferită. **Îţi** îngheţa sufletul, cenuşiul ei pătrunzându-te până la oase.

Deşi, dacă ar ñ înotat, nu i-ar fi fost atât de greaţă.

Tharion îşi plecă fruntea sub ploaia dezlănţuită, cu părul lui roşcat-închis lipit de scalp, cu apa rece ca gheaţa alunecându-i pe gât. Zeilor, voia să meargă acasă. Să se întoarcă la căldura arzătoare şi uscată a verilor din Lunathion.

- Submersibilul este în raza noastră, anunţă căpitanul.
Metamorful delfin era ferită în siguranţa cabinei de comandă. Norocoasa!
- începem să primim imagini în direct.
Abia putând să se ţină de balustrada umedă, Tharion o luă spre cabină. înăuntru încăpeau doar două persoane, aşa că trebui să aştepte până când celălalt membru al echipajului - un metamorf rechin - se

strecură afară, ca să intre. Simţi căldura ca pe o sărutare din partea lui Solas însuşi. Oftă, închizând uşa în urma lui, şi îşi îndreptă privirea spre ecranul mic de lângă cârmă.

Imaginile din tranşee erau tulburi: frânturi neclare care pluteau într-o mare de întuneric. Dacă ar fi fost pe o navă de război - Hei, chiar şi pe un iaht - ar fi avut ecrane uriaşe cu o claritate de cristal. Dar barca

aceea pescărească, pe care o puteau strecura pe sub radarul armatei navale din Pangera, fusese cea mai bună opţiune.
Căpitanul se ridică dinaintea ecranului, arătând cu degetul ei maroniu spre numerele care creşteau în colţul din dreapta.
- Ne apropiem de adâncimea cerută.
Tharion se aşează pe scaunul prins în podea. Teoretic, era scaunul

căpitanului, dar lui nu-i păsa. El plătea pentru acea expediţie. Sigur, îşi folosea cârdul emis de Curtea Albastră, dar avea de gând să stea acolo unde poftea.
Căpitanul ridică o sprânceană întunecată.
- Ştii ce cauţi?
Femeia fusese recomandată de câţiva spioni pe care îi avea în subordine - era curajoasă şi discretă, şi nu avea să fugă imediat ce s-ar fi arătat

vreo navă de război imperială.
Tharion cercetă ecranele.
- Un trup.
Căpitanul fluieră.
- Ştii că şansele să găsim...
- A fost legată de greutăţi de plumb şi aruncată în apă, în această zonă.
De Căprioară.
- Dacă nu face parte din Casa Apelor, e demult moartă.
Nu zău!

- Trebuie doar să o găsesc.

Ce mai rămăsese din ea, după două săptămâni pe fundul mării. Cel mai probabil, oasele şi corpul îi explodaseră din cauza presiunii.

Regina lui aflase despre soarta bietei fete datorită a ceea ce-i şopteau râurile şi mările. Ştia că aşa îşi supraveghează surorile care conduceau celelalte ape din jurul Midgardului, însă nu îşi dăduse niciodată

seama cât de precise puteau fi informaţiile pe care le primea. Regina Râului îi spusese că trebuie să caute greutăţi de plumb şi ştiuse unde trebuie căutat. Ştia exact şi ce rasă de Vanir era Sofie: o Pasăre Fulger. Ogenas să-i apere!

Era puţin probabil ca trupul de Vanir al lui Sofie să fi supravieţuit scufundării în adânc şi să nu fi fost încă dezmembrat de gunoieri. Regina lui părea însă să creadă că

fata le-ar fi de folos, chiar şi moartă.

Regina Râului refuzase să îi dea şi alte detalii. Îi spusese doar că trebuia să găsească trupul fetei şi să îl aducă la Curtea Albastră. Probabil pentru a fi percheziţionat de arme şi informaţii. Se ruga să nu fie el cel desemnat să o facă.

- Am atins fundul mării, anunţă căpitanul şi înregistrarea se opri.

Fragmente alburii se în vârtejiră pe dinaintea camerei şi în cele din urmă apăru relieful straniu şi mâlos.

- Ai vreo idee de unde am putea începe, Căpitane?

Căpitan. Tharion încă găsea ridicolă titulatura şi mai mult
decât dureroasă. Cazul care îl ajutase să se aleagă cu acea promovare fusese acela al uciderii surorii lui. Ar fi renunţat la titlu într-o

secundă dacă aşa ar fi putut să o aducă înapoi pe Le- sia. Dacă ar fi putut măcar să îi audă încă o dată râsul vesel. Faptul că îl prinseseră şi îl uciseseră pe cel care o omorâse nu îi alinase deloc durerea.

- Dacă e să ne luăm după curent, ar fi trebuit să ajungă pe aici.

Tharion îşi lăsă magia să alunece spre fundul mării, crispân- du-se în faţa perfidiei pe care i-o simţea. Nu era calm limpede a

Istrosului. Sigur, în Râul Albastru îşi aveau sălaşul destui monştri, însă apele lui turcoaz îi cântau, râdeau şi plângeau cu el. Marea aceea vuia doar şi se învolbura.

Tharion îşi aţinti privirea asupra imaginilor transmise de cameră.

- Roteşte-o spre vest şi mişcă submersibilul vreo zece iarzi în faţă.

În prima-lumină răspândită de submersibil plutiră şi alte fărâme albe,

cărnoase. Asta fusese blestemată furia Viktoria să îndure din mâna lui Micah. Fostul Arhanghel îi închisese esenţa într-o cutie pecetluită cu magie, furia rămânând pe deplin conştientă, chiar dacă nu mai avea un corp fizic. Aruncase apoi cutia în Groapa Melinoe.

Că fundul acelei gropi era cu încă douăzeci şi cinci de kilometri mai adânc decât locul în care se aflau în acea clipă îi

trezi fiori de-a lungul
braţelor tigrate.
închisoarea furiei, care nu
era mai mare decât o cutie
de pantofi, fusese vrăjită ca
să reziste împotriva
presiunii. Iar Viktoria, cum
nu avea nevoie de apă sau
de mâncare, avea să
trăiască pentru totdeauna.
închisă. Singură. Fără
lumină, înconjurată doar de
tăcere, fără a avea măcar
alinarea propriei voci.

O soartă mai rea decât
moartea. Cum Micah zăcea

acum într-un sac de gunoi, în vreo groapă a oraşului, oare avea să îndrăznească cineva să meargă după furie? Athalar nu dăduse nici un semn de rebeliune, iar Bryce Quinlan, din câte auzise Tharion ultima oară, se mulţumise să se întoarcă la o viaţă normală.

Hei, după ce se întâmplase în acea primăvară, nu asta îşi doreau cu toţii?

Nu şi Regina Râului. Ea îl trimisese după

rămăşiţele unei spioane rebele. Avea datoria de a-i aduce al dracului de preţiosul ei cadavru.

Chiar dacă simplul fapt că Regina Râului căuta rămăşiţele unei spioane rebele o putea pune în pericol. îi putea pune în pericol pe toţi.

Iar el avea să fie primul în bătaia puştii. Nu îndrăznise să îi spună în faţă cât de contradictorii îi erau acţiunile: îl pedepsea pentru că o făcuse să

plângă pe fiica ei, dar dacă era ucis sau rănit în timpul uneia dintre misiunile ei, date drept pedeapsă? Atunci fiica ei nu ar mai ii plâns?

Fiica ei, care era la fel de capricioasă ca mama - şi la fel
de geloasă. Dacă fata avea fire de monstru posesiv, totul se datora mamei. Fusese un prost că nu Îşi dăduse seama de asta Înainte să se încurce cu fecioara şi să îi jure

credinţă cu o decadă în urmă. înainte să devină logodnicul ei. Iubitul fiicei Reginei Râului. Un prinţ-în-devenire.
Al dracului coşmar.
Judecând după faptul că reuşise să îşi păstreze postul în ultimii zece ani şi chiar să fie promovat, mama fetei încă nu părea hotărâtă ce să facă cu el. Asta doar dacă nu cumva fiica intervenise pentru el, rugând-o să-l protejeze.
Numai gândul acesta - că

trebuia să îi rămână în graţii - îl făcuse să şi-o ţină în pantaloni. **În** solzi. în fine.
Şi să accepte toate pedepsele pe care le primea, oricât de nedrepte şi de periculoase erau.
- Nu văd nimic.
Căpitanul ajustă comutatorul.
- Dă-i înainte. Scanează în profunzime perimetrul, un kilometru de jur împrejur.

Nu avea de gând să se întoarcă la regina lui cu mâna goală.

- Va dura ore întregi, se încruntă căpitanul.

Tharion se aşeză mai bine în scaun, aruncându-i o privire secundului care se adăpostea într-un colţ al bărcii.

Ştiau la ce să se aştepte atunci când veniseră acolo. Ştiau ce furtuni bântuie prin acele ape în acea perioadă a anului. Dacă metamorful se sătura de

vânt şi de ploaie, putea să sară în valuri.
Chiar dacă un rechin ar fi fost cea mai mică dintre ororile din acea mare.
Trei ore şi jumătate mai târziu, Tharion îşi ridică mâna.
- întoarce spre dreapta. Nu... da. Acolo. Poţi să te apropii?
Submersibilul trecuse peste aerisiri hidrotermale, care clocoteau de apă fierbinte, prin noroi şi peste pietre, pe lângă tot

felul de creaturi stranii. însă acum, cuibărită într-un pâlc de viermi tuberoşi, se afla... o piatră pătrată. Nu putea fi făcută decât de mâini de Vanir sau de om.

- Să fiu a naibii! murmură căpitanul, aplecându-se spre ecranul care-i lumina chipul ascuţit. Acelea sunt greutăţi de plumb.

Tharion îşi învinse un fior. Regina Râului avusese dreptate. Până la ultimul detaliu.

- Dă-le roată.

Dar... Din blocurile de plumb se desprindeau lanţuri, întinse pe fundul mării. Erau goale.

- Oricine va fi fost ţinut în lanţurile acelea, e dus de mult, preciză căpitanul. Fie a fost mâncat, fie a explodat din cauza presiunii.

Tharion, care băgase şi el de seamă lanţurile, dădu din cap. însă privirea i se oprise asupra altui aspect.

Se uită la căpitan, ca să vadă dacă şi ea băgase de seamă anomalia, însă pe chip nu i se citea surpriza. Aşa că Tharion nu zise nimic, lăsând-o să scoată micul submersibil înapoi la suprafaţă, de unde secundul îl trase pe punte. Două ore mai târziu, întors pe pământ - ud şi plin de noroi din cauza ploii - Tharion îşi potoli clănţănitul dinţilor suficient cât să îşi sune regina.

Regina Râului răspunse după primul ţârâit.

- Vorbeşte!

Obişnuit cu vocea ei directă, chiar dacă eterică, Tharion spuse:

- Am găsit greutăţile de plumb. Lanţurile erau încă ataşate de ele.

-Şi?

- Nici un corp.

Un oftat dezamăgit. Tharion tremură din nou, nu doar din cauza frigului.

- Dar încuietorile de la cătuşe au fost desfăcute.

Oftatul se stinse. Tharion învăţase să descifreze tăcerile reginei sale, la fel de diferite ca viaţa din râu.

- Eşti sigur?

Se abţinu să o întrebe de ce curenţii nu îi menţionaseră acest detaliu vital. Poate că erau la fel de capricioşi ca ea. Răspunse moale:

- Nu existau semne care să indice bruscarea cătuşelor. Cel puţin nu din câte am putut vedea pe ecranul acela de rahat.

- Tu crezi că Sofie Renast s-a eliberat singură?
- Nu ştiu.

Tharion urcă în autoturismul sport pe care îl condusese până în heliportul privat din nordul Pangerei şi dădu căldura la maximum. Avea probabil nevoie pe tot parcursul drumului ca să îşi încălzească trupul îngheţat.

- Dar sunt al dracului de sigur că nu a ajuns pe fundul mării.

Maşina porni pe drumul accidentat» împrăştiind noroi în jur. Ştergătoarele de parbriz şfichiuiră anemic.

- Atunci, grăi Regina Râului, fie a ajuns cineva la ea înaintea noastră... fie Sofie e în viaţă. Interesant e că apele nu mi-au şoptit despre asta. De parcă le-ar fi fost interzis.

Tharion avea o bănuială încotro se îndrepta discuţia.

- Găseşte-o! ordonă Regina. Mi-aş paria curtea că îşi caută fratele. A făcut multe sacrificii ca să-l elibereze din Kavalla. Marea mi-a şoptit că darurile lui sunt la fel de puternice ca ale ei. Găseşte-l pe băiat şi o vom găsi pe ea. Şi chiar dacă îl vom găsi doar pe el... ne va fi de folos.

Tharion nu îndrăzni să o întrebe de ce. îşi putea închipui de ce ar fi vrut-o pe rebelă, dar băiatul...

Emile Renast avea darul surorii lui şi atât. Un dar puternic, însă el era doar un puşti. Nici măcar nu făcuse încă Saltul. Şi, din câte ştia Tharion, regina lui nu avea obiceiul să se folosească de copii ca soldaţi. Nu putu să spună însă decât atât:

Voi începe imediat căutările

.CAPITOLUL 6

Bryce răvăşi dulăpiorul de sub chiuvetă. Sticle de produse pentru îngrijirea

părului, truse vechi de machiaj şi foehnuri arse zburară şi se împrăştiară în spatele ei. Unde dracului pusese...

Iată. Bryce smulse trusa albă de prim ajutor, în timp ce Syrinx făcea un mic dans lângă ea. De parcă himera cu blană aurie fusese cel care o găsise. Şmecherul.

Bryce sări în picioare şi deschise capacul, răscolind produsele dinăuntru: unguent antiseptic,

bandaje, o fiolă cu o poţiune care alina durerea. Se încruntă la Syrinx.

- Chestiile astea nu expiră niciodată, nu-i aşa?

Syrinx îşi încreţi botul, vrând parcă să zică: *Pe mine mă- ntrebi?!*

Bryce îl scărpină sub bărbie şi se întoarse în sufragerie. Hunt era aplecat lângă Ithan, pe care îl întinseseră pe măsuţa de cafea. Chipul lui Ithan... Solas arzător!

Ei bine, era conştient. Şi vorbea. Bryce spera că nu o auzise certându-se cu Hunt mai devreme» pentru că nu aveau idee unde să-i întindă trupul inconştient. Hunt voise să îl pună pe Ithan pe canapea, dar Bryce nu îşi putuse ascunde disperarea la gândul că îi vor fi distruse pernele albe. Aşa că aleseseră măsuţa pentru cafea.

Hunt şi Ithan vorbeau în şoaptă, prea încet ca ea

să înţeleagă ceva, iar atunci când se apropie de ei, amuţiră. Deşi nu putea vedea nici un semn fizic, fulgerul lui Hunt încărca de energie aerul din jurul lor. Ori poate că era simpla lui prezenţă, care se juca din nou cu simţurile ei. Bryce ridică trusa de prim ajutor.

- Am găsit-o.
- Nu..., mormăi Ithan, nu e chiar atât de grav pe cât pare.

- Serios, a început să-ţi curgă sânge din gură în timp ce spuneai asta!
Bryce lăsă trusa pe masă, lângă Ithan, şi pescui dinăuntru nişte şerveţele umede sterile. Nu îl mai văzuse de la atacul din primăvara trecută. Nu mai vorbise cu el.
Bryce îşi flutură mâna pe deasupra feţei umflate şi învineţite care nu mai semăna deloc cu chipul frumos şi fermecător care

odinioară îi era atât de familiar.

- Nici nu ştiu de unde să încep cu... dezastrul ăsta.

Nu se referea doar la faţa lui.

- Atunci suntem doi, murmură Ithan, şuierând când Bryce îi tamponă una dintre zgârieturile care-i despicau faţa.

Se trase la o parte, ca să nu-l mai ajungă.

- Se vor vindeca. Aia e deja mai mică.

- Presupun că a fost vorba de gheare? zise Hunt, cu braţele încrucişate.
Syrinx sări pe canapea, se răsuci în cerc de trei ori şi apoi se făcu ghem.
Ithan nu zise nimic. Bryce se întinse din nou după rană, dar băiatul îşi trase capul pe spate, crispându-se din cauza durerii.
- Ce dracu cauţi aici, Ithan? răsună aspru vocea lui Hunt.

Ochii căprui ai lui Ithan, dintre care unul pe jumătate umflat, îi întâlniră pe ai lui Bryce. în ei lucea furia.

- Nu le-am zis să mă aducă aici. Perry... Ea e Omega din haita mea... Ea e de vină.

O amintire înceţoşată cu o femeie cu părul castaniu. Perry... Ravenscroft. Sora mai mică a lui Amelie.

- *Ea* ţi-a făcut asta?

Ithan râse aspru şi apoi se crispă. Avea coastele...

Bryce îi ridică tricoul gri, plin de sânge, scoţând la iveală un abdomen revoltător de sculptat şi...

- La naiba, Ithan!

Băiatul îşi trase la loc tricoul peste vânătaia uriaşă.

- E în ordine.
- Mi se pare că ai coastele rupte, zise Hunt.
- Bineînţeles că are coaste rupte, Athalar! îi replică Bryce, ridicându-se. Şi o mână ruptă după cum şi-o ţine.

- Fractura cranianã s-a vindecat, observã Hunt, de parcã ar fi fost într-unui dintre serialele lor preferate de mistere. Ochii lui Ithan fulgerarã din nou.
- Simt ostilitate şi o doză mare de vanitate masculinã, spuse Bryce.
- Dacã mai pui la socoteală şi încăpăţânarea, eu zic cã avem un caz clasic de prostie! completã Hunt.

- Ce dracu-i cu voi doi? mârâi Ithan.
Bryce îi zâmbi lui Hunt, toate gândurile la logodnă, tatăl ei şi Asteri risipindu-se în faţa amuzamentului care lucea în ochii îngerului. îşi ascunse însă zâmbetul când se întoarse din nou cu faţa spre Ithan.
- Promit că te voi curăţa cât pot de repede şi apoi vei putea pleca.
- Nu te grăbi, nu-i ca şi cum aş avea unde să mă duc.

Hunt rămase împietrit.
- Amelie te-a dat afară?
- Sabine m-a dat afară, mârâi Ithan. Ea, Amelie şi ceilalţi au... făcut asta.
- De ce? reuşi Bryce să îngâne.
Ithan îi întâlni privirea.
- Tu de ce crezi?
Bryce îşi scutură capul, simţindu-se asaltată de dezgust.
- Ştii cum operează Sabine, zise Ithan. Un reporter m-a încolţit într-un bar cu câteva săptămâni

în urmă şi m-a întrebat despre atacul de primăvara trecută. Am vorbit despre... ce s-a întâmplat. I-am spus cum te-am ajutat. Articolul a apărut în dimineaţa asta. Se pare că lui Sabine nu i-a prea plăcut.

- Aha? ridică din sprânceană Hunt.

Lui Ithan i se puse un nod în gâtul învineţit.

- Se poate să te fi apărat pe tine, îi spuse el lui Bryce. **În** faţa unui citat scârbos din Sabine.

Bryce se abţinu să nu îşi scoată telefonul ca să caute articolul. Nimic din ceea ce ar fi putut citi nu ar fi facut-o să se simtă mai bine în legătură cu ceea ce se întâmplase. Aşa că zise:

- Sabine este unul dintre Capii Oraşului. Are timp de pierdut cu astfel de lucruri?

- Lupii nu vorbesc rahaturi despre alţi lupi.

- Dar tu ai făcut asta, observă Hunt.

- Şi Sabine la fel! spuse Ithan. Se întoarse trist, înfrânt spre Bryce: Primul a spus că eşti un lup. Pentru mine asta este îndeajuns. Nu... Ah, nu mi-a picat bine ceea ce a spus Sabine. Presupun că articolul nu i-a picat nici ei bine. Aşa că am fost dat afară.

Bryce respiră adânc.

- De ce te-au adus aici? Îl întrebă Hunt.

Ithan se crispă de durere.

- Perry şi-a adus aminte că pe vremuri eram prieteni. încercă, fără sorţi de izbândă, să se ridice. Dă-mi doar câteva minute şi am să ies pe uşă.
- Rămâi, hotărî Bryce. Adevărul era că nu avea nevoie de asta după noaptea pe care o avusese. Mai ales că încă nu o sunase pe mama ei ca să încerce să o convingă să părăsească oraşul. Zeilor, dacă Ember ar fi aflat că Ithan era la ei, nu ar mai fi

plecat niciodată. îl iubea ca pe un fiu. Bryce îşi lăsă gândurile acelea deoparte.

- Ai avut noroc că Sabine nu te-a ucis.

- Crede-mă, ar fi vrut să o facă, zise Ithan cu amărăciune. Dar încurcăturile legale care ar fi rezultat i-ar fi dat prea multe bătăi de cap.

Bryce înghiţi un nod. Pe vremuri, fratele mai mic al lui Connor fusese cel mai bun prieten al ei, după Danika. Fury şi June

ocupau treptele următoare. Zeilor, câte mesaje îşi trimiseseră ea şi Ithan de-a lungul anilor? Câte glume copilăreşti împărtăşiseră? De câte ori ţopăise în gradenă, la unul dintre meciurile lui de sunball, ţipând cât o ţineau plămânii ca să-i facă galerie?
Tânărul pe care-l avea dinainte era un străin.
- Ar trebui să plec, mormăi Ithan, de parcă, şi

el, îşi amintise trecutul lor, de parcă i-l citise pe chip.

- Stai dracului jos, comentă Hunt. Nici măcar nu eşti în stare să mergi.

- Bine, cedă Ithan. O noapte doar.

Era probabil disperat. Luptându-se cu emoţia care-i astupa pieptul, Bryce îşi scoase telefonul.

-Bun.

Se uită la ceas. Era aproape miezul nopţii. Părinţii ei se pregăteau probabil să se culce.

- Trebuie să dau un telefon.

Hunt Îşi pregăti o cană de cafea decofeinizată, doar ca să-şi facă de lucru cât Ithan sângera pe măsuţa de cafea din spatele lui. Auzea fragmente din discuţia pe care Bryce o avea cu părinţii ei.

Vom plănui un weekend prelungit data viitoare. Poate că eu şi Hunt am putea veni să vă vedem pe voi. Cred că i-ar plăcea să

ajungă în sfârşit în Nidaros.

Hunt zâmbi. Deci îl ducea acasă la părinţi? Nu conta că minţea de îngheţau apele.

Espressorul îşi încheie programul cu o secundă înainte ca Bryce să spună:

- Bun. Ne vedem la voi, la hotel, la ora şase. Dap. Dimineaţa, devreme. Bine. Te iubesc. Pa.

Hunt suflă în cafeaua aburindă, în timp ce Bryce

îşi croia drum înapoi pe hol.

- E totul în ordine? o întrebă el.

- **În** afara faptului că va trebui să fiu în picioare în câteva ore, sigur. Am schimbat biletele.

Bryce îşi lăsă telefonul pe blatul de bucătărie şi îşi îndreptă privirea spre Ithan, ale cărui pleoape erau închise. însă Hunt nu avea nici o îndoială că lupul asculta.

- Bun, zise Bryce. Paturi.

- Mie mi-e bine pe canapea, cârâi Ithan.

Hunt era înclinat să-i dea dreptate, dar Bryce spuse:

- O, nu! Tu treci în camera mea. Nu accept să îmi umpli de sânge canapeaua albă.

- Dorm eu pe canapea, mormăi Hunt. Holstrom, poţi să iei tu camera mea.

- Nu, sări Bryce. E în ordine. Patul meu e mare.

- Atunci dormi *tu* pe canapea şi dă-i lui Holstrom patul tău.

- Cu problemele mele la coloană?

înainte ca Hunt să apuce să întrebe la ce naiba se referea, Bryce adăugă:

- Sunt obosită şi nu am chef de ceartă. Conversaţie încheiată.

Ithan întredeschise un ochi. Hunt rămase bosumflat.

Cincisprezece minute mai târziu, Hunt stătea în patul lui, strângând din dinţi, cu ochii aţintiţi în

tavan, avându-l drept companie numai pe Syrinx.

Era în ordine. Era al dracului de grozav că Ithan Holstrom împărţea patul cu Bryce.

Grozav. Al dracului... de... grozav.

Patul lui, i se aprinse sângele-n vene. Chiar dacă nu se mai apropiase de el de luni de zile. Patul lui, *Bryce a lui*$_t$ care-şi făcuse apariţia din baie în pantalonaşii ei de pijama scurţi, cu un tricou vechi şi

decolorat, care-i acoperea doar vag forma sânilor sub materialul movuliu. Din fericire, ochii lui Holstrom erau prea umflaţi pentru ca Hunt să îşi poată da seama dacă bărbatul se uita sau nu. Nu că ar fi contat. Avea încredere în Bryce. Ştia ce - şi pe cine - îşi doreşte.

Dar... nu conta că Holstrom o apărase pe Bryce în timpul atacului şi în cine ştie ce articol stupid. Se purtase ca un jegos cu ea timp de doi ani

înainte de asta. Şi îi permisese lui Amelie să îşi facă de cap, să o chinuie pe Bryce în legătură cu moartea fratelui său.

Şi, bine - dincolo de încredere, poate că era puţin defensiv. Atunci când nu era desfigurat în ultimul hal, Holstrom arăta bine. Fusese vedeta echipei de sunball a UOS[5]. Hunt îşi amintea că văzuse câteva meciuri d-ale lui în camera de zi a Legiunii 33 de la Comitium şi că se

minunase de viteza şi agilitatea lui Holstrom. Tipul nu mai jucase de doi ani, dar era în continuare bine făcut.

Idiot prost şi gelos. La dracu! Faptul că Holstrom era acolo îl deranja mai mult decât faptul că măgarul de Cormac pretinse- se că vrea să o ia de soţie pe Quinlan.

Se urî puţin când îşi luă telefonul de pe noptieră şi tastă *Ithan Holstrom*

Sabine Fendyr Bryce Quinlan.

Articolul apăru imediat.

Hunt îl frunzări. Citi ce avusese de spus Sabine şi se concen- tră să respire profund şi regulat. Ca să nu se avânte în ceruri şi să o sfâşie în bucăţele pe Primul Aparent al lupilor.

Bryce Quinlan nu este decât o petrecăreaţă răsfăţată, care din întâmplare s-a aflat la locul potrivit în timpul atacului. Lupii mei au salvat oameni

nevinovaţi. Ea este o ahtiată penibilă dupăfaimă.

Hunt strânse din dinţi atât de tare că-i amorţi falca. în josul paginii găsi replica de bun-simţ a lui Holstrom:

Lupii au mers în Luncile Asphodel doar datorită lui Bryce. Ea a fost cea care ne-a chemat în ajutor şi a ţinut piept de una singură pericolului până când i-am putut aduce întăriri Ea a salvat acest oraş. Este o eroină,

eu aşa o consider. Să nu vă lăsaţi influenţaţi de cei care pretind altceva. Mai ales când sunt persoane care nici măcar nu au fost în oraş atunci când a avut loc atacul.

Ei bine, Hunt n-o putea învinovăţi pe Sabine pentru că îşi ieşise din fire. Adevărul era dureros.

Oftă şi se pregăti să îşi lase telefonul la loc, pe noptieră, când acesta se aprinse cu un mesaj de la Isaiah. *Păreri???*

Ştia că Isaiah se referă la numirea Celestinei. *E prea devreme ca să-mi dau cu părerea*, îi răspunse. *E prea devreme şi pentru a-mi face speranţe.*

Isaiah îi răspunse imediat. *Va fi aici mâine-seară, la ora cinci. încearcă să joci cinstit, Hunt. Ea nu-i Micah.*

Hunt îi răspunse cu un emoticon, ca să arate că aprobă. Somnul însă se lăsă aşteptat.

Bryce se holba la tavan, ascultând respiraţia greoaie a bărbatului de lângă ea.

Părinţii ei crezuseră minciunile pe care le înşirase şi le în- ghiţiseră. Desigur, asta însemna că trebuia să se trezească în patru ore, însă era un preţ pe care era dispusă să-l plătească. Nici o veste cu privire la logodna ei nu fusese încă făcută publică. Putea doar să se roage că lucrurile vor rămâne astfel

până când trenul avea să iasă din oraş.

Ithan se foi uşor şi cuverturile foşniră în tăcerea din dormitor. Era ciudat să îl aibă acolo, ciudat ca parfumul lui să-i inunde nările. Era atât de asemănător cu acela al lui Connor...

- Aş fi putut să dorm pe canapea, se auzi vocea lui Ithan în întuneric.

- Nu am avut încredere că Athalar nu te va sufoca cu o pernă.

Ithan îşi înăbuşi chicotelile.
- E ranchiunos deci?
- N-ai idee.
Tăcerea s-a lăsat din nou, grea. Voise să-l aibă pe Ithan sub ochii ei. Era simplu. Nu avea de gând să îl lase nesupravegheat când Sabine şi Amelie ar fi putut oricând să se răzgândească în privinţa hârţogăriei. Pierduse deja un Holstrom.
- Danika mi-a lăsat cheile, spuse Ithan. Chiar înainte... înainte. Mi-a

arătat locul acesta - a vrut să ştiu despre surpriză. Aşa am intrat.
Lui Bryce i se tăie respiraţia.
-Ah.
- E adevărat că Danika te-a ajutat să faci Saltul?
De vreme ce vocea ei răsunase prin porţi în toate colţurile oraşului, se ştia că Danika Fendyr fusese implicată cumva în Saltul lui Bryce, însă felul în care se petrecuse asta rămânea

la latitudinea celor mai ciudate zvonuri.

- Da, spuse Bryce. Ea, of... Ea a fost Ancora mea.

- Nu ştiam că aşa ceva este cu putinţă.

- Nici eu.

Ithan aproape că nu mai respira. Bryce îi spuse:

- Eu... Ithan, atunci când am văzut-o pe Danika în timpul Căutării, mi-a spus că ceilalţi - Connor şi Nathalie şi toată Haita Diavolilor - le-au ţinut piept Secerătorilor, ca să-i câş-

tige timp» pentru a putea ajunge la mine. Şi ei m-au salvat. Connor m-a salvat.
Ithan nu mai scoase nici un cuvânt pentru o bucată lungă de timp. Când vorbiseră ei ultima oară aşa? Cu calm, liniştiţi. Fără să se împroaşte cu ura care ardea tot ce atingea, ca un acid? Apoi Ithan zise:
- El te-a iubit mai mult decât oricine.
Lui Bryce i se frânse inima-n piept.

- El te-a iubit *pe tine* mai mult decât pe oricine altcineva.
- A crezut că eşti perechea lui.

Bryce şi-a închis ochii în faţa loviturii pe care o primise în piept.

- în sensul pe care îl dau lupii cuvântului?
- Ce alt sens există? Da, în acest sens.

Existau mai multe definiţii pentru cuvântul *pereche* - deşi Bryce îşi zise că, pentru Ithan, pentru un

metamorf, unul singur conta: acela de iubire adevărată, predestinată de Urd.
Feele aveau un concept similar - o pereche însemna o legătură mai profundă decât căsătoria, care nu putea fi controlată de un individ. îngerii, ştia Bryce, nu investeau termenul cu aceeaşi profunzime: pentru malakimi însemna acelaşi lucru ca o căsătorie, iar căsătoriile puteau fi aranjate. Aşa cum se în-

mulţesc animalele într-o grădină zoologică.
Dar pentru Connor, dacă el o văzuse pe Bryce drept perechea lui... Lui Bryce i se căscă din nou un gol în stomac.
- L-ai iubit? şopti Ithan.
- Ştii bine că da, răspunse Bryce, cu glas sugrumat.
- Pierdem atât de mult timp. Poate că este blestemul nostru de nemuritori. Percepem timpul ca pe un lux, ca pe un ocean nesfârşit. Din

pieptul lui Ithan se desprinse o răsuflare prelungă. Am irosit atât de mult timp.
Bryce nu îşi dădea seama la ce se referă.
- Foarte poetic.
Ithan râse uşurel.
în întunericul în care se auzea doar aerul condiţionat, Bryce întrebă:
- De ce ai renunţat la sunball?
îl simţi pe Ithan încordându-se. Salteaua se mişcă.

- Pentru că este un sport stupid, spuse el, cu o voce goală, şi se întoarse cu spatele, mormăind. Bryce nu ştia cum să reacţioneze. îşi închise ochii, masân- du-şi uşor cicatricea de pe piept, şi se rugă Lunii să o cufunde într-un somn profund, fără vise.

CAPITOLUL 7

- Ce porcărie!

Ruhn se plimba fără stare, păşind pe covoarele

ornamentate din biroul tatălui său, în vreme ce ceasul cu pendulă din colţul camerei bătea ora două dimineaţa.

- Ştii că este o porcărie.

Tolănit într-un fotoliul de piele, lângă şemineul întunecat, Regele Toamnei tăcea. Experimentele şi celelalte porcării la care lucra zi şi noapte fierbeau şi bolboroseau în plata lor - un zumzet de fundal.

- Care e problema, vere? Eşti posesiv cu sora ta?

Cormac rânji de la locul lui, rezemat de şemineul din marmură neagră, cu puloverul lui alb întins peste muşchi. Nici unul dintre firele aurii nu-i era deranjat de pe cap. Respingător.
Ruhn îi ignoră replica şi se adresă tatălui său:
- Trăim într-un oraş modern. într-o eră modernă. Există zeci de avocaţi care au la dispoziţie o mie de surse pe care să le folosească

pentru a combate cazul, iar curţile sunt dispuse să instituie proceduri noi care să protejeze drepturile femeilor Fee.

- Bryce se va prezenta la altar de bunăvoie, zise tatăl lui. Şi tu la fel.

Cormac rânji.

- Am auzit că eşti logodit cu Hypaxia Enador. Felicitări!

Ruhn se încruntă la el. Cormac continuă, măsurându-1:

- Desigur, este o căsătorie neconvenţională, având în vedere familia şi neamul din care se trage mireasa ta.

Ruhn se îmbăţoşă.

- Ai ceva de spus despre Hypaxia? Să te auzim!

Dar Cormac i se adresă Regelui Toamnei:

- Nu ştie?

Blestematul lui tată spuse plictisit:

- Nu mi s-a părut a fi necesar. Ordinul meu e lege.

Ruhn îşi mută privirea de la unul la altul.

- La ce se referă?

Tatăl lui, cu o figură încreţită de dezgust - de parcă ar fi fost dezamăgit că Ruhn nu aflase informaţiile de unul singur - zise:

- Răposata Regină Hecuba a avut două fete, fiecare cu un alt soţ. Soţul Hypaxiei, s-a descoperit mai târziu, a fost un necromant din Casa Focului şi a Umbrei. Hypaxia pare să-i

fi moştenit darurile,
dimpreună cu cele ale
mamei ei.
Ruhn clipi. încetişor.
Hypaxia putea să îi
trezească pe morţi şi să
vorbească cu aceştia. Bun.
Putea trăi cu asta.
- Grozav.
în pletele tatălui său se
aprinseră flăcări, care-i
alunecară pe umeri.
- Sora ei mai mare însă a
avut un tată metamorf. Un
cerb.
-Şi?

Cormac pufai.

- Sora vitregă a Hypaxiei este mai bine cunoscută sub numele de Căprioara.

Ruhn rămase cu gura căscată. Cum de nu ştiuse toate acestea?

- Ea nu a moştenit nici un dar de vrăjitoare, continuă Cormac, şi a fost dată neamului tatălui ei. în mod organic, coroana i-a revenit Hypaxiei. Dar, se pare că, de când mireasa ta a fost încoronată regină,

problema necromanţiei ei a devenit... neliniştitoare pentru vrăjitoare.

- Asta nu are nici o relevanţă pentru discuţia de faţă, zise tatăl lui. Ruhn se va căsători cu ea, necromantă sau nu, cu soră odioasă sau fără.

- Tatăl meu a considerat că trecutul Hypaxiei este problematic, zise Cormac.

- Atunci e bine că tatăl tău nu trebuie să se căsătorească cu ea, i-o tăie Regele Toamnei.

Cormac îşi închise gura şi Ruhn se abţinu să rânjească.
însă tatăl lui adăugă:
- Ruhn se va căsători cu Hypaxia şi Bryce Quinlan se va căsători cu tine, Prinţule Cormac. Fără alte discuţii.
- Nu ai uitat că Bryce şi Athalar sunt împreună, nu-i aşa? zise Ruhn. Dacă încerci să te bagi între ei, ţi se va reaminti rapid de ce îngerul era cunoscut sub numele de Umbra Mortis.

- Din câte am aflat de la spionii mei, încă nu îi poartă mirosul. Ceea ce mă face să deduc că nu şi-au consumat relaţia.

Simplul fapt că discuta despre asta cu tatăl lui era scârbos.

- într-o zi va fi Regina Avallenului, interveni Cormac. Ar fi proastă să dea cu piciorul la asta pentru un înger bastard.

Ruhn scuipă:

- Tu ai nevoie de Bryce mai mult decât are ea

nevoie de voi. Ea e Născută din Stele.
Regele Toamnei îşi arătă colţii.
- Dacă Bryce şi-ar fi dorit să rămână neatârnată de familia noastră, atunci ar fi trebuit să nu îşi arate puterile cu atâta neobrăzare.
- Despre asta e vorba? Lui Ruhn i se aprinse focul în vene. Crezi că *s-a dat mare*? Pentru că e mai puternică decât tine? Ce - vrei să o pui la locul ei?

- Eşti nebun, comentă Cormac cu un rânjet care promitea violenţă. Eu mă cobor ca să o iau de soţie pe sora ta. Mulţi ar considera unirea aceasta nepotrivită.
- Ai grijă, îl avertiză Regele Toamnei, o furie aprinsă lucind în ochii lui de culoarea whisky-ului. în ciuda descendenţei ei umane, Bryce este o moştenitoare a Născuţilor din Stele. Mai mult decât fiul meu. îi aruncă o privire

încruntată, plină de dispreţ lui Ruhn. Nu am mai văzut lumină stelară cu o asemenea forţă de mii de ani. Nu îmi e uşor să o predau celor din Avallen.

- Tu cu ce dracu te alegi din asta?

Ruhn se simţea îngreţoşat.

- Sora ta, răspunse tatăl lui, este valoroasă pentru mine din- tr-un singur punct de vedere: potenţial reproductiv. Ambele case regale vor beneficia de pe urma uniunii.

- Şi alianţa dintre supuşii noştri, adăugă Cormac.
- Alianţă împotriva a ce? Oare îşi pierduseră cu toţii minţile?
- O diluare a magiei în linia regală, spuse Cormac. După cum a fost demonstrat de noile generaţii.
îşi flutură mâna spre Ruhn şi umbrele lui.
- Du-te dracu, şuieră Ruhn. Are de-a face cu războiul din Pangera? Cu rebeliunea?

Auzise recent zvonuri care spuneau că Ophion nimicise patru submarine Omega în nord. *Patru*. Trebuia să fie o adevărată nebunie pe acolo. Tatăl lui bătuse ceva apropouri la sfârşitul primăverii, când anunţase logodna lui Ruhn. Războiul se apropia şi ei trebuiau să îşi strângă aliaţi.

- Are de-a face cu faptul că trebuie să ne asigurăm că Feele îşi păstrează

puterea şi drepturile din naştere, zise tatăl lui.
Vocea acestuia, rece ca gheaţa, fusese dintotdeauna în contrast cu flacăra nemiloasă pe care o avea în sânge.
- Sora ta poate contribui la asta prin moştenitorul pe care îl va da împreună cu Cormac.
Cormac mârâi aprobator, flăcările începând să i se stingă.
Ruhn mai încercă o dată:

- La dracu, n-o implica pe Bryce în asta! Nu avem alţi nobili pe care să-i împerechem ca să ne dea nişte copii?
- Nu-mi aminteam să fii atât de plângăcios, Ruhn! zise Cormac.
- Când? înainte sau după ce ai încercat să mă ucizi? Sau poate atunci când ţi-ai înfipt sabia în pântecul lui Dec?
Lui Cormac îi luciră ochii ca nişte cărbuni aprinşi.

- Am vrut doar să văd ce vă poate pielea.
Se desprinse de şemineu şi o luă spre uşă.
- Ştii, îi aruncă lui Ruhn peste umăr, Născuţii din Stele obişnuiau să se căsătorească în cadrul aceleiaşi familii. Frate şi soră, mătuşă şi nepot şi aşa mai departe. Doar pentru a păstra linia pură. De vreme ce pari atât de interesat cu cine îşi împarte Bryce patul, poate că ar trebui

reînviate vechile tradiţii, de dragul vostru.

- Du-te-n Hei! mârâi Ruhn.

Umbrele i se încolăciră în jurul degetelor, gata să se înfigă în gâtul Prinţului din Avallen.

- Poţi să faci pe rebelul cât vrei, Ruhn Danaan, dar eşti un Prinţ Moştenitor, la fel ca mine. Avem acelaşi destin. însă ştiu care dintre noi şi-l va împlini.

Avem acelaşi destin. Cormac se referea la faptul

că amândoi erau destinaţi să ajungă regi, dar Ruhn ştia că soarta lui era mai complicată de atât.

Linia regală se va stinge odată cu tine, Prinţule.

Vocea Oracolului li răsună în cap şi îi întoarse stomacul pe dos. Era foarte probabil să nu trăiască suficient încât să se vadă încoronat. Sângele îi îngheţă în vene. Oare pentru că vărul lui avea să încerce să-i ia tronul?

Ruhn îşi alungă gândurile negre şi se întoarse spre tatăl lui:

- De ce faci asta?

- Punându-mi această întrebare, îmi demonstrezi că nu eşti cu adevărat fiul meu.

Cuvintele i se înfipseră lui Ruhn în carne. Nimic nu putea să îl rănească mai mult decât ceea ce îi făcuse deja bărbatul pe care îl avea în faţă. Cicatricile de pe braţe, în mare parte acoperite de tatuaje, îi

reaminteau asta. Dar cuvintele... da, cuvintele dureau.
Ruhn refuză însă să-l lase pe bătrânul nenorocit să îşi dea seama de asta. Nu avea să-i ofere niciodată această satisfacţie.
- Şi presupun că acum crezi că vărul Cormac va deveni fiul tău adevărat, prin căsătoria cu Bryce.
Colţurile buzelor tatălui său se ridicară în sus, ochii rămânându-i la fel de morţi ca Gheena.

- Cormac a fost dintotdeauna fiul pe care ar fi trebuit să îl am. în locul aceluia cu care am fost împovărat.

CAPITOLUL 8

- Deci astăzi este ziua cea mare?

Hunt se întoarse din dreptul espressorului, acolo unde stătuse în timp ce se ruga ca uruitul boabelor să-i înece gândurile care-i bântuiau mintea. Bryce se rezemă de blatul de bucătărie alb din

spatele lui, îmbrăcată în colanţi şi un tricou vechi. Hunt îşi strânse aripile cenuşii şi salută:

- Măgarul Agreabil, la datorie.

Bryce zâmbi, iar el întrebă:

- Cum a mers cu părinţii tăi?

Ea plecase cu mult înainte ca Hunt să se trezească.

- Perfect, răspunse Bryce, prefacându-se că-şi scutură nişte scame invizibile de pe umeri. Nici o şoaptă cu privire la

logodnă. Cred că Randall a bănuit *ceva*, dar a fost dispus să-mi facă jocul.

- Fac pariu pe cinci bani de aur că până la prânz ne trezim cu mama ta urlând la telefon.

Zâmbetul lui Bryce era mai strălucitor decât soarele dimineţii, care se cernea prin ferestre.

- S-a făcut.

Bryce îşi plecă fruntea într-o parte, inspectându-i uniforma: echipamentul lui

negru obişnuit din Legiunea 33.

- Ar trebui să vezi ce decoraţii şi-au făcut apariţia în oraş peste noapte - se pare că i se întinde covorul roşu Guvernatoarei şi nu se face rabat de la nici o cheltuială. Bannere fâl-fâind în vânt, străzi care lucesc lună, chiar şi în Piaţa Veche. Nici măcar un strop de vomă de la beţivii idioţi - nici pe jos, nici în aer.

- Numirea unui nou Guvernator este o chestiune destul de serioasă, spuse Hunt, întrebându-se încotro se îndrepta discuţia.
- Dap. Apoi, Bryce întrebă degajat: Vrei să vin cu tine azi?

Iată! în pieptul lui Hunt se aprinse ceva cald la auzul acelei oferte.
- Nu-i nevoie să mă ţii de mânuţă, Quinlan. Dar mersi.

Lui Bryce îi străluciră ochii - o Fee adevărată, prădător pursânge.

- Aminteşte-ţi ce le-am făcut ultimilor doi Arhangheli, Hunt! spuse ea încetişor. Asta era ceva nou - puterea aceea neîmblânzită care-i îmbiba fiecare cuvânt. Dacă Celestina face ceva aiurea, vom reacţiona în consecinţă.

- Eşti însetată de sânge, Quinlan?

Bryce nu zâmbi.

- Chiar dacă vei intra singur acolo astăzi, vreau să ştii că sunt la doar un apel distanţă.

Ar fi facut-o! Ar fi înfruntat un Arhanghel pentru el. Solas arzător!

- Am reţinut, răspunse el gutural. Apoi arătă cu capul spre hol. Cum se simte musafirul nostru?

- Arată mult mai bine în dimineaţa asta, deşi coastele rupte mai au până să i se prindă la loc. Dormea când am ieşit.

- Care-i planul?

Hunt îşi păstră un ton neutru. Avusese o noapte agitată, până şi cel mai mic sunet îl făcuse să tresară. Bryce, pe de altă parte, arăta la fel de frumoasă ca întotdeauna.

- Ithan poate rămâne atâta timp cât îşi doreşte, îi răspunse Bryce simplu. Nu am de gând să i-l predau lui Sabine.

- Mă bucur să aud asta, zise Ithan, din spatele ei, şi până şi Hunt tresări.

Băiatul reuşise să se strecoare fără să scoată nici un sunet. Şi chiar arăta mai bine. Părul lui castaniu cu reflexe aurii avea încă sânge închegat prin el, dar umflătura din jurul ochiului dispăruse, lăsând în urmă doar câteva urme vineţii. Majoritatea zgârieturilor se vindecaseră, cu excepţia tăieturii adânci din dreptul sprâncenei. Aceea avea să-i mai rămână o zi sau două. Ithan arătă în direcţia lui Hunt.

- Aceea e cafea?

Hunt umplu trei căni, dându-i-o pe prima lui Quinlan.

- Un strop de cafea într-o cană cu lapte, exact aşa cum îţi place ţie.

- Măgarule! Bryce îşi luă cana. Nu ştiu cum poţi să o bei aşa neagră.

- Păi, eu sunt un adult.

Hunt îi pasă cea de-a doua cană lui Ithan, ale cărui mâini mari acoperiră ceaşca pe care scria: *Am supravieţuit Săptămânii*

Seniorilor din Promoţia 1032 şi m-am ales doar cu cana asta stupidă!
Ithan o cercetă, cu o urmă de zâmbet.
- îmi amintesc cana asta.
Hunt rămase tăcut, dar pe Bryce o bufni râsul.
- Sunt surprinsă, având în vedere cât de beat erai. Chiar dacă erai doar un boboc drăgălaş pe atunci.
Ithan chicoti, Hunt detectând o urmă din bărbatul chipeş şi cuceritor despre care auzise.

- Tu şi Danika m-aţi pus să beau bere, căţărat în mâini pe un butoi, la trei dimineaţa. Cum se presupune că aş fi putut rămâne treaz?

Lupul sorbi din cafea.

- Ultimul lucru pe care mi-l amintesc din acea seară eşti tu şi Danika, bete moarte pe o canapea, pe care o trăseserăţi în mijlocul încăperii.
- Şi de ce e acesta ultimul lucru pe care ţi-l

aminteşti? îl întrebă Bryce dulce.

- Pentru că am leşinat acolo, lângă voi! rânji Ithan.

Bryce zâmbi şi - la naiba! - Hunt simţi ceva în piept. Era un zâmbet vesel şi dureros, un zâmbet plin de doliu şi de dor, dar şi de speranţă. însă Quinlan tuşi, cu ochii la ceas.

- Trebuie să fac un duş. Am să întârzii la muncă.

Legănându-şi şoldurile, o luă spre baie.

Syrinx se frecă de gamba lui Hunt şi îngerul şuieră:

- în nici un caz. Astăzi ai servit deja micul dejun. Probabil de două ori, dacă îl hrănise şi Bryce înainte să se întâlnească cu părinţii ei.

Syrinx se culcă lângă castronul lui din oţel şi dădu drumul unui văitat tragic. Hunt încercă să-l ignore şi băgă de seamă că Ithan îl cerceta cu atenţie.

- Ce? zise Hunt, fără să încerce să se prefacă agreabil.

Ithan sorbi din cana lui.

- Nimic.

Hunt înghiţi o gură mare de cafea. îşi îndreptă privirea spre hol, ca să se asigure că Bryce era la ea în cameră. Apoi mârâi încet:

- Dă-mi voie să repet ce ţi-am spus azi-noapte. Dacă aduci necazuri în casa asta, dacă îi faci necazuri lui Bryce, am să te spintec.

Ithan rânji.

- Tremur, Athalar.

Hunt nu-i întoarse zâmbetul.

- Brusc nu mai ai nici o problemă cu ea pentru că acum este prinţesă? Are de-a face cu Cornul şi Stelele şi toate rahaturile alea?

Ithan îşi încreţi nasul, gata să mârâie:

- Mie nu îmi pasă de nimic din toate astea.

- Atunci, de ce dracu te-ai deranjat să o aperi în

articolul acela? Trebuie să fi bănuit că Sabine va reacţiona. Ai tras-o practic la răspundere.

- Danika a susţinut-o pe Bryce. Fratele meu şi restul Haitei Diavolilor au susţinut-o în primăvară. Dacă ei au iertat-o, cum aş putea să nu o fac şi eu?

- Deci ai nevoie de permisiunea fratelui tău mort ca să te porţi frumos cu ea?

Mârâitul lui Ithan făcu dulapul să se zgâlţâie din ţâţâni.

- Bryce a fost prietena mea cea mai bună. Ea a avut-o şi pe Danika, dar eu am avut-o doar pe *ea*. Tu o ştii pe Bryce de cât timp? De câteva luni? Noi am fost prieteni *ani* de zile. Aşa că nu-mi vorbi tu despre Bryce, despre fratele meu sau despre mine ca şi cum ne-ai cunoaşte. Ştii un rahat în ploaie, *Umbra Mortis.*

- Ştiu că te-ai purtat ca un dobitoc cu ea timp de doi ani. Te-am urmărit privind de pe margine când o chinuia Amelie Ravenscroft. Maturizează-te dracului şi tu!
Ithan îşi arătă colţii şi Hunt şi-i arătă imediat şi el pe ai lui.
Syrinx sări pe cele patru lăbuţe, milogindu-se din nou după mâncare.
Hunt nu-şi putu opri râsul exasperat.

- Bine, bine! zise el himerei, întinzându-se după cutia cu bobiţe.

Privirea lui Ithan îl înfiera. Hunt văzuse aceeaşi atitudine neînduplecată în timpul meciurilor televizate de sunball.

- Connor a fost îndrăgostit de ea cinci ani de zile, să ştii. Lupul o luă spre canapea şi se aşeză pe perniţe. Cinci ani şi, până la urmă, singurul lucru pe care a reuşit să-l obţină a

fost să o facă să accepte o întâlnire.

Hunt îşi păstră o mină neutră, în timp ce Syrinx îşi devora cel de-al doilea - poate chiar al treilea - mic dejun. -Şi?

Ithan dădu drumul televizorului, la ştirile de dimineaţă, după care-şi urcă picioarele pe măsuţa de cafea şi îşi trecu mâinile pe după ceafa.

- Tu eşti în a cincea lună, frate. Noroc!

Arhivele Feelor zbârnâiau de activitate - atât de tare încât Bryce era obişnuită să îşi ţină căştile în urechi întreaga zi, chiar şi atunci când uşa de la micul ei birou de la Subnivelul Alpha era închisă.

Nu era gălăgie: arhivele erau la fel ca o bibliotecă obişnuită, în care se şopteşte. **Însă** atât de multe persoane erau în trecere sau lucrau în atriumul cavernos şi în

crenelurile din jur, încât se crea un freamăt neîntrerupt. Târşâitul picioarelor, cascada care curgea din tavanul atriumului, ţăcănitul tastelor amestecat cu foşnetul paginilor întoarse, şoaptele custozilor şi ale turiştilor, acompaniate de câte un râs ocazional şi de bliţul declanşat de o cameră.

O şicanau.

Erau duse demult zilele ei solitare de la galerie.

Zilele în care îşi dădea muzica la maximum în boxele sistemului de sonorizare.

Lehabah se dusese şi ea.

Se duseseră discuţiile despre cele mai noi episoade din *Amor cu colţi.* Smiorcăielile de dragul ieşitului afară. Monologurile dramatice despre cruzimea lui Bryce.

Bryce se holbă la ecranul negru al calculatorului de pe biroul

ei de sticlă. îşi întinse
piciorul ca să-i mângâie
blăniţa lui
Syrinx, dar degetele ei
dădură doar de aer. Corect
- îl lăsase acasă pe Syrinx,
ca să-l vegheze pe Ithan.

Se întreba dacă Syrinx
îşi mai aducea măcar
aminte de Lehabah.

Bryce mersese pe
Docul Negru după atac,
căutând să vadă o barcă
micuţă de onix printre
nenumăratele bărci de la

Plecarea în Larg. Nu îşi făcuse nici una apariţia.

Lehabah nu avea oricum rămăşiţe. Silfa de foc se stinsese ca o lumânare în clipa în care o sută de mii de galoane de apă se revărsaseră asupra ei.

Bryce îşi derula evenimentele acelei zile în minte, iar şi iar. De obicei în timpul orelor de dans cu Madame Kyrah, printre gâfâieli şi râuri de sudoare. întotdeauna ajungea la

aceeaşi concluzie: nu ar ii putut să facă nimic ca să-i salveze viaţa lui Lehabah.

Bryce înţelegea asta, putea discuta raţional despre asta, şi totuşi... Gândurile îi dădeau oricum roată, de parcă ar ii făcut piruete odată cu ea: *Ai fi putut să găseşti o cale. Ai fi putut să arăţi că eşti Născută din Stele mai devreme. Ai fi putut să-i ţii piept lui Micah şi i-ai fi putut spune lui Lehabah să fugă.*

Discutase despre asta şi cu Hunt. El îi arătase că toate acele opţiuni ar ii avut ca rezultat moartea ei, dar... Bryce nu putea ignora întrebarea: *De ce era viaţa lui Lele mai puţin valoroasă decât a lui Bryce?* Statutul ei de Prinţesă Născută din Stele nu însemna nimic. Dacă lucrurile ar fi fost corecte, atunci ar fi trebuit spus că Lele fusese o persoană mai bună decât ea, care suferise zeci de ani de

sclavie. Silfa de foc ar fi trebuit să fie liberă. Să fie vie şi liberă, să se bucure de viaţă.

Bryce ridică receptorul telefonului de pe birou şi formă numărul. Jesiba răspunse după al treilea ţârâit.

- încă o întrebare, Quinlan? E a treia pe săptămâna asta.

- Am un bust rhodinian al lui Thurr, vechi de nouă mii de ani.

Practic, un bărbat îngândurat, care trebuia să treacă drept zeitatea minoră a furtunii, de care toată lumea uitase. Singura urmă pe care o mai păstra în cultura lor era planeta uriaşă care-i purta numele. Şi zilele de joi-, se pare. Bryce îi trimise deja o poza cu el lui Hunt, cu mesajul: *Bryce Quinlan prezintă Primul Alfa-Măgarul Cuceritor*.

- Un muzeu s-a arătat interesat de el, dar se tem

că primul lui proprietar a distrus documentele referitoare la originea sa. Vor să se asigure că este autentic înainte de a-l prezenta publicului. Ai idee pe cine aş putea suna în Rhodinia, ca să verific?

- Dacă fac munca ta, atunci de ce nu sunt plătită pentru asta?

Bryce scrâşni din dinţi:

- Pentru că suntem prietene?
- Suntem?
- Tu să-mi zici.

Jesiba râse înfundat. Farmazoana, care îşi abandonase clanul de vrăjitoare şi jurase credinţă Casei Focului şi a Umbrei, încă bântuia prin Lunathion, dar Bryce nu o mai văzuse de luni de zile. Din ziua în care Jesiba o găsise scormonind prin ruinele inundate ale bibliotecii şi îi spusese să plece şi să nu se mai întoarcă.
Nu fusese maliţioasă. Pur şi simplu era un mod de a

spune: *Această galerie a fost închisă definitiv, iar cărţile acelea pe care le cauţi tu au fost ascunse undeva unde nimeni nu le va găsi vreodată.*

- Presupun că ar trebui să mă simt onorată să mă numesc prietena Prinţesei Născute din Stele, fiică a Regelui Toamnei, zise Jesiba.

O mică pauză, şi Bryce deduse ce avea să urmeze:

- Şi viitoare Regină din Avallen.

Bryce deschise imediat o pagină cu ştiri, şuierând:

- Cine ţi-a spus?

- Ştii, unii dintre inşii pe care i-am transformat în animale au rămas în serviciul meu. îmi spun ce aud pe străzi. în special şobolanii din canalizări, care speră să-şi recapete forma adevărată într-o bună zi.

Bryce chiar nu îşi putea da seama dacă Jesiba vorbeşte serios. Oftă din nou.

- Presupun că nu ştii şi de ce Regele Toamnei s-a hotărât brusc să îmi distrugă viaţa.
Jesiba pufai.
- Bărbaţii vor încerca întotdeauna să controleze femeile care-i sperie. Căsătoriile şi reproducerea sunt metodele lor preferate.
- Oricât de bine m-aş simţi la gândul că tatălui meu îi este frică de mine, nu poate fi vorba despre asta.

- De ce nu? Au trecut luni de zile. Nu ai făcut nimic cu noile tale puteri, nici cu titlurile. Sau cu Cornul de pe spatele tău. S-a săturat să mai aştepte. Nu m-ar mira să aflu că a făcut asta doar ca să vadă cum vei reacţiona.
- Poate.

Bryce mâzgăli ceva pe o bucată de hârtie de lângă calculatorul ei. O mică inimă, în care trecu BQ + HA.

- Şi *cum* vei reacţiona?

- Mă voi preface că nu este adevărat până în clipa în care va deveni imposibil să o mai fac?

Jesiba chicoti din nou.

- Mi-am făcut griji, ştii, când am aflat că eşti Născută din Stele. Am văzut multe persoane pierzându-şi minţile din cauza farmecului pe care îl emană rolul de Ales. Poate că tu şi fratele tău semănaţi mai mult decât am crezut.

- Să o iau ca pe un compliment?
- Este un compliment. Ruhn Danaan este unul dintre puţinii care au reuşit să treacă peste ceea ce sunt.

Bryce mormăi.

- înseamnă că nu ai de gând să faci nimic? întrebă Jesiba, cu o voce mai blândă decât o auzise vreodată Bryce folosind. Cu darul tău. Sau cu Cornul.
- în nici un caz cu Cornul. Şi se pare că cea

mai mare valoare a puterii de Născută din Stele stă în ceea ce pot transmite urmaşilor Feelor.
Bryce se îndreptă, răsucindu-şi creionul între degete.
- Şi, până la urmă, ce folos să orbeşti lumea? Adică, *este* util, dar sunt sigură că există arme mai letale pe care le poţi mânui.
Cum era fulgerul lui Hunt.
- Ai ucis un Arhanghel fără să apelezi la acea

putere. îmi închipui că acum poţi face o mulţime de lucruri, Quinlan.
Bryce se încordă, pentru că Jesiba rostise acele cuvinte cu atâta degajare, pe o linie publică. Nu avea idee ce făcuse Jesiba cu Piaza Zeilor[z]. Adevărul era că nu voia să o mai vadă niciodată.
Bryce Işi cobori vocea, deşi ştia că nu era nimeni prin apropierea biroului ei subteran.

- Am primit ordin din partea Asterilor să stau deoparte. Pentru totdeauna.
- Ce alegere plictisitoare să îi asculţi!
Bryce îşi deschise gura, dar staţia de pe biroul ei zbârnâi.
- Domnişoară Quinlan, sunteţi aşteptată în aripa de nord. Doctorul Patrus vrea să audă părerea dumneavoastră în privinţa sculpturii din Delsus?
Bryce apăsă butonul.

- Ajung în cinci minute. Apoi îi spuse Jesibei: îţi voi trimite nişte imagini cu această piesă. Aş aprecia dacă vei catadicsi să- mi oferi o părere. Şi te rog să mă anunţi dacă ai pe cineva în Rhodinia> cu care să discut în privinţa autenticităţii ei.
- Sunt ocupată.
- Şi eu la fel.
- Poate că ar trebui să te transform într-o broască.
- Măcar broaştele nu trebuie să poarte tocuri la

muncă, observă Bryce, strecurându-şi picioarele înapoi în pantofii albi pe care şi-i aruncase sub birou.
Jesiba râse din nou.
- Un sfat, Quinlan: gândeşte-te la avantajele unei căsătorii cu Cormac Donnall înainte să faci alegerea clişeică şi să refuzi.
Bryce se ridică, cu receptorul prins între umăr şi ureche.

- Cine ţi-a zis că nu mă gândesc?

S-a lăsat un moment lung de tăcere şi apoi farmazoana a zis:

- Fată deşteaptă.

Apoi a închis.

În engleză, *Thursctay* sună apropiat de *Thurr.* Arma cu care Bryce l-a ucis pe Micah Domitus.

CAPITOLUL 9

- A apărut ceva?

- Nimic - deşi ai avut dreptate în privinţa decoraţiilor în stil mare. A fost cât pe ce să zbor în

şase bandiere şi ghirlande diferite în dimineaţa asta. însă nu am primit veşti cum că ar fi apărut Guvernatoarea. Am avut o zi destul de normală până acum, ca să fiu sincer. Vocea joasă a lui Hunt îi mângâia braţele lui Bryce ca nişte mâini invizibile, în timp ce ea mai ciugulea câte ceva din ce-i mai rămăsese de la masa de prânz: un gyros pe care-l luase de la cantina personalului. Hunt adăugă:

- Asta dacă nu pun la socoteală faptul că am primit o fotografie cu un abdomen de marmură în timp ce îi arătam nişte imagini de la locul unei crime lui Naomi.
- M-am gândit eu că-ţi vor face plăcere.

Râsul lui Hunt răsună în receptor. îi străbătu venele ca lumina stelară. Dacă putea râde într-o zi ca aceea era bine. Avea să facă tot posibilul să-i

păstreze zâmbetul pe chip.
Hunt îşi drese vocea.
- Thurr era destul de bine făcut, nu?
- Fac lobby pentru ca muzeul să vândă replici la magazinul cu suvenire. Cred că doamnele la a treia tinereţe se vor înnebuni după ele.
Asta o ajută să obţină şi alte râsete adorabile. îşi muşcă buza, încercând să-şi stăpânească zâmbetul încântat.

- Deci Celestina va ajunge la şase până la urmă?
Din câte auzise, sosirea îi fusese întârziată cu o oră.
- Dap.
Orice urmă de veselie se stinsese.
Bryce îşi deschise calculatorul. Până la acea oră, paginile de ştiri nu anunţau decât că Lunathion - întreaga Valbara de altfel - urma să aibă o nouă conducătoare. Bryce trebuia să recunoască faptul că

petrecuse o oră întreagă uitându-se la diferite imagini cu frumoasa viitoare Guvernatoare, încercând să-şi închipuie ce fel de şefa avea să fie pentru Hunt. Nu găsise nici o informaţie cu privire la viaţa ei amoroasă, deşi nici Micah nu-şi făcuse publice aventurile. Bryce nu era tocmai îngrijorată, deşi simţise cu siguranţă *ceva* când descoperise cât de superbă era Celestina, dar... îşi dorise să aibă o

imagine mentală a persoanei pe care Hunt avea să o vadă zi şi noapte. îşi aruncă prânzul în coşul de gunoi de sub birou.

- Aş putea veni la tine după muncă. Vreau să-ţi fiu alături la marele eveniment.

- E în ordine. Te voi pune la curent după aceea. S-ar putea să dureze ceva însă, aşa că nu mă aştepta la masă.

- Dar e seara de pizza.

Hunt râse.

- Mă bucur că ştii ce contează cu adevărat în viaţă.
Auzi foşnetul aripilor lui.
- Ai vreo veste despre Prinţul Coaie?
- N-a apărut nimic la ştiri, nici de la mama nu am auzit nimic.
- O mică binecuvântare.
- îmi eşti dator cinci bani de aur.
- Trece-mi-i în cont, Quinlan.
- Să nu uiţi că cel mai probabil mama se va

supăra *pe tine* că nu i-ai spus.

- Am deja raniţa pregătită şi sunt gata să fug în lume.

Bryce chicoti.

- Cred că va trebui să pleci în Nena ca să scapi.

Hunt râse şi el.

- Crezi că...

în pieptul lui Bryce se aprinse o flacără. Era steaua.

- Bryce?

Tonul lui Hunt deveni grav.

- Eu... ăăă...

Bryce se încruntă la steaua strălucitoare pe care o avea între sâni, vizibilă datorită rochiei cu decolteu adânc pe care o purta. Nu din nou. Până seara trecută, i se întâmplase rar să lumineze...
îşi ridică privirea.
- A venit şeful meu. Te sun eu mai târziu! minţi ea şi închise telefonul înainte ca Hunt să apuce să răspundă.
Bryce îşi ridică bărbia şi îi zise lui Cormac Donnall,

care îşi făcuse apariţia în cadrul uşii:

- Dacă vrei volumul *Cum să nu fii un Măgar*, e pe raftul acela. Chiar între *Pa, ratatule!* şi *Ieşi dracului afară!*

Prinţul Moştenitor din Avallen se schimbase într-un tricou gri, potrivit pentru clima în care se afla acum, tricou care nu făcea decât să-i scoată în evidenţă braţele musculoase. Un tatuaj cu simboluri stranii îi

încercuia braţul stâng, cerneala neagră strălucind în lumina puternică a biroului.
Bărbatul îi cercetă biroul mic cât o debara cu aroganţa tipică Feelor, dezaprobând.
- Steaua ta străluceşte în prezenţa mea pentru că uniunea noastră a fost predestinată. în caz că te întrebai.
Bryce râse aspru.
- Cine zice asta?
- Oracolul.

- Care oracol?

în lume existau douăsprezece oracole, unul mai nesuferit decât celălalt. Cel mai al dracului sălăşluia, se pare, în curtea din Adâncuri a Reginei Oceanului.

- Contează? i-o întoarse Cormac.

Analiză rochia de un alb-perlat pe care o purta Bryce, brăţă- rile aurii şi, da, decolteul ei adânc. Sau poate că se holba la stea?

Bryce îşi zice că, oricum ar fi fost, nu conta.

- Vreau doar să ştiu cui trebuie să-i trag un şut.

Cormac rânji.

- Nu ştiu de ce m-am aşteptat ca o corcitură să fie la fel de docilă ca o femelă pursânge.

- Ţi-o cam faci cu mâna ta.

- Nu am zis că prefer o femeie supusă.

- Scârbos. Ce ţi-a spus Oracolul, mai exact?

- Ce ţi-a spus ţie, înainte să-ţi zgârie ochii orbi?
Bryce nu voia să ştie cum aflase despre asta. Poate că îi spusese tatăl ei - poate că îl avertizase în privinţa miresei lui.
- E o poveste veche. Eu am pus prima întrebare.
Cormac oftă.
- Oracolul din Avallen mi-a spus că sunt predestinat să mă unesc cu o prinţesă care are o stea în inimă. Şi că împerechearea noastră va aduce

prosperitatea poporului nostru.
Bryce bătu toba cu degetele în biroul ei de sticlă.
- A lăsat destul de mult loc pentru interpretări. Numai un Oracol putea numi sexul împerechere.
- Te contrazic.
Bryce oftă.
- Spune-mi ce cauţi aici şi apoi du-te, te rog. Am de lucru.
Cormac cercetă micul bust al lui Thurr de pe biroul ei.

- Am vrut să văd unde lucrează logodnica mea. Să înţeleg cumva... viaţa ta.
- Spui asta de parcă ar fi un lucru straniu că femeile au locuri de muncă.
- în Avallen este. Prinţul se rezemă de tocul uşii. Supuşii mei nu s-au atins de vechile tradiţii. Va trebui să te conformezi.
- Mersi, dar nu. Sunt prea ataşată de televizorul şi de telefonul meu. Şi prefer să fiu văzută ca o

persoană şi nu ca un animal pentru înmulţit.

- După cum ţi-am spus şi noaptea trecută, nu ai de ales.

Avea un ton plat, o privire goală.

Bryce îşi puse mâinile-n sân. Cum îşi dădu seama că asta îi scotea şi mai mult în evidenţă steaua şi decolteul, şi le lăsă din nou în jos.

- Aş putea... să te plătesc ca să renunţi la toată faza asta cu logodna?

Cormac râse.

- Am mai mult aur decât am nevoie. Banii nu au nici o putere asupra mea. Şi-a încrucişat braţele la rândul lui. Ai şansa de a-ţi ajuta poporul şi lumea asta. După ce îmi vei oferi câţiva moştenitori, eşti liberă să îţi iei câţi amanţi pofteşti. Şi eu voi face la fel. Căsnicia asta nu are de ce să fie o povară, pentru nici unul dintre noi.

- în afară de partea în care trebuie să mă culc cu

tine. Şi să trăiesc pe tărâmul tău înapoiat.
Cormac rânji.
- Eu cred că prima parte o vei găsi destul de plăcută.
- Ai grăit cu aroganţă tipic masculină.
Bărbatul ridică din umeri, în mod evident convins de ceea ce declarase.
- Nimeni nu s-a plâns până acum. Şi dacă împerecherea noastră ne va ajuta poporul şi va întări linia regală, sunt dispus să o fac.

- Feele nu sunt poporul meu.
Nu fuseseră niciodată şi cu siguranţă nu erau acum, după ce lăsaseră de izbelişte cetăţenii nevinovaţi ai acelui oraş şi refuzaseră să ajute în vreun fel primăvara trecută. Bryce arătă spre uşă:
-Pa.
Bărbatul clocotea de dezgust.
- Tatăl tău te-a lăsat să-ţi faci de cap prea mult.

- Numele tatălui meu este Randall Silago. Regele Toamnei e doar un mascul care mi-a dat material genetic. Nu va avea niciodată vreun loc în viaţa mea. Şi nici tu nu vei avea.
Cormac se întoarse în uşă, cu umbrele învârtejindu-se în jurul lui. Părul auriu îi lucea ca metalul topit.
- Eşti nemuritoare acum şi eşti Născută din Stele. A venit vremea să te porţi ca atare.
Bryce îi trânti uşa în faţă.

Hunt măsură frumoasa Arhanghel aşezată la vechiul birou al lui Micah. Pielea strălucitoare, întunecată ca onixul, îi scotea în evidenţă ochii căprui, deschişi la culoare. Gura ei delicată părea să zâmbească perpetuu, cu răbdare. Zâmbetul - zâmbetul acela blând şi bun - era ceea ce-l uluia.

- Luaţi loc, vă rog! le spuse Celestina lui Hunt, Naomi şi Isaiah.

Hunt fu cât pe ce să se înece când auzi cuvintele. *Te rog.* Micah nu le-ar fi rostit niciodată. Se aşezară pe cele trei scaune dinaintea biroului simplu de stejar. Isaiah i se păru la fel de uluit, dar Naomi îşi păstră o expresie neutră, foşnind uşor din aripile negre.

în spatele aripilor strălucitor de albe ale Guvernatoarei, peretele din sticlă trăda prezenţa unui număr neobişnuit de mare

de îngeri care zburau prin preajmă. Cu toţii sperând să o întrezărească pe femeia care intrase în Comitium cu fast, în urmă cu doar o jumătate de oră.

Ceremonia din hol fusese cea care marcase începutul confuziei pentru Hunt. în loc să păşească maiestuoasă pe lângă cei adunaţi, femela Arhanghel, voluptoasă, cu forme generoase, nu se grăbise deloc, oprindu-se să-i salute pe malakimii care

păşeau în faţă, întrebându-i cum îi cheamă şi spunându-le lucruri de felul: *Sunt bucuroasă să te cunosc!* şi *Abia aştept să lucrăm împreună.* Cthona să-l cruţe, însă Hunt îşi zisese că s-ar fi putut să vorbească serios!

Nu îşi lăsase însă garda jos. Nici atunci când ajunsese în dreptul lui, al lui Isaiah şi Naomi, care o aşteptau în faţa liftului, gata să o escorteze în noul ei birou; nici atunci când îi

strânsese mâna cu sinceră căldură; şi, în mod cert, nu avea de gând să şi-o coboare acum, că luau parte la acea întâlnire privată.

Celestina îi cercetă cu o privire neliniştitor de clară.

- Voi trei sunteţi tot ce a mai rămas din triarii lui Micah.

Nici unul dintre ei nu răspunse. Hunt nu îndrăzni să aducă

aminte de Vik ori să o roage pe Arhanghel să o scoată din adâncul de cerneală al gropii Melinoe. Să o cruţe de chinul acela. Trecuseră luni de zile. Era posibil ca Vik să-şi fi pierdut minţile. Era foarte probabil ca fiecare clipă petrecută în acea cutie să şi-o petreacă cerşindu-şi moartea.

Guvernatoarea îşi plecă fruntea, părul ei negru şi cârlionţat răsfirându-se odată cu mişcarea. Purta o

robă în nuanţe pale de roz şi liliachiu, mătăsoasă şi eterică, iar bijuteriile pe care le avea la mâini şi la gât luceau ca luminate de razele lunii. Dacă Micah radia dominaţie şi tărie, ea strălucea de putere feminină şi frumuseţe. Abia dacă-i ajungea până la piept lui Hunt, dar... avea o ţinută care-l făcea pe înger să o măsoare cu atenţie.

- Nu sunteţi genul vorbăreţ, nu-i aşa?

Vocea ei avea o muzicalitate aparte, de parcă ar fi fost închegată din clinchete de clopoţei de argint.

- Presupun că predecesorul meu a avut instituite reguli destul de diferite de ale mele.

Bătu în birou cu degetele ei cu unghii roz pal.

- Daţi-mi voie să îmi fac punctul de vedere clar: nu îmi doresc servitute. Vreau ca triarii mei să-mi fie parteneri. Vreau să lucraţi

alături de mine pentru a asigura protecţia acestui oraş şi a teritoriului, pentru ca acestea să-şi poată atinge adevăratul potenţial.
Un discurs foarte frumos. Hunt nu spuse nimic. Ea ştia ce îi făcuse lui Sandriel? Ce îi făcuse Bryce lui Micah? Ce făcuse Micah însuşi în încercarea lui de a apăra, teoretic, acel teritoriu?

Celestina îşi răsucit un cârlionţ în jurul degetului, foindu-şi aripile imaculate.

- Văd că voi avea mult de lucru pentru a vă câştiga încrederea.

Hunt îşi păstră un chip neutru, chiar dacă înlăuntrul lui îşi dorea ca femeia să fi fost la fel de directă ca Micah. îi urâse întotdeauna pe stăpânii care îşi travestiseră sufletele moarte cu discursuri sunătoare. Putea foarte bine să fie vorba

despre un joc: să le câştige încrederea, să îi facă să alerge în braţele ei moi, şi apoi să dea drumul cursei. Să îi facă să sufere.
Naomi îşi ridică bărbia ascuţită.
- Nu vrem să vă ofensăm, înălţimea...
- Spune-mi Celestina, o întrerupse Arhanghelul. Detest formalităţile.
Micah spusese şi el acelaşi lucru odată. Hunt fusese fraier pentru că îl crezuse.

Isaiah îşi foi aripile - de
parcă şi prietenul lui ar fi
gândit acelaşi lucru.
Prietenul lui, care încă
avea tatuat pe frunte
haloul de sclav, în lunile de
dinainte de pieirea lui
Micah, se auziseră zvonuri
că Arhanghelul avea să-l
elibereze curând. Şansa
aceasta era acum moartă,
la fel ca Micah însuşi.
Naomi dădu din cap şi lui
Hunt i se strânse inima-n
piept în faţa fărâmei de

speranţă pe care o zărea în ochii negri ai prietenei lui.

- Nu vrem să te ofensăm... Celestina. Noi şi Legiunea 33 suntem aici ca să te servim.

Hunt se abţinu să tresară.

Să te servim.

- Singurul mod prin care aţi putea să mă ofensaţi, Naomi Boreas, ar ii dacă v-aţi ascunde sentimentele şi gândurile. Dacă vă nelinişteşte ceva, vreau să ştiu despre ce este vorba. Chiar dacă este

ceva legat de propriul meu comportament.
Arhanghelul zâmbi din nou.
- Suntem parteneri. Experienţa mi-a dovedit că un astfel de parteneriat face minuni, precum în cazul legiunilor mele din Nena. Spre deosebire de... sistemul pe care ceilalţi Arhangheli îl preferă. Tortură, pedepse şi moarte.
Hunt blocă amintirea usturimii provocate de biciul cu lame încinse de fier, care-i sfâşia spatele şi

îi ardea pielea până la os,
în timp ce Sandriel
urmărea spectacolul
tolănită pe divanul ei,
savurând struguri...
- Atunci, suntem onoraţi
să lucrăm cu tine, zise
Isaiah.
Hunt îşi îndepărtă ororile
trecutului în faţa încă unui
zâmbet încântător care
înflorise pe chipul
Guvernatoarei.
- Am auzit atâtea
lucruri extraordinare
despre tine, Isaiah

Tiberian. Aş vrea să rămâi în fruntea Legiunii 33, dacă şi tu îţi doreşti asta.
Isaiah îşi plecă fruntea în semn de mulţumire, cu un început de zâmbet pe chip.
Hunt încercă să nu se holbeze. Oare el era singurul măgar care nu credea nimic din toate acele lucruri?
Celestina îşi întoarse privirea spre el.
- Tu încă nu ai spus nimic, Hunt Athalar. Sau

preferi să ţi se spună Orion?

- Hunt este bine.

Mama lui fusese singura care îi spusese Orion. Şi avea de gând ca lucrurile să rămână astfel.

Celestina îl măsură din nou, elegantă ca o lebădă.

- înţeleg că tu şi Micah nu aţi fost tocmai pe aceeaşi lungime de undă.

Hunt îşi învinse pornirea de a mormăi aprobator.

Celestina păru să-l citească.

- Cu o altă ocazie aş vrea să aflu despre relaţia ta cu Micah şi despre ce nu a mers bine. Ca să putem evita pe viitor o situaţie similară.
- Ce nu a mers bine a fost că a încercat să îmi omoare... să o omoare pe Bryce Quinlan, se bâlbăi Hunt.

Sprâncenele lui Naomi se ridicară aproape până în păr de uimire în faţa răbufnirii lui, însă Celestina oftă:

- Am auzit despre asta. îmi pare rău pentru ceea ce tu şi domnişoara Quinlan aţi îndurat din cauza acţiunilor lui Micah.

Cuvintele îl izbiră ca nişte pietre. îmi pare rău. Niciodată, în toate secolele pe care le trăise, nu auzise vreun Arhanghel rostindu-le.

Celestina continuă:

- Din câte am înţeles, ai ales să locuieşti cu domnişoara Quinlan şi nu în camerele din turn.

Hunt îşi păstră o atitudine degajată. Refuză să cedeze tensiunii care creştea înlăuntrul lui.
-Da.
- Nu mă deranjează acest aranjament, zise Celestina.
Hunt fu cât pe ce să cadă de pe scaun. Isaiah părea şi el
gata să facă acelaşi lucru. Mai ales după ce Arhanghelul le zise, lui şi lui Naomi:
- Dacă veţi vrea să aveţi o reşedinţă proprie, sunteţi

liberi să vă luaţi una. Cazarma e utilă pentru a crea legături, însă cred că cele dintre voi sunt deja de nezdruncinat. Sunteţi liberi să vă bucuraţi de vieţile particulare.

Celestina aruncă o privire spre tatuajul de pe fruntea lui Isaiah.

- Eu nu sunt de acord cu noţiunea de sclav, spuse ea, dezaprobarea răsunându-i în fiecare cuvânt. Şi, chiar dacă Asterii te consideră unul, pentru mine eşti un

bărbat liber. Mă voi strădui să continui munca lui Micah pentru a-i convinge să te elibereze.
Lui Isaiah i se puse un nod în gât şi Hunt îşi îndreptă privirea spre fereastră - spre oraşul strălucitor de dincolo de ea - ca să îi ofere un moment de intimitate. Din celălalt colţ al camerei, Naomi îi urmă exemplul.
Celestina nu putea vorbi serios. Trebuia să fie vorba despre o şaradă.

- Aş vrea să încep în forţă, continuă Guvernatoarea. Haide să ne întâlnim aici în fiecare dimineaţă, ca să mă puteţi pune la curent cu orice fel de noutăţi sau planuri aveţi pentru ziua respectivă. Dacă voi avea cerinţe pentru voi sau pentru Legiunea 33, vi le voi comunica atunci. Celestina îşi strânse mâinile în poală. Am auzit că ştii cum să vânezi demoni şi că ai primit această misiune în

trecut. Dacă vreunul va pătrunde în acest oraş, zeii ferească, mi-ar plăcea ca tu să conduci unitatea de exterminare.
Hunt dădu din cap, aprobator. Era destul de simplu. Deşi, în acea primăvară, numai uşor nu fusese să-i facă faţă demonului kristallos.
Celestina încheie:
- Şi dacă va apărea vreo problemă înainte de întâlnirea noastră de mâine-dimineaţă, să ştiţi că

eu am telefonul mereu deschis.
Naomi dădu şi ea din cap.
- Mâine, la ce oră?
- Să zicem la ora nouă, răspunse Celestina. Nu avem de ce să ne sculăm cu noaptea-n cap doar pentru a ne arăta ocupaţi.
Hunt clipi din ochi uluit.
- Şi aş vrea ca ceilalţi să aibă timp să se odihnească după călătorie.
- Ceilalţi? întrebă Isaiah.
Arhanghelul se încruntă uşor.

- Ceilalţi triarii. Au fost întârziaţi câteva ore de vremea rea din nord.
Toţi trei rămaseră nemişcaţi.
- Ce vrei să spui? întrebă Hunt încetişor.
- Era trecut în scrisoarea oficială pe care ai primit-o, i se adresă ea lui Isaiah, care-şi scutura capul.
Fruntea Celestinei se încreţi şi mai adânc.
- Ministerul de Comunicaţii al Asterilor nu

face greşeli de obicei. îmi
cer scuze în numele lor.
Asterii s-au găsit în faţa
unei situaţii fără precedent
după pierderea a doi
Arhangheli. Voi sunteţi tot
ce a mai rămas din triarii
lui Micah, însă San- driel
avea un regiment complet.
în Nena, eu nu am avut
tria- rii, pentru că legiunile
de acolo răspundeau
Asterilor, iar Ephraim a
vrut să îşi aducă propriii
triarii cu el. Aşa că, în loc
să se mărească prea mult

grupul lui, aceştia au fost împărţiţi - de vreme ce noi avem nevoie de ei.

în capul lui Hunt se porni un vuiet. Triarii lui Sandriel. Scursurile universului. Veneau acolo. Pentru a se integra în *acel* grup. în *acel* oraş. Se auzi un ciocănit în uşă, şi Hunt se răsuci exact în clipa în care Celestina spuse: - Intraţi!

Lui Hunt i se aprinseră fulgerele în jurul degetelor. Uşa

se deschise şi înăuntru intrară legănat Pollux Antonius şi Ba- xian Argos. Barosul şi Copoiul

.CAPITOLUL 10

în biroul Guvernatorului se cobori o linişte de mormânt, în timp ce Hunt şi prietenii lui îi măsurau pe nou-veniţi.

Unul era înalt şi zvelt, cu părul negru şi piele maronie - Copoiul. Aripile

lui negre ca tăciunele
aveau un luciu vag, precum
penele unui corb. însă
privirea ţi se oprea asupra
cicatri- cei care i se
întindea pe gât,
bifurcându-se în dreptul
beregatei.

Hunt cunoştea acea
cicatrice: i-o făcuse
Copoiului cu treizeci de ani
în urmă. Unele puteri, din
câte se vedea, nu puteau fi
înfrânte nici de nemurire.

Ochii lui Baxian, negri
ca obsidianul, îi întâlniră

pe ai lui Hunt, aruncând flăcări.

însă privirea de cobalt a lui Pollux o măsură pe Naomi, apoi pe Isaiah, şi în cele din urmă pe Hunt, luminată de o plăcere animalică. Hunt îşi lăsă fulgerul să trosnească cât îl privi de sus pe bărbatul cu păr de aur şi piele aurie, conducătorul tria- rilor lui Sandriel. Cel mai brutal şi sadic măgar care păşise vreodată pe pământul din Midgard. *Cel mau* la dracu!

Pollux zâmbi încetişor, satisfăcut. Celestina spunea ceva, dar Hunt nu putea să o mai audă.

Nu mai auzi decât glasul tărăgănat al lui Pollux zicând *Bunăy prieteni!* înainte să sară de pe scaun şi să îl pună la pământ.*

Ithan Holstrom îşi tamponă ultima zgârietură cu un prosop umezit, crispându-se. Baia lui Bryce era exact aşa cum se

aşteptase să fie, plină de cel puţin trei tipuri de şampoane şi balsamuri, o varietate de tratamente pentru păr, pensule, bigudiuri de două mărimi diferite, un uscător lăsat în priză, lumânări pe jumătate arse şi produse de machiaj, împrăştiate peste tot pe blatul din marmură, de parcă ar fi explodat o bombă cu sclipici acolo.

Era aproape la fel ca baia din vechiul ei apartament. Simplul fapt

că se afla acolo îi strângea inima-n piept. Simplul fapt că simţea parfumul acelui loc, că simţea parfumul *ei*, îi strângea inima.

Nu prea avusese cu ce să-şi ocupe timpul, rămas singur acasă cu himera ei - Syrinx, aşa îi spusese Athalar - pe canapea, şi aproape că murise de plictiseală urmărind emisiunile de pe timpul zilei de la televizor. Nu avusese chef să urmărească posturile de

ştiri şi să aştepte să o întrezărească pe noua Conducătoare. Nici unul dintre canalele sportive nu transmitea ceva interesant şi, oricum, nu ar fi avut chef să îi asculte pe acei măgari discutând.

Ithan se plecă spre oglindă, ca să observe mai bine cicatricea care-i tăia sprânceana. Acea frumuseţe fusese opera lui Sabine - o gheară dintr-un pumn primit în plin.

Avea sentimentul că lovitura fusese menită pentru ochi. Sigur, s-ar fi vindecat după câteva zile sau săptămâni, mai repede dacă ar fi mers la o vrăjidoctoriţă, dar să rămână orb nu era tocmai un lucru pe care şi l-ar fi dorit.

Nu că şi-ar fi dorit prea multe în clipa aceea.

Telefonul lui Ithan zbârnâi pe blatul din baie şi băiatul aruncă o privire spre ecran, descoperind

trei alerte de ştiri şi fotografii cu sosirea Celestinei. Dacă lucrurile nu s-ar fi împuţit cu Sabine, în acea clipă ar fi trebuit probabil să se pregătească pentru a o cunoaşte pe frumoasa Guvernatoare, ca parte din grupul de lupi care-i făcea primirea oficială.

Acum însă, era agent liber. Un lup fără haită.

Nu era ceva obişnuit, dar se mai întâmpla. Existau lupi singuratici, deşi majoritatea trăiau în

sălbăticie şi îşi vedeau de propriile treburi. Doar că el nu-şi închipuise niciodată că va fi unul.

Ithan îşi lăsă jos telefonul şi atârnă prosopul pe suportul deja aglomerat.

Porunci metamorfozei să se petreacă. Trăgând adânc aer în piept, comandă oaselor să devină maleabile, pielii să se încreţească.

în clipa în care îşi luă forma de lup îi trecu prin

minte că baia nu era suficient de mare.

Într-adevăr, cum dădu o dată din coadă, o multitudine de sticluţe se împrăştiară pe podeaua de marmură. Ghearele îi ţăcăniră pe dale, dar îşi ridică botul spre oglindă şi îşi reîntâlni reflexia.

Lupul de mărimea unui cal care îl privea din oglindă avea ochii goi. Din fericire, blana îi acoperea cea mai mare parte a vânătăilor şi tăieturilor, cu

excepţia zgârieturii adânci din lungul sprâncenei.

Ithan respiră adânc şi aerul i se blocă în coaste, într-un buzunar straniu şi gol.

Lup fără haită. Amelie şi Sabine nu doar că-l umpluseră de sânge, dar îl şi alungaseră din vieţile lor, din Bârlog. Ithan se trase înapoi, scuturându-şi coama, şi se lovi de suportul pentru prosoape.

Mai rău ca un Omega. Fără prieteni, fără rude, nedorit de nimeni...

Ithan reveni la forma lui umanoidă. Respirând greoi, se rezemă de blatul din baie şi aşteptă să-i treacă valul de greaţă. Telefonul îi zbârnâi din nou. Fiecare fibră din trup i se încordă.

Perry Ravenscroft.

Poate că ar fi ignorat mesajul dacă nu ar fi apucat să vadă deja prima parte.

Te rog, spune-mi că eşti viu.

Ithan oftă. Sora mai mică a lui Amelie - Omega în Haita Trandafirului Negru cea datorită căreia ajunsese practic acolo. Nu zisese nimic despre faptul că sora ei şi Sabine îl făcuseră ferfeniţă, dar îl cărase până în apartament. Era singura din fosta lui haită care se deranja să vadă ce face.

Adăugase: *Răspunde-mi doar da/nu.*

Ithan se holbă îndelung la mesaj.

Lupii erau creaturi sociale. Un lup fără haită... era un lup cu sufletul rănit. O astfel de rană i-ar fi putut pune pe mulţi la pământ. Dar el mai avusese sufletul rănit cu doi ani în urmă şi supravieţuise.

Deşi ştia că nu va suporta să Işi reia forma de lup prea curând.

Ithan Işi roti privirea prin baie, asupra diverselor nimicuri pe care Bryce le

lăsase zăcând peste tot. Şi ea fusese un lup fără haită doi ani de zile. Da, ea le avusese pe Fury şi pe Juniper, însă nu era acelaşi lucru ca a-i avea pe Danika, pe Connor şi Haita Diavolilor. Nimic nu avea să fie niciodată la fel.

Ithan scrise *Da* şi apoi îşi strecură telefonul în buzunar. Bryce avea să se întoarcă acasă curând. Şi zisese ceva despre pizza.

Ieşi din baie în apartamentul spaţios şi

Syrinx îşi săltă capul de pe canapea, ca să-l inspecteze. Himera se întinse la loc cu un pufăit aprobator, dând din codiţa lui de leu.

Tăcerea din apartament îl apăsa. Ithan nu locuise niciodată singur. Fusese întotdeauna înconjurat de haosul neîntrerupt şi de apropierea din Bârlog, de nebunia din căminul studenţesc sau din camerele de hotel pe care le împărţise cu echipa de su- nball a UOS.

îşi frecă pieptul, de parcă asta l-ar fi putut ajuta să respire mai uşor.

Ştia de ce nesocotise ordinul lui Sabine în acea primăvară, când Bryce strigase după ajutor. Nu putuse ignora rugăminţile ei. Mai ales atunci când menţionase copiii care se aflau în pericol... ceva explodase înlăuntrul lui. Nu avea nici un regret faţă de ceea ce făcuse.

Dar avea să poată îndura consecinţele? Nu

bătaia - ar fi suportat bătăi în fiecare zi. Ci să fie singur, fără ţintă... Nu se mai simţise aşa de când Connor şi ceilalţi muriseră. De când îşi abandonase echipa de sunball şi renunţase să le mai răspundă la telefon.

Nu avea idee ce Hei ar fi trebuit să facă din acel punct. Poate că ceva extraordinar, care să-i schimbe viaţa. Poate că trebuia să se concentreze

doar să meargă înainte,
pas cu pas.

Aşa ai ajuns sub comanda unei persoane de teapa lui Amelie, mârâi la el o voce care suna tare mult precum cea a lui Connor. *De data aceasta fă nişte alegeri mai bune, căţelandrule. Impune-te. Decide cine vrei să fii.*

Deocamdată însă... pas cu pas. Asta putea să facă. Chiar dacă momentan doar. Ithan păşi spre uşă şi luă lesa atârnată pe perete.

- Vrei să facem o plimbare? îl întrebă el pe Syrinx. Bestiuţa se rostogoli pe-o parte, de parcă i-ar fi spus: *Scarpină-mă pe burtică, te rog!* Ithan atârnă lesa la loc.
- S-a făcut, amice!
- Măgar Agreabil?

Bryce se rezemă de barele celulei imaculate din subsolul Comitiumului, încruntându-se la Hunt, care stătea pe un pat de oţel, cu capul plecat. Se îndreptă când îi auzi

cuvintele şi îşi strânse aripile. Chipul lui... Bryce se încordă.

- Ce dracu, Hunt?

Un ochi vânăt, buza umflată, tăieturi în lungul tâmplei, părul smuls...

- Sunt bine, mormăi el, deşi acum arăta la fel de rău ca Ithan. Cine te-a chemat?

- Şefa ta. Ea m-a pus la curent. Apropo, pare de treabă. Bryce îşi lipi faţa de bare.

- Cu siguranţă e de treabă, de vreme ce nu te-a concediat încă.
- Dar m-a băgat în celula asta.
- Isaiah este cel care te-a băgat în celulă.
- în fine.
- Nu mă lua pe mine cu d-astea. Zeilor, suna exact ca mama ei. Lui Hunt i se înăspri glasul.
- Ne vedem acasă. Nu ar fi trebuit să vii.
- Iar tu nu ar fi trebuit să sari la bătaie, dar iată-ne.

Fulgerele îi traversară aripile.

- Du-te acasă!

El... chiar era iritat că venise? Bryce bufni:

- Ai încercat să te sabotezi singur în mod intenţionat? Hunt sări în picioare, crispându-se de durere din cauza cine ştie cărei părţi a corpului său pistonat.

- De ce dracu aş face asta?

O voce adâncă de bărbat răspunse:

- Pentru că eşti un prost.
Bryce se crispa. Uitase de Pollux.
- La dracu! mârâi Hunt. Nu vreau să-ţi aud vocea.
- Ai face bine să te obişnuieşti cu ea, se auzi un glas de bărbat din dreptul liftului, care se afla în capătul holului alb.
Un înger înalt şi zvelt se apropie cu o graţie naturală. Nu era frumos, nu în sensul în care erau Hunt, Pollux şi Isaiah, ci...

impozant. Intens şi concentrat.
Baxian Argos, Copoiul. Un înger cu rara abilitate de a se metamorfoza în forma de la care i se trăgea porecla.
Hunt îi povestise şi despre el. Baxian nu îi torturase niciodată pe Hunt sau pe ceilalţi, din câte ştia ea, dar făcuse o mulţime de alte lucruri îngrozitoare în numele lui Sandriel. El fusese spionul ei principal

şi cel care ştiuse să ia urma oricui avusese ea nevoie.
Baxian îşi dezveli dinţii într-un rânjet feroce. Hunt se încordă.
Hei, masculii aceia nu aveau să o facă pe Bryce să dea înapoi!
Pollux, cu chipul lui de băiat frumuşel la fel de desfigurat precum cel al lui Hunt, gânguri:
- De ce nu vii un pic mai aproape, Bryce Quinlan?
- Nu vorbi cu ea! mârâi Hunt.

- Scuteşte-mă de rolul de alfa-măgar protector! se răsti Bryce.
Până să apuce Hunt să răspundă, Bryce era deja în dreptul celulei lui Pollux, care o măsură teatral din vârful capului până în vârful pantofilor cu tocul înalt.
- Credeam că cele de teapa ta lucrează în tura de noapte.
Bryce râse.

- Mai ai şi alte meserii vechi la care vrei să faci referire?

Cum Pollux tăcea, Bryce zise:

- Prestarea de servicii sexuale este o profesie respectabilă în Oraşul Semilunii. Nu-i vina mea că Pangera încă nu s-a sincronizat cu lumea modernă.

Pollux emana maliţiozitate prin toţi porii.

- Micah ar ii trebuit să te ucidă.

Bryce îl lăsă să-i citească în ochi cât de tare îl detesta, să vadă că ştia tot ce îi făcuse lui Hunt.

- Asta-i cea mai bună replică pe care ai putut să o coci? Credeam că Barosul ar fi trebuit să fie vreun mare şmecher sadic.

- Şi eu am crezut că târfele corcite ar trebui să-şi ţină gura. Din fericire, ştiu eu ce să-ţi bag în ea ca să ţi-o închid definitiv.

Bryce îi făcu cu ochiul.

- Ai grijă, ştiu să-mi folosesc dinţii.

Hunt tuşi. Bryce se aplecă, suficient de mult încât, dacă Pollux s-ar fi întins, ar fi putut să o strângă de gât. Ochii lui Pollux se aprinseră, conştient de asta. Dar Bryce îi spuse dulce:

- Nu ştiu pe cine ai scos din sărite de ai fost trimis în oraşul ăsta, dar am de gând să-ţi transform viaţa în Hei dacă te mai atingi vreodată de el.

Pollux sări, cu degetele
aţintite spre gâtul ei.
Bryce îşi lăsă lumina să
iasă la suprafaţă, suficient
de aprinsă încât să-l facă
pe Pollux să se tragă
înapoi, cu braţul ridicat în
dreptul ochilor. Bryce rânji.
- Aşa credeam şi eu.
Se trase înapoi câţiva paşi
şi se răsuci din nou spre
Hunt. El ridică din
sprânceană, cu ochi
strălucitori, în ciuda
tuturor vânăt ăilor.
- Şmecher, Quinlan.

- Vreau să impresionez.

în spatele ei răsună un mic râset. Copoiul se rezemase de peretele din faţa celulei, în dreptul unui ecran uriaş.

- înţeleg că te voi vedea mai mult decât mi-aş dori, zise Bryce.

Baxian schiţă o plecăciune. Purta o armură neagră, creată din solzi, care îi amintea de o versiune reptiliană a costumului lui Hunt.

- Poate că îmi vei oferi un tur.

- Tu visează! mormăi Hunt.

Ochii întunecaţi ai Copoiului luciră. Se răsuci şi o luă spre lift. înainte să închidă uşa spuse:

- Mă bucur că cineva i-a tras în cele din urmă un glonţ în cap lui Micah.

Bryce se uită după el, înmărmurită. Coborâse oare doar pentru a spune asta?

Hunt răsuflă uşurat. Pollux nu mai scotea nici un cuvânt de la el din celulă.

Bryce Işi încleştă mâinile pe barele de la celula lui Hunt.

- Fără bătăi.
- Dacă aprob, putem pleca acasă?

Hunt îi oferi o faţă tristă şi botoasă, aproape identică cu moaca pe care o făcea Syrinx atunci când cerşea mâncare.

Bryce Işi ascunse zâmbetul.

- Nu eu decid.

Dintr-o boxă ascunsă în tavan pluti vocea limpede a unei femei.

- Am văzut ce trebuia să văd. Este liber, domnişoară Quinlan.

Barele şuierară şi uşa se deschise cu un pocnet scurt.

Bryce îşi ridică vocea spre tavan.

- Mulţumim.

Pollux mârâi din celula lui:

- Şi cu mine cum rămâne? Nu eu am pornit încăierarea.

Rahatul avea tupeu, Bryce trebuia să recunoască asta. Celestina îi răspunse cu răceală:

- Dar nici nu ai făcut nimic ca să o opreşti.

- Iartă-mă pentru că m-am apărat în timp ce eram lovit de o brută.

Bryce ar fi putut să jure că vedea cu coada ochiului un rânjet pe chipul lui Hunt. Guvernatoarea răspunse, pe un ton care arăta că nu era dispusă să accepte nici un compromis:

- Vom discuta despre asta mai târziu.
Pollux fu suficient de deştept să nu-i răspundă.
Arhanghelul continuă:
- Ţine-l pe Athalar pe calea cea bună, domnişoară Quinlan.
Bryce îşi flutură mâna în dreptul camerei de lângă ecran.
Cum Celestina nu răspunse, Bryce se trase la o parte ca să-i facă loc lui Hunt să iasă din celulă.
îngerul şchiopătă spre ea,

destul de rău încât să o facă să-şi treacă braţul în jurul taliei lui în timp ce se îndreptau spre lift.
Din celula lui, Pollux le aruncă zeflemitor:
Voi doi, corciturilor, vă meritaţi unul pe celălalt
.Bryce îi suflă o bezea.

CAPITOLUL 11

Tharion avea nevoie de un nou loc de muncă.

Adevărul era că, nici măcar după ce trecuseră atâţia ani de când căpătase

postul, nu avea nici o idee cum de ajunsese în fruntea inteligheņţiei Reginei Râului. Foştii lui colegi de şcoală râdeau probabil de fiecare dată când îi vedeau numele: fusese un elev mediocru, dacă nu chiar leneş, şi îşi obţinuse majoritatea notelor de trecere vrăjindu-şi profesoarele. Nu prea îl interesa istoria, politologia sau limbile străine, iar materia lui preferată în

şcoală fusese pauza de prânz.

Poate că asta îl ajutase să ajungă unde era. Lumea prefera să discute despre mâncare. Deşi, după fiecare interogatoriu cu un duşman, îşi vărsase maţele. Din fericire, învăţase că o bere rece, nişte mirt şi câteva partide de poker îi ofereau de obicei alinarea de care avea nevoie.

în plus: cercetarea.

în mod normal l-ar fi delegat pe unul dintre

analiştii lui să se ocupe de proiect, dar Regina Râului voia să păstreze lucrurile în secret. Tharion era aşezat în faţa calculatorului din biroul lui. Câteva tastări şi primi acces la ceea ce îşi dorea: contul de e-mail al lui Sofie Renast.

Declan Emmett îi crease sistemul care-i permitea să spargă orice adresă de e-mail ne-imperială în câteva clipe. Emmett îi ceruse o poală de bani, dar se dovedise

mai mult decât util. Prima oară când Tharion folosise sistemul fusese pentru a da de urma criminalului surorii lui.

Psihopatul îşi trimisese singur pe e-mail fotografii cu victimele lui. Nici măcar ceea ce îi făcuse cu mâna lui criminalului mai târziu nu reuşise să şteargă imaginea trupului mutilat al surorii lui, care i se întipărise în creier.

Tharion înghiţi un nod, îndreptându-şi privirea

spre peretele de sticlă care dădea spre apele limpezi, de culoarea cobaltului. O vidră trecu iute prin dreptul geamului, cu vestuţa ei galbenă luminând printre valuri şi un tub sigilat strâns bine între colţişori.

O creatură care făcea parte din ambele lumi. Unele dintre vidrele mesagere locuiau acolo, în Curtea Albastră, în Adânc, sub oglinda râului Istros. Curtea Albastră era o mică

metropolă, înconjurată de apă şi în acelaşi timp închisă ermetic. Erau şi vidre care locuiau Deasupra, în haosul şi agitaţia Oraşului Semilunii.

El nu ar fi putut niciodată să se mute Deasupra, îşi reaminti, îndatoririle lui îi cereau să fie acolo, la dispoziţia Reginei Râului. Tharion îşi coborî privirea spre picioarele lui goale, pe care şi le afundă în covorul crem de sub biroul lui. Era

în formă umană de aproape o zi deja. Trebuia să intre în apă cât mai curând, pentru că altfel risca să îşi piardă aripioarele.

Părinţilor lui li se păruse straniu că alesese să trăiască întruna dintre clădirile uscate din sticlă şi metal, ancorate într-o platformă întinsă pe fundul râului, şi nu pe lângă ei, în reţeaua de peşteri subacvatice în care îşi aveau habitatul cei din Neamul apelor. Dar

Tharion ţinea la televizorul lui. Nu îi plăcea să mănânce mâncare umedă în cel mai bun caz, rece şi udă în cel mai rău. îi plăcea să doarmă într-un pat cald, întins peste cuverturi şi perne, şi nu ghemuit între alge, într-un hamac legănat de curenţi. Şi, de vreme ce nu avea opţiunea de a locui Deasupra, acea clădire subacvatică era varianta care îi convenea cel mai mult.

Calculatorul bâzâi şi Tharion se răsuci înapoi spre ecran. Biroul lui se afla într-unui dintre domurile de sticlă care alcătuiau sediul Brigăzii de Investigaţii a Curţii Albastre. Regina Râului permisese construirea acestora doar pentru că trebuiau păstrate uscate calculatoarele.

Tharion însuşi se văzuse nevoit să-i explice acest lucru atât de simplu.

Regina lui era puternică, frumoasă şi înţeleaptă - dar, la fel ca atâţia alţi Vaniri în vârstă, nu avea nici o idee cum funcţionează tehnologia modernă. Fiica ei măcar se adaptase mai bine. Lui Tharion i se ceruse să o înveţe cum să folosească un calculator. Aşa ajunsese acolo.

Bine, nu în acel birou. Ci în acel punct. Al vieţii sale. Tharion deschise arhiva lui Sofie Renast. Arăta o viaţă

obişnuită: e-mailuri
schimbate cu prietenii
despre sporturi sau
emisiuni de la televizor,
despre vreo petrecere; e-
mailuri de la părinţii ei,
care îi cereau să facă piaţa
când se întorcea de la
şcoală; e-mailuri de la
fratele ei mai mic, Emile.
Asupra acelora din urmă
întârzie mai mult. Poate că
avea noroc să dea de un
indiciu care să-i arate
încotro se îndrepta Sofie.

Tharion citi, e-mail după e-mail, cu ochii atenţi la ceas. Trebuia să ajungă în apă cât mai curând, dar... Continuă să citească, vânând orice indiciu care ar fi putut să-i arate unde s- ar fi putut duce Sofie şi fratele ei. La final, nu găsise nimic.
Terminase de citit ce se afla în căsuţa poştală, aşa că verifică schiţele şi în cele din urmă coşul. Aproape goale. Apoi deschise secţiunea cu e-

mailurile trimise de Sofie şi
oftă când văzu câte erau.
Se puse din nou pe citit.
Clic după clic, după clic.
Alerta pe care şi-o
programase pe telefon îl
anunţă că mai avea treizeci
de minute până când
trebuia să intre în apă. Pu-
tea să ajungă la ieşire în
cinci minute, dacă se mişca
rapid. *Clic, clic, clic.*
Telefonul ţârâi din nou.
Zece minute.
Dar dăduse de un e-mail
din urmă cu trei ani. Era

atât de simplu, atât de lipsit de sens, încât ieşea în evidenţă.

Subiect: Re: Adevărul întunecării

Subiectul era straniu. Dar textul propriu-zis era încă şi mai ciudat.

Mă străduiesc să obţin acces. Va dura.

Asta era.

Tharion îşi coborî privirea, spre mesajul originar, căruia îi răspunsese Sofie. Fusese trimis cu două

săptămâni înaintea răspunsului ei.
Expeditor: FanBansheesâ
Subiect: Adevărul întunecării
Ai pătruns? Vreau să aud toată povestea.
Tharion se scărpină în creştetul capului, deschise o fereastră nouă şi căută *Adevărul întunecării.*
Nimic. Nici o trimitere la vreun film, carte sau emisiune TV. Căută expeditorul FanBanshee56 în agenda lui Sofie.

Dădu de un lanţ de e-mailuri pe jumătate şterse. E-mailul originar era de la FanBanshee56.
Subiect: Proiect Thurr
S-ar putea să-ţi fie util
Citeşte.
Sofie răspunsese: *Am citit*
Cred că e tras de pan Şi
Cei Şase m-ar ucide.
Tharion bănuia cine ar fi putut fi „Cei Şase”: Asterii. Căută *Proiectul Thurr* şi nu îi apărură decât reportaje despre săpături arheologice şi expoziţii de

artă care îl includeau pe
străvechiul semizeu.
Interesant.
Mai era un e-mail, printre
schiţe.
FanBanshee56 scrisese:
Când dai de el să te retragi
în locul despre care ţi-am
vorbit - acolo unde
sufletele împovărate îşi
găsesc alinarea
suferinţelor în Lunathion.
Este sigur.
Un loc de întâlnire?
Tharion citi ce se apucase

să răspundă Sofie, şi nu mai trimisese niciodată.
Mulţumesc. Voi încerca să transmit informaţia lui...
Nu încheiase. Erau multe feluri în care ar fi putut să se încheie acea propoziţie. însă Tharion bănuia că Sofie avusese nevoie de un loc sigur, în care ea şi fratele ei să nu fie găsiţi. Dacă Sofie Renast îi supravieţuise cu adevărat Căprioarei, era foarte probabil să se îndrepte spre acel oraş, în care i se

promisese un loc în care să se poată ascunde.
Cât despre *Proiectul Thurr* şi *Adevărul întunecării...* Compartimentă acele informaţii pentru mai târziu.
Deschise un nou câmp de căutare în programul lui Declan şi tastă adresa expeditorului. Tharion tresări când văzu rezultatul.
Danika Fendyr.
Tharion ţâşni de la birou şi alergă spre coridorul de

sticlă prin care se vedeau diverşi locuitori ai râului: cei din Neamul apelor, vidre, peşti, păsări acvatice, silfi de apă şi, ocazional, câte un şarpe marin. Avea la dispoziţie doar trei minute pentru a ajunge în apă.

Din fericire, trapa care dădea în camera hiperbarică era deschisă, şi Tharion se avântă înăuntru, trântind uşa rotundă în urma lui înainte să apese pe butonul de lângă ea.

Abia se închise uşa că apa îi şi inundă picioarele, năvălind în cameră cu un oftat. Tharion oftă şi el, scufundându-se. Işi îndepărtă pantalonii şi începu să simtă furnicături în tot corpul în vreme ce aripioarele îi înlocuiau piele şi oase, iar picioarele i se lipeau şi se acopereau cu solzi tigraţi.

Îşi scoase cămaşa şi, scuturându-se, îi apărură solzi care se întindeau în lungul braţelor şi până la

jumătatea trunchiului. Unghiile i se curbară în gheare, pe care Tharion şi le trecu prin păr, dând pe spate şuviţele roşcate.

A dracului nepotrivire!

Tharion aruncă o privire ceasului de deasupra trapei. Acum se putea reîntoarce la forma lui umană, însă prefera întotdeauna să aştepte cinci minute în plus. Doar ca să se asigure că transformarea fusese înregistrată de magia

stranie care îi ghida pe cei din Neamul apelor. Nu conta că el putea să cheme ape, atunci când în jur nu era nici o apă - metamorfoza era validă doar dacă era complet scufundat în curenţii magiei pure.

Danika Fendyr o cunoscuse pe Sofie Renast. Schimbaseră e- mailuri între ele pe o perioadă de şase luni, până la moartea Danikăi, toate având ca subiect ceva legat de

Adevărul întunecării şi Proiectul Thurr, cu excepţia aceluia care vorbea despre un loc sigur.

Oare Danika Fendyr îl cunoscuse şi pe Emile? Oare Emile era persoana la care Sofie se referea atunci când scrisese că vrea să dea informaţia mai departe? Era o presupunere doar, însă Regina Râului îi spusese că tot ceea ce făcuse Sofie înainte să moară fusese legat de fratele ei. De ce nu

ar fi putut să fie el persoana pe care voia să o protejeze, după ce l-ar fi eliberat din Kavalla? Problema era: cum avea să îi găsească în oraş? Probabil, mergând *acolo unde sufletele împovărate îşi găsesc alinarea suferinţelor*. Orice va fi însemnând asta.

Tharion aşteptă să treacă cele cinci minute, apoi îşi întinse braţul musculos ca să apese butonul pentru scurgere,

de lângă trapă. Apa se scurse, eliberând camera, şi Tharion rămase întins, cu ochii la aripioarele pe care şi le flutura leneş în aer.

Porunci metamorfoza şi în lungul picioarelor îi luci o lumină. Simţi durere, în vreme ce coada i se despica în două, lăsân- du-i la vedere trupul gol.

Pantalonii îi erau uzi leoarcă, însă lui Tharion nu îi păsa de asta, şi şi-i trase înapoi pe el. Măcar venise

desculţ. Pierduse nenumărate perechi de încălţări de-a lungul anilor, din cauza transformărilor făcute în ultima clipă, aşa cum fusese aceea.

Tharion oftă şi deschise uşa. Işi trase pe el unul dintre hanoracele care erau atârnate de perete, ca să-i ţină cald. Avea imprimat pe spate B1CA, în galben. Brigada Investigaţii a Curţii Albastre. Făcea practic parte din Auxiliarul oraşului Luna- thion, dar

Reginei Râului îi plăcea să-şi considere domeniul o entitate aparte.

Tharion îşi scoase telefonul şi începu să verifice rapoartele pe care le primise, în drum spre biroul său. înmărmuri în faţa unuia dintre ele. Poate că Ogenas îi purta de grijă.

Un metamorf pescăruş trimisese un raport în urmă cu trei ore, din Mlaştinile Nelthian. Descoperise o ambarcaţiune mică, abandonată. Nimic

neobişnuit, însă matricola îi atrăsese atenţia. Trecuse prin Pangera. După ce termină de citit raportul, Tharion îşi grăbi pasul spre birou.

în ambarcaţiune fusese găsită o vestă de salvare pentru adolescenţi cu inscripţia *Bodegraven* pe ea. Ambarcaţiunea era goală, dar mirosul se păstrase. De om, băiat, adolescent.

Care erau şansele ca o vestă de salvare de pe

aceeaşi ambarcaţiune pe care se aflase fratele lui Sofie Renast să apară într-o cu totul altă ambarcaţiune, în apropierea oraşului despre care e-mailurile pe care aceasta le schimbase cu Danika îl indicau ca fiind un loc sigur?

Emile Renast fusese cu siguranţă pe acea barcă. întrebarea era: îi oferea asta vreun motiv să creadă că sora lui supravieţu- ise Căprioarei? Erau oare pe cale să se reunească?

Tharion avea câteva idei cu privire la locurile la care instrucţiunile criptice ale Danikăi ar fi putut trimite, şi nici una dintre ele nu era bună. Nu avea idee de ce regina lui şi-i dorea pe cei doi fraţi, dar când venea vorba de ordinele ei, el nu avea de ales şi trebuia să le urmeze.

Tharion îşi zise că pierduse demult dreptul de a alege.

Tharion luase glisorul în susul râului Istros,

îndreptându-se spre ţinutul mlăştinos care se afla la o oră depărtare de oraş, spre nord. Râul şerpuia prin stuful legănat, plin de şoapte. La o cotitură oarecare, barca fusese trasă în păpuriş, şi acum se apleca periculos într-o parte.

Tharion încetini, pentru a putea cerceta ambarcaţiunea. Păsările zburau pe deasupra capului său şi din ierburi îl

urmăreau o mulţime de ochi, fără să clipească.

Pe Tharion îl trecură fiorii. în acele mlaştini îşi aveau cuibul bestiile râului. Până şi el fusese atent ce cale alege ca să străbată în siguranţă păpurişul. Poate că sobekii nu îndrăzneau să se pună cu cei din Neamul apelor, dar o femelă ar fi fost în stare să-şi dea viaţa ca să-şi apere puii.

Un băiat de treisprezece ani, oricât de

multe daruri ar fi avut, ar fi fost servit la desert.

Tharion îşi folosi magia ca să ajungă direct la barcă şi păşi la bord. Aterizarea lui făcu conservele goale şi sticlele de apă să se izbească unele de altele cu zgomot. O adiere aduse cu ea mirosul din zona de dormit, de jos - umană, masculină - amestecată cu cea de mâncare şi pături.

Drumul spre cârmă era marcat de urme mici, noroioase, într-adevăr, la

bordul acelei ambarcaţiuni se aflase un copil. Oare navigase singur, din Pangera, până acolo? Toate gunoaiele acelea abandonate în barcă îi trezeau o milă amestecată cu teamă.

Tharion porni motorul şi văzu că avea suficient combustibil. Ceea ce însemna că ambarcaţiunea nu fusese părăsită acolo pentru că rămăsese fără prima-lumină. De unde rezulta că acostase în acel

punct în mod intenţionat. Din asta deducea că Sofie îi împărtăşise până la urmă lui Emile informaţiile despre locul sigur. Dar, dacă îşi abandonase barca acolo, în mijlocul teritoriului sobekilor... Tharion îşi frecă barba.

îşi roti privirea în jurul stufărişului. Ascultând, amuşinând. Şi... la dracu. Sânge omenesc. Tharion se apropie de un boschet stropit de sânge,

pregătindu-se pentru ce era mai rău.

Se simţi uşurat, însă doar pentru o clipă. Mirosul era cel al unui adult, dar... printre ierburi se afla un braţ. Smuls din trunchiul care fusese probabil târât mai departe. Muşcătură de sobek.

Luptându-se cu greaţa, Tharion păşi mai aproape. Amuşină din nou.

Mirosul era mai proaspăt cu o zi sau două decât cea a băiatului de pe

barcă. Poate că era o simplă coincidenţă că dăduse acolo de un braţ uman, dar Tharion cunoştea griul întunecat al mânecii care mai atârna de el. **În** dreptul muşcăturii, era încă vizibil blazonul care înfăţişa un soare auriu, străjuit de un pistol şi de un pumnal.

Blazonul Ophion. Şi, deasupra lui, soarele roşu la apus... Unitatea lor de elită: Căderea Luminii, condusă de Pippa Spetsos.

Cu grijă, pe cât de încet putea, Tharion înaintă printre ierburi, rugându-se să nu se împiedice de cuibul vreunor sobeki. Recunoştea acum mai multe mirosuri umane. Mai mulţi bărbaţi şi o femeie, cu toţii adulţi. Cu toţii veniţi de pe mal, nu pe apă. Ogenas, oare Pippa Spetsos însăşi condusese unitatea care încercase să pună mâna pe băiat? încercaseră cu siguranţă să atace prin surprindere

barca, strecurându-se prin stuf. Şi, din câte putea să-şi dea seama, unul dintre ei plătise amarnic pentru asta.

Ophion îşi trimisese cea mai bună unitate acolo, în ciuda pierderilor recente pe care le suferiseră. Aveau nevoie de Căderea Luminii în Pangera şi, cu toate acestea, îşi iroseau resursele cu acea vânătoare. Asta însemna că nu îl căutau pe băiat din mărinimie. Oare Emile

abandonase barca acolo pentru că simţise ameninţarea şi nu pentru că aşa îi spusese Sofie să facă? Oare venise în acel oraş nu doar pentru a se reuni cu sora lui, ci şi pentru a scăpa de rebeli?

Tharion se întoarse la barcă, pe acelaşi drum, şi o cercetă din nou. Coborî în cabină şi răscoli printre pături şi gunoaie, căutând...

Dădu de o hartă a coastei din Valbara. Pe care

acel ţinut mlăştinos era încercuit. Mlaştinile... şi nimic altceva. Tharion se crispă. Dacă Emile fugise din acel loc spre Oraşul Semilunii pe jos...

Işi scoase telefonul şi formă numărul unuia dintre ofiţerii lui. Îi ordonă să vină cu Întăriri în mlaştini. Să înceapă căutările de la barcă şi să înainteze spre oraş. Să vină înarmaţi - nu doar pentru a se apăra de bestiile din stufăriş, dar şi pentru a le

face faţă rebelilor care l-ar fi putut urmări pe băiat.

Iar dacă aveau să-l găsească pe Emile... îi ordonă ofiţerului să îl urmărească o vreme. Să vadă cu cine se întâlnea. încotro ar fi putut să-i îndrepte.

Asta dacă băiatul părăsise acele mlaştini în viaţă

.CAPITOLUL 12

Hunt îşi întinse picioarele şi îşi ajusta aripile, astfel

încât să nu le strivească de bancă. Bryce stătea alături de el, cu o îngheţată de fistic în mână, care i se topea încet pe marginile cornetului. Hunt încerca să nu se holbeze la ea cum linge fiecare picătură verzuie.
Asta era pedeapsa lui pentru că se bătuse cu Pollux? Trebuia să stea şi să urmărească asta?
Hunt încercă să-şi concentreze atenţia asupra scuterului cu care Bryce

părea să fi venit ca fulgerul până la Comitium. Plecaseră pe jos însă, Bryce împingându-l pe lângă ea până în parc. Hunt îşi drese vocea şi întrebă:

- Scuterul tău are ceva?

Bryce se încruntă.

- Scotea un sunet ciudat mai devreme şi nu mi s-a părut înţelept să mă sui din nou pe el.

Ridică din sprânceană.

- Vrei să fii gendeman şi să mi-l duci în braţe până acasă?

- Aş prefera să te duc în braţe *pe tine*, dar sigur.
Scuterul avea să fie greu, însă se putea descurca. Işi aduse aminte de propria lui îngheţată, cu aromă de cafea, la timp ca să lingă ce se topise. încercă să nu se gândească la faptul că ochii lui Bryce îi urmăreau fiecare mişcare.
- Ce fel de sunet scotea?
- Un fel de bolborosit răguşit.
Bryce se răsuci spre scuterul ei îndrăgit,

rezemat de un felinar stradal decorat cu steguleţe.

- Va trebui să intre în reparaţii, sărăcuţul.

Hunt chicoti.

- Aş putea să îl urc pe acoperiş şi să mă uit eu la el.

- Ce romantic! Când trimiteţi invitaţiile la nuntă?

Hunt râse din nou.

- Sunt şocat că Randall nu te-a învăţat cum

să-ţi repari singură scuterul.

- A, a încercat el. Dar eram deja majoră şi nu mai trebuia să îl ascult. Bryce îi aruncă o privire lungă. Serios acum... tu ştii cum să repari un scuter?

Amuzamentul lui Hunt păli uşor.

- Da. Eu, ăăă... ştiu să repar tot felul de maşinării.

- Fulgerele tale îţi oferă vreo afinitate pentru

felul în care funcţionează sau ceva de genul?

-Da...

Hunt îşi îndreptă privirea spre Ist ros. Soarele arzător apunea în sfârşit, pictând râul în nuanţe de roşu, auriu şi oranj. Sub oglinda apei sclipeau lumini care aminteau de curtea vastă şi puternică din adânc. Hunt spuse încetişor:

- Sandriel a profitat de asta. îmi cerea adesea să dezasam- blez armurile

mecanizate ale celor din Ophion, ca să învăţ cum funcţionează şi apoi să îi sabotez, trimiţându-le înapoi pe front, astfel încât rebelii să le folosească fără să ştie că sunt compromise.

Hunt nu o putea privi pe Bryce în ochi, mai ales pentru că nu scosese nici un cuvânt. Adăugă, aproape ca o spovedanie:

- Am învăţat multe despre felul în care funcţionează mecanismele. Cum să le fac să *nu* mai

funcţioneze. Mai ales în mo- mente-cheie. Este foarte probabil ca o mulţime de oameni să fi murit din cauza asta. Din cauza mea.

Hunt încercase să se convingă că ceea ce făcea era justificat, că acele armuri erau ele însele monstruoase: înalte de cinci metri, făurite din titan, erau în esenţă o maşinărie pe care oamenii din interior o puteau controla ca şi cum şi-ar fi

controlat propriul trup. înarmate cu săbii de doi metri - unele dintre ele încărcate cu prima-lumină - şi pistoale uriaşe, puteau să înfrunte un metamorf lup şi să iasă intacte din luptă. Erau punctul forte al armatei oamenilor şi singurul mod prin care puteau face faţă atacurilor Vanirilor.

Dar faptul că Sandriel îi ordonase să dezmembreze şi să modifice armurile nu avea nimic de-a face cu

asta. Totul era provocat de cruzimea ei şi de amuzamentul bolnav pe care acţiunea i-l stârnea. Furau armurile, le sabotau şi apoi le returnau oamenilor, fără ca aceştia să bănuiască ceva. Sandriel se desfăta văzându-i pe piloţii umani avântându-se în luptă, doar pentru a descoperi în câteva clipe că armurile lor mecanice nu funcţionau.
Bryce îşi lăsă mâna pe genunchiul lui Hunt.

- îmi pare rău că te-a obligat să faci asta, Hunt.
- Şi mie, răspunse Hunt, răsuflând prelung, de parcă ar fi putut cumva să-şi purifice astfel sufletul. Bryce simţi cumva că avea nevoie de o schimbare de subiect, pentru că îl întrebă brusc:
- Ce Hei vom face în privinţa lui Pollux şi a lui Baxian?
îi aruncă o privire serioasă, smulgându-l din trecut.

- Pe lângă faptul că îi vom pistona până când îi vom frăgezi ca pe nişte hălci de carne.

Hunt pufai, mulţumindu-i în gând lui Urd, pentru că i-o scosese pe Bryce în cale.

- Putem doar spera că Celestina îi va ţine la respect.

- Nu îmi pari prea convins.

- Am discutat cu ea cinci minute, înainte să ajungă Pollux. Nu a fost

suficient pentru a-mi forma o părere.
- Isaiah şi Naomi par să o placă.
- Ai vorbit cu ei?
- La intrare. Sunt... îngrijoraţi în privinţa ta.
- Ar trebui, mormăi Hunt, să fie îngrijoraţi în privinţa celor doi psihopaţi care locuiesc în Comitium.
- Hunt!
Soarele îi aprinse ochii într-o nuanţă de auriu atât de strălucitoare, încât Hunt simţi că i se taie respiraţia.

- Cunosc trecutul tău cu Pollux. înţeleg de ce ai reacţionat în felul în care ai facut-o. Dar nu trebuie să se mai repete.
- Ştiu. Hunt linse îngheţata lui. Asterii l-au trimis aici dintr- un motiv. Probabil pentru a mă provoca.
- Ne-au spus să stăm deoparte. De ce ar vrea să te provoace?
- Poate că s-au răzgândit şi au nevoie de

un pretext public pentru a ne aresta.

- Am ucis doi Arhangheli. Nu au nevoie de alte capete de acuzare pentru a ne condamna la moarte.

- Poate că au. Poate că se gândesc că, în cazul unui proces, am avea şanse să fim absolviţi. Un proces public ar însemna că recunosc rolul pe care l-am jucat în morţile lui Micah şi a lui Sandriel.

- Cred că lumea nu ar fi greu de convins că tu ai ucis un Arhanghel. Dar o amărâtă ca mine, anonimă şi pe jumătate om? *Asta* e ce nu vor să ajungă la public.
- Presupun. Doar că... îmi e greu să cred că totul e atât de simplu. Să cred că faptul că Pollux şi Baxian au venit aici nu e un semn că lucrurile sunt pe cale să se înrăutăţească. Să cred că Celestina ar putea fi o persoană decentă. Am

în spate mai bine de două sute de ani de experienţă care-mi spun că trebuie să am grijă. Nu pot şterge totul cu buretele.
Hunt îşi închise ochii. Simţi într-o clipă degete moi mângâindu-i părul. Aproape că-i veni să toarcă. Rămase însă nemişcat.
- Vom fi în gardă, zise Bryce. Dar cred... Cred că ar trebui să începem să credem în norocul nostru.

- Apariţia lui Ithan Holstrom susţine exact contrarul.

Bryce îi dădu un cot.

- Nu-i chiar atât de rău.

Hunt întredeschise un ochi.

- L-ai iertat repede.

- Nu am timp să ţin supărări.

- Eşti nemuritoare acum. Eu aş zice că ai.

Bryce îşi deschise gura, însă, înainte să poată spune ceva, o voce monotonă de bărbat răsună în parc: *Porţile se vor*

închide în zece minute. Cei care nu se află la rând nu vor primi acces.

Bryce se încruntă.

- Aş fi putut trăi bine mersi toată viaţa fără ca ei să folosească Porţile pentru a transmite anunţuri întreaga zi.

- Tu eşti de vină, şi ştii asta! îi spuse Hunt, zâmbind.

Bryce oftă, dar nu-l contrazise.

Era adevărat. De când folosise Porţile de cristal

pentru a o contacta pe Danika, interesul publicului pentru acestea crescuse şi lumea îşi readusese aminte că puteau fi folosite pentru a comunica dintr-o parte în cealaltă a oraşului. Acum erau folosite în principal pentru a face anunţuri, de la cele referitoare la orele de închidere şi deschidere a locurilor turistice, până la înregistrări ocazionale cu anunţuri imperiale din partea lui Rigelus însuşi. Pe cele din urmă Hunt le

ura cel mai tare. *Vă vorbeşte Rigelus, Mâna Strălucită a Asterilor. îi onorăm pe cei căzuţi în frumosul Lunathion şi le mulţumim acelora care au luptat pentru onoarea lui.*
Şi îi urmărim pe toţi ca şoimii, gândea Hunt de fiecare dată când auzea vocea tărăgănată a fiinţei străvechi, care se ascundea într-un trup de adolescent Fee.
Vocea din poartă amuţi şi foşnetul blând al Istrosului

şi şoaptele palmierilor umplură din nou aerul. Privirea lui Bryce alunecă peste râu, spre malul acoperit de ceaţă de pe cealaltă parte. Zâmbi trist.

- Crezi că Lehabah este acolo?

- Sper.

Hunt nu uitase pentru nici o clipă ceea ce făcuse silfa de foc pentru ei.

- îmi este dor de ea, spuse Bryce încetişor.

Hunt îşi trecu braţul în jurul ei şi o trase alături. îi

savură căldura trupului, oferindu-şi-o la rândul lui pe a sa.

- Şi mie.

Bryce îşi rezemă capul de umărul îngerului.

- Ştiu că Pollux este un monstru, iar tu ai toate motivele din lume să vrei să-l ucizi. Dar, te rog, să nu faci nimic care să îţi atragă pedepse din partea Guvernatoarei. Nu aş putea...

Bryce se înecă şi Hunt simţi o durere în piept.

- Când l-am urmărit pe Micah tăindu-ţi aripile... Nu pot să mai trec prin asta din nou, Hunt. Nici prin vreo altă oroare la care te-ar putea supune.
Hunt îşi trecu mâna prin pârul ei mătăsos.
- Nu ar fi trebuit să îmi pierd controlul. îmi pare rău.
- Nu-i nevoie să-ţi ceri scuze. Nu pentru aşa ceva. Doar... să ai grijă.
- Voi avea.

Bryce gustă din îngheţată, însă fără să se mişte din loc. Aşa că Hunt îi urmă exemplul, atent să nu-i picure îngheţată în păr.

După ce terminară de mâncat tot, după ce soarele se făcuse nevăzut aproape cu totul şi pe cer apăruseră primele stele, Bryce se îndreptă.

- Ar trebui să mergem acasă. Ithan şi Syrinx trebuie să ia cina.

- Te-aş sfătui să nu-i spui lui Holstrom că îl ai catalogat în aceeaşi categorie cu animăluţele de casă.

Bryce chicoti şi se trase la o parte, iar Hunt se strădui să nu se întindă după ea.

Chiar când se hotărâse să rişte totul, Bryce înmărmuri, cu privirea fixată asupra a ceva ce se afla dindărătul aripilor lui. Hunt se răsuci, cu mâna

îndreptată spre cuţitul de la coapsă.

Dădu drumul unei înjurături. Nu era un oponent împotriva căruia să poată lupta.

- Să mergem, zise Hunt.

Îşi strânse aripa în jurul lui Bryce, în vreme ce barca neagră se apropia de chei. Pe ea se afla un Secerător. îmbrăcat în negru şi acoperit cu văluri cernite care ascundeau orice detaliu care ar fi

putut arăta dacă era bărbat sau femeie, bătrân sau tânăr. Astfel de lucruri nu contau pentru Secerători.

Lui Hunt îi îngheţă sângele în vene urmărind cum barca fără vâsle şi fără cârmă intră în port, în contrast cu steguleţele şi decoraţiile elegante care împodobeau tot oraşul. Barca se opri, de parcă nişte mâini invizibile ar fi legat-o de pasarela din beton.

Secerătorul păşi pe mal, cu o mişcare atât de fluidă, încât părea că pluteşte. Bryce tremura lângă Hunt. Până şi insectele îşi încetaseră zumzetul. Nici o adiere de vânt nu răvăşea frunzele palmierilor de pe chei. Steagurile prinse de felinarele stradale nu mai fluturau. Florile din decoraţii păreau să fi pălit, ofilite.

O briză nevăzută vălurea însă robele

Secerătorului şi voalul care-i atârna ca o trenă. Se îndrepta spre parcul mic de dincolo de chei şi spre străzile care se întindeau la marginea acestuia. Nu privi spre ei, neabătut din drum.

Secerătorii nu trebuiau să se abată din calea lor pentru nimic, nici măcar pentru moarte. Poate că Vanirii îşi ziceau ne-muritori, dar ei puteau muri din cauza unor boli sau traume severe. Până şi

Asterii puteau fi uciși.
Secerătorii însă...
Nu puteai ucide ceea ce
era deja mort. Secerătorul
trecu pe lângă ei, învăluit
în tăcere, şi dispăru pe
străzile oraşului.
Bryce îşi cuprinse
genunchii cu mâinile.
- Ah, ahh, *aahhh*|
- Simt acelaşi lucru şi eu,
murmură Hunt.
Secerătorii îşi aveau sălaş
pe fiecare dintre insulele
eterne: Cantonul Oaselor în
Oraşul Semilunii,

Catacombele în Oraşul Etern, Insulele Verii Eterne în Avallen... Fiecare dintre aceste domenii adormite, sacre era păzit de un monarh. Hunt nu îl întâlnise niciodată pe Regele din Adâncuri - şi spera că nici nu îl va întâlni vreodată.
De asemenea, încerca să aibă cât mai puţin de-a face cu Secerătorii lui. *Mor fi-vii* le spunea lumea. Erau oameni şi Vaniri care fuseseră cândva vii, iar

atunci când se aflaseră faţă în faţă cu moartea îşi oferiseră sufletele Regelui din Adâncuri, devenind astfel servitorii şi gărzile lui private. Preţul: nemurirea, fără să îmbătrânească sau să poată fi uciși, dar şi fără să mai poată dormi vreodată, mânca sau face amor. Vanirii nu voiau să aibă de-a face cu ei.

- Să mergem! spuse Bryce, scuturându-se. Am nevoie de încă o îngheţată.

- Mi se pare corect, chicoti Hunt.
Erau pe cale să se întoarcă cu spatele spre râu, când uruitul unui glisor le atrase atenţia. Hunt se întoarse spre el instinctiv, gata să înfrunte pericolul, dar rămase uimit când îl văzu pe bărbatul roşcat care îl conducea şi care îşi flutura braţul spre ei. Nu prieteneşte, ci frenetic.
- Tharion? murmură Bryce, care îi urmărise privirea.

Bărbatul din Neamul apelor o luă ţintă spre ei, spintecând
apa.
într-o clipă ajunse la ei, după ce oprise motorul şi alunecase spre chei, păstrând distanţa faţă de barca neagră legată în apropiere.
- Pe unde dracu ai umblat vara asta? îl întrebă Hunt, pu- nându-şi mâinile-n sân.

însă Tharion i se adresă lui Bryce, cu respiraţia tăiată:
- Trebuie să vorbim.
- Cum de ne-ai găsit? îl întrebă Bryce pe Tharion, în timp ce urcau cu liftul spre apartamentul ei, câteva minute mai târziu.
- Sunt un maestru al spionajului, ai uitat? rânji Tharion. Am ochi peste tot. îi urmă pe Bryce şi pe Hunt în apartament.
Atenţia lui Bryce se îndreptă imediat spre Ithan, care era în acelaşi

loc în care îl lăsase în acea dimineaţă: întins pe canapea, cu Syrinx întins la el în poală. Faţa i se mai vindecase, iar cicatricea aceea urâtă aproape dispăruse cu totul.
Ithan se încordă când îl văzu pe Tharion.
- Relaxează-te! îi zise Bryce, fără să-i mai acorde atenţie lupului, în timp ce Tharion şi Hunt se îndreptau spre canapea.
Bryce mârâi în semn de avertizarea când băgă de

seamă hainele încă umede ale lui Tharion.
Hunt îşi dădu ochii peste cap şi se aşeză la masă.
- De aceea lumea nu ar trebui să îşi cumpere canapele albe, mormăi îngerul şi Bryce se încruntă la el.
- Atunci poţi să cureţi tu apa de râu şi nămolul, îi aruncă Bryce.
- Pentru asta există vrăji de curăţare-instant, îi replică Hunt.
Bryce se încruntă.

- Un paradis conjugal, din câte văd, comentă Tharion.
Bryce chicoti. Ithan, din vârful canapelei, întrebă:
- Tu cine mai eşti?
Tharion rânji la el.
- Nu te interesează pe tine.
Ithan îl amuşină.
- Din Neamul apelor. Ah - da, te ştiu. Căpitanul Oarecare.
- Ketos, mormăi Tharion.
Hunt îşi înclină capul spre Ithan.

- L-ai rănit profund în ego pe Căpitanul Oarecare, Holstrom.
- Cea mai gravă rană mi-o pricinuiesc prietenii mei cei mai dragi, care nu-mi iau apărarea, răspunse Tharion, botos.
- Cei mai dragi? se miră Hunt, ridicând din sprânceană.
- Cei mai drăguţi, zise Tharion, suflându-i o bezea lui Bryce.
Bryce râse şi se răsuci ca să-şi pună telefonul pe

modul silenţios, nu înainte de a-i trimite lui Ruhn un mesaj cu textul: *Treci încoace. URGENT.*
Fratele ei îi răspunse aproape instantaneu: *Ce s-a întâmplat?*
ACUM.
Oricare va fi fiind lucrul despre care Tharion voia să discute cu atâta nerăbdare, Ruhn trebuia să ştie şi el despre ce era vorba. Voia ca fratele ei să fie implicat. Lucru care era... straniu. Dar plăcut.

Bryce îşi strecură telefonul în buzunarul de la spate şi Tharion arătă spre sutienul dantelat, de un roz aprins, care atârna de uşa de la camera în care spălau rufele.

- Sexy, comentă bărbatul.
- Nu-i da motive să înceapă, mormăi Hunt.

Bryce îi aruncă o privire urâtă, dar apoi se întoarse spre Tharion:

- A trecut ceva vreme.

Bărbatul din Neamul apelor era la fel de

atrăgător pe cât şi-l amintea. Poate chiar mai atrăgător, aşa cum era în clipa de faţă, răvăşit şi plin de noroi.

- Vorbim despre viaţa ta sexuală sau de timpul care a trecut de când ne-am văzut ultima oară? întrebă Tharion, mutându- şi privirea de la ea la Hunt. Hunt mormăi ceva în barbă, dar Bryce îi zâmbi diabolic. Tharion continuă, fără să-i pese de necazul lui Hunt:

- A fost o vară foarte aglomerată.

Se aşează pe unul dintre scaunele din bucătărie şi îl netezi cu palma pe cel de alături.

- Ia loc, Picioruşe. Hai să discutăm!

Bryce se aşează alături de el şi îşi sprijini picioarele de bara de dedesubt.

Brusc serios, Tharion o întrebă:

- Danika ţi-a vorbit vreodată de cineva pe nume Sofie?

Ithan mârâi surprins. Bryce strânse din buze.

- Sofie şi mai cum?

înainte ca Tharion să aibă ocazia să mai pună şi alte întrebări, Hunt zise, cu autoritate:

- Despre ce dracului e vorba?

- Actualizez nişte dosare mai vechi, răspunse, vag, Tharion.

Bryce bătu cu degetele în blatul de bucătărie.

- Despre Danika?

Tharion ridică din umeri.

- Oricât de strălucitoare ţi s-ar putea părea viaţa mea, Picioruşe, în spatele cortinei este vorba de foarte multă muncă. Deşi nu în sensul în care aş vrea să te muncesc eu pe tine, desigur.
- Nu încerca să-mi distragi atenţia flirtând, zise Bryce. De ce îmi pui întrebări despre Danika? Şi cine dracu e Sofie?
Tharion îşi ridică privirea spre tavan şi oftă.

- Este vorba despre un caz la care lucrez, şi Danika...
- Nu o minţi, Tharion! mârâi Hunt, cu fulgerele alunecân- du-i pe aripi. Pe Bryce o străbătu un fior - nu doar datorită puterii lui, ci şi faptului că o proteja. îi zise lui Tharion:
- Nu îţi zic nimic până când nu îmi oferi mai multe informaţii. îl arătă cu degetul pe Ithan. Nici el nu o va face, aşa că nici nu te obosi să întrebi.

Ithan zâmbi doar spre Tharion, de parcă ar fi vrut să-l provoace să încerce. Tharion îi măsură pe toţi trei. Spre meritul lui, nu dădu înapoi. Maxilarul i se încordă însă puţin, de parcă ar fi dus o luptă interioară. Apoi, căpitanul spuse:

- Mi s-a... ăăă... Mi s-a încredinţat misiunea de a găsi o femeie om, Sofie Renast. O rebelă, care a fost capturată de Căprioară cu două săptămâni în

urmă. însă nici ea, nici fratele ei, Emile, nu sunt oameni obişnuiţi. Amândoi trec drept oameni, însă posedă toate darurile Păsărilor Tunetului.
Bryce răsuflă. Ei bine, nu se aşteptase la *aşa* ceva.
- Credeam că Păsările Tunetului au fost vânate până la extincţie de Asteri, zise Hunt.
Prea volatile şi prea periculoase pentru a fi lăsate în viaţă - aceasta era povestea cu care fuseseră

îndoctrinaţi în şcoală. *O ameninţare serioasă pentru imperiu.*

- Trăiesc acum doar în legende, adăugă Hunt.

Toate acestea erau adevărate. Bryce îşi aducea aminte din copilărie de un căluţ Stelar pe care îl chema Pasărea Tunetului: un unicorn-pegas în nuanţe de albastru şi alb, care avea tot felul de puteri. Nu reuşise niciodată să pună mâna pe unul, deşi şi-l dorise foarte tare.

- Ei bine, continuă Tharion, cumva, undeva, una a supravieţuit. Şi s-a înmulţit. Emile a fost capturat cu trei ani în urmă şi trimis în lagărul de exterminare Kavalla. Cei care au pus mâna pe el nu ştiau cât de valoros este, iar băiatul a fost suficient de înţelept să îşi ţină darurile ascunse. Sofie s-a infiltrat în Kavalla şi l-a eliberat. Dar, din câte mi s-a spus, ea a fost prinsă de Căprioară înainte să

reuşească să se pună la adăpost. Emile a reuşit să scape, dar apoi a fugit şi de Ophion. Se pare că a venit încoace, însă sunt multe persoane care au un interes *extrem* de mare pentru puterile sale. Iar Sofie îl caută, asta dacă a supravieţuit.

-Nimeni nu îi supravieţuieşte Căprioarei, zise Hunt, sumbru.

- Da, ştiu. Dar lanţurile prinse de greutăţile de pe fundul

mării erau goale. Cătuşele fuseseră deschise. Se pare că Sofie trăieşte. Sau poate că cineva i-a furat cadavrul.

Bryce se încruntă.

- Şi Regina Râului îi vrea şi pe copil, şi pe Sofie? De ce? Şi ce au toate acestea de-a face cu Danika?

- Nu ştiu care este motivaţia finală a reginei mele. Ştiu doar că îşi doreşte foarte tare să o găsească pe Sofie, vie sau

moartă, precum şi pe Emile. însă, deşi s-ar putea deduce altceva, ea nu este afiliată în vreun fel cu Ophion. Tharion îşi frecă bărbia, în timp ce încercam să descurc iţele acestei încurcături, am dat de nişte e-mailuri schimbate de Sofie şi de Danika, în care vorbeau despre un loc sigur din acest oraş, în care Sofie ar fi putut să se retragă, la nevoie.

- Imposibil, declară Ithan.

Hunt se ridică de la masă şi se îndreptă spre Bryce. îi simţi energia în tot trupul, electrizând-o până la sânge datorită apropierii.

- Regina Râului a înnebunit? *Tu* ai înnebunit? Să cauţi rebeli pe care nu ai de gând să îi predai autorităţilor înseamnă un bilet direct spre crucificare.

Tharion îl privi în ochi.

- Nu-i ca şi cum aş avea de ales. Ordinele sunt ordine.

Dădu din cap spre ei.

- E clar că voi nu ştiţi nimic despre asta. Făceţi-mi o favoare şi nu menţionaţi nimănui ce v-am spus, bine?

Bărbatul se ridică şi se îndreptă spre uşă.

Bryce sări de pe scaun şi i se puse în cale.

- Ah, nu aşa uşor. Lăsă o fracţiune din puterea ei să o înconjoare, ca o aură.

Nu poţi să vii şi să-mi spui că Danika avea legături cu o rebelă celebră şi apoi să te faci nevăzut.
Tharion chicoti, cu ochii reci, ca de gheaţă.
- O, ba da, Picioruşe!
Făcu un pas vădit provocator spre ea.
Bryce nu se clinti. Era plăcut surprinsă să vadă că Hunt o lăsa să ducă singură acea bătălie, fără să intervină.
- îţi pasă măcar că această Pasărea Tunetului

atât de grozavă şi puternică este doar un copil? Care, la dracu, a supravieţuit într-un *lagăr de exterminare*? Şi care acum este singur şi înspăimântat?

Tharion clipi şi Bryce simţi că era în stare să-l strângă de gât.

- Ştiu că e aiurea că punctez asta, interveni Ithan, dar dacă puştiul are o asemenea putere, de ce nu s-a folosit de ea ca să se

elibereze singur din Kavalla?

- Poate că încă nu ştie cum să o folosească, presupuse Tharion. Poate că a fost prea slăbit sau prea obosit. Nu ştiu. Dar ne vedem mai târziu!

Tharion încercă să treacă pe lângă Bryce.

Ea îi blocă din nou calea.

- Lăsându-l la o parte pe Emile, Danika nu a fost o rebelă şi nu ar fi trebuit să cunoască pe nimeni cu numele de Sofie Renast.

- Şi eu zic la fel, completă Ithan.
Tharion le răspunse ferm:
- E-mailul a fost trimis la ea. Iar adresa era *FanBanshees6* - Danika a fost o fană a Bansheelor. Dacă te uiţi pe vechile ei profiluri de socializare, vei găsi sute de referinţe la iubirea ei pentru această trupă.
Solas, câte tricouri şi postere cu Banshee adunase Danika de-a lungul

anilor? Bryce pierduse şirul.
Bryce bătu din picior, cu sângele fierbându-i în vene. Nu spusese şi Philip Briggs ceva asemănător atunci când ea şi Hunt îl interogaseră pe fostul rebel în celula lui din închisoare? Nu zisese el că Danika era o simpatizantă a rebelilor?
- Despre ce era vorba în e-mailuri?
Tharion nu scoase nici un cuvânt.

- *Despre ce era vorba în e-mailuri?* se răsti Bryce.
Tharion răbufni la rândul lui, lucru care nu îi stătea în fire:
- Adevărul întunecării îţi spune ceva? Dar Proiectul Thurr?
Cum Bryce privea în gol, la fel ca Ithan, bărbatul zise:
- Aşa credeam şi eu.
Bryce îşi încordă dureros maxilarul. După cele petrecute în acea primăvară ajunsese să înţeleagă că nu o

cunoscuse pe Danika într-atât de bine pe cât crezuse, dar să adauge acum şi altele pe listă... încercă să nu se arate afectată.
Tharion făcu încă un pas sfidător spre uşă.
- Nu poţi să apari cu astfel de informaţii, zise Bryce, şi să te aştepţi să nu fac nimic. Să nu îl caut pe acel copil.
Tharion ridică din sprânceană.

- Ce inimă mare ai! Dar nu te băga în asta, Picioruşe.
- Nu am cum să nu mă bag, i-o întoarse Bryce.
- Bryce, interveni Hunt, am primit ordin din partea Asteri- lor - din partea lui Rigelus însuşi - să stăm deoparte.
- Atunci, ascultaţi-i! zise Tharion.

Bryce se încruntă la bărbatul din Neamul apelor, apoi la Hunt. însă

Hunt, cu ochii scăpărând, spuse:

- Asterii ne vor măcelări, pe noi şi pe familia ta, dacă aud că eşti implicată în activităţi care au de-a face cu rebelii. Chiar dacă tu vrei doar să găseşti un copil pierdut.

Bryce îşi deschise gura, dar Hunt insistă:

- Nu vom avea parte de nici un proces, Bryce. Vom fi executaţi pe loc.

Tharion îşi puse mâinile-n sân.

- Exact. Aşa că, din nou: voi nu vă băgaţi, iar eu îmi voi vedea de drum.
înainte ca Bryce să apuce să le dea replica, uşa de la intrare se dădu de perete şi Ruhn apăru în prag.
- Ce dra... Ah. Salut, Tharion!
- Tu l-ai invitat? o întrebă Tharion pe Bryce, pe un ton acuzator.
Bryce rămase tăcută, pe poziţii.
- Ce se petrece aici? întrebă Ruhn, mutându-şi

privirea de la Hunt la Ithan. Ruhn tresări la vederea lupului. Şi *el* ce caută aici?

- Ithan e agent independent acum, aşa că stă la noi, zise Bryce.

Cum Ruhn arăta confuz, adăugă:

- Te pun mai târziu la curent.

- De ce îţi bate aşa de tare inima? o întrebă Ruhn.

Bryce îşi coborî privirea spre piept, pe jumătate aşteptându- se să-şi vadă

steaua strălucind. Din fericire, era adormită.

- Ei bine, se pare că Tharion crede că Danika a avut de-a face cu rebelii din Ophion.

Ruhn rămase cu gura căscată.

- Mersi, Bryce! mormăi Tharion.

Bryce îi aruncă un zâmbet zaharisit şi îi explică lui Ruhn despre ce era vorba.

- Şi? întrebă Ruhn, după ce Bryce încheiase,

cu chipul palid. *A fost* Danika o rebelă?

- Nu! spuse Bryce, apoi îşi întinse braţele. Solas, era mai interesată de dulciurile pe care le aveam de mâncat prin apartament.

- Nu era interesată doar de dulciuri, o corectă Ruhn. Ea a furat cornul şi l-a ascuns de tine. L-a ascuns *pe* tine. Plus tot rahatul acela cu Briggs şi synth-ul...

- Bine, fie. Dar partea legată de rebeliune... Danika nici măcar nu *vorbea* despre război.
- Ştia probabil că te-ar fi pus în pericol, îşi dădu cu părerea Tharion.
- Şi ţie îţi convine să fii strâns cu uşa ca să lucrezi la rahatul ăsta? întrebă Hunt, care era mai palid decât de obicei.

Tharion nu făcu decât să-şi pună braţele lungi şi musculoase în sân. Hunt

continuă, coborându-şi vocea:

- Lucrurile nu se vor sfârşi bine, Tharion. Crede-mă. Te-ai amestecat într-o chestie periculoasă.

Bryce evită să privească spre tatuajul marcat de pe încheietura lui Hunt.

Tharion înghiţi un nod.

- Regret că am venit aici. Ştiu care este părerea ta despre astfel de chestiuni, Athalar.

- Chiar crezi că este cu putinţă ca Sofie să fie în viaţă? întrebă Ruhn.
- Da, răspunse Tharion.
- Dacă i-a supravieţuit Căprioarei, zise Hunt, şi aceasta află, va veni aici într-un suflet.
- E foarte posibil ca ea să se afle deja pe drum, spuse Tharion, cu voce groasă. Indiferent dacă Sofie trăieşte sau nu, puterile lui Emile rămân un atu. Sau ceva ce trebuie

stârpit o dată şi pentru totdeauna.
Bărbatul din Neamul apelor îşi trecu mâinile prin părul roşcat închis.
- Ştiu că e o veste bombă...
Tharion se crispă din cauza exprimării nefericite pe care o folosise, fără îndoială amintindu-şi de ce se întâmplase în acea primăvară.
- Dar vreau să îl găsesc pe copilul acesta înaintea celorlalţi.

- Şi ce ai de gând să faci cu el? întrebă Bryce. Să îl dai pe mâna reginei tale?
- Ar fi în siguranţă în Adânc, Picioruşe! Ar fi greu de găsit şi de ucis acolo, chiar şi de către Asteri.
- Va fi folosit, în schimb, de regina ta ca un soi de armă? Hei, n-am să te las să faci asta!
- Repet, nu ştiu care sunt planurile ei pentru Emile. Dar nu i-ar face rău.

Iar tu ai face bine să nu-i stai în cale.
Ithan interveni, înainte ca Bryce să apuce să-şi scuipe veninul.
- Tu chiar crezi că puştiul va veni încoace? Şi că va fi urmat de Căprioară?
Hunt îşi frecă barba.
- în Legiunea 33 nu s-a auzit nimic despre venirea Căprioarei. Sau că Ophion ar fi în zonă.
- Nici în Aux, completă Ruhn.

- Ei bine, doar dacă nu cumva unul dintre sobekii din mlaştini nu a străbătut toată Marea Haldren ca să muşte dintr-un soldat Ophion, nu-mi pot închipui cum altfel aş putea justifica faptul că am găsit bucăţi dintr-unul aici, comentă Tharion.
- Nici nu ştiu ce-aş mai putea să zic.
- Credeţi-mă, spuse Tharion, Ophion se îndreaptă încoace, asta dacă nu sunt deja aici. Aşa

că trebuie să obţin cât mai multe informaţii şi cât mai repede cu putinţă. Dacă îl găsim pe Emile, e foarte probabil să dăm şi de Sofie.

- Şi să ne alegem cu un bun copil-soldat, nu? întrebă Bryce printre dinţi.

Tharion se întoarse cu o privire rugătoare spre ea.

- Regina Râului fie mă pune pe mine să îi vânez, fie deleagă pe altcineva, care poate nu... gândeşte atât de liber. Prefer să fiu

eu cel care îl găseşte pe Emile.

- Am putea discuta despre faptul că voi vorbiţi despre *rebeli* care s-ar afla *în* oraş? răbufni Ithan. Despre faptul că se poate ca *Danika* să fi fost o rebelă? Lupul mârâi. La dracu! Asta este o acuzaţie foarte serioasă.

- Sofie şi Danika au schimbat nişte e-mailuri în mod intenţionat vage, spuse Tharion. Unele care făceau aluzii la un loc sigur

în care Sofie s-ar fi putut ascunde aici, în Lunathion. Un loc în care *sufletele împovărate îşi găsesc alinarea suferinţelor*. Mă gândesc că ar putea fi vorba despre Cantonul Oaselor, deşi nu cred că Danika ar fi fost într-atât de nesăbuită încât să-i trimită acolo. în fine, nu este o acuzaţie. Este o realitate.
Ithan îşi scutură capul, însă Hunt fu cel care grăi:
- Este un joc mortal, Tharion. Unul pe care aş

prefera să nu îl mai joc din nou.
Bryce ar fi putut să jure că îi văzuse mâinile tremurându-i uşor.
Conversaţia îi dezgropase probabil cele mai întunecate frici şi amintiri - odată, şi el fusese un rebel.
Răsplata cu care se alesese: două sute de ani de sclavie.
Iar acea zi fusese una lungă şi plină de evenimente, şi ea nu apucase nici măcar să îi

spună despre vizita lui Cormac, de la prânz. Dar... nu putea sta cu mâinile-n sân în vreme ce atâţia inşi puternici încercau să vâneze un biet copil. Aşa că Bryce spuse:

- O pot întreba pe Fury mâine dacă ştie ceva despre Danika şi Soñé. Poate că ea are cum să ne ajute să aflăm care este locul la care a făcut trimitere Danika.

- întreab-o acum, zise Tharion, cu o seriozitate neobişnuită lui.
- E miercuri noaptea. Ea şi Juniper petrec serile de miercuri împreună.
Era doar pe jumătate o minciună, iar Hunt îşi dăduse cu siguranţă seama că o spusese ca să-l protejeze pe el, pentru că îi simţi aripa mângâind-o uşor pe umăr.
- întrerupe-le atunci, ordonă Tharion.

- Tu nu o *cunoşti* pe Fury Axtar? îşi flutură Bryce mâna. O voi suna mâine-dimineaţă. E întotdeauna într-o pasă bună după ce ea şi June ies în oraş.

Tharion se uită la Bryce şi la Hunt, apoi la Ruhn şi la Ithan, care urmăreau amândoi scena în tăcere. Bărbatul îşi băgă mâna în buzunarul de la haină şi, cu un oftat resemnat, scoase un teanc de hârtii împăturite.

- Aveţi aici copii ale e-mailurilor! zise el, întinzându-i-le lui Bryce şi apoi îndreptându-se din nou spre uşă.
Se opri în dreptul lui Syrinx, se lăsă pe vine şi-i mângâie capul şi ceafa grosuţă. îi îndreptă zgarda şi himera îl linse în semn de mulţumire. Tharion zâmbi şi se ridică.
- Ce animăluţ de treabă! spuse, apoi deschise uşa de la intrare. Nu trimiteţi nimic în scris.

Mă voi întoarce mâine, în jurul prânzului.
De cum închise bărbatul din Neamul apelor uşa, Hunt îi spuse lui Bryce:
- E o idee proastă să ne implicăm în asta.
- De acord! aprobă Ruhn.
Bryce strânse mai tare hârtiile şi se întoarse spre Ithan.
- Acum urmează partea în care spui şi tu că ai aceeaşi părere.
Ithan se încruntă.

- Pot să ignor rahaturile alea despre Danika şi Ophion, dar este vorba despre un copil, care este fugar. Care cel mai probabil nu are nimic de-a face cu Ophion şi are nevoie de ajutor.
- *Mulţumesc,* spuse Bryce şi se răsuci spre Hunt. Vezi?
- Este problema lui Tharion. Las-o baltă, Bryce! o avertiză Hunt. Nici măcar nu ştiu de ce ai

pus întrebări despre acest subiect.

- Nu ştiu de ce tu nu ai pus! îi replică Bryce.

- Este cu adevărat vorba despre găsirea acestui copil, sau despre faptul că vrei să afli ceva nou despre Danika? comentă Hunt.

- Nu poate fi vorba despre amândouă?

Hunt scutură încet din cap.

- Să ne gândim bine, Bryce, înainte să ne hotărâm să acţionăm, zise

Ruhn. Şi poate că ar fi bine să ardem acele e-mailuri.

- Eu m-am hotărât deja, îi anunţă Bryce. îl voi găsi pe Emile.

- Şi ce vei face cu el? întrebă Hunt. Dacă Asterii îl caută înseamnă că vei ascunde un rebel.

Bryce nu-şi putea controla lumina care sclipea în jurul ei.

- Are treisprezece ani. Nu este un rebel. Rebelii vor *să pună mâna* pe el.

- Am văzut copii de vârsta lui pe câmpul de luptă, Bryce, spuse Hunt încetişor.
Ruhn dădu din cap cu solemnitate.
- Ophion nu refuză soldaţi pe considerente legate de vârstă.
- Dezgustător! zise Ithan.
- Nu zic că nu este, i-o întoarse Hunt. însă Asterilor nu le va păsa dacă are treisprezece ani sau treizeci, dacă este cu adevărat un rebel sau nu.

Dacă stai în calea lor, te vor pedepsi.
Bryce îşi deschise gura, dar... Lui Hunt îi tremură uşor maxilarul, accentuând vânătaia pe care o avea acolo. Simţi vina făcându-şi loc în inima ei, îndepărtând furia.
- Mă voi gândi la asta! cedă Bryce, şi o luă spre dormitor.
Trebuia să se răcorească puţin înainte să spună sau să facă ceva ce avea să regrete. îi trebuia

puţin timp ca să proceseze informaţiile pe care le obţinuse de la Tharion. Nu luase deloc în seamă ceea ce spusese Briggs despre Danika şi legăturile ei cu rebelii - acesta încercase să o irite în orice mod cu putinţă. Dar, din câte se vedea, ea era cea care greşise.

Bryce îşi scotoci amintirile în căutarea unui detaliu care să o ajute, în timp ce îşi îndepărta machiajul, apoi câtă vreme

se pieptănă. De cealaltă parte a uşii se auzeau voci de bărbaţi, dar Bryce le ignoră şi se schimbă în pijama. Avea un gol în stomac.

Oare lui Emile îi era foame? Era un copil doar - singur pe lume, trebuise să supravieţuiască într-unul dintre acele lagăre blestemate, fără nimeni alături. Era cu siguranţă teriiiat. Traumatizat.

Spera că Sofie era încă în viaţă. Nu pentru că avea

cine ştie ce puteri sau informaţii secrete, dar pentru că îşi dorea ca Emile să aibă pe cineva. Pe cineva din familie, care să-l iubească pe *el*$_y$ şi nu puterile lui, pentru care cei ca el fuseseră vânaţi până la extincţie.

Bryce se încruntă în faţa oglinzii. Apoi se încruntă la hârtiile pe care i le dăduse Tharion. E-mailurile dintre Sofie şi Danika, precum şi câteva

schimbate de Sofie cu Emile.

Cele dintâi erau exact aşa cum le descrisese Tharion. Alu-zii vagi.

Dar cele dintre Sofie şi Emile...

A trebuit să plec de la meciul tău de sunball înainte de final, scrisese Sofie cu mai bine de trei ani în urmă, *dar mama mi-a spus că aţi câştigat! Felicitări - ai fost extraordinar pe teren!*

Emile îi răspunsese: *Am fost ok. Am ratat de două ori.*

Sofie îi scrisese apoi la trei dimineaţa - ca şi cum ar fi stat trează toată noaptea, fie studiind, fie petrecând: *Odată, eu am avut o partidă în care am ratat de zece ori! Aşa că tu te descurci mult mai bine decât mine.:)*

în dimineaţa următoare, Emile scrisese: *Mersi, surioară. Mi- e dor de tine.*

Bryce înghiţi nodul care i se pusese în gât. Un schimb de e- mailuri atât de obişnuit - dovada unei vieţi normale, decente. Ce se alesese de ei? Cum de ajunsese băiatul în Kavalla? O parte din ea nu voia să ştie, şi totuşi... Citi e-mailurile din nou. Acel schimb plin de căldură şi iubire dintre doi fraţi. Oare vreunul dintre cei care îl căutau pe Emile îşi doreau cu adevărat să îl ajute? Nu să îl folosească,

ci... să îl protejeze doar?
Poate că el şi Sofie aveau să se găsească în locul acela despre care vorbise Danika. Poate că aveau să fie norocoşi şi să nu fie găsiţi.
Danika îi ajutase întotdeauna pe aceia care se aflau la ananghie. Inclusiv pe ea.
Apoi, în acea primăvară, când Bryce alergase în Luncile As- phodel... acelaşi sentiment i se strecura acum în suflet.

Băiatul avea nevoie de ajutor. Nu avea să-l abandoneze. Nu avea *cum* să o facă.
însă care era rolul Danikăi în toate acestea? Bryce trebuia să afle.
îi ghiorţăi stomacul. Corect - cina. Rugându-se în gând ca Cthona să-l apere pe Emile, Bryce ieşi din dormitor şi anunţă:
- Comand pizza.
- Mă bag! răspunse imediat Ruhn, de parcă ar fi fost invitat.

Bryce îşi îndreptă privirea
spre uşa închisă de la
dormitorul
lui Hunt.
Dacă *ea* avusese nevoie de
o clipă pentru a-şi reveni,
Hunt cu siguranţă avea
nevoie de ceva timp.
Hunt dădu drumul duşului
cu o mână tremurată.
Târâitul apei îi oferi
zgomotul de fundal de care
avea atâta nevoie, o
barieră care să amuţească
lumea din jurul lui.
Mormăise că are nevoie de

un duş şi intrase în baie,
fără să-i pese de ce
credeau Danaan şi
Holstrom.
îşi dădu jos costumul, vag
conştient de vânătăile din
lungul coastelor şi de pe
faţă, pentru că aproape
uitase de încăierarea cu
Pollux.
Nu se putea opri din
tremurat, nu putea opri
acidul care-i curgea prin
vene şi care făcea ca
fiecare gură de aer să fie
un chin.

La dracu cu Tharion! Măgar prost şi arogant. Cum îi băgase - pe Bryce - în rahat. Poate că Regina Râului nu era o simpatizantă a rebelilor, dar Emile era fratele unei rebele. Era posibil ca Danika însăşi să fi fost o rebelă. Toate astea îi apropiau pe ei prea mult de Ophion.

Bineînţeles că Bryce nu mai putuse renunţa la caz odată ce auzise povestea. Ştia că era iraţional să se

supere pe ea din această cauză, pentru că unul dintre motivele pentru care o adora era că Bryce era genul de persoană care îşi dorea să ajute, dar... Hei!

Hunt trase aer în piept şi păşi sub apa care se încălzise. Işi încleştă maxilarul pentru că în sânge îi vuia tunetul şi amintirile îl asaltau.

întâlnirile acelea dedicate strategiilor militare din cortul lui Shahar; haosul sângeros al

bătăliei; urletul pe care îl scosese atunci când murise Shahar şi, odată cu ea, o parte din inima lui; durerea cutremurătoare, nemiloasă pe care o simţise atunci când aripile îi fuseseră secerate, tendon cu tendon...

Hunt mai trase o dată aer în piept, zbătându-şi aripile, de parcă ar fi simţit un ecoul al durerii de atunci.

Nu putea lăsa istoria să se repete. Dacă tot ceea ce

se întâmplase îl condusese la Bryce, îl condusese spre acel moment - atunci cu siguranţă lucrurile se petrecuseră astfel pentru ca el să ştie când trebuia să se retragă şi să se asigure că ea este în siguranţă.

Doar că nu reuşise să găsească cuvintele potrivite. Hunt se concentră asupra respiraţiei sale, asupra senzaţiei tălpilor lipite de

gresia umedă, a picăturilor care-i alunecau pe aripi.

Nu putea însă să scape de sentimentul că acea apă semăna al dracului de tare cu sângele.

Treizeci de minute mai târziu erau cu toţii adunaţi în jurul mesei din sufragerie, cu patru cutii de pizza în faţa lor.

- *Deliciu Carnivori* zise Bryce, forţându-se să sune veselă, în timp ce-i împingea lui Hunt dinainte

o pizza cu carne peste carne.

El îi oferi un zâmbet, care nu i se reflectă însă şi în privire. Bryce nu îl întrebă însă nimic. Nu putea să o facă cu Ruhn şi Ithan de faţă. Nu când Hunt lăsase să se înţeleagă destul de clar unde îi era mintea.

Aveau să discute cu siguranţă, de îndată ce terminau de mâncat.

- *Deliciu Carnivor* cu extra cârnaţi! îi zise lui

Ithan, facân- du-i cu ochiul după ce-i întinse cutia.
Ar fi putut să jure că Ithan roşise.
- Şi salam cu ceapă prăjită pentru Ruhn.
- Tu ce ţi-ai luat? o întrebă fratele ei.
O încercare de a readuce acea seară pe un făgaş normal după vizita lui Iharion.
Hunt şi Ithan răspunseră în acelaşi timp:
- Cârnaţi şi ceapă cu extra toping de caşcaval.

Bryce râse.

- Nu ştiu dacă ar trebui să fiu impresionată sau speriată.

Hunt şi Ithan nu zâmbiră însă. Bryce îi întâlni privirea lui Ruhn de cealaltă parte a mesei, şi fratele ei îi vorbi în gând: *Ignorând toată faza cu Iharion şi Emile, e al dracului de ciudat că Holstrom e aici.*

Bryce îşi începu pizza, delectându-se cu combinaţia de carne,

caşcaval şi cârnăcior uşor dulce. *Cred că e ciudat şi pentru ei*
Ruhn muşcă din felia lui.
Ca să fiu sincer, şi te rog să nu-ţi ieşi din minţi, tu eşti o Prinţesă Născută din Stele. Care acum găzduieşte un lup exilat. Urăsc porcăriile astea politice, dar... nu m-aş mira dacă Sabine va lua asta ca pe un afront personal Teoretic, lupii sunt aliaţii noştri.
Bryce luă o gură din berea ei. *Nu-i ca şi cum Ithan mai*

are pe cineva în familie.
Simţi un junghi în inimă.
Crede-mă, e foarte nefericit pentru că nu are altundeva unde să se ducă.
Pot să-l iau eu. Fratele ei vorbea cu toată sinceritatea.
Cum rămâne cu porcăriile politice?
Aş putea spune că îl iau să lucreze cu Feele în Aux. Să pretind că este pentru o investigaţie secretă, ceea ce presupun că şi este toată afacerea asta cu

Danika, Sofie şi Emile.
Sabine nu ar avea ce să comenteze.
Bine. Dar... mai lasă-l câteva zile. Nu vreau să creadă că-l dau afară.
De ce nu? A fost măgar cu tine.
înainte de asta, am fost apropiaţi timp de cinci ani.
Şi? A fost măgar atunci când ai avut cea mai mare nevoie de el.
Şi eu l-am respins atunci când el *a avut cea mare nevoie de mine.*

Bryce clipi, dându-şi seama că Hunt şi Ithan îi urmăreau, îngerul, fără urmă din disconfortul pe care îl simţise înainte, zise cu afectare:

- Unii ar putea considera că este nepoliticos să porţi o conversaţie mentală atunci când sunt şi alte persoane de faţă.

Ithan îşi ridică mâna, aprobând. Bryce nu putea decât să pună pe seama abilităţilor lui de lup faptul

că îşi dăduse seama de ce se întâmplă. Sau a calităţilor lui de sportiv, care ştie să îşi citească adversarii.
Bryce îşi scoase limba.
- îmi pare rău că nu sunteţi şi voi Fee magice şi speciale ca noi.
- Iată, zise Hunt. Mă aşteptam să vină ziua asta.
- Ce zi? întrebă Ithan, luând o gură din berea lui.
Hunt râânji.
- Ziua în care Bryce să îşi dea seama cât de

nesuferită îi permite să fie statutul de prinţesă.
Bryce îi arătă degetul mijlociu.
- Dacă eu trebuie să îndur titlul, atunci şi voi trebuie să îi îndurați efectele acestuia asupra mea.
Hunt îşi deschise gura, dar Ithan vorbi primul:
- Am auzit că ai trecut Calvarul în primăvară. Felicitări!
Bryce rămase nemişcată.
- Da. Ăăă, mersi.

Nu voia să se gândească la ce se întâmplase - nici la nokk, nici la faptul că Syrinx aproape se înecase, nici la acvariu... Syrinx se frecă de glezna ei, de parcă i-ar fi simţit neliniştea. Iar Hunt, care i-o citise şi el, îi zise lui Ruhn:

- Tu ai trecut prin Calvar în Avallen, corect? Şi noul nostru prieten, Cormac, a fost prezent?

Până să apuce Ruhn să răspundă, Flynn şi Dec intrară în apartament,

folosindu-se de o cheie pe care era clar că Bryce nu o autorizase. Se răsuci spre Ruhn şi spuse:

- Le-ai oferit acces pe bază de amprente şi copii ale cheilor mele?

Flynn se aşeză pe scaunul de lângă Bryce şi îşi trase în faţă pizza ei.

- I-am luat amprentele lui Ruhn pe când zăcea leşinat în timpul Solstiţiului de Vară, ca să putem pătrunde în sistem. Apoi

Dec a adăugat algoritmele noastre.
Dec se lăsă pe scaunul de lângă Ruhn şi apucă una dintre bucăţile de pizza ale fratelui ei şi o bere din găletuşa care se aña pe masă.
- Am făcut copii după cheile ñzice înainte să îşi dea el seama că-i lipsesc.
- Voi doi îmi construiţi o imagine foarte bună, mormăi Ruhn.
Bryce îşi întinse mâna.

- îmi schimb amprenta digitală cu ceva mai sigur. Dă-mi cheia.
Flynn şi-o strecură în buzunarul de la spate.
- Vino s-o iei singură, prăjiturică!
Hunt îi aruncă o privire urâtă lordului Feelor, iar pe Decían îl bufni râsul.
- Ai grijă, Flynn! îl avertiză Dec.
Ithan pufai, atrăgându-le atenţia celor doi. Il observaseră de la bun început, desigur - doar

erau luptători antrenaţi -, dar nu catadicsiseră să îl bage în seamă.
Flynn îi zâmbi dulceag.
- Salut, căţelandrule.
Ithan îşi strânse degetele în pumni.
-Hei!
Decían rânji la rândul lui:
- Bryce avea nevoie de un nou animăluţ de casă?
- Bine, bine! interveni Bryce. Hai să zicem că am făcut cu toţii o mie de glume despre căţei şi că Ithan a făcut o mie de

glume despre cât de
măgari sunteţi voi, şi că
acum ne urâm între noi,
dar suntem suñcient de
maturi încât să luăm masa
în linişte.
- Te susţin!
Hunt apucă o a treia
bucată de pizza şi îşi folosi
cealaltă mână ca să-şi
ciocnească sticla de bere
de a lui Bryce.
Flynn zâmbi din nou.
- Mi s-a părut că te-am
auzit întrebându-l pe Ruhn

despre Calvarul lui. Ştii, a fost şi calvarul nostru.

- Ştiu, zise Bryce, dându-şi părul după umăr. Dar el a fost cel care a câştigat sabia mult dorită, nu?

- Auci!

Flynn îşi duse mâna la piept.

- Fără inimă, Bryce! comentă Dec.

Ruhn chicoti şi se rezemă de speteaza scaunului. După ce îşi termină berea, zise:

- Aveam douăzeci şi şapte de ani. Tatăl m-... Tatăl nostru mă trimisese în Avallen ca să... văd cum sunt domnişoarele pe acolo.
- Era vorba de o Fee dintr-o familie puternică, cu care Regele Toamnei voia să-l însoare pe Ruhn, explică Flynn. Din nefericire, şi Cormac voia s-o ia de nevastă. Nici unul dintre ei nu s-a căsătorit cu ea până la urmă, desigur. Bryce pufăi.

- Te rog să-mi spui că toată ura aceasta dintre voi nu e din cauza unei fete.
- Parţial doar, zise Declan. Mai e şi faptul că a încercat să ne ucidă, dimpreună cu verii lui gemeni. Cormac literalmente mi-a înfipt o sabie în pântece.

Declan îşi pipăi abdomenul bine lucrat.

- Voi, Feele, nu sunteţi cu toţii... aliaţi? întrebă Ithan, ridicând din sprânceană.

Flynn aproape că-şi scuipă gura de bere.

- Feele din Valbara şi cele din Avallen *se urăsc* de moarte. Feele din Avallen sunt o adunătură de măgari înapoiaţi. Poate că Prinţul Cormac este vărul lui Ruhn, dar din partea noastră poate să crape.

- Legături puternice de familie? observă Hunt.

Flynn ridică din umeri.

- Merită ce a păţit în timpul Calvarului.

- Ce anume, mai precis? întrebă Bryce.
- A fost umilit! zise Declan, mândru. După o săptămână petrecută în Avallen, Regele Morven, tatăl lui Cormac, i-a ordonat lui Ruhn să aducă Sabia Stelară din peşteră.
- Spune toată povestea, Dec. *De ce* mi-a ordonat asta? mormăi Ruhn.
- Pentru că eu m-am lăudat că poţi să o aduci, rânji Dec.

Ruhn îşi mai desfăcu o bere.

-Şi?

- Şi am făcut mişto de Cormac pentru că nu mersese el deja după sabie.

-Şi?

- Şi am zis că un războinic Fee din Valbara este mai bun decât zece din Avallen la un loc.

Bryce râse.

- Deci unchiul Morven te-a trimis în peşteră ca să-ţi dea o lecţie?

- Dap, zise Flynn. Pe toţi trei ne-a trimis. Abia după ce am ajuns în ceaţă - peşterile sunt acoperite de ceaţă acolo - ne-am dat seama că îi pusese pe Cormac şi pe cei doi măgari gemeni să ne vâneze.

- Porneşti vendete, îi zise Bryce lui Declan, ridicându-şi palma ca să bată cuba. Bravo!

Declan bătu cuba şi Ithan întrebă:

- Deci Calvarurile voastre s-au petrecut acolo?
- Dap, zise Ruhn, întunecat la chip. Ne-am pierdut cu toţii în peşteri. Am dat... de chestii înspăimântătoare acolo. Strigoi şi furii - creaturi străvechi, diabolice. Noi şase, în loc să mai încercăm să ne ucidem între noi, am ajuns să încercăm doar să supravieţuim. Pe scurt, Flynn, Dec şi eu am ajuns

în nişte catacombe din adânc, de sub peşteri...

- înconjuraţi de creaturi însetate de sânge care aveau de gând să ne mănânce trupurile şi apoi să ne devoreze sufletele! adăugă Flynn. Sau să ne mănânce sufletele şi apoi să ne devoreze trupurile?

Ruhn îşi scutură capul.

- Am fost dezarmat. Aşa că am căutat în sarcofagul din centrul camerei în care fuseserăm blocaţi şi... acolo am găsit-o. Sabia Stelară.

Fie muream ucis de creaturile acelea, fie muream încercând să scot sabia din teacă. Ridică din umeri. Din fericire, am scos-o.

- Nenorociţii au luat-o la fugă urlând atunci când Ruhn a apărut cu sabia, spuse Declan. Drept spre locul în care se aflau Cormac şi gemenii. Rânji din nou. Cei trei n-au avut de ales şi au fost nevoiţi să fugă înapoi la castel. Regele Morven nu a fost

deloc fericit. Mai ales după ce Ruhn s-a întors cu Sabia Stelară şi i-a zis să se ducă dracului.

Bryce ridică din sprânceană spre fratele ei. El îi zâmbi, cu cercelul din buză lucindu-i.

- Nu sunt un ratat până la urmă, nu?

- în fine, spuse Bryce, fluturându-şi mâna.

Flynn se întoarse brusc spre Ithan şi, cu ochii la tatuajul pe care îl avea pe gât, întrebă:

- Ai de gând să-l păstrezi?
Ithan îşi goli sticla de bere.
- Ce te interesează pe tine?
Flynn îi oferi încă unul dintre zâmbetele lui fermecătoare.
- Vreau doar să ştiu când pot să-ţi spun că Amelie şi Sabine sunt două dintre cele mai jegoase persoane din acest oraş.
Ithan mormăi, dar pe buze îi apăruse o urmă de zâmbet.

Bryce îi aruncă o privire urâtă lui Ruhn, care-i şoptea în minte:
Poate că nu este o idee chiar atât de rea să îl luăm la noi
Chiar vrei să îţi împărţi casa cu un lup?
Mai bine cu un lup, decât cu un înger.
Depinde ce faci cu îngerul.
Scârbos, Bryce!
Bryce se întoarse spre Declan, care, cu un zâmbet diabolic pe chip, întrebă:

- Deci cine unde doarme în apartamentul acesta diseară?

Bryce nu se putu abţine să nu îşi îndrepte privirea spre

Hunt, care îşi păstră o mină neutră şi zise:

- Eu împart camera cu Bryce.

Bryce rămase cu gura căscată, dar Ithan declară:

- Foarte bine. Sforăie.

- Măgarilor! şuieră Bryce. Puteţi dormi amândoi pe acoperiş!

- Nu-i suficient de departe ca să fim feriţi de sforăiturile tale! declară Ithan, rânjind.
Bryce se Încruntă şi se aplecă să mângâie urechile catifelate ale lui Syrinx.
îmi voi pune dopuri, spuse Hunt, făcându-i cu ochiul

.CAPITOLUL 13

Bryce abia dacă reuşise să pună geană pe geană. Se chinuise să uite că Hunt Athalar dormea lângă ea. Dar de fiecare dată când se

întorcea pe o parte şi
înaintea ochilor îi apărea
aripa cenuşie, îşi reamintea
imediat că Hunt Athalar
dormea lângă ea.
Nu vorbiseră despre vizita
lui Tharion. Nici despre
hotărârea ei de a-l găsi pe
Emile. Aşa că, din acest
punct de vedere, ostilităţile
puteau încă izbucni.
Bineînţeles, Bryce se trezi
cu ochii umflaţi, asudată şi
cu o durere îngrozitoare de
cap. Hunt era deja în
picioare, pregătea cafeaua

- îşi dădea seama după sunetele care se auzeau din cealaltă cameră.
Bryce se trase din pat, alegându-se cu un chiţăit necăjit din partea lui Syrinx, pe care îl deranjase, 'ţarâitul telefonului îi agravă durerea de cap, iar după ce se uită la ecran, lucrurile se înrăutăţiră.
îşi luă un ton vioi.
- Bună, mamă!
- Bună» Bryce.

Vocea mamei ei era calmă. Prea calmă.

Ithan rânji la ea de pe canapea, în timp ce-şi croia drum orbeşte spre cafeaua care o atrăgea cu mirosul ei. Zeilor, cum avea nevoie de o cană!

- Ce s-a întâmplat? o întrebă Bryce pe mama ei. Aţi ajuns cu bine acasă?

Peretele din sticlă arăta o zi însorită. îngeri şi vrăjitoare străbăteau cerurile. Şi Bryce îşi dădu seama, în lumina dimineţii,

că purta pe ea tricoul ei vechi pe care scria *Tabăra de vară a Centrului Comunitar din Nidaros, 15023* şi... nimic altceva. Ups. Nu era de mirare că Ithan rânjea. Lenjeria ei liliachie din dantelă lăsa puţin loc pentru imaginaţie. Bryce îşi învinse pornirea de a-şi trage tricoul peste fundul pe jumătate gol. Privirea lui Hunt se întunecă, dar îngerul nu zise nimic şi îi oferi o cană

cu cafea, rezemat de blatul de bucătărie.

- A, da! spuse Ember. Am ajuns acasă, am făcut deja piaţa şi am rezolvat câteva treburi.

Bryce dădu telefonul pe difuzor şi îl aşeză pe blat. Apoi se trase câţiva paşi înapoi, de parcă ar fi fost o grenadă de primă- lumină condensată, gata să explodeze.

- Grozav, zise Bryce şi ar fi putut să jure că Hunt

se abţinea să înceapă să râdă.

- Am avut timp şi să răspundem la toate telefoanele, continuă mama ei, de la cei care voiau să le spunem când este nunta.

Hunt sorbi lung din ceaşca lui de cafea. Ithan îi privea cu o expresie uluită.

Corect. Uitase să îi spună şi lui.

Bryce strânse din dinţi, încercând să zâmbească.

- Tu şi Randall vă reînnoiţi jurămintele?

Mama ei nu răspunse. O tăcere care se umfla ca un val, gata să se spargă de ţărm.

- Logodna aceasta este vreun soi de schemă ca să-l faci pe Hunt să-şi mărturisească în sfârşit sentimentele pentru tine?

Hunt se înecă cu cafeaua.

Zeilor! Bryce era tentată să îşi toarne cafeaua fierbinte în cap şi să se topească, dispărând cu totul de pe faţa pământului.

- La naiba! şuieră şi îşi apucă telefonul, oprind difuzorul, deşi Hunt şi Ithan, cu auzul lor ascuţit, puteau asculta în continuare tot ce avea Ember de spus. Uite ce e, nu-i o logodnă *adevărată...*

- Mie îmi sună ca şi cum ar fi, Bryce Adelaide Quinlan.

Cu fiecare cuvânt rostit, tonul mamei ei se ridica.

- Şi pare că eşti logodită cu Prinţul moştenitor din

Avallen! Tu *ştii* cine e tatăl lui?

- Mamă, n-am să mă mărit cu el.

- Atunci cum de atât de mulţi dintre prietenii mei din liceu ştiu despre asta? De ce sunt atâtea fotografii cu voi, la o întâlnire în doi, la tine la muncă?

Hunt îşi foi aripile alarmat, dar Bryce îşi scutură capul. *Mai târziu,* încercă ea să-i transmită fără cuvinte.

- Cormac m-a ambuscat...

- *Ce?*

- Nu fizic. Am putut să-i fac faţă. Şi, adăugă, înainte ca mama ei să apuce să obiecteze, nu am absolut nici o intenţie să mă căsătoresc cu Prinţul Dubios, dar trebuie să ai încredere că voi şti cum să ies din asta.
Bryce îţi îndreptă privirea spre Hunt, de parcă ar fi vrut să spună: Şi tu!
Hunt dădu din cap. înţelesese mesajul. Mai luă o gură de cafea. Părea să aibă nevoie.

- R an dan are un atac de *panică*, şuieră mama ei.
- Randall sau tu? Pentru că, dacă-mi aduc eu bine aminte, tata ştie că pot să-mi port singură de grijă.
Bryce nu-şi putea tempera asprimea din voce.
- Joci împotriva unor nobili Fee care vor câştiga fiecare partidă, care cel mai probabil ţi-au anticipat reticenţa şi...
Lui Bryce îi vibră telefonul. Se uită la mesaj. Slavă lui Urd!

- Apreciez încrederea ta, mamă. Dar trebuie să închid. Am o întâlnire foarte importantă.
- Să nu îndrăzneşti să...
- *Mamă.*

Bryce nu putea să se controleze, nu-şi putea controla puterea care fierbea şi se ridica în trupul ei, făcându-l să strălucească, de parcă ar fi fost o oală plină cu prima-lumină, gata să dea pe afară.

- Nu ai dreptul să decizi ce fac eu şi ce nu. Şi dacă

eşti inteligentă, n-ai să te bagi dracului în asta!
Tăcere împietrită din partea mamei ei. La fel şi din partea lui Hunt şi a lui Ithan.
Cuvintele îi ieşiră pe gură, fără să le poată opri:
- La dracu! Tu nu ai nici o idee prin ce am trecut, ce am înfruntat şi cu ce mă confrunt acum.
Mama ei şi Randall nu aveau să afle niciodată ce îi făcuse lui Micah. Nu putea risca.

- Dar dă-mi voie să-ţi spun că să mă ocup de gluma asta proastă de logodnă *este o bagatelă* prin comparaţie. Aşa că, *las-o baltă*!
Din nou, tăcere. Apoi, mama ei spuse:
- Ştiam eu că ai avut un motiv ca să ne expediezi aşa, cu noaptea-n cap. Vreau să *te ajut*, Bryce...
- **Îţi** mulţumesc că mă faci să mă simt vinovată, îi răspunse Bryce.

O vedea în faţa ochilor pe mama ei, îmbăţoşându-se.
- Bine. Noi rămânem la dispoziţia ta, dacă vei avea nevoie de noi, Majestate.
Bryce vru să răspundă, dar mama ei închise telefonul. încet, foarte încet, ea îşi închise pleoapele. Dintr-odată, în tăcerea care se coborâse, Hunt zise:
- Cormac a trecut pe la arhive?
Bryce îşi deschise ochii.
- Doar ca să-şi fluture coaiele.

Hunt se încordă, dar Bryce adăugă:

- Nu literalmente.

Expresia de pe chipul lui se preschimbă într-una îngrijorată.

- De ce nu mi-ai spus?

- Pentru că am primit un telefon de la Celestina, care mă anunţa că eşti închis într-o celulă. Bryce îşi arătă colţii. Scuteş- te-mă de rolul de bărbat posesiv, bine?

- Poţi să ascunzi ce vrei părinţilor tăi, dar nu-mi

ascunde mie. Suntem o echipă.

- Am *uitat* doar. Nu-i mare chestie.

Hunt ezită.

- **În** ordine, spuse, apoi îşi ridică mâinile. Bine. Scuze!

Se lăsă tăcerea şi Bryce deveni extrem de conştientă că Ithan era atent la ei.

- Hunt poate să te pună la curent cu veştile bune! zise ea, aruncându-şi ochii spre ceas. Eu chiar am o

întâlnire şi trebuie să mă îmbrac.
Hunt ridică întrebător din sprâncene, dar ea nu-i oferi nici o explicaţie şi se îndreptă spre dormitor.
Se reîntoarse după o oră, spălată şi îmbrăcată în haine de muncă. Hunt era deja în uniforma lui din Legiunea 33.
Bryce i se adresă lui Ithan, care făcea flotări în faţa televizorului, cu extrem de mare uşurinţă:

- Mă întorc la prânz, când trece Tharion pe aici. Poţi să iei ce vrei din frigider, şi să mă suni dacă ai nevoie de ceva.
- Mersi, mamă! zise Ithan, între două flotări, şi Bryce îşi scoase limba la el. Deschise uşa, apoi îi prinse zgarda lui Syrinx şi ieşi în hol. Se simţise singură la arhive fără compania lui. Şi poate un pic geloasă, pentru că Syrinx îşi petrecuse ziua cu Ithan. în plus, i- ar ii plăcut să-l vadă

muşcându-l de fiind pe Prinţul Cormac.
Chiar când îi ajunsese liftul, Bryce se trezi cu Hunt în spatele ei şi simţi fiori electrici în tot corpul. Oare liftul fusese întotdeauna atât de mic? Oare îi crescuseră lui aripile peste noapte?
- De ce sunt lucrurile aşa de stranii între noi? o întrebă Hunt.
îi sărea direct la beregată deci.
- Sunt stranii?

- N-o face pe inocenta. Haide... aseară a fost ciudat. *Acum* e al dracului de ciudat!

Bryce se rezemă de perete.

- Scuze. Scuze, bâigui ea, pentru că nu ştia ce altceva ar fi putut să spună.

- Când aveai de gând să-mi spui despre vizita lui Cormac la arhive? o întrebă Hunt, cu precauţie. Ce dracu a zis?

- Că suntem doi rataţi şi că eu sunt o răsfăţată imatură.
- A pus mâna pe tine?

Fulgere alunecară pe aripile lui Hunt. Luminile de la lift pâlpâiră.

Liftul ajunse la parter înainte ca Bryce să apuce să îi răspundă, şi trecură tăcuţi pe lângă Marrin, paznicul lor. Metamorful urs le făcu cu mâna.

Abia după ce păşiră afară, pe asfaltul încins, Bryce zise:

- Nu. Cormac e doar un dubios. Se pare că, în ultimul timp, oraşul s-a umplut de dubioşi.

îşi flutură mâna spre cerul plin de îngeri care zburau spre complexul întins al Comitiumului din DCA. Decoraţiile în cinstea Celestinei păreau să se fi înmulţit peste noapte.

- Fără bătaie astăzi, bine?
- Voi încerca.

Ajunseseră la colţul în care Bryce avea să facă la dreapta, iar Hunt la stânga.

- Vorbesc serios, Hunt. Fără încăierări. Trebuie să rămânem în umbră.
Mai ales în situaţia în care se găseau. Erau mult prea apropiaţi de Ophion.
- Fie. Doar dacă promiţi că mă suni în clipa în care Prinţul Măgarilor te contactează din nou.
- O voi face. Anunţă-mă dacă primeşti veşti de la Iharion. Sau dacă afli ceva despre...
Bryce aruncă o privire spre camerele care se aflau pe

toate clădirile şi felinarele decorate din jur. Nu putea rosti numele lui Emile în public.
Hunt se încordă şi-şi strânse aripile pe lângă corp.
- Trebuie să discutăm despre asta. Eu... ăăă...
I se întunecă privirea şi Bryce înţelese de ce. Dar iată. Discuţia pe care o aşteptase.
- Ştiu că vrei să ajuţi, şi apreciez asta, Bryce. Dar, chiar cred că trebuie să

cântărim bine lucrurile
înainte de a ne avânta cu
capul înainte.
Bryce nu putu rezista
pornirii de a-i strânge
mâna.
- Bine.
Degetele lui aspre îi
mângâiară pielea.
- Este o idee bună.
- Iharion m-a luat pe
nepregătite azi-noapte,
continuă el. Mi-a trezit o
mulţime de amintiri vechi...
şi m-a făcut să-mi fac griji
în privinţa ta. Dar, dacă

vrei să mergi mai departe... hai să discutăm în amănunt mai întâi.

- Bine, repetă ea. Voi merge mai întâi la întâlnirea pe care am stabilit-o cu Fury chiar acum.

Avea prea multe întrebări ca să renunţe la ea.

- Desigur, a spus el, deşi în ochi i se citea îngrijorarea. Ţine- mă la curent. îşi desprinse mâna de a ei. Şi să nu crezi că am încheiat subiectul

acestei stinghereli dintre noi.
Până să-şi deschidă Bryce gura ca să-i ofere un răspuns, Hunt era deja pe cer.
Bryce se aşeză pe un taburet la barul de opt locuri de la *Furtună într-un Pahar*, ceainăria ei preferată din oraş.
Era cuibărită pe Strada Cernelii, în inima Pieţei Vechi, pe o alee îngustă şi liniştită, decorată cu graffiti. Majoritatea maga-

zinelor erau închise. Aveau program doar ceainăria şi micuţa brutărie care funcţiona printr-o fereastră amplasată între două ateliere de tatuat. La ora prânzului, numeroasele restaurante îşi deschideau uşile şi îşi scoteau mesele micuţe şi băncile, aglomerând străduţa de o parte şi de cealaltă. Odată ce lumea care venea să servească prânzul se întorcea la birou, strada se cufunda din nou în tăcere -

până la încheierea programului, când iar se aglomera de mulţimi dornice să savureze o bere, un cocktail sau ceva de mâncat. La apus era asaltată de un alt val de muşterii: măgarii beţivani.

- Neaţa, B! o salută Juniper.

Avea părul creţ strâns la spate, într-un coc elegant, iar pielea maronie îi strălucea în soarele dimineţii. Lângă ea, aşezată pe unul dintre

taburetele de la bar, era Fury, care căuta ceva în telefon.

- Am vrut să te salut înainte să merg la repetiţii.

Bryce îşi sărută prietena pe obrazul ei mătăsos.

- Salut. Arăţi superb! Te urăsc.

Juniper râse.

- Ar trebui să mă vezi transpirată toată, peste o oră.

- Vei fi şi atunci superbă! îi zise Bryce.

Fury dădu din cap, fără să-şi ia ochii de la telefon.
- Aţi comandat ceva? întrebă Bryce.
- Da. Fury îşi puse deoparte telefonul. Aşa că, dă-i drumul.
- Eu mi-am luat ceva la pachet, adăugă Juniper. Bătu cu palma în geanta ei bleumarin de sală, cu fermoarul tras doar pe jumătate, în care se întrezărea costumul delicat de balerină. Pentru o clipă, Bryce îşi permise să o

privească pe prietena ei -
să o privească cu adevărat
pe frumuseţea de Juniper.
înaltă şi graţioasă, slabă,
bineînţeles că June nu avea
un *corp nepotrivit.*
Cum ar fi fost ca ea să
meargă la repetiţiile de
dimineaţă? Să aibă o
geantă de sală, plină cu
echipamentul de la balet, şi
nu o poşetă cu fleacuri pe
umăr? Bryce nu-şi putu
opri picioarele rezemate
sub bar, încălţate în pantoñ
cu toc, să se arcuias- că şi

să se zbată uşor - de parcă ar fi testat rezistenţa şi elasticitatea unor poante.

Bryce ştia prea bine ce înseamnă extazul unui spectacol. Şi-l dorise în anii aceia trăiţi în Nidaros, când dansase cu micul ei grup de balet pe scena teatrului local. Fusese cea mai bună dansatoare din oraş - din toată regiunea aceea muntoasă. Apoi venise în Lunathion şi aflase că trăise într-o bulă fragilă. Dar, da, una peste

alta, îşi zicea că oricum nu ar fi rezistat atât cât rezistase Juniper. Numai că... văzând-o acolo, dinaintea ei, o mică parte din ea se întreba cum ar fi fost. Tânjea.

Bryce înghiţi un nod, apoi oftă, îndepărtându-şi visurile prăfuite. Faptul că putea dansa la cursurile lui Madame Kyrah de două ori pe săptămână era o gratificare suficient de mare. Şi, chiar dacă Kyrah păşise ea însăşi, cândva, pe

scena BOS, înainte să decidă să îşi deschidă o şcoală, dansatoarea-devenită-profesoară o înţelegea.

- Pentru ce repetaţi astăzi? întrebă Bryce.

- *Marceline*, îi spuse Juniper, cu ochi scăpărători. Dar nu am rolul principal.

Bryce ridică din sprâncene.

-Parcă ai repetat pentru rolul principal în ultimele săptămâni!

- Se pare că lui Juniper nu îi vine costumul lui Marceline, răspunse Fury printre dinţi.

Bryce rămase cu gura căscată.

- Rolurile sunt adesea distribuite astfel! adăugă Juniper repede. Dar sunt mulţumită cu rolul de solistă.

Bryce şi Fury s-au uitat una la cealaltă. Nu, nu era. Dar, după dezastrul din acea primăvară, BOS renunţase să mai facă

schimbări. Renunţase inclusiv să o mai promoveze pe June în poziţia de prim-balerină.

Juniper se întrebase adesea cu voce tare, în timp ce mâncau prăjituri sau beau ceva, dacă acea întârziere era provocată de faptul că ea fusese singura din adăpostul antiaerian care ceruse să se lase uşile deschise, pentru ca oamenii să poată intra. îi înfruntase pe unii dintre

cei mai bogaţi dintre
sponsorii lor,
fără să se gândească la
consecinţele pe care le-ar ii
putut avea asupra carierei
ei.
Nu se gândise ce însemna
că primul faun care urcase
vreodată pe scena unui
balet îi înjura pe aceşti
sponsori şi îi acuza pe faţă
de egoism şi laşitate.
Ei bine *asta* însemna.
June se lăsă pe taburetul
de lângă Bryce şi îşi întinse
picioarele lungi. încă un an

în care trebuia să aştepte şansa de a străluci.

- Şi cine ţi-a luat locul ca Marceline?

Cei din grupul de prim-balerini şi solişti veterani îşi împăr- ţeau rolurile prin rotaţie, în iiecare noapte.

- Korinne! zise Juniper, pe un ton un pic cam prea neutru.

- Eşti o dansatoare de douăzeci de ori mai bună decât ea, bufni Bryce.

- în nici un caz, râse June încetişor.

- Ba da! adăugă Fury.
- Ei, hai! zise Bryce, dându-i un cot lui Juniper. N-ai de ce să o faci pe modesta.

June ridică din umeri, apoi îi zâmbi chelneriţei care-i aducea un pahar cu ceai verde.

- Bine. Poate de *două* ori mai bună.
- Asta-i fata mea! declară Fury.

Dădu din cap în semn de mulţumire spre chelneriţă, în timp ce primea băutura

comandată într-o cană ceramică.
Juniper scoase capacul paharului ei şi suflă aburul pe care îl scotea băutura fierbinte dinăuntru.
- Te-ai gândit la oferta venită din partea Teatrului Heprin? întrebă Bryce.
- Dap, murmură June.
Fury, brusc, deveni foarte interesată de cana ei.
- Şi? insistă Bryce. Practic, te roagă în genunchi să fii prim-balerină la ei.

Şi mai erau vreo trei săli de spectacole şi teatre mai mici din oraş care îşi doreau acelaşi lucru.

- Sunt grozavi, spuse June încetişor. însă ar fi un pas înapoi.

Bryce dădu din cap. înţelegea. Chiar înţelegea. Pentru un dansator din Valbara, UOS reprezenta apogeul. Steaua îndepărtată spre care aspiri. Iar June fusese *atât de aproape.* Aşa încât putuse atinge strălucirea rolului de prim-balerină. Acum era în cădere liberă.

- Vreau să mai aştept un an, spuse June. Aşează

capacul înapoi, deasupra paharului, şi se ridică. Doar ca să văd dacă lucrurile se schimbă.
în ochii mari şi frumoşi ai prietenei ei se citea durerea.
- Se vor schimba! o asigură Bryce, pentru că o fărâmă de speranţă era tot ce-i putea oferi în acea clipă.
- Mersi! spuse June. Am plecat. Ne vedem acasă, mai târziu!

Se aplecă spre Fury şi îi dădu un pupic rapid. Când vru să se retragă însă, Fury îi cuprinse obrazul în palme şi o sărută apăsat. Apoi Fury se trase la o parte şi o privi în ochi pe iubita ei.

- Ne vedem acasă.

Fiecare cuvânt era o promisiune încărcată de senzualitate.

Lui Juniper i se tăiase răsuflarea, roşie în obraji. Se întoarse spre Bryce şi o pupă pe obraz.

- Pa, B!

Apoi dispăru, învăluită de razele soarelui şi de firicelele de praf de pe alee.

Bryce îi aruncă o privire lungă lui Fury.

- Ţi s-au aprins călcâiele rău, nu?
- N-ai idee! pufai Fury.
- Cum a fost la întâlnire? o întrebă Bryce, ridicând din sprâncene.

Fury Axtar sorbi delicat din ceaiul ei.

- Delicios.

Prietena ei iradia o stare de bine şi Bryce zâmbi.
- Ce bei?
- Chai cu lapte de migdale. E bun. Condimentat.
- Nu ai mai fost aici?
- Par eu genul de persoană care-şi petrece timpul prin ceainării?
-Da...?
Fury râse, părul ei negru legănându-se. Purta, ca de obicei, o ţinută neagră din cap până în picioare, în ciuda căldurii.

- Mi se pare corect. Deci despre ce lucru urgent trebuia să- mi vorbeşti?

Bryce Işi comandă latte cu matcha şi lapte de ovăz, apoi murmură:

- Are legătură cu Danika. Poate că ea şi Hunt trebuiau să discute mai intâi amândoi despre Emile, însă faptul că vorbea cu Fury nu însemna neapărat că face un pas înainte de una singură. Putea afla care este

adevărul, fără să fie atrasă în orbita grupării de rebeli Ophion, nu-i aşa?
La acea oră, în ceainărie nu se aflau decât chelneriţa şi încă un client. Strada, cu excepţia câtorva maşini care se întrezăreau printre coşurile de gunoi, era goală.
Fury îşi păstră o postură degajată, dezinteresată.
- Are legătură cu faptul că Ithan stă la tine?
- De unde ai auzit despre asta?

Fury zâmbi mândră, însă Bryce îşi scutură capul.
- Nu contează. Dar nu, asta este altă problemă.
- Ştii, el mereu te-a plăcut.
- Ăăă, Ithan a plăcut-o pe Nathalie.
-Sigur.
- în fine.
Cum putea pune în cuvinte ce avea de spus?
- Tu ştiai despre Danika şi faza cu synth-ul. Mă întrebam dacă nu cumva mai sunt şi alte lucruri pe

care... le-ai păstrat în secret faţă de mine.
Fury sorbi din cana ei.
- Ai putea să-mi oferi mai multe detalii?
Bryce se strâmbă.
- Nu am întrebat din politeţe, spuse Fury, cu o voce ucigător de moale.
Bryce înghiţi în sec şi, în şoaptă, astfel încât doar Fury să o poată auzi, îi povesti acesteia despre Sofie Renast, despre Tharion şi Regina Râului şi despre cum îl vânau pe

Emile şi puterile lui. îi spuse despre barca abandonată în mlaştini, precum şi despre faptul că şi cei din Ophion voiau să pună mâna pe băiat. Despre locul sigur la care bătuse apropo Danika în urmă cu trei ani şi despre trimiterile vagi la Proiectul Thurr şi Adevărul întunecării din e-mailurile schimbate de Danika şi Sofie.

După ce încheie, Fury îşi dădu pe gât băutura şi declară:

- Voi avea nevoie de ceva mai puternic decât chai.

- Sunt agitată de când Tharion mi-a spus toate astea! recunoscu Bryce, vorbind încă în şoaptă. E clar că Soñé şi Danika s-au cunoscut. Bine, suñcient încât Soñé să aibă încredere că Danika i-ar putea găsi o ascunzătoare, în caz că ar avea nevoie de una.

Fury bătu cu degetele în masă.

- Te cred. Dar Danika nu a arătat niciodată că ar fi legată în vreun fel de rebeli, iar eu nu am aflat nimic despre asta de la sursele mele obişnuite.

Bryce fii gata să ofteze de uşurare. Poate că lucrurile nu fuseseră pe cât de grave crezuse. Poate că Ophion nu ştia despre legătura dintre cele două.

- Crezi că locul sigur este Cantonul Oaselor?

Bryce se ruga să nu fie.

- Danika nu ar fi trimis acolo un copil, chit că ar fi vorba despre unul cu puterile Păsării Tunetului în vene. Şi nu ar fi fost fraieră ca să facă un apropo atât de evident.

Bryce îşi încreţi fruntea.

- Da. Aşa este.

- Cât despre Adevărul întunecării şi Proiectul Thurr... Fury ridică din umeri. Nu am nici o idee. însă ştiu că pe Danika o interesau tot felul de

chestii bizare. îşi putea petrece ore întregi absorbită de vreo cercetare pe interweb.
Bryce zâmbi vag. Şi asta era adevărat.
- Dar crezi că Danika ar fi putut să aibă şi alte secrete?
Fury păru să se gândească la asta. Apoi spuse:
- Singurul secret pe care îl cunosc referitor la Danika este că era copoi.
- Ce? întrebă Bryce, încordându-se.

Fury îi făcu semn chelneriţei să-i mai aducă un chai.

- Copoi... putea să miroasă legăturile de sânge şi secretele pe care acestea le ascund.

- Ştiam că Danika are un simţ al mirosului puternic, recunoscu Bryce. însă nu mi-am dat niciodată seama că este vorba despre *aşa* ceva... Ezită, în minte revenindu-i o serie de amintiri. Când a venit cu mine acasă în vacanţa de

iarnă, în primul an de facultate, mi-a spus toate legăturile de familie ale fiecărei
persoane din Nidaros. Am crezut că aşa sunt lupii. E un dar special?

- Eu ştiu că l-a avut doar pentru că m-a tras la răspundere atunci când ne-am cunoscut. M-a mirosit şi a vrut să înţeleagă. Privirea lui Fury se întunecă. Ne-am rezolvat problemele, însă Danika cunoştea unul dintre secretele mele

întunecate, iar eu îl ştiam pe al ei.

Erau cele mai detaliate informaţii pe care Fury le dezvăluise vreodată despre... ce va fi fost ea.

- De ce e periculos să fii copoi?

- Pentru că lumea este dispusă să plătească bani grei pentru a profita de cineva cu acest dar, sau pentru a-l ucide pe cel care îl are. închipuie-ţi că ai putea să spui care este adevărata descendenţă a

unei persoane - mai ales dacă aceasta este un politician sau cineva de viţă nobilă. Se pare că a moştenit darul din partea tatălui ei.

Poate că acesta era unul dintre motivele care o făcuseră pe Danika să nu vorbească despre acesta. Ea nu discutase niciodată despre bărbatul care fusese suficient de curajos încât să i-o tragă lui Sabine.

- Nu te-ai gândit niciodată că ai putea să îmi spui asta în timpul investigaţiei? o întrebă Bryce pe Fury.

- Nu mi s-a părut relevant. Nu era decât una dintre multele superputeri ale Danikăi.

Bryce îşi ridică mâna, ca să-şi frece ochii, dar îşi aduse aminte că era machiată şi se opri.

- Care ar fi şansele ca Sofie să fi ştiut despre asta?

- N-am idee. Mici, probabil, spuse Fury, apoi o întrebă îngrijorată: Eşti sigură că vrei să te apuci să faci săpături? Să îl cauţi pe copilul ăsta?

- Nu o fac doar pentru Emile, mărturisi Bryce. Vreau să aflu ce avea de gând să facă Danika. Am impresia că era întotdeauna cu un pas... mai degrabă cu zece paşi înainte. Vreau să îi cunosc în totalitate planurile.

- E moartă, Bryce. Fie că le cunoşti, fie că nu le cunoşti - ea tot moartă va rămâne.

Bryce se crispă la auzul acelor cuvinte dure.

- Ştiu. Dar dacă Danika a avut legături cu Ophion, cu Sofie... Vreau să o găsesc pe Sofie, dacă e încă în viaţă. Vreau să aflu ce ştie ea despre Danika şi cum de au ajuns să se cunoască. Vreau să ştiu dacă Danika a fost într-

adevăr simpatizanta rebelilor din Ophion.

- Te amesteci într-un rahat extrem de periculos.

- Hunt mi-a spus acelaşi lucru. Şi... aveţi amândoi dreptate. Poate că sunt o proastă că nu stau deoparte. însă, pe lângă faptul că Emile e doar un copil fugărit de nişte inşi puternici, dacă voi reuşi să îl ajut pe Iharion să dea de el, atunci mă va conduce la Sofie sau îmi va oferi informaţii despre ea. Şi ea

are răspunsurile la întrebările despre Danika.
Fury mulţumi chelneriţei şi sorbi din a doua cană de chai.
- Şi ce vei face odată ce vei afla adevărul?
Bryce îşi muşcă buza.
Mă voi ruga zeiţei Cthona să îl pot accepta, presupun.

CAPITOLUL 14

Hunt îşi puse mâinile-n sân, încercând să se concentreze la unitatea care se antrena pe unul

dintre acoperişurile din Comitium şi nu la căldura arzătoare care ameninţa să-i pârlească aripile. Isaiah era alături de el, la rândul lui asudat tot, cu privirea aţintită asupra luptei dintre doi soldaţi. Femeia era mai rapidă şi mai inteligentă, dar bărbatul avea cu multe kilograme în plus faţă de ea. Fiecare lovitură pe care i-o dădea femeii, aceasta o simţea cu siguranţă ca şi cum ar fi lovit-o un camion.

- Pariez pe bărbat, murmură Isaiah.
- Şi eu. E prea fragilă ca să mai reziste mult.
Hunt îşi şterse sudoarea de pe frunte, bucuros că îşi tăiase părul mai scurt înainte de venirea căldurilor. Solas îi prăjea la foc mic. Slavă zeilor că se schimbase într-un tricou şi pantaloni scurţi.
- Pe termen lung nu va conta, zise Isaiah.
Bărbatul îi trase femeii o lovitură serioasă cu teaca

săbiei, îi dădu sângele pe gură.
- Nu dacă mergem la război.
Războiul care nivela tot. Hunt nu spuse nimic. Abia dacă închisese ochii peste noapte. Nu-şi putuse linişti gândurile care-i zumzăiau în minte. Voise să discute cu Bryce, însă acidul acela pe care îl simţea în vene ori de câte ori se apropia de el îi dizolvase toate cuvintele. Chiar şi în acea dimineaţă: singurul lucru

pe care fusese în stare să îl articuleze era că trebuiau să discute.
însă Bryce fiind Bryce, îl citise. Ştie ce gânduri îl bântuiau. Şi îi strânsese mâna atunci când spusese da.
îşi verifică telefonul. Mai rămânea doar o oră până când Tharion avea să-şi facă apariţia pentru discuţii. Grozav.

- Crezi că vom sfârşi din nou acolo? întrebă Isaiah, cu privirea pierdută

în zare. Pe acele câmpuri de luptă?

Hunt ştia la care anume se referă, deşi ei luptaseră în multe războaie. Sandriel îi trimisese pe amândoi să măcelărească - oameni rebeli cu zeci de ani în urmă, pe când Ophion abia prindea contur.

- Sper că nu! zise Hunt.

Blocă amintirea acelor masacre din noroaie: imaginile cu armurile mecanice din care ieşea

fum, în timp ce piloţii lor sângerau înăuntru; mormanele de aripi înălţate până la cer; metamorfii care îşi pierduseră minţile şi se sălbăticiseră, în- fruptându-se din cadavre, alături de ciori.

îşi îndreptă privirea spre Isaiah. Ce ar fi spus prietenul lui dacă ar fi aflat despre Iharion? Cuvintele pe care Isaiah le rostise în cortul lui Shahar de pe câmpul de luptă încă îi

răsunau în urechi. *E o nebunie, Athalar! Zburăm la măcel. Nu avem aliaţi, nu avem nici un plan de retragere - voi doi ne veţi ucide pe toţi!*

Hunt îi ordonase prietenului său să plece. Apoi se întinsese lângă Shahar, care le ascultase cearta din patul ei de după o cortină. Ea îl asigurase că Isaiah greşea, că era doar speriat, şi Hunt o crezuse. Pentru că şi el fusese speriat, îşi dăduse seama

mai târziu. O crezuse şi se împerecheaseră ca nişte animale. Apoi, câteva ore mai târziu, ea era moartă.

Hunt scutură amintirile trecutului şi încercă să se concentreze asupra luptei pe care o avea dinainte. Femeia se feri şi reuşi să-l izbească pe oponent cu pumnul în pântece. Acesta se prăvăli ca un sac de făină şi Hunt chicoti, amintirile şi spaima evaporându-i-se.

- O surpriză plăcută! zise el, întorcându-şi atenţia spre ceilalţi soldaţi care se luptau în perechi.

Sudoarea lucea pe bucăţile de piele dezgolite, aripile albe, negre, maronii şi cenuşii foşneau, iar sângele înflorea pe mai multe chipuri.

Naomi era în aer, antrena o unitate în manevre de bombardament aerian. Hunt se străduia să nu-şi îndrepte privirea spre capătul în care Pollux şi

Baxian supravegheau o unitate care exersa tragerea cu arma. Cel din urmă îşi luase forma canină, cu blană neagră, lucioasă.

I se părea greşit ca acei doi rahaţi să fie acolo, în locul lui Vik şi al lui Justinian.

Atât de greşit încât, până la urmă, tot se uită la ei. Il măsură pe Copoi în forma lui animalieră. Il văzuse pe Bastian rupând membrele duşmanilor cu

fălcile acelea, îl văzuse mişcându-se pe pământ cu aceeaşi rapiditate pe care o avea în forma de înger. De parcă i-ar fi simţit privirea, Baxian îşi întoarse capul. Ochii lui întunecaţi luciră.

Hunt se încordă în faţa provocării directe pe care privirea lui i-o arunca. Aceasta nu se schimbă nici după ce Baxian se metamorfoză printr-un fulger de lumină, cei câţiva îngeri dimprejur tresărind

în faţa transformării lui în formă umanoidă.

- Relaxează-te, murmură Isaiah, în timp ce Baxian îi spunea ceva lui Pollux şi apoi se îndrepta spre ei.

Baxian era aproape la fel de înalt ca Hunt şi, în ciuda căldurii năucitoare, purta în continuare costumul lui negru, care i se asorta cu aripile şi cu blana de copoi.

- Eu credeam că te ocupi cu lucruri mult mai

interesante aici, în Valbara, Athalar! Mă mir că nu ai murit încă de plictiseală.

Isaiah consideră că acela era un semnal şi se îndreptă spre bărbatul care fusese pus la pământ, după ce îi făcu cu ochiul lui Hunt.

Trădătorul.

- Ştii, unii dintre noi îşi doresc o viaţă simplă! îi aruncă Hunt lui Baxian.

Baxian chicoti.

- După toate bătăliile, după toată gloria pe care

ţi-ai câşti- gat-o, cu toată acea putere care-ţi curge prin vene... tu îţi doreşti doar un job cu program de la nouă la cinci? Işi atinse cicatricea pe care o avea pe faţă. Bărbatul care mi-a făcut asta ar fi scârbit.

- Bărbatul care ţi-a făcut aia, mârâi Hunt printre dinţi, şi-a dorit întotdeauna pace.

- Eu n-am simţit asta atunci când fulgerul tău m-a desfigurat.

- Ai dat acea familie de rebeli pe mâna lui Sandriel fără să eziţi o clipă. Eu aş zice că ţi-ai făcut-o cu mâna ta.

Baxian râse, lipsit de viaţă. O adiere fierbinte de vară îi răvăşi penele negre.

- Tu ai fost întotdeauna un idiot care a luat literalmente lucrurile. Nu ai ştiut niciodată să citeşti printre rânduri.

- Ce dracu vrei să spui cu asta?

Lui Hunt îi scăpărară fulgere în vârful degetelor. Baxian ridică din umeri.

- Poate că eu nu am fost sclav, aşa cum eşti... ai fost tu. îşi plecă fruntea spre locul în care fusese tatuajul lui Hunt. Dar în slujba lui Sandriel am avut tot atâta libertate pe cât ai avut şi tu. Doar că eu nu mi-am făcut cunoscute nemulţumirile.

- Rahat! Ai servit-o cu bucurie. Nu ai dreptul să-ţi

rescrii trecutul, acum că te afli aici.
Baxian îşi foi aripile.
- Ştii, nu m-ai întrebat niciodată de ce am făcut parte din triarii ei. Nici măcar o dată, în toţi acei ani. Aşa eşti cu toată lumea, Athalar. Superficial.
- Du-te dracului! întoarce-te la muncă!
- Asta este munca mea. Am primit un mesaj de la Guvernatoare, care mi-a spus că trebuie să fac echipă cu tine.

Lui Hunt i se întoarse stomacul pe dos. Oare Celestina aflase cumva că Iharion le ceruse ajutorul în privinţa acelui copil, care avea puterile Păsării Tunetului? Ce altă cale mai bună de a-l monitoriza decât legându-l de Copoi?

- Hei, nu! îi răspunse lui Baxian.

Baxian rânji şi dădu din cap spre Pollux.

- M-am chinuit cu nenorocitul ăla sute de ani. Acum e rândul altcuiva să-i

facă faţă, spuse Baxian, arătând spre Naomi.
Hunt se întrebă dacă era egoist pentru că se bucura că nu trebuia el să aibă de-a face cu Barosul.
- De ce nu ne-a spus nimic în timpul întâlnirii de mai devreme?
- Cred că ne-a urmărit în dimineaţa asta. Baxian arătă cu capul spre camere. Probabil nu a vrut să ne influenţeze comportamentul înainte de a decide cum face echipele.

- Cu ce scop?

Drept răspuns parcă, lui Hunt îi sună telefonul. Şi-l scoase din buzunarul pantalonilor scurţi şi dădu cu ochii de mesajul Celestinei:

Cum Isaiah mă va escorta prin oraş la întâlnirile cu conducătorii, mă bazez pe tine şi pe Naomi pentru a-i ajuta pe nou-ve- niţi să se acomodeze. Aş vrea ca tu să faci echipă cu Baxian. Arată-i cum merg lucrurile. Nu doar cum funcţionează

Legiunea 33, *dar şi oraşul în sine. Ajută-l să se integreze în viaţa din Valbara.*

Hunt rămase pe gânduri, deşi înlăuntrul lui se ducea o luptă. Era foarte conştient de camerele din jur - era foarte posibil ca Arhanghelul să îi observe toate mişcările chiar în acea clipă.

- A pus-o pe Naomi să se asigure de integrarea lui Pollux?

De cealaltă parte a terenului, Isaiah îşi verifica telefonul, încruntându-se. Apoi îi aruncă o privire lui Hunt, alarmat. Şi nu pentru că era copleşit de onoarea de a o escorta pe Guvernatoare, Hunt ştia asta.
Se întoarse la Baxian, care fără îndoială îşi dăduse seama că Hunt primise ordinul.
- Mă îndoiesc că Pollux va lăsa pe cineva să îi arate *cum merg lucrurile.*

Baxian ridică din umeri.

- Lasă-l pe Pollux să-şi sape singur groapa. E prea scos din sărite că a fost despărţit de Căprioară, ca să-şi dea seama pe ce lume e.
- Nu mi-am închipuit niciodată că Barosul este capabil să ţină aşa la cineva.
- Nu este. Lui îi place doar să aibă control asupra... lucrurilor care-i aparţin.

- Căprioara nu aparţine nimănui.

Hunt nu o cunoscuse pe Lidia Cervos prea bine - perioada în care serviseră amândoi sub Sandriel fusese una scurtă, iar ea îşi petrecuse majoritatea timpului plecată în misiuni dirijate de Asteri, care o împrumutau ca pe un soi de agent de teren, ca să le facă munca de spionaj şi să le vâneze rebeli. De câte ori se aila la castelul lui

Sandriel, Lidia fie avea şedinţe secrete cu Arhanghelul, fie şi-o trăgea cu Pollux prin cine ştie ce cameră aveau chef. Slavă zeilor că ea nu venise în Oraşul Semilunii. Şi nici Harpia.
Dar dacă Emile Renast se îndrepta într-acolo...
- Căprioara chiar nu vine în Lunathion? întrebă Hunt.
- Nu. Pollux a primit un telefon din partea ei în

dimineaţa asta. E într-o pasă proastă de atunci.

- Mordoc îşi încearcă în sfârşit norocul?

Comandantul spurcilor Căprioarei era la fel de teribil ca stăpâna lui.

Baxian fornăi.

- El nu este tipul Lidiei. Şi nu are tupeu să-l înfrunte pe Pollux.

- Mordoc a însoţit-o la Ephraim?

Hunt trebuia să fie atent.

- Da, zise Baxian, cu atenţia îndreptată spre

Pollux. Sunt în Forvos acum. Ephraim i-a ţinut din scurt în ultimele săptămâni - Căprioara e scoasă din sărite. Iar Harpia e şi mai nervoasă.
Aşadar, Căprioara nu era pe urmele lui Emile. Cel puţin nu deocamdată. Ceea ce însemna că agenţii Ophion erau principala ameninţare pentru băiat. Hunt îşi zise că trebuia să îi spună asta lui Iharion, atunci când aveau să se vadă.

- Credeam că tu şi Harpia sunteţi o pereche - nu pari prea deranjat că nu o vei mai vedea aşa de des.

Baxian râse din nou, râsul acela al lui care-l pătrundea pe Hunt până în măduva oaselor.

- Ea şi Pollux ar face o pereche mai bună decât face el cu Lidia.

Lidia. Hunt nu îl auzise niciodată pe Baxian folosind numele adevărat al Căprioarei. Dar acum era a doua oară când îl rostea.

- Îi va face zile fripte lui Ephraim! adăugă Baxian, zâmbind în sinea lui. Păcat că nu pot să văd cu ochii mei.

Lui Hunt aproape că-i era milă de Ephraim pentru că o moştenise pe Harpie.

- Şi Vulturul?

- El face ce ştie mai bine: încearcă să-l întreacă pe Pollux în cruzime şi brutalitate.

Şoimul era de multă vreme rivalul lui Pollux, cu care se lupta pentru putere. Hunt

se ferise din calea lui decade întregi. Acelaşi lucru îl făcuse şi Baxian, îşi dădea acum seama. Nu îi văzuse niciodată interacţionând.

- Eşti un bărbat liber, zise Hunt cu băgare de seamă. Sandriel nu mai e. De ce vrei să serveşti în continuare?

Baian îşi trecu mâna prin părul tuns scurt.

- Aş putea să te întreb şi eu acelaşi lucru.
- Eu am nevoie de bani.

- Serios? Baxian făcu cu ochiul. Bryce Quinlan este o iubită greu de întreţinut, recunosc. Prinţeselor le plac lucrurile scumpe.

Hunt nu avea de gând să nege că Bryce era iubita lui. Mai ales pentru că ştia că astfel Baxian ar fi avut un motiv ca să îl tachineze.

- Exact.
- îmi place de ea, are tupeu, adăugă Baxian.

Isaiah îl strigă pe Hunt şi îngerul aproape că răsuflă uşurat pentru că avea în

sfârşit un motiv ca să scape de conversaţie.

- Uite prima regulă pentru a te putea integra: nu vorbi dracului cu mine, decât dacă te-am întrebat eu ceva.

Fiind secundul lui Isaiah, Hunt era mai mare în grad decât Baxian.

Lui Baxian îi licăriră ochii, de parcă şi-ar fi dat şi el seama de asta.

- Iau această poziţie foarte în serios, să ştii.

- Ah, ştiu, spuse Hunt rânjind.
Dacă trebuia să-l ajute pe Baxian să se integreze, atunci avea să-l târască cu bucurie în secolul actual. De preferat cu şuturi.
- Şi eu la fel.
Baxian avu inspiraţia să se arate uşor îngrijorat. Tharion voia să fie proprietarul apartamentului lui Bryce. Foarte tare.
însă era al dracului de sigur că nu câştiga

suficient încât să şi-l
permită. în plus, soarele
avea să strălucească în Hei
înainte ca Regina Râului
să-i permită să locuiască
Deasupra. Gândul acesta îl
făcu să se încrunte în timp
ce bătea la uşa
apartamentului.
Se auzi încuietoarea şi
Ithan Holstrom îşi scoase
capul pe uşă, cu
sprâncenele ridicate.
- Bryce nu s-a întors încă.

- Mi-a spus deja! îi răspunse Tharion, ridicându-şi telefonul.
Pe ecran se putea citi un schimb scurt de mesaje cu Prinţesa Fee, din urmă cu doar câteva minute.
Sunt la tine la bloc şi mă pregătesc să îţi umblu prin sertarul cu lenjerie.
îi răspunsese imediat: *Ai ajuns mai devreme. Sosesc în zece minute. Nu-mi lăsa bale pe cei de dantelă. Sau ceva mai rău.*

Nici o grijă, îi promisese Tharion, iar ea răspunsese: *Cruţă- mi sutienul roz, te rog!*

Spre mirarea lui Tharion, Ithan verifică dacă numărul era într-adevăr al lui Bryce. Deştept puşti. Ithan îşi încleştă falca şi apoi zise:

- Credeam că are o relaţie cu Athalar.
- Ah, păi are.

Tharion îşi puse telefonul la loc, în buzunar.

- Dar eu şi Picioruşe avem un acord în privinţa lenjeriei ei.
Făcu un pas, cerând să fie lăsat înăuntru.
Ithan se îmbăţoşă, arătându-şi dinţii. Lup pur.
Deschise însă uşa şi se trase la o parte. Intrând, Tharion păstră distanţa.
Câte meciuri de sunball urmărise în care bărbatul din faţa lui marcase golul câştigător? De câte ori ţipase în faţa televizorului, ordonându-i lui Ithan să

arunce dracului mingea?
Era straniu să îl vadă în persoană. Să îl înfrunte.
Tharion se afundă în canapeaua albă, ridicol de confortabilă, printre puii de pernă.
- Aseară, după ce am plecat, mi-am dat seama că nu ai spus prea multe despre Danika.
Ithan se rezemă de blatul de bucătărie.
- Ce vrei să spui?
Tharion rânji.

- Oi fi tu sportiv, dar nu eşti prost. Vreau să spun în privinţa a ceea ce i-am zis lui Bryce aseară.
- De ce mi-ar fi povestit mie Danika despre un rebel?
- Aţi fost destul de apropiaţi.
- Ea era Alfa pentru mine.
- Tu nu erai parte din Haita Diavolilor.
- Nu, dar urma să fac.

Tharion îşi scoase pantofii şi îşi ridică picioarele goale pe măsuţa de cafea. La

televizor erau ştirile din sport.

- Nu trebuia să treci la liga profesionistă?

Ithan se încordă.

- Asta nu te priveşte pe tine.

- Corect. Eu sunt doar Căpitanul Oarecare.

Tharion salută milităreşte.

- Dar dacă ştii ceva despre relaţiile Danikăi, dacă cunoşti vreun loc pe care ar fi putut să i-l recomande lui Sofie ca fiind sigur, unul în care

sufletele împovărate îşi găsesc alinarea sufe-rinţelor, sau dacă fratele tău...

- Nu vorbi despre fratele meu!

Mârâitul lui Ithan făcu să zăngăne paharele din bucătărie.

Tharion îşi ridică mâinile.

- Am înţeles. Nu ştii nimic.

- Nu vorbeam despre rebeliune, despre război, nimic de felul ăsta. Ithan îşi încordă maxilarul. Nu îmi

convine că sunt târât în toată afacerea asta. Nici că Bryce este implicată. O pui în pericol prin simplul fapt că i-ai vorbit despre asta. Găsirea unui copil e una, dar tot rahatul cu Ophion e cu totul altceva.
Tharion zâmbi ca un campion.
- Am primit ordine şi sunt obligat să le respect.
- Eşti un idiot dacă nu îţi dai seama cât de periculos este faptul că răspândeşti informaţiile

referitoare la regina ta şi la copil.

- Poate, însă ceea ce mi-ar face ea e cu mult mai rău decât ce ţi-au făcut ţie Amelie şi Sabine. Rânji din nou. Şi eu nu o voi avea pe frumuşica de Bryce ca să-mi lingă rănile.

Ithan mârâi din nou. Lupul avea oare idee ce îi dezvăluise prin acel mârâit? Fusese un jucător de sunball atât de bun, care nu îşi dezvăluia niciodată următoarea

mişcare. Lui Tharion i se părea că puştiul îşi pierduse îndemânarea. Continuă însă:

- Danika a făcut o mulţime de chestii dubioase înainte să moară. Bryce ştie asta. Nu o protejezi prin refuzul tău de a vorbi.

Tharion se sculă de pe canapea şi se îndreptă spre frigider, atent la fiecare mişcare a lupului. Deschise uşa, în căutarea a ceva de ronţăit, când Ithan zise:

- A studiat istoria.
- Da? exclamă Tharion, arcuindu-şi o sprânceană. Ithan ridică din umeri.
- Mi-a spus odată că face nişte cercetări pe un subiect care cel mai probabil îi va aduce numai probleme. Mai târziu, când am întrebat-o ce notă a obţinut pentru lucrare, mi-a zis că a schimbat subiectul. Mi s-a părut întotdeauna ceva straniu.

Tharion închise uşa de la frigider şi se rezemă de ea.

- De ce?
- Pentru că Danika nu se dădea niciodată bătută. Dacă era interesată de ceva, mergea până în pânzele albe. Nu cred că ar fi schimbat subiectul lucrării fără să fi avut motive serioase.
- Tu crezi că o studentă a descoperit nişte informaţii secrete care au condus-o la Ophion?
- Danika nu a fost o simplă studentă.

- Aşa cum nici tu nu ai fost niciodată un simplu jucător de sunball, nu?
Ithan îi ignoră ironia.
- M-ai întrebat ce ştiu despre Danika. în afară de tot ce a avut legătură cu synth-ul, acesta este singurul lucru la care mă pot gândi. Scuze, dacă nu e ce sperai tu.
Tharion îl privi pe tânărul rezemat de blatul de bucătărie. Singur.

Poate că era un fraier molâu, dar Tharion arătă spre televizor.

- Aseară am ratat meciul de sunball împotriva celor din Ko- rinth şi vreau să urmăresc cele mai bune momente. Te deranjează dacă mă uit cu tine în timp ce îi aşteptăm pe ceilalţi?

Ithan se încruntă, dar Tharion îşi duse mâna la inimă.

- Fără trucuri secrete de spion, promit! oftă. Mi-ar

prinde bine câteva minute de linişte şi pace.
Ithan cântări cuvintele şi expresia de pe chipul lui Tharion cu aceeaşi ascuţime cu care îşi studia adversarii pe teren. Poate că jucătorul de sunball din el nu pierise cu totul. Ithan zise doar:
A mai rămas pizza de aseară, dacă îţi e foame
.CAPITOLUL 15
Ruhn se întâlni cu sora lui în faţa Arhivelor Feelor,

chiar la momentul în care lumea ieşea pentru pauza de prânz pe străzile din Cvinta Rozelor.
în mulţime, puţine dintre Feele spilcuite le luară seama, mult prea preocupate să se uite la telefoane sau să-şi plănuias- că masa apropiată. Cu toate acestea, Bryce îşi puse o şapcă de sunball pe cap şi o pereche de ochelari în timp ce păşeau pe asfaltul fierbinte, pe care nici

măcar copacii şi verdeaţa din CviRo nu puteau să-l răcorească.
- Eu nu mă costumez, îi declară Ruhn.
Cu siguranţă nu avea de gând să o facă pe teritoriul Feelor.
- Oricum lumea îşi va da imediat seama cine eşti.
- Nu mai suport gurile căscate la mine.
- Vine odată cu titlul!
Bryce mormăi ceva ce Ruhn alese să nu audă.

- Deci Tharion e acasă la tine? întrebă el, în timp ce o luau spre apartamentul ei.
- Dap. îi face deja zile fripte lui Ithan.
Motiv pentru care Bryce îi ceruse să vină ca întărire. Lucru care îi dădea o oarecare satisfacţie.
Traversară o intersecţie mică, plină ochi cu Fee şi meta- morfi, precum şi câţiva draki. Ruhn îi zise surorii lui:

- Presupun că nu m-ai invitat să te conduc acasă pentru că aveai nevoie de muşchii mei pentru a te simţi apărată pe străzile periculoase din Oraşul Semilunii.
Dădu ironic din cap spre îngerii şi vrăjitoarele care zburau pe deasupra capetelor lor, spre micuţa vidră cu vestuţă galbenă care îşi vedea repejor de drum, spre o familie de metamorfi ecveştri, care păşea printre maşini.

Bryce îi aruncă o privire urâtă pe deasupra ochelarilor.

- Am vrut să discut despre ceva cu tine - şi nu am încredere în telefon. Nici în mesaje.

Ruhn răsuflă prelung.

- Ştiu că toată porcăria asta cu Cormac este absurdă...

- Nu-i vorba despre Cormac. Ci despre Danika.

- Despre Danika?

- M-am întâlnit cu Fury în dimineaţa asta. Mi-a

spus că Danika era copoi. Ştii ce înseamnă asta?

- Da, răspunse Ruhn, surprins. Şi tu... îmi zici asta aşa, pur şi simplu?

Sora lui îşi flutură mâna.

- Danika mi-a ascuns o mulţime de lucruri. Acum nu mai văd de ce am mai păstra secrete.

- Ştii, e de înţeles dacă eşti supărată pe ea.

- Scuteşte-mă de lecţia de *self-help*, bine?

- în ordine. Ruhn îşi frecă barba. Presupun că

aşa se explică faptul că Danika a ştiut că suntem fraţi înaintea tuturor.
Nu avea să uite niciodată momentul în care se întâlnise din întâmplare cu Bryce şi cu Danika la acea petrecere studenţească - când o revăzuse pe sora lui după ani de zile. Danika se holbase la el. Apoi se holbase la Bryce, ridicând din sprâncene. Ruhn îşi dăduse imediat seama că Danika ştia ceea ce nimeni altcineva nu reuşise să afle,

chiar dacă Bryce îl prezentase drept vărul ei. Atunci pusese totul în seama calităţilor ei de bun observator.

- Am crezut că avea un miros foarte ascuţit doar! spuse Bryce, fâcându-şi vânt ca să lupte împotriva toropelii. Nu că e un soi de geniu. Crezi că asta ar putea fi cumva legat de faptul că o cunoştea pe Sofie?

- Mi se pare exagerat. Danika a fost un Vanir

puternic, cu o mare influenţă, indiferent de acest dar. Ar fi putut să fie căutată de Sofie sau de Ophion din cu totul alte motive.

- Ştiu.

îşi continuară drumul în tăcere, până când Bryce se opri în dreptul uşilor de sticlă de la clădirea în care locuia.

- Poate că Sofie a crezut că Danika ar fi putut să o ajute să îşi elibereze fratele din Kavalla sau ceva

asemănător. Din câte am înţeles, s-a străduit ani de zile să îi dea de urmă. Poate că s- a gândit că Danika are legături sau aşa ceva.
Ruhn dădu din cap. Nici nu putea să îşi închipuie cum fusese pentru Emile să îndure şi pentru Sofie să îşi petreacă fiecare clipă, din fiecare zi, rugându-se ca fratele ei să nu moară. Faptul că nu se dăduse bătută, faptul că reuşise... Ruhn nu avea cuvinte.

- Danika chiar avea o astfel de influenţă însă? întrebă el.
Bryce îşi scutură capul.
- Adică, poate. Dar nu a încercat niciodată să facă ceva asemănător, din câte ştiu eu. Şi nu înţeleg de ce ar fi contactat-o Sofie tocmai pe Danika, când Danika se afla aici şi Sofie în Pangera. Lucrurile nu se leagă.
Bryce îşi dădu părul strâns în coadă peste umăr şi mormăi frustrată:

- Vreau să ştiu ce ştia Sofie despre Danika.
- înţeleg asta! zise Ruhn, cu băgare de seamă. Şi înţeleg şi de ce vrei să-l găseşti pe Emile. însă, repet, Bryce: dacă aş fi în locul tău, nu m-aş băga în jocul lui Tharion şi al Reginei Râului. Mai ales dacă şi Ophion vrea să pună mâna pe Emile.

Bryce deschise uşa de la clădire şi aerul condiţionat dinăuntru îi întâmpină ca un voal de promoroacă. Îi

făcu cu mâna lui Marrin. Metamorful îi răspunse de la recepţie. Ruhn schiţă şi el un zâmbet şi se grăbi să intre în lift, alături de sora lui. Aşteptă ca uşa să se închidă şi apoi spuse delicat:

- Ştiu că Athalar ţi-a spus deja asta aseară, dar Asterii te-ar putea ucide pentru simplul fapt că nu stai deoparte. Chiar dacă este vorba despre ceva în aparenţă inofensiv, cum este găsirea acestui băiat.

Bryce îşi răsuci leneş codiţa în jurul încheieturii.

- Ar fi putut să mă ucidă în primăvara asta, dar nu au făcut - o. Presupun că nu vor afla.

Ruhn începu să se joace cu cercelul de argint din buză. Uşile de la lift se deschiseră şi ei păşiră pe coridor.

- Dacă te vor în viaţă, eu în locul tău m-aş întreba de ce. Ai Cornul tatuat pe spate. Asta nu-i puţin lucru.

Ruhn nu se putu abţine şi aruncă o privire spatelui surorii sale, ochii oprindu-i-se asupra arabescurilor care erau vizibile deasupra rochiei.

- Eşti un jucător important acum, Bryce. Fie că îţi place sau nu. Şi, crede-mă, te înţeleg: e foarte nasol să vrei să fii normal, fără să poţi fi cu adevărat.

Vocea îi deveni mai răguşită şi Bryce îşi

întoarse capul spre el, cu o faţă neutră.

- Dar tu eşti Născută din Stele şi ai Cornul. Şi ai multă putere mulţumită Saltului. Poate că Bryce, cea din primăvară, ar fi putut să îl caute pe Emile fără să îndure prea multe repercusiuni. însă Bryce de acum? Fiecare mişcare pe care o vei face va fi politizată, analizată - văzută ca un act de agresiune sau de rebeliune, ori ca o declaraţie de

război de-a dreptul. Indiferent de ceea ce spui tu.

Bryce oftă din toţi rărunchii. Privirea i se îmblânzise însă. Fie datorită a ceea ce zisese el, fie datorită a ceea ce recunoscuse implicit despre viaţa lui.

- Ştiu! zise ea, înainte să descuie uşa de la apartament.

îl găsiră pe Tharion pe canapea, alături de Ithan, în faţa televizorului care

anunţa cu sonorul dat la maximum ultimele ştiri din sport. Tharion ronţăia o felie de pizza, descălţat, cu picioarele lui lungi întinse pe măsuţa de cafea.

Ruhn era gata să intre înăuntru şi să pună mâna pe o bucată de pizza, dar Bryce se oprise împietrită în prag.

Era nemişcarea aceea a Feelor, atunci când simt o ameninţare. Lui Ruhn i se activară toate instinctele, intrând în stare de alertă

maximă, gata să apere, să atace, să măcelărească orice i- ar fi ameninţat familia. încercă să se tempereze şi îşi retrase umbrele care implorau să fie eliberate, ca să o ascundă pe Bryce din calea pericolului.

- Avem pizza în bucătărie, dacă vreţi, le strigă Ithan.

Bryce rămase tăcută şi Ruhn simţi mirosul fricii. Atinse metalul rece al

pistolului pe care îl avea prins la coapsă.

- Apropo, motanul tău este adorabil! continuă Ithan, fără să-şi ia ochii de la televizor, în timp ce mângâia pisica albă, - făcută ghem în poala lui.

Bryce închise încetişor uşa în urma ei.

- M-a speriat teribil când a sărit pe blatul de bucătărie cu câteva clipe în urmă, ştrengarul.

Lupul îşi trecu degetele prin blana mătăsoasă a

pisicii, ale- gându-se cu un tors mulţumit.
Pisica avea nişte ochi uimitor de albaştri. Cu o privire teribil de inteligentă, care se opri asupra lui Bryce.
Umbrele lui Ruhn se desfacură în jurul umerilor săi, ca nişte şerpi gata să atace. îşi trase subtil pistolul.
în spatele lui Bryce, o vibraţie familiară - energie pură împletită cu eter - îi atinse pielea, ca o sărutare.

Era o mică încurajare pentru Bryce, care rosti:

- Aceea nu este o pisică.

Hunt ajunse la timp ca să audă cuvintele rostite de Bryce prin uşa de la intrare. într-o clipă era înăuntru, cu fulgerele strânse în jurul degetelor.

- Ah, calmaţi-vă! spuse Prinţul Prăpastiei şi sări pe măsuţa de cafea.

Cu o înjurătură, Ithan sări în sus de pe canapea şi se trase cu o graţie înnăscută în dosul ei. Tharion îşi duse

mâna spre cuţitul prins la coapsă - un pumnal cu lama curbată, menit să taie adânc atunci când era scos din rană.
însă Aidas i se adresă lui Hunt, colţişorii lui de pisică lucind:
- Credeam că suntem prieteni, Orion.
- Mă cheamă Hunt! zise el printre dinţi, cu atâta ferocitate încât fulgerul îi electrocută uşor limba.
O singură mişcare era îndeajuns ca să-l prăjească

pe prinţ. Sau cel puţin să încerce să-l prăjească.
Hunt nu îndrăznea să-şi ia ochii de la Aidas ca să vadă unde era Bryce. Ruhn avea însă să se asigure că stă deoparte.
- Mi-e indiferent, spuse Aidas.
Păşi cu lăbuţele lui pe măsuţa de cafea şi sări pe covor. Hunt văzu cu coada ochiului o lumină strălucitoare şi descoperi că Ruhn era de cealaltă

parte a lui Bryce, cu Sabia Stelară în mână.
însă Bryce, afurisita, păşi în faţă. Hunt încercă să îi taie calea, însă ea îl ignoră şi, cu bărbia ridicată, spuse:
- Mă bucur să te văd din nou, Aidas.
Ruhn, Tharion şi Ithan oftară parcă cu toţii Într-un glas.
Lui Hunt i se tăie respiraţia când pisica se îndreptă legănat spre Bryce, i se

încurcă printre picioare şi se frecă de gambele ei.
- Bună, Prinţesă.
Lui Hunt îi îngheţă sângele în vene. Prinţul demon torsese cuvântul cu atâta siguranţă. Cu atâta plăcere. De parcă ar fi avut un soi de drept asupra ei. I se aprinseră fulgerele. Aidas se îndreptă spre blatul de bucătărie şi sări pe el cu graţie, apoi îi cercetă pe toţi de sus. în cele din urmă, privirea

albastră i se întoarse la Bryce.

- De ce încă nu ştii cum să îţi foloseşti puterile?

Bryce îşi roti umerii, îşi trosni gâtul şi îşi întinse mâna. în palmă îi pâlpâi o flacără de primă-lumină.

- Ştiu să le folosesc.

Pisica râse delicat.

- Scamatorii. Eu mă refer la adevăratele tale puteri. La moştenirea ta.

Hunt strânse mai tare pistolul. Bryce îl provocă pe Aidas:

- Ce puteri?

Ochii Prinţului străluciră ca nişte stele albastre.

- Mi-o amintesc pe ultima Regină Născută din Stele, Theia, şi îmi amintesc puterile ei. Păru să se înfioare. Lumina ta este lumina ei. Aş recunoaşte-o oriunde. Bănuiesc că ai şi celelalte daruri pe care le avea ea.

- Ai *cunoscut-o* pe ultima Regină Născută din Stele? întrebă Ruhn.

Printre umbrele lui Ruhn luci lumina stelară, reflectată de luciul spadei lui.
Ochii lui Aidas păreau să se fi aprins de furie, atunci când şi-i întoarse spre Prinţul Feelor.
- Am cunoscut-o. Şi l-am cunoscut şi pe prinţul sclifosit a cărui lumină ai moştenit-o *tu.*
Un val de tăcere stupefiată îi lovi pe toţi cei din cameră.

Ruhn, spre meritul lui, nu se trase înapoi nici măcar un milimetru. Cu coada ochiului însă, Hunt îi întrezări pe Tharion şi pe Ithan poziţionându-se de o parte şi de cealaltă, în spatele Prinţului Prăpastiei.

Bryce grăi, mai degrabă pentru ea însăşi decât pentru prinţul demon:

- Nu am ştiut că există lumini stelare personalizate. Am presupus întotdeauna că a mea este

doar... mai puternică decât a ta. Bryce se încruntă la Ruhn. Presupun că are sens să existe nuanţe printre Fee. Fiica cea mare a Theiei, Helena, avea lumina... şi ea s-a căsătorit cu Prinţul Pelias. Strămoşul tău.

- Este şi strămoşul tău, murmură Ruhn.

- Pelias nu a fost un prinţ adevărat! scuipă Aidas, cu colţii dezveliţi. A fost generalul Theiei şi s-a autoproclamat prinţ după

ce a luat-o cu forţa de soţie pe Helena.

- Scuze, interveni Ithan, frecându-şi faţa. Dar despre ce dracului este vorba aici?

Lupul aruncă o privire spre cutiile de pizza de pe masă, de parcă s-ar fi întrebat dacă nu cumva fuseseră presărate cu ceva droguri.

Asta-i viaţa noastră! Bine ai venit! îi venea lui Hunt să-i zică.

Bryce pălise însă.

- Regina Theia a permis aşa ceva?
- Theia era deja moartă, spuse Aidas fără nici o emoţie în glas. Pelias e cel care a ucis-o. Pisica îşi plecă fruntea spre Sabia Stelară din mâna lui Ruhn. Şi i-a furat sabia după aceea. Sabia aceea aparţine *moştenitoarei* Theiei! Nu unui moştenitor care i-a pătat descendenţa.

Bryce îşi înghiţi nodul din gât, iar Ruhn se holbă la sabia lui.

- Nu am auzit niciodată povestea aceasta! protestă Prinţul Feelor.

Aidas râse cu răceală.

- Veneratul vostru Prinţ Pelias, aşa-zisul întâi Prinţ Născut din Stele, a fost un impostor. Cealaltă fiică a Theiei a reuşit să fugă - s-a făcut nevăzută în noapte. Nu am aflat niciodată ce s-a ales de ea. Pelias s-a folosit de Sabia Stelară şi de Corn ca să se autoproclame prinţ şi apoi le-a dat mai departe

urmaşilor lui, copiii pe care Helena i-a născut în urma violurilor.
Acelaşi Corn care acum era tatuat pe spatele lui Bryce.
Lui Hunt îi alunecă un fior pe şira spinării şi aripile îi tremurară uşor.
- Sângele stricat al lui Pelias curge prin venele amândurora, îi aruncă Aidas lui Ruhn.
- Dar şi al Helenei! i-o întoarse Ruhn, recitând:
Helena cu părul ca noaptea, a cărei piele aurie

emana lumină stelară şi umbre.

Bryce ridică impresionată din sprânceană:

- Ai memorat pasajul acela?

Ruhn se încruntă, de parcă ar fi fost iritat că asta îi atrăgea atenţia surorii lui, când ei aveau un prinţ demon în faţa lor.

Bryce se întoarse însă spre Aidas şi întrebă:

- De ce ne spui toate astea acum?

Aidas lucea de furie.

- Pentru că nu am putut să le ajut. Am ajuns prea târziu şi eram prea puţini. Atunci i-am cerut fratelui meu mai mare o favoare. I-am cerut să-l înfrunte pe Pelias pe câmpul de luptă şi să îl şteargă de pe faţa pământului. Aidas făcu câţiva paşi, legănându-şi coada. îţi spun toate acestea acum, Bryce Quinlan, pentru ca trecutul să nu se repete. Faci ceva ca să ajuţi în acest război fără sfârşit?

- Te referi la cauza rebelilor? întrebă Tharion, cu chipul încordat de uluială şi teamă.
Aidas nu-şi luă ochii de la Bryce şi zise:
- Este acelaşi război pe care l-am purtat acum cincisprezece mii de ani, reînnoit doar. Acelaşi război în care ai luptat tu, Hunt Athalar, doar că într-o altă formă. A sosit însă timpul ca balanţa să se încline.

- Hei este duşmanul nostru, spuse Ithan încet.
- Este? întrebă Aidas râzând, urechile de pisică tremurân- du-i. Cine a scris istoria?
- Asterii, spuse Tharion sumbru.

Aidas îşi întoarse aprobator ochii spre el.

- înţeleg că aţi auzit adevărul într-o formă sau alta.
- Ştiu că istoria oficială a acestei lumi nu trebuie neapărat crezută.

Aidas sări de pe blatul de bucătărie şi o luă din nou spre măsuţa de cafea.

- Asterii i-au hrănit pe strămoşii voştri minciuni cu linguriţa. Sub ameninţarea cu moartea, i-au obligat pe învăţaţi şi pe filosofi să scrie versiuni ale evenimentelor pe care ei şi le-au dorit. Au şters-o pe Theia din istorie. Biblioteca pe care fosta ta angajatoare o are, a spus el, întorcându-se spre Bryce, este tot ce a mai

rămas din adevăr. Din lumea de dinainte de Asteri şi din acele câteva voci curajoase care au încercat să răspândească adevărul după aceea. Ai ştiut asta, Bryce Quinlan, şi ai protejat acele cărţi ani de zile - cu toate acestea nu ai folosit cunoştinţele pe care le ai în nici un fel.

- Ce dracu? îi aruncă Ithan lui Bryce.

- Ce a fost lumea aceasta înainte de Asteri? întrebă Aidas.

- Oamenii din vechime şi zeii lor, răspunse Tharion. Am auzit că ruinele civilizaţiei lor sunt îngropate adânc, sub mare.

Aidas îşi înclină capul.

- Şi de unde au venit Asterii? De unde au venit Feele, meta- morfii, îngerii?

- Destul cu întrebările! interveni Bryce. De ce nu ne spui, pur şi simplu? Ce legătură au toate astea cu... darurile mele?

Cuvântul păru să-i stea în gât.

- Războiul se apropie de punctul culminant. Şi puterile tale nu sunt încă pregătite.

Bryce îşi dădu coada peste umăr.

- Al dracului clişeu! Oricare ar fi celelalte puteri pe care le am, nu vreau să am nimic de-a face cu ele. Nu dacă mă leagă cumva de tine - Asterii vor vedea în asta o ameninţare serioasă. Şi pe bună dreptate!

- Lumea a murit pentru ca tu să ai aceste puteri. Lumea moare în acest război de cincisprezece mii de ani, doar pentru ca tu să ajungi acum în acest punct. Nu juca rolul eroinei reticente. *Acela* este clişeul.

Bryce părea să-şi fi pierdut cuvintele, aşa că Hunt interveni:

- Cum rămâne cu fratele tău mai mare şi armatele lui? Mi s- a părut încântat să măcelărească cetăţenii nevinovaţi din Midgard.

- Armatele acelea au avut mereu menirea de a vă ajuta. Nu de a vă cuceri.
- Atacul asupra acestui oraş din primăvară arată altceva! interveni Hunt.
- A fost o greşeală, zise Aidas. Bestiile care au pătruns aici au fost... nişte animale. Animale de casă. Micah le-a deschis uşile cuştilor. Au creat haos după bunul lor plac. Din fericire, aţi preluat controlul înainte să fie nevoie ca noi să

intervenim! declară el, cu un zâmbet pentru Bryce.

- O mulţime de persoane au murit, mârâi Ithan. Au murit copii!

- Şi în curând vor mai muri şi alţii în acest război, îi răspunse Aidas rece. Armatele din Hei vor ataca la comanda ta, Bryce Quinlan.

Cuvintele loviră ca nişte bombe.

- Rahat! strigă Ruhn, încruntat. Aşteptaţi momentul potrivit, în care

să ne războim între noi, pentru a găsi o cale de a pătrunde în sfârşit în această lume.

- Nicidecum, spuse Aidas. Cunosc deja calea de a pătrunde în această lume. Arătă cu o lăbuţă spre Bryce şi îşi înclină capul. Prin minunata mea Bryce şi Cornul de pe spatele ei.

Hunt îşi înăbuşi un mârâit la auzul cuvântului *mea*$_{y}$ în timp ce toţi ochii se întoarseră spre Bryce.

Privirea ei rămase aţintită asupra lui Aidas. Strânse din buze.

- Până la urmă, grăi Prinţul Prăpastiei, alegerea este a ta. Alegerea a fost întotdeauna a ta.

Bryce îşi scutură capul.

- Dă-mi voie să văd dacă am înţeles bine: ai venit aici ca să mă convingi să mă răscol împotriva Asterilor, în faţa tuturor acestor persoane? Şi să ce... să mă înrolez în Ophion? Nu, mersi.

Aidas chicoti.

- în dimineaţa asta, ar fi trebuit să fii mai atentă la pisicile care scurmau prin gunoaiele de pe aleea aceea a Străzii Cernelii. Ar fi trebuit să alegi un loc mai discret pentru a discuta despre rebeliune cu Fury Axtar.

Bryce şuieră printre dinţi, fără să comenteze însă, şi Aidas continuă:

- Dar, da - te rog chiar, transformă-te într-o rebelă. Ajută Ophion, dacă

ai nevoie de o autoritate
căreia să-i dai socoteală.
Pot să îţi spun fără urmă de
îndoială, înainte să mă
întrebi,
că nu am nici o informaţie
cu privire la legătura
dintre Danika Fendyr şi
Sofie Renast.
- Nici măcar nu *cunosc*
vreun rebel din Ophion,
mârâi Bryce.
Aidas se întinse pe lăbuţele
din faţă, arcuindu-şi
spinarea.

- Asta nu-i tocmai adevărat.

Hunt încremeni. Demonul căscă leneş.

- Uite unul chiar în spatele tău.

Bryce se răsuci, şi Hunt odată cu ea, cu fulgerul pregătit să lovească.

Cormac Donnall stătea în uşă, umbrele disipându-i-se de pe umeri.

Bună, agent Arc Argintat! miorlăi Aidas, înainte să se facă nevăzut

.CAPITOLUL 16

- Scuză-mă, tu eşti... *cei* se bâlbâi Ruhn, cu ochii ieşiţi din orbite la Prinţul din Avallen, care stătea în uşă. Bryce îşi mută privirea de la fratele ei la vărul lor. Ithan amuşina încetişor în direcţia lui Cormac, dându-şi cu siguranţă seama cine se aña în faţa lor.

- Agent Arc Argintat? întrebă autoritar Tharion.

- Tatăl tău ştie despre asta? sări şi Ruhn. Tatăl *meu* ştie?

Bryce schimbă o privire cu fratele ei. Puteau folosi informaţia în avantajul lor. Poate că aşa avea să scape de logodnă...
Chipul lui Cormac se întunecă, ameninţător.
- Nu. Nici nu vor afla vreodată.
Ameninţarea răsuna în fiecare cuvânt rostit.
Bryce s-ar fi alăturat conversaţiei, dacă steaua din piept nu i s-ar fi aprins, luminând prin materialul rochie. O astupă cu palma.

Numai Aidas ar fi fost în stare să îl dea de gol pe Cormac şi apoi să se facă nevăzut. Bryce bănuia că tot Prinţul Prăpastiei fusese acela care îl lăsase pe Cormac să treacă de vrăji, folosin- du-se de puterile lui păcătoase.
Al dracului demon!
Cormac se uită încordat în jurul camerei.
- Ce dracului ştiţi voi despre Sofie Renast?

Bryce îşi apăsă mâna mai tare pe piept, frecându-şi pielea, şi zise:

- Ce dracului ştii tu despre Sofie Renast, *agent Arc Argintat?*

Cormac se răsuci spre ea.

- Răspunde-mi!

Hunt îi tăie calea. Fulgerele îi făceau aripile să scapere. Era un adevărat alfa-măgar, însă ceva din atitudinea lui îi încălzea lui Bryce inima.

Tharion se lăsă pe canapea, cu un braţ în

lungul pernelor rezemate de spătar. îşi cercetă unghiile şi îi aruncă lui Cormac:

- Şi tu cine eşti?

Umbrele alunecară în josul braţelor lui Cormac, ca nişte valuri de fum, care i se desprindeau din umeri. Semănau cu umbrele lui Ruhn, dar erau mai întunecate, mai sălbatice. O mică parte din Bryce era impresionată. Prinţul din Avallen tună:

- Cormac Donnall! Te mai întreb o singură dată, Neamul apelor. Ce ştii despre Sofie?

Tharion îşi aşează picior peste picior.

- De unde ştii că sunt din Neamul apelor?

Solas, oare Tharion îl zgândărea doar ca să se amuze?

- Pentru că puţi a peşte! îi aruncă prinţul, iar Tharion - zeilor! - îşi ridică braţul ca să se miroasă.

Ithan chicoti. Majoritatea Vanirilor puteau să-şi dea seama atunci când cineva din Neamul apelor era în formă umanoidă după mirosul de apă şi sare - care nu era neplăcut, însă în mod cert nu putea fi confundat cu nimic altceva. Nici Hunt şi nici Ruhn nu zâmbeau. Bryce trebuia să recunoască faptul că fratele ei arăta destul de impunător. Nu că i-ar fi spus vreodată asta şi lui! Tharion rânji la Cormac.

- Bănuiesc că Sofie este... iubita ta?

Bryce clipi o dată. Cormac dădu drumul unui mârâit care-i răsună până-n oase.

- Impresionant! îi murmură Hunt, dar Bryce nu avea chef de glume.

Cormac se întoarse din nou spre ea:

- O cunoşti pe Sofie.

- Nu o cunosc... Nu am cunoscut-o! spuse Bryce, trecând lângă Hunt. Nu am auzit de ea niciodată până

ieri, când *el* a venit să-mi pună nişte întrebări.
Bryce îi aruncă o privire lui Tharion, care-şi ridică mâinile cu degete lungi.
- însă acum am şi eu al dracului de multe întrebări pe care vreau să le adresez, aşa că... am putea să ne... aşezăm cu toţii şi să discutăm? în loc să ne înfruntăm aşa, în poziţiile acestea bizare?
Bryce închise uşa de la intrare şi apoi luă loc pe unul dintre scaunele din

bucătărie, azvârlindu-şi pantofii cu toc sub el. Ruhn îl ocupă pe cel din stânga ei, iar Hunt se aşează pe cel din dreapta. Cormac rămase singurul în picioare, în mijlocul sufrageriei, rotindu-şi privirea de la unul la altul.

- De ce umbrele tale arată diferit faţă de cele ale lui Ruhn? îl întrebă Bryce pe Cormac.

- Asta este primul lucru pe care vrei să-l ştii? murmură Hunt.

Bryce îl ignoră.

- De unde o ştii pe Sofie? fu singurul lucru pe care îl zise Cormac.

Bryce îşi dădu ochii peste cap.

- Ţi-am spus deja - nu o cunosc. Tharion, îl linişteşti tu?

Tharion îşi puse mâinile- n sân şi se aşeză mai comod între perne.

- Mi s-a cerut să îi confirm moartea.

Bryce băgă de seamă că răspunsul lui Tharion putea fi interpretat ca şi cum el doar primise ordin să se asigure că o rebelă periculoasă era moartă. Deştept bărbat.

- Şi ai facut-o?

Vocea lui Cormac scăzuse cu un ton. Tremura uşor, de parcă s-ar fi controlat să nu se repeadă asupra lui Tharion. în păr îi luceau scântei de jăratec.

Hunt îşi sprijini însă coatele de blatul de

bucătărie. Fulgerele şerpuiau în lungul aripilor lui, iar chipul îi era înspăimântător de calm. Era întruparea supranumelui său: Umbra Mortis. Lui Bryce i se aprinse sângele în vene atunci când îngerul vorbi:

- Trebuie să înţelegi că nu ţi se va mai răspunde la alte întrebări şi că nu vei părăsi această încăpere până când nu ne vei convinge de câteva lucruri esenţiale.

Zeilor. Hunt nu glumea. Lui Bryce i se acceleră pulsul.

- Aşa că, respiră adânc! îl sfătui Hunt pe prinţ. Calmează-te! îngerul zâmbi, arătându-şi toţi dinţii. Şi ascultă sfatul domnişoarei şi stai dracului jos!

Bryce strânse din buze, ca să-şi ascundă zâmbetul. Cormac respiră odată. Apoi încă o dată. Bryce îi aruncă o privire lui Ithan, dar atenţia lui era Axată asupra prinţului. îi studia ñeca- re

mişcare, de parcă ar fi fost unul dintre oponenţii lui de pe terenul de sunball. Ruhn însă îi întâlni privirea, cu ochii aprinşi de mirare. îi şopti în minte: *Nu m-am aşteptat la asta.*
Bryce vru să răspundă, dar umbrele din jurul braţelor lui Cormac dispăruseră. Umerii lui laţi se relaxaseră. Bărbatul se îndreptă spre masa din sufragerie şi se aşeză pe un scaun. Ochii îi erau mai limpezi - era mai calm.

Steaua din pieptul ei se stinse de asemenea. Ca şi cum s-ar fi liniştit, pentru că totul era bine.

- Bun, zise Hunt pe tonul acela autoritar care o aprindea pe Bryce pe dinlăuntru. Să începem cu începutul: cum ai intrat? Locul ăsta este protejat până la cer şi-napoi.

- Pisica aceea... sau ne-pisica. Acel cineva care... a ştiut cine sunt.

Nemulţumirea de pe chipul prinţului trăda faptul că nu

avea de gând să renunţe la întrebările pe care le avea în această privinţă decât pentru moment.

- A lăsat o gaură în peretele de vrăji.

Hunt dădu din cap calm, de parcă nu ar fi fost un lucru al dracului de serios.

- Şi de ce ai venit aici, tocmai acum?

Intrase în rolul de interogator. De câte ori făcuse asta pentru Legiunea 33?

Cormac îl arătă pe Tharion.

- Pentru că cred că vânăm aceeaşi persoană: Emile Renast. Vreau să ştiu ce informaţii aveţi voi.
Bryce nu-şi putu controla uimirea. Tharion îşi păstră însă un chip de piatră. Era expresia Căpitanului Inteligheţiei Reginei Râului. îl întrebă pe Cormac:
- Pippa Spetsos este cea care te-a trimis?
Cormac râse sarcastic.

- Nu. Pippa este cea din cauza căreia Emile a fugit de pe *Bodegraven.*

- Atunci, cine te-a trimis să-l cauţi pe Emile? întrebă Hunt.

- Nimeni! răspunse Cormac, respirând din nou adânc. Am fost trimis aici cu un alt scop. Cu mai multe scopuri. însă găsirea lui Emile... îşi încleştă falca. Eu şi Sofie am fost apropiaţi. Am ajutat-o să-l elibereze pe Emile din Kavalla. înainte să... înghiţi

în sec. I-am făcut o promisiune. Nu doar ca de la agent la agent, dar ca... prieten. I-am promis să am grijă de Emile. Am dezamăgit-o. Din toate punctele de vedere, am dezamăgit- o.

Ori e un actor extraordinar, îi spuse Ruhn lui Bryce, în gând, *ori a fost îndrăgostit de Sofie.*

De acord, îi răspunse Bryce.

- De ce a fugit Emile de Pippa? îl întrebă Tharion.

Cormac îşi trecu degetele prin părul blond.

- îi era teamă de ea. E un băiat inteligent. Pippa este o fanatică pe cale să fie promovată în Comandamentul Ophion. Cum atâtea dintre bazele noastre au fost distruse recent, cei din Ophion au ajuns suficient de disperaţi încât să-i ia în calcul ideile. Mă tem că în curând le vor

şi pune în practică. Nu există limită pe care ea şi unitatea ei de soldaţi, Căderea Luminii, să nu o încalce. La voi nu s-a auzit despre masacrul leoparzilor din urmă cu un an?

Bryce nu-şi putu opri fiorii care-i alunecară pe şira spinării. Ithan spuse încetişor:

- Ba da.
- Aceea a fost ideea Pippei, zise Cormac, pusă în practică de Căderea Luminii. Au folosit acei

copii şi bebeluşii Vaniri pentru a-i atrage pe părinţii lor afară din bârloguri - şi apoi i-au ucis pe toţi. Doar de dragul de a ucide. Pentru că erau Vaniri şi *meritau* să moară. Chiar şi copiii. A spus că e o parte a procesului de purificare a lumii. Că aşa îşi croiesc drumul spre vârf: spre Asteri. De aceea şi-au ales numele *Căderea Luminii.*

Hunt îi aruncă o privire lui Tharion, care dădu grav

din cap. Din câte putea să-şi dea seama, şi Căpitanul Inteligheţei auzise despre asta.

Cormac continuă:

- Pippa îl vede pe Emile ca pe o armă. în noaptea evadării, când băiatul a distrus submarinele imperiale Omega, aproape că îşi ieşise din minţi de entuziasm. L-a speriat cu frenezia ei de a-l trimite pe câmpul de luptă şi Emile a fugit cu o barcă de salvare,

înainte să apuc să-l conving că sunt de partea lui. Băiatul a ajuns în cel mai apropiat port şi de acolo a furat o altă barcă.

- Descurcăreţ copil, murmură Ithan.

- Am reuşit să-i iau urma până pe malurile acestui oraş. Cormac îşi plecă fruntea spre Tharion. Te-am văzut în mlaştini, în apropierea bărcii abandonate. Mi-am dat seama că şi tu eşti pe urmele lui. Te-am urmărit

până când ai dat de rămăşiţele soldatului din Căderea Luminii - aşa că am dedus că cel puţin bănuieşti că Pippa îl vrea pe Emile în unitatea ei. Dacă pune mâna pe el îl va târî înapoi la baza Ophion şi îl va folosi ca pe o armă. Va deveni exact ceea ce i-a înfricoşat pe Asteri atunci când au decis să vâneze toate Păsările Tunetului, cu secole în urmă. Cormac îşi îndreptă privirea spre Hunt. M-ai întrebat de ce

am venit aici, tocmai
acum? Pentru că am băgat
de seamă că bărbatul
acesta din Neamul apelor
se tot întorcea aici, şi mi-
am dat seama că s-ar putea
să Aţi şi voi implicaţi
cumva - voi, chiar cei pe
care am fost trimis să îi
întâlnesc în Lunathion. Am
sperat chiar că Emile va ñ
aici. îşi încordă din nou
maxilarul. Dacă ştiţi unde
este Emile, spuneţi-mi, vă
rog. Nu este în siguranţă.

- Nu înţeleg, interveni Ruhn. Tu şi Pippa faceţi amândoi parte din Ophion, dar tu încerci să îl găseşti pe Emile pentru... a-l proteja de Ophion?

-Da.

- Nu îi vei călca pe coadă pe cei din Ophion?

- Comandamentul nu va aña niciodată că m-am implicat în asta, declară Cormac. în mod oficial, eu sunt în oraş cu o altă misiune.

Lui Bryce nu îi plăcea deloc cum sună asta. Se dădu jos de pe taburet şi făcu un pas spre masa din sufragerie. începu să vorbească, înainte să se gândească bine la ce avea de spus.

- Tu te aştepţi ca noi să avem încredere în tine când tu ai fost atât de obsedat de o bucată de metal încât ai vrut să-mi ucizi fratele pentru ea?

îşi flutură mâna înspre Ruhn şi Sabia lui Stelară.

Ruhn mormăi surprins când Cormac zise:

- Asta a fost acum cincizeci de ani. Lumea se mai schimbă. Priorităţile devin altele.

însă Bryce se apropie şi mai mult de masa din camera de zi, fără să-i pese dacă prinţul vedea în asta o provocare.

- Feele nu se schimbă. Voi, rataţii de modă veche, nu vă schimbaţi.

Cormac se uită la ea şi la Ruhn cu un dispreţ palpabil.

- Voi, Feele din Valbara, sunteţi nişte plângăcioşi. Nu ai învăţat nimic despre tine însuţi, despre destinul tău, *Prinţule* Ruhn, atunci când am concurat cu tine?

- L-ai înjunghiat pe Dec, răspunse Ruhn moale. Eu nu prea aş numi *asta a concura.*

- Să presupunem că îţi credem povestea, interveni

Tharion. De ce s-ar alătura o Fee rebelilor din Ophion?

- M-am alăturat lor pentru că am simţit că aşa este corect, spuse Cormac. Detaliile nu sunt relevante.

- Nu şi dacă lucrezi pentru Asteri, zise Bryce.

- Crezi că v-aş putea da pe mâna Asterilor? râse Cormac, rece şi gol. Nu aş dori o asemenea soartă nimănui. închisoarea lor de sub palatul de cristal este mai întunecată şi mai periculoasă decât Gheena.

- Ştiu. Am fost acolo, comentă Hunt rece.
Bryce ura umbrele care îi acoperiseră privirea. Umbre pe care ar fi dat orice ca să le vindece. Ar fi dat orice să le alunge. Echipa trebuia să supravieţuiască cu orice preţ - el era echipa ei. Nu îi păsa dacă asta o făcea să fie laşă.
Cormac continuă, ignorându-l pe Hunt:
- Sofie a devenit agent Ophion pentru că Asterii i-

au măcelărit familia. Familia umană şi pe strămoşii ei din rasa Păsării Tunetului. Nu voia decât să îşi găsească fratele. Tot ce a făcut a fost pentru el.

Tharion îşi deschise gura, dar Bryce îşi ridică mâna, oprin- du-l, şi i se adresă lui Cormac:

- Tharion a trecut ieri pe aici pentru a mă întreba despre legăturile care au existat între... o persoană din trecutul meu şi Sofie.

Iniţial, s-a purtat foarte dubios - Bryce îi aruncă o privire urâtă lui Tharion -, dar până la urmă am reuşit să scot câte ceva de la el. în esenţă: faptul că îl caută pe Emile pentru Regina Râului.
Cormac miji ochii la Tharion.
- Ce vrea regina ta de la acest băiat?
Tharion ridică din umeri.
- Nimic bun, pot să pariez! murmură Ruhn.

Tharion mârâi amenințător la Ruhn, şi Bryce merse mai departe:

- Mie nu îmi pasă de politică. Emile este un copil şi este pierdut - vreau să îl găsesc.

Şi mai voia şi să găsească răspunsuri în privința relaţiei Da- nikăi cu Sofie, dar... asta putea să mai aştepte pentru moment. Voia mai întâi să îşi dea seama ce e cu Cormac.

Ochii Prinţului din Avallen se mai îmblânziseră puţin, plini de gratitudine.
S-ar putea preface, îi comunică Ruhn.
S-ar putea, dar instinctul îmi spune că nu o face! îi răspunse Bryce, înainte de a-şi pleca fruntea către Cormac:
- Nu e de glumă cu Căprioara. A depus atâta efort ca să o ucidă pe Sofie pentru că şi-a eliberat fratele? Sau pentru că Sofie este Pasărea Tunetului?

Cormac îşi strânse degetele-n pumni.

- Căprioara a depus atâta efort pentru Sofie, pentru că aceasta, ca să se asigure că Ophion îl va ajuta pe Emile, a adunat informaţii secrete despre Asteri şi s-a asigurat că cei din Comandament ştiu asta.
- Poftim? răbufni Hunt, scuturându-şi aripile.
- Ce fel de informaţii? întrebă Tharion, cu chipul întunecat.

Cormac îşi scutură capul.

- Sofie era singura persoană care ştia. Mi-a menţionat doar că este vorba despre ceva important - ceva care poate schimba soarta războiului. Că Ophion ar ucide ca să pună mâna pe acele informaţii. Şi că adversarii noştri ar ucide ca să le ascundă.

Din celălalt capăt al camerei, Ithan îi privea cu ochi mari. îl pregătise oare antrenamentul lui pentru o

astfel de situaţie? Pe ea o pregătise oare?

- Asterii au trimis-o pe Căprioara să o ucidă pe Sofie, înainte ca aceasta să apuce să transmită altcuiva informaţiile, spuse Tharion. Cormac făcu o grimasă.

- Da. Dar suspectez că aceasta a ştiut că Sofie rezistă în faţa torturii şi că a decis că cel mai bine este ca informaţiile să piară odată cu ea. Se cutremură, însă continuă: Ştiţi, când a ajuns în Kavalla i-au smuls

unghiile. Mi-a spus că, după ce i le-au smuls pe cele de la o mână şi i-au cerut informaţii, ea le-a întins şi cealaltă mână.
Cormac râse în sinea lui. Unul dintre gardieni a leşinat.
- Curajoasă femeie! spuse Ithan încetişor.
Cormac dădu recunoscător din cap spre el. Bryce şi-ar fi dorit să fi spus şi ea măcar atâta lucru. Işi privi unghiile cu manichiură impecabilă. Se întrebă

dacă ea ar fi putut rezista dacă ar fi ajuns vreodată în situaţia lui Sofie.
Cormac se întoarse din nou spre Tharion, cu o expresie sumbră pe chip.
- Spune-mi că măcar i-a tras un glonţ în cap lui Sofie, înainte să o arunce în adânc.
- Nu ştiu, îi răspunse Tharion. Nu i-am găsit corpul.
- Poftim?
Umbrele se învârtejiră din nou în jurul lui Cormac.

Tharion continuă:

- Greutăţile de plumb şi lanţurile cu care fusese legată erau pe fundul mării. Dar trupul lui Sofie dispăruse. Iar cătuşele fuseseră descuiate.

Cormac sări în picioare.

- Sofie este în viaţă?

În glas i se citea o speranţă încărcată cu atât de multă disperare. Era iubire adevărată? Sau speranţa că informaţiile pe care le avea Sofie nu se pierduseră?

- Nu ştiu, îi răspunse Tharion. De aceea am venit la Bryce. A avut o prietenă care a cunoscut-o pe Sofie cu ani în urmă. Cercetez legăturile care ar fi putut să existe între ele - mă întreb dacă nu cumva ne-ar putea oferi indicii în privinţa locului în care se află Emile. Tharion ridică din umeri. Am dovezi care mă fac să cred că, cu ani în urmă, au stabilit un loc sigur de întâlnire pentru situaţii de felul acesteia, şi

că Emile s-ar putea îndrepta într-acolo. Sofie la fel, dacă mai este în viaţă. Oare Sofie îi transmisese acele informaţii vitale fratelui ei? Bryce simţi privirea lui Hunt, care spunea: *Nici să nu te gândeşti*

Cormac, care începuse să se plimbe agitat prin încăpere, zise:

- Sofie a făcut Saltul - la un centru ilegal, care nu ţine registre. M-am gândit că este cu putinţă să fi

supravieţuit, dar cum nu m-a contactat... Prinţul făcu ochii mici la bărbatul din Neamul apelor. Ce altceva mai ştii?

- Ţi-am spus tot ce ştiu! minţi Tharion, încrucişându-şi picioarele. Cormac rânji zeflemitor la el:

- Şi cum rămâne cu Danika Fendyr?

- Ce-i cu ea? întrebă Bryce înmărmurită.

Hunt îi aruncă din nou o privire care o avertiza să nu deschidă gura.

- Ea şi Sofie se cunoşteau, zise Cormac. Danika este cea care a găsit un loc sigur de întâlnire, nu-i aşa?

- Nu ai de unde să ştii asta, îi zise Hunt.

- Ba da, spuse Cormac, fixându-şi privirea asupra lui Bryce, asupra stelei din pieptul ei, care începuse să pâlpâie din nou. Este motivul pentru care am

fost de acord să mă căsătoresc cu Bryce.
Ruhn avea nevoie de câteva clipe ca să asimileze totul. îşi îndreptă precaut privirea spre vărul lui.
- Eu credeam că ai fost de acord să te căsătoreşti cu mine pentru că am o personalitate de învingătoare, spuse Bryce râzând.
Cormac nu schiţă nici un zâmbet.
- Am fost de acord să te iau de nevastă pentru că

aveam nevoie de o cale de acces în viaţa ta. Şi a ta, vere! îi spuse lui Ruhn. Athalar întrebă autoritar:

- Şi nu puteai să le faci o vizită prietenoasă, ca între rude?

- Feele din Avallen şi cele din Valbara nu sunt în relaţii *prietenoase.* Suntem aliaţi, dar şi rivali. Am avut nevoie de un pretext pentru a putea veni aici. Trebuia să vin, ca să-l găsesc pe Emile. A fost o binecuvântare din partea

lui Urd că şi Ophion mă vor în oraş pentru o altă misiune.

Bryce se încruntă.

- Să mă obligi să mă căsătoresc cu tine mi se pare o mişcare extremă.

- Este singurul atu pe care îl am: urmaşii pe care i-aş putea da.

Ruhn pufai. Până la urmă, el şi vărul lui aveau în comun mai multe decât îşi închipuise.

- De ce ai avea nevoie să intri în viaţa mea?

- Pentru că poţi vorbi cu ajutorul gândurilor, nu-i aşa? Aşa aţi reuşit, tu şi prietenii tăi, să supravieţuiţi în Peştera Prinţilor, în timpul Calvarului. Aţi luptat ca şi cum aţi fi gândit cu toţii la fel. Nu i-ai mărturisit asta tatălui meu niciodată, dar *eu* am avut bănuielile mele. Este un dar rar al celor Născuţi din Stele. Un dar

pe care Ophion şi-l doreşte foarte tare.

- Cum rămâne cu verii tăi... gemenii? întrebă Ruhn. Şi ei pot comunica mental.

- Ei nu sunt de încredere. Ştii asta.

- Să nu-l laşi să te ducă cu zăhărelul, Danaan! interveni Athalar. Să îl căutăm pe Emile este una. Dacă îl laşi să-şi termine discursul, eşti cu un pas mai aproape de a lucra pentru Ophion. Asterilor nu

le va păsa dacă ai fost de acord sau l-ai refuzat. îl privi în ochi pe Cormac. Dâ-mi voie să îţi amintesc că Ophion se confruntă cu legiuni întregi, care îi depăşesc atât ca număr, cât şi ca putere. Dacă vreunul dintre Asteri iese pe câmpul de luptă, s-a zis cu voi toţi.

Puterea unuia dintre Asteri, steaua sfântă care strălucea în- lăuntrul lor, putea echivala cu aceea a

unei întregi armate. Hunt continuă:

- Dacă Asterii aud că *agentul Arc Argintat* vrea să îl recruteze pe Ruhn, vom fi luaţi cu toţii la interogatoriu. Asta dacă suntem norocoşi. Dacă nu, vom fi executaţi.

- Nu păreai să ai asemenea preocupări atunci când te-ai răsculat, îngerule Căzut! îi aruncă prinţul.

- Am învăţat pe propria-mi piele, răspunse

Hunt printre dinţi. Acum prefer să-mi protejez prietenii, ca să nu treacă şi ei prin acelaşi lucru.

Pentru Ruhn, nu ar fi trebuit să conteze că Athalar îl considera un prieten. Dar conta.

- Nu doar că eşti nebun pentru că ne spui toate astea... eşti şi necugetat, adăugă Hunt. Am putea să te vindem într-o clipă.

- Sau eşti un spion al Asterilor, care încearcă să

ne întindă o cursă, completă Tharion.

- Credeţi-mă, nu împărtăşesc aceste informaţii cu toată lumea! le răspunse Cormac zeflemitor. îl măsură pe Athalar. Poate că tu ai făcut nişte greşeli prosteşti în trecut, Umbra Mortis. Dar eu nu le voi repeta.

- Du-te dracu!

înjurătura venise de la Bryce, pe un ton jos, ucigător.

Ruhn i se adresă lui Cormac, sperând să dezamorseze puţin situaţia:

- Nu am de gând să mă amestec nici cu tine, nici cu Ophion. Nu îmi voi asuma acest risc. Aşa că nici nu te deranja să-mi spui pentru ce ai nevoie de... darul meu.

Ura faptul că vărul lui îi cunoştea secretul. Că Tharion îl privea acum cu un amestec de uimire, admiraţie şi precauţie.

Cormac râse amar.

- Nu vrei să rişti binele familiei şi al prietenilor tăi? Cum rămâne cu prietenii şi familiile fără număr din Pangera care sunt torturaţi, exploataţi ca sclavi şi ucişi? Te-am văzut intrând în acest apartament mai devreme şi am dedus că îl ajuţi pe Căpitanul Ketos să îl găsească pe Emile. De aceea m-am gândit că va fi uşor să te conving să mă ajuţi. Dar, din câte văd, cu toţii vreţi

să vă puneţi propriile vieţi mai presus decât acelea ale altora.

- Du-te dracului! mârâi Hunt. Ai văzut ce s-a petrecut aici în primăvară?

- Da. Asta m-a convins de... compasiunea voastră. Se întoarse spre Bryce. Am văzut că ai alergat în Luncile Asphodel. La oameni. îi aruncă o privire lui Ithan. Şi pe tine te-am văzut. Am crezut că asta înseamnă că veţi rezona cu durerile lor

mai mari. I se adresă din nou lui Bryce: De aceea am vrut să fiu aproape de tine. Tu şi Danika aţi salvat acest oraş. Mi-am dat seama că voi două aţi fost apropiate. Am vrut să văd dacă ştii ceva din interior. Bănuiesc de ceva timp că Danika a pregătit un loc de întâlnire cu Sofie. Se întoarse spre Tharion. Unde crezi că ar putea fi acesta?

- în nici un loc de bine, murmură Tharion. Vei

primi mai multe informaţii atunci când vom fi pregătiţi, prinţişorule!
Cormac se zburli, flăcările aprinzându-i-se din nou în plete, dar Bryce interveni:
- Cum s-au cunoscut Danika şi Sofie?
Din câte putea Ruhn să îşi dea seama, aceea era prioritatea surorii lui.
Cormac îşi scutură capul.
- Nu sunt sigur. Dar, din câte mi-a spus Sofie, Danika avea nişte bănuieli în privinţa Asterilor şi avea

nevoie de cineva care să i le confirme. Sofie a fost persoana aceea.
Lui Bryce i se aprinseseră ochii - ardeau. Nu-i picase bine. Bryce se încruntă şi spuse:
- Danika a murit acum doi ani. Sofie are aceste informaţii de atât de mult timp?
- Nu. Din câte am înţeles, cu trei ani în urmă, Danika i-a cerut lui Sofie să se infiltreze. Dar lui Sofie i-a luat ceva timp. Danika a

murit înainte ca Sofie să îi poată transmite ceea ce aflase. Atunci când, în cele din urmă, a obţinut informaţiile, a hotărât să le folosească pentru a strânge Ophion cu uşa, astfel încât aceştia să îşi respecte învoiala şi să îl salveze pe Emile.

- Deci Danika a lucrat pentru *Ophion*? întrebă Ithan.

Chipul lupului era un portret al uimirii.

- Nu, răspunse Cormac. Avea legături cu ei, dar nu le dădea socoteală. Din câte am înţeles de la Sofie, Danika îşi avea propriile interese.

Bryce îşi aţinti privirea asupra lui Cormac, cu fruntea uşor aplecată într-o parte. Ruhn cunoştea acea privire.

în mod cert, Bryce punea ceva la cale. Pusese cu siguranţă deja ceva la cale.

Bryce se apropie de Cormac. în încăpere nu se

auzea decât sunetul tălpilor ei goale pe podea. Ruhn se pregăti sufleteşte pentru ce avea să-i iasă pe gură.

- Ca să ştii, nu cred că Aidas are obiceiul să lase devotaţi ai Asterilor să intre în apartamentul meu.

- Aidas! tresări Cormac, cu chipul pal. Pisica aceea era Prinţul Prăpastiei?

- Dap! confirmă Bryce. Şi cred că Aidas mi te-a adus în chip de dar.

Athalar clipi uluit la ea, dar Bryce continuă:

- Poţi să vorbeşti cât vrei despre faptul că l-ai urmărit pe Tharion până aici, că vrei să îl recrutezi pe Ruhn, dar să nu crezi pentru o clipă că Aidas nu a avut nici un rol în faptul că te-ai aflat aici fix atunci când mi-a vorbit despre puterile mele. Bryce îşi puse mâinile-n sân. Ce ştii despre darurile celor Născuţi din Stele?

Cormac nu răspunse. Ruhn se trezi vorbind, pe jumătate înspăimântat că Bryce ar fi putut să aibă dreptate.

- Ţi-am povestit că vărul nostru a fost atât de obsedat să găsească Sabia Stelară încât a învăţat tot ce a putut despre puterile Născuţilor din Stele. Este o adevărată bibliotecă vie.

Cormac îi aruncă o privire tăioasă, dar recunoscu:

- Este adevărat că mi-am petrecut... o mare parte

a tinereţii citind despre diverse puteri.

- Prinţ rebel şi şoarece de bibliotecă, rânji Bryce. Athalar o privea de parcă ar fi fost convins că şi-a pierdut minţile.

- Voi face un târg cu tine. Hunt mormăi, însă Ruhn era încântat. Aceea era Bryce pe care o ştia el - întotdeauna căutând avantajele unei situaţii date.

- Nu eşti interesată să ajuţi din bunătatea inimii

tale, Prinţesă? o tachină Cormac.

- Vreau să scap de căsătoria asta, spuse Bryce leneş, trecân- du-şi degetul în lungul blatului de bucătărie.

Ruhn se prefăcu că nu observă tre murul lui Athalar.

- Dar ştiu că, dacă logodna mea se va încheia prea curând... tatăl meu îmi va trimite pe cap pe altcineva, care nu va fi poate la fel de motivat să

coopereze cu mine. Era adevărat. Aşa că vom face echipă cu Tharion, aici de faţă, ca să-l găsim pe Emile. Am să te ajut şi să afli ce informaţii voia Danika să obţină cu ajutorul lui Sofie. Dar vreau ca logodna să se încheie atunci când voi considera eu că a sosit momentul potrivit. Şi vreau să mă înveţi despre magia Născuţilor din Stele. Dacă nu eşti de acord, noroc! Mă voi asigura să o îndrept pe

Pippa şi Căderea Luminii în direcţia ta.
Hunt rânji. Ruhn reuşi să se abţină. Tharion îşi puse doar mâinile la ceafa. Ithan era singurul surprins. De parcă ar fi fost prima oară când vedea acea parte a lui Bryce.
- Bine, spuse Cormac. Dar nu vom rupe logodna decât după ce îmi voi încheia misiunea dată de Ophion aici. Am nevoie de un pretext pentru a rămâne în Valbara.

Ruhn se aşteptase ca Bryce să obiecteze, dar ea părea să se gândească la propunere.

- Avem nevoie de un pretext pentru a ne afişa împreună, grăi ea. Altfel, toţi cei care ştiu ce rahat eşti se vor întreba de ce Hei mi-aş distruge reputaţia pierzându-mi timpul alături de cineva ca tine. Ar fi suspicios.

Hunt tuşi.

Ruhn îşi dădu drumul la gură:

- Eu sunt singurul care crede că este o nebunie?
- Eu cred că suntem cu toţii morţi, doar pentru că am discutat despre asta, adăugă Ithan.
Hunt îşi frecă însă barba şi grăi cu solemnitate:
- Trebuie să discutăm înainte de a lua o hotărâre.
Bryce îi atinse uşor mâna.
Ruhn mormăi, în asentiment cu Athalar şi se adresă vărului său:
- Ne-ai lovit cu o grămadă de informaţii.

Trebuie să le digerăm. îşi flutură mâna spre uşă, concediindu-1: Te contactăm noi.
Cormac nu se mişcă nici măcar un centimetru.
- Va trebui să faceţi un jurământ de sânge, ca să fiu sigur că nu veţi vorbi cu nimeni.
Ruhn râse.
- Nu fac nici un jurământ de sânge. Poţi avea încredere în noi. Dar noi putem avea încredere în tine?

- Dacă eu pot avea încredere în nişte laşi care îşi fac unghiile cu ojă în timp ce restul lumii suferă, atunci puteţi avea şi voi în mine.
- Eşti absolut fermecător, Cormac, îi aruncă Bryce ironic.
- Faceţi un jurământ de sânge şi voi pleca.
- Nu, spuse Bryce, surprinzător de calmă. Am programare la manichiuristă în zece minute.

- Voi avea nevoie de răspunsurile voastre mâine, mârâi Cormac. Între timp, îmi încredinţez viaţa în mâinile voastre. Ochii îi alunecară spre Ruhn. Dacă vei vrea să îmi auzi *planul,* mă vei găsi la Straja şi Arcaşul. Serviciile tale vor fi... foarte apreciate.

Ruhn nu spuse nimic. Măgarul putea să se ducă dracului din partea lui.

Cormac miji ochii la el, amuzat.

- Tatăl tău nu ştie încă de darul tău, nu-i aşa?
- Mă ameninţi? mârâi Ruhn.

Cormac ridică din umeri şi se îndreptă spre uşă.

- Vino la bar şi vei afla.
- Măgarule, murmură Ithan.

Cormac se opri în uşă, cu mâna pe clanţă. Trase adânc aer în piept, muşchii puternici ai spatelui încordându-i-se. Când îşi întoarse privirea peste umăr, în ea nu se mai

citeau nici ameninţări, nici amuzament.

- Dincolo de Sofie, dincolo de Emile... Lumea aceasta ar putea fi mai mult decât este. Lumea aceasta ar putea fi *liberă.* Nu înţeleg de ce nu aţi vrea asta.

- E greu să te bucuri de libertate, i-o întoarse Hunt sumbru, dacă eşti mort.

Cormac deschise uşa şi păşi în mijlocul umbrelor.

- Nu mă pot gândi la o cauză mai bună căreia să-mi dăruiesc viaţa.

CAPITOLUL 17

- Mai are şi altcineva sentimentul că este pe cale să se trezească dintr-un coşmar?

Cuvintele lui Ithan răsunară în tăcerea goală din apartament.

Bryce verifică ceasul de la telefon. Oare chiar nu trecuse decât mai puţin de o oră de când păşise pe străzile aglomerate de la

prânz, alături de Ruhn? Îşi frecă leneş steaua, care încă lucea pal, şi spuse, fără să se adreseze cuiva anume:

- Trebuie să mă întorc la Arhive.

- După tot ce s-a întâmplat, tu te întorci la *muncă*? o întrebă Ruhn. însă Bryce străbătu încăperea, cu o privire care îl făcu pe Hunt să o urmeze. £1 o înţelegea întotdeauna - nu aveau

nevoie de fandoseala lui
Ruhn cu vorbitul în gând.
Bryce se opri în faţa uşii de
la intrare. Nu mai simţea
nimic din puterile lui
Cormac, nici măcar un fir
de umbră. Nici măcar o
scânteie. Pentru o clipă,
Bryce îşi dori să se fi putut
întoarce la calmul lui
Lehabah, la serenitatea
galeriei şi a bibliotecii ei
liniştite.
însă toate acelea erau
pierdute pentru totdeauna.

Bryce, luându-şi un chip cât mai neutru, se adresă bărbaţilor care o urmăreau, cu tot calmul de care era în stare:

- în vieţile noastre a fost aruncată o adevărată bombă. Una care stă să explodeze. Trebuie să mă gândesc. Şi am un loc de muncă la care sunt obligată să ajung.

Un birou la care putea închide uşa, înăuntrul căruia putea să se decidă dacă voia să fugă cât o ţin

picioarele din calea bombei, sau să îi înfrunte distrugerea.
Hunt Işi lăsă mâna pe umărul ei, fără să spună însă nimic. Sărise în faţa unei bombe pentru ea, cu doar câteva luni în urmă. O protejase cu trupul lui împotriva proiectilului cu pucioasă. Acum însă, nu avea cum să o protejeze.
Bryce nu putea să suporte grija şi teama pe care ştia că i le va citi pe chip. Hunt ştia în ce sunt pe cale să se

bage. Ştia cu ce duşmani se confruntă şi ce şanse de reuşită aveau. Aşa că se răsuci spre Tharion şi spuse:

- Cum vrei să procedăm, Tharion? Şi nu mă refer la sforile Reginei Râului, ci la tine - ce vrei *tu* să faci?

- Aş începe cu acest apartament! spuse Tharion, rezemân- du-se cu capul de canapea. Vreau să găsesc răspunsuri. Indiferent de ordinele pe care le-am primit, vreau să aflu

adevărul - vreau să cunosc duşmanul pe care îl am dinainte, precum şi pe cel din spatele cortinei. Tind însă să am încredere în Cormac. Nu a arătat nici un semn că ar minţi.

- Crede-mă, mormăi Ruhn, e mai iscusit decât crezi.

- Nici eu nu cred că a minţit, recunoscu Hunt. Bryce îşi frecă ceafa şi apoi se îndreptă.

- Există posibilitatea ca Adevărul întunecării să fie

legat cumva de Căderea Luminii?
Tharion ridică din sprânceană.
-De ce?
Hunt se legă imediat de ceea ce spusese Bryce.
- Căderea Luminii ar putea însemna lăsarea întunericului.
- Şi Proiectul Thurr... zeul tunetului... Poate că are legătură cu Pasărea Tunetului? continuă Bryce.
- Crezi că ar putea fi vorba despre nişte date

referitoare la unitatea Pippei? întrebă Ruhn.

- Pare să fi fost vorba despre nişte informaţii revoluţionare, spuse Tharion. Cât despre Thurr... Poate fi ceva legat de Păsările Tunetului. Sofie părea speriată de reacţia Asterilor atunci când i-a răspuns Danikái... Poate că se temea de faptul că aceştia ar fi putut afla că are darul.

- Toate acestea sunt doar ipoteze, spuse Hunt.

Şi presupuneri fără baze prea solide. Dar ne-ar putea conduce undeva. Sofie şi Danika erau în mod cert conştiente de ameninţarea pe care o reprezintă atât Căderea Luminii, cât şi Asterii.

- Ne-am putea opri asupra faptului că Prinţul Prăpastiei a stat *la mine în poală?* spuse Ithan.

- Trebuie să fii pus la curent cu o mulţime de lucruri, chicoti Hunt sumbru. Bucură-te că nu ai

fost aici atunci când l-am invocat prima oară.
Bryce îi dădu un cot.
- Eu chiar trebuie să mă întorc la muncă.
- Nu crezi că ar trebui să mergem în Cantonul Oaselor ca să îi căutăm pe Emile şi pe Sofie? o întrebă Ruhn.
Bryce se crispă.
- Nu merg în Cantonul Oaselor ca să caut *pe nimeni,* doar dacă suntem sută la sută convinşi că

persoana respectivă se află acolo.

- Sunt de acord, spuse Tharion. E mult prea periculos. Vom continua investigaţiile. Poate că Danika a vrut să spună altceva prin *sufletele împovărate.*

Bryce încuviinţă din cap.

- Nici unul dintre noi nu trebuie să mai discute cu altcineva. Sunt sigură că suntem cu toţii conştienţi că vom fi arşi pe rug dacă află cineva.

- E suficient ca vărul nostru să deschidă gura şi suntem morţi! declară Ruhn cu gravitate.
- Dacă deschidem noi gura, atunci *el* e mort, i-o întoarse Hunt şi apoi se uită la Bryce, care îl privi în sfârşit în ochi şi singurul lucru pe care îl văzu fu calcul şi răceală. Ia un pistol!

Bryce se încruntă.

- în nici un caz. Arătă spre rochia ei strâmtă. Unde să-l ascund?

- Atunci, ia sabia. Hunt arătă spre uşa de la dormitorul ei. Foloseşte-o ca pe un accesoriu. Dacă există vreo persoană pe lumea asta în stare să o facă, aceea eşti tu!
Bryce îşi îndreptă involuntar privirea spre Ithan. Ochii o dădeau de gol.
- Nu ai dat înapoi sabia Danikăi după atacul din primăvară? o întrebă lupul încetişor.

- Sabine poate să mă înfrunte dacă o vrea! zise Bryce, ignorând ordinul lui Hunt de a o lua de la locul ei de odihnă din debara. Bryce apăsă pe clanţă. Hai să ne luăm liber pentru restul zilei. Să nu ne încurcăm unii pe alţii, să ne rugăm ca vărul să nu fie un rahat mincinos şi să ne întâlnim din nou mâine- seară.
- S-a făcut, spuse Tharion.

Bryce păşi în hol, urmată de Hunt şi îl auzi pe Ithan din apartament, fredonând.

- Nu m-am aşteptat ca ziua mea să decurgă astfel, îi spuse lupul lui Tharion şi apoi dădu mai tare sonorul de la televizor.

Nici eu, îşi zise Bryce, şi închise uşa.

În lift, în timp ce coborau spre lobby, Hunt simţea că i se învârte capul. Fusese liber câteva luni minunate, iar acum ajunsese din nou în pragul unei rebeliuni. Era acelaşi război, pretinsese Aidas. Doar că purta un alt nume şi era

dus de o altă armată. Lui Hunt îi asudaseră mâinile. Văzuse el cum mergea acel război. îi simţise preţul pe propria piele. Secole întregi.
îngerul îi vorbi lui Bryce, fără să-şi poată opri tremuratul care acum pusese stăpânire pe el, fără să se mai poată lupta împotriva senzaţiei că pereţii liftului se strângeau în jurul lui, sufocându-l.
- Nu ştiu ce să fac.

Bryce se rezemă de balustradă.

- Nici eu.

Aşteptară până când ajunseră în stradă şi apoi Hunt vorbi din nou, cu voce joasă:

- Nu este vorba despre ceva în care ne putem băga aşa, în glumă, spuse el cu răsuflarea tăiată. Am văzut armuri mecanice distruse, din care oamenii atârnau afară de maţe. Am văzut lupi la fel de puternici ca Ithan sfâşiaţi în două. Am

văzut îngeri decimând armate întregi din cer, fără să păşească măcar pe câmpul de luptă. Am... la dracu!
Hunt se cutremură, închipuindu-şi-o pe Bryce în mijlocul tuturor acestor lucruri.
Bryce îşi petrecu braţul în jurul braţului său, iar îngerul se aplecă spre corpul ei cald, simţindu-se îngheţat, în ciuda zilei însorite.

- Mie îmi pare că ce avem de făcut seamănă mai degrabă
a... spionaj decât a luptă în tranşee.

- Prefer să mor în tranşee decât într-una din camerele de interogatorii ale Căprioarei.

Aş prefera să mor pe câmpul de luptă decât să pier din mâna ei. Hunt înghiţi un nod.

- Sofie a avut noroc că a aruncat-o în mare.

Hunt se opri în dreptul unei alei şi o trase pe Bryce după el, în umbra acesteia.

Îi privi cu atenţie chipul: era atât de palidă încât pistruii îi ieşeau în evidenţă, ochii îi erau măriţi. Era speriată. O clipă mai târziu îi simţi mirosul.

- Nu aveau să ne permită niciodată să trăim nişte vieţi normale, şopti Bryce şi Hunt îşi trecu mâna prin părul ei, delectându-se cu senzaţia aceea

mătăsoasă. Necazurile aveau să ne găsească până la urmă, oricum.

Hunt ştia că are dreptate. Ei nu erau genul de persoane care să poată duce vieţi obişnuite. Se luptă cu tremurul din oase, cu vuietul din minte.

Bryce îşi ridică mâna şi îi cuprinse obrazul în palma ei caldă. Hunt se plecă sub atingerea ei, torcând, alinat, în timp ce ea îl mângâia.

- Cormac, eşti convins, nu ne ademeneşte într-o capcană, pretinzând că Sofie avea informaţii vitale? Că nu o foloseşte pe Danika drept momeală?

- Nu este imposibil, recunoscu Hunt. Dar între Danika şi Sofie a existat în mod clar o legătură. E-mailurile dovedesc asta!

Iar Cormac a părut al naibii de uluit când a auzit că Sofie ar putea fi în viaţă. Cred că era convins că informaţiile acelea secrete

despre Asteri au pierit odată cu Sofie. Nu pot să-l acuz dacă se gândeşte că ar putea intra din nou în joc.

- Crezi că există vreo posibilitate ca Sofie să-i fi spus ceva lui Emile înainte să fie despărţiţi?

Hunt ridică din umeri.

- Au fost împreună în Kavalla - este cu putinţă să fi găsit o cale prin care să-i spună. Şi dacă nu are informaţiile, iar Sofie este în viaţă, Emile ar putea şti

încotro se îndreaptă sora lui. Ceea ce înseamnă că băiatul este extrem de valoros. Pentru toţi cei implicaţi în această poveste.
Bryce începu să numere pe degete.
- Aşadar, îi avem pe cei din Ophion, îi avem pe Tharion şi pe Cormac. Toţi vor să pună mâna pe Emile.
- Dacă şi tu vrei să îl găseşti, Bryce, atunci va trebui să ñm atenţi.
Trebuie să ne hotărâm

dacă merită să ne implicăm.
Bryce mustăci.
- Dacă există o cale prin care să aflăm ce ştia Soñé, ce bănuise Danika - fără să ne amestecăm cu Cormac, cu femeia aceea Pippa şi cu naiba ştie ce vrea Regina Râului -, atunci cred că informaţiile ar putea să merite riscul.
- Dar de ce? Ca să îi împiedicăm pe Asteri să ne mai frece în privinţa a ceea

ce s-a întâmplat cu Micah şi Sandriel?

- Da. La întâlnirea din dimineaţa asta, Fury a menţionat că Danika ştia ceva periculos despre ea. Aşa că Fury a aflat ceva despre Danika, la rândul ei.

Hunt nu apucă să întrebe despre ce era vorba, mai precis, pentru că Bryce zise:

- De ce să nu aplicăm şi noi aceeaşi tactică? Asterii ştiu ceva periculos despre mine. Despre tine.

Faptul că uciseseră doi Arhangheli.

- Vreau să egalez.

Hunt ar ñ putut să jure că citise pe chipul lui Bryce o expresie pe care o văzuse cândva la Regele Toamnei.

- Aşa că vom afla şi noi ceva esenţial despre *ei.* Vom face în aşa fel încât să ne asigurăm că, dacă ne trădează, informaţiile pe care le deţinem vor deveni publice.

- E un joc mortal. Nu sunt convins că Asterii vor fi dispuşi să-l joace.
- Ştiu. Însă, dincolo de asta, Danika era convinsă că aceste informaţii merită ca Sofie să îşi rişte viaţa pentru a le obţine. Dacă Sofie este moartă, atunci altcineva trebuie să le afle.
- Nu este responsabilitatea ta, Bryce.
- Ba este.

Hunt nu avea de gând să deschidă subiectul. Nu încă.

- Şi cum rămâne cu puştiul?

- îl găsim. Nu îmi pasă ce puteri are - e un copil care a fost prins într-o încurcătură colosală.

Ochii lui Bryce se îmblânziră, şi inima lui Hunt odată cu ei. Lui Shahar i-ar fi păsat oare de copil? Doar aşa cum le păsa celor din Ophion şi Reginei Râului - ca de o armă. Bryce îşi înclină capul şi întrebă:

- Cum rămâne cu discursul lui Cormac despre eliberarea lumii de Asteri? Nu cântăreşte în nici un fel pentru tine?

- Ba sigur că da. Hunt îşi strecură mâna în jurul taliei ei şi o trase mai aproape. O lume fără ei, fără Arhangheli şi fără ierarhii... Mi-ar plăcea să văd o astfel de lume într-o zi. Dar... I se uscă gâtul. Dar nu vreau acea lume dacă trebuie să risc... *Spune-o!* Dacă trebuie să risc ca *noi*

să nu apucăm să trăim în ea.

Privirea lui Bryce deveni şi mai catifelată, şi degetele îi alunecară din nou în lungul obrazului lui.

- Nici eu, Athalar.

Hunt pufai un început de râset şi îşi plecă fruntea, dar ea îi ridică bărbia cu cealaltă mână. Degetele lui Hunt îi strânseră mai tare încheietura.

Ochii ei de culoarea whisky-ului licăriră în lumina palidă a aleii.

- Ei bine, de vreme ce suntem pe cale să ne implicăm într- un rahat deosebit de periculos, acum este probabil momentul potrivit să îţi spun că nu vreau să aştept până la Solstiţiul de Iarnă.

- Ce anume?

La dracu! Vocea îi devenise mai joasă cu un ton.

- Asta! murmură ea şi se ridică pe vârfuri ca să-l sărute.

Hunt o întâlni la jumătatea drumului, fără să-şi poată ascunde oftatul atunci când o lipi de el, buzele lui unindu-se cu ale ei în aceeaşi clipă în care li se întâlniră trupurile. Ar fi putut să jure că pământul îi fugise de sub picioare în clipa în care îi simţise aroma...

Capul i se umplu de flăcări, fulgere şi furtuni, şi

singurele lucruri la care se mai putea gândi erau gura ei, trupul ei catifelat şi nevoia aceea arzătoare care-l făcea să se lipească de *ea,* în vreme ce braţele ei i se încolăceau în jurul gâtului.

Avea să dea afară lupul acela din apartamentul lor imediat.

Hunt se răsuci şi o lipi pe Bryce de perete, iar ea îşi deschise buzele uimită. îngerul îşi lipi gura de a ei şi savură esenţa aceea

condimentată şi dulce ca mierea care era Bryce însăşi. Ea îşi înfăşură un picior în jurul taliei lui, iar Hunt profită de invitaţie şi o ridică mai sus, lipindu-se de ea până când ajunseră amândoi să se zvârcolească.

Oricine ar fi putut trece pe lângă acea alee şi i-ar fi putut vedea. Muncitorii care se întorceau din pauza de prânz treceau pe lângă ei. Era îndeajuns o privire aruncată în lungul acelei

alei pline de umbre prăfuite, o fotografie şi totul...
Hunt se opri.
O fotografie şi logodna ei cu Cormac avea să fie anulată. Şi odată cu ea şi învoiala pe care o avea cu Bryce.
- Ce s-a întâmplat? îl întrebă Bryce, cu respiraţia tăiată.
- Noi... ăăă...
Nu mai ştia să vorbească. Toate gândurile i se

duseseră între picioare. între picioarele *ei.* Hunt înghiţi un nod şi se trase uşurel înapoi, încercând să-şi controleze respiraţia sacadată.

- Eşti logodită. Teoretic. Trebuie să menţii faţada alături de Cormac, cel puţin în public.

Bryce îşi netezi rochia şi - la naiba! - lui Hunt i se păru că îi întrezăreşte dantela lila a sutienului. De ce dracului nu făcuseră asta până acum? Bryce

privi în lungul aleii, cu buzele roşii de la sărutările lui şi partea animalică din el mârâi satisfăcută să vadă că *el* făcuse asta, că *el* îi înflorise bujorii din obraji şi trezise parfumul acela de vin al dorinţei în ea. Ea era *a lui.*

Şi el era al ei. La dracu, cu desăvârşire al ei!

- Sugerezi că ar trebui să găsim un hotel scabros în schimb?

Buzele lui Bryce se arcuiră şi Hunt simţi până în măduva
oaselor unde şi-ar fi dorit gura aceea. îi răspunse cu voce sugrumată:
- Sugerez...
Hei, ce sugera?
- Nu ştiu, spuse inspirând adânc. Eşti sigură că vrei să faci asta acum? Arătă spre ei doi. Ştiu că emoţiile sunt la cote maxime după ceea ce am aflat. Eu... Nu putea să o privească. Cum vrei tu,

Quinlan. Asta am vrut să spun.
Bryce rămase tăcută pentru câteva clipe. Apoi mâna ei alunecă pe pieptul lui şi i se opri în dreptul inimii.
- Tu ce vrei? De ce este vorba numai despre ce îmi doresc eu?
- Pentru că tu eşti cea care a propus să aşteptăm până la Solstiţiu.
-Şi?
- Şi vreau să mă asigur că eşti sută la sută sigură

că vrei să ne încălcăm... înţelegerea.

- în ordine. Dar eu vreau să ştiu ce îţi doreşti *tu,* Hunt.

îngerul îi întâlni ochii de aur.

- Ştii ce îmi doresc eu.

Nu-şi putea controla vocea. Nu am încetat nici o clipă să doresc... să te doresc pe tine. Am crezut că este evident.

Lui Bryce îi bubuia inima în piept. Hunt putea să i-o audă. îşi coborî ochii spre

sânii ei generoşi şi observă strălucirea slabă.

- Steaua ta...

- Nici să nu deschidem subiectul, spuse Bryce, fluturându-şi mâna deasupra ei. Hai să continuăm discuţia despre cât de mult mă doreşti.

Bryce făcu cu ochiul. Hunt îşi trecu braţul în jurul umerilor ei şi o îndreptă spre bulevardul aglomerat. îi şopti la ureche:

- Ce-ar fi să-ţi arăt mai bine, mai târziu?

Bryce râse, strălucirea stelei pălind în timp ce lumina soarelui îi învăluia, pentru că păşiseră pe stradă. îşi puse ochelarii de soare la ochi şi pălăria pe cap.

- Asta e ceea ce îmi doresc, Hunt. Asta este *cu siguranţă* ceea ce vreau.

CAPITOLUL 18

Ithan îşi frecă faţa. Ziua... se complicase.

- Arăţi de parcă ai avea nevoie de ceva de băut, zise Tharion în timp ce se îndrepta spre uşa de la apartament.
Ruhn plecase cu doar câteva clipe înainte. Ithan îşi zisese că acum avea să stea pe canapea câteva ore bune, contemplând dezastrul magistral în mijlocul căruia reuşise cumva să aterizeze. Dezastru în care Bryce părea hotărâtă să se amestece.

- De câtă vreme sunteţi implicaţi în rahatul ăsta? îl întrebă pe Tharion.
- Ştii ce s-a petrecut în timpul Summitului, nu-i aşa?
- Demonii au distrus oraşul şi au ucis o mulţime de persoane. Au murit doi Arhangheli. Toată lumea ştie asta.

Tharion ridică din sprâncene.

- Ai aflat cum au murit Micah şi Sandriel?

Ithan clipi, pregătindu-se pentru ce era mai rău. Expresia de pe chipul lui Tharion era una extrem de serioasă.

- îţi spun toate astea în condiţiile în care am primit un telefon de la însuşi Rigelus cu trei luni în urmă. Mi-a spus să-mi ţin gura pentru că altfel voi fi ucis şi părinţii mei odată cu mine. însă, cum tot ceea ce fac în ultimul timp pare să mă împingă spre acel sfârşit, presupun că îţi pot

spune şi ţie adevărul. De vreme ce, cel mai probabil, vei sfârşi şi tu mort, alături de noi.

- Fantastic.

Ithan începea să-şi dorească să fi fost lăsat de Perry în oricare alt apartament, în afară de acela.

- Hunt i-a smuls capul lui Sandriel de pe umeri, după ce Arhanghelul a ameninţat-o pe Bryce, zise Tharion.

Ithan tresări. Ştia că Athalar era intens, dar să ucidă un Arhanghel...

- Iar Bryce l-a măcelărit pe Micah după ce acesta s-a lăudat că el a fost cel care a ucis-o pe Danika şi Haita Diavolilor.

Ithan împietrise.

- Eu... I se tăiase respiraţia. Micah... poftim?

La sfârşitul explicaţiei primite din partea lui Tharion, Ithan tremura.

- De ce nu mi-a spus?

Lupul singuratic, văduvit de haită, dinlăuntrul lui urla din cauza furiei şi a durerii.
La dracu! Sabine nu avea nici o idee că Micah îi ucisese fata. Sau... Nu! Sabine ştia. Atât ea, cât şi Amelie fuseseră la Summit, alături de Prim. Ei asistaseră în direct la ceea ce îi povestise lui Tharion. Şi... nu îi spuseseră şi lui. Nu conta că nu împărtăşiseră informaţiile cu restul Bârlogului.

Connor era însă fratele lui! Ithan simţi impulsul de a se metamorfoza, de a da drumul urletelor de lup, fierbându-i în sânge, cutremurându-l până în măduva oaselor. Dar îl înăbuşi.

Tharion continuă, fără să bănuiască faptul că în interiorul băiatului era un animal feroce care se zbătea să iasă la suprafaţă.

- Asterii au fost clari cu Bryce şi Athalar: dacă scot un singur cuvânt despre

asta, sunt morţi. Singurul motiv pentru care nu sunt morţi încă este acela că au jucat după regulile Asterilor vara asta.
în vârful degetelor lui Ithan îşi făcură apariţia gheare. Tharion le observă imediat. Cuvintele scăpară furioase, printr-o gură plină de colţi alungiţi:
- Micah mi-a ucis fratele. Şi pentru asta Bryce l-a ucis pe Micah.
Ithan nu putea interioriza informaţiile. Bryce, înainte

să facă Saltul, ucisese un Arhanghel.
Nu avea nici un sens.
Şi el avusese tupeul să îi pună la îndoială iubirea pentru Danika şi Connor.
Ghearele şi colţii se retraseră. Lupul dinlăuntrul lui îşi încetă zbaterea.
Ithan îşi frecă din nou faţa.
Ruşinea îneca lupul din el într- un râu uleios.
- Am nevoie de ceva timp ca să asimilez toate astea.

Lupul care fusese pe vremuri ar fi alergat pe terenul de sun-
ball şi s-ar fi antrenat până când nu ar mai fi rămas din el decât respiraţie sacadată şi sudoare. Gândurile s-ar fi limpezit de la sine. Dar Ithan nu mai pusese piciorul pe un teren de sun-
ball de doi ani de zile. Nu avea cum să se întoarcă acum.
Tharion o luă din nou spre uşă.

- Sunt sigur, dar lasă-mă să-ţi dau un sfat: nu irosi prea mult timp. Urd lucrează pe căi necunoscute şi nu cred că este o coincidenţă că ai apărut aici exact atunci când toată această poveste a început să prindă contur.
- Deci se presupune că ar trebui să mă implic pentru că soarta mi-a dat un imbold?
- Poate, îi răspunse Tharion.

Bărbatul din Neamul apelor ridică din umerii lui puternici, cizelaţi de o viaţă întreagă petrecută înotând.

- Oricum, când te vei plictisi de stat pe canapeaua aceea, plângându-ţi de milă, vino, caută-mă! Mi-ar fi de folos mirosul ascuţit al unui lup.

- La ce?

Tharion deveni grav:

- Trebuie să îl găsesc pe Emile înaintea Pippei Spetsos. Şi a lui Cormac.

Şi, cu aceste cuvinte, bărbatul din Neamul apelor ieşi pe uşă. Ithan rămase câteva clipe bune cufundat în tăcere.

Oare Connor ştiuse ceva despre legătura Danikăi cu Sofie Renast? Sabine ştiuse? Se îndoia, dar... Nici măcar Bryce nu ştia nimic despre asta.

Bryce, care folosise sabia Danikăi în timpul atacului asupra oraşului şi o păstrase de atunci. Ithan

îşi îndreptă privirea spre uşă.
Se puse în mişcare înainte să aibă timp să ezite şi să pună la îndoială moralitatea faptelor lui, mergând drept la şifonierul cu haine. Umbrele, cutii cu nimicuri... nimic. Nu găsi nimic nici în dulapul cu lenjerii, nici în debaraua pentru uscat rufe.

Aşa că rămânea doar... Se crispă şi o luă spre dormitor.

Nu-şi putea da seama cum de nu o văzuse cu o seară în urmă. Ei bine, fusese bătut măr, aşa că asta era o scuză destul de bună, dar... Sabia era rezemată de scaunul de lângă măsuţa ei de toaletă, de parcă Bryce ar ii lăsat-o acolo ca pe un ornament.

Lui Ithan i se uscă gâtul, însă păşi spre spada antică. îi fusese dăruită Danikăi de Prim - mişcare care o scosese din minţi pe Sabine, care aştepta de ani

buni să moştenească spada familiei.

încă o auzea pe Sabine urlând la doar câteva săptămâni de la moartea Danikăi, încercând să afle unde lăsase fiica ei sabia. Aproape distrusese cu totul apartamentul acela încercând să o găsească. Ithan crezuse că era pierdută, asta până în acea primăvară, când o văzuse pe Bryce mânuind-o.

Respirând greoi, Ithan ridică sabia. Era uşoară,

perfect echilibrată. O trase din teacă şi metalul luci în lumina slabă.

Zeilor, era superbă! Simplă, însă făurită impecabil.

Răsuflă lung, dând la o parte funigeii amintirilor - cum purta Danika sabia aceea peste tot, cum o folosea la antrenamente, cum ajunsese să reprezinte faptul că, deşi Sabine era îngrozitoare, alături de Danika era cu putinţă un viitor mai bun. Alături de

Danika, lupii aveau să devină *mai mult...*

Nu se putu abţine. Luă o poziţie defensivă şi mânui sabia.

Da, era perfectă.

Un exemplu plin de măiestrie al meşteşugului.

Ithan se răsuci, ferindu-se şi apoi prefacându-se că loveşte un duşman invizibil. Sabine ar ii turbat dacă ar ii ştiut că se joacă cu acel artefact. Nu-i păsa.

Ithan lovi din nou umbrele, înfiorat la auzul

sunetului frumos pe care sabia îl cânta şfichiuind aerul. Şi... la naiba! Hei, avusese o dimineaţă al dracului de ciudată. Trebuia să-şi elibereze cumva tensiunea.

Se aruncă, pară, sări, se rostogoli. Se luptă cu duşmanul lui invizibil.

Poate că îşi pierduse minţile. Poate că asta li se întâmpla lupilor fără haită. Sabia era o continuare a mâinii lui, Işi zise. Alunecă peste masa de sticlă din

sufragerie, punând la
pământ doi, trei, zece
oponenţi...
Holstrom blochează,
Holstrom atacă....
Se învârtea prin
apartament. Sări pe
măsuţa de cafea din faţa
canapelei, lemnul scârţâind
sub el. Naraţiunea
continua în mintea lui,
răsunător, cu precizie.
Holstrom dă lovitura
mortală!
Ridică sabia într-un arc
triumfal.

Uşa de la intrare se deschise.
Bryce se holbă la el. Ithan stătea pe măsuţa de cafea, cu sabia Danikăi în mână.
- Mi-am uitat legitimaţia de serviciu..., spuse Bryce.
Avea sprâncenele atât de ridicate încât păreau gata să i se piardă în păr. Ithan se rugă în gând ca Solas să-i topească trupul într-o băltoacă şi să-i evaporeze sângele.
Zeul soarelui părea să asculte pentru că măsuţa

de sub el scârţâi. Apoi trosni.
Şi se sfărâmă cu totul sub greutatea lui.
Ithan ar ii rămas probabil aşa, întins la pământ, sperând ca un Secerător să îşi facă apariţia ca să-i absoarbă sufletul din trup, însă Bryce alergă la căpătâiul lui. Nu ca să-l ajute. Ci ca să cerceteze ceva.
- Ce Hei e asta? se miră Bryce, îngenunchind.

Ithan reuşi să se ridice din mijlocul rămăşiţelor mesei şi văzu că Bryce era aplecată asupra unui morman de hârtii.

- Masa avea un sertar?

- Nu. Trebuie să fi fost vorba despre un compartiment secret.

Bryce dădu la o parte aşchiile amestecate cu mormanul de hârtii. Masa asta era aici atunci când m-am mutat în apartament - toată mobila i-a aparţinut Danikăi. Bryce îl privi pe

Ithan în ochi. De ce şi-ar fi ascuns vechile eseuri din facultate aici?
Ruhn lovi în piatră cu Sabia Stelară. Din lama săbiei zburară scântei negre, irizate. în spatele lui, în depozitul de arme aproape gol din Aux, Flynn şi Declan îşi curăţau pistoalele la o masă.

Plănuise să se întâlnească cu ei acolo, în acea după-amiază. Plănuise să îşi ascută sabia, să îşi inspecteze pistoalele şi

apoi să încununeze ziua cu o întâlnire la Conducerea Oraşului, unde se discuta despre noul Arhanghel.

O zi normală, cu alte cuvinte. Asta pe lângă rahatul colosal care apăruse şi care le punea tuturor viaţa în pericol. Era incredibil, dar Prinţul Prăpastiei devenise cea mai mică problemă dintre cele pe care le avea.

- Dă-i drumul! zise Flynn, fără să se oprească din treabă.

- Ce? spuse Ruhn, punându-şi sabia în teacă.

Declan fu cel care răspunse:

- Zi-ne ce te-a făcut să stai acolo aşa tăcut, timp de zece minute, fără să te plângi de muzica de rahat pe care a ales-o Flynn.

- Măgarule! comentă Flynn, dând din cap spre telefonul lui, din care bubuia ceva heavy metal. E vorba de poezie aici!

- Există studii care arată că plantele se ofilesc şi mor atunci când sunt expuse la genul ăsta de muzică! i-o întoarse Declan. Exact ceea ce simt şi eu acum.

Flynn chicoti.

- Eu deduc că eşti posac din cauza unuia dintre următoarele subiecte: tătic îngrozitor, surioară mai mică sau logodnică frumuşică.

- Nici unul, măgarule! declară Ruhn,

dându-şi drumul în scaunul de vizavi de ei. Aruncă o privire spre uşă, ascultând cu atenţie. După ce se asigură că nu era nimeni în camera alăturată, zise: Mi-am început pauza de prânz cu Prinţul Prăpastiei, pe care l-am găsit în formă de pisică acasă la Bryce, unde ne-a dezvăluit că vărul Cormac este un rebel din Ophion, şi s-a încheiat cu vestea că acesta vânează un copil şi pe sora spioană a acestuia. Care se

întâmplă să fie iubita lui Cormac. Şi acesta m-a ameninţat că îi va spune tatălui meu despre darul mental pe care îl am, dacă nu mă văd cu el la un bar ca să îi ascult motivele pentru care pot fi de folos în Ophion.

Prietenii lui îl priveau cu gurile căscate.

- E... toată lumea în viaţă? şopti Declan.

- Da, oftă Ruhn. Am jurat să păstrez totul secret, dar...

- Atâta vreme cât nu ai făcut un jurământ de sânge, ce contează? zise Flynn, care uitase de mult de pistoalele de pe masă.
- Crede-mă, Cormac a încercat să ne oblige să jurăm. Am refuzat.
- Foarte bine! spuse Declan. Povesteşte-ne tot!

Prietenii lui erau singurele persoane de pe lume în care avea suficientă încredere încât să le împărtăşească ce aflase. Bryce - şi Hunt - i-ar fi

tăbăcit fundul dacă ar fi aflat, însă... la dracu! Ei se aveau unul pe altul. Aşa că Ruhn se puse pe explicat.

- Şi... iată poziţia în care mă aflu acum! încheie Ruhn, ju- cându-se cu cercelul din buză.

Flynn îşi frecă mâinile.

- Va fi interesant! vorbi serios.

Ruhn se holbă la el. Declan îl privea gânditor însă.

- Odată am spart o bază de date militară şi am văzut imagini necenzurate

de pe câmpurile de luptă şi din lagăre.
Până şi lui Flynn i se evaporă zâmbetul de pe buze. Declan continuă, cu părul lui roşcat lucind în prima-lumină:
- Mi s-a făcut rău. Am avut coşmaruri câteva săptămâni după aceea.
- De ce nu ai spus nimic? întrebă Ruhn.
- Pentru că nu puteam face nimic. Cel puţin aşa am crezut atunci. Declan dădu din cap, pentru el

însuşi parcă. Orice ai nevoie, mă bag.
- Atât de uşor? zise Ruhn, ridicând din sprâncene.
- Atât de uşor, îi răspunse Dec.
Ruhn avea nevoie de o clipă ca să-şi revină. Nu ştia ce zeu îl favoriza de se alesese cu asemenea prieteni. Erau mai mult decât prietenii lui. !i erau ca nişte fraţi. Într-un târziu, spuse, cu voce răguşită:

- Dacă ne prind, suntem morţi. Şi familiile noastre cu noi. Adăugă, pentru Dec: Şi Marc.
- Crede-mă, Marc ar fi primul care ni s-ar alătura. îi urăşte pe Asteri.
Zâmbetul lui Declan păli uşor. Dar... da, cred că este mai bine ca el să nu afle.
Se încruntă apoi la Flynn.
Eşti în stare să-ţi ţii gura?
Flynn mârâi revoltat.
- îţi cam dai drumul la gură atunci când eşti beat! sări Ruhn.

Ştia însă că Flynn era tăcut ca un mormânt atunci când era cu adevărat nevoie. Declan îşi luă un ton zeflemitor:

- Ah, nimfa sexy, sânii tăi frumoşi sunt atât de rotunzi încât îmi amintesc de nişte bombe pe care Aux le ascunde în depozitul pentru artilerie, în caz că...

- *Nu* aşa au stat lucrurile! şuieră Flynn. în primul rând, era o reporteriţă...

- Şi a fost acum douăzeci de ani! interveni Ruhn, înainte ca discuţia să o ia şi mai mult pe arătură. Cred că ţi-ai învăţat lecţia.
Flynn mormăi.
- Şi acum ce? Vei merge să te vezi cu Cormac?
Ruhn răsuflă prelung şi începu să-şi lustruiască sabia cu zel. Bryce avea să-şi iasă din minţi.
Nu văd ce altceva aş putea face
.CAPITOLUL 19

- Ce dracului sunt astea? şopti Bryce, îngenunchind printre rămăşiţele măsuţei de cafea.
Răsfoi hârtiile care, din câte se vedea, fuseseră ascunse într- un compartiment secret.
- Nu sunt doar eseuri din facultate! zise Ithan, răsfirând foile. Sunt documente şi fotografii, decupaje din ziare. Par ca toate să aibă legătură cu cei care mânuiesc prima-lumină şi cu felul în care

aceasta a ajuns să fie folosită ca armă.
Lui Bryce îi tremurau mâinile. Răsfoi câteva articole academice - toate cu note şi însemnări - care teoretizau asupra originii lumilor şi a ceea ce Asterii erau în esenţă.
- Nu mi-a vorbit niciodată despre asta, spuse Bryce.
- Crezi că descoperirea lui Sofie Renast are legătură cu ce se discută aici? Adică... poate că Danika a mirosit ceva

despre Asteri cu ajutorul... *darurilor* ei?

Bryce îşi ridică privirea şi întâlni expresia studiat neutră a lui Ithan, care încerca să-şi regăsească echilibrul.

- Ştii despre darul ei de copoi?

Ithan se lăsă în genunchi.

- Nu aveam de gând să vorbesc vreodată despre el, dar... da. Eu şi Connor ştiam.

Bryce dădu o pagină, compartimentând

deocamdată acea informaţie pentru mai târziu.

- Păi, de ce ar conta dacă Danika a mirosit ceva despre Asteri? Ei sunt stele divine.

Erau fiinţe care încapsulau în interiorul lor forţa unei întregi stele, nemuritoare. Însă, răsfoind articol după articol, în timp ce, alături de ea, Ithan făcea şi el acelaşi lucru, Bryce începu să pună la îndoială acest fapt. Se străduí să-şi

controleze respiraţia.
Danika studiase istoria la UOS. Nimic din ceea ce citea nu era neobişnuit, doar că fusese ascuns. Aici.
Singura dovadă pe care o avem în privinţa aşa-zisei lor puteri sacre este cuvântul /or, citi Bryce.
Cine a văzut vreodată 0 astfel de stea manifestându-se? Dacă sunt stele din rai, atunci sunt stele căzătoare.
Lui Bryce îi alunecă un ñor pe şira spinării. Îşi duse

mâna la piept. Ea avea o stea înlăuntrul ei. Bine, era lumină stelară care se manifesta sub formă de stea, dar... Puterea Asterilor ce era atunci? Soarele era o stea - aveau oare puterea soarelui? Dacă era aşa, atunci rebeliunea era ca şi distrusă. Poate că Danika îşi pusese întrebări în această privinţă şi voise ca Soñé să vină cu dovezi. Poate că la asta se refereau informaţiile secrete, poate

că asta bănuise Danika şi voise să i se conñrme: nu puteau câştiga. Niciodată. Bryce şi-ar ñ dorit ca Hunt să-i fie alături, dar nu îndrăznea să-i spună ceea ce aflase la telefon. Deşi, după episodul de pe alee, poate că era mai bine că nu se aflau în aceeaşi cameră. Nu avea încredere în ea însăşi.

Pentru că... la naiba! Sărutul acela. Nu ezitase. Il văzuse pe Hunt într-un

moment vulnerabil şi...
simţise nevoia de a-
1 săruta.
Problema era că acum avea
nevoie de mai mult. Faptul
că Ithan stătea la ea nu se
pupa deloc cu partida de
sex pe care şi- o imagina
având-o cu Hunt şi care ar
fi zguduit pereţii.
Dar... Urd o făcuse să se
întoarcă la apartament
chiar atunci! Ca să
găsească ceea ce găsise.
Trase aer în piept. îşi trecu
mâna pe deasupra foilor.

Ultimele pagini din grămadă îi făcură inima să tresară.

- Ce este? întrebă Ithan.

Bryce îşi scutură capul şi îl lăsă să citească singur titlul.

Adevărul întunecării.

Acelaşi proiect despre care era vorba în e-mailurile schimbate între Sofie şi Danika. Despre care Danika îi atrăsese atenţia lui Sofie. Danika făcuse săpături încă din *facultate*?

Bryce trase aer în piept şi dădu pagina.
O foaie albă. De parcă Danika nu mai apucase să scrie nimic despre subiect.
- Adevărul întunecării este unul dintre lucrurile despre care Danika i-a vorbit lui Sofie, spuse Bryce încetişor. Adevărul întunecării şi Proiectul Thurr.
-Ce e?
Bryce îşi scutură capul.
- Nu ştiu. însă trebuie să existe o legătură între

toate astea. Aruncă proiectul intitulat Adevărul întunecării înapoi în mormanul de hârtii.

- Şi acum ce facem? o întrebă Ithan.

- Trebuie să mă întorc la muncă, oftă Bryce. Ithan îşi arcui sprâncenele nelămurit.

- Am un loc de muncă, îţi aminteşti? Bryce se ridică în picioare. Poate că ar fi bine să găseşti un loc în care să ascundem documentele acestea? Şi,

te rog, să nu te mai joci de-a Eroul Războinic. îmi plăcea măsuţa asta.
Ithan se înroşi.
- Nu mă jucam de-a Eroul Războinic, mormăi el.
Bryce chicoti şi îşi luă legitimaţia de serviciu de lângă uşă. Apoi, brusc serioasă, îi spuse:
- Arătai bine mânuind-o, Ithan.
- Mă prosteam doar.
Ithan avea un ton încordat, care o făcu să iasă pe uşă,

fără să mai adauge nici un cuvânt.
Ruhn îl găsi pe Cormac într-o sală de biliard din CviRo. Pierdea în faţa unui satir, în vreme ce din tonomatul muzical din celălalt colţ al încăperii se auzea o baladă rock veche. Concentrându-se asupra loviturii, Cormac zise:
- Nu i-aş fi spus niciodată adevărul tatălui tău, apropo.
- Şi totuşi, iată-mă! zise Ruhn.

Satirul băgă de seamă expresia de pe chipul lui Ruhn şi se făcu nevăzut.

- Se pare că ameninţarea ta a dat roade.

- Vremurile sunt grele, mormăi Cormac.

Ruhn apucă tacul pe care-l lăsase în urmă satirul, cu ochii la masa de biliard. îşi dădu seama imediat care ar fi fost următoarea lui mişcare şi zâmbi.

- Avea să te bată, cel mai probabil.

Cormac se pregăti din nou
să lovească bila.
- L-am lăsat să câştige.
Aşa se cuvine să facă un
prinţ.
Bilele trosniră şi se
împrăştiară. Ruhn râse.
Nici una dintre
ele nu nimeri în vreo
gaură.
- Sigur că da! comentă el,
pregătindu-se să lovească.
Două dintre bile îşi găsiră
locul cu un clinchet
satisfăcător.
Cormac înjură încetişor.

- Am senzaţia că tu eşti mai în elementul tău decât mine.
- Mă declar vinovat.
- Arăţi ca genul de bărbat care îşi petrece timpul în astfel de locuri.
- în loc să...?
- Facă treabă.
- Conduc Auxiliarul. Nu stăm toată ziua cu mâinile în buzunar.

Ruhn îşi roti demonstrativ privirea prin barul gol.

- Petrecerea aia sugera altceva.

- Ne place să ne simţim bine, din când în când, aici, în însoritul Lunathion!
- Se vede, pufai Cormac. îl urmări pe Ruhn băgând încă o bilă în buzunar şi apoi, când îi veni rândul, ratã din nou, la mustaţă.
- Ai mai mulţi cercei decât ultima oară când te-am văzut. Şi mai multe tatuaje. Trebuie să fie teribil de plictisitor pe aici de vreme ce tu aşa îţi petreci timpul.

- Bine, spuse Ruhn, rezemându-se de tac. Tu eşti un erou neînfricat şi eu sunt un măgar leneş. Aşa vrei tu să mă convingi?
Cormac lovi şi una dintre bile ateriză în buzunar. A doua oară rată însă, lăsându-i lui Ruhn unghiul de care acesta avea nevoie complet deschis.
- Ascultă ce am să îţi spun, vere. Asta este tot ce îţi cer.
- Bine, spuse Ruhn, apoi lovi. Să te auzim.

Vocea îi era aproape o şoaptă.
Cormac se rezemă de tac şi, după ce aruncă o privire în jurul barului gol, spuse:

- Sofie se afla în legătură cu cel mai important spion pe care îl avem în rebeliune: agentul Lumina Zilei.

Ruhn avea un sentiment neplăcut. El chiar, dar chiar nu îşi dorea să afle toate acele lucruri.
Cormac continuă:

- Lumina Zilei avea acces direct la Asteri - Ophion se întreabă de ceva vreme dacă nu este cumva chiar unul dintre Asteri. Lumina Zilei şi Sofie foloseau coduri pe care le transmiteau prin staţii pe bază de cristal. Dar, după dispariţia lui Sofie, a devenit periculos să folosim în continuare vechile metode de comunicare. Faptul că, în acea noapte, Căprioara s-a prezentat la faţa locului

atât de repede, arată că este posibil să fi interceptat cineva mesajele şi să fi descifrat codurile. Avem nevoie de o persoană care poate comunica mental, pentru a păstra legătura cu Lumina Zilei.

- Şi de ce dracului aş fi eu de acord să colaborez cu tine?

Asta dacă ignora faptul că Cormac îl ameninţase că îi va spune Regelui Toamnei despre puterile sale.

Comunicarea mentală era un dar rar al Feelor din Avallen, pe care îl moştenise pe linie de sânge maternă. Acesta se manifestase întotdeauna natural. Prima oară îl folosise la vârsta de patru ani - îi ceruse mamei lui un sandvici. Aceasta ţipase atunci când îl auzise în mintea ei. Atunci Ruhn înţelesese că era un dar care trebuia ascuns, păstrat secret. Când o văzuse pe mama lui

frecându-şi tâmplele, întrebându-se în mod clar dacă nu cumva îşi imaginase totul, rămăsese tăcut. Se asigurase astfel că femeia nu îl va duce dinaintea Regelui Toamnei, care, ştia încă de pe atunci, i-ar fi pus întrebări, l-ar fi examinat şi nu i-ar mai fi dat drumul niciodată. Ruhn nu repetase greşeala aceea din copilărie.

Nu avea de gând să-l lase pe tatăl lui să controleze şi acea bucăţică

din el. Şi, chiar dacă vărul lui jurase că îi va păstra secretul... trebuia să fie prost ca să creadă ce spunea Cormac.

- Pentru că aşa este drept, spuse Cormac. Eu am văzut lagărele de exterminare. Am văzut ce mai rămâne din aceia care supravieţuiesc. Am văzut copiii care au supravieţuit. Nu putem permite ca lucrurile să continue astfel.
- Lagărele nu sunt ceva nou. De ce să

acţionăm tocmai acum? întrebă Ruhn.

- Pentru că acum îl avem pe agentul Lumina Zilei, care ne oferă informaţii vitale ce ne-au ajutat să atacăm cu succes liniile de aprovizionare, să zădărnicim misiuni şi să eliberăm lagăre. Acum, pentru că avem pe cineva în cercul interior al Aste-rilor, totul se schimbă. Informaţiile pe care Lumina Zilei ţi le- ar

transmite ar putea salva mii de vieţi.

- Şi ar putea curma mii de vieţi, îi răspunse Ruhn sumbru. Ai spus Comandamentului despre mine?

- Nu, îi răspunse Cormac cu seriozitate. Am spus doar că am o persoană de legătură în Lunathion, care ne-ar putea ajuta să restabilim comunicarea cu Lumina Zilei, şi am fost trimis aici.

Ruhn nu putea să-l învinovăţească pentru că încerca. Odată cu trecerea timpului, îşi dăduse seama că el nu putea citi gândurile şi nici nu putea invada minţile persoanelor, aşa cum puteau să o facă unii dintre verii lui. Reuşea însă să vorbească cu alţi inşi, folosindu-se de un soi de pod psihic, care părea construit de el - cărămidă cu cărămidă - între suflete. Era un dar perfect pentru o reţea de spionaj.

- Şi a fost o simplă coincidenţă că şi Emile, se presupune, s- a îndreptat spre Lunathion? îl întrebă Ruhn.

O urmă de zâmbet.

- Doi iepuri dintr-o lovitură. Aveam nevoie de un pretext pentru a veni aici, ca să ascund faptul că îl caut. M-am folosit de puterile tale. Şi de logodna cu sora ta.

Ruhn se încruntă.

- Şi acum ce? Vrei să îţi fac o favoare? Sau vrei

să te ajut tot restul vieţii mele?

- Vreau ca tu, Ruhn, să preiei lucrurile de acolo de unde le-a lăsat Soñé. Cât timp vei lucra cu noi depinde numai de tine. Deocamdată însă, Ophion este disperat să obţină informaţiile de la Lumina Zilei. Sunt vieţi la mijloc. Lumina Zilei ne-a avertizat deja de trei ori înaintea unui atac asupra bazelor noastre. Aceste avertismente au salvat sute

de vieţi. Avem nevoie de tine în lunile ce vin - sau, cel puţin, până obţinem informaţiile secrete pe care le aflase Sofie.

- Nu prea văd ce alternative îmi dai.

- Ţi-am spus: nu-i voi zice tatălui tău adevărul despre comunicarea mentală. Am vrut doar să te conving să vii şi să mă asculţi. Nu ţi-aş cere să faci aşa ceva dacă nu ar ii absolut necesar.

* Tu cum de ai ajuns să iii amestecat în toată această afacere cu rebeliunea?
Cormac avusese o viaţă destul de privilegiată, din câte ştia Ruhn. Presupunea însă că, din afară, pentru un străin şi viaţa lui ar fi putut arăta la fel.
Cormac cercetă tacul pe care 0 avea în mâini.
- Este o poveste lungă. M-am alăturat mişcării cu patru ani în urmă.
- Şi ce poziţie ai, mai precis, în Ophion?

- Agent de teren. Practic, sunt comandantul reţelei de spionaj din nord-vestul Pangerei. Oftă uşor. Sofie a fost unul dintre agenţii mei.
- Dar acum vrei să îl ţii pe Emile departe de Ophion? Ai îndoieli în privinţa cauzei?
- Nu m-am îndoit niciodată în privinţa cauzei, răspunse Cormac încetişor. Am avut îndoieli doar asupra inşilor care o duc la împlinire. După loviturile

grele primite anul acesta, Ophion mai are doar în jur de zece mii de membri, care sunt controlaţi de echipa de douăzeci de persoane din Comandament. Majoritatea sunt oameni, dar printre ei se numără şi Vaniri. Toţi Vanirii, fie că fac parte din Comandament, fie că nu, se află sub acoperire şi se supun unor reguli mai stricte decât oamenii. Ruhn îşi lăsă capul într-o parte şi îl întrebă direct:

- Cum poţi şti că poţi avea încredere în mine?
- Ştiu, pentru că sora ta a tras un glonţ în capul unui Arhanghel şi voi nu aţi scos nici un cuvânt.
Ruhn dădu din cap spre masa de biliard, dar rată ultima lovitură. Răspunse însă calm:
- Nu ştiu despre ce vorbeşti.
Cormac râse încetişor.
- Serios? Spionii tatălui meu au aflat despre asta

înainte ca Asterii să acţioneze.

- Atunci de ce o tratezi ca pe o petrecăreaţă?
- Pentru că s-a întors la petreceri după ceea ce s-a întâmplat primăvara trecută.
- Asta am făcut şi eu.

Se îndepărtau însă de subiectul discuţiei.

- Ce ştii despre agentul Lumina Zilei?
- Tot atât cât ştii şi tu.

Bila lui Cormac rată buzunarul la un unghi ruşinos de mare.

- Cum stabilesc legătura? Şi ce urmează după ce primesc informaţiile?

- Mi le pasezi mie. Ştiu cum să le trimit Comandamentului.

- Repet: se presupune că eu ar trebui doar să... am încredere în tine?

- Eu am avut suficientă încredere în tine încât să îţi dezvălui informaţii care ar

putea să mă arunce în închisoarea Asterilor.
Şi nu era vorba despre orice fel de închisoare. Pe cineva din rangul lui Cormac sau al lui Ruhn îl aştepta faimoasa temniţă de sub palatul de cristal al Asterilor. Era un loc într-atât de îngrozitor încât se zvonea că acolo nu erau camere de filmat. Nu se înregistra nimic, nu rămânea în urmă nici o dovadă a atrocităţilor, decât în persoana rarilor

martori şi supravieţuitori. Aşa cum era Athalar.
Ruhn se pregăti din nou să lovească bila. Işi ochi buzunarul, dar se opri.
- Şi cum procedez? îmi arunc mintea în neant şi sper că îmi va răspunde cineva?
Cormac chicoti şi înjură din nou când Ruhn nimeri buzunarul, şi de această dată. Ruhn puse mâna pe triunghiul din lemn şi începu să rearanjeze tăcut bilele.

Un pocnet răsunător le împrăştie şi Ruhn dădu startul următoarei runde. Bila cu numărul trei şi cea cu numărul şapte aterizară în buzunare opuse.
Cormac scoase un cristal mic de cuarţ din buzunar şi i-l aruncă lui Ruhn.
- Deocamdată, totul este la nivel de ipoteză, pentru că nu am mai lucrat niciodată cu cineva ca tine. Dar mai întâi încearcă să iei legătura cu Lumina Zilei ţinând cristalul în mână.

Lumina Zilei are perechea acestui com-cristal. Are aceleaşi proprietăţi precum Porţile acestui oraş.
Ruhn simţi căldura com-cristalului atunci când şi-l strecură în buzunar.
- Cum funcţionează?
- Este modul nostru de a comunica cu Lumina Zilei. Au fost şapte cristale - toate desprinse din aceeaşi stâncă - şase dintre ele au ajuns în staţiile noastre, iar cel de-al şaptelea la Lumina Zilei.

Sunt semnale care au aceeaşi frecvenţă. Tind să se reunească într-un întreg. Acest cristal este singurul care ne- a mai rămas din cele şase. Celelalte cinci au fost distruse din motive de siguranţă. Sper că atunci când 0 vei ţine în mână, datorită puterilor tale, te va lega de Lumina Zilei dacă îţi vei deschide mintea. În acelaşi fel în care Porţile din acest oraş

pot transmite unde audio de la una la cealaltă.
Lui Cormac i se înceţoşase privirea, i se încărcase de durere. Şi Ruhn se trezi întrebându-1:
- Acesta este cristalul din staţia lui Sofie?
- Da, răspunse Cormac cu o voce îngroşată. L-a lăsat Comandamentului înainte să intre în Kavalla. Ei mi l-au dat mie, atunci când le-am spus că s-ar putea să cunosc pe cineva

care să ştie cum să-l folosească.
Ruhn văzu durerea şi doliul întipărite pe chipul vărului său şi apoi spuse, pe un ton mai blând:
- Sofie pare să fi fost o persoană remarcabilă.
- A fost. Este. Cormac înghiţi un nod. Trebuie să o găsesc. Şi să îl găsesc şi pe Emile.
- O iubeşti?
Lui Cormac i se aprinseră ochii.

- Nu încerc să mă mint şi să-mi spun că tata va accepta să mă căsătoresc cu o femeie pe jumătate om, care nu are nici avere şi nici renume. Dar... da. Speram să pot găsi o cale pentru a-mi putea petrece restul vieţii cu ea.
- Tu chiar crezi că este în oraş şi că încearcă să se întâlnească cu Emile?
- Bărbatul din Neamul apelor a luat în calcul această posibilitate. De ce nu aş face-o şi eu? Privirea

lui Cormac se înăspri din nou. Trebuie să aflu dacă sora ta ştie ceva despre ascunzătoarea la care făcea referire Danika.
Ruhn băgă de seamă nota vagă de disperare - spaimă şi panică - din vocea vărului său şi hotărî să îi aline suferinţa.
* Bănuim că Danika i-ar fi putut spune lui Sofie să se ascundă în Cantonul Oaselor.
Pe chipul lui Cormac se întipări groaza. Bărbatul

dădu însă din cap spre Ruhn, cu recunoştinţă.

- Atunci trebuie să găsim o cale de a pătrunde în siguranţă acolo. Şi de a cerceta locul fără să fim văzuţi sau deranjaţi.

Ei bine, Ruhn avea nevoie de un pahar. Slavă lui Urd, se aflau deja într-un bar!

- în ordine. îl cercetă pe vărul lui - chipul frumos şi părul perfect, blond. Ca să ştii, eu sunt de părere că, dacă o vom găsi pe Sofie, ar trebui să te căsătoreşti

cu ea. Dacă şi ea are aceleaşi sentimente pentru tine. Nu-l lăsa pe tatăl tău să te lege de cineva împotriva voinţei tale.
Cormac nu zâmbi. îl cercetă şi el pe Ruhn, cu aceeaşi privire clară şi atentă, şi spuse:
- Regina vrăjitoarelor, Hypaxia, este frumoasă şi înţeleaptă. Ai fi putut să te afli într-o situaţie mult mai rea.
- Ştiu.

Asta era tot ce avea de gând să spună Ruhn despre subiect.
Chiar era frumoasă. Superbă, deconcertant de frumoasă. Dar nu era deloc interesată de el. Arătase asta în lunile care se scurseseră de la Summit. Nu o învinovăţea întru totul. Chiar dacă întrevăzuse cum ar fi fost viaţa alături de ea, ca prin gaura unei chei.
Cormac îşi drese vocea.

- Când iei legătura cu Lumina Zilei, să îi spui următoarele, pentru a-ţi confirma identitatea.
în timp ce vărul lui îi recita frazele codate, Ruhn lovea bilă după bilă, până când pe masă nu mai rămaseră decât două. Ruhn lăsă apoi doar bila albă, într-o poziţie convenabilă, astfel încât să aibă şi vărul lui o şansă. Nici nu ştia de ce se deranja să facă asta. Cormac îi aruncă însă bila.

- Nu vreau să câştig din milă.
Ruhn îşi dădu ochii peste cap şi puse bila la loc, lovind din nou.
- Ar trebui să-l întreb despre ceva anume pe Lumina Zilei?
- De câteva luni încercăm să lovim Coloana. Lumina Zilei este principala noastră sursă de informaţii când vine vorba de alegerea unui loc şi a unei date.

Coloana - calea ferată nord-sud, care tăia Pangera pe din două. Artera principală pentru aprovizionări în războiul care se afla în plină desfăşurare.

- De ce aţi risca să daţi o lovitură? îl întrebă Ruhn pe Cormac. Ca să distrugeţi liniile de aprovizionare?

- Da. în plus, Lumina Zilei a auzit de luni bune vorbindu- se despre faptul că Asterii lucrează la un

nou tip de armură mecanică.

- Diferită de aceea pe care o folosesc oamenii?

- Da. Aceasta va fi construită special pentru Vaniri. Va fi folosită de armatele imperiale.

- La dracu!

Ruhn putea doar să-şi închipuie cât de periculoase puteau fi astfel de armuri.

- Exact, zise Cormac. îşi verifică ceasul. Trebuie să mă îndrept spre Docul

Negru. Vreau să văd dacă pot să descopăr vreun indiciu care să îmi arate dacă Emile sau Sofie au trecut pe acolo.
Contactează-l pe Lumina Zilei cât de curând poţi. Trebuie să interceptăm transportul de armuri prototip pentru Vaniri. Trebuie să le studiem tehnologia înainte ca aceasta să fie folosită pentru a ne măcelări.
Ruhn dădu din cap, resemnat.

- în ordine. Te voi ajuta.
- Prietenii tăi nu vor fi încântaţi. în special Athalar.
- Lasă-l pe Athalar în seama mea!

Ruhn nu trebuia să îi dea socoteală îngerului. Deşi sora lui...

Cormac îl cercetă din nou cu atenţie.

- Când vei vrea să te retragi, am să te ajut să te retragi. Promit.

Ruhn trimise ultima bilă în buzunar şi

rezemă tacul de perete
.- Am să ţin minte.

CAPITOLUL 20

Apa care picura din glisorul lui Tharion pe podeaua din plastic a docului uscat din Curtea Albastră, în timp ce acesta îşi repara vehiculul, era singurul sunet care se auzea. Sudoarea îi picura şi ea de pe frunte, deşi în încăpere era răcoare. îşi scosese cămaşa de cum ajunsese acolo, pentru că

până şi bumbacul moale îl jena în timp ce lucra. Cu o zi în urmă, când fusese în mlaştini, adunase ierburi în motor şi, deşi echipa tehnică i- ar fi putut rezolva problema destul de uşor, voise să o facă cu mâna lui.

Voise să îşi lase mintea să decanteze tot ceea ce se petrecuse.

Când se sculase în acea dimineaţă, nici prin gând nu-i trecuse că va sta de vorbă cu Prinţul Prăpastiei

preschimbat în pisică! Nici că va afla că prinţul din Avallen era un spion rebel, care se afla în căutarea fratelui mai mic al lui Sofie Renast. Sau că Danika Fendyr o trimisese pe Sofie să adune informaţii secrete despre Asteri. Nu, el se trezise cu un singur obiectiv: să afle ce informaţii avea Ithan Holstrom.

Adică, nimic.

Mare Căpitan al Inteligheņţiei era el!

Căpitanul Oarecare, aşa îi spusese Holstrom. Lui Tharion aproape că-i venea să-şi graveze titulatura pe o plăcuţă pentru biroul lui.

Dar cel puţin Holstrom fusese de acord să îl ajute în caz că ar fi avut nevoie de nasul lui de lup pentru a da de copil. Dacă Pippa Spetsos voia să pună mâna pe băiat, aşa cum pretindea Cormac, atunci... dincolo de interese politice, Sofie şi regina lui, trebuiau să-l găsească ei primii pe

Emile. Măcar pentru a-l proteja ca să nu ajungă în poziţia în care puterile lui de Pasărea Tunetului să îi fie exploatate în moduri groaznice. în acea misiune Holstrom avea să le fie de mare ajutor.
în plus: lupul părea să aibă nevoie de o ocupaţie.
Uşa de la încăpere se deschise şi înăuntru pătrunse un parfum de nuferi şi ape repezi.
Tharion îşi păstră privirea îndreptată spre motor şi

strânse cu putere cheia în mână.

- Am auzit că eşti aici, răsună o voce melodioasă de femeie.

Tharion îşi luă o mutră zâmbitoare şi îşi întoarse privirea peste umăr, la fata Reginei Râului.

Purta rochia albastră, diafană, în contrast cu tenul ei de un maroniu cald. Perle de râu şi scoici abalone licăreau în părul negru, cu bucle dese care

se revărsau peste umerii ei
înguşti, până în talie.
Alunecă spre el cu tălpile
goale, fără ca apa rece
care acoperea podeaua să
pară a o deranja.
întotdeauna păşea astfel -
de parcă ar fi plutit sub
apă. Ea nu avea formă
acvatică; de altfel era doar
pe sfert din Neamul apelor.
Era un soi de fiinţă
elementară cu formă
umanoidă, care putea trăi
la fel de bine sub şi
deasupra oglinzii apei.

Jumătate femeie, jumătate râu.
Tharion îşi ridică cheia, în jurul căreia era împletită o algă.
- Reparaţii.
- De ce insişti să le faci în continuare de unul singur?
- îmi oferă ocazia de a îndeplini un obiectiv tangibil.
Tharion se rezemă de glisorul din spatele lui, simţind răcoarea apei pe pielea lui fierbinte.

- Munca pe care o faci pentru mama mea te împlineşte atât de puţin încât trebuie să compensezi astfel?
Tharion îi zâmbi fermecător:
- îmi place să mă prefac că sunt mecanic!
Ea râse uşurel şi se trase mai aproape. Tharion rămase neclintit, refuzând să se retragă la atingerea mâinii ei de pieptul lui gol.
- Nu prea te-am văzut în ultima vreme.

- Mama ta mă ţine ocupat.

Plânge-te ei.

Un zâmbet mic, timid.

- Speram că am putea...

Se înroşi şi Tharion înţelese.

Nu mai făcuseră *aia* de ani de zile. De ce acum? Spiritele acvatice erau capricioase - îşi închipuise că după ce pusese mâna pe el îşi pierduse interesul şi trecuse peste. Chiar dacă jurămintele pe care şi le

făcuseră îi legau în mod ireparabil.
Tharion îşi lăsă mâna deasupra mâinii ei mici şi îi mângâie pielea catifelată.
- Este târziu şi mâine trebuie să mă trezesc devreme.
- Şi, cu toate acestea, eşti aici şi te joci cu această... maşinărie.
Semăna cu mama ei când venea vorba de inovaţii tehnice. Abia dacă reuşea să se descurce cu un calculator, în ciuda lecţiilor

primite de la Tharion. Se întreba dacă ştia măcar cum se numeşte maşinăria din spatele lui.

- Am nevoie de ea mâine.

O minciună.

- Mai mult decât ai nevoie de mine?

Da. Cu siguranţă da.

Tharion îi oferi din nou unul din zâmbetele lui cuceritoare.

- Altă dată, promit.

- Am auzit că ai fost în oraş astăzi.

Femeia îl măsură şi Tharion băgă de seamă strălucirea geloasă din ochii ei.

- Cu cine te-ai întâlnit?
- Nişte prieteni.
- Ce prieteni?

Câte interogatorii nu începuseră astfel şi apoi se sfârşiseră cu ea plângându-se mamei ei? Ultimul, în urmă cu doar câteva zile. în urma lui, Tharion ajunsese pe o barcă în Marea Hal- dren, în căutarea lui Sofie Renast.

îi răspunse cu grijă:
- Bryce Quinlan, Ruhn Danaan, Ithan Holstrom şi Hunt Athalar.
Nu era nevoie să-i amintească pe Cormac sau pe Prinţul Aidas. Ei nu erau prietenii lui.
- Bryce Quinlan, fata din primăvară? Aceea cu steaua?
Nu era surprins că întrebase doar de femeie.
-Da.
îi aruncă o privire circumspectă, pe care

Tharion se prefăcu că nu o vede şi comentă degajat:

- Ştii, ea şi Athalar sunt împreună acum. Un sfârşit frumos după tot ceea ce s-a întâmplat.

Fiica Reginei Râului se relaxă în mod vizibil, umerii înmu- indu-i-se.

- Ce dulce!
- Mi-ar plăcea să ţi-i prezint odată.

O minciună gogonată.

- O voi întreba pe mama.

- Mă voi întâlni din nou cu ei mâine, adăugă Tharion. Ai putea veni şi tu.
Era o propunere necugetată, dar... îşi petrecuse ultimii zece ani încercând să o evite, încercând să evite adevărul. Poate că era timpul să încerce o altă abordare.
- Ah, mamei îi va trebui mai mult timp pentru pregătiri!
Tharion îşi plecă fruntea, plin de înţelegere.

- Spune-mi când atunci.
Va fi o întâlnire la dublu.
- Ce e aceea?
Nu aveau televizoare acolo,
în adânc. Sau cel puţin nu
în apartamentele regale ale
Reginei Râului. Aşa că tot
ce era contemporan,
cultura modernă... îi
rămânea cu desăvârşire
străin femeii.
Oricum, relaţia lor nu era
una cu adevărat de iubiţi,
ci mai degrabă una de
servitute.

- Atunci când două cupluri ies să ia masa împreună. Ştii tu... o întâlnire, două cupluri.
- Aha! zâmbi ea frumos. Mi-ar plăcea.

Şi lui Athalar. Tharion era convins. Aruncă o privire spre ceas.

- Eu chiar trebuie să mă scol devreme şi motorul ăsta e un dezastru...

Erau cele mai apropiate cuvinte de expediere din câte articulase vreodată. îi rămâneau totuşi câteva

drepturi: dacă ea venea să îl caute pentru sex - aşa cum o făcuse - el avea dreptul să o refuze, fără repercusiuni; iar îndatoririle lui în calitate de Căpitan erau mai importante decât nevoile ei personale. Tharion se rugă ca femeia să considere repararea glisorului ca parte a acelor îndatoriri. Mulţumită lui Ogenas, aşa se şi întâmplă.

- Am să te las să lucrezi atunci.

Şi, cu aceste cuvinte, se făcu nevăzută, luând cu ea şi parfumul de nuferi. îndărătul uşii glisante, Tharion îi zări cei patru gardieni din Neamul apelor care o aşteptau. Fiica Reginei Râului nu mergea nicăieri singură, niciodată. Bărbaţii aceia cu piepturile late s-ar fi luptat până la moarte doar ca să aibă şansa de a împărţi patul cu ea. Ştia că îl urau pentru că avea acces la acesta şi îl refuza.

Şi-ar fi cedat cu bucurie poziţia. Dacă l-ar fi lăsat Regina Râului să o facă.

Rămas din nou singur, Tharion oftă şi îşi rezemă fruntea de glisor.

Nu ştia cât timp avea să mai poată îndura. Era o chestiune de săptămâni sau de ani până când fata şi mama aveau să ceară nunta. Apoi copii. Iar el avea să rămână închis într-o cuşcă, acolo, sub oglinda apei, până când chiar şi viaţa lui de Vanir avea să

se ducă. Bătrân, fără visuri, uitat.

O soartă mai rea decât moartea.

Dar, dacă toată afacerea cu Sofie şi Emile Renast avea să fie cu adevărat o lovitură serioasă... atunci se putea folosi de ea pentru a putea scăpa o vreme. Nu îi păsa de rebeliune, nu cu adevărat. Dar regina lui îi dăduse o misiune şi el avea de gând să profite de pe urma ei. Poate că

informaţiile pe care le aflase Sofie aveau să-i fie de ajutor *lui.*

Până când avea să-şi achite datoria rezultată în urma propriilor alegeri necugetate.

- Şi aici este camera de zi! îi zise Hunt lui Baxian, printre dinţi, şi deschise cu umărul uşa de la camera în care se strângeau ca să se recreeze cei din Legiunea 33. După cum ştii deja.

- E întotdeauna plăcut să o auzi de la un localnic, grăi Baxian, cu aripile lui negre strânse bine pe lângă corp.

îngerul cercetă spaţiul slab luminat: bucătărioara din stânga uşii, fotoliile şi canapelele deşelate din faţa televizorului uriaş, uşa care dădea spre baie, drept în faţă.

- Este doar pentru triarii?

- în seara asta este doar a ta! îi spuse Hunt, în

timp ce-şi verifica telefonul.
Era trecut de ora zece. La şapte, când se pregătea să plece, Celestina îl sunase şi îi ceruse să îi ofere lui Baxian un tur al Comitiumului. Având în vedere cât de mare era locul... îi luase mult. Mai ales pentru că Baxian avusese *o mulţime* de întrebări.
Nenorocitul ştia că îl ţine pe Hunt în loc. Că îl împiedică să ajungă la

Bryce şi la gura aceea a ei decadentă. Tocmai de aceea Hunt alesese să rânjească şi să îndure, să nu îi ofere rahatului satisfacţia de a şti cât de tare îl scotea din sărite. Şi că îl împiedica să se bucure de o noapte de amor.

- Vrei să te şi învelesc în pat? întrebă Hunt, ajungând la capătul răbdărilor.

Baxian chicoti şi o luă spre frigider. îl deschise şi

lumina dinăuntru îi polei aripile în argintiu.

- Aveţi bere foarte proastă.

- Salarii de stat! comentă Hunt şi se rezemă de tocul uşii. Meniurile pentru restaurantele care livrează aici sunt în sertarul de sus, la dreapta ta. Sau poţi suna la cantină, ca să vezi dacă mai au deschis. Bun? Grozav! Pa.

- Aia ce mai e? întrebă Baxian.

Din fericire pentru înger, în tonul lui se citea suficientă curiozitate încât să-l facă pe Hunt să se abţină de la a-i smulge capul de pe umeri. Urmări direcţia în care i se îndrepta privirea.

- Ăăă... Acela este un televizor. Urmărim chestii pe el.

Baxian îi aruncă o privire de superioritate.

- Ştiu ce este un televizor, Athalar. Mă refeream la firele şi la cutiile de jos.

Hunt ridică din sprânceană.

- E un OptiCub.

Baxian se holbă la el, fără să priceapă.

- Un sistem pentru jocuri?

Copoiul îşi scutură capul. Pentru o clipă, Hunt se văzu în rolul lui Baxian, cercetând aceeaşi cameră, aceeaşi tehnologie nouă şi stranie, în vreme ce Isaiah şi Justinian îi explicau ce dracului era un telefon mobil. Hunt îi zise cu glas aspru:

- Joci jocuri video cu ajutorul lui. Curse, jocuri de strategie... îţi consumă o groază de timp, dar sunt distractive.

Baxian avea o mutră care sugera că *distractiv* era un concept nou pentru el. Solas!

Sandriel ura tehnologia. Refuzase să permită până şi televizoare în palatul ei. Baxian fusese transportat practic cu câteva secole în timp. Pe vremuri, şi Hunt se

întâlnise cu tehnologia prin alte părţi ale lumii, dar în cea mai mare parte a timpului se concentrase asupra misiunilor şi îndatoririlor lui faţă de Sandriel. Nu prea avusese ocazia să înveţe despre nimicurile de zi cu zi.

De pe hol se auzeau voci. Naomi... şi Pollux. Şi vocea calmă a lui Isaiah. Slavă zeilor!

Hunt băgă de seamă că Baxian îl cerceta precaut. îi răspunse cu o privire plată,

pe care şi-o perfecţionase în calitate de Umbra Morţi s. Baxian dădu să o ia spre hol şi Hunt i se trase dinainte, făcându-i loc.

Barosul umplea cadrul uşii de la camera lui Vik, în timp ce discuta cu Isaiah şi Naomi, care rămăseseră pe hol. Acum era camera lui Pollux. Hunt simţi fulgerul aprinzându-i-se în sânge, prevestitor de furtuni. Pollux rânji când trecu pe lângă el. în spatele lui se vedeau munţi de cutii şi

valize, un adevărat orăşel în miniatură, dedicat vanităţii Barosului.

Hunt, profund conştient de prezenţa camerelor, având în minte rugămintea lui Bryce de a fi cuminte, îşi văzu de drum, salutându-i în trecere pe Naomi şi pe Isaiah.

- Ei bine, iată! îi zise Hunt lui Baxian, oprindu-se în faţa fostei camere a lui Justinian.

Baxian deschise uşa. Camera era la fel de goală

pe cât fusese a lui Hunt atunci când ajunsese acolo.

Lângă patul îngust era rezemată o raniţă. Toate lucrurile lui Baxian încăpuseră într-o singură geantă.

Asta nu schimba cu nimic lucrurile. Copoiul era un nenorocit care comisese fapte într-atât de atroce încât îi întorceau stomacul pe dos lui Hunt. Acum, că se afla în camera lui Justinian, că îi lua locul...

Crucea care fusese ridicată în hol îi fulgeră lui Hunt în minte. Chipul cuprins de agonie al lui Justinian, atârnat pe ea. Hunt încercă să alunge gândul, fără să reuşească însă. O dăduse în bară. De două ori deja. Mai întâi cu rebeliunea înfrântă, apoi în acea primăvară, cu Regina Viperă... Şi acum... Chiar avea de gând să permită ca el şi Bryce să se afunde în ceva similar?

Câţi inşi aveau să fie distruşi până la final?

- Mersi pentru tur, Athalar, spuse Baxian, păşind în cameră.

Hunt aruncă din nou o privire camerei acelea mici, triste şi goale din spatele Copoiului. Poate că ceva asemănător milei se trezise în el, pentru că spuse:

- Mâine îţi voi preda o lecţie în jocuri video. Acum trebuie să ajung acasă.

Hunt ar fi putut să jure că citise în ochii lui Baxian ceva ce semăna al naibii de mult cu dorul.

- Mersi.

- Ne vedem după întâlnirea de dimineaţă, mormăi Hunt. Poţi să fii coada mea pentru restul zilei.

- Foarte generos din partea ta, zise Baxian şi închise uşa, fără să mai adauge nimic altceva. Din fericire, tot atunci îşi închise şi Pollux uşa - o

trânti în faţa lui Naomi, şi Hunt rămase cu cei doi prieteni ai lui.
Se îndreptară spre camera de zi, fără să fie nevoie să scoată nici un cuvânt. Aşteptară ca uşa să se închidă în urma lor şi se asigurară că nu era nimeni în baie, apoi se aşezară pe canapea. Hunt chiar ar fi vrut să se ducă acasă, dar...
- Deci... nasoală situaţie! zise el încetişor.

- Pollux ar trebui încuiat undeva şi cheia aruncată! scuipă Naomi.
- Sunt uimit că sunteţi amândoi încă în viaţă, spuse Isaiah.
îngerul îşi urcă picioarele pe măsuţa de cafea şi îşi desfăcu
cravata gri din jurul gâtului. După costumul pe care îl purta, se întorsese din vreo vizită în care o escortase pe Celestina.

- Dar, în calitate de comandant, sunt bucuros că nu v-aţi încăierat.
îi aruncă o privire cu înţeles lui Hunt, iar acesta pufai.
- Ăştia doi pângăresc camerele pe care le ocupă, spuse Naomi.
- Sunt doar nişte încăperi, spuse Isaiah, deşi durerea i se citea pe chip. Ceea ce au fost Vik şi Justinian... nu se află acolo.
- Da, se află într-o cutie pe fundul mării! zise

Naomi, încru- cişându-şi braţele. Iar cenuşa lui Justinian a fost împrăştiată de vânt.

- La fel şi a lui Micah, spuse Hunt încetişor. îşi întoarseră privirile spre el. Hunt ridică din umeri.

- Chiar aveai de gând să te răscoli în primăvara asta? îl întrebă Naomi. Nu vorbiseră nici măcar o dată despre ceea ce se întâmplase.

- Mă răzgândisem, spuse Hunt. Am fost sincer

în privinţa a tot ceea ce am spus pe acea punte. Mi-am dat seama că nu era calea pe care voiam să o urmez. Hunt întâlni privirea dezaprobatoare a lui Isaiah. încă am aceeaşi părere.
Acesta era adevărul. Dacă chiar în acea clipă Sofie, Emile şi Ophion ar fi dispărut, nici că i-ar fi păsat. Ar fi fost *uşurat.* însă nu aşa mergeau lucrurile. Nu asta îşi dorea Bryce. Abia dacă putea să

privească tatuajul de pe fruntea lui Isaiah.

- Ştiu, a spus în cele din urmă Isaiah. Acum ai mult mai multe de pierdut.

Hunt se întrebă dacă tonul de uşoară avertizare fusese voit.

Se întrebă dacă Isaiah îşi amintea cum el şi ceilalţi îngeri de la Summit îşi plecaseră frunţile în faţa lui atunci când îi smulsese capul lui Sandriel de pe umeri. Ce ar fi făcut prietenii lui dacă ar fi aflat

despre legătura pe care o stabilise recent cu un rebel din Ophion? I se învârtea capul.
Schimbă subiectul, dând din cap spre holul din spatele uşii închise.
- Aveţi de gând să rămâneţi aici sau să vă găsiţi altundeva unde să staţi?
- Ah, eu am plecat! zise Isaiah, luminat la faţă. Am semnat în dimineaţa aceasta un contract pentru o proprietate aflată la doar

câteva străzi depărtare. Tot în DCA, dar mai aproape de Piaţa Veche.

- Mişto, zise Hunt şi ridică din sprâncene spre Naomi, care scutură din cap.

- Aici nu trebuie să plătesc chirie, chiar dacă am noii vecini din Hei! spuse Naomi.

Pollux şi Baxian aveau să rămână acolo până când Celestina avea să hotărască dacă sunt pregătiţi să locuiască în

oraş. Pe Hunt îl trecu un fior la gândul că ar putea fi lăsaţi în libertate.

- Crezi că se vor comporta decent? îl întrebă pe Isaiah. Pentru că, la dracu, eu nu cred!

- Nu avem de ales. Trebuie să sperăm că o vor face, îi răspunse Isaiah cu un oftat. Şi să sperăm că Guvernatoarea îi va vedea aşa cum sunt.

- Ar avea vreo relevanţă dacă ar şti adevărul? întrebă Naomi,

ducându-şi mâinile la ceafa.

- Presupun că vom vedea, zise Hunt şi îşi aruncă din nou ochii la telefon. Bun! Eu am plecat.

Se opri însă în uşă. îi privi pe cei doi prieteni ai lui, care nu aveau habar de tot rahatul care se îndrepta spre ei. Ar fi fost o reuşită extraordinară - care ar fi putut însemna eliberarea lui Isaiah - pentru ei, dacă ar fi putut să distrugă Ophion. Dacă i- ar fi

capturat pe Sofie Renast şi pe fratele ei şi l-ar fi demascat pe Cormac.

Oare dacă ar fi vorbit în acea clipă, dacă ar fi fost sincer, oare Bryce ar fi fost scutită de ce era mai rău? Ar fi putut oare evita crucificarea şi ca tot ce avea să rămână într-o zi din el să nu fie nimic mai mult decât o cameră goală? Dacă îşi juca bine cărţile, putea să se salveze pe el şi pe Bryce - poate şi pe Ruhn şi pe Ithan - şi să trăiască

apoi pentru a spune altora povestea? Tharion era probabil deja mort pentru că nu le spusese autorităţilor despre misiunea lui, cu regină sau fără, la fel cum era mort şi Prinţul moştenitor al Feelor din Avallen. Dar...

- Te preocupă ceva? îl întrebă Isaiah.

Hunt îşi drese vocea.

Cuvintele îi ardeau pe limbă. Avea o paraşută salvatoare şi acela era momentul în care ar fi

trebuit să o deschidă.

Avem o mare problemă cu rebelii care se adună în oraşul acesta şi am nevoie de ajutorul vostru pentru a mă asigura că ne pică în plasă.

Hunt îşi drese din nou vocea. îşi scutură capul.

Şi plecă.

CAPITOLUL 21

- Adevărul întunecării, ei? Vocea adâncă a lui Hunt răsună în dormitor. £1 şi Bryce stăteau întinşi în pat, în întuneric, cu Syrinx sforăind deja între ei.

- Danika era cu siguranţă convinsă că a dat de ceva! îi replică Bryce. Hunt ratase cina, pe care Bryce o luă într-o atmosferă insuportabil de jenantă alături de Ithan. Băiatul fusese tăcut şi meditativ, cu masca aceea pe care i-o văzuse pe chip înainte de un meci important. Ea încercase să deschidă discuţia, însă el nu avusese chef de conversaţie.

Aşa că Bryce răsfoise din nou hârtiile Danikăi. Nu găsise nimic nou. Când Hunt se întorsese în cele din urmă de la Co- mitium, îl pusese la curent cu ce aflase, în timp ce se pregăteau să meargă la culcare. Când ajunsese la final, orice fel de gânduri de a mai continua ceea ce începuseră pe acea alee se disipaseră demult.
Hunt fredonă uşor şi se întoarse pe o parte.

- Atunci, tu chiar ai de gând să îl ajuţi pe Cormac.
- Nu-i vorba că vreau să îl ajut pe el. Este mai degrabă vorba despre faptul că vreau să îl ajut pe Emile. însă am vorbit serios în privinţa a ceea ce ţi-am spus pe acea alee: vreau şi să obţin toate avantajele pe care le pot obţine pentru noi din această situaţie.
Adică anularea logodnei şi ceva antrenament.

- Şi, recunoscu Bryce, să aflu mai multe despre Danika.
- Contează? Referitor la Danika?
- Nu ar trebui să conteze. Dar contează. Din cine ştie ce motiv, contează. Adăugă cu precauţie: Ştiu că am mai discutat despre asta mai devreme, dar... Nu pot să mă descurc fără tine, Hunt.

El îi răspunse molatic:

- Ştiu. Doar că... La naiba, Quinlan! Gândul că

ar putea să ţi se întâmple ceva rău mă îngrozeşte. înţeleg însă. Asta m-a făcut ca în această primăvară să... asta făceam cu Vik şi Justinian. Pentru Shahar.

- Ştiu, răspunse Bryce, cu inima strânsă în piept. Te bagi deci?

Hunt fusese dispus să renunţe la tot pentru ea - *pentru ei.*

- Da. Oricum te pot ajuta, te voi ajuta. Dar avem nevoie de un plan de retragere.

- Da, aprobă Bryce. Haide să vorbim mâine despre asta. Sunt extenuată.
- în ordine.

Aripa lui îi mângâie umărul gol şi Bryce îşi întoarse capul, îl găsi cu capul întors spre ea, rezemat de braţ.

- Nu face asta.
- Ce? spuse Hunt, ochii strălucindu-i în întuneric.

Bryce se întoarse şi ea pe o parte şi îşi flutură mâna spre el.

- Nu mă privi aşa... Aşa cum o faci.
- Sexy? Senzual? Seducător? întrebă Hunt rânjind.
- Toate de mai sus.
Hunt se lăsă pe spate.
- Mă simt straniu ştiind că Holstrom e la doar un perete distanţă.
Bryce arătă spre perete.
- E în cealaltă parte a apartamentului.
- E lup.

Bryce trase în piept parfumul lui nocturn de mosc. Hunt era excitat.

- Hai să nu facem gălăgie atunci.

Nodul pe care îl înghiţi Hunt se auzi în întuneric.

- Eu... în ordine, voi fi direct cu tine, Quinlan.

Bryce ridică o sprânceană. Hunt răsuflă zgomotos.

- A trecut... ceva timp. Pentru mine, adică.

- Şi pentru mine.

Era cea mai lungă perioadă fără sex pentru ea, de la

şaptesprezece ani, când avusese prima experienţă. Bine, fără să ia în calcul ce începuseră ea şi Hunt pe canapea, cu câteva luni în urmă - deşi nu aşa ceva îşi dorea ea în acea clipă.

- Te asigur că, spuse Hunt, oricât de mult a trecut pentru tine, pentru mine e mai mult de atât.

- Cât de mult?

O parte din Bryce tremura de gelozie la gândul că cineva - la dracu, oricine! - ar fi putut să îl atingă cu

mâinile, gura sau alte părţi.
La gândul că *Hunt* ar fi
putut atinge pe altcineva.
Că ar fi putut dori pe
altcineva. Gândul că ar fi
putut exista o lume în care
el nu ar fi întâlnit-o pe ea şi
vreo altă femeie ar fi ajuns
să fie mai importantă...
O altă femeie chiar fusese
mai importantă. Shahar. O
iubise. Fusese gata să
moară pentru ea.
Aproape şi-a dat viaţa şi
pentru tine, îi şopti o voce
mititică dinlăuntrul ei.

Dar... cumva, nu era acelaşi lucru.

- Şase luni? spuse Hunt strâmbându-se.
- Doar atât? râse Bryce.
- E mult, răspunse Hunt încruntat.
- Eu credeam că te referi la *ani* de zile.

Hunt îi aruncă o privire jignită.

- Ştii, nu am fost celibatar.
- Aşadar, cine e norocoasa?

Sau norocosul. Bryce presupusese că Hunt

prefera femeile, dar era posibil ca el să...

- O nimfa, la un bar. Nu era din oraş şi nu m-a recunoscut.

Bryce îşi strânse degetele-n pumni, simţind că i-au ieşit la
iveală nişte gheruţe invizibile.

- Nimfa, deci.

Acela era tipul lui? Cum erau dansatoarele acelea de la balet? Delicate şi zvelte? Shahar aşa fusese? Bryce nu căutase niciodată

portretul Arhanghelului mort - nu voise să se chinuie singură. Sandriel fusese însă al dracului de frumoasă, înaltă şi suplă, iar Hunt menţionase că cele două fuseseră surori gemene.
Bryce, poate pentru că voia să simtă şi el măcar o fărâmă din frustrarea pe care o îndura ea în acea clipă, spuse:
- Metamorf leu. într-o baie, la Corbul Alb.

- în noaptea bombardamentului? îngerul avea glasul aspru. De parcă faptul că făcuse sex cu altcineva când ei doi se cunoşteau deja ar fi fost inadmisibil.
- Cu mai puţin de o săptămână înainte de asta, răspunse Bryce nonşalant, mulţumită de tonul lui.
- Credeam că nu îţi plac alfa-măgarii.
- îmi plac în anumite contexte.

- O, da? Hunt îşi trecu degetele în lungul braţului ei gol. Care ar fi acelea, mai precis? Vocea îi devenise o şoaptă alintată. Nu pare să-ţi placă să fii controlată de masculi.
Bryce nu-şi putu ascunde roşeaţa din obraji.
- Doar câteodată.
Nu putu spune mai multe, pentru că degetele lui îi cuprinse- seră încheietura. Hunt îi ridică mâna şi îi sărută palma.

- Masculul ăsta ştia cum să comande.
- Bine, Quinlan, îi şopti el, cu buzele lipite de pielea ei. Mă declar în mod oficial gelos.
- Şi eu sunt geloasă, chicoti Bryce. Hunt îi sărută încheietura mâinii.
- înainte să o luăm pe calea asta a tachinărilor, încercam să te avertizez că, pentru că a trecut ceva vreme, aş putea fi...
- Rapid?

Hunt muşcă uşor pielea delicată.

- Zgomotos, răutate!

Bryce râse şi îi mângâie fruntea neînsemnată.

- Aş putea să îţi pun căluş. Hunt râse.

- Te rog, spune-mi că nu eşti genul! Bryce şuieră uşor un *hmmm.*

- Serios?

Bărbatul se ridică uşurel în capul oaselor. Bryce se lăsă pe perne, cu un braţ sub ceafa.

- Sunt dispusă să încerc orice, măcar o dată. Lui Hunt îi tremură uşor maxilarul.
- Bine. Dar să începem cu lucrurile de bază. Dacă devine plictisitor, promit că voi găsi căi prin care să-ţi păstrez interesul
- Asta nu ne scapă de problema auzului ascuţit al lui Ithan.

Hunt se foi în pat şi Bryce îşi dădu seama după boxerii lui

deveniţi neîncăpători că interesul bărbatului era mare. Solas, uriaş chiar!
Bryce râse uşurel şi se ridică în capul oaselor.
- Chiar a trecut o vreme.
Hunt tremură, înfrânându-se însă.
- Spune-mi da, Bryce.
Bryce se înmuie în faţa dorinţei pure care-i răzbea în fiecare cuvânt.
- Vreau să te ating eu prima.
- Acesta nu este un da.

- Eu vreau ca *tu* să spui da.
- Da. La naiba, da! Acum e rândul tău.

Bryce zâmbi viclean şi îşi lipi palma surprinzător de hotărât de pieptul lui gol. Hunt o lăsă să-l împingă înapoi, între perne.

- Am să spun da după ce mă satur eu întâi de tine.

Hunt dădu drumul unui sunet gutural.

- Nu-i prea târziu pentru căluşul acela,

murmură Bryce şi îi sărută pieptul.

*

Hunt simţea că avea să-şi iasă din piele. Era prea mult pentru el: Bryce încălecată pe şoldurile lui - îmbrăcată doar cu un tricou vechi şi moale -, atingerea mătăsoasă a părului ei pe pielea dezvelită a pieptului lui, buzele ei lipite de pectoralii lui.

în acel apartament se mai afla o persoană. Una cu un

auz extrem de ascuţit, şi el...
Gura lui Bryce se lipi de sfârcul lui stâng şi fierbinţeala aceea umedă îl făcu pe Hunt să-şi ridice şoldurile. Ea îşi trecu limba pe deasupra mugurelui întărit şi Hunt şuieră:
- Zeilor!
Bryce râse şi trecu imediat la celălalt.
- Ai pieptul la fel de mare ca al meu, murmură ea.
- Asta este cel mai puţin sexy lucru pe care mi

l-a spus vreodată cineva, îngână Hunt.
Bryce îşi înfipse unghiile lungi în pieptul lui şi Hunt simţi durerea ca pe un sărut uşor, înţepător, căruia sexul lui îi răspunse imediat. Zeii să-l cruţe! Nu avea să reziste nici măcar un minut.
Bryce îi sărută coastele de pe partea dreaptă. îşi trecu limba pe deasupra muşchilor.
- Cum naiba reuşeşti să ai aşa muşchi?

- Fac exerciţii.
De ce vorbea? De ce vorbea e/?
îngerului îi tremurau mâinile, aşa că strânse cearşaful în pumni. Syrinx sărise din pat şi închisese uşa de la baie după el.
Deşteaptă himeră!
Bryce se mutase pe partea stângă şi limba îi aluneca în josul coastelor lui, în timp ce degetele îi mângâiau pieptul. Bryce îi sărută abdomenul şi rămase aplecată deasupra

taliei boxerilor lui, atât de aproape de trupul lui, încât simţea că e pe cale să explodeze văzând-o aşa...

- Nu ar trebui să ne sărutăm întâi? întrebă el, cu glas răguşit.

- în nici un caz! răspunse Bryce concentrată întru totul asupra misiunii ei.

Hunt uită să mai respire când ea îşi înfipse degetele în elasticul de la lenjeria lui intimă şi trase în jos. Nu putea decât să se supună şi

îşi ridică şoldurile ca să o ajute, expunându-se cu totul...

- Ei, ei! gânguri Bryce, ridicându-se în capul oaselor.

Hunt aproape oftă din cauza distanţei care se afla acum între gura aceea a ei şi penisul lui.

- Este o surpriză... mare.
- Nu te mai juca, Quinlan!

Bryce mai avea la dispoziţie cinci secunde până când avea să sară pe ea şi să-i facă tot ce visa

să-i facă de luni de zile. Tot ce plănuise pentru cea mai lungă noapte din an.
Bryce îşi lipi degetul de buzele lui. -ŞŞŞ!
Îl sărută apoi. îşi lipi limba de buzele lui. Hunt şi le întredeschise pentru ea şi, când îşi strecură limba în gura lui, i-o prinse între buze şi i-o supse, lung şi apăsat. îi arătă exact ce şi cum îi plăcea.
Scâncetul ei fu o victorie. Rămase însă nemişcat, urmărind- o cum se retrage

şi se îndreaptă, ridicându-
şi apoi tricoul peste cap.
La naiba, sânii aceia! Plini
şi grei, cu areole
trandafirii, care îl făceau să
vadă dublu...
Nu se săturase de ei în
acea zi, pe canapea. Nici
pe departe. Trebuia să se
înfrupte, să le simtă
greutatea în palme, textura
pe limbă...
Bryce îşi mângâie sânii, şi-i
strânse uşor, uitându-se de
sus la el. Hunt îşi ridică
şoldurile şi îşi oferi

bărbăţia, cerând fără cuvinte. Bryce se legănă doar, abdomenul ei unduindu-se, şi îşi strânse din nou sânii.

Hunt se ridică ca să o apuce, să îşi lipească gura de locul în care îşi ţinea ea mâinile, dar Bryce îşi întinse degetul, oprindu- 1.

- Nu încă.

Ochii ei străluceau ca nişte cărbuni aprinşi în întuneric. Steaua din piept începu să lucească uşor, ca acoperită de un văl. Bryce

îşi trecu degetele pe deasupra irizaţiei blânde.

- Te rog.

Hunt suflă greu, printre dinţi, dar se lăsă din nou pe perne.

- Păi, dacă mă rogi aşa politicos...

Bryce râse senzual şi se aplecă deasupra lui. îşi trecu unghiile în lungul penisului lui şi apoi reveni la bază. Hunt tremură, fiori de plăcere împrăştiindu-i-se pe şira spinării când ea îi şopti:

- Nu ai cum să încapi cu totul.
- Nu avem cum să ştim până nu încercăm.

Bryce zâmbi şi îşi plecă fruntea. îşi strânse degetele în jurul lui, abia reuşind să îl cuprindă, şi îşi coborî gura asupra vârfului.

Hunt se încordă, respirând sacadat. Bryce râse.

- Păstrăm liniştea, îţi mai aduci aminte?

Avea să-i taie lui Holstrom urechile din rădăcină. Aşa

avea să scape de auzul ascuţit al lupului...

Bryce îl linse din nou, rotindu-şi limba, apoi îşi deschise gura şi primi capul. Hunt se simţi învăluit de o căldură umedă şi...

Se arcui şi îşi duse mâna la gură, dându-şi ochii peste cap. Da. La dracul *Da!* Bryce se retrase şi primi şi mai mult din el. încă puţin şi avea să...

Hunt se foi, încercând să o apuce, dar ea îi ţintui

şoldurile de cearşaf cu o mână. îl primi înăuntrul ei până când sexul lui îi atinse gâtul, şi Hunt aproape că-şi ieşi din piele de plăcere.

Presiunea era perfectă, dureroasă aproape. Gura lui Bryce se retrăgea până la vârf şi apoi îi învăluia din nou lungimea. Ce nu încăpea strângea în mână, în perfect tandem.

Hunt privi părul lui Bryce foşnind deasupra coapselor lui, sânii ei

legănându-se, bărbăţia lui dispărând înăuntrul ei...

- Quinlan! mormăi el - în acelaşi timp o rugăminte şi un avertisment.

Bryce îl cuprinse însă cu totul, până în fundul gâtului, mâna pe care o avea liberă înfigându-i-se în coapsă. O încuviinţare fără cuvinte. înăuntrul ei - aşa îl voia.

Gândul fu îndeajuns ca să-l facă să se dezlănţuie. Fără să se poată abţine, îşi înfipse mâinile în părul ei şi

împinse. Bryce îl primi suspinând, reverberaţiile gemetelor ei răscolindu-i întreaga fiinţă. Şi atunci mâna lui Bryce îi strânse testiculele, în timp ce îşi folosea delicat şi dinţii.

Hunt se topi, îşi muşcă buza atât de tare încât simţi gustul de cupru al sângelui în gură, îşi ridică şoldurile şi ejaculă. Bryce înghiţi tot, gura ei palpitând în jurul lui, şi Hunt simţi că avea *să moară*, să moară pentru ea,

să moară din cauza plăcerii pe care ea i-o trezea...

Hunt oftă odată cu ultima picătură pe care gura ei o primea. Apoi tremură şi gemu când Bryce îl eliberă dintr-o singură mişcare lungă, umedă. îl privi în ochi. înghiţi şi îşi linse buzele.

Hunt încercă să se ridice, dar nu reuşi. De parcă întreg trupul i se lichefiase.

Bryce surâse, ca o regină triumfătoare. Nici

una dintre fanteziile pe care le avusese în ultimele luni... nici nu se apropia de ce trăise. Nici de senzaţia gurii ei, nici de felul în care arăta goală...

Hunt reuşi să se rezeme într-un cot şi atunci se auzi şi vocea lui Ithan din celălalt capăt al apartamentului:

- Vă rog eu: *face-ţi sex un pic mai tare!* Nu am auzit *chiar* totul, mi-a mai scăpat câte ceva.

Bryce izbucni în râs, dar Hunt nu-şi putea lua ochii de la picătura care-i aluneca pe maxilar, lucind în lumina pală a stelei din pieptul ei. Bryce îi băgă de seamă privirea şi îşi şterse bărbia, lingându-şi apoi degetele.

Hunt suspină adânc.

- Am să te fut până-ţi ieşi din minţi!

Bryce se foi, lipindu-şi sânii tari de el. între coapsele lui goale şi ea nu stătea decât

dantela delicată a lenjeriei ei intime minuscule.
Dar atunci se auzi strigătul lui Holstrom:
- Asta sună periculos din punct de vedere medical!
Bryce râse şi alunecă de pe Hunt, întinzându-se după tricoul lui.
- Hai să închiriem o cameră într-un motel mâine-seară, îi zise ea îngerului şi adormi aproape imediat.
Hunt, cu mintea spulberată, nu putu decât

să zacă gol între cearşafuri,
întrebându-se dacă nu
cumva îşi imaginase totul.
Hunt stătea aşezat pe un
scaun pliant, în abis. în
jurul lui era doar întuneric,
singura lumină pală fiind
cea radiată de propriul lui
trup. Noaptea aceea eternă
nu avea început şi nici
sfârşit.
Adormise întins lângă
Quinlan, întrebându-se
dacă nu ar fi trebuit să-şi
treacă pur şi simplu mâna
în jurul şoldurilor ei şi să

redevină din nou unul. Dar Bryce nu era acolo.
Nu voia ca Bryce să se afle într-un astfel de loc, atât de întunecat şi de gol şi totuşi... treaz. în apropiere se auzi foşnet de aripi - nu era cel al penelor lui moi, ci al unora ca de piele. Uscat.
Hunt se încordă. încercă să sară în picioare, dar nu putu să o facă. Rămase înfipt în scaun, deşi nu era legat cu nimic. Picioarele

încălţate în ghete îi erau lipite de podeaua neagră.
- Cine-i acolo? întunericul îi absorbi glasul» înăbuşindu-l. Aripile de piele foşniră din nou, şi Hunt îşi răsuci capul spre locul din care venea sunetul. Singurul lucru pe care putea să-l facă era să-şi mişte capul.
- Un luptător adevărat s-ar fi eliberat până acum. Vocea adâncă şi catifelată îi alunecă pe deasupra pielii.
- Cine dracului eşti tu?

- De ce nu te foloseşti de puterile care îţi curg în sânge pentru a te elibera, Orion?

Hunt strânse din dinţi.

- Mă cheamă Hunt.
- înţeleg. Pentru că Orion a fost un vânător.

Vocea răsuna de pretutindeni.

- Care este numele *tău?*
- Cei din Midgard nu îndrăznesc să îmi rostească numele de partea ta a Faliei.

Hunt înmărmuri. Numele unei singure fiinţe nu era rostit în Midgard.
Cel al Prinţului Gheenei.
Apollion.
Lui Hunt îi îngheţă sângele în vene. Fără îndoială era un vis al ciracului de ciudat, pe care îl avea din cauză că Bryce îl făcuse să-şi piardă minţile.
- Nu este un vis.
Al şaptelea şi cel mai periculos dintre prinţii demoni din Hei era în mintea lui...

- Nu sunt în mintea ta, deşi gândurile tale ajung până la mine în unde, precum acelea ale radiourilor voastre. Noi doi ne aflăm într-un loc la răscrucea dintre lumile noastre. într-un fald al realităţii.
- Ce vrei?

Hunt îşi păstră o voce hotărâtă, dar... la dracu! Trebuia să găsească o cale de ieşire din acel loc, trebuia să-şi găsească drumul înapoi la Bryce.

Dacă Prinţul Gheenei putea pătrunde în mintea lui, atunci...

- Dacă aş intra în mintea ei, fratele meu s-ar supăra foarte tare pe mine. Din nou.

Hunt ar ii putut să jure că O simţise zâmbind.

- Mi se pare că îţi faci mult prea multe griji pentru o femeie care în mod clar este mult mai în siguranţă decât tine în această clipă.
- De ce mă aflu aici?

Hunt se strădui să îşi golească mintea de gânduri. Era greu însă. Fiinţa aceea, care se afla dinaintea lui, în jurul lui... Acest demon îl ucisese pe cel de-al şaptelea dintre Asteri. *O devorase.* Devoratorul de Stele.

- Chiar îmi place numele acesta, spuse Apollion, chicotind uşor. Cât despre întrebarea ta: te afli aici pentru că am vrut să te întâlnesc. Am

vrut să văd cum ai progresat.

- Am fost încurajaţi de discuţia cu Aidas din după-amiaza aceasta, nu-ţi face griji.

- Fratele meu nu mă informează în privinţa acţiunilor lui. Nu ştiu şi nu îmi pasă de ce a făcut sau nu a făcut el.

Hunt îşi ridică bărbia, cu mai multă bravură decât simţea cu adevărat.

- Să auzim atunci. Propunerea ta despre cum

ar trebui să ne aliem ca să-i detronăm pe Asteri şi să vă proclamăm pe voi noii noştri stăpâni.
- Tu asta crezi că se va întâmpla?
- Aidas ne-a oferit deja o lecţie de istorie. Scuteşte-mă.
întunericul se învolbură.
- Eşti prost şi arogant.
- Cine se aseamănă se adună, presupun.
întunecimea rămase nemişcată.

- Mai eşti şi impertinent. Nu ştii de unde vin? Tatăl meu este Vidul, Fiinţa care a Existat înainte. Haosul a fost mireasa lui şi blestemul meu. La ei ne vom întoarce cu toţii odată şi puterile lor măreţe îmi curg în sânge.
- Şmecher.
- îţi iroseşti darurile care ţi-au fost date, îi spuse Apollion.

Hunt observă cu afectare:

- Ah, eu unul cred că mi le-am folosit aşa cum trebuie.
- Nu cunoşti nici măcar o câtime din tot ceea ce ai putea face. Din ceea ce tu şi fata Născută din Stele aţi putea face.
- Repet, Quinlan a primit lecţia despre „cum să-ţi foloseşti puterile” astăzi, de la Aidas. Şi a fost destul de plictisitor, aşa că, hai să nu ne repetăm.
- Amândurora v-ar prinde bine nişte

antrenamente. Puterile voastre sunt mai asemănătoare decât îţi dai seama. Sunteţi canale conductoare, ambii. Nici nu vă închipuiţi cât de valoroşi sunteţi voi şi cei ca voi.

- O, da? exclamă Hunt, ridicând din sprânceană. întunericul se învolbură, nemulţumit.

- Dacă îmi refuzi atât de făţiş ajutorul, poate că ar trebui să vă trimit nişte... aperitive.

Hunt îşi foi aripile uşor.

- De ce m-ai chemat? Doar ca să mă împingi de la spate?

Esenţa demonică şopti împrejurul lui:

- Falia nordică suspină din nou. Simt mirosul războiului în aer. Şi de data aceasta nu am de gând să pierd.
- Ei bine, eu nu am de gând să am un prinţ demon drept conducător, aşa că stabileşte-ţi alt obiectiv pentru viitorul apropiat.

- Mă amuzi, Orion, râse uşurel.
Hunt mârâi şi fulgerul îi răspunse scoţând scântei.
- înţeleg că am terminat aici...
întunericul clocotitor şi aripile acelea de piele se făcură nevăzute.
Hunt sări din somn. îşi dusese deja mâna spre cuţitul de pe noptieră. Se opri.
Quinlan dormea lângă el, Syrinx era de cealaltă parte. Amândoi sforăiau

uşurel. în întuneric, părul ei roşu părea sânge proaspăt împrăştiat pe pernă.
Prinţul Gheenei îi vorbise. Ştia cine este, o ştia pe Bryce...
Prinţul Gheenei era un monstru şi un mincinos, şi era foarte probabil că încerca să îi ademenească într-o fugă nesăbuită după putere. Şi cu toate acestea... la dracu!
Hunt îşi trecu mâna tremurândă peste faţă,

apoi se rezemă de perne. îi mângâie uşor obrazul lui Bryce. Ea murmură ceva şi se trase mai aproape. Hunt îi făcu imediat pe plac: îşi trecu braţul deasupra mijlocului ei şi o acoperi cu o aripă. De parcă aşa ar fi putut să o ocrotească de toţi aceia care îi vânau. De o parte şi de cealaltă a Faliei Nordice

.CAPITOLUL 22

Ruhn îşi termină de băut berea şi aşează sticla pe măsuţa de cafea din faţa televizorului uriaş din sufragerie. Declan, care stătea la stânga lui, făcu acelaşi lucru.

- Bun, zise Dec. E timpul pentru nişte spionaj!

Flynn, care fuma nişte mirt - din care Ruhn simţea cu disperare că avea şi el nevoie să tragă un fum - chicoti:

- Ruhn, copilul nostru drăgălaş, s-a făcut băiat mare şi acum spionează pentru rebeli.
- Mai tacă-ţi gura! mârâi Ruhn. Ştiam eu că trebuia să fac asta de unul singur.
- Şi noi cum ne-am mai fi distrat? comentă Dec. Şi, în plus, nu ar trebui să ai pe cineva alături în caz că, ştiu şi eu, e o capcană sau ceva de felul ăsta?
- Atunci el de ce dracului fumează? arătă Ruhn spre colţul în care

Flynn scotea cerculeţe de fum.

- Pentru că sunt un idiot cu tendinţe autodistructive, dar, în acelaşi timp, teribil de atrăgător? rânji Flynn.

- Cu emfază de idiot, murmură Dec.

Ruhn voia însă ca prietenii lui să îi fie alături în acea noapte, când oraşul era în mare parte adormit, iar el încerca să stabilească legătura cu agentul Lumina Zilei. Avea com-cristalul la el, deşi nu prea ştia cum

să-l folosească. De unde şi cum începea să îşi conecteze puterile cu undele acestuia? Numai ipoteze, nici o garanţie pentru reuşită. Nici nu-şi dădea bine seama dacă nu cumva s-ar fi simţit mai uşurat să dea greş. Să poată renunţa la tot.

- Deci se presupune că ar trebui să medităm alături de tine sau ceva asemănător? zise Flynn şi lăsă mirtul pe masă.

- Cum Hei m-ar ajuta asta? se miră Ruhn.
- Prin solidaritate? încercă Flynn.
- E în ordine, pufni Ruhn. Doar... să mă puneţi să muşc o lingură de lemn dacă mă apucă vreo criză.
- M-am gândit deja la asta, spuse Declan, fluturând deja o lingură.

Ruhn îşi duse mâna la inimă.

- Mersi! Sunt atins.

Flynn îl bătu pe spinare.

- Suntem alături de tine. Fă ce ai de făcut!
Nu mai avea ce altceva să zică, nici ce altceva să audă, aşa că Ruhn îşi închise ochii şi se rezemă cu spatele de pernele de pe canapea. Strânse cu putere cristalul în pumn, simţindu-l straniu de cald.
Un pod mental - aşa îşi închipuise dintotdeauna legătura dintre mintea lui şi a altei persoane. Aşa că aceasta fu imaginea pe care o invocă, pe care o

canaliza în cristalul pe care
îl ţinea în mână, aşa cum
Bryce îşi canalizase
puterile prin cristalul
Porţilor în acea primăvară.
Cormac spusese că aveau
proprietăţi similare, aşa
că... de ce nu?
Ruhn întinse podul din
mintea lui, prin cristal, în
marele necunoscut, în
întunericul fără căpătâi.
Strânse cristalul mai tare,
încercând să-l convingă să
îl ghideze în direcţia în
care îşi dorea, utilizându-l

ca pe o prismă care îi filtra puterile în lume.
Alo? Vocea lui răsună din capătul podului, în neant. Vizualiză miezul lăptos al cristalului. îşi închipui un fir des- prinzându-se din el, alunecând în lungul podului mental, către un alt capăt.
Alo? Aici agentul...
Ei drăcie! Ar fi trebuit să îşi găsească un nume de cod. Hei, cu siguranţă nu avea de gând să-şi rişte propriul nume şi iden-

titatea, dar voia ceva care să sune mişto, la naiba!
Aici noua ta persoană de contact.
Nu primi nici un răspuns din partea agentului Lumina Zilei. Ruhn întinse podul mai departe, îl lăsă să se ducă în vid. Vizualiză cristalul şi firul său, şi porni pe cărarea deschisă, în adâncul nopţii.
Am venit pentru a...
Da?
Ruhn înmărmuri la auzul vocii slabe de femeie. în

josul podului străluci o lumină şi apoi *ea* îşi făcu apariţia.
O femeie din flacără pură. Sau cel puţin aşa alesese să se prezinte înaintea lui. Nu era ca Lehabah, cu un corp sculptat din flăcări, ci mai degrabă o fiinţă ascunsă într-o pelerină de foc. Prin văl se întrezăreau în străfulgerări iuţi câte o gleznă, o încheietură sau un umăr. Era umanoidă, însă mai mult de atât nu putea spune. Arăta ca una

dintre acele preotese ale soarelui care se jertfiseră în flăcări ca să fie mai aproape de zeul lor.
Cine eşti? întrebă Ruhn.
Cine eşti tu?| 1 provocă ea.
Nu-i putea citi nimic pe chip.
Eu am întrebat primul.
Flacăra pâlpâi, iritată parcă. Dar spuse:
Căţeluşul negru doarme nestingherit pe o pătură de lână.
Ruhn răsuflă. Era codul pe care Cormac i-l oferise

pentru a- şi arăta
identitatea. Aşa că zise:
Dar, *cu toate acestea,*
pisica gri vărgată îşi spală
lăbuţele în lumina lunii.
O frază fără sens.
Ea îi răspunse însă: *Eu*
sunt agentul Lumina Zilei,
în caz că nu ţi-e clar. Şi
acum... tu cine eşti?
Ruhn îşi coborî privirea
asupra sa şi înjură. Nu se
gândise să îşi ascundă
trupul...
Ochii îi dădură însă doar de
cerul nopţii şi de stele, de

galaxii şi planete. De parcă trupul lui ar fi fost umplut de ele. îşi ridică o mână şi nu văzu piele, ci vălul înstelat al cerului aco-perindu-i degetele. îl protejase oare mintea lui, instinctiv? Sau asta era el cu adevărat, în adânc, sub piele? Oare acea fiinţă de foc care stătea la câţiva paşi de el, pe podul din metal, era în forma ei adevărată? Asta se ascundea sub pielea ei? Sau poate sub blana ei.

Ar fi putut fi un faun sau un satir. O vrăjitoare sau un meta- morf. Sau unul dintre Asteri, aşa cum îi spusese Cormac. Poate că focul era steaua sfântă care ardea înlăuntrul ei.

Dar ea stătea nemişcată în faţa lui, arzând. *Ei bine?* Avea o voce frumoasă. Un cântec de aur. îi răscoli sufletul de Fee. *Eu,* ăăă... *Nu am ajuns încă la această parte.*

Ea îşi lăsă capul într-o parte cu o atenţia care

semăna cu aceea a unui prădător. *Au trimis un novice?*

Lui Ruhn îi alunecă un fior pe spinare. Vorbea ca unul dintre Asteri, imperial şi distant. îşi întoarse privirea peste umăr. De parcă s-ar fi uitat la corpul de care îi era conectată mintea.

Ruhn spuse: *Uite ce e, agentul Arc Argintat mi-a dat acest cristal fără a fi însă convins că va funcţiona la nivel mental Aşa că am încercat să*

stabilesc contactul cu tine pentru a te anunţa că mă aflu aici şi aceasta este noua metodă de comunicare. Astfel încât, dacă apare vreo urgenţă, să nu pierd timp încercând să îmi dau seama cum să stabilesc conexiunea.
în ordine.
Ruhn o cercetă din nou.
Atunci, avem încredere unul în celălalt atât de uşor? Nu putea să se abţină. *Nu îţi faci griji că acest cristal ar fi putut*

ajunge în mâinile cui nu trebuie şi că frazele codate ar fi putut fi compromise? Agenţii Asterilor nu bâjbâie atât

La naiba. *Mă voi strădui să te impresionez data viitoare.*

Un râs suav. *M-ai impresionat deja, agent Noapte.*

Mi-ai dat cumva un nume de cod acum? Noapte şi Lumina Zilei. Zi şi noapte - îi plăcea.

M-am gândit să te scutesc de chinul de a inventa ceva interesant

Femeia se întoarse spre capătul ei de pod, flăcările pâlpâind în urma ei.

Nu ai nici un mesaj pentru mine, pe care să îl dau mai departe? Ruhn nu îndrăzni să menţioneze numele lui Cormac. *Nimic legat de Coloană?*

Femeia nu se opri din mers. *Nu. Dar spune-i comandantului tău că se*

poate traversa în siguranţă sub paza lunii difuze.
Ruhn se arici. Hei, Cormac nu era comandantul lui! *Nu ştiu ce înseamnă asta.*
Nici nu trebuie să ştii. Dar agentul Arc Argintat va şti. Şi să îi transmiţi că prefer această metodă de comunicare.
Apoi Lumina Zilei şi flacăra ei se stinseră, iar Ruhn rămase singur.
- De ce nu mi-ai spus că agentul Lumina Zilei este femeie? îl întrebă Ruhn pe

Cormac în dimineaţa următoare.
Se aflau în sufrageria lui, iar el îşi bea cea de-a doua cană de cafea pe acea zi. Flynn era întins pe canapea, lângă el. Il chemase pe Cormac acolo sub pretext că vrea să discute despre logodna lui Bryce. Din fericire, fusese suficient pentru ca vărul lui să-şi facă apariţia.
Cormac ridică din umeri. Tricoul lui gri deschis era uşor asudat, probabil din

cauza drumului făcut prin căldură.

- M-am gândit că ai putea avea aceleaşi păreri învechite pe care le are tatăl tău, cum că femeile nu ar trebui puse în pericol, şi că nu vei vrea să rişti să o pui în pericol.

- Ce, din tot ceea ce am făcut eu până acum, arată că aş crede aşa ceva?

- Eşti exagerat de protector cu sora ta, se încruntă Cormac. Ai *văzut-o* pe Lumina Zilei?

- Mi s-a arătat în formă umanoidă, îndărătul unei pelerine de flăcări. Adevărul este că nu am prea văzut nimic.
- Bun. Presupun că te-ai protejat şi tu.
Fusese noroc chior.
-Da.
Cormac începu să se plimbe prin faţa televizorului.
- Dar nu a spus nimic despre Sofie?
Ruhn nici măcar nu se gândise să întrebe. Simţi

vina ca pe un junghi în pântece.
-Nu.
Cormac îşi trecu mâinile prin părul lui blond, tuns scurt.
- Şi nici o noutate cu privire la prototipul de armură mecanică, transportat în lungul Coloanei?
- Nu. Mi-a spus doar să îţi zic că se poate traversa în siguranţă sub paza lunii difuze.

Cormac oftă. Doar zeii puteau şti ce însemna asta. Declan, care îşi făcuse apariţia din bucătărie, cu o cană cu cafea în mână, zise:

- Şi acum ce? Ruhn trebuie să aştepte ca ea să sune cu informaţii referitoare la atacul asupra Coloanei?

Cormac mârâi la Declan. Era un snob din Avallen până în măduva oaselor. I se adresă lui Ruhn:

- Adu-mi aminte, te rog, vere, de ce ai simţit nevoia să îi amesteci pe aceşti doi păcălici în afacerile noastre?
- Ia adu-mi aminte tu, contracara Ruhn, de ce oare aş lucra cu cineva care îmi insultă fraţii?
Dec şi Flynn rânjiră la Cormac, care scotea flăcări pe nas. Dar, în cele din urmă, prinţul oftă şi le zise:
- Ca să răspund la întrebarea ta, Declan Emmett, da: Ruhn va

aştepta ca Lumina Zilei să îl contacteze pentru a-i oferi detalii cu privire la Coloană. Sau până când voi avea eu ceva de transmis, caz în care va trebui să o contacteze el din nou.
Flynn se rezemă de speteaza canapelei şi îşi duse mâinile la ceafa.
- Sună plictisitor.
- Sunt vieţi în joc! mârâi Cormac. Dacă atacul asupra Coloanei va reuşi, vom avea o şansă în luptă.

- Ca să nu mai vorbim de toate armele pe care le veţi fura din trenurile cu provizii, spuse Declan sumbru.

Cormac îi ignoră tonul.

- Nu facem nimic, până când nu primim aprobarea Comandamentului. Aşa că, aşteaptă până dau un semn ca să o contactezi pe Lumina Zilei.

Bun. Ruhn putea face asta. Putea să îşi vadă mai departe de viaţă şi să se prefacă a nu fi un soi de

rebel. Asta până când ar fi cerut să se retragă. Aşa îi promisese Cormac. Apoi... avea să se întoarcă la viaţa lui de mai înainte. Avea să conducă Auxiliarul şi să îl urască în continuare pe tatăl lui, temându-se în acelaşi timp de ziua în care acesta avea să moară. Asta până când avea să apară o nouă persoană care să-i ceară ajutorul.

- Apogeul birocraţiei! rânji Flynn.

Cormac se încruntă la lordul Feelor, dar alese să se îndrepte spre uşă.

- Trebuie să plec.
- Să îl vânezi pe Emile? întrebă Ruhn.

Era dimineaţă, cel mai probabil puştiul stătea ascuns.

Cormac dădu din cap.

- Faptul că sunt un prinţ aflat în vizită îmi permite să vizitez. .. atracţiile oraşului, aşa cum se spune pe aici. în calitate de turist, am început să fiu interesat

de Docul Negru şi de obiceiurile legate de acesta.
- Morbid, comentă Declan.
- Doar nu crezi că Emile va sări într-una din bărcile negre în miezul zilei, se grăbi Ruhn să spună.
- îl voi căuta atât la lumina soarelui, cât şi a lunii, până când îl voi găsi. Prefer însă să discut cu Secerătorii pe timpul zilei.
- Eşti nebun? râse Flynn, fără să-i vină a crede ce auzea.

Cormac mângâie pumnalul pe care-l avea prins la şold. De parcă i-ar fi folosit la ceva înaintea unei creaturi care era deja moartă.
- Ştiu cum să-mi port de grijă.
- Ţi-am zis eu că asta se va întâmpla! se răsti Hunt la Isaiah.
Paşii le răsunau de-a lungul holului din reşedinţa Celestinei,
aflată în vârful celui de-al treilea turn din Comitium. Celestina organizase

întâlnirea la ea, şi nu în biroul public pe care îl folosea întotdeauna Micah.

- Nu ştim încă despre ce este vorba! îi aruncă Isaiah, în timp ce îşi aranja cravata şi reverul costumului său gri. Celestina încercase să îndulcească modernismul dur pe care îl preferase Micah: podelele albe din marmură erau acum acoperite de covoare pufoase, statuile abstracte fuseseră înlocuite cu trupul

voluptos al zeiţei Chtona în efigie, iar aproape pe fiecare suprafaţă plană apăruseră vaze cu flori înfoiate, în - culori vibrante.
Lui Hunt i s-ar fi părut un contrast plăcut, dacă nu ar fi fost chemat acolo cu un motiv.
încerca să îşi reamintească motivul acestei întâlniri, faptul că era o adunare a triariilor şi nu o întâlnire faţă în faţă. încerca să îşi aducă aminte că nu se afla

în castelul ororilor lui Sandriel, acolo unde un drum în apartamentele ei personale se sfârşea întotdeauna în sânge şi urlete.
Hunt trase aer în piept şi se gândi la Bryce, la parfumul ei, la căldura trupului ei lipit de al lui. Asta îl ajută să se mai liniştească puţin, deşi devenise conştient de o ameninţare mult mai mare. Ceea ce făceau pentru Cormac, toată încurcătura cu rebelii

în care fusese de acord să se bage noaptea trecută...

Hunt îi aruncă o privire lungă lui Isaiah, care bătea la uşa dublă de la biroul Celestinei. Ar fi putut să îi spună. Avea nevoie de cineva ca Isaiah, cu capul limpede, care nu se lăsa uşor impresionat. Mai ales dacă cei din Hei aveau şi ei interesele lor în acel conflict. Şi în ceea ce-l privea pe Hunt însuşi.

Se hotărâse să ignore comenzile lui Apollion. Nu

avea nici un interes să ajungă pe mâna lor.

Celestina îşi murmură salutul, şi Hunt îl urmă pe Isaiah înăuntru, pregătindu-se pentru tot ce era mai rău.

încăperea din marmură şi sticlă era inundată de soare, iar toate mobilele dinăuntru fuseseră înlocuite de piese artizanale din lemn, superbe, dar privirea lui Hunt se opri asupra celor doi bărbaţi care stăteau

dinaintea biroului. Naomi era rezemată de biblioteca de pe partea dreaptă, cu o expresie întunecată pe chip şi privirea ucigătoare fixată asupra celor doi îngeri.

De fapt, asupra unuia dintre ei. Acela era motivul pentru care fuseseră invitaţi acolo.

Pollux nu se întoarse atunci când intrară. Hunt se îndreptă imediat spre scaunul de lângă Baxian. Isaiah putea sta el lângă Pollux. Isaiah îi aruncă o

privire care grăia *Mersi, măgarule/,* însă Hunt îşi îndreptă atenţia spre Celestina, încercând să-şi dea seama despre ce era vorba.

Guvernatoarea arăta nemulţumită, deşi privirea îi era calmă. Părea gânditoare. Purta o robă mov, iar cârlionţii i se revărsau peste braţele goale ca o cascadă de întuneric. Ar fi putut foarte bine să fie întruparea unei zeiţe, aşa cum stătea,

frumoasă şi nemişcată. Ar fi putut să fie Cthona însăşi, cu trupul ei voluptos, dacă nu ar fi avut pe spate aripile acelea radioase, care reflectau lumina soarelui ce se cernea prin ferestrele din spatele ei.

- îmi cer scuze că am fost atât de eliptică, le spuse Celestina lui Hunt, Isaiah şi Naomi. Dar nu am vrut ca întreaga întâmplare să fie înregistrată.

Pollux şi Baxian priveau în gol. Sau cel puţin aşa îşi închipuia Hunt, pentru că unul dintre ochii lui Baxian era atât de umflat încât îngerul nu mai vedea cu el, iar faţa lui Pollux era toată vânătă. Faptul că se afla încă în acea stare arăta că fusese
vorba despre o bătaie serioasă. Hunt şi-ar ii dorit să fi fost de faţă.

- înţelegem, spuse Isaiah pe tonul acela imperturbabil de

comandant, pe care îl avea. Suntem la dispoziţia ta.
Celestina oftă.
- Poate că am fost naivă pentru că am crezut că voi putea aduce doi cetăţeni din Pangera în acest oraş, fără a-i educa mai întâi în privinţa obiceiurilor locului. Faptul că am delegat această responsabilitate - îşi îndreptă privirea spre Naomi, apoi spre Hunt - a fost întru totul vina mea.

Hunt îşi zise că ar fi putut să o avertizeze el în această privinţă. Îşi ţinu însă gura închisă.

- Mi-ar plăcea să aud ce s-a întâmplat de la voi doi, cu cuvintele voastre! le ordonă Arhanghelul lui Pollux şi lui Baxian.

Tonul era unul agreabil, dar privirea era de oţel.

- Pollux, ce ar fi să începi tu?

Tabloul era unul încântător: Pollux zbârlit pe scaunul lui, cu părul

auriu încă pătat de sânge. Barosul ura situaţia în care se afla. O ura din toţi rărunchii, îşi dădu Hunt seama, cu imensă plăcere. Bunătatea Celestinei, faptul că era corectă, blândeţea ei... Pollux era mai iritat de asta decât Hunt. O servise cu bucurie pe Sandriel, se delectase cu jocurile şi cruzimea ei. Poate că faptul că fusese trimis Celestinei era o pedeapsă, pe care nici

măcar Asterii nu putuseră să o anticipeze.

- M-am distrat puţin la o tavernă, mârâi Pollux.

- Bar, îl corectă Hunt. Aici le spunem baruri.

Pollux îi aruncă o privire urâtă, şi continuă:

- Femeia era încălecată pe mine. *A zis* că vrea.

- Că vrea ce? rosti Celestina, iar tonul ei devenise rece şi hotărât.

- Să mă fută.

Pollux se rezemă de speteaza scaunului, foind din aripi.

- N-a zis aşa ceva! mârâi Baxian, desfacându-şi aripile.

- Ai fost lângă noi în fiecare secundă? se răsti Pollux. Deşi, poate că ai fost. Tu întotdeauna aduni firimiturile după mine.

Hunt întâlni privirea circumspectă a lui Isaiah. Era clar că între cei doi îngeri se adunaseră nişte

tensiuni de când părăsiseră teritoriul lui Sandriel.
Baxian rânji sălbatic:
- Şi eu care credeam că *firimiturile* tale tânjesc după mine. Mi s-au părut întotdeauna atât de... nesatisfacute, când îţi părăseau camera.
Puterea lui Pollux - magia tipică pentru un malakim, însă puternică - făcu să tremure bibelourile şi decoraţiile înşirate pe rafturile bibliotecii.

- îndeajuns! interveni Celestina.
O energie caldă, cu iz de vară umplu încăperea, înăbuşind darurile celor doi îngeri. Magia Celestinei - feminină, imbatabilă, care nu se dădea în lături de la a aplica litera legii. Tipul acela de putere care nu era intimidată de Pollux şi de genul de mascul pe care îl reprezenta. Guvernatoarea i se adresă Barosului:
- Explică ce s-a întâmplat.

- Am ieşit pe aleea din spatele *tavernei* - sublinie ultimul cuvânt de dragul lui Hunt - şi a sărit pe mine, după cum am spus. Apoi, nenorocitul - se uită la Baxian - m-a atacat.
- Şi când se presupune că nu ai auzit-o spunând nu? îl provocă Baxian. Prima sau a zecea oară?
- Unele femei zic nu când, de fapt, o vor, pufni Pollux. E un joc pentru ele.
- La dracu! Eşti nebun! îi aruncă Naomi.

- Vorbeam cu tine, cotoroanţă? se răsti Pollux.
- *Destul*, strigă Celestina. Puterea ei se revărsă din nou în încăpere, covârşind magia îngerilor. Guvernatoarea se întoarse spre Baxian şi spuse:
- De ce ai ieşit după el?
- Pentru că îl cunosc pe măgarul ăsta de zeci de ani, şuieră Baxian. Ştiam ce avea să se întâmple. Nu aveam de gând să îl las să o facă!

- Pe vremea lui Sandriel l-ai lăsat de nenumărate ori! grăi Isaiah, cu glas jos şi provocator. Tu şi triarii aţi stat mereu deoparte.
- Nu ai habar despre ce am făcut şi nu am făcut eu! se răsti Baxian la Isaiah şi apoi se întoarse la Celestina. Pollux a meritat bătaia pe care i-am dat-o. Barosul mârâi. Hunt nu putea decât să privească, cumva în stare de şoc.

- Poate că aşa este, spuse Celestina. Dar asta nu înseamnă că voi nu mai sunteţi triarii mei. Bătaia a fost filmată şi acum a ajuns pe internet şi este transmisă de toate posturile de televiziune. îi aruncă o privire ascuţită lui Pollux. I-am oferit femeii în cauză şansa de a face plângere, dar a refuzat. Presupun că este conştientă de circul care ar urma şi se teme de consecinţele pe care le va

avea asupra ei şi a celor dragi ei. Am de gând să rezolv această problemă pe care oraşul acesta o are. Pe care acest teritoriu o are. Chiar dacă asta presupune că va trebui să îl folosesc drept exemplu pe unul dintre triarii mei.
Lui Hunt îi fierbea sângele-n vene. Poate că acela era momentul! Poate că Pollux avea să primească în sfârşit ceea ce merita.
Celestina înghiţi însă în sec.

- în dimineaţa aceasta însă, am primit un telefon şi am înţeles că ar fi mai înţelept să... îţi acord o a doua şansă.
- *Ce?* răbufni Hunt.
Pollux îşi plecă fruntea, imitând zeflemitor gratitudinea.
- Asterii sunt nişte conducători milostivi.
- într-adevăr, spuse Celestina cu maxilarul încordat.

- Cu acela cum rămâne? întrebă Naomi, arătând spre Baxian.
- Aş vrea să îţi ofer şi ţie o a doua şansă, Copoiule, grăi Celestina.
- Eu am *apărat-o* pe acea femeie! răbufni Baxian.
- Aşa este, şi apreciez asta. Dar ai facut-o într-un mod public, care a atras atenţia.

Nu doar atenţia cetăţenilor din oraş. Atenţia Asterilor. Celestinei îi tremură uşor bărbia.

- Ce putem face pentru a ajuta la îndreptarea situaţiei? întrebă Isaiah, pe un ton uşor mai blând. Celestina îşi păstră privirea aţintită la biroul ei din lemn, genele plecate aproape atingându-i pometii înalţi.
- S-a rezolvat deja. Pentru a da jurnaliştilor un alt subiect asupra căruia să se concentreze, Asterii mi-au oferit o oportunitate. Un dar.

Până şi Pollux renunţă la atitudinea lui răzvrătită şi îşi ridică fruntea. Hunt se pregăti sufleteşte. Nu putea fi vorba despre ceva de bine.

Celestina zâmbi şi Hunt văzu că era o expresie forţată.

- Mă voi împerechea cu Ephraim. Cum au murit doi Arhangheli, trebuie să... compensăm pierderile. în cadrul Echinocţiului de Toamnă vom serba ceremonia noastră de

împerechere aici, în Lunathion.

într-o lună. Sărbătoarea, cunoscută sub numele de Ziua Morţii, era una extrem de animată, în ciuda numelui: era o zi în care lumina şi întunericul se aflau în balanţă, când vălul dintre lumea celor vii şi a celor morţi devenea mai subţire. Cthona începea să se pregătească pentru somnul iernii, dar, în Lunathion, se ţineau balurile mascate în

lungul râului Istros, în toate punctele destinate Plecării în larg. Cea mai mare dintre petreceri era cea de pe Docul Negru, de pe care se trimiteau felinare peste apă, spre Cantonul Oaselor, dimpreună cu ofrande constând în mâncăruri şi băutură. în fiecare an era haos. Hunt obişnuia să zboare pe deasupra festivităţilor. Putea doar să-şi închipuie ce avea să poarte Bryce cu aşa ocazie.

Ceva cât se poate de scandalos!

Celestina continuă:

- Va rămâne aici pentru câteva săptămâni şi apoi se va întoarce la teritoriul lui. Ne vom vizita cu rândul.

Până când avea să se nască un prunc, fără îndoială.

- Este o veste bună, nu-i aşa? întrebă Naomi.

Celestina le oferi acelaşi zâmbet forţat.

- Ephraim îmi este prieten de mulţi ani şi este un bărbat cinstit şi înţelept. Nu-mi pot închipui un partener mai bun.

Hunt ştia că minte. Dar acela era destinul Arhanghelilor: dacă Asterii hotărau că trebuie să se înmulţească, o făceau.

- Felicitări! zise Isaiah.

- Da, presupun că despre asta este vorba, spuse Celestina râzând.

Amuzamentul i se stinse însă când dădu cu ochii de Pollux - cel care provocase întreaga situaţie. îngerul făcuse de râs oraşul, o făcuse de râs pe ea, şi Asterii băgaseră de seamă. Iar acum ea avea să plătească. Nu pentru ceea ce îi făcuse Pollux acelei femei, ci pentru că fapta lui ajunsese publică. Asterii profitaseră de ocazie pentru a-i reaminti cât de mult control aveau asupra ei.

Asupra vieţii ei. A trupului ei.
Hunt nu înţelegea de ce le păsa Asterilor, de ce depuneau atâtea eforturi pentru a-şi face cunoscut punctul de vedere, dar... ajunsese să nu îl mai surprindă nimic din partea lor. începea să îi clocotească sângele în vene. Ai dracului monştri!
- Cum voi anunţa împerecherea mea, ne vom confrunta cu frenezia jurnaliştilor. Ceremonia şi

petrecerea vor fi evenimente publice importante, la care vor lua parte membri ai nobilimii şi demnitari, precum şi anturajul lui Ephraim.
Pollux se îndreptă la auzul veştii, încântarea citindu-i-se în ochii învineţiţi.
Celestina îl privi din nou cu răceală.

- Sper că, având în vedere că vom primi vizita Căprioarei, te vei abţine de la fapte asemănătoare celei de seara trecută.

- în trecut asta nu l-a împiedicat niciodată, bufni Baxian.
Pollux îşi arătă din nou colţii, dar Celestina continuă:
- Hunt, aş vrea să discut cu tine. Ceilalţi puteţi să vă retrageţi.
Hunt înmărmuri. Rămase tăcut, în vreme ce toţi ceilalţi părăseau încăperea. înainte să închidă uşile în urma lor, Isaiah şi Naomi îi aruncară priviri de avertizare.

Rămas singur cu Arhanghelul, Hunt se strădui să respire. Să rămână aşezat. Guvernatoarea avea să-l facă praf, pentru că nu îl controlase pe Baxian seara trecută. Pentru că nu fusese de faţă ca să-l împiedice să se încaiere cu Pollux, deşi nu primise ordin să îl supravegheze 24 de ore din 24. Pedeapsa se apropia, o simţea...

- Regele Toamnei m-a informat de logodna

domnişoarei Quinlan cu Prinţul moştenitor Cormac din Avallen, grăi Celestina.
Hunt clipi uluit.
- Speram că îmi poţi explica situaţia, continuă Arhanghelul, având în vedere că se aşteaptă ca cei doi să participe la ceremonia mea de împerechere împreună.
Hunt nu se gândise la asta. Nici măcar nu îi trecuse prin cap că ar putea fi un subiect de discuţie. Iar după ceea ce se întâmplase

peste noapte între el şi Bryce... se întreba dacă ar fi putut să suporte să o vadă în braţele altui bărbat, chiar dacă nu era vorba despre ceva real.

- Este o căsătorie aranjată. Părinţii lor insistă.

- Am presupus că este vorba despre asta, răspunse Celestina, strângând din buze. Sunt curioasă cum te simţi *tu.* Tu şi domnişoara Quinlan sunteţi apropiaţi.

- Da. Suntem, spuse Hunt, scărpinându-se după ceafa. Luăm lucrurile pas cu pas, recunoscu el.
Celestina îi cercetă chipul şi Hunt se strădui să o privească în ochi. în privirea ei citi doar... grijă şi respect.
- Eşti exact aşa cum mi-am închipuit.
Hunt ridică din sprâncene.
Celestina îşi coborî privirea spre mâini, încleştându-şi uşor degetele.

- Ştii, Shahar a fost prietena mea. Prietena mea bună. Nu am făcut prietenia noastră publică. Asterii nu ar fi aprobat-o. Atunci când noi două ne-am apropiat, Shahar îi sfida deja în doze mici. S-a gândit că vor vedea prietenia dintre noi ca pe o alianţă şi că vor încerca să... o destrame.
Hunt simţi un junghi în inimă.
- Nu mi-a pomenit niciodată nimic.

- Corespondenţa pe care am purtat-o de-a lungul anilor a fost secretă. Când a avut loc răzvrătirea... eu nu am avut ce să îi ofer. Legiunea mea din Nena este - a fost - o extensie a forţelor Asterilor.
- Ai fi putut să-i oferi propriile tale puteri. La dracu! Dacă ar mai fi avut un Arhanghel alături în acea zi...

- Trăiesc cu urmările alegerii mele de atunci, spuse Celestina.
- De ce îmi spui toate acestea?
- Pentru că am auzit şoptindu-se că tu ai făcut ceea ce am tânjit să fac cu mâinile mele de când am aflat că Sandriel a ucis-o pe Shahar. Ceea ce mi-am dorit să fac de fiecare dată când a trebuit să stau în sala de consiliu a Asterilor şi să o ascult pe Sandriel

mânjind imaginea surorii ei.

La dracu!

- Aş vrea să îmi cer scuze că am dat greş şi nu te-am putut elibera de stăpânii care te-au ţinut prizonier după moartea lui Shahar.
- Nu este vina ta.
- Am încercat... dar nu a fost îndeajuns.
- Ce? întrebă Hunt, încreţindu-şi fruntea.

Celestina îşi lăsă mâinile pe birou. îşi împreună degetele.

- Mi-am oferit fondurile pentru... a te cumpăra, dar Asterii mi-au refuzat oferta. Am încercat de trei ori. Cu un secol în urmă a trebuit să mă dau bătută. Ar fi devenit suspicios altfel.

Arhanghelul simpatizase cu îngerii Căzuţi. Cu cauza lor.

- Totul pentru Shahar?

- Nu puteam permite ca o persoană la care ea ţinuse să putrezească

astfel. Mi-aş dori să fi...
Celestina oftă. Mi-aş dori
să mă fi lăsat să te cumpăr.
Atât de multe lucruri ar fi
putut sta altfel acum.
Era posibil ca totul să fie o
minciună. O minciună bine
ţesută, care să-l facă să
aibă încredere în ea. Dacă
fusese o simpatizantă a
îngerilor Căzuţi, oare avea
aceleaşi sentimente faţă de
rebelii Ophion? Dacă i-ar fi
spus ce se petrecea în acel
oraş, i- ar fi ajutat sau i-ar
fi distrus?

- îndoiala din ochii tăi mă face să mă ruşinez.
Zeilor, suna ca şi cum ar fi fost sinceră!
- îmi vine doar greu să cred că, în vreme ce eu înduram ororile pe care le-am îndurat, cineva, undeva, încerca să mă ajute.
- înţeleg. Dar poate că aş putea să îmi răscumpăr păcatele acum. Aş vrea să fim... prieteni.
Hunt îşi deschise gura, apoi o închise la loc.

- Mulţumesc.

Era sincer, îşi dădea seama de asta.

Celestina zâmbi, de parcă şi ea ar fi simţit acelaşi lucru.

- îţi stau la dispoziţie, în caz că vei avea nevoie de ceva. Orice.

Hunt cântări expresia blândă de pe chipul ei. Ştia oare despre Ophion, Cormac şi Sofie? Aflase cumva că el o ucisese pe Sandriel, deci era clar că

putea afla informaţii secrete.
Hunt respiră adânc, încercând să rămână relaxat.
- Mulţumesc. Se ridică de pe scaun. De vreme ce suntem sinceri unul cu celălalt... Vechii triarii ai lui Sandriel sunt o otravă. Nu ştiu de ce Baxian a început brusc să joace rolul băiatului bun, dar îmi pare rău că nu am fost de faţă aseară, ca să- i ţin în frâu pe amândoi.

- Nu te consider vinovat pe tine.
Hunt simţi că i se ridică o povară de pe umeri. Continuă:
- Bine, dar restul... Sunt periculoşi. Sunt mai răi decât Prinţii din Hei.
Celestina chicoti.
- îi compari de parcă i-ai cunoaşte personal pe Prinţii din Hei.
Chiar îi cunoştea. O întoarse însă:
- Am vânat demoni ani de zile. Recunosc un

monstru atunci când îl am
în faţa ochilor. Aşa că,
atunci când Harpia,
Vulturul şi Căprioara vor
veni la petrecere... Te rog
să ai grijă. Să îi protejezi
pe cetăţenii acestui oraş.
Ne-am luat noi de Baxian
că a stat cu mâinile-n sân
în timp ce Pollux teroriza
lumea, dar... şi eu am fost
nevoit să stau pe margine.
Am văzut ce făcea Pollux,
cu ce se delecta. Harpia
este varianta lui feminină.
Vulturul este plin de

secrete şi periculos. Iar Căprioara...

- Cunosc foarte bine ce îi poate pielea Lidiei Cervos. Până şi Arhanghelii se temeau de Căprioară. De ceea ce ar fi putut aceasta descoperi. Iar Celestina, care fusese amica secretă a lui Shahar, care încă ţinea la prietena ei după sute de ani şi care ducea cu ea povara vinei...

- Orice ai nevoie, începu Hunt încetişor. De orice ai nevoie ca să treci cu bine

de această ceremonie de împerechere sau ca să faci faţă anturajului lui Sandriel, să îmi spui. Poate că Asterii trimiseseră o parte din triarii Arhanghelului mort în Lunathion nu doar pentru a compensa în număr, dar şi pentru a infiltra aliaţi şi spioni. Care să dea raportul despre Hunt... şi despre Celestina.
Guvernatoarea dădu din cap cu solemnitate.
- îţi mulţumesc, Hunt.

Hunt o luă spre uşă, strângându-şi aripile pe lângă corp. Se opri în prag.

- Ştii, nu trebuie să te simţi vinovată. Pentru rahaturile prin care am trecut.

Celestina îşi lăsă capul într-o parte.

- De ce?

Hunt îi zâmbi vag.

- Dacă aş fi mers la tine, în Nena, nu aş mai fi ajuns în Lunathion.

Pe chip îi înflori un zâmbet, în timp ce ieşea pe uşă.

- Nu aş mai fi cunoscut-o pe Bryce.

Şi toate ororile, toate coşmarurile... meritase să le îndure, pentru ea.

Hunt îl găsi pe Baxian aşteptându-l în capătul holului, cu mâinile-n sân şi chipul învineţit plin de solemnitate.

- Cum a decurs sesiunea ta specială? îi aruncă el, în loc de salut.

- Ce dracului vrei?

Hunt o luă spre veranda din capătul holului. Avea să

îi facă lui Bryce o vizită la prânz. Poate că aveau să sfârşească fără haine pe ei. Asta suna al naibii de bine!

- Vechea gaşcă se reuneşte în câteva săptămâni. Presupun că ai avertizat-o pe Celestina în această privinţă.

- Sunteţi o adunătură de psihopaţi sadici.

Hunt păşi pe veranda goală. Vântul îi răvăşi părul, aducând cu el parfumul proaspăt al Istrosului, din cealaltă

parte a oraşului. La orizont se vedeau strângându-se nori de ploaie şi în vene i se aprinsese fulgerul.

- Nu v-aş numi niciodată *vechea gaşcă.*

Colţurile gurii lui Baxian se ridicară uşor în sus, întinzân- du-i vânătăile.

- Nu pun botul la ce încercai să ne vinzi bâtându-l pe Pollux, declară Hunt.

- Oraş nou, reguli noi! răspunse Baxian, foindu-şi penele negre. Şefa nouă,

care nu pare să-l placă pe Pollux prea mult.

- Şi? întrebă Hunt, desfacându-şi aripile.

- Şi nu trebuie să mă mai prefac, îi răspunse Baxian. îngerul îşi ridică faţa spre cerul întunecat. Se apropie o furtună. Ai grijă, acolo sus.

- Mersi de grijă! spuse Hunt fâlfâind din aripi şi picioarele i se desprinseră de la sol.

- Nu încerc să îţi înfig vreun cuţit în spate!

- Atunci, încerci să-mi fii un ghimpe în coaste?
- Da, presupun că da, pufni Baxian.

Hunt se lăsă din nou la pământ.

- Care a fost faza cu Pollux, adineauri? Despre firimiturile lui?

Baxian îşi îndesă mâinile în buzunare.

- £ un măgar gelos. Ştii asta.

Hunt nu se putea gândi decât la o singură persoană de care Pollux se arătase

interesat, în afara lui Sandriel.

- îţi place de Căprioară?

Baxian izbucni în râs.

- La dracu, nu! Pollux este singurul destul de nebun încât să se apropie de ea. Nu m-aş atinge de Lidia nici cu o prăjină.

Hunt îl cercetă pe bărbatul care îi fusese duşman atât de mulţi ani încât le pierduse şirul. Ceva se schimbase. Ceva important, primordial şi...

- Ce dracului s-a întâmplat cu Sandriel după ce am plecat eu?
- Cine zice că are ceva de-a face cu Sandriel? rânji Baxian.
- De ce nu e nimeni în stare să îmi ofere un răspuns direct?
Baxian ridică din sprâncene. în depărtare, tunetul îşi bubui avertismentul.
- Dacă îmi spui secretele tale, Athalar, am

să ţi le spun şi eu pe ale mele.
Hunt îi arătă degetul mijlociu. Nu se deranjă să îşi mai ia rămas-bun şi se avântă spre cerul întunecat.
Dar nu putea scăpa de senzaţia că Baxian îl urmărea în continuare. De parcă ar fi lăsat nerezolvat ceva de o importanţă vitală. Părea doar o chestiune de timp înainte ca asta să se întoarcă

împotriva lui, ca un bumerang.

CAPITOLUL 23

Ithan rămase cu un pas în urma angajaţilor de la urgenţe, strânşi în jurul Căpitanului Ketos - şi al cadavrului. Simţise mirosul morţii dinainte să se apropie de acel cot curat al Istro- sului, aflat la o oră depărtare de Lunathion, spre nord. Era o apă verde, încântătoare, care se pierdea printre stejarii din pădure. Se folosiseră de

glisoare pentru a ajunge acolo, acea porţiune a râului fiind aproape inaccesibilă pe jos. Ithan îşi zise că probabil ar ii putut să ajungă mai repede ca lup, dar după ce simţise mirosul cadavrului de la depărtare, era bucuros că nu se afla în acel trup.

- Femeie selkie! le zise Tharion celor din micul grup care se strânsese acolo, ştergându-şi sudoarea de pe frunte.

Chiar şi în umbra stejarilor măreţi, soarele aprindea pădurea ca pe un morman de vreascuri.

Ithan bău din termosul lui. Ar fi trebuit să se îmbrace în pantaloni scurţi şi să îşi ia sandale - nu blugii negri şi ghetele din Aux. Oricum, nu mai avea nici un drept să poarte acele haine.

Tharion continuă să îşi expună constatările, cu ochii la mo- viliţa de pe malul râului. Fusese

descoperită în acea dimineaţă de o vidră care se afla în trecere pe acolo.

- A fost executată.

Moartea nu era nimic nou pentru el. Ithan şi-ar ii dorit doar să nu ii ajuns să o cunoască atât de bine de la vârsta de douăzeci şi doi de ani. Abia dacă îl mai făcea să tresară. **Însă** asta însemna să iii lup. Sau un Holstrom.

Tharion indică:

- Glonţ gorsian, tras în coapsa dreaptă, ca să o

împiedice să se metamorfozeze în focă. Apoi artera de la femurul stâng a
fost secţionată. A sângerat până a murit. Inciziile repetate arată că ucigaşul a redeschis rana continuu, până când victima şi- a pierdut tot sângele şi a murit.
Cthona să îl cruţe!
- Sau până când ucigaşul a obţinut răspunsurile pe care le căuta, spuse Ithan.

Toţi cei din grup - trei oameni de-ai lui Tharion - s-au întors spre el. Ithan fusese adus acolo cu un singur scop: acela de a-şi folosi nasul. Din câte putea să îşi dea seama, vorbitul nu era inclus.

- Sau asta! zise Tharion şi îşi puse mâinile-n sân cu o privire ascuţită care-i spunea: *Taci din gură, şi mie îmi spune acelaşi lucru instinctul!*

Cel puţin asta descifră Ithan. Ajunsese să

decodeze cu destulă uşurinţă expresiile şi gândurile celorlalţi datorită anilor petrecuţi pe terenul de sunball.

- Bun, se adresă Tharion grupului. Continuaţi să analizaţi scena crimei, apoi să vedem dacă reuşim să aflăm numele victimei.

Lumea îşi văzu de treabă, iar Tharion se trase într-o parte şi amuşină aerul. Din stânga lui Ithan se auzi o voce:

- Hei, tu jucai sunball, nu-i aşa?

Ithan se întoarse şi dădu cu ochii de un bărbat din Neamul apelor cu faţă roşiatică, îmbrăcat într-un fâş albastru cu log-ul BICA. Stătea la doar câţiva paşi de el, cu o staţie în mână.

- Da, mormăi Ithan.
- Pentru UOS - tu erai puştiul acela, Holstrom!

Era. întreaga lui viaţă era la trecut acum. *Erai fratele lui Connor. Erai parte dintr-o haită. Erai în Aux.*

Erai jucător de sunball.
Erai prietenul lui Bryce.
Erai normal. Erai fericit.

- Unul şi acelaşi!
- De ce te-ai lăsat? Ai fi fost cel mai tare acum, la profesionişti!

Ithan nu zâmbi, se străduia pe cât posibil să nu se arate afectat.

- Am avut alte planuri.
- în afară de a juca sunball în liga profesionistă?

Bărbatul rămăsese cu gura căscată la Ithan. De parcă

la doar câţiva paşi de ei nu ar fi zăcut trupul mutilat al unei selkie.
Acum toată lumea se uita la ei. Ithan crescuse sub astfel de priviri - triumfase şi dăduse greş magistral sub ochii a mii de oameni, zi de zi, ani de zile. Asta nu făcea situaţia de faţă cu nimic mai uşoară.
- Holstrom!
Vocea lui Tharion spintecă aerul, salvându-l. Ithan îşi plecă fruntea spre bărbat şi

apoi o luă spre căpitanul care se afla la râu.

- Miroşi ceva? murmură Tharion.

Ithan trase aer în piept. Sânge, putregai, apă, fier şi...

Amuşină din nou, pătrunzând mai adânc, îndepărtând strat după strat. Sare, apă, focă. Aceea era femeia selkie. Apoi...

- Simt miros de om. Pe ea. Ithan arătă spre femeia

lăsată printre frunze şi
mărăciniş. Doi oameni.
Tharion nu spuse nimic,
răsucind leneş un fir de
apă între degete. în
această privinţă, cei din
Neamul apelor şi spiritele
acvatice se asemănau -
puteau face să apară apă
de nicăieri.
Ithan o luă la pas prin
luminiş, atent la urme -
mirosind şi urmărind unde
fuseseră deranjate
frunzele, pământul,
crenguţele.

Amuşină din nou, creierul lui procesând şi sortând toate acele mirosuri.

- Nu ţi-ar fi mai uşor în forma de lup? îl întrebă Tharion, care se rezemase de un copac.

- Nu! minţi Ithan, rămânând în mişcare. Nu ar fi suportat să ia acea formă şi să simtă durerea lupului singuratic. Mai trase aer în piept de câteva ori şi apoi se îndreptă spre Tharion.

- Simt mirosul unei femei peste tot prin jur. Dar cel de-al doilea miros... este un bărbat om. E puţin diferit, dar uman.
Exact cuvintele cu care Ithan ar fi descris un om pe jumătate Pasărea Tunetului.
- îl simt doar pe selkie. O adiere numai.
- Aşadar, ce îţi spune asta? întrebă Tharion încetişor, atent la ceilalţi.
- Ce cred eu?

- Da, spune-mi ce-ţi zice instinctul.

Ithan se uită la lumea din apropierea lor. Poate că cei din Neamul apelor nu aveau un auz la fel de fin, dar...

- Cred că ar trebui să mergem într-un loc mai sigur.

Tharion scoase un *hmmm* contemplativ. Apoi le strigă celor din brigada de investigaţii:

- Aţi mai descoperit ceva, băieţi?

Nimeni nu îi răspunse.
Tharion oftă.
- În ordine. Hai să o ridicăm şi să o ducem la laborator. Vreau să i se facă teste cât mai repede cu putinţă şi să îi aflăm identitatea.
Restul membrilor echipei au luat-o spre vehiculele acvatice aliniate de-a lungul Râului Albastru, ţinute pe loc de magia lor, lăsându-i pe Ithan şi pe Tharion cu cadavrul.

Bărbatul din Neamul apelor ridică din sprânceană.

- Trebuie să mă duc la Curtea Albastră, dar aş vrea să-ţi aud părerile cât sunt încă proaspete. Ai timp?

- Numai timpul mi-a mai rămas, îi răspunse Ithan. Se întreba când faptul că avea atâta timp la dispoziţie nu i se va mai părea o povară.

- Deci, să auzim! spuse Tharion, în timp ce se

aşeza pe scaunul lui de la birou şi îşi deschidea calculatorul.
Ithan Holstrom stătea în faţa peretelui de sticlă, cu privirea pierdută în albastrul intens al Istrosului, ochii oprindu-i-se asupra peştilor şi vidrelor care treceau ca nişte săgeţi. Lupul nu spusese prea multe pe drumul spre Adânc, deşi, dacă era să judece după ochii lui mari, nu mai coborâse niciodată acolo.

Ithan îi răspunse lui Tharion, fără să se întoarcă:

- Să presupunem că jucătorii implicaţi sunt aceia pe care îi bănuim noi. Cred că femeia selkie a găsit băiatul şi l-a ajutat să ajungă în Lunathion. La scurt timp după aceea, având în vedere că mirosul lui este încă impregnat în hainele ei, a fost găsită şi torturată de o femeie om, care voia să afle informaţii despre locul în care se află

Emile. Din câte ştim, bănuiesc că este vorba de Pippa Spetsos.
Tharion strânse din buze.
- Oamenii mei mi-au spus că este moartă de o zi. Se potriveşte cu informaţiile tale?
- Da, deşi este probabil vorba de mai puţin de o zi. însă mirosul băiatului de pe hainele ei e mai vechi de atât. Cu vreo şase ore.
- De ce? întrebă Tharion, rezemându-şi bărbia în mâini.

- Pentru că nu ar fi avut cum să intre în apă sau să-şi schimbe hainele dacă încă păstra mirosul băiatului. Din câte ştiu eu, o selkie nu petrece mai mult de o zi pe uscat, înainte de a se metamorfoza şi a se întoarce în apă. Apa ar fi îndepărtat mirosul puştiului de pe ea.
Tharion rămase pe gânduri, întorcând pe o parte şi pe alta informaţiile pe care le avea.

- Dar nu am găsit urme lăsate de copil în luminiş.
- Nu, aprobă Ithan şi se întoarse spre el. Emile nu a fost niciodată acolo. Acea selkie trebuie să fi ajuns în poiană după ce s-au despărţit.

Tharion aruncă o privire spre harta Oraşului Semilunii şi a teritoriilor învecinate, din spatele biroului său.

- Luminişul este poziţionat între mlaştinile în care se afla barca pe

care am cercetat-o şi oraş. Dacă s-au întâlnit în acea zonă înseamnă că băiatul se îndreaptă într-adevăr spre Lunathion. Iar dacă crima a fost săvârşită acum mai puţin de o zi înseamnă că Emile doar ce a ajuns în oraş.

- Pippa Spetsos, dacă mirosul ei era acela pe care l-am identificat, s-ar putea să fi ajuns şi ea.
- Sau unul dintre soldaţii ei, bănuiesc. în orice caz, Căderea Luminii

este aproape. Trebuie să fim atenţi.

- Pippa este o femeie om.

- Este o rebelă periculoasă, care poate ucide Vaniri cu ajutorul acelor gloanţe gorsiene. Şi o psihopată care găseşte plăcere în a-i ucide până şi pe cei nevinovaţi. Nu ne vom apropia de ea fără un plan bine pus la punct. Dacă aveau noroc, aveau să-l găsească ei primii pe Emile, fără să mai fie

nevoie să se apropie deloc de Pippa.

- Ne descurcăm noi cu ea, pufai Ithan. Fratele meu l-a învins pe Philip Briggs.

- Am impresia că Pippa s-ar putea să fie mai rea decât Briggs.

- Ei, hai! spuse Ithan în batjocură.

Tharion nu îşi ascunse îngrijorarea de pe chip.

- îmi place să trăiesc. N-am de gând să risc să mor de dragul încrederii

tale exacerbate în darurile tale de lup.

- Du-te dracu!

Tharion ridică din umeri.

- Râul meu - regulile mele, căţelandrule!

Tunetele de deasupra oglinzii apei răsunară pe holurile tăcute, zguduind până şi peretele gros din sticlă.

- Aş putea să o vânez de unul singur.

- Nu atâta timp cât eşti prins aici jos, rânji Tharion.

Ithan îl măsură din cap până în picioare.

- Serios? Ai fi în stare să mă ţii cu forţa aici?

- Pentru binele tău, da. Ştii ce mi-ar face Bryce dacă ai muri? N-aş mai avea ocazia să îi umblu în sertarul cu lenjerie niciodată.

Ithan se holbă la el cu gura căscată. Apoi izbucni în râs. Era un sunet bogat, puţin răguşit - de parcă nu ar mai fi râs de mult.

- Sunt surprins că Athalar te lasă în viaţă.
- Ştii ce i-ar face Bryce lui Hunt dacă *eu* aş crăpa? rânji Tharion. Dulcea mea Picioruşe mă apără.
- De ce îi spui aşa? întrebă Ithan cu precauţie.
Tharion dădu din nou din umeri.
- Chiar vrei să ştii?
-Nu.
- în fine, spuse Tharion zâmbind, ceea ce ne interesează cu adevărat este dacă Emile se

îndreaptă spre locul la care a făcut trimitere Danika în e-mailurile ei.
Holstrom îl pusese deja la curent în legătură cu eseurile şi decupajele din ziare pe care el şi Bryce le descoperiseră, dar nimic din toate acelea nu conţinea vreo trimitere la un posibil loc de întâlnire.
Uşa de la biroul lui Tharion se deschise şi unul dintre ofiţerii lui, Kendra, intră.
Fata blondă se opri când dădu cu ochii de Ithan,

părul legănându-i-se uşor în lungul trupului. îşi îndreptă privirea spre Tharion şi acesta dădu din cap. Era liberă să vorbească în preajma lupului.

- Şefa vrea să veniţi în apartamentele sale. Are, ăăă... o stare proastă.

La dracu!

- Mi s-a părut că aud tunete, spuse Tharion arătând cu capul spre uşa pe care ieşise Kendra. în josul coridorului e o ca-

meră de zi. Poţi să te uiţi la televizor, să mănânci ceva, ce vrei tu. Mă întorc... repede. Şi putem să ne apucăm să-i luăm urma copilului.

Evitând-o, spera Tharion, pe Pippa Spetsos.

Profită de drumul spre apartamentele reginei lui pentru a-şi linişti nervii, întinşi la maximum din cauza furtunii care se apropia. Era cu siguranţă ceva grav dacă ploua

Deasupra într- o lună secetoasă de vară.

Bryce, copleşită de căldura verii, îşi făcu aer. îi mulţumi în gând lui Ogenas, Stăpânul Furtunilor, pentru ploaia care avea să cadă cât de curând. Sau poate că era vorba de vreun alt Va- nir care avea o criză de isterie. Având în vedere cât de repede se adunaseră norii de furtună, pe un cer altfel impecabil albastru, Bryce îşi zise că cel mai probabil

era vorba despre a doua variantă.

- Nu e *chiar* atât de cald, comentă Ruhn.

Păşeau împreună pe trotuar, îndreptându-se spre clădirea Aux de la întretăierea dintre Piaţa Veche şi Codrul Lunii. Sala goală şi cavernoasă de acolo era cel mai adesea folosită pentru întâlniri cu un număr mare de participanţi, dar Ruhn o rezerva o dată pe

săptămână pentru antrenamente.

în acea zi aveau să fie mai mulţi. Asta dacă Prinţul Cormac avea să îşi facă apariţia pentru a o ajuta pe Bryce, aşa cum promisese.

- Nu pot să-mi închipui cum poţi să porţi o haină din piele! comentă Bryce, care simţea cum i se lipesc coapsele asudate la fiecare pas pe care îl făcea.

- Trebuie să ascund armele, explică Ruhn,

mângâindu-şi buzunarele. Nu pot să sperii turiştii.

- Literalmente, ai o sabie în teacă!

- Sabia are un impact diferit faţă de pistoale.

Era adevărat. Randall o învăţase asta cu mult timp în urmă. Săbiile puteau simboliza speranţă, rezistenţă, putere. Pistoale-le însemnau moarte. Trebuiau respectate, însă doar în calitate de arme ucigătoare, chiar şi atunci

când erau folosite pentru a apăra.
Lui Bryce îi sună telefonul. Verifică mai întâi cine era apelantul şi apoi opri soneria şi îşi strecură telefonul înapoi în buzunar.
- Cine era? întrebă Ruhn, aruncându-i o privire lungă.
Tunetul bubui. Lumea începuse să părăsească străzile, îndreptându-se spre magazine şi clădiri, pentru a evita potopul. Deoarece

clima era aridă, furtunile de vară erau de obicei violente şi rapide, inundând de cele mai multe ori străzile.

- Mama, răspunse Bryce. O sun eu mai târziu.

Bryce pescui o vedere din geantă şi i-o flutură lui Ruhn pe dinainte.

- Mă sună probabil în legătură cu asta.

- O vedere?

Pe ea scria *Salutări din Nidaros!* cu un font romanţios.

Bryce şi-o strecură înapoi în geantă.

- Dap. E un obicei al nostru, de când eram mică. După ce ne certam monstruos, mama îmi trimitea vederi în semn de scuze. Adică, chiar dacă nu ne vorbeam personal, începeam să comunicăm din nou prin intermediul vederilor.

- Dar nu locuiaţi în aceeaşi casă?

Bryce râse.

- Ba da. Mi le strecura pe sub uşă, iar eu le strecuram, la rândul meu, pe sub uşa camerei ei. Ne scriam despre tot felul de lucruri, dar nu despre ceartă. Am continuat tradiţia după ce am venit la UOS şi mai apoi.
Bryce îşi scotoci în geantă şi scoase o vedere goală, cu o vidră ilustrată pe ea, care spunea: *Rămâi pe val, Lunathion!*

- I-o voi trimite mai târziu. Mi se pare mai uşor decât un telefon.
- Ai de gând să îi spui despre... tot? o întrebă Ruhn.
- Eşti nebun?
- Măcar despre faptul că logodna este o farsă? Cu siguranţă, asta ar mai calma-o.
- De ce crezi că evit să-i răspund la telefon? îl întrebă Bryce. Mi-ar zice că mă joc cu focul. Literalmente, având în

vedere puterile lui Cormac. Nu am cum să câştig cu ea.

- Ştii, chicoti Ruhn, mi-ar ii plăcut foarte mult să fie mama mea vitregă,

- Ciudat! pufai Bryce. Eşti cu vreo douăzeci de ani mai bătrân decât ea.

- Asta nu înseamnă că nu am nevoie de o mamă care să mă trezească la realitate din când în când.

Ruhn o spusese cu zâmbetul pe buze, dar... Relaţia cu propria lui mamă era una dificilă. Nu

era o femeie crudă, doar ruptă de realitate. Ruhn avea acum grijă de ea. Ştia că tatăl lui nu ar fi facut-o.
Bryce vorbi, înainte să se cugete prea mult:
- Mă gândesc să mă duc acasă, în Nidaros, cu ocazia Solstiţiului de Iarnă. Vine şi Hunt. Vrei să vii şi tu?
Acum, că ea şi Hunt renunţaseră la programul iniţial, îşi zicea că putea să fie şi ea o persoană

decentă şi să meargă acasă de sărbători.
Asta dacă mama ei avea să o ierte în privinţa logodnei. Şi a faptul că i-o ascunsese.
Stropii de ploaie loviră pavajul, dar Ruhn se opri în loc. Ochii i se umpluseră de atâta speranţă şi bucurie, încât lui Bryce i se strânse inima-n piept.
- îl duci pe Hunt acasă, ă? întrebă fratele ei.
- Dap, răspunse Bryce îmbujorându-se.

- E un pas mare să-ţi duci iubitul acasă.
Bryce îşi flutură mâna spre el degajat, dar se crispă imediat, pentru că ploaia se transforma într-un adevărat potop. Şi mai aveau încă de mers până la sala de antrenamente.
- Hai să aşteptăm până trece! zise ea şi se trase sub marchiza unui restaurant.
Râul Istros se întindea la o stradă depărtare şi era suficient de aproape încât

Bryce să poată vedea vălurile de ploaie care îi biciuiau suprafaţa. Nici măcar cei din Neamul apelor nu erau scutiţi de furtună.
Ploaia se scurgea de pe copertină în valuri, ca o cascadă, fa- cându-i concurenţă adevăratului râu prin pârâiaşele care alunecau spre canalizarea din colţul străzii.
- Chiar vrei să vin acasă cu tine? îi spuse Ruhn,

încercând să acopere răpăiala.

- Nu te-aş fi întrebat dacă nu aş ü vrut.

Asta presupunând că aveau să fie încă în viaţă în decembrie, dacă tot rahatul cu rebeliunea nu avea să-i ucidă.

Gâtul tatuat al lui Ruhn tremură.

- Mersi. De obicei petrec sărbătorile cu Dec şi familia lui, dar... nu cred că i-ar deranja dacă voi lipsi anul acesta.

Bryce dădu din cap şi între ei se aşternu o tăcere stânjenitoare. De obicei, în momentele încordate de tăcere se puteau concentra asupra antrenamentelor, dar acum, prinşi acolo de ploaie... Bryce rămase tăcută, aşteptând să vadă ce ar putea spune Ruhn.

- De ce nu vrei să atingi Sabia Stelară?

Bryce se răsuci şi arătă spre teaca neagră, care se iţea de la spatele lui Ruhn.

- E a ta.

- E şi a ta.
- Eu am sabia Danikái. În plus, tu ai găsit-o primul. Nu mi se pare cinstit să mi-o atribui.
- Tu eşti în mai mare măsură Născută din Stele decât mine. Ar trebui să fie a ta.
- Asta e o porcărie. Bryce făcu un pas în spate. Nu o vreau.

Ar fi putut să jure că vântul şi ploaia se opriseră în loc. Păreau să asculte. Până şi

temperatura parcă scăzuse brusc.

- Aidas a zis că tu ai lumina adevăratei Regine Născute din Stele. Eu sunt moştenitorul unui violator nenorocit.
- Contează? îmi pare bine că tu eşti Alesul.
- De ce?
- Pentru că... Bryce îşi dădu părul după urechi şi începu să se joace cu tivul tricoului. Eu am deja steaua asta în piept. Atinse încetişor cicatricea. Părul

de pe mâini i se ridică, în răspuns parcă. Nu mai am nevoie şi de o sabie şmecheră.
- Dar eu am?
- Sincer? Eu cred că nu ştii cât de special eşti, Ruhn.
Lui Ruhn îi străluciră ochii albaştri.
- Mersi.
- Vorbesc serios.
Bryce îi apucă mâna şi lumina i se aprinse în piept.

- Sabia a venit la tine mai întâi dintr-un motiv. Când au trăit alături ultima oară doi Născuţi din Stele de viţă nobilă? Nu uita de profeţia aceea caraghioasă a Feelor: *Când sabia şi pumnalul se vor reuni, se va reuni şi poporul nostru*. Tu ai Sabia Stelară. Ce ar ii dacă... nu ştiu. Dacă există un pumnal acolo, undeva, pentru mine? Însă, dincolo de asta, care este mesajul lui Urd? Sau era profeţia

Lunii? Care este scopul final?

- Crezi că zeii au ceva de-a face cu asta?

Lui Bryce i se ridică din nou părul de pe braţe şi steaua din piept pâlpâi şi apoi se stinse. Se întoarse spre strada biciuită de ploaie.

- După tot ce s-a întâmplat în primăvara asta nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva există *ceva* acolo. Care orchestrează totul. Dacă este vorba

despre un joc care... nu
ştiu. Care este mai mare
decât putem noi înţelege.
- Ce vrei să spui?
- Hei este o altă lume. O
altă *planetă*. Aidas a spus
asta - cu câteva luni în
urmă. Demonii venerează
alţi zei decât ai noştri, dar
ce se întâmplă atunci când
lumile se suprapun? Atunci
când demonii vin aici, zeii
lor vin cu ei? Apoi, noi toţi,
Vanirii, am venit dintr-altă
parte. Suntem imigranţi în
Midgard. Dar ce s-a ales de

lumile din care venim? De zeii lor? Mai sunt încă atenţi la noi? îşi mai aduc aminte de noi?
Ruhn îşi scărpină bărbia.
- Astea sunt nişte blasfemii mult prea serioase pentru o conversaţie de prânz. Cu schimbul de vederi pe care îl ai cu mama ta pot să mă obişnuiesc. Dar asta? Am nevoie de nişte cafea.
Bryce îşi scutură capul şi îşi închise ochii. O trecu un fior pe şira spinării.

- Pur şi simplu, am un presentiment.

Ruhn nu spuse nimic şi Bryce îşi deschise ochii. Ruhn nu mai era acolo.

Un Secerător emaciat, fără văl, cu pelerina şi robele negre atârnându-i pe trupul scheletic, cu ploaia scurgându-i-se de pe chipul găunos îl târa pe fratele ei leşinat de-a lungul străzii inundate. Ochii verzi ca fierea îi luceau, aprinşi parcă de focurile din Hei.

Probabil că răpăitul ploii îi mascase venirea. Bryce pusese faptul că părul i se ridicase pe braţe în seama conversaţiei periculoase pe care o aveau. Nu era nimeni pe stradă - oare pentru că simţiseră cu toţii apropierea Secerătorului?

Bryce se aruncă în ploaie cu urlet. Era însă prea târziu. Secerătorul îl împinse pe Ruhn în gura de

canalizare cu degetele lui anormal de lungi, care se sfârşeau în unghii colţuroase, şi apoi se strecură după el

.CAPITOLUL 24

Ruhn tresări.

Acum vorbea cu Bryce despre zei şi soartă şi toate rahaturile acelea. **În** următoare secundă simţise o şoaptă rece şi mucezită în ureche şi se trezise în

acel vid întunecat, fără sus şi jos.
Ce dracului se întâmplase? Ceva îl atacase şi... la dracu! Bryce...
Noapte.
Vocea femeii răsună de pretutindeni şi nicăieri.
Noapte, deschide-ţi ochii.
Ruhn se răsuci spre voce.
Lumina Zilei?
Deschide-ţi ochii. Trezeşte-te.
Ce s-a întâmplat? Cum mi-ai găsit mintea? Nu am cristalul la mine.

Nu ştiu ce ţi s-a întâmplat.
Sau cum te-am găsit. Pur şi
simplu, am simţit... nu ştiu
ce am simţit, însă podul
mi-a apărut brusc dinainte.
Cred că te afli în mare
pericol oriunde eşti.
Vocea răsuna de deasupra,
de dedesubt, din oasele lui.
Nu ştiu cum să mă trezesc.
Deschide-ţi ochii.
Oh, pe bune?!
Vocea se răsti: *Trezeşte-te!*
Acum!

în vocea ei răsuna ceva familiar - nu-şi putea da seama ce.
Apoi îi apăru dinainte: o flacără arzătoare, de parcă legătura dintre minţile lor ar ii devenit mai puternică. Aprins ca un foc de tabără, părul îi plutea în jurul capului. De parcă ar fi fost amândoi scufundaţi sub apă.
Scoală-te! strigă ea, flăcările trosnind.
Cum de îţi cunosc vocea?

Pot să te asigur; nu mi-o cunoşti. Şi eşti pe cale să mori, dacă nu te trezeşti. Mirosul tău…
Nu poţi să mă miroşi.
Ba da. Îţi cunosc mirosul. Nu te-am întâlnit niciodată şi nici tu nu m-ai întâlnit pe mine…
Cum poţi şti asta dacă nu ştii cine sunt? DESCHIDE-ŢI OCHII!
întuneric, vâjâitul apei. Cam atât gândi Bryce despre canalizarea în care îşi dădu drumul, plonjând

în râul subteran care curgea sub oraş.
Nu îşi permise să se gândească la ce plutea sau înota în acea apă, în timp ce lipăia spre poteca de piatră de pe margine. Se ridică pe uscat şi se uită în jur după Secerător. După Ruhn.
Nimic. Doar lumina slabă care se scurgea prin grilajul de deasupra. îşi coborî privirea spre steaua din piept. Trase aer în

piept şi când îl eliberă din
plămâni, lumina se aprinse.
Vedea bine acum
canalizarea, lumina stelei
argintând pietrele, apa
maronie, tavanul boltit...
Ei bine, îl văzu pe fratele
ei.
Şi cinci Secerători.
Secerătorii pluteau
deasupra râului din
canalizare, cu robele lor
negre fâlfâind, în vreme ce
Ruhn, leşinat, atârna între
doi dintre ei. Avea Sabia
Stelară încă prinsă de

spate. Fie erau prea proşti ca să-l dezarmeze, fie nu voiau să o atingă.

- Ce dracului vreţi?

Bryce păşi spre ei. Prin gratiile de deasupra, apa se scurgea în rafale şi râul se umfla rapid.

- Aducem un mesaj, intonară Secerătorii într-un glas.

De parcă ar ii avut cu toţii aceeaşi minte.

- Sunt metode mai simple de a transmite mesaje decât aceasta! le

aruncă ea, şi făcu încă un pas.

- Nu te apropia, o avertizară ei şi îl coborâră pe Ruhn un centimetru, pentru emfază, de parcă ar fi vrut să-i spună că aveau să-i dea drumul aşa, leşinat, în râu şi să-l lase să se înece.

Unul dintre Secerători se apropie de Ruhn puţin mai mult şi teaca Săbiei Stelare îi atinse roba. Secerătorul şuieră şi se trase la o parte.

Bun, era clar că nu voiau
să se atingă de sabie.
Asta era însă cea mai mică
dintre grijile pe care le
avea, pentru că încă cinci
Secerători îşi făcură
apariţia din întunericul din
spatele ei. Bryce îşi întinse
mâna după telefonul din
buzunarul de la spate, dar
Secerătorii care îl ţineau
pe Ruhn îi dădură din nou
drumul fratelui ei pentru o
clipă.

- Fără astfel de trucuri! ziseră ei, sunetul răsunând de pretutindeni.

Trezeşte-te! îi transmise ea lui Ruhn. *Trezeşte-te dracului şi sfâşie-ipe nenorociţii ăştia în bucăţele.*

- Ce vreţi? întrebă Bryce din nou.

- Prinţul Gheenei ne-a trimis.

Lui Bryce îi îngheţă sângele în vene.

- Nu sunteţi supuşii lui. Mă îndoiesc că regele

vostru ar fi prea fericit să
audă asta.
- Noi suntem purtătorii
mesajului său, oricum ar fi.
- Lăsaţi-l jos pe Prinţul
Ruhn şi apoi vorbim.
- Şi să te lăsăm să îţi
foloseşti steaua împotriva
noastră? Nu.
Bryce se răsuci, încercând
să îi păstreze pe toţi în
câmpul
vizual. Poate că Ruhn ar fi
supravieţuit căderii în râu,
însă existau riscuri. Cât
timp putea rezista un Vanir

care făcuse Saltul fără oxigen? Sau poate că ar fi trecut prinţr-un proces chinuitor: s-ar fi înecat şi s-ar fi vindecat, apoi s-ar fi înecat din nou, şi tot aşa, până când până şi puterile lui de nemuritor aveau să se epuizeze, murind cu adevărat în cele din urmă? Bryce nu voia să afle.

- Care este mesajul vostru? ceru ea autoritar.
- Apollion, Prinţul Gheenei, este gata să lovească.

Lui Bryce îi îngheţă sângele în vene la auzul numelui rostit cu voce tare.

- Va porni un război?

Aidas vorbise despre ceva asemănător cu o zi înainte, însă el sugerase că armatele ar fi fost pentru *ea*. Presupusese că îi voia ajutorul în cine ştie ce nebunie pregăteau cei din Hei.

- Prinţul Gheenei vrea să aibă un oponent demn de el de această dată. Unul care nu va ceda la fel de

uşor cum a făcut-o Prinţul Pelias cu mult timp în urmă. Insistă să te înfrunte pe *tine*, Născută din Stele, la apogeul puterii.
Bryce le râse în faţă:
- Spune-i că chiar mă îndreptam spre antrenamente înainte ca voi, morţilor-vii, să mă întrerupeţi. O trecu un fior însă la gândul celui în numele căruia veneau. Spuneţi-i că mi-aţi atacat tutorele.

- Antrenează-te mai bine. Mai din greu. El aşteaptă.
- Mersi pentru discursul de încurajare.
- Lipsa ta de respect nu este apreciată.
- Da? Ei bine, eu nu apreciez faptul că mi-aţi răpit fratele.

Secerătorii şuierară mânioşi şi Bryce se crispă.

- Prinţul Gheenei inspectează deja Cantonul Oaselor în căutarea celuilalt oponent vrednic de el... sau a celui care îi

va deveni cea mai de preţ armă.

Bryce îşi deschise gura, dar o închise repede la loc, înainte să apuce să rostească numele lui Emile. Dar... *la dracul* Şi Apollion îl vâna pe puşti? Era Cantonul Oaselor locul la care se referise până la urmă Danika? Lui Bryce îi zumzăiau o mie de planuri în minte. În cele din urmă, zise:

- Mă mir că Regele din Adâncuri îl lasă pe Apollion

să-şi facă de cap pe teritoriul lui.

- Până şi cei care îngrijesc morţii se pleacă în faţa Prinţului Gheenei.

Lui Bryce i se făcu inima cât un purice. Emile *chiar* era în Cantonul Oaselor. Sau cel puţin asta credea Apollion. La ce dracu se gândise Danika atunci când îi spusese lui Soiie că era un loc sigur?

înainte ca Bryce să apuce să mai pună şi alte

întrebări, Secerătorii grăiră într-un glas:

- Ţi-ai vândut sufletul, Bryce Quinlan. Când va sosi ceasul, vom veni şi ţi-l vom sfâşia în bucăţi.
- Rămâne stabilit.

Trebuia să găsească o cale prin care să ajungă la Ruhn. Să fie cumva mai rapidă şi mai deşteaptă decât Secerătorii.

- Poate că ne vom înfrupta din tine încă de pe acum.

Secerătorii se îndreptară spre ea.

Bryce îşi aprinse lumina şi se trezi izbită de peretele curbat al tunelului. Apa se ridica până pe potecă, îi atingea adidaşii roz fosforescent.
Secerătorii fuseseră împinşi înapoi ca de suflul unei explozii, dar, în ciuda ameninţărilor lor, îl ţineau încă pe Ruhn deasupra apei. Aşa că Bryce îşi adună puterea dinăuntru şi...

O nouă vâlvătaie. Dar nu de la ea, dintr-altă parte. O vâlvă- taie de întuneric. Un Secerător era acum lângă ea şi în clipa următoare dispăruse. Se dezintegrase. Ceilalţi şuierară, dar...
Bryce ţipă când îl întrezări pe Cormac apărând de nicăieri. Plutea deasupra râului, cu braţele în jurul unui alt Secerător şi... dispăru din nou. Apoi îşi făcu din nou apariţia. Luă

cu el un alt Secerător şi se făcu nevăzut.
Cei care erau deja morţi nu puteau fi ucişi. Dar puteau fi... îndepărtaţi. Sau naiba ştie ce le făcea Cormac.
Prinţul îşi făcu din nou apariţia, cu părul lui blond strălucind, şi strigă:
- FOLOSEŞTE DRACULUI LUMINA!
Bryce îi urmări privirea şi înţelese: Ruhn. Secerătorii care îl ţineau încă suspendat.

Bryce îşi eliberă puterea, strălucitoare ca o supernovă. Secerătorii urlară şi dădură drumul prăzii lor, Ruhn prăvălindu- se înspre apa turbată...
Dar Cormac îl prinse înainte să lovească valurile tulburi. Şi se făcu din nou nevăzut.
Secerătorii se învârtejiră, şuierând şi urlând ascuţit.
Bryce îşi eliberă din nou lumina şi aceştia se împrăştiară, ascunzân- du- se în întuneric.

Apoi Cormac se arătă din nou şi îi aruncă ceva - Sabia Stelară. O luase probabil de la Ruhn. Bryce nu stătu pe gânduri şi o scoase din teacă. Din lama neagră ţâşni lumină stelară. Metalul părea aprins de un foc irizat. Un Secerător se aruncă asupra ei şi Bryce ridică sabia, blo- cându-l stângaci, orbeşte, cu o mişcare care ştia că l-ar fi îngrozit pe Randall.

însă lama izbi în carne putredă şi os străvechi. Şi, poate pentru prima oară, poate pentru prima oară în istoria lumii, un Secerător sângeră.

Urlă, ţipătul lui fiind la fel de ascuţit ca acela al unui şoim. Ceilalţi Secerători răspunseră la rândul lor, cu oroare şi furie.

Sabia Stelară cânta, plină de lumina lui Bryce, care se revărsase în ea. Care o activase. Bryce nu

simţise nicicând că o mişcare era mai dreaptă şi mai uşoară decât aceea de a înfige sabia în pieptul Secerătorului rănit. Acesta se chirci, urlând, şi de pe buzele palide i se prelinse sânge negru.

Ceilalţi Secerători ţipară. Atât de tare încât Bryce îşi zise că întregul canal se va prăbuşi, atât de tare încât aproape că dădu drumul săbiei, ca să-şi astupe urechile.

Secerătorii se aruncară cu toţii asupra lui Bryce, dar în acea clipă Cormac apăru dinaintea ei într-un nor de umbre. O apucă de talie, dărâmând-o aproape, şi se făcură nevăzuţi.

Vântul vâjâia şi lumea se învârtea în jurul ei, dar...

Aterizară înăuntrul centrului pentru antrenamente al Auxiliarului. Ruhn tuşea lângă ea, întins pe podeaua lustruită din pin, pătată

doar de apa de canalizare care se scurgea din ei trei.

- La dracu! Poţi să te teleportezi? şuieră Bryce, întorcându- se spre Cormac.

Dar privirea lui Cormac era aţintită asupra Săbiei Stelare. Era cenuşiu la chip. Bryce se uită şi ea la sabia pe care o ţinea atât de strâns încât i se albiseră încheieturile. De parcă braţul ei ar fi refuzat să îi dea drumul.

O puse înapoi în teacă cu degete tremurânde. Lumina ei păli. Dar Sabia Stelară cânta încă şi Bryce nu avea idee ce însemna asta şi nici ce ar fi trebuit să facă.

Cu sabia care ucisese ceea ce nu putea muri

.Partea a II-a. ABISUL

CAPITOLUL 25

Tharion îi urmări cu grijă pe cei doi sobeki de la picioarele reginei lui, cu trupurile lor puternice şi

solzoase întinse pe treptele estradei. Cum aveau ochii închişi, şi doar bulele care le ieşeau pe boturile lungi arătau că sunt încă în viaţă - şi că puteau să îi smulgă braţul dintr-o singură muşcătură.
Tronul Reginei Râului fusese cioplit într-o stâncă impunătoare de corali, care se înălţa din podeaua pietroasă. Luna- thion se afla destul de aproape de coastă, aşa că apa din acea parte a Istrosului conţinea

suficientă sare pentru a întreţine coralii aceia în culori vibrante, precum şi buchetele de anemone, care îşi fluturau evantaiele de dantelă marină, şi panglicile multicolore ale câtorva ţip ari, care împodobeau cu toţii stâncile din jurul şi de deasupra reginei. Tharion bănuia că o mare parte a ansamblului era întreţinut prin magia ei.

încercând să facă faţă curentului, Tharion îşi plecă fruntea.

- Majestate.

După atâta timp, el ajunsese să fie obişnuit să înfrunte curentul, dar ştia că regina alesese acel loc pentru sala tronului deoarece toate persoanele care se înfăţişau dinaintea ei aveau să fie uşor descentrate şi din această cauză mai puţin în gardă.

- M-aţi chemat?

- Mi-a ajuns la cunoştinţă - spuse ea, cu părul negru plu- tindu-i deasupra capului - că mi-ai invitat fata la o întâlnire.
Tharion se concentră să îşi păstreze coada în mişcare, ca să nu fie luat de curent.
- Da, m-am gândit că s-ar bucura.
- Ai invitat-o la o întâlnire *Deasupra*. Deasupra!
Tharion îşi ridică bărbia şi îşi duse mâinile la spate. Era o poziţie serviabilă, vulnerabilă, pe care ştia că

o preferă regina lui. îşi
expunea astfel pieptul
dinaintea ei. Inima lui
putea deveni oricând ţinta
cuţitului zimţat din sticlă,
care se aña pe braţul
tronului reginei, sau a
bestiilor care moţăiau la
picioarele ei. Avea puterea
de a-l distruge într-o clipă,
însă Tharion ştia că ei îi
plac morţile dureroase.
Nu o înţelesese niciodată,
asta până când îl găsise pe
ucigaşul surorii lui şi
alesese să îl sfâşie bucăţică

cu bucăţică pe metamorful panteră, cu propriile lui mâini.

- Am vrut doar să îi fee o bucurie, spuse Tharion.

Regina Râului îşi ínnĩpse degetele în braţele sculptate ale tronului ei.

- Ştii că se lasă copleşită uşor. E prea fragilă pentru astfel de lucruri.

Tharion respiră adânc prin branhii. Şi răsuflă prelung, înainte de a spune:

- S-a descurcat foarte bine la Summit.
Era doar pe jumătate o minciună. Nu făcuse nimic util la Summit, dar cel puţin nu stătuse ascunsă pe întreaga lui durată. Anemonele se strânseră - un mic avertisment înainte ca mânia reginei lui să izbucnească:
- Atunci a fost vorba despre un loc organizat şi bine păzit. Lunathion este un hăţiş de ispite şi plăceri.

Ar devora-o pe de- a-ntregul.
Ţiparii curcubeu îi simţiră tonul şi se ascunseră în ñsurile şi orificiile tronului.
- îmi cer scuze pentru necazurile pe care propunerea mea vi le-a pricinuit.
Tharion nu îndrăzni nici măcar să-şi strângă degetele-n pumni.
Regina îl cercetă cu atenţia concentrată pe care o aveau şi sobekii de la picioarele ei, atunci când

bestiile se pregăteau să atace.

- Ce noutăţi ai despre băiatul Renast?

- Am motive întemeiate să bănuiesc că a ajuns de curând în oraş. Mi-am trimis oamenii să îl caute. în acea zi nu mai apăruseră cadavre - fie că era de bine sau de rău. Nu putea decât să spere că asta nu însemna că Pippa Spetsos pusese ghearele pe băiat.

- Vreau băiatul la Curtea Albastră chiar în secunda în care îl găseşti. Pippa sau Regina Râului. Deasupra sau în Adânc. Opţiunile lui Emile Renast erau limitate.
Odată ajuns la Curtea Albastră, băiatul nu ar mai fi avut cum să revină Deasupra decât dacă Regina Râului îşi dorea asta. Sau dacă Asterii îşi trimiteau una dintre unităţile lor acvatice de elită să-l târască afară. Dar

asta ar fi însemnat ca aceştia să afle de trădarea Reginei Râului.
Tharion dădu din cap. Pur şi simplu. Aşa cum făcuse întotdeauna. Aşa cum avea să facă întotdeauna.
- îl vom captura pe Emile curând.
- înaintea celor din Ophion.
-Da.
Tharion nu îndrăzni să o întrebe de ce se deranja. Din clipa în care auzise zvonurile despre băiatul

care putuse să scufunde submarinele Omega cu magia lui care absorbea putere, şi-l dorise pe Emile. Nu îi spusese de ce. Niciodată nu îşi făcea cunoscute motivele.

- Şi înaintea unei alte Curţi riviere.

Tharion îşi ridică fruntea.

- Credeţi că l-ar vrea şi alţii?

- Curenţii mi-au şoptit despre asta. Nu văd de ce surorile mele nu ar auzi aceleaşi şoapte de la ape.

Reginele celor patru râuri măreţe din Valbara: Ist ros, Me- lanthos, Niveus şi Rubellus - adică: Albastru, Negru, Alb şi Roşu - fuseseră dintotdeauna rivale. Erau toate puternice şi dăruite cu magie. Toate vanitoase, antice şi plictisite.
Chiar dacă nu îl făcuse pe Tharion părtaş la planurile ei, bărbatul putea să deducă faptul că regina lui îl voia pe băiat din aceleaşi motive care o făceau şi pe

Pippa Spetsos să vrea să
pună mâna pe el: pentru a-l
folosi ca pe o armă. Una
care ar fi ajutat-o să le
îngenuncheze pe Reginele
celorlalte Curţi. Dacă l-ar fi
avut la dispoziţie pe băiat,
l-ar fi putut folosi pentru a
le lua puterile, pentru a
întoarce energiile
elementare împotriva lor,
crescându-şi astfel propria
influenţă.
Dar dacă celelalte Regine
ştiau la rândul lor de
existenţa lui Emile, atunci

poate că deja complotaseră
ca să pună mâna pe Curtea
Albastră. Iar dacă Regina
Curţii Roşii avea să încerce
să îi detroneze regina, să
se folosească de Emile
pentru a-i seca puterile...
atunci el s-ar fi împotrivit?
Cu ani în urmă ar fi
răspuns cu siguranţă
afirmativ.
Dar acum...
Tharion îşi ridică ochii spre
suprafaţă. Spre lumina
îndepărtată, care îl
atrăgea.

îşi dădu seama că Regina Râului îl studia din nou. De parcă ar fi putut să audă fiecare gând care îi trecea prin minte. Sobe- kul din stânga ei crăpă un ochi, descoperind o pupilă cu un iris îngust într-o mare de cit rin verde-marmorat.

- Chiar atât de minunate sunt lucrurile Deasupra, încât te fac să urăşti timpul petrecut în Adânc? îl întrebă Regina.

Tharion îşi păstră o mină neutră, mişcându-şi în

continuarea aripioarele cu o graţie leneşă.
- Nu pot fi ambele tărâmuri minunate?
Cel de-al doilea sobek îşi deschise şi el un ochi. Oare aveau să îşi deschidă şi fălcile în curând?
Mâncau orice. Carne proaspătă, gunoi şi, poate cel mai important, trupurile celor pedepsiţi cu o moarte josnică. Atunci când o barcă neagră se răsturna în drumul spre Cantonul Oaselor era semn

de judecată, era cea mai mare umilinţă. însemna că sufletul celui decedat nu era demn să intre în locul sfânt de repaos, şi corpul său era dat bestiilor din râu, pentru a fi devorat.
Dar Tharion rămase cu mâinile strânse la spate, cu pieptul expus, gata să fie sfâşiat în bucăţele. Voia să o lase să vadă faptul că era cu desăvârşire plecat puterii ei.
Regina lui spuse doar:

- Continuă căutările. Raportează-mi de îndată ce afli ceva nou.

- Desigur, afirmă Tharion, plecându-şi fruntea. Lopătă din coadă, gata să plece în clipa în care i s-ar fi permis.

- Şi, Tharion... adăugă atunci Regina. Respiraţia i se tăie dinaintea tonului ei degajat.

- Da, regina mea? Buzele ei pline se arcuiră într-un zâmbet.

- Pentru a te convinge să te gândeşti mai bine înainte de a- mi mai invita fata Deasupra, ar trebui să experimentezi pe propria piele lipsa de respect pe care cei de Deasupra o arată faţă de cetăţenii din Adânc.

Regina Râului îşi alegea pedepsele pe sprânceană. Tharion trebuia să recunoască asta.

O oră mai târziu după întrunirea cu ea, Tharion înota în lungul cheiului de

pe partea Pieţei Vechi, adunând gunoaie cu capul plecat.

El era Căpitanul Inteligheţiei. Câţi dintre oamenii lui îl văzuseră sau auziseră deja despre acea pedeapsă? Tharion îşi înfipse ţepuşa într-o cutie de pizza pe jumătate descompusă. Se dezmembră în trei bucăţi până să apuce să o îndese în sacul uriaş care plutea în spatele lui, dus de curent.

Regina Râului voia să pună mâna pe Emile cu orice preţ, Pippa Spetsos lăsa în urmă numai cadavre în goana ei după copil, iar regina lui considera că aceea trebuia să fie prioritatea lui?

De la şase metri deasupra apei ceva pleoscăi şi Tharion îşi ridică fruntea. Văzu o sticlă goală umplându-se cu apă şi alunecând spre fundul râului. Prin oglinda apei putea doar să în-

trezărească o femeie blondă care râdea de el.

La dracu, încercase *să îl lovească* cu sticla aceea! Tharion îşi invocă magia zâmbind în barbă. Un val o lovi pe femeie în plin, atrăgând ţipetele şi bombănelile celor din jurul ei.

încă zece sticle se aţintiră asupra lui.

Tharion oftă, răspândind bule în jur. Căpitanul Oarecare, într-adevăr.

Reginei Râului îi plăcea să se considere o suverană binevoitoare, care nu voia decât binele oamenilor ei, dar îşi trata supuşii la fel de aspru ca Asterii.

Tharion se învârti printre stâlpii docului, acoperiţi de crustele midiilor, simţindu-se privit din umbră de crabii şi gunoierii din adânc.

Ceva trebuia să se schimbe. în lumea aceea, în ierarhiile ei. Nu doar în

sensul în care îşi dorea Ophion schimbarea, dar... Era vorba de diferenţa de putere care exista în toate Casele.
Tharion trase un cauciuc de bicicletă - la dracu! - dintre două pietre, încordându-şi muşchii. Un rac albastru, uriaş se trase la o parte, fluturându-şi cleştii revoltat. *Al meu!* părea să- i strige. Tharion făcu un pas în spate şi arătă spre gunoi. *Poţi să-l păstrezi!* îi transmise el

racului dând din mână şi, şfichiu- ind cu putere din coadă, înotă în josul cheiului.
Primele-lumini aprinse poleiau oglinda apei. Era ca şi cum ar ii înotat prin aur.
Ceva trebuia să se schimbe. Cel puţin pentru el.
Ruhn depuse Sabia Stelară pe biroul tatălui său, chiar când Regele Toamnei intră pe uşi.

Cămaşa lui neagră era desfăcută la câţiva nasturi şi părul roşcat, de obicei pieptănat cu grijă, era uşor răvăşit. De parcă cineva şi-ar fi trecut degetele prin el. Ruhn se cutremură.

Regele Toamnei privi sabia.

- Ce e atât de important încât a trebuit să-mi întrerupi întâlnirea de la prânz?

- Aşa îi zici tu zilele astea?

Tatăl lui îi aruncă o privire severă şi se aşeză pe scaunul de la birou, atent

la Sabia Stelară, scoasă din teacă.

- Miroşi a gunoi.
- Mersi. E un parfum nou pe care îl încerc.

Având în vedere ce se petrecuse în ultima oră, Ruhn se mira că mai putea să glumească.

Lumina Zilei fusese în mintea lui, îi strigase să se trezească. Era singurul lucru pe care şi-l amintea înainte de a-şi deschide ochii, scuipând apă şi numai zeii ştiu ce altceva -

el cu siguranţă nu voia să afle - pe podeaua din sala de antrenamente a Auxiliarului.
Până să îşi vină Ruhn în fire, Cormac plecase deja, din câte spunea el pentru a se asigura că cercetează cât mai rapid zona în caz că Emile şi Sofie s-ar fi aflat prin preajmă. Bryce era încă în şoc când reuşise în cele din urmă să o întrebe ce ciracului se întâmplase.

îi spusese destul înainte să împingă Sabia Stelară spre el şi să plece. Apoi Ruhn alergase într-acolo.
Din vârful degetelor tatălui său ieşeau scântei - un prim avertisment că nu avea răbdare. Aşa că Ruhn îl întrebă:
- Care sunt legendele legate de această sabie?
Tatăl lui ridică din sprânceană:
- O ai de zeci de ani. Acum te-ai trezit că vrei să îi cunoşti istoria?

Ruhn ridică din umeri. îl durea încă tot capul din cauza loviturii pe care o primise de la Secerător, iar stomacul îi era întors pe dos - de parcă ar fi băut toată noaptea.

- Are ceva puteri speciale? Daruri mai bizare?

Regele Toamnei îşi trecu privirea rece peste Ruhn, din vârful ghetelor ude, până în creştetul capului pe jumătate ras. Jumătatea

cu părul lung era îmbâcsită de călătoria lui prin canale.

- S-a întâmplat ceva.
- Nişte Secerători m-au atacat şi sabia... a reacţionat.

Era un mod eufemistic de a spune. Oare Bryce se ferise de sabie în toţi acei ani pentru că simţise cumva că în mâinile ei putea provoca orori?

Nu voia să ştie ce ar fi făcut tatăl lui dacă ar fi ştiut care era adevărul. O sabie ce îi ucidea pe cei

care nu puteau fi ucişi. Câţi inşi din Midgard nu ar fi complotat ca să pună mâna pe ea? începând cu tatăl lui şi sfârşind cu Asterii.
Poate că aveau să aibă noroc şi Secerătorii nu aveau să ducă vorba mai departe. Deşi Regele din Adâncuri...
Tatăl lui înmărmurise.
- Cum a reacţionat sabia?
- Un tată nu ar trebui să întrebe dacă fiul lui este bine? Şi de ce l-au atacat Secerătorii?

- îmi pari neafectat. Şi presupun că ai făcut ceva care i- a ofensat.
- Mersi pentru încrederea acordată.
- I-ai ofensat?
-Nu.
- Cum a reacţionat sabia în prezenţa Secerătorilor?
- A strălucit. Ei au fugit din calea ei.

Era doar pe jumătate o minciună.

- Ai idee de ce?

- Sunt deja morţi. Săbiile nu sunt o ameninţare pentru ei.
- Da, ei bine... s-au speriat.

Regele Toamnei se întinse spre lama neagră, dar se opri, amintindu-şi că nu era sabia lui.

Ruhn încercă să-şi ascundă rânjetul satisfăcut. Tatăl lui rămase însă pentru câteva clipe lungi cu privirea la multitudinea de globuri şi sisteme solare aflate de

cealaltă parte a biroului său.
Ruhn identifică în centrul acestora propriul lor sistem solar. Şapte planete care se învârteau în jurul unei stele uriaşe. Şapte Asteri - rămaşi şase acum - care conduceau Midgard. Şapte Prinţi în Hei, care să-i înfrunte.
Şapte Porţi în Lunathion, prin care cei din Hei încercaseră să invadeze oraşul în acea primăvară.

Şapte şi iar şapte - de fiecare dată, numărul divin. De fiecare dată...

- Este o sabie străveche, grăi, în cele din urmă, Regele Toamnei, trezindu-l pe Ruhn din meditaţiile lui. Care vine din altă lume. Este făurită din metalul unei stele căzătoare - al unui meteorit. Această sabie nu se supune legilor planetei noastre. Poate că Secerătorii au simţit asta şi

de aceea s-au ferit din calea ei.
Secerătorii aflaseră pe pielea lor cât de nesupusă legilor acelei planete era Sabia Stelară. La dracu, putea să îi *ucidă* pe toţi!
Ruhn îşi deschise gura, dar tatăl lui îl adulmecă din nou. Se încruntă.
- Când aveai de gând să îmi spui că şi sora ta a fost implicată în acest incident? Ea e şi mai necugetată decât tine.

Ruhn îşi controlă furia care-i aprindea pieptul.

- E bună doar pentru împerechere, nu?

- Ar trebui să se considere norocoasă că o consider suficient de valoroasă pentru asta.

- Tu ar trebui să te consideri norocos că nu şi-a făcut apariţia aici, ca să te bată măr pentru că ai logodit-o cu Cormac.

Regele Toamnei se îndreptă spre cabinetul elegant din lemn din

spatele biroului său, şi scoase un decantor de cristal cu un lichid care arăta şi mirosea a whisky.

- Ah, o aştept deja de câteva zile.

îşi turnă un pahar, fără să se deranjeze să îi ofere şi lui Ruhn unul, şi apoi îl dădu peste cap.

- Presupun că tu ai convins-o să nu o facă.

- Şi-a dat seama singură că nu meriţi osteneala.

Ochii tatălui său se aprinseră. Bărbatul lăsă

paharul şi de- cantorul pe marginea biroului.

- Dacă sabia aceea reacţionează ciudat, te-aş sfătui să o ţii departe de sora ta.

Era deja prea târziu.

- I-am oferit-o deja. Nu a vrut-o. Nu cred că este interesată de planurile tale politice.

Dar se aruncase într-un canal plin cu Secerători după el. Lui Ruhn i se strânse inima-n piept.

Tatăl lui îşi mai turnă un pahar cu whisky. Era singurul semn că acea conversaţie îl răscolise. Vocea îi răsună însă indiferent:

- în vremurile străvechi, rivalii Născuţi din Stele îşi tăiau unii altora beregatele. Chiar şi pe cele ale copiilor. Bryce este acum mai puternică decât tine şi decât mine, după cum îţi place ţie să îmi reaminteşti.

Ruhn rezistă impulsului de a-şi întreba tatăl dacă asta se lega cumva de faptul că el îl ucisese pe ultimul Născut din Stele.

- îmi zici să o ucid pe Bryce?

Tatăl lui sorbi din whisky şi apoi răspunse:

- Dacă ai fi avut coloană vertebrală, ai fi făcut asta din clipa în care ai aflat că este Născută din Stele. Acum, tu ce mai eşti? Sorbi din nou şi adăugă cu glas molatic: Un prinţ de mâna

a doua care posedă Sabia Stelară doar pentru că sora lui i-o permite.

- Nu vei reuşi să ne asmuţi unul împotriva celuilalt. Eu şi Bryce ne înţelegem bine.

Cuvintele acelea însă - *prinţ de mâna a doua* - răscoliseră ceva în el. Regele Toamnei goli paharul.

- Puterea atrage putere. Soarta lui Bryce este să fie legată de un bărbat puternic, care să-i fie pe

măsură. Nu aş vrea să aflu ce s-ar alege din uniunea ei cu Umbra Mortis.

- Aşa că ai logodit-o cu Cormac pentru a evita asta?

- Pentru a consolida puterea Feelor.

Ruhn ridică încetişor Sabia Stelară. Refuză să îl privească pe tatăl lui în ochi când şi-o prinse la spate.

- Deci asta înseamnă să fii rege? Vechea zicală cu:

prietenii să ţi-i ţii aproape şi duşmanii şi mai aproape?

- Rămâne de văzut dacă sora ta este un duşman al Feelor.

- Eu cred că povara aceasta cade asupra ta. Iar faptul că în- treci limita cu ea nu te ajută.

Regele Toamnei depozită decantorul înapoi, în cabinet.

- Eu sunt Regele Feelor. Cuvântul meu este lege. Nu am cum să întrec limita -

autoritatea mea nu are limite.

- Poate că ar trebui să aibă.

Ruhn rostise cuvintele înainte să apuce să le gândească.

Tatăl lui rămase nemişcat, luând acea atitudine a lui care promitea întotdeauna suferinţă.

- Şi cine mi le-ar putea limita?

- Guvernatoarea.

- îngerul acela cu ochi de căprioară? Regele

Toamnei râse aspru. Asterii au ştiut bine ce fac atunci când au numit un miel la conducerea unui oraş de prădători.

- Poate, dar sunt sigur că Asterii consideră că puterea ta are limite.

- De ce nu îi întrebi atunci, Prinţule? Tatăl lui zâmbi uşor, cu cruzime. Poate că te vor face pe tine rege în locul meu.

Ruhn ştia că răspunsul lui însemna viaţă sau moarte. Aşa că dădu din umeri, la

fel de degajat ca întotdeauna, şi o luă spre uşă.

- Poate că vor găsi o cale prin care să te facă să trăieşti veşnic. Eu unul sunt al naibii de sigur că nu vreau postul.

Ruhn nu îndrăzni să privească în urmă înainte să iasă pe uşă.

CAPITOLUL 26

Bryce se rezemă de zidul de cărămidă al unei clădiri care se afla la graniţa cu Docul Negru. Avea chipul

împietrit şi mâinile în sân. Hunt, zeii să-l binecuvânteze, se rezemă alături de ea, într-o poziţie similară. Venise în clipa în care îl chemase, decodând faptul că vocea ei neobişnuit de calmă semnala că se întâmplase ceva grav.
Apucase să îi spună doar ceva vag despre Secerători înainte să dea de Cormac acolo, căutând indicii despre Emile.

Cormac se rezemă de peretele de vizavi, cu atenţia îndreptată asupra cheiului. Nici măcar comercianţii care vindeau nimicuri pentru turişti nu veneau acolo.

- Ei bine? grăi Prinţul din Avallen, fără să-şi ia ochii de la Docul Negru.

- Te poţi teleporta, spuse Bryce, cu glas jos.

Asta îl făcu pe Hunt să caşte ochii. îşi păstră calmul însă - un monolit nemişcat ca o statuie, cu

aripile strânse pe lângă corp, emanând putere. La cel mai mic semn, Hunt şi-ar fi dezlănţuit fulgerul asupra prinţului.

- Şi ce-i cu asta? întrebă Cormac, fără nici cea mai mică urmă de trufie.

- Ce le-ai făcut Secerătorilor pe care i-ai teleportat?

- I-am ridicat la jumătate de kilometru înălţime. Prinţul din Avallen zâmbi tenebros. Nu au fost încântaţi.

Hunt ridică din sprâncene, dar Bryce îl întrebă:
- Poţi ajunge atât de departe? E un proces atât de precis?
- Trebuie să cunosc locul. Dacă este vorba despre ceva mai dificil - înăuntru, o cameră anume - am nevoie de coordonatele exacte. Marja mea de eroare este de şaizeci de centimetri.
Ei bine, aşa se explica cum îşi făcuse apariţia la petrecerea lui Ruhn.

Tehnologia lui Dec înregistrase teleportarea lui Cormac în perimetrul în care se afla casa, pentru că acesta voise să apară într-un anumit loc pentru intrarea lui măreaţă. După ce îşi stabilise coordonatele putuse să păşească pur şi simplu dintre umbre, fix în uşă.
Hunt arătă spre un coş de gunoi de pe alee.
- Teleportează-te acolo.
Cormac îşi plecă fruntea batjocoritor.

- Pe partea stângă sau dreaptă?
Hunt îl privi rece.
- Stângă, îl provocă el.
Bryce îşi ascunse zâmbetul. Dar Cormac făcu o plecăciune şi... dispăru. Cât ai clipi din ochi îşi făcu apariţia în locul indicat de Hunt.
- Ei, la naiba! murmură Hunt, scărpinându-şi ceafa.
Cormac îşi făcu apariţia lângă ei din nou, în acelaşi loc în
care stătuse mai înainte.

Bryce se desprinse de perete.

- Cum Hei faci asta?

Cormac îşi dădu pe spate părul blond.

- Trebuie să vizualizezi locul în care vrei să ajungi. Apoi trebuie doar să îţi permiţi să faci pasul. E ca şi cum ai împături o foaie de hârtie, astfel încât să uneşti două puncte de pe aceasta.

- Ca o gaură de vierme, medită Hunt, foşnind din aripi.

Cormac îşi flutură mâna indiferent.

- Gaură de vierme, teleportare, da. Cum vreţi voi să-i spuneţi.

Bryce şuieră impresionată. Dar asta nu explica...

- Şi cum de ai ştiut unde să ne găseşti, pe mine şi pe Ruhn?

- Trebuia să ne întâlnim, îţi mai aduci aminte?

Cormac îşi dădu ochii peste cap, de parcă Bryce ar fi trebuit să îşi fi dat deja seama. Măgar.

- Te-am văzut alergând spre canal şi am făcut câteva calcule mentale. Din fericire, au fost corecte.
Hunt mormăi aprobator.
- Mă vei învăţa cum să fac aşa, continuă Bryce. Cum să mă teleportez.
Hunt îşi răsuci capul spre ea. Cormac dădu însă din cap.
- Dacă îţi stă în putere, o voi face.
Hunt îşi dădu drumul la gură:

- Scuze, dar Feele pot pur şi simplu să facă rahatul ăsta?
- *Eu* pot să fac rahatul ăsta, i-o tăie Cormac. Şi dacă Bryce are atâta putere de Născut din Stele pe cât pare să aibă, atunci s-ar putea ca şi ea să poată.
- De ce?
- Pentru că eu sunt Super Puternica şi Super Speciala Prinţesă Magică Născută din Stele!

răspunse Bryce,
fluturându-şi genele.
- Ar trebui să îţi trateze titlul şi puterile cu reverenţa pe care le merită, zise Cormac.
- Vorbeşti la fel ca un Secerător, comentă Bryce şi se rezemă de Hunt.
Hunt o strânse lângă el. Hainele de pe ea erau încă umede şi mirosea atroce. însă Hunt îşi ţinu respiraţia şi îl întrebă pe Cormac:
- De la cine ai moştenit această abilitate?

Cormac îşi îndreptă umerii, cu atitudinea aceea a lui de prinţ mândru şi spuse:

- Cândva era un dar al celor Născuţi din Stele. Este motivul care m-a făcut să fiu atât de... dedicat găsirii Săbiei Stelare. Credeam că abilitatea mea de teleportare înseamnă că darurile descendenţei s-au reactivat la mine, pentru că nu mai întâlnisem pe nimeni altcineva care să poată face asta. Privirea i se întunecă atunci când

adăugă: După cum ştiţi, m-am înşelat. Am ceva sânge de Născut din Stele, însă nu suficient pentru a fi vrednic de Sabia Stelară.
Bryce nu avea de gând să deschidă subiectul. Aşa că îşi strânse în schimb părul în vârful capului, într-un coc.
- Ce şanse există ca şi eu să am acest dar?
Cormac îi zâmbi tăios.
- Există o singură cale prin care putem să aflăm.

Lui Bryce i se aprinseră ochii în faţa provocării.

- Mi-ar fi de folos.
- Ai fi de neoprit, murmură Hunt.

Bryce îi făcu cu ochiul.

- Hei, da! Mai ales dacă Secerătorii aceia nu minţeau şi chiar au fost trimişi de Prinţul Gheenei ca să mă provoace la nu ştiu ce înfruntare epică. Pe dracu adversar demn!
- Nu crezi că au fost trimişi de Prinţul Gheenei? o întrebă Cormac.

- Nu ştiu ce să cred! recunoscu Bryce. Dar trebuie să aflăm cu siguranţă de unde au venit Secerătorii - cine i-a trimis - înainte să facem vreo mişcare.
- Mi se pare corect, spuse Hunt.
- Pe lângă asta, continuă Bryce, este deja a doua oară când suntem avertizaţi că armatele din Hei se pregătesc. Apollion a procedat cam prea din topor pentru gustul meu,

dar presupun că *a ţinut* să se facă înţeles. Şi că vrea să fiu antrenată atunci când va fi Hei pe pământ. Literalmente, presupun. La dracu! Bryce ştia că nu avea nici o şansă să îi ţină piept Devoratorului de Stele, dacă nu îşi antrena şi perfecţiona puterile. Apollion îl ucisese pe unul dintre Asteri, ce dracu! Ar fi spulberat-o pe ea. Bryce i se adresă lui Cormac:

- Mâine-seară. Tu şi eu. Centrul pentru antrenamente. Vom încerca chestia asta cu teleportarea.
- Bine, răspunse prinţul.

Bryce îşi scoase nişte pământ de sub unghii şi oftă.

- Aş fi fost mulţumită dacă cei din Hei nu s-ar fi amestecat în toată povestea asta. Fără ca şi Apollion să îşi dorească să pună mâna pe puterile lui Emile şi Sofie.

- Puterile lor, grăi Cormac sumbru, sunt un dar şi un blestem. Nu sunt deloc surprins că atât de mulţi vor să pună mâna pe ele.

Hunt se încruntă.

- Şi tu chiar crezi că îl vei găsi pe Emile bănănăind pe aici?

Prinţul îi aruncă o privire urâtă îngerului.

- Nu te văd pe tine cercetând în amănunt docurile.

- Nu-i nevoie! îi replică Hunt. îl vom căuta fără să ridicăm măcar un deget.
- îţi vei folosi fulgerul ca să survolezi oraşul? comentă ironic Cormac.
Hunt nu pică în plasă.
- Nu. îl vom folosi pe Declan Emmett.
Bryce îi lăsă pe bărbaţi cu ale lor şi îşi scoase telefonul. Jesi- ba răspunse după al doilea ţârâit.
-Ce?

Bryce zâmbi. Hunt se întoarse spre ea când auzi vocea farmazoanei.

- Ai cumva, din întâmplare, nişte Monede ale Morţilor?

- Nu poţi vorbi serios! şuieră Hunt.

Bryce îl ignoră, atentă la răspunsul Jesibei:

- S-ar putea. Plănuieşti o excursie, Quinlan?

- Am auzit că vremea e minunată în Cantonul Oaselor în această perioadă a anului.

Jesiba chicoti vesel, seducător.

- Chiar mă amuzi din când în când. Tăcere. Ştii, va trebui să plăteşti de data aceasta.

- Trimite nota de plată fratelui meu.

Ruhn avea să facă o criză de nervi, dar apoi urma să-i treacă.

Un nou chicotit molatic.

- Am doar două. Şi vor ajunge la tine mâine-dimineaţă.

- Bun. Mulţumesc.

Farmazoana îi spuse pe un ton uşor mai blând:

- Nu vei găsi nimic din Danika în Cantonul Oaselor, ştii asta, nu-i aşa?

Bryce se încordă.

- Ce legătură are asta cu discuţia noastră?

- Credeam că vei începe, în sfârşit, să pui întrebări în privinţa ei.

Bryce strânse atât de tare telefonul încât plasticul scoase un pârâit.

- Ce fel de întrebări? Ce dracului ştia Jesiba?

Un râs jos.
- De ce nu începi încercând să afli de ce îşi băga mereu nasul prin galerie?
- Venea să mă vadă pe mine, răspunse Bryce printre dinţi.
- Desigur, zise Jesiba şi închise.
Bryce înghiţi nodul care i se pusese în gât şi îşi băgă telefonul în buzunar.
Hunt îşi scutură încetişor capul.

- Nu mergem în Cantonul Oaselor.
- De acord, mormăi Cormac.
- Tu cu siguranţă nu, îi spuse Bryce, dulce, prinţului. Vom avea doar două monede şi Athalar este invitatul meu plus-unu.

Cormac se arici, dar Bryce îl ignoră şi se întoarse spre Hunt:

- Atunci când ne vor ajunge monedele mâine vreau să fiu pregătită -

vreau să am cât mai multe informaţii despre locul din care ar fi putut veni acei Secerători.
Hunt îşi strânse aripile la spate, penele foşnindu-i.
- De ce?
- Pentru ca eu şi Regele din Adâncuri să putem avea o discuţie intimă.
- Care a fost faza cu rahatul ăla pe care l-a comentat Jesiba despre Danika? întrebă Hunt cu grijă.

Bryce strânse din buze. Jesiba nu spunea niciodată nimic fără motiv. Bryce ştia că nu avea să scoată nimic concret de la vechea ei şefa, dar primise un brânci.

- Se pare că va trebui să-i cerem lui Declan să ne mai facă o favoare.

în acea seară, încă afectat de evenimentele de peste zi, Ruhn trecu prin canalele de la televizor şi se opri la un meci de sunball. Lăsă apoi telecomanda şi luă o gură de bere.

în celălalt colţ al canapelei lui Bryce, Ithan Holstrom stătea aplecat deasupra unui laptop. Declan, cu laptopul lui, era lângă el. Bryce şi Hunt stăteau în spatele lor şi le priveau peste umăr. Hunt arăta ca o zi înnorată.
Ruhn nu le povestise nici unuia dintre ei, şi mai ales nu lui Bryce, despre discuţia pe care o avusese cu tatăl lui.
în timp ce tasta, Ithan spuse:

- Mi-am pierdut cu totul îndemânarea la asta.

Fără să-şi ridice ochii de la ecran, Dec zise:

- Dacă ai urmat cursul lui Kirfner de Introducere în Sisteme şi Matrice, te vei descurca.

Lui Ruhn i se întâmpla adesea să uite că Dec mai avea şi alţi prieteni în afara lui şi a lui Flynn. Pentru că ei doi nu făcuseră facultatea, Dec construise o prietenie solidă cu profesorul de informatică

de la UOS, un satir nesuferit, pe care Declan îl consulta adesea în privinţa aventurilor lui informatice.

- Mi-a dat şapte la cursul ăla, murmură Ithan.

- După cum îl ştiu eu, asta înseamnă zece cu felicitări! zise Declan.

- Bine, bine... aveţi idee cât va dura toată treaba asta? interveni Bryce.

Dec îi aruncă o privire exasperată.

- Tu ne ceri să facem două lucruri deodată, şi

nici unul dintre ele nu este simplu, aşa că... va dura ceva?
Bryce se încruntă.
- Câte camere sunt pe Docul Negru?
- Multe, spuse Declan şi se întoarse la calculatorul lui.
Apoi, Dec aruncă o privire la ecranul lui Holstrom şi arătă
ceva ce Ruhn nu putea să vadă:
- Deschide aia. Acum tastează codul ăsta ca să

poţi identifica înregistrările în care apar Secerători. Cum reuşea Dec să îl instruiască pe Ithan cum să cerceteze înregistrările de pe Docul Negru din acea zi şi, în acelaşi timp, să creeze un program de căutare prin care să identifice vizitele Danikăi la galerie în ani de înregistrări... îl depăşea pe Ruhn.

- E o nebunie că tu ai creat asta, spuse Ithan cu o undă de admiraţie.

- Totul în timpul programului unei zile de muncă, îi replică Declan, tastând în continuare. Declan zisese că ar fi putut dura zile întregi până ar fi reuşit să extragă înregistrările cu Danika din arhivele galeriei. Dar imaginile de pe Docul Negru puteau fi obţinute în câteva minute.

Ruhn o întrebă cu grijă pe Bryce:

- Eşti sigură că ai atâta încredere în Jesiba încât să

urmăreşti această pistă? Sau, mai bine zis, ai încredere în ea?

- Jesiba deţine o colecţie de cărţi din cauza cărora ar putea fi ucisă! îi răspunse Bryce acru. Simt sigură că ştie cum să stea departe de... încurcături periculoase. Şi că nu mi-ar da nici mie brânci într-una.

- De ce nu ţi-a spus să verifici înregistrările în timpul investigaţiilor din această primăvară? o întrebă Hunt.

- Nu ştiu. Dar trebuie să fi avut un motiv întemeiat.
- Mă sperie! comentă Ithan, cu privirea aţintită asupra ecranului.
- S-ar bucura să audă asta, zise Bryce, deşi chipul îi era încordat.
Ce e? o întrebă Ruhn în gând.
Bryce se încruntă. *Vrei răspunsul sincer?*
Da...
Bryce îşi dădu o şuviţă de păr după ureche. *Nu ştiu câte episoade din*

„Surpriză! Danika avea un secret uriaş!” mai pot să îndur. Mă simt de parcă... nici nu ştiu. Mă simt de parcă nu am cunoscut-o niciodată cu adevărat.

Te-a iubit, Bryce. Asta nu trebuie pus la îndoială.

Da, ştiu. Dar a ştiut despre cărţile din Parthos sau despre celelalte volume de contrabandă din galerie?

Din spusele Jesibei se înţelegea că da. Părea să fi insinuat că Danika era

extrem de interesată de ele.
Şi voi două nu aţi discutat niciodată despre asta?
Niciodată. Dar Jesiba monitoriza camerele în permanenţă, aşa că... poate a văzut ceva. Danika a coborât de multe ori în bibliotecă fără mine. Deşi, de obicei, Lehabah era prezentă.
Ruhn simţi durerea care-i inundă chipul surorii lui din cauza acelui nume.

O vom scoate noi la capăt, o asigură Ruhn şi Bryce îi zâmbi recunoscătoare.

- Nu uita să fii atent şi dacă îl zăreşti pe Emile în preajma docului, îi spuse Bryce lui Ithan.

Cormac refuzase invitaţia de a li se alătura - spusese că vrea să continue căutarea la faţa locului.

- L-am adăugat deja în program, spuse Declan. Ne va semnaliza Secerătorii şi toate persoanele ale căror trăsături faciale şi a căror

construcţie corporală aduc cu cea a puştiului.
Dec reuşise să facă o captură de ecran înregistrării surprinse de camera de securitate din oraşul Servast, din noaptea în care
Emile şi Sofie fuseseră despărţiţi.
Ruhn îşi cercetă din nou sora, care era aplecată peste umărul lui Declan, privind cu o concentrare pe care i-o recunoştea. Ruhn

ştia că nu avea să se dea bătută.
Oare avea să reuşească să se teleporteze? Bryce îi spusese că vărul Cormac fusese de acord să încerce să o înveţe. Şi nu cumva asta avea să îl răscolească şi mai mult pe Regele Toamnei? Bryce adăuga teleportarea puterilor de Născută din Stele, Sabia Stelară arătase abilităţi ucigătoare nemaiîntâlnite în mâinile ei şi unde mai

pui că Bryce îl întrecuse pe tatăl lor în nivelul magiei...
Ruhn îşi păstră o mină neutră, dând la o parte gândurile despre ce însemnau toate acestea pentru Fee.
Ithan termină de tastat codul şi, fără să-şi ridice privirea, zise:
- Hilene va câştiga de data asta.
Ruhn îşi îndreptă privirea spre partida de sunball.
- Eu credeam că Ionia este favorita.

Ithan îşi întinse picioarele lungi şi le sprijini de un taburet pluşat, pe care Bryce îl trăsese acolo de lângă fereastră, ca să servească drept înlocuitor măsuţei de cafea.

- Jason Regez nu a fost în apele lui în ultimele partide. Am jucat cu el la UOS - îmi dau seama când e într-o pasă proastă. O să strice jocul pentru Ionia.

Ruhn îl măsură pe Ithan. Cei câţiva ani petrecuţi în afara terenului nu îl

făcuseră să piardă masa musculară pe tânăr. Din contră, cumva, reuşise să crească de atunci.

- Oricum, eu urăsc Ionia! comentă Dec. în echipa aia sunt numai măgari îngâmfaţi.

- Asta cam aşa e. Ithan tastă următorul cod pe care i-l dicta Declan. Bryce căscă.

- N-am putea să ne uităm mai bine la *Amor voalat?*

- Nu! îi răspunseră toţi băieţii într-un glas.

Bryce îi dădu un cot lui Hunt.

- Parcă eram o echipă.

Hunt chicoti.

- Meciurile de sunball triumfa întotdeauna în lupta cu emisiunile romanţioase.

- Trădător.

Ithan chicoti.

- îmi amintesc că pe vremuri ştiai toţi jucătorii din echipa UOS după nume şi statut, Bryce!

- Dacă îţi închipui că îi ştiam pentru că eram cât

de cât interesată de jocul de sunball, eşti inocent.
Hunt râse, ceva din încordarea de pe chipul îngerului risi- pindu-se şi Ruhn zâmbi, în ciuda junghiului pe care-l avea în inimă. El pierduse acea perioadă din viaţa lui Bryce. Pe atunci nu îşi vorbeau. Aceia fuseseră anii ei formatori. Ar fi putut să- i fie alături.
Ithan îi arătă degetul mijlociu lui Bryce şi apoi se întoarse spre Declan:

- Bun, am intrat.
Bryce cercetă ecranul.
- Vezi Secerătorii trecând râul cu bărcile?
- Din câte văd, nu a acostat nimic pe Docul Negru toată ziua. Şi nici noaptea trecută.
- Când a ajuns pe doc ultimul Secerător? întrebă Athalar.
Ithan tastă. Aşteptau cu toţii, singurul sunet care se mai auzea fiind acela al degetelor lui Declan pe tastatura lui. Lupul spuse:

- Ăştia doi vi se par cunoscuţi?
Bryce şi Ruhn se uitară cu atenţie la imaginea pe care o mărise Ithan. Ruhn nici nu ştia de ce se mai deranja, de vreme ce el fusese inconştient. îl trecu însă un fior când văzu feţele cenuşii, căzute, cu pielea încreţită, în contrast cu dinţii ascuţiţi şi zimţaţi care străluceau pe chipurile Secerătorilor, în timp ce aceştia coborau din bărci. Amândoi îşi

păstraseră feţele descoperite cât timp traversaseră Istrosul, dar şi le acoperiseră cu vălurile atunci când păşiseră pe Docul Negru şi alunecaseră spre oraş.

- Nu, spuse Bryce, cu glas răguşit. Zeilor, arată oribil. Dar nu., nu sunt cei care ne-au atacat.

- Poate că au stat ascunşi câteva zile, observă Hunt. Prinţul Gheenei ne-a ameninţat noaptea trecută,

însă poate că îi avea pregătiţi din timp.
Ruhn nu avea idee cum putea să vorbească îngerul cu atâta calm. Dacă Devoratorul de Stele i s-ar fi arătat *lui* pentru o discuţie faţă-n faţă, ar fi fost şi în acea clipă leşinat.
- Nu văd nici un copil dând târcoale docului, murmură Ithan. Se întoarse spre Bryce: Nici urmă de Emile.
- Poate că, interveni Ruhn, puştiul a luat-o pe

altă cale? Poate că Danika a descoperit o rută secretă de acces în Cantonul Oaselor.

- Nu-i cu putinţă, spuse Athalar. Există o singură cale de intrare şi una singură de ieşire.

Ruhn se zbârli.

- Asta am fost învăţaţi, dar a încercat cineva vreodată să intre pe un alt drum?

- De ce ar vrea cineva asta? întrebă Athalar.

Ruhn îi aruncă o privire urâtă îngerului, apoi spuse:
- Asta aşa este.
Ithan se opri asupra unei imagini.
- Dar acesta? Nu a coborât din vreo barcă, ci pur şi simplu a apărut în oraş.
- Ăla e! şuieră Bryce, pălind.
Cercetară cu toţii imaginea - Secerătorul era pe jumătate întors spre cameră şi venea de pe o stradă din apropierea Do-

culului Negru. Era mai înalt decât ceilalţi, dar avea aceeaşi faţă cenuşie şi fragilă ca a celorlalţi şi dinţii aceia îngrozitori. Athalar fluieră.

- Da' ştii să-i alegi pe sprânceană, Quinlan!

Bryce se încruntă la înger şi apoi se întoarse spre Declan.

- De unde vine? Ai putea să îi adaugi faţa în program şi să îl cauţi în înregistrările camerelor din oraş?

Declan ridică din sprâncene.

- Tu ai idee cât ar dura *asta*? Toate camerele din Lunathion? De aia nici nu am făcut asta în cazul lui Emile. Ne-ar lua... nici nu pot să calculez cât timp ne-ar lua.

- Bine, bine! zise Bryce. Dar nu putem să îl urmărim pentru o vreme?

Ultima parte era îndreptată spre Ithan, dar lupul îşi scu-tură capul.

- Trebuie să existe o explicaţie logică - poate că a fost În afara camerei? - dar Secerătorul pare pur şi simplu să fi răsărit de nicăieri.
- Micah îl instruise pe demonul kristallos să se ferească de camere, spuse Hunt sumbru. Poate că şi aceşti Secerători ştiu cum să facă asta.

Ithan arătă spre ecran.

- Aici, fix aici îşi face apariţia. înainte de asta nu e nimic.

Ruhn deschise o hartă a oraşului în aplicaţia lui de la Aux.

- Ar trebui să fie o canalizare în preajmă. Poate că Secerătorii au venit pe acolo?

Ithan roti înregistrarea.

- Camerele nu acoperă intrarea în gura de canalizare.

- Asta înseamnă, spuse Bryce, că cel mai probabil au ştiut că este un punct bun de intrare. Şi se leagă

de faptul că ne-au târât şi pe noi în canalizare.
Unde nu existau camere.
- Dă-mi voie să mă mai uit prin jur, zise Ithan şi se puse pe treabă.
Athalar întrebă, iară să se adreseze cuiva anume:
- Credeţi că o aşteptau pe Bryce sau pe Emile?
- Poate că pe amândoi? comentă Ruhn. E clar că voiau să rămână ascunşi.
- Dar i-a trimis Prinţul Gheenei sau Regele din Adâncuri?

- Ce bine că mâine avem o întâlnire care ne va lămuri în această privinţă! spuse Bryce.

Ruhn se crispă. Plătise pentru Monedele Morţilor pe care le promisese Jesiba, dar nu era încântat de plan. Gândul că Bryce avea să îl înfrunte pe Regele din Adâncuri îl băga în sperieţi.

- Trebuie să alcătuim un plan, ca să ştim ce întrebări îi vom pune! o avertiză Athalar pe Bryce.

Mă îndoiesc că va fi prea încântat să fie luat la întrebări.

- De aceea facem acum cercetări! îi replică Bryce, arătând spre calculatoare. Crezi că sunt proastă ca să merg acolo şi să arunc cu acuzaţii nefondate? Dacă vom putea afla cu certitudine că acei Secerători au venit sau nu din Cantonul Oaselor, atunci vom avea motive întemeiate pentru a-i pune întrebări în această privinţă.

- Având în vedere lucrurile pe care Tharion bănuieşte că le- a făcut Pippa Spetsos în goana ei după Emile, aproape că sper că puştiul este deja în Cantonul Oaselor, adăugă Ithan şi îşi trecu mâna prin părul lui castaniu, tuns scurt. Ce i-a făcut femeii selkie pe care am găsit-o în dimineaţa asta nu-i de glumă.

Lupul îi pusese pe toţi la curent în privinţa cazului la care lucrase cu Tharion, le

povestise despre victima
care fusese probabil
torturată de fanatica
rebelă.
Bryce se răsuci pe călcâie
şi începu să se plimbe
agitată prin cameră. Syrinx
o luă pe urmele ei,
milogindu-se să primească
o a doua cină. Ruhn se
abţinu să-i spună cât de
tare semăna acea mişcare
a ei cu cea pe care îl
văzuse pe tatăl lui făcând-o
de atâtea ori în biroul lui.
Cum nu putea să suporte

imaginea, se întoarse la meciul de sunball.
Ithan îi zise atunci, reluând firul conversaţiei de mai devreme:
- Vezi? Regez ar fi trebuit să fie pe fază, dar a dat greş. Are îndoieli. Nu se poate concentra aşa cum trebuie.
Ruhn îl privi lung pe lup.
- Tu nu te-ai gândit niciodată să joci din nou?
Lui Ithan i se încordă maxilarul.
-Nu.

- îţi e dor de joc?
-Nu.
Era o minciună gogonată. Ruhn băgă imediat de seamă că ochii lui Bryce se îmblânziseră.
însă Ithan nu aruncă nici măcar o privire în direcţia ei. Aşa că Ruhn dădu din cap spre lup:
- Dacă ai vreodată chef să joci de plăcere, eu, Dec şi Flynn jucăm de obicei cu câţiva colegi din Aux în Parcul Oleandru din Codrul Lunii, duminicile.

- Invitaţia mea unde este? se încruntă Bryce.
- Mersi, mă mai gândesc, răspunse Ithan aspru.
Hunt interveni şi el:
- Presupun că nici eu nu mă aleg cu o invitaţie, nu-i aşa Danaan?
Ruhn pufai la înger.
- Dacă ai nevoie de o scuză ca să te bat măr, Athalar, atunci sigur!
Athalar rânji, însă privirea îi alunecă imediat spre Bryce, care era aplecată acum peste umărul lui

Declan, cu ochii la înregistrările care se derulau cu viteza fulgerului pe ecranul de la laptopul lui. Erau imagini vechi cu Danika.
Brusc, Bryce se îndreptă şi îşi drese vocea.
- Mă duc jos, la sală. Sunaţi-mă dacă daţi de ceva.
O luă apoi spre dormitor, probabil pentru a se schimba. Ruhn urmări privirea lui Hunt, mutându-se de la meciul de sunball

la hol. Cântărind ce ar trebui să facă.
îi luă treizeci de secunde ca să decidă. Se retrase în camera lui, zicând că se schimbă pentru sală.
După ce Ruhn rămase doar cu Dec şi cu Ithan, lupul, care-şi terminase jumătate din bere, zise:
- Connor ar fi ales meciul.
Ruhn ridică din sprâncene.
- Nu ştiam că este o competiţie între ei.
între un bărbat mort şi unul viu.

Ithan continuă să tasteze,
cu privirea deasupra
ecranului.
Fără să ştie ce-i veni, Ruhn
îndrăzni să-l întrebe:
- Tu ce ai fi ales?
Ithan nu ezită:
Pe Bryce
.CAPITOLUL 27
Bryce nu se duse la sală.
Cel puţin deocamdată, nu
avea de gând să se ducă.
Se aşeză în faţa liftului şi,
atunci când Hunt îşi făcu
apariţia, arătă spre ceasul

imaginar de la încheietura mâinii şi comentă:
- Ai întârziat. Să mergem!
Hunt se opri în loc.
- Nu mergem la sală?
Bryce îşi dădu ochii peste cap şi păşi în lift. Apăsă pe butonul pentru lobby şi declară:
- Serios, Athalar: avem un copil de găsit.
- Tu chiar crezi că Emile este *aici?* Cum rămâne cu Cantonul Oaselor?
Hunt şi Bryce îşi croiau drum prin labirintul de

barăci care alcătuiau una dintre numeroasele hale din Piaţa de Carne. îngerul nu avea cum s-o piardă din ochi cu încălţările ei sport de un roz fosforescent şi ţinuta sportivă, cu părul prins în vârful capului, într-o coadă ale cărei vârfuri se legănau ademenitor deasupra coapselor ei splendide.

- Secerătorii aproape că ţi-au spus în faţă că Emile şi Sofie se ascund acolo. I-ai pus pe Emmett şi pe

Holstrom să caute prin înregistrări pentru că erai convinsă că puştiul e acolo.
Bryce se opri dinaintea unui spaţiu deschis, în care erau înghesuite o mulţime de mese la care stăteau aplecaţi tot felul de muşterii.
- Dă-mi voie să nu iau drept literă de lege ce boscorodesc morţii-vii. Sau preferai să stăm cu mâinile-n sân cât Declan şi Ithan se holbează la ecranele lor? Jesiba mi-a

spus că monedele vor ajunge mâine, aşa că de ce n-am investiga alternativele pe care le avem între timp? Ceea ce a spus Danika... *Acolo unde sufletele împovărate îşi găsesc alinarea...* Nu s-ar fi putut referi şi la acest loc?

- De ce le-ar fi spus Danika să se ascundă în Piaţa de Carne?
- De ce le-ar fi spus să se ascundă în *Cantonul Oaselor?*

Bryce mirosi în jur şi oftă de dorul unui castron de supă
cu tăieţei.

- Chiar dacă Danika sau Sofie i-ar fi spus lui Emile că e un loc sigur, dacă aş fi fost copil, eu unul nu aş fi venit aici, zise Hunt.

- Tu ai fost copil, să zicem, acu[1] o mie de ani! Iartă-mă dacă voi considera copilăria mea ca fiind mai relevantă în cazul de faţă.

- Două sute de ani, mormăi Hunt.
- Tot al dracului de bătrân se cheamă.

Hunt o ciupi de fund şi Bryce chiţăi şi îi arse una peste mână, atrăgând o mulţime de ochi curioşi. Nu erau chiar incognito. Cât timp aveau la dispoziţie până când Regina Viperă avea să afle că erau acolo? Hunt încercă să nu se înfioare. Nu avea nici o tragere de inimă să stea la

discuţii cu met amorful şarpe în acea seară.
Hunt măsură chipurile care se întorseseră spre ei, ale celor care se retrăseseră în barăci şi se ascunseseră în umbră.
- Dacă Sofie i-a spus să se ascundă aici înseamnă că Sofie este o fraieră pentru că a ascultat-o pe Danika. Deşi mă îndoiesc că Danika s-ar fi gândit la acest loc.
Bryce îi aruncă o privire urâtă peste umăr.

- Copilul ăsta a furat *două* bărci şi şi-a croit drum până aici. Cred că ar putea să facă faţă Pieţei de Carne.
- Bine, să zicem că e cum spui tu... Chiar crezi că l-am găsi aşezat la o masă, cu mâinile-n sân? Tu şi Cormac, care cutreieră docul, sperând să dea de el! Hunt îşi scutură capul. Să nu uiţi că, dacă îl găseşti pe Emile, va trebui să te baţi cu Tharion şi cu Cormac pentru el.

Bryce îi mângâie obrazul.
- Atunci sunt norocoasă că îl am pe Umbra Mortis alături, nu?
- Bryce, mormăi Hunt. Ia-o logic! Uită-te şi tu unde am ajuns. Piaţa asta este uriaşă. Vom căuta noi doi prin fiecare hală?
- Nup! Bryce îşi puse mâinile-n şold. De aceea am adus întăriri.
Hunt ridică din sprâncene. Bryce făcea cu mâna cuiva. îngerul îi urmări privirea şi mormăi:

- Nu te cred!
- Tu nu eşti singurul şmecher pe care-l cunosc, Athalar! gânguri Bryce şi le ieşi în întâmpinare lui Fury şi lui Juniper. Cea dintâi purta ţinuta ei obişnuită, neagră din cap până în picioare, iar Juniper avea o pereche de blugi strâmţi şi o bluză albă, vaporoasă.
- Salut, fetelor! zise Bryce, zâmbind.

O pupă pe June pe obraz, de parcă s-ar fi întâlnit să ia prânzul, şi apoi o studie

pe Fury din cap până în picioare.

- Am zis să veniţi îmbrăcate de stradă.

- Astea sunt hainele ei de stradă, zise Juniper, cu o privire veselă în ochi.

Fury îşi puse mâinile-n sân şi îi aruncă lui Hunt:

- Ţinută de sală? Pe bune?

- *Am crezut* că merg la sală! bombăni Hunt.

Bryce îşi flutură mâna.

- în ordine. Divizăm şi cucerim! încercaţi să nu atrageţi prea mult atenţia.

Ultima parte era îndreptată spre Hunt şi Fury, lucru care o făcu pe mercenară să mârâie surprinzător de ameninţător.

- Nu puneţi întrebări. Urmăriţi doar, ascultaţi. June, tu ocu- pă-te de partea de est. Fury, tu de cele din vest. Hunt, iei su- dul... iar eu...

Privirea îi alunecă spre peretele din nord, pe care fusese pictat *Memento Mori.* Tarabele de dedesubt - de sub pasarelă - se aflau

în apropierea uşii de la
sediul Reginei Viperă.
Fury o privi serioasă, însă
Bryce îi făcu cu ochiul.
- Sunt fată mare, Fury.
Mă voi descurca.
Hunt mârâi, dar se abţinu
de la comentarii.
- Nu de aia îmi fac eu
griji, zise Fury. Cine ziceaţi
că este puştiul ăsta?
- Il cheamă Emile, şopti
Bryce. Este din Pangera.
Are treisprezece ani.
- Şi este probabil
foarte, foarte periculos! le

avertiză Hunt, cu privirea îndreptată spre Juniper. Dacă daţi de el, veniţi după noi.

- Ştiu să-mi port de grijă, îngerule! îi zise Juniper cu degajare.

- Şi ea e fată mare. Bryce bătu cuba cu prietena ei.

- Bun. Ne vedem aici în treizeci de minute?

Se despărţiră şi Hunt o urmări pe Bryce croindu-şi drum printre mese - îi observă pe numeroşii

prădători care o băga- seră de seamă, dar rămâneau la distanţă - şi apoi se strecură şi el printre tarabe. Privirile se aţinteau asupra lui, întrebătoare. Hunt îşi încorda ameninţător maxilarul. Când se apropie de zona pe care Bryce îi ceruse să o investigheze, Hunt îşi deschise simţurile şi îşi controlă respiraţia. După treizeci de minute se întorcea de unde venise.

Juniper îşi făcu şi ea apariţia după câteva clipe.

- Ai găsit ceva? o întrebă el, iar Juniper îşi scutură capul.
- Nici o şoaptă.

Dansatoarea se încruntă.

- Sper din suflet că puştiul nu se află în locul ăsta.

Faunul se crispă, privind în jur.

- Urăsc Piaţa de Carne.
- Subscriu, spuse Hunt.

Juniper îşi duse mâna în dreptul inimii.

- Ar trebui să vorbeşti cu Celestina despre asta - despre lucrurile care se petrec aici. Şi nu mă refer doar la ringul de lupte şi la luptătorii care sunt practic sclavii Reginei Viperă... Faunul îşi scutură capul. Ci şi la celelalte lucruri.

- Până şi Micah o lăsa pe Regina Viperă să facă ce poftea, spuse Hunt. Mă îndoiesc că noua Guvernatoare o va înfrunta prea curând.

- Cineva ar trebui să o facă, zise Juniper încetişor, ochii alu- necându-i spre *Memento Mori*. Cândva, cineva ar trebui să o facă. Cuvintele ei sunaseră atât de dureros, încât Hunt îşi deschise gura, gata să îi ceară nişte lămuriri, însă în acea clipă îşi făcu apariţia Fury, alunecând ca o umbră, şi spuse:
- Nici o urmă de copil. Hunt îşi roti privirea în căutarea lui Bryce şi dădu de ea în dreptul unei

tarabe care se afla mult prea aproape de uşa păzită de Fee a secţiunii private în care îşi avea apartamentele Regina Viperă. Santinelele Fee, de la doar câţiva paşi de ea, nici măcar nu clipeau însă în direcţia ei. Bryce avea o gentuţă agăţată de mână şi pălăvrăgea cu un vânzător.

După ce termină de vorbit, o luă spre ei. Şi de această dată, prea mulţi ochi erau aţintiţi asupra ei.

- Merge săltat, observă Juniper, chicotind. înseamnă că a primit o ofertă bună.

Mirosul aspru al sângelui, oaselor şi cărnii îi asaltă nările lui Hunt odată ce Bryce se opri lângă ei.

- Am luat nişte oase de miel de la măcelar, pentru Syrinx. E înnebunit după măduvă. Apoi, adăugă pentru Juniper: Scuze. Corect. Ea era vegetariană.

Juniper ridică însă din umeri.

- Orice pentru micuţ!
Bryce zâmbi şi apoi îi cercetă:
- Nimic?
- Nimic, zise Hunt.
- La fel şi în cazul meu, oftă ea.
- Şi acum ce facem? întrebă Fury, atentă la mulţime.
- Chiar dacă Ithan şi Declan nu reuşesc să găsească nici o înregistrare cu Emile în preajma Docului Negru, spuse Bryce, faptul că nu e nici

urmă de el aici, în Piaţa de Carne, ne conduce înapoi la Cantonul Oaselor. Ceea ce ne dă un motiv în plus să îl întrebăm pe Regele din Adâncuri dacă Emile este acolo.
Lui Hunt i se aprinse sângele-n vene. Când Bryce vorbea aşa, cu atâta convingere şi determinare... Era excitat. Şi abia aştepta să îi arate şi ei cât de tare.
- Un copil în Cantonul Oaselor... şopti Juniper.

- îl vom găsi! o asigură Bryce pe prietena ei.
îşi trecu apoi braţul în jurul umerilor lui Juniper şi se întoarseră împreună spre ieşire. Hunt schimbă câteva priviri cu Fury şi le urmară şi ei. După ce le lăsă pe Juniper şi pe Bryce să se îndepărteze la câţiva paşi de ei, ca să se asigure că nu îi vor auzi, Hunt o întrebă pe Fury:
- De ce urăşte prietena ta atât de mult locul acesta?

Fury îşi păstră atenţia îndreptată asupra umbrelor care mişunau printre tarabe şi barăci, asupra vânzătorilor şi a clien(ilor.

- Fratele ei a fost luptător aici.

Hunt tresări.

- Bryce ştie?

Fury dădu uşor din cap.

- Era talentat Julius. Regina Viperă l-a recrutat din sala de antrenamente. I-a promis bogăţii, femei şi tot ce şi-ar putea dori, dacă semna pentru a fi în slujba

ei. S-a ales, în schimb, cu o dependenţă de veninul ei şi a ajuns sclav, prins într-un contract fără ieşire. Fury îşi încordă maxilarul. Părinţii lui June au făcut tot ce le-a stat în putinţă ca să-l elibereze. *Totul*. Avocaţi, bani, intervenţii pe lângă Micah - nu a funcţionat nimic. Julius a murit într-o luptă, cu zece ani în urmă. June şi părinţii ei au aflat doar pentru că oamenii Reginei Viperă i-au aruncat trupul pe treptele casei lor,

cu un bileţel pe care scria *Memento Mori*
Balerina graţioasă păşea înainte, la braţ cu Bryce.
- Nu ştiam.
- Lui June nu îi place să vorbească despre asta. Nici măcar cu noi. însă urăşte locul acesta mai mult decât poţi să-ţi închipui.
- Atunci de ce a venit? De ce o chemase Bryce în primul rând?
- A venit pentru Bryce, spuse Fury simplu. Bryce i-a spus că nu e nevoie, dar

ea a vrut să ne însoţească. June ar face orice ca să găsească un copil pierdut în locul acesta. Inclusiv să vină ea însăşi şi să îl caute.

- Aha, şopti Hunt şi dădu din cap.

în ochii lui Fury se citea o hotărâre sumbră:

- într-o zi voi arde din temelii acest loc.

Hunt nu avea nici o îndoială în această privinţă.

O oră mai târziu, braţele şi abdomenul lui Bryce tremurau, în timp ce aceasta, încordată, încerca

să-şi menţină poziţia de planşă pe podeaua din sala de sport. Transpiraţia i se scurgea de pe frunte pe covoraşul negru de dedesubt. Bryce se concentra asupra unei picături de sudoare, asupra muzicii care îi duduia în căşti, asupra aerului pe care îl respira pe nas - *orice,* numai ceasul nu.

Timpul însuşi încetinise. Zece secunde durau cât un minut. Bryce se rezemă pe călcâie şi îşi

ajustă poziţia. Trecuseră două minute. Mai avea trei.

înainte de Salt, reuşea să rămână în acea poziţie în jur de un minut. Acum, cinci minute ar fi trebuit să fie o nimica toată pentru trupul ei nemuritor.

Mda, să înveţe să îşi stăpânească puterile. Trebuia mai întâi să înveţe să îşi stăpânească trupul. Deşi se gândea că magia era ideală pentru leneşi: nu mai trebuia să se chinuie să-şi găsească echilibrul,

când putea pur şi simplu să îşi reverse puterea. Hei, dacă voia, putea să orbească pe cineva aşezată pe scaun.

Bryce chicoti închipuindu-se aşezată într-un fotoliu uriaş, nimicind duşmanii cu uşurinţa cu care ar fi schimbat programele la televizor cu telecomanda. Iar acum *chiar avea* duşmani, nu? La dracu, ucisese un Secerător!

De îndată ce aveau să ajungă la ea acele monede de la Jesiba, avea să ceară răspunsuri de la Regele din Adâncuri.

De aceea coborâse la sală - nu doar pentru a valida scuza pe care o folosise ca să părăsească apartamentul. Bine, mai era şi faptul că o văzuse pe Danika pe laptopul lui Declan. Simţise că îi vâjâie capul şi că în vene îi curge acid, iar sala păruse o idee bună. Asudatul funcţiona

întotdeauna la orele lui Madame Kyrah.

îi datora lui June o cutie uriaşă cu produse de patiserie pentru că venise în acea seară.

Bryce verifică ceasul de la telefon. Două minute şi cincisprezece secunde. Rahat! Se lăsă pe coate şi îşi lipi faţa de covoraş.

O clipă mai târziu, un picior îi înghionti coasta. De vreme ce în sală nu mai era decât o singură persoană în afara ei, nu

se sperie şi îşi întoarse capul, ridicându-şi privirea spre Hunt. îşi mişca buzele. Avea fruntea asudată şi tricoul gri şi strâmt era umed - zeilor! Cum putea să arate aşa bine?
Bryce îşi scoase una dintre căşti.
-Ce?
- Te-am întrebat dacă eşti vie!
- Supravieţuiesc.
Hunt zâmbi uşor şi îşi ridică tricoul ca să-şi şteargă chipul asudat.

Bryce fu răsplătită cu priveliştea abdomenului lui, care lucea de sudoare. îngerul comentă:

- Ai căzut ca moartă.

Bryce îşi întinse braţele şi îşi frecă muşchii dureroşi.

- Prefer alergatul. Asta este tortură.
- Şi cursurile tale de dans sunt la fel de solicitante.
- Dar asta nu e distractiv!

Hunt îi întinse mâna şi Bryce i-o apucă, pielea ei asudată alunecând şi lipindu-se de a lui, în timp

ce îngerul o ajuta să se ridice în picioare.
Bryce îşi şterse faţa cu dosul braţului, care, descoperi, era la fel de asudat. Hunt se întoarse la aparatele care arătau mai degrabă ca nişte instrumente de tortură. Ajustă scaunul de la unul dintre ele pentru aripile lui cenuşii. Bryce rămase în mijlocul camerei pentru o clipă, holbându-se ca o dubioasă cum îngerului i se umflă muşchii spatelui în

timpul exerciţiilor pe care le făcea.
La dracu! Solas arzător! Bărbatul acela fusese al ei. Alunecase în josul acelui trup puternic şi frumos, îi luase bărbăţia teribil de mare în gură şi aproape avusese şi ea orgasm odată cu el.
Bryce ştia că nu era tocmai momentul potrivit să se gândească la asta, având în vedere toate lucrurile cu care se confruntau şi tot ce-i aştepta, dar... *iată-ll*

îşi şterse sudoarea care-i aluneca pe piept, lăsând o pată spectaculos de inestetică sub sutienul ei. Hunt îşi terminase setul de exerciţii, dar ţinea în continuare strâns bara de deasupra capului său, întinzându-şi spatele şi aripile. Chiar şi aşa, îmbrăcat într-un tricou şi cu pantaloni scurţi pe el, era maiestuos. Iar ea... se holba încă. Bryce se răsuci spre covoraşul ei. Crispându-se, îşi puse la

loc casca şi muzica bubui. Trupul refuza însă să i se mişte.
Apă. Avea nevoie de nişte apă. Orice, numai ca să nu mai încerce prea curând să facă din nou planşa.
O luă spre zona pentru relaxare a sălii. Frigiderul pentru băuturi, încastrat în blatul de marmură albă, era plin cu sticle de apă şi prosoape reci, aşa că Bryce se servi din fiecare. Pe blat era aşezat un bol cu mere verzi şi un coş plin cu

batoane de cereale. Bryce îşi luă un măr şi îşi înfipse dinţii în carnea lui proaspătă.
La dracu cu planşele!
Savurând frăgezimea fructului, Bryce îşi întoarse privirea spre Hunt, dar...
Unde era? Până şi vibraţia proverbială a puterii lui pălise.
Bryce îşi roti ochii prin sală, îşi trecu privirea peste rândurile de aparate, peste benzile de alergat, şi apoi şi-o întoarse spre

ferestrele care dădeau spre agitaţia din Piaţa Veche. Cum reuşise el să...

Simţi mâini cuprinzându-i talia şi Bryce ţipă, cât pe ce să leşine. Din piept îi ţâşni lumină, dar, cum muzica îi bubuia în urechi, nu putea să audă nimic...

- *Hei*, Quinlan! înjură Hunt, scoţându-i căştile din urechi. Nu vrei să dai muzica un pic mai tare?

Bryce se încruntă şi se întoarse pe călcâie.

- Nu ar conta, dacă nu *te-ai furişa* în spatele meu! Hunt, asudat tot, rânji diavoleşte la ea.
- Voiam doar să mă asigur că nu mi-am pierdut îndemânarea de Umbra Morţii înainte de ceaiul nostru dansant de mâine, cu Regele din Adâncuri. Am vrut să văd dacă pot să mă strecor pe nevăzute şi neauzite.
De aceea nu-l auzise ea! îngerul îşi frecă ochii.

- Nu m-am gândit că eşti atât de sperioasă. Sau de *aprinsâl*
- Eu credeam că îmi vei lăuda reflexele rapide.
- Ai sărit exemplar. Aproape m-ai orbit. Felicitări!

Bryce îi dădu jucăuş o palmă peste piept, descoperind muşchii tari ca piatra de sub tricoul umezit de sudoare.

- Solas, Hunt!

Bryce îşi apăsă încheieturile degetelor de pectoralii lui.

- Un glonţ ar ricoşa!

Hunt îşi foi aripile.

- Am să iau asta ca pe un compliment.

Bryce se rezemă cu cotul de blatul de marmură şi mai luă o gură din mărul ei. Hunt îşi întinse mâna şi, fără cuvinte, ea îi întinse o cască. îngerul şi-o potrivi în ureche, lăsându-şi capul într-o parte în timp ce asculta cântecul.

- Nu-i de mirare că nu poţi să faci planşa mai mult de două minute, dacă asculţi muzica asta deprimantă.
- Şi muzica pe care o asculţi tu e superioară sau cum?
- Eu ascult o carte.

Bryce clipi. Făcuseră schimb de recomandări muzicale de mai multe ori în timp ce lucrau la sală, dar asta era ceva nou.

- Ce carte?

- Memoriile lui Voran Tritus despre copilăria lui în Oraşul Etern şi cum a ajuns să fie... ei bine, el. Tritus era una dintre cele mai tinere gazde ale emisiunilor nocturne. Şi era superb! Bryce ştia că nu de aceea îi urmărea Hunt emisiunile cu religiozitate, dar pe ea asta o ajuta cu siguranţă să le digere mai uşor.
- Eu aş zice că să asculţi o carte în timp ce faci exerciţii e şi mai puţin

motivant decât muzica mea *depresivăl* comentă Bryce.

- Mie exerciţiile mi-au intrat deja în reflex. Nu trebuie decât să îmi umplu timpul cu ceva cât le fac.

- Măgarule!

Bryce ronţăi din măr şi schimbă melodia. Era una pe care o auzise prima oară în spaţiul cavernos de la Corbul Alb, un remix după o melodie mai lentă, care reuşea cumva să combine senzualitatea originalului

cu un ritm înnebunitor care te - îndemna la dans.
Hunt zâmbi.
- încerci să mă seduci cu muzica asta?
Bryce îl privi în ochi şi muşcă cu încredere din măr. Sala era goală. Dar camerele...
- Tu eşti cel care s-a furişat ca să mă pipăie.
Hunt râse, gâtul suplu tremurându-i. Un strop de sudoare alunecă uşor, lucind pe deasupra pielii brun-aurii, şi lui Bryce

i se tăie respiraţia. Lui Hunt îi palpitară nările, simţind fără îndoială schimbările prin care trecuse corpul ei într-o secundă doar.

îşi strânse aripile şi, cu casca încă în ureche, făcu un pas spre ea. Bryce se rezemă uşor de blat, marmura implântându- i-se în spinarea încinsă. însă îngerul îi luă doar mărul din mână. O privi în ochi şi luă o muşcătură, apoi aşeză

cu grijă cotorul pe masă. Pe Bryce o trecură fiorii.

- Aici avem şi mai puţină intimitate decât în dormitorul meu.

Hunt o apucă de talie şi o ridică pe blatul de bucătărie dintr- o singură mişcare. Buzele i se lipiră de gâtul ei, şi Bryce se ar-cui, simţindu-i limba alunecând pe piele, ca şi cum ar fi vrut să prindă un strop de sudoare.

- Atunci, ar fi bine să nu faci gălăgie, Quinlan!

şopti îngerul, cu gura lipită de pielea ei.

În încăpere străluciră fulgere. Nu era nevoie ca Bryce să îşi ridice privirea ca să ştie că Hunt secerase cablurile camerelor de filmat şi că, cel mai probabil, blocase uşa cu puterile lui. Putea să se lase în voia senzaţiilor pe care i le trezea gura lui pe gâtul ei - tachinând-o, savurând-o.

Bryce nu-şi putu controla mâinile care i se

înfipseră în părul îngerului, alunecară în lungul scalpului şi i se opriră pe ceafa lui. îl trase mai aproape şi Hunt îşi ridică fruntea, căutându-i gura.

Bryce îşi desfăcu picioarele şi Hunt se poziţionă între ele, lipindu-se de trupul ei în timp ce buzele li se întâlneau.

Bryce suspină, simţind aroma mărului şi parfumul pădurii de cedru în miezul furtunii, care era esenţa lui Hunt, şi îşi lipi trupul de

bărbăţia lui. Cum el purta pantaloni scurţi, iar ea colanţi de sală, nici unul dintre ei nu-şi putea ascunde excitarea.

Hunt îşi împleti limba cu a lui Bryce şi mâinile îi coborâră de pe talia ei pe fund. Bryce oftă când el îi înfipse degetele în coapse şi o trase şi mai aproape. îşi încolăci picioarele în jurul mijlocului lui, simţindu-se de parcă nu-l putea avea destul de repede.

Tricoul lui Hunt ajunse pe podea şi, într-o clipă, mâinile lui Bryce alunecau peste muşchii aceia ireali, peste abdomen, pectorali, în josul spatelui zvelt, disperată să atingă cât mai mult din el.

Maioul lui Bryce ajunse şi el pe jos, şi gura lui Hunt se repezi flămândă asupra decolteului rotunjit de bustiera verde turcoaz, aproape reflectorizant prin contrast cu pielea ei bronzată.

Hunt îi cuprinse talia, mâinile lui aspre zgâriindu-i pielea, şi Bryce îl lăsă să o ridice pe blatul de marmură. Se sprijini singură în coate, în timp ce el se trase în jos, mlădios ca valurile la reflux, mâinile mutându-i-se de pe sânii ei pe abdomenul asudat.

Hunt apucă talia colanţilor negri, dar se opri. O privi în ochi, cerându-i permisiunea fără cuvinte.

Focului întunecat pe care i-l citi în privire, frumuseţii lui pure, perfecţiunii lui, Bryce răspunse:

- Hei, da!

Hunt zâmbi diavoleşte şi trase materialul în jos. îi expuse talia. Apoi abdomenul. Apoi lenjeria intimă de culoarea ametistului. Hainele lui Bryce erau ude leoarcă de transpiraţie şi nici nu voia să-şi închipuie cât de rău miroseau, aşa că îşi des-

chise gura ca să-i spună şi lui asta, dar Hunt era deja în genunchi.

îi scoase încălţările sport, apoi şosetele şi în cele din urmă îi trase colanţii. Apoi, delicat - *atât de delicat* -, îi ridică glezna dreaptă şi i-o sărută. Buzele urcară în lungul osului. Spre gambă. Spre interiorul genunchiului.

Ah, zeilor! Avea să se întâmple. Acolo, în mijlocul sălii de sport, în faţa peretelui de sticlă de la

doar douăzeci de paşi de-
părtare, prin faţa căruia
putea zbura oricine. Avea
să se petreacă chiar acolo,
iar ea îşi dorea asta mai
mult decât îşi dorise
vreodată ceva în viaţă...

Limba lui Hunt trasa
cerculeţe în interiorul
coapsei ei drepte. Sus, mai
sus... până când Bryce
începu să tremure. Hunt
apucă betelia lenjeriei ei
intime. îşi lipi gura de
materialul dantelat şi Bryce

ar fi putut să jure că îl simţise tremurând uşor.

întregul trup i se licheiie şi nu îşi putu controla suspinul care cerea mai mult. Hunt râse înăbuşit, lipit de cea mai sensibilă parte a corpului ei, şi o sărută din nou, deasupra materialului fin.

Dar sărutul migră spre coapsa ei stângă şi alunecă în jos, luând cu el şi lenjeria intimă. în clipa în care dantela alunecă cu totul, în clipa în care

rămase expusă dinaintea lumii, Hunt îşi întinse aripile şi o ascunse de privirile lumii.

Numai el putea să o vadă, era doar a lui.

Respiraţia lui Bryce deveni sacadată odată ce buzele lui Hunt îi atinseră glezna şi o sărută din nou. Apoi alunecă în sus şi se opri cu capul între coapsele ei. îi ridică picioarele şi i le sprijini de blatul de marmură. I le desfăcu larg.

Bryce oftă încetişor în timp ce Hunt o admira, lumina care i se cernea printre aripi făcându-l să arate ca un malakim răzbunător, aprins de un foc lăuntric.

- Iată-te! murmură el, cu vocea răguşită de dorinţă.

Bryce nu se simţise niciodată mai goală, însă în acelaşi timp nici mai preţuită de atât. Şi degetul lui Hunt alunecă prin faldurile ei umede.

- La naiba, da! şuieră el, mai mult pentru el însuşi decât pentru ea.

Bryce, cu adevărat, nu mai putea să respire. Hunt îngenun- che din nou, cu capul poziţionat acolo unde avea ea cea mai mare nevoie.

Delicat» cu reverenţă, Hunt o atinse şi o deschise, pentru plăcerea lui personală. Limba i se aventură cu un *Bună, mă bucur să te fut!* în loc de introducere. Bryce îşi

muşcă buza, trăgând cu greu aer pe nări.

Hunt îşi plecă fruntea şi îi apucă din nou coapsele, respirând sacadat. Bărbatul tremura şi Bryce nu avea idee dacă savura momentul sau chiar avea nevoie de câteva clipe ca să-şi revină.

încă una sau două atingeri şi Bryce ştiu că avea să-şi piardă cu totul minţile. Atunci, Hunt îi sărută *sexul.* Apoi încă un sărut - de parcă nu ar ii

putut să se abţină. Mâinile lui îi mân- gâiau coapsele. O sărută a treia oară, aripile tremurându-i, şi apoi gura şi o mână i se mutară într-o parte. Hunt o deschise din nou şi o pătrunse.
Bryce văzu stele pe dinaintea ochilor şi se arcui, implorând parcă mâini invizibile să-i atingă pieptul dureros.
- Gata, zise Hunt, cu gura lipită de ea, şi îi atinse clitorisul.

Bryce nu mai putea să îndure. Nu mai suporta nici o secundă acea tortură dulce...
Hunt o pătrunse mai adânc şi ea îşi ridică şoldurile.
- La naiba, ai o aromă paradisiacă! mormăi el şi se trase la o parte suficient încât ea să-i vadă buzele şi bărbia umede. Ştiam că aşa va fi!
Bryce îşi astupă gura ca să nu ţipe când o pătrunse din nou, răvăşindu-i clitorisul, şi îşi dădu ochii peste cap.

Solas Arzător şi blânda Cthona!

- Hunt, reuşi ea să îngâne.

El se opri, gata să renunţe dacă ea i-ar ii cerut. însă ultimul lucru pe care l-ar ii vrut ea era ca Hunt să se oprească.

Bryce îi întâlni privirea arzătoare, cu respiraţia tăiată, cu mintea împrăştiată, cu capul plin de stele. Şi rosti singurul lucru pe care îl mai păstra în gânduri, în minte, în suflet:

- Te iubesc.

Regretă cuvintele de îndată ce îi alunecară de pe buze. Nu le spusese până atunci nici unui bărbat, nici măcar nu le *gândise* pentru Hunt, deşi îşi cunoştea sentimentele de ceva vreme. De ce îi ieşiseră pe gură atunci... nu avea idee! însă privirea lui Hunt se întunecă. Degetele i se înfipseră mai tare în pielea ei.

Zeilor! Stricase totul. Era o proastă în călduri! La ce

dracului se gândise când rostise acele cuvinte, când ei nici măcar *nu erau iubiţi* în mod oficial...
Hunt se dezlănţui. îşi coborî capul la loc între picioarele ei şi se înfruptă din ea. Bryce ar *fi* putut să jure că în încăpere se pornise o furtună cu tunete. Era răspunsul lui la ceea ce spusese ea. Accepta, arătând-o într-un mod mai presus de cuvinte. Limba, dinţii, torsul lui - toate combinate într-un

vârtej de plăcere o făcură pe Bryce să-şi ridice şoldurile. Hunt îi strânse şoldurile cât să o învineţească, iar ea adoră asta pentru că avea nevoie de el. Bryce îşi ridică bazinul, ca să o pătrundă mai adânc, şi în acea clipă ceva îi *electrocuta* clitorisul, de parcă Hunt ar fi invocat o scânteie din fulgerul lui, şi tot trupul şi creierul i se aprinseră ca o flacără albă, şi ah, zeilor, zeilor...

Bryce strigase cuvintele. La adăpostul aripilor lui Hunt, care îi protejau încă, Bryce avu un orgasm atât de puternic încât spatele i se ridică cu totul de pe blatul de marmură, arcuindu- se, şi îşi înfipse degetele în părul îngerului, trăgând cu putere. Ardea, aprinsă de lumină, pe dinlăuntru şi pe dinafară, ca o torţă vie.

Ar fi putut să jure că ieşiseră din timp şi spaţiu, ar fi putut să jure că se

prăvăleau, cădeau - dar ea voia să rămână acolo, cu el, în acel trup şi în acel loc...

Hunt nu îşi dezlipi gura de ea până când senzaţiile pe care le trăia Bryce nu se mai domoliră, până când lumina care irizase dinlăuntrul ei nu păli şi, după ce senzaţia aceea de cădere se atenuă, îşi ridică fruntea.

îi întâlni privirea răsuflând sacadat, cu capul între picioarele ei, cu fulgere în ochi:

- Şi eu te iubesc, Quinlan.

Nimeni nu îi mai spusese acele cuvinte lui Hunt de două sute de ani.

Shahar nu i le spusese niciodată. Nici măcar o dată, deşi el, în prostia lui, i le oferise ei pe tavă. Ultima persoană care îi spusese că îl iubeşte fusese mama lui, cu câteva săptămâni înainte să moară. Dar să le audă de la Quinlan...

Treizeci de minute mai târziu, Hunt stătea întins în pat, lângă ea, cu parfumul mentolat al pastei de dinţi şi aroma lavandei de la şamponul lor plutind în aerul din jurul lor. Fusese destul de ciudat: să facă duş, unul după celălalt, şi apoi să se spele amândoi pe dinţi, alături, cu acele cuvinte răsunându-le încă în urechi. Să treacă prin apartament, pe lângă Ruhn, Declan şi Ithan care urmăreau o emisiune

despre partida de sunball din acea seară, întrebându-se cât de multe, şi totuşi foarte puţine, se schimbaseră în decursul a doar câteva minute.

Călătoria spre Cantonul Oaselor, de a doua zi, părea o furtună îndepărtată. Trosnetul îndepărtat al unui tunet. Toate gândurile legate de incursiunea lor în Piaţa de Carne, din acea seară, se topiseră ca fulgii de nea.

În semiîntuneric, cu sonorul de la televizor încă răsunând din camera de zi, Hunt o privi pe Bryce în ochi. Tăcută, îl privi şi ea, la rândul ei.

- Unul dintre noi trebuie să spună ceva, zise Hunt, cu glas grav.

- Ce ar mai ii de spus? întrebă ea şi îşi rezemă capul în pumni, părul revărsându-i-se ca o copertină roşie peste umăr.

- Ai zis că mă iubeşti.

- Şi? se miră Bryce şi îşi arcui o sprânceană.
- Ai spus-o într-un moment de constrângere, rânji Hunt.
Bryce îşi muşcă buza. Hunt ar ii vrut să-şi înfigă şi el dinţii
în acelaşi loc.
- Mă întrebi dacă am fost sinceră sau îţi închipui că eşti într-atât de iscusit încât m-ai făcut să-mi ies din minţi?
Hunt îi turti vârful nasului.
- Deşteapto!

Bryce se întinse la loc pe saltea.

- Ambele variante sunt adevărate.

Lui Hunt i se aprinse sângele în vene.

- Ah, da?
- Ei, haide!

Bryce îşi rezemă capul pe braţe.

- Sunt sigură că ştii că eşti bun. Faza cu *fulgerul...*

Hunt îşi ridică un deget şi în vârf i se aprinse o scânteie.

- M-am gândit că ţi-ar plăcea.
- Dacă aş fi ştiut dinainte, poate că mi-aş ii făcut griji că îmi vei prăji părţile preferate ale corpului meu.

Hunt râse cu căldură.
- Nu aş îndrăzni. Sunt şi părţile mele preferate.

Bryce se ridică puţin pe coate, foindu-se uşor.
- Te sperie ce am spus?
- De ce m-ar speria? Ţi-am răspuns la fel, nu-i aşa?

- Poate că ţi-a fost milă de mine şi ai vrut ca lucrurile să nu rămână ciudate între noi.
- Nu sunt genul de persoană care aruncă astfel de cuvinte cu uşurinţă.
- Nici eu.

Bryce se întinse spre Hunt, şi el se aplecă, lăsând-o să-şi treacă degetele prin părul lui.

- Nu le-am spus nimănui, niciodată. Adică... nu în sens romantic.

- Serios?

Inima îngerului crescu într-atât încât abia îi mai încăpea în piept.

Bryce clipi de două ori, ochii ei strălucind ca jăraticul aprins în întuneric.

- De ce eşti surprins?
- Credeam că tu şi Connor...

Hunt nici nu ştia de ce ar fi trebuit să afle.

Focul din privirea lui Bryce pâlpâi uşor.

- Nu. Poate că ni le-am fi spus într-o zi, dar nu am ajuns niciodată atât de departe, ll iubeam ca pe un prieten, dar... mai aveam nevoie de timp. Bryce zâmbi într-un colţ al gurii. Cine ştie? Poate că te aşteptam pe tine.
Hunt îi apucă mâna şi îi sărută încheietura degetelor.
- Sunt îndrăgostit de tine de ceva vreme. Ştii asta, nu-i aşa?

Îngerului îi bubuia inima în piept, dar continuă:

- M-am simţit foarte... ataşat de tine pe durata investigaţiei noastre, iar atunci când Sandriel m-a închis în celula aceea din subsolul de la Comitium, mi-a arătat pe un ecran, ca o psihopată, toate pozele pe care le aveam în telefon. Poze cu noi doi. Le-am urmărit atunci şi am ştiut. Am văzut pozele mai recente, felul în care te priveam

şi în care mă priveai şi am înţeles totul.

- Totul pecetluit de faptul că te-ai aruncat în faţa unei bombe pentru mine.

- E bizar când glumeşti cu astfel de lucruri, Quinlan.

Bryce chicoti şi îi sărută maxilarul. Trupul lui Hunt se în-
cordă, pregătit pentru o nouă atingere. Implorând să fie atins din nou. Bryce zise:

- Am făcut Saltul pentru tine. Şi m-am oferit drept sclavă pentru a te salva. Cred că am tot dreptul să glumesc acum.

Hunt îi muşcă uşor vârful nasului. Bryce se trase la o parte însă, şi îl privi în ochi. Hunt o lăsă să citească tot ce se afla în-lăuntrul lui.

- Eu am ştiut din clipa în care mi-ai umblat prin jucării.

Hunt izbucni în hohote de râs.

- Nu-mi dau seama dacă spui adevărul.
- Te-ai purtat cu atâta grijă cu Jeleu Jubileu. Cum aş fi putut să nu te iubesc pentru asta?

Hunt râse din nou şi se aplecă să-i lase un sărut pe gât.

- Pot să accept asta.

îngerul îşi trecu degetele în lungul şoldurilor ei, materialul subţire al tricoului de pe ea agăţându-se de pielea lui aspră, cu bătături. îi sărută

clavicula şi îi respiră parfumul, înfiorându- se.
- Şi acum ce facem?
-Sex?
Hunt rânji.
- Nu. Adică - la dracu! - da! Dar nu vreau să avem public.
Arătă pe deasupra umărului şi a aripii spre peretele din spatele lui.
- Să închiriem o cameră undeva, în oraş?
- Undeva, pe un alt continent.
- Ah, Quinlan!

Hunt îi sărută maxilarul, obrazul, tâmpla. îi şopti la ureche:

- Eu chiar aş vrea să facem sex acum.

Bryce tremură, scuturată de un fior, şi se lipi de el.

- Şi eu.

Mâna lui Hunt alunecă de pe talia ei pe fundul pe care 0 strânse în palmă.

- E o tortură.

Hunt îşi strecură mâna sub tricoul ei şi dădu de pielea caldă şi catifelată. îşi trecu degetele în lungul tivului

lenjeriei ei dantelate, până la coapse. Fierbinţeala pe care o simţea în vene îl îmboldea şi o auzi pe Bryce trăgând aer în piept atunci când mâna i se opri la doar câţiva centimetri de locul în care o voia ea.
îşi apăsă însă palma pe pieptul lui.
- Cum să îţi spun de acum?
Hunt avu nevoie de câteva clipe ca să priceapă ce îi spunea.
- Poftim?

- Vreau să spun: *ce* suntem noi? Care este relaţia noastră? Eşti iubitul meu?

Hunt chicoti.

- Tu chiar vrei să spui lumii că ai o relaţie cu Umbra Mortis?

- Nu am de gând să ascund nimic.

Bryce rostise cuvintele fără nici o fărâmă de îndoială. îi mângâie fruntea îngerului. De parcă ar fi ştiut ce însemna asta pentru el.

Hunt reuşi să îngaime:

- Cum rămâne cu Cormac şi cu farsa voastră?
- Ei bine, după ce se vor sfârşi toate acestea, presupun.

Asta dacă supravieţuiau.

Bryce oftă.

- *Iubit* nu sună potrivit pentru tine. E un cuvânt aşa... tineresc. Dar ce altceva ar mai fi?

Dacă ar fi avut şi el o stea în piept, Hunt ştia că în clipa în care rostea întrebarea ar fi strălucit:

- Partener?

- Nu e destul de sexy.
- Amant?
- Nu vrei şi o cămaşă învolănată şi o alăută?

Hunt îşi trecu aripa pe deasupra coapsei ei dezvelite.

- Ţi-a mai zis cineva vreodată că eşti o adevărată pacoste?
- Mi-s doar ibovnica ta!

Hunt îi apucă betelia lenjeriei şi apoi îi dădu drumul, piş- când-o. Bryce se văicări şi îi îndepărtă mâna.

Dar Hunt îi apucă degetele şi i le lipi de inima lui.

- Ce zici de *pereche?*

Bryce rămase nemişcată şi Hunt îşi ţinu respiraţia, întrebân- du-se dacă spusese cumva ceva greşit. Cum ea nu mai zicea nimic, Hunt continuă:

- Feele au perechi, nu-i aşa? Acesta este termenul pe care îl folosesc.

- Perechea... înseamnă mult pentru Fee.

Bryce înghiţi un nod.

- Este un angajament pe viaţă. Un jurământ între trupuri, inimi şi suflete. Este un legământ între două fiinţe. Dacă vei spune în faţa unei Fee că sunt perechea ta, acest lucru va însemna enorm pentru acea persoană.
- Şi noi nu avem o aşa însemnătate? întrebă îngerul încetişor, abia îndrăznind să respire. Bryce îi ţinea inima în palme. Fusese în mâinile ei din - prima zi.

- Tu însemni *totul* pentru mine! şopti ea şi el putu în sfârşit să respire din nou. Dar dacă îi spunem lui Ruhn că suntem o pereche, e ca şi cum am ii căsătoriţi. Pentru Fee, ar însemna că suntem legaţi biologic, la nivel molecular. Nu există dezlegare.
- Şi *chiar* este ceva biologic?
- Poate fi. Unele Fee pretind că îţi poţi recunoaşte perechea din clipa în care o întâlneşti.

Că există un soi de legătură invizibilă. Un miros sau o legătură sufletească.

- Există şi între specii?

- Nu ştiu, recunoscu

Bryce şi îşi roti degetele pe pieptul lui, în cerculeţe ameţitoare. Dar dacă tu nu eşti perechea mea, Athalar, atunci nimeni nu este.

- O declaraţie de dragoste de nota zece.

Bryce îi cercetă chipul, cu o privire atât de deschisă şi

de primitoare, pe care rar o arăta în faţa altora.

- Vreau să înţelegi ce vei spune lumii, ce le vei spune Fee- lor - dacă vei spune că sunt perechea ta.

- Şi îngerii au perechi. Nu e atât de... magic ca în cazul Fee- lor, dar le spunem pereche partenerilor de viaţă, în loc de soţ sau soţie.

Shahar nu îi spusese niciodată astfel. Abia dacă folosiseră şi cuvântul *amanţi.*

- Feele nu vor face nici o diferenţă. Vor raporta totul la definiţia lor intensă.

Hunt îi cercetă chipul, gânditor.

- Eu simt că ni se potriveşte. Simt că suntem deja legaţi la nivelul acela biologic.

- Şi eu. Şi, cine ştie? Poate că suntem deja o pereche. Asta ar fi explicat multe. Ar fi explicat cât de intense fuseseră lucrurile între ei, încă de la început. Şi,

odată ce aveau să treacă
de ultima barieră
trupească, Hunt simţea că
lucrurile aveau să se
consolideze şi mai mult.
Aşa că... poate că *erau* deja
o pereche, conform
definiţiei Feelor. Poate că,
cu mult timp în urmă, Urd
le unise sufletele, şi ei
avuseseră nevoie de timp
ca să îşi dea seama de asta.
Dar, până la urmă, conta?
Dacă era mâna sorţii sau
alegerea lor să fie
împreună?

- Ţi-e teamă să mă numeşti perechea ta? o întrebă Hunt.

Privirea îi alunecă în spaţiul dintre ei şi Bryce murmură:

- Tu eşti cel care a fost etichetat secole la rând de alţii. îngerul Căzut. Sclavul. Umbra Mortis. Vreau doar să mă asigur că este o titulatură pe care vrei să o ai. Pentru totdeauna.

Hunt îi sărută tâmpla şi îi respiră parfumul.

- Dintre toate titulaturile pe care le-am avut, Quinlan, aceea de perechea ta va fi cea pe care o voi preţui cu adevărat.

Buzele lui Bryce se arcuiră într-un zâmbet.

- Ai auzit şi partea cu *pentru totdeauna?*
- Credeam că noi *suntem* pentru totdeauna.
- Ne cunoaştem de vreo cinci luni.

-Şi?

- Mama va face o criză de nervi. Va zice că ar trebui să fim iubiţi cel puţin doi ani înainte de a ne numi o pereche.
- Cui îi pasă de ce cred alţii? Regulile lor nu ni s-au aplicat oricum niciodată. Iar dacă suntem un soi de suflete pereche, dacă suntem predestinaţi să fim împreună, atunci nimic nu mai contează.

Bryce zâmbi din nou şi lui Hunt i se aprinse pieptul. Nu, lumina venea de la

steaua din pieptul lui Bryce. Hunt îşi lipi palma de steaua strălucitoare, lumina strecurându-i-se printre degete.

- De ce face asta?
- Poate că te place.
- A strălucit şi pentru Cormac, şi pentru Ruhn.
- N-am zis că e deşteaptă.

Hunt râse şi se aplecă să-i sărute cicatricea.

- Bine, iubita mea pereche. Fără sex în seara asta.

Perechea lui. *A lui.*

Şi el era al ei. Hunt nu ar fi fost uimit dacă ar fi descoperit că numele ei era gravat pe inima lui. Se întrebă dacă pe steaua care-i strălucea lui Bryce în piept era gravat numele lui

- .Mâine-seară ne luăm o cameră la hotel. Hunt îi sărută din nou cicatricea.

S-a făcut

.CAPITOLUL 28

Mă bucur că eşti în viaţă.
Ruhn stătea pe podul mental familiar, iar liniile trupului i se umpluseră din nou de întuneric, stele şi planete. La celălalt capăt al podului îl aştepta silueta de foc. Părul din flăcări pure plutea în jurul ei, de parcă ar fi fost scufundată sub apă, iar gura ei - atât cât putea distinge din ea - era arcuită într-un început de zâmbet.
- Şi eu, spuse Ruhn.

Adormise probabil pe canapeaua din sufrageria lui Bryce. La ora două dimineaţa era încă acolo, urmărea retrospectiva zilei la televizor, alături de Ithan. Dec plecase de mult, ca să-şi petreacă noaptea la Marc. Nici unul dintre ei nu identificase înregistrări care să-l arate pe Emile pe doc - nici nu găsiseră vreo dovadă care să ateste clar că Secerătorii fuseseră trimişi fie de Regele din Adâncuri, fie de Apollion.

Cercetarea înregistrărilor cu Danika la galerie avea să dureze zile întregi, le spusese Dec înainte să plece, şi el mai avea şi alte lucruri de făcut. Ithan se oferise imediat să continue el munca.

Puiul de lup nu era rău. Ruhn se putea vedea devenind prietenul lui, asta dacă oamenii lor nu şi-ar fi smuls tot timpul beregatele unii altora. Literalmente.

Ruhn îi spuse agentei Lumina Zilei:

- Mulţumesc pentru că ai încercat să mă trezeşti.
- Ce s-a întâmplat?
- Secerători.

Flacăra ei deveni albastru-violet.

- Te-au atacat?
- E o poveste lungă.

Ruhn îşi lăsă capul într-o parte. Deci nu am nevoie de cristal ca să ajung la tine? E suficient să fiu inconştient? Să dorm?

- Poate că menirea cristalului a fost doar aceea de a ne conecta minţile. Ţi-

a ghidat magia. Acum, că minţile noastre cunosc drumul, nu mai ai nevoie de cristal şi mă poţi contacta chiar şi în momente... nepotrivite.
Ruhn se simţi puţin vinovat. Ea era infiltrată în rangurile superioare ale imperiului - oare o pusese în pericol atunci când îşi pierduse cunoştinţa şi mintea lui o căutase orbeşte?

- Am informaţii pe care trebuie să le dai mai departe, zise Lumina Zilei.
- A, da?

Agenta se îmbăţoşă.

- Aşa vorbesc agenţii Ophion în ziua de azi? A, *da?*

Ruhn deduse că era bătrână. Unul dintre acei Vaniri care trăiseră atât de mult încât exprimările moderne le erau complet străine. Zeilor, dar dacă era unul dintre Asteri...

Ruhn îşi dori să ii avut un perete, o uşă sau o masă de care să se poată rezema. îşi puse mâinile-n sân:

- Aşadar, eşti o cetăţeană de modă veche a Pangerei.

- Rolul tău nu este acela de a afla detalii despre mine. Ci acela de a transmite mai departe informaţii. Cine sunt, cine eşti tu, nu are nici o importanţă. Agenta arătă spre mantia ei de flăcări. Asta ar trebui să fie grăitor.

- în ce sens?

Flăcările se lipiră mai strâns de trupul ei, luând o nuanţă portocalie - ca nişte tăciuni aprinşi. Tăciuni care te-ar arde până la os.

- Arată ce ţi se va întâmpla dacă vei pune în continuare întrebări curioase.

Ruhn zâmbi uşor.

- Atunci, care este mesajul?

- Atacul asupra Coloanei are undă verde.

Lui Ruhn îi păli zâmbetul.

- Când vine transportul.

- în trei zile. Pleacă din Oraşul Etern la ora şase dimineaţa, timpul lor. Nu sunt planificate opriri. Se vor îndrepta rapid spre nord, spre Forvos.
- Prototipurile armurilor mecanice se vor afla în acel tren?
- Da. Şi în acelaşi transport vor fi mutate cincizeci de lăzi cu rachete cu pucioasă, dimpreună cu o sută douăsprezece lăzi cu pistoale şi vreo cinci sute cu muniţie.

Solas arzător!
- Vei orchestra un furt?
- *Eu* nu voi face nimic, îi răspunse agentul Lumina Zilei. Ophion îşi asumă responsabilitatea. Eu le-aş recomanda să - distrugă totul însă. Mai ales noile armuri mecanice. Nu pierdeţi timpul încercând să descărcaţi lăzile din vagoane, pentru că veţi fi prinşi.
Ruhn se abţinu să îi spună că ceea ce ştia de la Cormac era cu totul diferit.

El îi spusese că Ophion vrea să pună mâna pe armură şi să o studieze. Şi să folosească armele în război.

- Care este cel mai bun loc pentru interceptare?

Ruhn începea să-şi dea seama că era cu adevărat implicat. Dacă transmitea informaţiile mai departe, devenea în mod oficial partizanul rebelilor.

- Asta rămâne la latitudinea Comandamentului Ophion.

- Pippa Spetsos va fi delegată să dea lovitura? întrebă Ruhn precaut. Sau era în Lunathion, în căutarea lui Emile, aşa cum bănuia Tharion?
- Contează?
Ruhn dădu din umeri, pe cât de nonşalant cu putinţă.
- Vreau doar să ştiu dacă trebuie să o anunţăm.
- Nu am acces la deciziile pe care Comandamentul le ia în privinţa misiunilor lor.

- Dar ştii unde se află Pippa acum?
Flacăra agentei pâlpâi pentru o clipă.
- De ce eşti atât de interesat de ea?
Ruhn îşi ridică mâinile.
- Nu sunt interesat deloc.
Simţea că devenise suspicioasă, aşa că întrebă:
- Vor fi gărzi armate pe tren?
- Da. O sută de lupi în vagoane şi o sută deasupra lor. Plus o duzină de îngeri în aer. Cu toţii înarmaţi cu

mitraliere, pistoale şi pumnale.
Asta însemna că o zonă împădurită era de preferat pentru atac, astfel încât rebelii să evite să fie văzuţi de malakimi.
- Altceva?
Femeia îşi plecă fruntea.
- Nimic din toate acestea nu te deranjează?
- Fac parte din Aux de ceva vreme. Sunt obişnuit să coordonez misiuni de felul ăsta.

Nimic de acea magnitudine totuşi. Nimic care să-l arunce în bătaia puştii Asterilor.

- E prostesc din partea ta să mărturiseşti aşa ceva. Cei din Ophion trebuie să fi fost disperaţi dacă mi-au trimis pe cineva atât de neantrenat ca tine.

- încrederea se câştigă. Ruhn arătă spre ei doi şi agenta râse din nou delicat.

- Ai să-mi transmiţi ceva? Care este faza cu Pippa Spetsos?
- Nimic. Dar îţi mulţumesc că ai încercat să îmi salvezi fundul mai devreme.
- Aş fi fost nebună să las un punct de contact valoros să moară.
- Sunt flatat, se arici Ruhn.
- Vorbeşti ca un bărbat care este obişnuit să fie ascultat. Interesant, pufăi agenta.

- Ce Hei e aşa interesant la asta?
- Rebelii trebuie să te aibă cu ceva la mână dacă îţi rişti poziţia astfel. Sunt curioasă cine ai putea fi, dacă Secerătorii au încercat să pună mâna pe tine. Şi de ce le permiţi rebelilor să te comande.
- Poate că am vrut să mă alătur cauzei.

Ea râse, ascuţit ca lama unei săbii.

- Ştiu că cei aflaţi în clasa conducătoare fac

arareori ceva din bunătatea inimii lor.
- Eşti cinică.
- Poate, dar este adevărat.
- Aş putea să-ţi dau numele unui Vanir, aflat într-o funcţie foarte înaltă, care îi ajută pe rebeli fără să fie forţat să o facă.
- Atunci, acesta ar trebui să îţi tragă un glonţ în cap.
- Pardon? exclamă Ruhn încordat.
Ea îşi flutură mâna.

- Dacă le cunoşti identitatea, dacă te lauzi atât cu asta, dacă pui prea multe întrebări în privinţa agentei Spetsos, nu le eşti deloc de ajutor. Eşti o bombă cu ceas. Dacă pun spurcii gheara pe tine, cât timp îţi va lua până când vei sifona persoana în cauză?
- Du-te dracu!
- Ai fost vreodată torturat? E uşor să pretindă cineva că nu ar ceda, dar, atunci când

trupul îţi este dezmembrat părticică cu părticică, os cu os, ai ii surprins să afli ce este în stare să facă lumea ca să scape de durere, chiar şi pentru o secundă doar.

- Tu nu ştii nimic despre mine şi nici despre lucrurile pe care le-am îndurat eu! se aprinse Ruhn.

Ruhn era bucuros că noaptea aceea înstelată îi luase locul pielii şi ascundea cicatricile pe

care i le lăsase tatăl lui - cele pe care tatuajele nu le putuseră acoperi.
Lumina Zilei străluci mai tare:
- Ar trebui să ai grijă ce spui lumii, chiar şi aliaţilor Ophion. Ştiu cum să facă persoanele să dispară.
- Aşa cum s-a întâmplat cu Sofie Renast?
Focul siluetei sfârâi.
- Nu-i mai repeta numele real. Spune-i agent Chiparos.
Ruhn strânse din dinţi.

- Ştii ceva despre Sofie?
- Presupun că este moartă, de vreme ce tu eşti acum persoana mea de contact.
- Şi dacă nu este?
- Nu înţeleg.
- Dacă nu ar fi moartă, unde s-ar duce? Unde s-ar ascunde?

Lumina Zilei se întoarse spre capătul ei de pod.

- întâlnirea aceasta a luat sfârşit.

înainte ca Ruhn să mai apuce să rostească vreun

cuvânt, agenta se făcu nevăzută, lăsând în urmă doar o văpaie de scântei.

- De ce dracului şi-ar crea Asterii propriile armuri mecanice pentru acest război? se miră Hunt a doua zi de dimineaţă. îşi frecă bărbia şi se rezemă de blatul de bucătărie. îngerul încercă să nu îşi îndrepte privirea spre cutia neagră din celălalt capăt al mesei. Prezenţa ei însă... Părea să pustiască aerul din jur. Având în vedere că înăuntru erau două

Monede ale Morţilor, nu era de mirare.
Cormac sorbi din ceaşca lui cu ceai, întunecat la chip. Feea îşi făcuse apariţia la crăpatul zorilor, pentru că aparent fusese chemat de Ruhn, şi îl smulsese pe Hunt din somn - şi din braţele lui Bryce - cu ciocăniturile lui.
- Armurile sunt singurul avantaj pe care îl avem. Ei bine, pe care oamenii îl au.
- Ştiu asta, îi răspunse Hunt înţepat. M-am luptat

cu ele. Le cunosc în amănunt, pe dinafară şi pe dinăuntru.
îngerul le şi dezasamblase. Le sabotase, astfel încât piloţii lor să nu aibă nici o şansă de a supravieţui.
Nu îl deranjase să se folosească de cunoştinţele pe care le dobândise astfel pentru a repara scuterul lui Bryce, spre exemplu - pe care i-l şi spălase înainte de a i-l returna - dar, dacă Asterii construiau acum o

armură mecanică pentru Vaniri...

- Mereu uit, murmură Ruhn de pe canapea, unde stătea alături de Bryce, că ai luptat în două războaie. Cel pe care îl pornise şi apoi îl pierduse alături de ceilalţi îngeri Căzuţi, şi apoi anii petrecuţi luptând sub comanda lui Sandriel împotriva rebelilor din Ophion.
- Eu nu uit! zise Hunt, alegându-se cu o privire plină de compasiune din

partea lui Ruhn. Trebuie să fim atenţi. Eşti sigur că această informaţie este reală?

- Da, spuse Ruhn.

Holstrom se rezemă de peretele din bucătărie, urmărind tăcut discuţia. Faţa lui nu trăda nimic. Pe canapea, laptopul era încă deschis, rulând înregistrările de la galerie. însă ceea ce spusese Cormac, atacul pe care îl plănuia pe Coloană...

- E foarte probabil să ai agenţi dubli în Ophion, îi spuse Hunt.
- Nu Lumina Zilei, răspunse Cormac cu o convingere de fier.
- Oricine poate fi cumpărat, îi spuse Hunt.

Bryce nu zise nimic, prefacându-se că era mai interesată de unghiile ei roz de la degetele de la picioare, decât de conversaţia lor. Hunt ştia că este atentă la fiecare cuvânt.

îngerul ieşise din dormitor hotărât să le spună tuturor că Bryce era perechea lui, însă Ruhn, care din câte putea să-şi dea seama dormise pe canapea, i-o luase înainte cu veştile lui.

- Oricum ar fi, zise Cormac printre dinţi, trebuie să dau aceste informaţii mai departe.

- Vin cu tine, spuse Ruhn.

Bryce îşi deschise gura, alarmată.

- Aţi putea intra fix într-o capcană, îl avertiză Hunt.

- Nu avem de ales, i-o întoarse Cormac. Nu putem risca să pierdem această oportunitate.
- Şi ce riscaţi dacă informaţiile sunt false?
Fulgerele se aprinseră în vârful degetelor lui Hunt. Ochii lui Bryce se îndreptară în sfârşit spre el, gânditori şi plini de grijă.
Până să apuce Cormac să răspundă, ea zise:
- Asta nu ne priveşte pe noi, Hunt.

- Hei, ba da! Suntem amestecaţi în asta, fie că ne place sau nu.

Ochii lui Bryce se umplură de un foc auriu.

- Da, dar nu avem nimic de-a face cu această lovitură, cu informaţiile secrete. E o problemă pe care Ophion trebuie să o rezolve.

Bryce se îndreptă şi îi aruncă o privire arzătoare lui Ruhn, prin care parcă voia să-i spună: *Nici tu nu ar trebui să te amesteci*

apoi se întoarse spre Cormac:

- Aşa că... mergi şi dă raportul Comandamentului şi nu ne băga pe noi în asta.

Cormac o privi cu dispreţ, încleştându-şi falca. Bryce îi oferi un zâmbet răvăşitor, care-i aprinse lui Hunt sângele-n vene.

- Nu eşti obişnuit să primeşti ordine din partea unei femei?

- Există o mulţime de femei în Comandament,

răspunse Cormac cu nările fremătându-i. Te-aş sfătui să te porţi ca o femeie Fee atunci când suntem în public. Va fi oricum greu să îi convingem pe cei din jur de logodna noastră mulţumită mirosului cu care eşti îmbibată.

- Ce miros? întrebă Bryce.

Hunt se pregăti. Ştia că Bryce putea să-i facă singură faţă, dar i-ar fi plăcut să-i ardă una măgarului.

Cormac îşi flutură mâna spre ea şi spre Hunt.

- Crezi că nu pot să miros ce s-a petrecut între voi doi?

Bryce se rezemă de perne.

- Vrei să spui faptul că am făcut sex oral?

Hunt se înecă şi Ruhn dădu drumul unei avalanşe de înjurături. Ithan se îndreptă spre espressor, mormăind ceva despre faptul că era prea dimineaţă.

Cormac însă nici măcar nu roşi şi spuse pe un ton grav:

- Mirosurile voastre împreunate vor pune în pericol această mascaradă.

- Mă voi gândi la asta! zise Bryce şi îi făcu cu ochiul lui Hunt.

Zeilor, aroma ei divină! Şi sunetele acelea dulci care îi scăpaseră atunci când avusese orgasm... Hunt îşi roti umerii, încercând să scape de încordare, li

aştepta o zi lungă. O zi plină de pericole.
La naiba, mergeau în Cantonul Oaselor! înregistrările de la camera stradală arătaseră că Secerătorul care-i atacase pe Bryce şi pe Ruhn se aflase la o stradă depărtare de Docul Negru, însă nici măcar cu ajutorul lui Declan nu putuseră identifica dovezi clare care să arate că venise cu barca peste Istros. Aveau însă un motiv suficient de

întemeiat pentru a-i pune întrebări Regelui din Adâncuri în această privinţă. Iar dacă aveau să supravieţuiască întrevederii, Hunt plănuia o noapte lungă, foarte lungă. Făcuse deja rezervare la un hotel scump. Şi închiriase un apartament uriaş. Cu petale de trandafiri şi şampanie.
Cormac bătu cu degetele în masă şi îi zise lui Bryce:

- Dacă îl găsiţi pe Emile în Cantonul Oaselor, da-ţi-mi imediat de ştire.

Spre mirarea lui Hunt, Bryce nu obiectă. Cormac se răsuci spre Ruhn şi arătă spre uşă.

- Trebuie să mergem. Dacă este adevărat că trenul cu provizii pleacă peste trei zile, atunci nu avem nici o clipă de pierdut.

Prinţul îi aruncă o privire ascuţită lui Hunt:

- Chiar dacă informaţiile nu sunt corecte.
- Sunt gata! zise Ruhn, ridicându-se în picioare. Ruhn o privi pe sora lui cu fruntea încreţită şi li ură:
- Vânătoare reuşită! Fereşte-te de necazuri, te rog!
- Şi tu de asemenea! rânji Bryce.

Hunt băgă însă de seamă că privirea ei era îndreptată spre Sabia Stelară, de parcă ar fi rugat-o să-i protejeze

fratele. Apoi ochii îi alunecară la Cormac, care era deja în uşă.

- Aveţi grijă! zise ea, adresându-i-se lui Ruhn.

Avertismentul pentru fratele ei era clar: *nu avea încredere în Cormac întru totul*

Ruhn dădu încetişor din cap. Poate că Prinţul Feelor din Avallen declara că se schimbase în anii care se scurseseră de când încercase să îl ucidă pe

vărul lui, dar nici Hunt nu avea deloc încredere în el. Ruhn se întoarse spre Ithan, care se îndrepta spre laptopul uitat pe canapea.

- Uite ce e, nu vreau să-i trag după mine şi pe alţii, dar... vrei să vii şi tu? Holstrom arătă cu capul spre laptop.

- Şi cum rămâne cu înregistrările?

- Pot să aştepte câteva ore. Poţi verifica secvenţele identificate de program

atunci când ne întoarcem. Ne-ar prinde bine îndemânarea ta astăzi.

- Ce îndemânare? mârâi Bryce, căreia i se activase alarma protectoare. Faptul că e bun la sunball nu se pune.

- Mersi, Bryce! mormăi Ithan şi, înainte ca Ruhn să mai zică ceva, adăugă: Sabine o să-şi piardă minţile dacă află că vă ajut. Asta era cea mai mică problemă cu care lupul s-ar fi confruntat dacă ar fi fost

prins că ajută rebeli. Hunt încercă să nu îşi foşnească aripile, încercă să controleze fiorul agoniei care i se răspândea prin ele.

- Acum nu mai răspunzi în faţa lui Sabine, îi replică Ruhn.

Ithan căzu pe gânduri.

- Presupun că sunt oricum deja amestecat.

Hunt ar fi putut să jure că chipul lui Bryce se întunecase de grijă şi vinovăţie. Îşi muşcă buzele,

dar nu mai zise nimic ca să-l oprească pe Ithan.

- în ordine, zise lupul şi băgă laptopul în priză. Dă-mi câteva clipe ca să mă schimb.

Bryce se întoarse îngrijorată spre cutia neagră de pe blatul de bucătărie. Spre prezenţa întunecată a Monedelor Morţilor dinăuntrul lor.

- Bun, Athalar. E vremea să mergem. îmbracă-te!

Hunt o urmă în dormitorul ei - al lor de acum, îşi zise -

şi o văzu luând un toc pentru arme. Bryce îşi ridică piciorul pe pat şi rochia ei roz şi scurtă se ridică, dezvăluindu-i gamba în toată supleţea ei aurie. în mintea lui Hunt se făcu întuneric şi Bryce îşi prinse tocul de coapsă. Degetele i se încurcară însă în curelele acestuia. Cât ai clipi, Hunt îi sări în ajutor, delectân- du-se cu mătasea caldă a pielii ei.

- Chiar ai de gând să porţi asta în Cantonul Oaselor?

Mâna lui Hunt alunecă în lungul pliseurilor moi ale rochiei.
Pistolul lui Bryce nu avea să aibă nici o însemnătate în faţa Secerătorilor.
- Sunt patruzeci de grade afară şi umiditatea este crescută. Nu am de gând să mă îmbrac în pantaloni.
- Dacă dăm de necaz?
Hunt era dispus să recunoască faptul că întârzia nepermis de mult

să prindă cureaua aceea. Şi
ştia că ea îl lasă.
Bryce îi zâmbi diavoleşte:
- Atunci, presupun că
Regele din Adâncuri se va
alege cu o privelişte
minunată a fundului meu.
Hunt o privi neimpresionat.
Bryce îşi dădu ochii peste
cap şi zise:
Mă schimb în cinci
minute
.CAPITOLUL 29
- Cred că ştie că venim, îi
şopti Bryce lui Hunt.

Se aflau la marginea Docului Negru şi cercetau ceaţa care acoperea Istrosul. Din fericire, în acea zi nu avuseseră loc Plecări în larg. Dar dinaintea lor se întindea un culoar prin ceaţă, pe unde aveau să treacă spre Cantonul Oaselor.
Bryce ştia asta, pentru că mai trecuse pe acolo.
- Bun, zise Hunt.
Bryce îi surprinse privirea îndreptată spre Sabia Stelară, pe care şi-o

prinsese la spate. Ruhn i-o lăsase cu un bilet: *Ia-o cu tine. Nu fi fraieră!*
Şi, pentru prima oară-n viaţă, îl ascultase.
Iar Ruhn o ascultase pe ea, atunci când în conversaţia lor mentală îl încurajase să nu aibă încredere în Cormac. Faptul că îl invitase pe Ithan să vină cu el era rezultatul.
Putea doar să spere că vor fi în siguranţă. Şi că Prinţul Fee- lor din Avallen era o persoană de cuvânt.

Bryce se foi, alungându-şi gândurile, şi lemnul pe jumătate putrezit de sub tălpile ei trosni. Se schimbase în colanţi şi un tricou gri înainte să plece. Dar, în ciuda ceţii, căldura îi umezea hainele, transformându-i-le într-o a doua piele. Îşi zise că ar fi trebuit să rămână îmbrăcată în rochie. Măcar aşa avea unde să îşi ascundă pistolul - pe care îl lăsase acasă, după ce Hunt punctase că era inutil în

faţa a ceea ce îi aştepta în Cantonul Oaselor.

- Ei bine, asta e! zise Bryce şi pescui moneda de onix din buzunarul de la spate.

Un miros înăbuşitor de pământ şi mucegai îi inundă nările, de parcă moneda însăşi ar fi putrezit.

Hunt Îşi scoase şi el moneda dintr-un buzunar al costumului său de luptă şi amuşină, încruntat:

- Miroase din ce în ce mai rău cu cât ne apropiem mai mult de Cantonul Oaselor
- Atunci, ducă-se!

Bryce dădu drumul Monedei Morţilor în apa acoperită de ceaţă. Hunt făcu şi el acelaşi lucru. Ambele monede lăsară pe suprafaţa apei un singur cerculeţ şi apoi se grăbiră spre Cantonul Oaselor, ascunse vederii.

- Sunt sigur că v-au mai spus şi alţii asta, se auzi o

voce de bărbat din spatele lor, dar este o idee foarte proastă.
Bryce se răsuci, Hunt se crispă.
- Ce dracului vrei, Baxian?
Copoiul îşi făcu apariţia ca o Furie din ceaţă, îmbrăcat şi el în costumul de luptă. Avea umbre vineţii în jurul ochilor, care trădau faptul că nu mai dormise de ceva timp.
- Ce căutaţi aici?

- Aş vrea să ştiu şi eu acelaşi lucru, se răsti Hunt. Baxian ridică din umeri.
- Mă bucur de peisaj. Bryce ştia că minte. Oare îi urmărise?
- Parcă trebuia să facem echipă, Athalar. Nu te-ai prezentat la datorie. Celestina ştie despre toate astea?
- E ziua mea liberă! i-o tăie Hunt, lucru care era adevărat. Aşa că, nu. Nu e treaba ei. Şi nici a ta. Du-te şi dă-i raportul lui Isaiah.

Va găsi el să-ţi dea ceva de făcut.
Atenţia lui Baxian se mută asupra lui Bryce. Bryce îl privi în ochi. Privirea îngerului alunecă spre cicatricea în formă de stea din pieptul ei, ale cărei colţuri ieşeau deasupra gulerului de la tricoul gri.
- Pe cine mergeţi să vedeţi acolo?
Vocea îi devenise mai joasă, periculoasă.
- Pe Regele din Adâncuri, îi răspunse Bryce veselă.

îl simţea pe Hunt încordându-se cu fiecare secundă care se scurgea. Baxian clipi încetişor, de parcă ar fi cântărit ameninţarea emanată de Athalar.

- Nu-mi dau seama dacă este o glumă, dar dacă nu e... atunci sunteţi cele mai proaste persoane pe care le-am întâlnit vreodată.

Deodată, în spatele lor se auziră foşnete şi apoi o barcă neagră şi lunguiaţă îşi făcu apariţia din ceaţă,

alunecând spre doc. Bryce îşi întinse mâna spre proră. Degetele apucară scheletul sculptat în lemn.

- Presupun că va trebui să trăieşti şi să vezi, zise ea şi sări în barcă.

Nu îşi întoarse privirea, dar simţi barca legănându-se sub greutatea lui Hunt. Se îndepărtară apoi de Docul Negru în josul acelei poteci înguste, lăsându-l pe Baxian să îi privească cum se pierd în ceaţă.

- Crezi că va zice ceva? şopti Bryce în întuneric. Nu se mai vedea nici drumul care li se întindea înainte. Vocea lui Hunt pluti spre ea încordată, aspră:
- Nu văd de ce ar face-o. Ai fost atacată de Secerători ieri. Azi mergem să discutăm despre asta cu Regele din Adâncuri. Nu-i nimic greşit sau suspicios în asta.
- Corect.

Toată încurcătura cu
Ophion o făcea să analizeze
prea mult lucrurile.
Nici unul dintre ei nu mai
adăugă nimic apoi. Nici
unul dintre ei nu mai
îndrăznea să vorbească.
Barca plutea mai departe,
peste râul prea tăcut,
îndreptân-
du-se spre ţărmul întunecat
care se întrevedea în zare.
*
Hunt nu mai văzuse
niciodată un loc
asemănător cu acela.

Simţea până în măduva oaselor că nici nu îşi dorea să mai vadă vreodată. Barca înainta fără pânze şi fără vâslaş. De parcă ar fi fost traşi spre insula de peste Istros de nişte creaturi invizibile. Cu cât înaintau, temperatura devenea din ce în ce mai scăzută, într-atât încât o auzi pe Bryce clănţănind prin ceaţa deasă ce-i acoperea aproape cu totul chipul.
întâmplarea cu Baxian nu-i dădea pace. Măgar curios.

Trăia însă cu senzaţia că îngerul nu avea să-şi dea drumul la gură. Nu încă. Copoiul părea mai degrabă genul care să adune mai întâi informaţii urmărindu-le fiecare mişcare, şi apoi să lovească, când îi putea condamna definitiv.

Dar Hunt avea de gând să-l transforme în cenuşă înainte ca asta să se întâmple. La dracu, ce încurcătură!

Barca se opri cu un boncănit.

Hunt se încordă, cu fulgerele trosnindu-i în vârful degetelor Bryce însă se ridică, graţioasă ca un leopard. Teaca neagră a Săbiei Stelare era aproape insesizabilă în întuneric.

Barca se oprise la baza unor trepte vechi şi dărăpănate. Ceaţa se ridică, dezvăluind o arcadă sculptată în os străvechi, acoperită de pete maronii din cauza timpului care

trecuse peste ea. în vârf stătea scris *Memento Mori.*

Hunt interpretă semnificaţia cuvintelor diferit aici, faţă de Piaţa de Carne: *Aminteşte-ţi că vei muri şi că vei ajunge aici. Aminteşte-ţi cine sunt adevăraţii tăi stăpâni.*

Pe sub costumul de luptă, părul de pe braţele lui Hunt se ridică. Bryce sări din barcă cu graţie de Fee şi se răsuci cu mâna întinsă, oferindu-se să îl ajute pe înger. Hunt

acceptă, doar pentru că voia să o atingă, pentru că voia să îi simtă căldura în acel loc lipsit de viaţă.

însă pielea ei era rece ca gheaţa, cenuşie, ca de ceară. Până şi părul ei strălucitor îşi pierduse luciul. Chiar şi pielea lui era mai pală, bolnăvicioasă. Ca şi cum Cantonul Oaselor ar fi început deja să le sugă viaţa din vene.

Hunt îi strânse mâna lui Bryce, trecându-şi

degetele printre degetele ei, în timp ce urcau cele şapte trepte spre arcadă. îngerul dădu la o parte toate grijile şi temerile legate de Baxian şi de rebeliune, şi le ascunse în adâncul lui. Nu ar fi făcut decât să-l distragă.

Ghetele îi bocăniră pe trepte. Acolo îngenunchease mai demult Bryce. Acolo îşi oferise la schimb locul de veci pentru Danika. îngerul îi strânse mâna mai tare. Bryce i-o

strânse şi ea, şi se plecă uşor spre el când trecură pe sub arcadă.

Dinaintea lor se întindea acum pământ uscat. Ceaţă, cenuşiu şi tăcere. Obeliscuri din marmură şi din granit se înălţau ca nişte suliţe groase, multe dintre ele cu inscripţii. Nu erau nume însă, ci simboluri ciudate. Erau morminte sau era vorba despre altceva? Hunt cercetă întunericul, cu urechile ciulite, încercând

să înregistreze vreun semn de la Secerători sau de la conducătorul pe care îl căutau.
Să vadă vreun indiciu legat de Emile sau de Soñé. însă pe pământ nu se vedea nici o urmă. în aer nu plutea nici un miros.
Gândul că puştiul ar ñ putut să se afle acolo... că orice fiinţă vie ar fi putut întârzia în acel loc... La dracu!
Bryce şopti, cu voce groasă:

- Ar fi trebuit să fie înverzit. Am văzut un tărâm cu verdeaţă şi soare.

Hunt ridică din sprânceană, dar ochii ei, acum gălbui, erau pierduţi în ceaţă.

- Regele din Adâncuri mi-a arătat Haita Diavolilor după atacul asupra oraşului. îi tremura vocea. Mi-a arătat că se odihneau aici, printre văi înflorite. Nu... asta.

- Poate că celor vii nu le este permis să vadă

adevărul decât dacă Regele din Adâncuri le dă voie.
Bryce dădu din cap, dar Hunt putea citi îndoiala pe chipul ei cenuşiu.
- Nici o urmă de Emile, din păcate, spuse el.
Bryce îşi scutură capul.
- Nimic. Deşi nu ştiu de ce m-am aşteptat să fie aşa uşor. Doar nu era să-l fi găsit într-un cort, campând pe aici.
Hunt, deşi cu inima îndoită, zâmbi.

- Atunci, ne îndreptăm spre şef.
îşi continuará drumul, şi îngerul îşi păstră atenţia împărţită între ceaţă şi pământ, încercând să identifice orice urmă care să trimită la Emile sau la sora lui.
în faţa a două obeliscuri negre, Bryce se opri brusc. Fiecare dintre ele era însemnat cu o mulţime dintre acele simboluri stranii. Obeliscurile acelea, precum şi cele care se

aflau după ele flancau ceea ce părea a fi o alee centrală, care se întindea în ceaţă.
Bryce trase Sabia Stelară şi, până să apuce Hunt să o oprească, izbi cu ea în cel mai apropiat obelisc. îl zgudui şi răsunetul se propagă în întuneric. Bryce repetă mişcarea încă o dată. Şi încă o dată.
- Suni La uşă? o întrebă Hunt.
- Merită să încerc, murmură Bryce.

Era oricum o mişcare mai inteligentă decât să alerge de colo colo strigând după Emile şi Soñé. Deşi, dacă erau supravieţuitorii care Hunt bănuia că sunt, se îndoia că aveau să se arate ca să vadă despre ce era vorba.
Odată ce ultimul ecou se stinse, fărâma de lumină păli de asemenea. Urma de căldură din aer se transformă în gheaţă.
Cineva - ceva - le răspunsese.

Cealaltă fiinţă pe care veniseră să o caute în acel loc.
Respiraţia le plutea aburită în aer, şi Hunt se trase în faţa lui Bryce, atent la calea dinaintea lor.
însă atunci când Regele din Adâncuri grăi, cu o voce care era în acelaşi timp străveche şi tinerească, dar rece şi uscată, sunetul veni din spatele lor.
- Tărâmul acesta este închis pentru tine, Bryce Quinlan.

Pe Bryce o trecu un fior, iar Hunt îşi adună puterile, fulgerele trosnind. Dar perechea lui zise:

- Nu primesc un permis VIP?

Vocea din ceaţă răsună în jurul lor.

- De ce ai venit? Şi l-ai adus pe Orion Athalar cu tine?

- Spune-i Hunt. Se zburleşte dacă e luat cu formalităţi.

Hunt o privi uluit. însă
Regele din Adâncuri se
materializa
dinaintea lor, centimetru cu
centimetru.
Avea cel puţin trei metri
înălţime, iar robele din
catifea bogată îi atârnau
până la pământ. în urma lui
plutea întunericul, iar
capul său... Instinctul
primar din Hunt îi urla să
fugă, să se plece, să cadă
în genunchi şi să se roage.
Un cadavru deshumat, pe
jumătate putrezit,

împodobit cu aur şi bijuterii, îi observa. Era ireal de hidos, însă regal. Părea un rege mort de mult, lăsat să putrezească într-o criptă, care se sculase ca să împărăţească peste acel ţinut.
Bryce îşi ridică fruntea şi grăi, curajoasă ca însăşi Luna:
- Trebuie să discutăm.
- Să discutăm?
Gura fără buze se zgâi la ei, dezvelind dinţi ruginiţi de vreme.

Hunt Îşi reaminti singur că Regele din Adâncuri era temut, într-adevăr, dar nu diabolic.

* Despre faptul că supuşii tăi mi-au înşfăcat iubitul frate şi mi l-au tras după ei într-un canal, îi răspunse Bryce. Pretinzând că au fost trimişi de Apollion.

Hunt se încordă când o auzi rostind numele Prinţului Gheenei Bryce continuă însă, cu nonşalanţă:

- Dar eu nu pot să înţeleg cum ar fi putut să fie trimişi de altcineva în afară de *tine.*

Regele din Adâncuri şuieră:

- Să nu rosteşti acel nume de această parte a Faliei.

Hunt intră în jocul lui Bryce şi zise:

- Acum urmează partea în care insişti că nu ai avut nimic de-a face cu asta?
- îndrăzniţi să treceţi râul, să luaţi o barcă neagră până pe ţărmurile

mele şi să mă acuzaţi de asemenea faptă?
întunericul din jurul Regelui din Adâncuri se înfioră. De teamă sau de încântare - Hunt nu putea fi sigur.
- Unii dintre Secerătorii tăi mi-au supravieţuit, spuse Bryce. Sunt sigură că te-au pus deja la curent cu ce s-a întâmplat.
Se coborî o linişte ca aceea care învăluia lumea după detunătura unui tunet.

Ochii lăptoşi ai Regelui din Adâncuri, fără pleoape, alunecară spre Sabia Stelară din mâna lui Bryce.

- Unii *nu* ţi-au supravieţuit?

Bryce înghiţi un nod. Hunt înjură în gând.

- De ce ai simţit nevoia de a ataca? întrebă Bryce. De ce te- ai prefăcut că Secerătorii sunt mesagerii... Prinţului Gheenei? Bryce făcu cu ochiul. Credeam că suntem prieteni.

- Moartea nu are prieteni, răspunse înfricoşător de calm Regele din Adâncuri. Nu am trimis nici un Secerător să te atace. Dar nu îi tolerez pe aceia care mă acuză strâmb pe tărâmul meu.
- Şi noi ar trebui să te credem pe cuvânt că eşti nevinovat? insistă Bryce.
- Mă faci mincinos, Bryce Quinlan?

Bryce îi răspunse, calmă şi neînduplecată ca o regină:

- Vrei să spui că există Secerători care pur şi simplu se pot defecta şi aleg să slujească în Hei?
- De unde crezi că au venit Secerătorii dintâi? Cine a fost conducătorul lor şi al vampirilor? Secerătorii au ales să rămână în Midgard. Dar nu sunt surprins că unii dintre ei s-au răzgândit.
- Şi ţie nu îţi pasă că cei din Hei îţi încalcă teritoriul? întrebă Bryce.

- Cine a zis că erau Secerătorii mei? De aici nu lipseşte nici unul. Există multe alte necropole din care ar ii putut să vină. Şi existau şi alţi conducători cărora ar fi putut să li se supună.
- Secerătorii nu călătoresc la mare depărtare de tărâmul lor, reuşi să îngâne Hunt.
- O minciună reconfortantă, spusă pentru muritori, zise,

zâmbind, Regele din Adâncuri.

- în ordine, zise Hunt, strângându-i mâna lui Bryce.

Regele din Adâncuri părea să spună adevărul. Ceea ce însemna... Ei bine, la dracu! Poate că Apollion chiar fusese acela care trimisese Secerătorii. Şi dacă acea parte era adevărată, atunci ceea ce spusese despre Emile...

Bryce părea să se gândească la acelaşi lucru ca el, pentru că zise:

- Caut două persoane care s-ar putea ascunde aici. Ştii ceva?

- îi ştiu pe toţi morţii care se află aici.

- Ei sunt vii, spuse Bryce. Oameni - sau pe jumătate oameni.

Regele din Adâncuri îi cercetă din nou. Până în străfundul sufletelor.

- Nimeni nu pătrunde pe acest tărâm fără ca eu să ştiu.
- Unii s-ar putea strecura, încercă Hunt.
- Nu! zise creatura, zâmbind din nou. Nu pot să o facă. Oricine ar ii cei pe care îi căutaţi, nu se află aici.
- De ce ar trebui să te credem? insistă Hunt.
- Jur pe coroana întunecată a Cthonei că pe această insulă nu se află

alte fiinţe vii în afară de voi.
Ei bine, jurăminte mai serioase ca acela nu existau. Nici măcar Regele din Adâncuri nu ar fi îndrăznit să invoce numele zeiţei pământului într-un jurământ mincinos.
Dar reveniseră în acelaşi punct din care plecaseră. Dacă Emile şi Sofie nu erau acolo, dacă nici măcar nu aveau cum să pătrundă acolo... Danika ştiuse cu siguranţă asta. Era

deşteaptă. S-ar fi documentat în privinţa regulilor.
Era o înfundătură. Apollion îl căuta însă în continuare pe puşti şi ei tot trebuiau să-l găsească înaintea tuturor celorlalţi.
- Ne-ai luminat, zise Hunt. îţi mulţumim foarte mult pentru timpul acordat.
Bryce nu se clinti însă din loc. Chipul îi era împietrit.
- Unde sunt verdeaţa şi soarele pe care mi le-ai

arătat? Şi aceea era tot o amăgire?

- Ai văzut ceea ce ţi-ai dorit să vezi.

Lui Bryce i se albiră buzele de furie.

- Unde e Haita Diavolilor?

- Nu ai dreptul să le vorbeşti.

- Lehabah este aici?

- Nu cunosc pe nimeni cu acest nume.

- O silfa de foc. A murit cu trei luni în urmă. E aici?

- Silfele de foc nu ajung în Cantonul Oaselor. Inferiorii nu sunt de folos. Hunt ridică o sprânceană.
- Nu sunt de folos pentru ce?
Regele din Adâncuri zâmbi din nou - poate cu puţină milă.
- Minciuni reconfortante, ai uitat?
- Danika Fendyr ţi-a spus ceva înainte să... dispară, în primăvara asta? insistă Bryce.

- Vrei să spui înainte să îşi dea sufletul ca să îl salveze pe al tău, aşa cum ai făcut şi tu, la rândul tău?
Hunt simţi un val de greaţă. Nu îşi permisese să se gândească prea mult la asta - la faptul că lui Bryce nu avea să i se permită să rămână acolo. Că, într-o zi, nu i se va permite să se odihnească alături de ea acolo.
O zi care ar fi putut să fie destul de apropiată, dacă

erau prinşi că au de-a face cu rebelii.

- Da, răspunse Bryce, printre dinţi. înainte ca Danika să ajute la salvarea acestui oraş. Unde este Haita Diavolilor? întrebă din nou, cu voce ascuţită. Ceva uriaş se mişcă şi mârâi în întunericul din spatele Regelui din Adâncuri, dar rămase ascuns în ceaţă. Lui Hunt i se aprinseră fulgerele în jurul încheieturilor, în semn de avertizare.

- Viaţa este un inel frumos împletit din măriri şi decădere, spuse Regele din Adâncuri, cuvintele lui răsunând în Oraşul Adormit care se întindea împrejurul lor. Nimic nu se pierde. Ceea ce primim la naştere dăm înapoi la moarte. Ceea ce vă este oferit vouă, muritorilor, în Tărâmurile Eterne nu este decât o treaptă a ciclului. Un popas în drumul vostru spre Vid.

- Dă-mi voie să ghicesc, mârâi Hunt. Şi tu vii din Hei, nu-i aşa?
- Eu vin dintr-un loc dintre stele, un loc care nu are nume şi nici nu va avea vreodată. Ştiu însă despre Vidul pe care îl venerează Prinţii din Hei. Mi-a dat şi mie născare.
Steaua din pieptul lui Bryce pâlpâi.
Regele din Adâncuri zâmbi şi faţa lui îngrozitoare deveni vorace.

- Ţi-am văzut lumina de peste râu, în acea zi. Dacă aş ii ştiut adevărul din acea zi în care ai venit la mine... lucrurile ar ii stat altfel. Puterile lui Hunt îi clocotiră în vene, dar îngerul reuşi să se controleze.
- Ce vrei de la ea?
- Ceea ce vreau de la toate sufletele care trec pe aici. Ceea ce dau înapoi Porţii Morţilor şi întregului Midgard: energie, viaţă, putere. Tu nu ţi-ai oferit

puterea sistemului eleusin; tu ai făcut Saltul în afara sa. Aşa că tu încă posezi primă-lumină. Pri- mă-lumină pură, nutritivă.

- Nutritivă? zise Bryce.

Regele din Adâncuri îşi flutură mâna osoasă.

- Mă poţi învinovăţi pentru că gust din bunurile care trec prin Poarta Morţilor?

Lui Hunt i se uscă beregata.

- Tu... te hrăneşti cu sufletele morţilor?

- Doar cu ale celor care sunt vrednici. Care au suficientă energie. Nu există nici o altă judecată în afară de aceasta: un suflet vrednic trebuie să posede suficientă energie reziduală pentru o masă copioasă - atât pentru mine, cât şi pentru Poarta Morţilor. în timp ce sufletele trec pe Poarta Morţilor, iau şi eu... o îmbucătură, două.
Hunt se crispă. Poate că se grăbise atunci când

catalogase fiinţa dinaintea lui ca nefiind diabolică. Regele din Adâncuri continuă:

- Ritualurile au fost inventate de voi. De strămoşii voştri. Ca să poată îndura oroarea ofrandei.
- Dar Danika a fost aici. *Mi-a răspuns,* se frânse vocea lui Bryce.
- A fost aici. Alături de cei morţi în ultimele secole. Suficient timp încât descendenţii lor şi cei care

i-au iubit să uite sau să nu
mai aibă cum să vină şi să
pună întrebări. întârzie aici
într-o stare relativă de
confort până atunci. Asta
dacă nu cumva devin
iritanţi şi mă decid să îi
trimit mai devreme prin
Poartă. însă atunci când
morţii sunt uitaţi, atunci
când numele lor nu mai
sunt rostite... atunci sunt
mânaţi ca o turmă prin
Poartă şi devin prima-
lumină. Sau lumina-
secundă - numele pe care

aceasta îl capătă atunci când provine de la morţi. Din pământ suntem şi în pământ...

- Oraşul Adormit este o minciună? întrebă Hunt, în timp ce pe dinaintea ochilor îi trecea chipul mamei lui.

- Una care alină, aşa cum am mai spus. Vocea Regelui din Adâncuri se întristă din nou. Una spusă spre binele vostru.

- Şi Asterii ştiu despre asta? întrebă Hunt.

- Nu îndrăznesc să îmi dau cu presupusul despre ceea ce ştiu şi ce nu ştiu cei divini.
- De ce ne spui nouă aceste lucruri? întrebă Bryce, cu chipul alb de groază.
- Pentru că nu are de gând să ne lase să părăsim acest loc vii, şopti Hunt. Iar sufletele lor, nici ele, nu aveau să trăiască.

Lumina se stinse cu totul şi vocea Regelui din Adâncuri răsună împrejurul lor:

- Acesta este primul lucru inteligent pe care l-ai spus.

Un răget răsunător scutură pământul. Reverberă în picioarele lui Hunt. îngerul o apucă strâns pe Bryce şi îşi desfăcu aripile, gata să se avânte orbeşte în zbor. Regele din Adâncuri intonă: - Mi-ar plăcea să-ţi gust lumina, Bryce Quinlan

.CAPITOLUL 30

Ruhn crescuse în Oraşul Semilunii. Ştia ca avea zone care trebuiau evitate, dar fusese dintotdeauna acasă pentru el. îl simţise mereu al lui.

Până în acea zi.

- Ephraim trebuie să fi ajuns, murmură Ithan în timp ce aşteptau în umbra unei alei prăfuite întoarcerea lui Cormac, care transmitea mai departe informaţiile. Şi a adus-o pe Căprioară cu el.

- Iar ea şi-a adus toată haita de spurci? De ce?

Ruhn se juca cu cercelul pe care-l avea în buza de jos. Văzuseră doi dintre torţionarii imperiali de elită pe drumul spre Piaţa Veche.

Ruhn trăsese vălul umbrelor peste el şi Ithan, în vreme ce Cormac discuta în celălalt capăt al aleii cu o siluetă cu glugă pe cap, deghizată în cerşetor. Ruhn întrezărise

un pistol prins de coapsa insului, pe dedesubtul pelerinei subţiri.

Ithan măsură spurcii.

- Crezi că umblă după noi?

Noi La dracu! Cuvântul acela îl îngrozea, pentru că implica asocierea lor cu rebelii. Ruhn îşi păstră atenţia concentrată asupra străzii luminoase de dincolo de alee, în timp ce umbrele lui îi ocroteau de cei care mişunau pe trotuare.

Turiştii şi cetăţenii oraşului deopotrivă îşi păstrau distanţa faţă de spurci. Metamorfii lupi erau exact aşa cum şi-i închipuise Ruhn: cu priviri reci şi chipuri dure, în uniforme cenuşii, impecabile. O emblemă în alb şi negru care înfăţişa un craniu de lup şi două oase încrucişate le împodobea braţul stâng al uniformei. Cele şapte stele aurii ale Asterilor străluceau pe o flamură

roşie, prinsă în piepturile lor. Iar pe gulerele înalte, impecabile, aveau săgeţi argintii.

Numărul acestora era diferit de la membru la membru. Câte o săgeată pentru flecare spion al rebelilor pe care îl vânaseră şi îl făcuseră să vorbească. Cei pe care Ruhn îi văzuse aveau unul opt săgeţi, iar celălalt cincisprezece.

- Oraşul parcă a amuţit, observă Ithan, cu

capul plecat. Nu ne aflăm oare în cel mai puţin sigur loc în care ar fi putut organiza întâlnirea?

- Nu fi paranoic! zise Ruhn, deşi avusese şi el acelaşi gând.

Din capătul aleii, Cormac, care terminase, se întorcea spre ei. Cât ai clipi din ochi, silueta cocoşată a cerşetorului se făcu nevăzută, înghiţită de mulţimile care aglomerau bulevardul central. Toată

lumea era mult prea concentrată asupra spurcilor care se perindau pe acolo, ca să bage în seamă un cerşetor amărât.

Cormac îşi învăluise chipul în umbre. Acestea se retraseră dinaintea lui Ruhn.

- Agentul mi-a spus că Asterii bănuiesc că Emile a venit aici după ce a fugit de Ophion. E posibil ca spurcii să fi fost aduşi de Căprioară pentru a-l vâna.

- Faptul că aceşti lupi se află în oraş este o ruşine, mârâi Ithan. Lumea nu va îndura aşa ceva.

- Ai fi surprins să afli câte lucruri poate îndura lumea atunci când familiile şi cei dragi sunt ameninţaţi, zise Cormac. Am văzut oraşe şi orăşele care au amuţit după ce şi-au făcut apariţia spurcii. Locuri care odată erau la fel de vivace ca acesta au ajuns să fie guvernate de teamă şi neîncredere. Şi ei

îşi ziceau că lumea nu va tolera aşa ceva. Că cineva va face ceva. Abia când era prea târziu şi-au dat seama că *ei* erau aceia care ar fi trebuit să facă ceva.

Pe Ruhn îl trecură fiorii.

- Trebuie să dau nişte telefoane. Auxiliarul şi Legiunea 33 conduc acest oraş. Nu Căprioara.

La dracu, trebuia să vorbească cu tatăl lui! Era el un mare nenorocit, dar Regele Toamnei nu avea să

fie de acord să îi fie încălcat teritoriul.

Ithan îşi încleştă falca.

- Mă întreb ce vor face Sabine şi Primul în privinţa lor.

- Printre lupi nu există loialitate? întrebă Cormac.

- *Noi* suntem lupi, îi răspunse Ithan. Spurcii... sunt demoni în blană de lup. Lupi doar cu numele.

- Şi dacă spurcii vor cere să stea în Bârlog? îl întrebă Cormac. Primul şi

Sabine îşi vor păstra principiile?
Ithan nu răspunse. Cormac continuă:
- La asta sunt Asterii buni. Aceasta este realitatea în Mid- gard. Credem că suntem liberi, că suntem puternici, că suntem aproape nemuritori. însă adevărul este că suntem cu toţii sclavii Asterilor. Şi iluzia poate ii sfărâmată într-o clipă.

- Atunci tu de ce dracului încerci să aduci rahatul ăsta aici? întrebă Ithan.
- Pentru că trebuie să se sfârşească odată, murmură Ruhn, cutremurându-se.
Cormac îşi deschise gura, cu chipul luminat de uimire - dar se întoarse imediat pentru că un bărbat - înalt, numai muşchi, îmbrăcat în uniforma impecabilă a spurcilor - îşi făcuse apariţia în celălalt capăt al aleii. Gulerul îi era acoperit de

atât de multe săgeţi, încât, de la depărtare, părea că avea o gură cu dinţi ascuţiţi deschisă în jurul gâtului.

- Mordoc! şopti Ithan, cu adevărat înspăimântat.

Cormac îi făcu semn lupului să tacă.

Mordoc... Ruhn încercă să şi-l amintească. Secundul Căprioarei. Măcelarul ei şef, mâna ei dreaptă.

Spurcul cercetă aleea cu ochii lui aurii, strălucitori. în vârful degetelor îi luceau

gheare negre. Părea să
trăiască cumva într-o stare
de mijloc, între humanoid
şi lup.
Cormac îşi încreţi nasul.
Prinţul tremura de furie, cu
o violenţă abia conţinută.
Ruhn îl apucă de umăr pe
vărul său, în- cleştându-şi
degetele în muşchii duri.
încetişor, Mordoc înaintă
pe alee. Cercetă pereţii de
cărămidă, pavajul prăfuit...
La dracu! Lăsaseră urme
peste tot. Nici unul dintre

ei nu îndrăzni să respire prea tare, lipiţi de perete. Mordoc îşi lăsă capul într-o parte, cu scalpul lucind de sudoare, şi apoi se aplecă pe vine, muşchii încordându-i-se sub uniforma gri. îşi trecu degetul gros printr-o urmă şi apoi îl duse la nas şi amuşină. Dinţii lui - uşor prea lungi - luciră în semiobscuritatea aleii. Ruhn îl întrebă pe Cormac în minte: *Mordoc îţi cunoaşte mirosul?*

Nu cred. Dar pe al tău?
Nu. Nu l-am întâlnit niciodată până acum.
Ruhn i se adresă apoi lui Ithan, care tresări uşor când îi auzi glasul în mintea lui:
îl cunoşti pe Mordoc? L-ai întâlnit vreodată?
Privirea lui Ithan rămase aţintită asupra bărbatului puternic, care acum se ridica pentru a mirosi aerul.
Da. Cu mult timp în urmă. A venit în vizită la Bârlog.

De ce?
în cele din urmă, Ithan răspunse, cu ochi mari şi îndureraţi:
Pentru că el este tatăl Danikăi.
Bryce avusese inspiraţia de a-şi scoate din teacă Sabia Stelară. De a-şi aduna toate puterile, deşi ceea ce se înălţa dinaintea lor... O, zeilor!
- Daţi-mi voie să vi-l prezint pe păstorul meu! grăi Regele din Adâncuri, din mijlocul ceţii care li se

întindea dinainte, stând
alături de un câine negru,
înalt de trei metri. Colţii
creaturii erau lungi cât
degetele ei. Şi toţi
încârligaţi, ca aceia ai unui
rechin. Meniţi să se înfigă
în carne şi să sfâşie. Ochii
îi erau albi ca laptele - era
orb. Ochi identici cu aceia
ai Regelui din Adâncuri.
Lumina lui Bryce nu avea
cum să afecteze ceva ce nu
vedea.
Blana câinelui - lucioasă,
cu irizaţii care o făceau să

pară solzoasă - acoperea un trup butucănos, plin de muşchi. Ghearele ca nişte lame de cuţit erau înfipte în pământul uscat. Fulgerele lui Hunt trosniră şi se împrăştiară la picioarele lui Bryce.

- Acela este un demon, zise el.

Hunt se luptase cu destui ca să ştie asta.

- Un experiment al Prinţului Râpei, din Primele Războaie! şuieră vocea Regelui din

Adâncuri. A fost uitat şi abandonat aici, în Midgard. Acum este companionul şi ajutorul meu credincios. Aţi fi surprinşi să aflaţi cât de multe suflete refuză să ofere sacrificiul ultim Porţii. Păstorul... Ei bine, el le păstoreşte pentru mine. La fel cum vă va păstori şi pe voi.

- Prăjeşte-l pe nenorocitul ăsta! îi şopti Bryce lui Hunt, în vreme ce câinele mârâia la ei.
- Mă gândesc.

- Gândeşte-te mai repede. *Prâjeşte-l cape un...*
- Nu face o glumă despre...
- Hot dog!

Bryce abia termină de rostit cuvintele şi dulăul se aruncă asupra lor. Hunt lovi, rapid şi cu precizie, fulgerul îndreptân- du-i-se spre grumazul animalului. Bestia urlă şi se retrase spre stânga, dărâmând un obelisc. Bryce se răsuci spre locul în care stătuse Regele din Adâncuri, dar în

locul lui nu mai rămăsese
decât ceaţa.
Laşul.
Hunt lovi din nou, fulgerul
bifurcat spintecând cerul
înainte de a izbi în spinarea
creaturii, care se rostogoli
însă, scuturând energia.
- Ce dracu!
Hunt îşi scoase sabia şi
pistolul gâfâind, şi se trase
în faţa lui Bryce. Păstorul
se opri în loc, măsurându-i.
Apoi animalul se
dezghiocă.

Mai întâi capul i se fisură, şi încă două capete se alăturară primului. După care câinele cu trei capete se separă mai departe, până când dinaintea lor ajunseră să mârâie trei dulăi. Trei bestii cu o singură minte, cu un singur gând: acela de a *ucide.*

- Fugi! îi ordonă Hunt lui Bryce, fără să-şi ia ochii de la cei trei câini. Du-te înapoi la râu şi înoată!

- Nu fără tine.

- Voi fi chiar în spatele tău.
- Spre binele tău...

Câinele din partea stângă mârâi, înfoindu-se. Bryce se întoarse spre el şi, în acea clipă, cel din dreapta sări. Fulgerul lui Hunt străluci şi Bryce nu ezită nici o secundă înainte de a se întoarce şi a o lua la fugă.

Ceaţa o înghiţi, îl înghiţi pe Hunt - până când îngerul ajunse să nu mai fie nimic

altceva decât lumină reverberând în spatele ei. Bryce aleargă pe lângă obeliscuri şi mausolee de piatră. Erau locurile de odihnă ale morţilor sau cuşti în care stăteau închişi până când aveau să ajungă alimente pentru preţioasa lor primă-lumină? *Lumina-secundâ.*

în spatele ei răsunară paşi grei. Bryce îndrăzni să-şi întoarcă privirea peste umăr.

Unul dintre dulăi alerga pe urmele ei, se apropia. Fulgerele lui Hunt străluceau în spatele bestiei, însoţite de strigătele lui furioase. Acesta era *perechea* ei, pe care ea îl lăsa în urmă...

Bryce coti. Bestia, aparent convinsă că alerga spre râu, se întoarse prea încet. Se izbi de un mausoleu, atât structura, cât şi animalul prăvălindu-se. Bryce alergă mai

departe. Cât de repede putea, înapoi la Hunt.

însă ceaţa era un labirint, iar fulgerele îngerului păreau să ţâşnească de pretutindeni. Obeliscurile se înălţau ameninţătoare, ca nişte uriaşi.

Bryce se izbi de ceva dur, lucios. Dinţii îi tăiară buza de jos şi Sabia Stelară îi căzu din mână. Gustul de cupru al sângelui îi umplu gura atunci când se prăvăli la pământ. Se întoarse pe

spate şi văzu că se afla întinsă dinaintea unei arcade de cristal.

Poarta Morţilor.

Un mârâit cutremură pământul. Bryce se răsuci şi se târî spre poartă. Păstorul îşi făcu apariţia din ceaţă.

Şi, în ţărâna cenuşie dintre ei, zăcea Sabia Stelară, licărind palid.

Dezvăluirea lui Ithan îi îngheţă lui Ruhn sângele în vine. Oare Bryce ştia că Mordoc era tatăl Danikăi?

I-ar fi spus ceva dacă ar fi ştiut, nu?

Nu e ceva despre care s-a vorbit, îi explică Ithan. *Sabine şi ceilalţi au încercat să uite. Danika a refuzat să îl recunoască pe Mordoc drept tată. Nu i-a rostit niciodată numele, nici măcar nu a spus vreodată că ar avea un tată. Câţiva dintre noi am fost însă de faţă atunci când, prima şi ultima oară, Mordoc a venit să-şi vadă fata. Danika avea*

şaptesprezece ani şi a refuzat să îl vadă. După aceea nu a mai vorbit despre el, decât pentru a sublinia că nu îi semăna în nici o privinţă. Apoi nu l-a mai menţionat niciodată.
Bărbatul se apropie, şi Ruhn îl cercetă, încercând să întrevadă ceva din Danika Fendyr în el. Nu găsi nimic. *Nu seamănă deloc.*
Ithan spuse trist: *Asemănările nu sunt la exterior*. Ruhn aşteptă

bomba. Ştia ce avea să spună Ithan, chiar dinainte ca acesta să rostească vorbele: *Este copoi.*
Ruhn se răsti la Cormac: *Teleportează-ne dracului de aici!*
Ar ii trebuit să facă asta din clipa în care îl văzuseră pe Mordoc apropiindu-se.
Nu pot să vă iau decât unul câte unul.
Mordoc se trase mai aproape. *Atunci ia-l pe Ithan şi du-te!*

N-am să pot să te găsesc în umbre dacă mă întorc, îi zise Cormac. Fii gata să alergi spre stradă la semnalul meu. Apoi îl apucă pe Ithan şi se făcură nevăzuţi.

Ruhn rămase nemişcat în vreme ce lupul dădea târcoale din ce în ce mai aproape de el.

Adulmecând, rotindu-şi capul.

- Pot să te miros, Fee! mârâi Mordoc, cu o voce

bolovănoasă. Simt mirosul cafelei în respiraţia ta.
Ruhn rămase strâns bine între umbre, una cu întunericul de pe alee. Păşi silenţios, deşi pământul acoperit de praf ameninţa să îl trădeze.
- Mă întreb ce făceai aici, zise Mordoc, luând-o după Ruhn. Ţi-am văzut agentul - vagabondul acela. Mi-a scăpat, dar tu de ce ai rămas în urmă?
Unde Hei era Cormac?
Cum Bryce şi Hunt se aflau

în Cantonul Oaselor, se aşteptase ca *ei* să fie cei aflaţi în pericol în acea zi. Ruhn continuă să se mişte încetişor, silenţios. Strada luminoasă se întindea dinaintea lui. Mulţimea ar ii putut să-l ascundă, dar nu avea cum să-i ascundă mirosul. Iar în lumină nu-şi putea folosi umbrele.

- Va fi distractiv să vă vânăm pe toţi, unul câte unul, ca pe nişte paraziţi! lătră Mordoc, răsucindu-se, ca şi cum l-ar fi putut

vedea pe Ruhn printre umbre. Oraşul acesta şi-a făcut de cap prea mult timp.
Lui Ruhn îi clocoti sângele în vine, dar se străduí să se tempereze.

- A, te irită asta. O simt! rânji el sălbatic. îmi voi aminti acest miros.

în celălalt capăt al aleii, magia lui Ruhn înregistră semnalul lui Cormac - pentru o secundă pantofii lui îşi făcură apariţia în

praf şi apoi se făcură nevăzuţi.

Mordoc se răsuci într-acolo şi Ruhn o luă la fugă, risipindu- şi umbrele. Cormac răsări dintr-un cuib de întuneric, îl apucă de braţ şi se teleportară. Ruhn nu putea decât să se roage Lunii ca, atunci când Mordoc avea să ajungă în dreptul străzii, să nu mai rămână nici o urmă

din mirosul lui, pe care copoiul să o amuşine

.CAPITOLUL 31

Ruhn sorbi din paharul lui de whisky, încercând să-ţi calmeze nervii întinşi la maximum. Ithan, aşezat în faţa lui, la masa din barul liniştit din CviRo, urmărea retrospectiva sportivă la televizorul aşezat deasupra băuturilor. Cormac îi lăsase acolo şi apoi se teleportase, probabil pentru a-i avertiza

pe rebeli în privinţa a ceea
ce se petrecuse cu Mordoc.
Tatăl Danikăi. Bryce avea
să-şi iasă din minţi.
Oare faptul că tatăl ei era
comandantul spurcilor
contribuise la hotărârea
Danikăi de a-i sprijini pe
rebeli? Era ea însăşi destul
de rebelă şi de sfidătoare
încât să facă asta.
Iar Mordoc îi cunoştea
mirosul lui Ruhn de acum.
Ştia şi că mirosul lui Ithan
fusese prezent în acelaşi
loc. De aceea îi şi adusese

Cormac acolo - ca să existe dovezi pe camerele de filmat că cei doi nu se aflaseră în apropierea Pieţei Vechi atunci când Mordoc ar fi putut pretinde că Ithan trecuse pe alee. Ithan nu scosese nici un cuvânt de când ajunseseră în bar, dând doar pe gât whisky. Nu conta că era abia ora unsprezece dimineaţa şi că la bar nu se mai afla decât o persoană - o femeie care arăta ca şi

cum ar fi avut şi ani mai buni. Decade chiar.
Nici Ruhn, nici Ithan nu îndrăzneau să rostească vreun cuvânt despre ceea ce se întâmplase. Aşa că Ruhn îi zise lupului:
- Te-am rugat să vii cu mine ca să discutăm despre ceva.
- Da? făcu Ithan clipind.
Ruhn îi spuse în gând:
Intră în joc. Nu am idee dacă aceste camere au şi audio; dar$_t$ *pentru orice eventualitate, vreau ca în-*

tâlnirea noastră să pară planificată.
Ithan îşi păstră o mină degajată, curioasă. *Am înţeles.*
Ruhn se asigură că vorbeşte destul de tare:
- Ce ai zice dacă te-ai muta cu mine şi cu băieţii?
Ithan îşi lăsă capul într-o parte.
-Ce? Adică... să locuiesc cu voi?
Uimirea lui nu părea jucată.

- De ce nu? spuse Ruhn ridicând din umeri.
- Sunteţi Fee.
- Da, dar îi urâm pe îngeri mai mult decât pe lupi, aşa că... eşti al doilea în topul duşmanilor noştri de moarte.

Ithan chicoti, o undă de culoare revenindu-i în obraji.

- Un argument câştigător!
- Vorbesc serios, îi zise Ruhn. Tu chiar vrei să stai cu Bryce şi cu Hunt şi să

înduri toate sesiunile lor de amor?

- Hei, nu! pufai Ithan. Dar... de ce? în afara faptului că ai nevoie de un subiect de discuţie pentru camere, adăugă Ithan tăcut.

Ruhn se rezemă de spătarul fotoliului.

- îmi pari un tip de treabă. îl ajuţi pe Dec. Şi ai nevoie de un loc unde să stai. De ce nu?

Ithan păru să-şi cântărească răspunsul.

- Mă voi gândi la asta.
- Gândeşte-te cât ai nevoie. Oferta rămâne în picioare!

Ithan se îndreptă, atenţia mutându-i-se în spatele lui Ruhn.

Lupul încremeni. Ruhn nu se întoarse. Auzi paşi uşori, urmaţi de alţii butucănoşi. Până să apuce să îl întrebe pe Ithan mental ce văzuse, Ruhn se trezi în faţa celei mai frumoase femei pe care o văzuse vreodată.

- Vă deranjează dacă mă alătur?
Vocea femeii era încântătoare, muzicală şi cristalină, însă în ochii ei de ambră nu lucea nici o scânteie de viaţă.
în spatele ei, o femeie înger cu părul negru şi chipul palid rânjea diavoleşte. Avea trăsături ascuţite, aripi negre şi o sălbăticie ca aceea a vântului din vest.
- Bună, prinţişorule! Căţelandrule!

Lui Ruhn îi îngheţă sângele în vine. Harpia se aşezase lângă el. în jurul curelei prinse de talia ei îngustă luceau o mulţime de cuţite şi pumnale. Ruhn îşi întoarse din nou privirea spre femeia frumoasă, al cărei chip îl cunoştea foarte bine datorită ştirilor de la televizor, deşi nu o văzuse niciodată în persoană.
Aceasta se aplecă cu graţie şi îi făcu semn barmanului.

Părul ei auriu luci în luminile palide ale barului.

- M-am gândit că am putea juca un joc de cărţi.

Doi la unu. în mod normal, Hunt ar ii considerat că are toate şansele.

Dar nu şi atunci când oponenţii lui erau demoni din Hei. Avea dinainte unul dintre experimentele prinţilor din Hei, devenit aghiotant al Regelui din Adâncuri, care hrănea Poarta Morţilor cu suflete

străvechi, pentru a obţine lumina-secundă. De parcă tot ceea ce reprezentau ei, tot ceea ce puteau ei fi vreodată era doar combustibil care să alimenteze imperiul.

Demonul din stânga lui se aruncă, clănţănind din dinţi.

Hunt lovi cu fulgerul, ale cărui dendrite se încolăciră în jurul gâtului bestiei. Aceasta se chirci, urlând, şi cea din dreapta se pregăti de atac. Hunt

lovi, o zgardă de fulgere încolăcindu- i-se în jurul gâtului animalului, în vreme ce îngerul ţinea strâns în pumni o lesă de lumină albă.

Oare ajunsese Bryce la râu? Cel de-al treilea demon se avântase pe urmele ei înainte ca el să aibă şansa să-l oprească. Dar Bryce era rapidă, era deşteaptă...

Demonii dinaintea lui Hunt se opriră în loc. Apoi se scuturară şi se uniră,

devenind din nou o singură bestie.

Fulgerul lui Hunt rămăsese înfăşurat în jurul gâtului Păstorului. Dar îngerul privi neputincios cum bestia se încordează şi spulberă zgarda. O creatură atât de mare şi de rapidă ar ii profitat de cele două secunde de care Hunt avea nevoie ca să-şi poată lua avânt spre cer şi l-ar fi înghiţit pe de-a-ntregul.

Nu aşa îşi închipuise îngerul că avea să decurgă acea dimineaţă.

îşi strânse puterile, concentrându-se. O ucisese pe Sandriel cu fulgerul lui. Un demon ar fi trebuit să fie floare la ureche, însă, înainte să apuce să lovească, un ţipăt sfâşie ceaţa dinspre sud-est. Bestia se răsuci într-acolo, amuşinând.

Şi, până să o poată opri Hunt, mai rapidă ca

fulgerul, o luă la goană prin ceaţă. După Bryce.

Bryce se ghemui lângă Poarta Morţilor, cântărind ameninţările care o înconjurau. Nu doar dulăul, ci şi cele două duzini de Secerători care îşi făcuseră apariţia din ceaţă, încercuind-o.

Carnea putrezită a morţilor-vii duhnea; ochii lor verzi ca acidul luceau în ceaţă. Şoaptele lor răguşite alunecau ca nişte şerpi pe

deasupra pielii ei. Păstorul înaintă, tăindu-i calea.

Cristalul Porţii Morţilor începuse să lucească alb. Nu pentru că îl atinsese ea, ci de parcă...

Secerătorii rosteau o incantaţie. Trezeau cumva Poarta la viaţă.

în timpul atacului asupra oraşului, aceasta îi canalizase magia împotriva demonilor, dar în acea zi... avea să-i absoarbă puterea. Sufletul. Porţile din oraş absorbeau magia tuturor

celor care le atingeau, şi o înmagazinau. Puterile ei proveneau chiar din acea sursă.

Dar Poarta Morţilor îşi revărsa magia direct în sistemul energetic. La dracu, era ca un soi de baterie! Cumva, Bryce ajunsese sursă de hrană. Oare la asta renunţase ea? La câteva secole petrecute în acel loc, gândindu-se că a găsit odihna eternă, doar pentru a sfârşi dinaintea acelei Porţi? Acum avea să

treacă direct prin maşina de tocat suflete, de îndată ce murea.

Clipă care părea destul de apropiată.

Bryce îşi zise că poate exista o şansă ca şi ea să poată absorbi energie din Poartă. Dar dacă Poarta Morţilor era cumva diferită? Dacă în încercarea de a-i invoca puterile şi le-ar ii pierdut pe ale ei? Nu putea risca.

Bryce se ridică în picioare, cu mâinile

tremurându-i. Sabia Stelară zăcea între ea şi Păstor.

Fulgerele lui Hunt nu se mai vedeau. Unde era? Poate că perechea lui ar fi trebuit să ştie, să simtă...

Un alt câine îşi făcu apariţia din ceaţă. Apoi se dezghiocă în două bestii - cele cu care îl lăsase pe Hunt luptându-se. Nu aveau sânge pe boturi, dar Hunt nu era cu ele. Nici măcar o scânteie din

fulgerul lui nu se întrezărea prin ceaţă.

Cei trei câini înaintară, amuşinând. Secerătorii îşi intonau în continuare incantaţia, iar Poarta Morţilor strălucea din ce în ce mai tare. Dacă ar fi învăţat cum să se teleporteze de la Cormac, ar fi putut să-l apuce pe Hunt cu cinci minute în urmă şi să se facă nevăzuţi.

Bryce aruncă o privire săbiei. Era acum ori

niciodată. Moarte sau viaţă. *Cu adevărat* moarte. Bryce trase aer în piept şi nu mai aşteptă ca să-şi pună la îndoială prostia. Se aruncă spre dulăi. Ei săriră spre ea, cu trei guri pline de dinţi ascuţiţi... Bryce se lăsă la pământ, pietrişul sfâşiindu-i faţa în timp ce aluneca pe sub bestii. Simţi Sabia Stelară lipită de trupul ei. Apoi ceva îi arse spatele.

Lumea întreagă bubui atunci când cei trei dulăi

aterizară şi se răsuciră imediat. Bryce încercă să se ridice, să ridice sabia, dar spinarea îi era scăldată în sânge. O gheară îi sfâşiase probabil coloana, atunci când dulăii săriseră deasupra ei. Durerea era sfâşietoare, arzătoare... Hunt era acolo, undeva. Pe moarte poate.

Bryce înfipse vârful Săbiei Stelare în pământ, folosindu-se de ea ca să se ridice în genunchi. Era în agonie. Ar fi vrut să urle de

durere. Cei trei dulăi,
Secerătorii din jur, cu toţii
păreau să zâmbească.
- Da! şuieră Bryce,
ridicându-se în picioare. Să
vă ia dracu şi pe voi!
Picioarele îi tremurară,
însă, cumva, reuşi să ridice
sabia neagră dinaintea ei.
Cele trei bestii mugiră,
ameninţând să-i sfâşie
timpanul. Bryce îşi
deschise buzele, gata să
urle la rândul ei.
Dar altcineva o făcu pentru
ea.

Pentru Hunt nu mai exista
pe lume decât Bryce,
rănită, sângerând.
Bryce, care alergase
necugetat spre sabie,
gândindu-se probabil că
era singura ei şansă. Bryce,
care se ridicase în picioare
şi avea de gând să cadă în
luptă.
Bryce, perechea lui.
Cei trei dulăi se contopiră
din nou într-o singură
bestie, pregătindu-se să
dea lovitura fatală.

Hunt ateriză în ţărână, lângă Bryce, cu un urlet care zgâlţâi din temelii Poarta Morţilor.

încununat de fulgere din vârful aripilor până în călcâie, Hunt ateriză lângă Bryce, cu atâta forţă încât pământul se cutremură. Puterea care emana din el îi ridică părul lui Bryce, făcându-l să plutească în sus. Hunt era furie pură când se întoarse să-i înfrunte pe Păstor. Să-i înfrunte pe Secerători.

Bryce nu mai văzuse niciodată ceva asemănător - Hunt era inima unei furtuni întrupată. Fulgerele din jurul lui deveniră albastre, precum cea mai fierbinte parte a unei flăcări.

în minte i se lumină o imagine. De fapt, Bryce mai văzuse ceva asemănător - sculptat în piatră, în holul BOS. Un bărbat Fee care arăta ca un zeu răzbunător, cu un ciocan ridicat spre cer, un

canal prin care puterea lui...

Hunt îşi îndreptă fulgerul spre Păstor, în vreme ce Secerătorii urmăreau de pe margine cu ochii măriţi.

Bryce fii prea rapidă, chiar şi pentru Hunt, când se aruncă dinaintea loviturii, cu Sabia Stelară întinsă. Era o teorie doar, una care abia îi încolţise în minte, dar...

Fulgerul lui Hunt lovi Sabia Stelară şi

întreaga lume
explodă

.CAPITOLUL 32

Hunt dădu drumul unui urlet, în timp ce Bryce trecea prin faţa fulgerului său. Puterea lui lovi lama neagră, reverberă din metal şi se răspândi în lungul braţului lui Bryce, al corpului ei, al inimii. O lumină explodă, orbitoare...

Nu, lumina era Bryce.

Energia reverbera din fiecare centimetru al trupului ei, şi din Sabia

Stelară, pe care o ţinea strâns în mână atunci când se repezi spre Păstor. Acesta se dezghiocă din nou în trei şi, în clipa în care cea de-a treia bestie atinse pământul, Bryce lovi. Sabia Stelară învăpăiată străpunse pielea. Fulgerele explodară în lungul trupului bestiei. Ceilalţi doi dulăi schelălăiră şi Secerătorii se împrăştiară în ceaţa de dincolo de obeliscuri.

Bryce, cu ochii albi de lumină, se răsuci spre Hunt, chiar când acesta ajungea la ea, şi strigă:

- Ai grijă!

Prea târziu. Bestia căzută îşi şfichiui coada şi îl lovi pe Hunt, aruncându-l în Poarta Morţilor. îngerul se lovi de piatră şi se prăvăli, fulgerele stingându-i-se.

Bryce îi strigă numele, cu picioarele bine implântate în pământ, încercând să facă faţă celor

doi monştri rămaşi. Cel pe care îl rănise muri, zbătându-se la pământ. Hunt trase aer în piept şi încercă să se ridice.

Bryce ridică sabia, care răspândea ce mai rămăsese din energia îngerului. Nu era mult. Prima lovitură părea să fi consumat cea mai mare parte. Hunt apucă placa de aramă de pe Poarta Morţilor şi încercă din nou să se ridice.

Energia se scurgea din el, atrasă de piatră. Hunt îşi retrase rapid mâna. Una dintre bestii se aruncase asupra lui Bryce, dar Bryce o ţinu la distanţă cu o şfichiuire a săbiei. Avea nevoie de mai multă putere...

Hunt aruncă o privire spre Poarta Morţilor, care se arcuia deasupra lui. Prima-lumină plutea în ambele sensuri. **În** şi din Poartă.

Iar acolo, unde ultimele puteri ale morţilor se revărsau în ea... acolo era o fântână, ca aceea de care Bryce se folosise în timpul atacului din acea primăvară.

Soñé şi Emile Renast puteau şi ei canaliza energie... şi fulgere. Hunt nu era o Pasăre a Tunetului, dar oare ar fi putut şi el să facă acelaşi lucru?

în vene îi curgea fulgerul. Trupul lui era

construit în aşa fel încât să facă faţă unei energii pure. Oare la acel lucru se referise Apollion? Oare de aceea şi-i dorea, nu doar pe Hunt şi pe Bryce, dar şi pe Emile şi pe Sofie? Era cu putinţă ca Prinţul Gheenei să fi orchestrat acea situaţie? îi manipulase oare ca să vină în Cantonul Oaselor, astfel încât Hunt să fie obligat să îşi dea seama cum îşi putea folosi propriile puteri? Poate că Emile nu călcase niciodată în Cantonul

Oaselor. Poate că Secerătorii minţiseră în numele lui Apollion, doar ca să îi aducă acolo, în acel loc, în acel moment...

Bryce îşi ridică sabia deasupra capului, pregătită să lupte până la capăt. Hunt o privi pentru o clipă - era ea însăşi un înger al răzbunării - şi apoi îşi izbi cu putere pumnul în placa de aramă de pe Poarta Morţilor.

Bryce îndrăzni să arunce o singură privire în

spate, când auzi strigătul lui Hunt. Era în picioare, dar mâna lui...

Primă-lumină albă, orbitoare - sau poate că era lumina-se- cundă? - se scurgea din Poarta Morţilor în jurul braţului său. îi urca pe umeri. Şi, de cealaltă parte a arcadei, piatra începu să se întunece. Ca şi cum Hunt ar fi secătuit-o.

Cei doi dulăi deveniră din nou unul, anticipând lovitura. Voce lui Hunt se

auzi ca un tunet atunci când zise:

- Aprinde-o, Bryce!

Cuvintele reverberară în inima lui Bryce, în aceeaşi clipă în care Hunt îi trimise o jerbă din puterea lui - din puterea Porţii Morţilor. Ardea, vuia, orbea - o văpaie de energie pe care Bryce o putea mânui aşa cum voia, şi pe care o canaliză în Sabia Stelară. Fulgere reverberară din Hunt, din Bryce, din sabie.

Păstorul se întoarse cu
coada între picioare şi o luă
la fugă.
Bryce fugi după el.
Auzi foşnet de aripi în
spatele ei şi într-o clipă se
trezi în braţele lui Hunt.
Ajunseră în zbor deasupra
bestiei şi apoi plonjară,
înconjuraţi de o ploaie de
fulgere, ca un meteorit...
Se izbiră de creatură şi
Bryce înfipse sabia în ceafa
Păstorului. **În** craniul lui.
Fulger şi primă-lumină
explodară şi bestia se

dezintegră în fărâmiţe fumegânde.
Bryce şi Hunt atinseră pământul cu respiraţia tăiată, emanând aburi şi fum, uzi până la piele de sângele Păstorului. Dar Hunt se puse pe picioare într-o singură clipă şi, alergând, o trase pe Bryce după el.
- La râu! răsuflă el, cu fulgerele alunecându-i în lungul dinţilor şi al obrajilor.

Aripile îi atârnau în jos, de parcă ar fi fost complet vlăguite. De parcă zborul ar fi fost imposibil.
Bryce nu îşi irosi energia ca să răspundă şi alergă alături de înger prin ceaţă, spre Istros.
- Au mai apărut două cadavre de Vaniri în această dimineaţă, Excelenţă! spuse Tharion, în loc de salut, plecat în faţa reginei sale, în biroul ei personal.

Era mai degrabă un dom, plin de plante, prin care curgea un râu şerpuit, adânc şi înţesat de iazuri mai mici. Regina Râului înota printre florile de nufăr, părul ei negru întinzân- du-se în urma ei precum cerneala. Poate că pe timpul zilei se cerea să se afle în interiorul clădirii, dar ea îşi primea toate întâlnirile aşa, în elementul ei.

Regina se întoarse spre Tharion, cu părul lipit de

tâmple şi de sânii plini, cu pielea maronie lucind de apă.

- Spune-mi unde.

Avea un glas încântător, dar şters. Rece.

- Unul dintre ele a fost lăsat atârnat cu capul în jos într-o livadă de măslini în nordul oraşului - a fost împuşcat şi golit de sânge, la fel ca femeia selkie -, iar celălalt a fost crucificat de un copac alăturat. împuşcat, de asemenea, şi cu beregata tăiată. Au fost

în mod clar torturaţi. Am identificat două mirosuri umane. Se pare că fapta a fost săvârşită ieri.
Primise raportul în acea dimineaţă, la micul dejun. Nu se mai deranjase să meargă la faţa locul şi să îi ceară lui Holstrom să-l însoţească, pentru că cei din Aux îi dăduseră telefon şi ei aveau să fie cei care urmau să se ocupe de cadavre.
- Şi tu încă crezi că rebela Pippa Spetsos se

află în spatele acestor crime?

- Stilul este acela adoptat de divizia Căderea Luminii. Cred că sunt pe urmele lui Emile Renast şi că îi torturează pe toţi aceia care l-au ajutat până acum.

- Atunci, băiatul este în oraş?

- Având în vedere locul în care au fost găsite cadavrele, tind să cred că da, a ajuns în oraş.

O vidră făcu o piruetă dinaintea ferestrelor, cu un mesaj în falcuţe. Vestuţa ei de un galben fosforescent lumina ca o flacără în marea de cobalt.

- Şi Sofie Renast?

Regina Râului prinse un nufăr roz auriu, care îi mângâiase abdomenul catifelat, şi îşi trecu degetele elegante pe deasupra petalelor lui.

- S-a mai auzit ceva despre ea?
- Nici o şoaptă.

Nu era nevoie să menţioneze că Bryce şi Athalar plecaseră în Cantonul Oaselor, ca să caute răspunsuri. încă nu avea ce să spună. Tharion putea doar să spere că cei doi vor supravieţui.

- Căprioara a ajuns aici, în Lunathion. Crezi că şi ea se află pe urmele lui Emile?

- A ajuns abia astăzi. Tharion primise deja rapoarte care-l anunţau că lupii ei dădeau târcoale prin oraş, alături de

Harpie. Cel puţin Şoimul rămăsese de gardă în Pangera.

- Locurile în care s-a aflat în ultimele zile sunt publice. Nu are miros uman şi nici nu a fost în oraş la data la care au fost comise crimele. Toate informaţiile pe care le avem o indică vinovată pe Pippa Spetsos.

Spiritul-râului culese nufărul şi şi-l prinse după ureche. Floarea străluci,

aprinsă parcă de o scânteie de prima-lumină.

- Găseşte băiatul, Tharion.

Tharion îşi plecă fruntea.

- Cum rămâne cu Comandamentul Ophion? Dacă vor afla că îl avem pe Emile...

- Asigură-te că nu vor afla.

Ochii Reginei se întunecară, prezicând furtună. Deasupra se văzură strălucind fulgere.

- Noi suntem loiali în primul şi primul rând Casei Apelor.
- De ce Emile? îndrăzni în sfârşit să întrebe Tharion. De ce vrei să îl găseşti atât de tare?
- Mă tragi la răspundere? Doar Regina Oceanului, Doamna Apelor, Fiica lui Ogenas avea acel drept. Şi Asterii. Tharion făcu o plecăciune.

Fulgerele luminară din nou oglinda apei. Tharion căzu pe gânduri. Aceea nu era

puterea reginei lui. Şi de vreme ce nu se anunţaseră furtuni...
Tharion făcu o nouă plecăciune.
- îmi cer iertare pentru impertinenţă. Voinţa voastră este şi a mea, spuse el, cuvintele bine cunoscute alunecându-i cu uşurinţă de pe buze. Vă voi anunţa atunci când voi avea băiatul.
Tharion făcu un gest spre ieşire, riscând să plece fără a i se cere. Aproape

ajunsese în dreptul arcadei, când Regina Râului zise:

- Te-ai bucurat de pedeapsa ta aseară?

Tharion îşi închise ochii pentru o clipă şi apoi se întoarse.

Regina se coborâse din nou în râu. Nu era decât un cap frumos cu păr negru, printre flori de nufăr. Semăna cu unul dintre sobekii ei, gata să se înfrupte din trupurile celor nevrednici.

- A fost o pedeapsă înţeleaptă şi foarte potrivită pentru ignoranţa şi îndrăzneala mea, grăi Tharion.

Buzele reginei se arcuiră într-un zâmbet, dezvelind dinţi albi, uşor ascuţiţi.

- Este distractiv să te văd trăgând de lesă, Tharion.

Tharion îşi înghiţi răspunsul, furia, durerea şi îşi plecă fruntea.

Fulgere deasupra, din nou. Trebuia să plece. Ştia

însă că nu era înţelept să îşi arate nerăbdarea.

- în adâncul inimii mele mă gândesc doar la binele fiicei voastre.

Acelaşi zâmbet străvechi, crud, care îi spunea că văzuse ea mulţi bărbaţi - unii cu mult mai inteligenţi decât el - apărând şi dispărând.

- Presupun că asta rămâne de văzut.

Şi, cu aceste cuvinte, se scufundă sub apă, făcându-

se nevăzută printre nuferi şi ierburi marine.

Hunt abia putea sta în picioare.

Prima-lumină îl secătuise, lăsându-i trupul şi mintea în ruină. Funcţionase însă. îşi însuşise puterea. Orice va fi însemnând asta. Apollion ştiuse - sau bănuise şi se dovedise că avea dreptate. Iar Bryce... sabia...

Fusese un conductor pentru puterea lui. Hei!

Alergau împleticindu-se prin ceaţă, printre obeliscuri. în jurul lor se înălţau ţipete şi şuierături. Secerătorii. Mai exista oare un loc sigur în Midgard acum, după moarte? El cu siguranţă nu voia ca sufletul să-i ajungă în Cantonul Oaselor.

Porţile de os le apărură dinainte. Fuseseră construite din coastele unui leviatan străvechi. Dincolo de ele se aflau treptele care coborau la

râu. Lui Hunt aproape că îi cedară genunchii când dădu cu ochii de un glisor care îi era familiar şi de bărbatul din Neamul apelor care-l conducea, fluturându-şi mâinile frenetic.

- M-am gândit eu că tu trebuie să fii, cu toate fulgerele acelea! strigă Tharion în vreme ce ei săreau treptele în fugă.

Se aruncă de pe glisor ca să le facă lor loc, transformându-se înainte

să atingă apa. Tharion arăta ca Hei, părea bântuit de fantasme, obosit şi sumbru.

Bryce urcă prima şi Hunt i se alătură, prinzându-i strâns mijlocul. Bryce porni motorul şi ţâşniră prin ceaţă, cu Tharion înotând alături de ei. Hunt fu gata să se prăvălească peste ea, dar apoi Bryce vira la stânga, atât de brusc, încât se văzu nevoit să se înfigă în

coapsele ei ca să nu ajungă în apă.

- La dracu! înjură Bryce, în vreme ce la suprafaţa apei începeau să se ridice spinări musculoase, acoperite de solzi.

Sobeki.

Doar sufletele nutritive ajungeau la Regele din Adâncuri. Cele care erau cedate bestiilor erau doar gustări. Mâncare ne-hrănitoare. Din apă ţâşni

un bot plin de colţi groşi, ca nişte pumnale.

Sângele îi împroşcă până ca monstrul să apuce să muşte din piciorul lui Hunt. Bryce coti la dreapta, şi Hunt se întoarse spre Tharion, care îi urma îndeaproape, cu un jet ucigător de apă aţintit deasupra sa. Presurizat, ca un tun cu apă. Atât de intens şi de brutal, încât săpase o gaură în capul unui sobek.

O altă bestie se aruncă spre ei şi, din nou, Tharion lovi cu un jet de apă care sfârtecă în carne, aşa cum, cu siguranţă ar fi putut măcina şi piatra.

O a treia bestie, şi Tharion atacă cu eficienţa lui brutală. Ceilalţi monştri se opriră, lipăind din cozi.

- Ţine-te bine! îi strigă Bryce lui Tharion.

Bărbatul din Neamul apelor apucă marginea glisorului şi Bryce goni spre Docul Negru. Ceaţa

rămase în spate şi Hunt fii orbit de lumina soarelui.

Nu se opriră însă. Nici măcar după ce ajunseră la doc. Nici după ce Tharion se metamorfoză şi îşi luă pe el o uniformă a Curţii Albastre, pe care o avea depozitată în cufărul încastrat în scaunul glisorului. Alergară toţi trei pe străzi, spre apartamentul lui Bryce.

în siguranţa casei ei, Bryce îngenunche pe podea, udă, plină de sânge

şi răsuflând din greu. Tăietura de pe spinare era lungă, însă din fericire nu era adâncă, şi începuse deja să se vindece. Ratase tatuajul Cornului cu doar câţiva milimetri. Cu ultima fărâmă de luciditate, Hunt evită canapeaua albă, în timp ce Tharion întrebă:

- Ce s-a întâmplat? Vreo urmă de Emile sau Sofie?

- Nu. Am fost proşti că am mers să îi căutăm în

Cantonul Oaselor de la bun început.

Hunt se aşeză la masă, încercând să-şi adune mintea făcută ţăndări. Bryce îi povesti lui Tharion restul.

După ce îşi încheie povestea, bărbatul din Neamul apelor se lăsă pe un scaun, alb ca o coală de hârtie.

- Ştiu că ar trebui să fiu dezamăgit că Emile şi Sofie nu se ascundeau în

Cantonul Oaselor, dar...
asta ne aşteaptă la sfârşit?
Hunt îşi deschise gura, dar Bryce i-o luă înainte:
- Unde este Ruhn? El şi Ithan ar fi trebuit să se fi întors până acum.
- Sună-i, spuse Hunt, mijindu-şi ochii.
Bryce îi sună, dar nici unul dintre ei nu răspunse. Hunt îşi scoase şi el telefonul, recunoscător că îi cumpărase vraja care îl proteja împotriva apei, după ce Quinlan îl bătuse

la cap. Ecranul i se acoperi de alerte de ştiri şi de mesaje.
Pe un ton uşor răguşit, îngerul zise:
- Ephraim a ajuns în oraş. Şi Căprioara cu el.
Tharion dădu din cap sumbru şi adăugă:
- Şi-a adus haita de spurci cu ea.
Bryce verifică din nou ceasul de pe ecranul telefonului.
Trebuie să-l găsesc pe Ruhn

.CAPITOLUL 33

Ruhn nu spuse nimic când Căprioara scoase un pachet de cărţi din unul dintre buzunarele uniformei ei imperiale.

Ithan juca rolul sportivului confuz, alternând privirile nedumerite cu unele plictisite în timp ce urmărea meciul de la televizorul de deasupra barului. Căprioara începu să amestece cărţile, care trosneau ca nişte oase reumatice.

în celălalt capăt al mesei, Harpia stătea tolănită în scaunul ei, atentă la fiecare mişcare. Aripile ei - mate, de parcă fuseseră construite pentru misiuni ascunse - coborau până la podea. Purta costumul obişnuit de luptă al Legiunii 4, fosta legiune preţuită a lui Sandriel. Harpia, alături de Baros, fuseseră doi dintre liderii ei notorii.

- Nu cred că am făcut cunoştinţă încă! grăi Căprioara, tăind cărţile.

Avea mişcări precise, agile. Nu ezita o secundă. Pe deget avea un inel de aur cu un rubin pătrat, perfect tăiat. Un semn subtil al bogăţiei.

Ruhn zâmbi forţat.

- Mă simt flatat că m-am aflat pe lista priorităţilor tale de astăzi.

- Eşti logodnicul surorii mele de mamă, nu-i aşa?

Un zâmbet lipsit de viaţă. Era opusul căldurii şi înţelepciunii pe care le emana Hypaxia. Căprioara era cu doar douăzeci de ani mai mare decât sora ei - avea patruzeci şi şapte de ani - cele două fiind mult mai apropiate ca vârstă decât cei mai mulţi fraţi Vanir. Nu păreau însă să aibă nimic în comun.

- Ar fi fost nepoliticos din partea mea să nu mă prezint odată ce am ajuns în oraş. Am vizitat deja vila

tatălui tău. M-a informat că te găsesc aici.
Cormac ajunsese probabil chiar înaintea Căprioarei, şi îi turnase minciuna Regelui Toamnei. Slavă zeilor!
- încântat să te cunosc, pufăi Ruhn. Sunt ocupat.
Pielea Harpiei era albă ca burta unui peşte, în contrast puternic cu părul şi ochii negri ca tăciunii.
- Eşti pe atât de impertinent, pe cât arăţi, prinţişorule! comentă ea.

Ruhn îşi trecu limba pe deasupra cercelului din buză.

- Nu mi-ar plăcea să dezamăgesc.

Trăsăturile Harpiei se contorsionară din cauza furiei. însă Căprioara rosti molatic:

- Cred că vom juca pocher. Nu asta joci tu în serile de marţi?

Ruhn îşi stăpâni un ñor de spaimă. Nu făcuse un secret din asta, dar... ce altceva mai ştia despre el?

Ithan, drăguţul de el, îşi păstră atitudinea plictisită. Aşa că Ruhn îi spuse Căprioarei:

- Bun, deci mă urmăreşti de dragul surorii tale.

Era oare doar o coincidentă că îl căutase exact atunci? îi spusese Mordoc pe unde umblase Ithan în acea dimineaţă? Ruhn se întoarse spre Harpie şi spuse:

- Dar de ce Hei eşti *tu* aici?

Buzele subţiri ale Harpiei se lăbărţară într-un zâmbet grotesc. îşi întinse mâna palidă spre umărul musculos al lui Ithan şi zise:

- Am vrut să văd atracţiile.

Fără să se uite la ea, lupul îi prinse degetele şi strânse suficient de tare încât să arate că putea frânge oase, dacă voia. Se întoarse apoi încetişor, cu o privire aprinsă de ură:

- Poţi să priveşti, dar n-ai voie să atingi.
- Dacă strici, cumperi!
gânguri Harpia, fluturându-şi degetele.
îi plăcea - ascuţimea durerii. Ithan îşi arătă colţii - un rânjet animalic. Căţelandrul avea tupeu, Ruhn trebuia să aprecieze asta. Ithan îşi ridică din nou ochii la televizor şi zise:
- Pas.
Harpia se zbârli, iar Ruhn spuse:

- E prea tânăr pentru tine.
- Dar tu? zâmbi ea ascuţit.

Ruhn se rezemă de spătarul scaunului şi luă o gură din paharul lui cu whisky.

- Eu sunt logodit. Nu fut străini.

Căprioara împărţi cărţile cu o precizie plină de graţie.

- în afară de fauni, desigur.

Ruhn îşi păstră masca împietrită. De unde ştia de femeia aceea, de la

petrecere? întâlni privirea aurie a Căprioarei. Era perechea perfectă pentru Baros, atât în ceea ce privea frumuseţea, cât şi temperamentul. în acea primăvară nu fusese la Summit, slavă zeilor! Harpia fusese însă prezentă, dar Ruhn reuşise să o evite. Căprioara îşi luă cărţile, fără să-şi mute privirea de la el.

- Mă întreb dacă sora mea va afla despre asta.
- E un soi de confruntare?

Ruhn îşi făcu cărţile evantai. Era o mână decentă - nu grozavă, dar avusese şi cărţi mai proaste.
Căprioara îşi coborî pentru o clipă privirea la cărţile ei şi apoi se întoarse la Ruhn. Cel mai probabil, acea femeie o ucisese pe Sofie Renast. în jurul gâtului îi lucea un colan de argint. Ca şi cum ea ar fi înfrânt şi ucis atât de mulţi rebeli încât săgeţile nu i-ar fi avut loc pe guler. Oare colierul

devenea mai lung cu fiecare moarte? Oare avea şi a lui să fie marcată astfel?

- Tatăl tău mi-a sugerat că ar trebui să ne întâlnim, zise Căprioara. Eu am fost de acord.

Ruhn bănuia că tatăl lui nu-i oferise Căprioarei adresa doar pentru a avea el un alibi, ci şi pentru a-l avertiza să se ferească dracului de necazuri.

Ithan îşi ridică la rândul lui cărţile, le cercetă şi înjură.

Harpia şi le analiză şi ea pe ale ei, fără să scoată un cuvânt.
Jocul începu, Căprioara şi Ruhn privindu-se în continuare în ochi. Căprioara era Luna întrupată, cu părul ei strâns într- un coc ridicat şi trăsăturile regale ale gâtului şi maxilarului. La fel senină ca luna. Pentru a completa tabloul, mai avea nevoie doar de o haită de copoi alături şi...
îi avea. Spurcii ei.

Cum de reuşise cineva atât de tânăr să se înalţe în rang atât de repede şi să capete o asemenea notorietate şi atâta putere? Nu era de mirare că lăsa în urma ei o dâră de sânge.

- Ai grijă! cârâi Harpia» cu zâmbetul acela al ei uleios. Barosul nu împarte.

Buzele Căprioarei se arcuiră într-un zâmbet.

- Nu, nu împarte.
- Aşa cum a spus şi Ithan, zise Ruhn cu glas tărăgănat, pas.

Harpia mârâi, însă Căprioara îşi păstră zâmbetul pe buze.

- Unde este faimoasa ta sabie, Prinţule?

Era la Bryce. în Cantonul Oaselor.

- Am lăsat-o acasă de dimineaţă, răspunse Ruhn.

- Am auzit că ţi-ai petrecut noaptea acasă la sora ta.

Ruhn ridică din umeri. Voia oare doar să îl scoată din sărite? Sau ştia ceva?

- Nu ştiam că ai autoritatea de a-i şicana pe liderii Aux din oraşul acesta.
- Autoritatea Asterilor se exercită asupra tuturor. Inclusiv asupra Prinţilor Născuţi din Stele.
Ruhn îi făcu semn barmanului să-i mai aducă un pahar de whisky.
- Atunci vrei doar să arăţi că eşti mai bazată decât mine?

Ruhn îşi rezemă braţul de spătarul scaunului, cu evantaiul
cărţilor într-o mână.

- Dacă vrei să conduci Auxiliarul cât eşti în oraş, chiar te rog! Mi-ar prinde bine o vacanţă.

Harpia îşi dezveli dinţii.

- Cineva ar trebui să-ţi smulgă limba aia din gură. Asterii te-ar arde pe rug pentru asemenea neobrăzare.

Ithan trase o carte şi zise uşurel:

- Aveţi ceva tupeu să veniţi în oraşul nostru şi să faceţi scandal.
Căprioara îi replică cu acelaşi calm:
- Şi tu ai tupeu să pofteşti la femeia pe care a iubit-o fratele tău.
Ruhn clipi.
Ochii lui Ithan se întunecară, ameninţători.
- Mănânci rahat.
- Oare? comentă Căprioara, trăgând şi ea o carte. Desigur, cum vizita mea va implica, cel mai

probabil, să o întâlnesc pe prinţesă, i-am cercetat trecutul. Am dat de un lanţ interesant de mesaje între voi doi.
Ruhn îi mulţumi barmanului care se retrase imediat ce-i lăsă băutura, şi apoi îi vorbi lui Ithan mental: încearcă să te zgândăre. Ignor-o.
Ithan nu răspunse. îi zise însă Căprioarei, cu glas ascuţit:
- Bryce este prietena mea.

Căprioara mai trase o carte.

- Ani întregi de dor, ani şi ani de vinovăţie şi ruşine pentru că simţea ceea ce simte şi acum, pentru că îşi ura fratele de fiecare dată când vorbea despre domnişoara Quinlan, pentru că şi-a dorit dintotdeauna să fi fost *el* cel care s-o ii cunoscut primul...

- Taci! mârâi Ithan, zdruncinând paharele de

pe masă - întrupare a sălbăticiei unui lup.
Căprioara continuă, neimpresionată:
- Iubind-o, dorind-o de pe margine. Aşteptând să vină ziua în care ea avea să-şi dea seama că *el* era predestinat să-i fie pereche. Dându-şi tot sufleţelul pe terenul de sunball, sperând ca ea să-l bage în sfârşit în seamă. Dar apoi fratele mai mare moare.
Ithan păli.

Expresia de pe chipul Căprioarei deveni rece şi zeflemitoare.

- Acum se urăşte mai mult ca oricând. Nu doar pentru că şi-a pierdut fratele, pentru că nu i-a fost alături, ci, mai ales, pentru gândul acela trădător pe care l-a avut atunci când a aflat vestea. Drumul spre inima lui Bryce Quinlan era din acel moment liber. Am nimerit partea asta?

- Taci dracului din gură! strigă Ithan, şi Harpia râse.
Liniştește-te$_y$ îl avertiză Ruhn.
- Sec, anunţă Căprioara.
Cu mintea vraişte, Ruhn lăsă jos cărţile. Harpia le arătă şi ea pe ale ei. Bun. O bătuse. Apoi Căprioara îşi răsfiră cu graţie cărţile. O mână câştigătoare. îl bătuse pe Ruhn la mustaţă. Ithan nu se mai deranja să îşi arate cărţile. Le arătase deja, îşi dădu Ruhn seama.

Căprioara îi zâmbi din nou lui Ithan.

- Voi, cei din Valbara, sunteţi atât de uşor de îngenuncheat.
- Du-te dracului!

Căprioara se ridică, adunându-şi cărţile.

- Ei bine, a fost încântător de plicticos.

Harpia se ridică şi ea. Avea gheare negre în locul unghiilor.

- Să sperăm că fut mai bine decât joacă pocher.

- Sunt sigur că se găsesc Secerători care ar fi dispuşi să-şi calce pe mândrie şi să te fută pe tine, gânguri Ruhn.

Căprioara chicoti, alegându-se cu o privire urâtă din partea Harpiei, pe care metamorful căprioară o ignoră. Harpia şuieră la Ruhn:

- Nu accept să fiu insultată, prinţişorule.
- Ieşi dracului afară din barul meu, mârâi Ruhn încetişor.

Harpia îşi deschise pliscul, dar Căprioara interveni:
- Sunt sigură că ne vom revedea curând.
Harpia înţelese că era o comandă ca să plece, aşa că ieşi val- vârtej în mijlocul străzii însorite. Afară, unde, cumva viaţa mergea mai departe. Căprioara se opri însă în prag. îi aruncă lui Ruhn o privire peste umăr, colierul ei de argint lucind în lumina soarelui care se cernea înăuntru. Ochii i se

aprinseră de un foc demonic.

- Transmite-i Prinţului Cormac toată dragostea mea, spuse Căprioara.

Bryce era gata-gata să-l sune pe Regele Toamnei în clipa în care uşa de la apartament se deschise. înţelese că arăta mult mai rău decât fratele ei şi decât Ithan, pentru că amândoi îi cerură imediat să spună ce i s-a întâmplat.

Hunt, care servea un pahar de whisky în bucătărie, zise:

- Emile şi Sofie nu sunt în Cantonul Oaselor. Dar am aflat nişte chestii teribile. Aţi face bine să luaţi loc.

Bryce se repezi imediat la fratele ei şi îl cercetă pe toate părţile, de la urechile cu cercei, până la tatuajele de pe braţe şi ghetele mortale. Nu avea nici un fir de păr nelalocul lui, deşi pielea îi era cenuşie. Ithan

nu-i dădu ocazia de a-l inspecta şi pe el pentru că se duse la frigider, de unde îşi luă o bere.

- Sunteţi bine? îl întrebă Bryce pe Ruhn, care se încrunta la praful şi sângele de care era acoperită, rana de pe spate fiind din fericire vindecată, deşi încă o ustura.

Tharion grăi, de la locul lui de pe canapea, cu picioarele rezemate de măsuţa de cafea:

- Toată lumea e în viaţă, Picioruşe. Acum hai să ne aşezăm cu toţii roată ca o familie de rebeli ce suntem şi să povestim fiecare ce Hei s-a petrecut!

Bryce înghiţi un nod.

- Bine. Da... sigur. îşi îndreptă din nou privirea spre Ruhn şi ochii fratelui ei se îmblânziră. M-ai speriat îngrozitor!

- Nu am putut răspunde la telefon.

Bryce nu-şi mai lăsă timp de gândire şi îşi strânse cu

putere fratele în braţe. După câteva secunde, o îmbrăţişă şi el. Bryce ar fi putut să jure că îl simţise tremurând de uşurare. Lui Hunt îi vibră telefonul şi Bryce îi dădu drumul lui Ruhn.

- Celestina vrea să fiu la Comitium pentru primirea lui Ephraim. îşi vrea toţi triarii acolo.

- Ah, Ephraim a ajuns deja! zise Ithan şi se aruncă pe canapea. Am aflat pe pielea noastră.

- L-aţi văzut? întrebă Bryce.
- I-am văzut pe acoliţii lui, răspunse Ithan, fără să se uite la ea. Am jucat pocher cu toţii şi toate cele.

Bryce se răsuci spre Ruhn. Fratele ei dădu din cap cu seriozitate:

- Căprioara şi Harpia şi-au făcut apariţia în barul în care ne retrăseserăm. Nu-mi dau seama dacă a fost o coincidenţă sau din cauza lui Mordoc, care a

amuşinat aleea pe care Cormac s- a întâlnit cu omul lui. Oricum, nu a fost... plăcut.

- Au aflat? întrebă Hunt, cu fulgere în priviri. Despre tine? Despre noi?

- N-am idee! răspunse Ruhn, jucându-se cu cercelul din buză. Cred însă că am fi fost morţi dacă ar fi aflat.

Hunt răsuflă uşurat.

- Da, aşa este. V-ar fi luat deja pentru interogatorii.

- Căprioara este un monstru! zise Ithan şi dădu drumul la televizor. Şi ea, şi Harpia.
- Aş fi putut să-ţi spun şi eu asta, comentă Hunt. îngerul îşi dădu berea pe gât şi se îndreptă spre Bryce, care stătea dinaintea mesei de sticlă din sufragerie. Bryce nu-l opri pe Hunt atunci când îi cuprinse obrajii în palme şi o sărută. Un sărut delicat, care era însă o promisiune.

- Amânăm? murmură îngerul.
Uitase. Cina şi hotelul...
Bryce se încruntă cu tristeţe.
- Amânăm.
Hunt chicoti, apoi îi zise cu seriozitate:
- Ai grijă de tine! Mă întorc cât de repede pot. Să nu pleci în căutarea puştiului fără mine.
îngerul îi sărută fruntea şi apoi părăsi apartamentul.

Bryce se rugă în gând lui Urd şi Cthonei să îl protejeze.

- Mă bucur că voi doi aţi lămurit în sfârşit lucrurile! îi spuse Tharion, de pe canapea.

Bryce îi arătă degetul mijlociu. Ruhn o mirosi însă şi zise:

- Ai... un miros diferit.
- Miroase a apa Istrosului, observă Ithan.
- Nu, este...

Ruhn ridică din sprâncene şi îşi scărpină partea tunsă scurt a cefei.

- Nu pot explica.
- Nu mă mai mirosi, Ruhn!

Bryce se aşeză lângă Tharion, pe canapea.

- E dubios. Şi acum, să depănăm poveşti?

CAPITOLUL 34

- Cum arăt? îi şopti Celestina lui Hunt.

Se aflau în biroul ei personal. Isaiah stătea de cealaltă parte a ei, Naomi

la stânga lui, iar Baxian la dreapta lui Hunt. Baxian îşi plecase doar fruntea uşor, atunci când Hunt îşi făcuse apariţia.

în zborul către Comitium, Hunt avusese timp să se liniştească, să îşi tempereze fărâmele de furie şi uimirea în faţa a ceea ce el şi Bryce putuseră să facă. A ceea ce aflaseră. Atunci când aterizase, chipul lui îşi recăpătase stoicismul. îşi pusese din nou masca de

Umbra Mortis. Aceasta îl trădă pentru o clipă atunci când privirea i se opri asupra lui Pollux, care se afla la un pas de Naomi. Rânjind cu o încântare animalică.
Era o reuniune demnă de Hei. Căprioara şi Barosul - din nou împreună. Cui îi mai păsa de Harpie şi de Copoi? Lucrurile se învârtiseră întotdeauna în jurul lui Pollux şi al Lidiei, în jurul sufletelor lor negre, îngemănate - şi atât. Slavă

zeilor că Şoimul rămăsese în Pangera!

- Arăţi ca o femeie pe cale să accepte o împerechere aranjată, îi şopti Hunt Celestinei.

Hunt era uimit că putuse rosti cuvintele cu atâta lejeritate, având în vedere felul în care decursese dimineaţa lui.

Arhanghelul, îmbrăcată în roz pal, cu aur la urechi şi în jurul încheieturilor, îi aruncă un zâmbet trist, care spunea: *Ce poţi face?*

- Dar eşti frumoasă, adăugă Hunt, fără să vrea. Zâmbetul îi deveni mai blând, reflectându-i-se în ochii
căprui.
- Mulţumesc. Şi îţi mulţumesc că ai venit în ziua ta liberă.
Celestina îi strânse mâna cu degete în mod surprinzător asudate. Era cu adevărat agitată.
în josul holului, uşile de la lift se închiseră cu zgomot.
Celestina îl strânse cu

putere pe Hunt şi apoi îi dădu drumul. îngerul ar fi putut să jure că îi tremurau mâinile.

- Nici o problemă, zise el. Voi fi aici întreaga noapte. Dacă vrei să pleci, fa-mi doar semn - joacă-te cu cercelul, poate - şi voi inventa o scuză.

Celestina îi zâmbi şi îşi îndreptă umerii.

- Eşti un bărbat bun, Hunt.

îngerul nu era prea sigur de asta. Nu era prea sigur

că nu rostise acele cuvinte doar pentru ca, în cazul în care Baxian sau Căprioara ori oricine altcineva ar fi bătut apropouri la el şi la Quinlan, Celestina să îl creadă pe el, şi nu pe ei. îi mulţumi însă, oricum.
întâlnirea dintre Ephraim şi Celestina fu băţoasă şi stânjenitoare, aşa cum se şi aşteptase Hunt.
Ephraim era chipeş, aşa cum erau cei mai mulţi dintre Arhangheli: păr negru, tuns scurt,

militărește, piele de un maroniu deschis, care radia sănătate şi vitalitate, şi ochi negri, care se opreau asupra fiecărei persoane în parte, ca aceia ai unui soldat aflat pe câmpul de luptă.
Zâmbi însă cu sinceritate atunci când Celestina păşi spre el, cu braţele întinse.
- Prietenul meu! spuse ea, ridicându-şi privirea spre faţa lui, de parcă atunci l-ar fi văzut pentru prima oară.

Ephraim zâmbi, cu dantura lui albă, impecabilă.

- Perechea mea.

Celestina îşi lăsă capul într-o parte chiar în clipa în care Ephraim se apleca să-i sărute obrazul, buzele lui lipindu-se în schimb de capul Arhanghelului.

Celestina tresări, dându-şi seama de nepotrivire şi de faptul că lumea îi urmărea...

Isaiah, slavă zeilor, păşi în faţă, cu pumnul în dreptul inimii.

- înălţime, vă urăm bun venit, vouă şi triariilor voştri!

Ephraim îi adusese cu el doar pe triarii lui Sandriel, îşi dădu
Hunt seama. îşi lăsase oamenii în Pangera, alături de Şoim.

Ephraim se redresa după sărutul stânjenitor şi îşi strânse aripile orbitor de albe în lungul trupului puternic.

- îţi mulţumesc pentru primire, comandante Tiberian. Sper că triarii tăi

îi vor întâmpina pe ai mei
cu aceeaşi căldură pe care
mi-ai arătat-o tu.
Hunt îşi îndreptă în cele
din urmă privirea spre
Căprioară, care stătea la
câţiva paşi în spatele lui
Ephraim, apoi spre Pollux,
care o urmărea cu ochi de
prădător. Ochii aurii ai
Căprioarei ardeau,
concentraţi doar asupra
iubitului ei. De parcă ar fi
aşteptat doar clipa în care
să-l călărească.

- Iac! murmură Naomi, iar Hunt îşi ascunse zâmbetul. Celestina părea să nu-şi găsească cuvintele, aşa că Hunt
o cruţă şi zise:
- Vă vom trata triarii ca pe nişte fraţi şi surori.
Harpia rânji la auzul ultimului cuvânt. Fulgerul lui Hunt scânteie în răspuns.
- Atâta vreme cât vor rămâne aici.

Atâta vreme cât vă voi lăsa eu să trăiţi, psihopaţi nenorociţi!
Harpia îşi arătă colţii.
Celestina îşi revenise suficient încât să spună:
- Alianţa lor va fi doar unul dintre rezultatele de succes ale împerecherii noastre.
Ephraim îşi exprimă acordul, privirea alunecându-i din nou asupra perechii lui. în ochii bărbatului se citea

aprobarea. Celestina însă...
Avea un nod în gât.
Ea fusese cu alţi bărbaţi,
nu-i aşa? Hunt îşi zise că,
de fapt, nici nu ştia dacă
preferă bărbaţii. Oare
Asterii ţinuseră cont de
asta? Le-ar fi păsat care
erau preferinţele ei sau ce
experienţă avea înainte să
o arunce în pat cu
Ephraim?
Baxian le privea cu atenţie
pe Harpie şi pe Căprioară,
rece şi calculat. Nu părea
deloc încântat să le vadă.

- Am pregătit nişte gustări! spuse Celestina, şi arătă spre mesele de lângă peretele de sticlă. Haideţi să închinăm un pahar în cinstea fericitului eveniment!
Bryce tocmai termina de povestit lui Ruhn şi Ithan ce se petrecuse în Cantonul Oaselor - amândoi arătând la fel de rău pe cât arătase şi Tharion când aflase adevărul despre soarta morţilor - când cineva ciocăni la uşă.

- Deci Connor..., începu Ithan, frecându-şi faţa. El... îi vor trece sufletul prin Poartă pentru a-l transforma în prima-lumină? în lumina-secundă? în fine.

Bryce îşi ridică mâinile.

- Se pare că vor aştepta până când ne vom face cu toţii pulbere, până când chiar şi urmaşii noştri îl vor uita. Deşi, având în vedere cât de tare l-am scos din sărite pe Regele din Adâncuri, am impresia că s-ar

putea să-l mute pe Connor în capul listei.

- Trebuie să aflu, zise Ithan. La dracu! *Trebuie* să aflu.

Bryce simţi o usturime în gât.

- Şi eu. Vom încerca să aflăm.

- Dar ce putem face pentru a-l ajuta? Pentru a-i ajuta şi pe ceilalţi? întrebă Tharion.

Se lăsă tăcerea. Se auzi un nou ciocănit în uşă şi Bryce oftă.

- îi vom da noi de cap cumva.
Ruhn se juca cu unul dintre cerceii lui din urechea stângă.
- Există cineva căruia ar trebui... să îi spunem?
Bryce descuie uşa.
- Asterii ştiu fără urmă de îndoială. Şi nu le pasă. Vor spune că este datoria noastră civică să dăm înapoi energie.
Ithan îşi scutură capul, cu privirea pierdută pe fereastră.

- Trebuie să ne gândim bine înainte, zise Ruhn. Oare Prinţul Gheenei v-a împins să mergeţi în Cantonul Oaselor trimiţându-i pe acei Secerători? Sau prin faptul că i-a pus să vă dea de gândit că Emile şi Sofie s-ar putea ascunde acolo? De ce? Pentru a vă activa puterile unite prin trucul acela cu Poarta? Nu avea cum să ştie că asta se va întâmpla. Trebuie să ne gândim cum vor reacţiona

Asterii dacă vor să păstreze acest adevăr ascuns. Şi să ne gândim la ce vor face dacă chiar îi vom găsi şi îi vom ascunde pe Emile şi pe Sofie.

- Vom plănui totul, zise Bryce şi deschise în cele din urmă uşa.

O mână i se înfipse în gât, tăindu-i respiraţia.

- Curvă nenorocită! şuieră Sabine Fendyr.

Ruhn ar fi trebuit să se întrebe cine avea nevoie să bată la uşă. Dar el fusese

atât de concentrat asupra adevărului pe care Bryce îl descoperise despre vieţile lor - de acum şi de apoi - încât o lăsase pe sora lui să deschidă, fără să verifice mai întâi despre cine era vorba.
Sabine o aruncă pe Bryce în celălalt colţ al camerei cu atâta putere încât Bryce se izbi de canapeaua uriaşă, mutând-o din loc. într-o clipă, Ruhn fu în picioare, cu pistolul îndreptat spre Alfa. în

spatele lui, Tharion o ajută pe Bryce să se ridice. Ochii lui Sabine rămaseră fixaţi asupra lui Bryce.

- Ce joc e ăsta, *Prinţesei**

Titlul acela era cu siguranţă singurul lucru care o împiedicase pe Sabine să îi sfâşie beregata.

Ithan se trase lângă Ruhn, cu privirea arzându-i:

- Despre ce Hei vorbeşti?

Sabine se crispă, dar nu-şi mută atenţia de la Bryce.

- Pur şi simplu nu poţi să stai departe de afacerile lupilor, nu-i aşa?
- Afacerile lupilor? spuse Bryce rece.
Sabine arătă cu gheara spre Ithan.
- A fost exilat. Şi, cu toate acestea, tu ai decis să-l primeşti la tine. Fără îndoială, este parte din planul tău de a-mi fura dreptul din naştere.
- Aşa că lupul cel mare şi rău a bătut atâta cale ca să ţipe la mine?

- Lupul mare şi rău a bătut atâta cale, şuieră Sabine, ca să-ţi aducă aminte că, indiferent de ceea ce a spus tatăl meu, *tu* nu eşti un lup. Mârâi apoi spre Ithan: Şi nici el nu este. Aşa că nu te mai băga dracului în afacerile lupilor!

Ithan dădu drumul unui urlet, care părea însă înţesat de durere.

- Dacă vrei să discutăm, Sabine, atunci ia dracului

loc şi hai să discutăm ca adulţii, se răsti Ruhn.
Ruhn băgă de seamă cu coada ochiului că Bryce scria un mesaj pe telefon.
Ithan îşi îndreptă umerii.
- Nu este vina lui Bryce. Perry m-a lăsat aici.
- Perry este o proastă! scuipă Sabine.
Bryce îşi lăsă capul într-o parte.
- Ce, mai exact, te deranjează, Sabine?

Glasul ei rece ca gheaţa... La dracu! Suna exact ca al tatălui lor.

- Bryce nu are nimic de-a face cu mine şi cu tine, Sabine. Las-o în pace! spuse Ithan.

Sabine se întoarse spre el, zbârlită:

- Eşti o ruşine şi un trădător, Holstrom! Nu ai coloană vertebrală dacă aceasta este compania pe care ţi-o alegi! Fratelui tău i-ar fi ruşine cu tine.

Ithan îşi pierdu cumpătul:

- Fratele meu mi-ar spune să îţi zic pa şi la revedere!
Glasul lui Sabine răsună ca o comandă:
- Poate că eşti exilat, dar încă îmi dai socoteală *miel*
Ithan se cutremură, dar refuză să dea înapoi.
Tharion făcu un pas în faţă.
- Dacă vrei să te lupţi cu Holstrom, Sabine, fa-o! Voi fi martor.
Ithan avea să piardă. Sabine avea să-l lase fără vreo şansă de a-şi mai reveni vreodată. Ithan avea

să ajungă alături de -
fratele lui, mâncare pentru
Regele din Adâncuri şi
pentru Poarta Morţilor.
Ruhn îşi adună puterile şi
îşi dădu seama că nu avea
nici o idee ce să facă.
Celestina ar fi trebuit să
servească o băutură tare în
locul acelui vin rose. Hunt
nu era nici pe departe
destul de beat încât să îşi
poată păstra zâmbetul într-
o cameră plină cu duşmanii
lui, sau să stea şi să
privească doi îngeri care

nu aveau nimic în comun unul cu celălalt încercând să facă să funcţioneze o împerechere aranjată. Aveau să fie în mod oficial o pereche abia după petrecerea care urma să aibă loc luna viitoare, dar traiul lor împreună începuse deja.
Lângă el, în uşa de la veranda care dădea în biroul personal al Celestinei, Isaiah îşi dădu pe gât paharul de vin şi mormăi:

- Ce porcărie!
- Imi pare rău pentru ea, zise Naomi, care stătea de cealaltă parte a lui Isaiah.

Hunt mormăi aprobator, urmărindu-i pe Celestina şi pe Ephraim încercând să poarte o conversaţie de cealaltă parte a încăperii. în dosul lor, Harpia părea încântată să rânjească la Hunt întreaga noapte. Baxian dădea târcoale în uşa de la sală. Pollux şi Lidia conversau, cu

capetele plecate, în apropierea Harpiei.
Naomi îi urmări privirea.
- Sunt o pereche înfricoşătoare.
- Da, chicoti Hunt.
îi vibră telefonul şi Hunt şi-l scoase din buzunar, ca să citească mesajul pe care îl primise de la *Bryce Campioană la Supt*
Hunt râse şi se grăbi să schimbe ecranul, în timp ce Isaiah trăgea cu ochiul peste umărul lui.

- Presupun că nu tu ai trecut-o aşa în telefon.
- Nu, şuieră Hunt.

Avea s-o înveţe el minte pentru asta. După ce avea s-o facă în sfârşit a lui. Nu uitase unde ar fi trebuit să fie de fapt chiar în acea clipă. Nu uitase că făcuse rezervări pentru cină şi hotel, pe care fusese nevoit să le anuleze ca să ia parte la acest rahat jenant. Hunt îi explică lui Isaiah:

- E o glumă stupidă pe care o avem noi.

- O glumă?

în ochii lui Isaiah se citea încântarea şi îngerul îi arse una pe spate, prieteneşte.

- Mă bucur pentru tine.

Hunt zâmbi în sinea lui şi deschise mesajul de la Bryce, încercând să nu se uite la porecla pe care şi-o trecuse în telefonul lui şi la cât de conform realităţii era.

- Mersi!

Zâmbetul îi pieri însă atunci când citi mesajul.

Sabine aici.

Inima îi bătu mai tare.
Isaiah citi şi el mesajul şi îi zise:
- Du-te!
- Cum rămâne cu asta?
Hunt îşi plecă fruntea spre Celestina şi Ephraim.
- Du-te! îl grăbi Isaiah. Ai nevoie de întăriri?
Nu ar fi trebuit să plece. Dar mesajul lui Bryce era atât de vag şi... rahat.
- Tu nu poţi veni cu mine. Am atrage atenţia.
Hunt o căută din ochi pe Naomi» dar ea o luase spre

bufet. Dacă s-ar fi dus după ea, ar fi atras atenţia tuturor. îngerul cercetă sala.
Baxian îl privea fix în ochi. îi citise tensiunea din privire, din trup. Nenorocitul. Acum cineva avea să ştie dacă pleca...
Isaiah înţelesese şi el.
- Mă ocup eu de asta, îi murmură prietenul lui şi o luă spre îngerul cu aripi negre.

Isaiah îi spuse ceva lui Baxian, şi amândoi îşi întoarseră spatele la Hunt. Profitând de ocazie, Hunt făcu un pas în spate, apoi încă unul, pierzându-se în umbra verandei. Se mişcă încetişor până când ajunse la marginea balconului. însă, chiar înainte de a păşi în gol, aruncându-se în noapte, surprinse privirea Celestinei, îndreptată asupra lui.

Dezamăgirea şi nemulţumirea îi întunecau ochii

.CAPITOLUL 35

Bryce se blestemă în gând pentru că deschisese uşa. Pentru că lăsase lupul să intre. Pentru că lăsase lucrurile să ajungă până în acel punct: Ithan şi Sabine, gata să înroşească apartamentul de sânge. De sângele lui Ithan.

Lui Bryce i se uscase cerul gurii. Gândeşte. *Gândeşte.*

Ruhn îşi îndreptă imediat privirea spre ea, dar nu veni cu nici o idee strălucită.
Sabine mârâi la Ithan:
- Fratele tău îşi cunoştea locul. Era mulţumit să fie Secundul Danikăi. Tu nu eşti nici pe jumătate la fel de inteligent pe cât a fost el.
Ithan nu se dădu în lături din faţa lui Sabine.
- Poate că nu sunt la fel de inteligent precum Connor, dar măcar eu nu

am fost atât de prost încât să mă culc cu Mordoc.
Sabine se opri în loc.
- Tacă-ţi gura, băiete!
Ithan râse, rece şi amorf. Bryce nu îl auzise niciodată scoţând un astfel de sunet.
- La ultima vizită nu am reuşit să aflăm: a fost o împerechere aranjată sau o hotărâre luată la beţie? Mordoc... căpitanul Căprioarei?
- Am să-ţi sfâşii beregata! urlă Sabine şi făcu un pas în faţă.

Bryce observă imediat unda de mirare. îndoiala. Lupul o scosese uşor din joc cu acea pasă.

Ithan nu îşi coborî privirea nici de această dată.

- E aici, în oraş. Ai de gând să te întâlneşti cu el? Să îl duci la Docul Negru, ca să-şi ia rămas-bun de la fiica lui?

Bryce simţi un gol în stomac, dar îşi păstră o expresie neutră. Danika nu îi spusese niciodată.

Danika pretinsese mereu că tatăl ei era...
Un bărbat pe care nu merita să îl cunoşti şi de care nu merita să îţi aduci aminte.
Bryce bănuise că era vorba despre un lup lipsit de importanţă, un bărbat prea slab pentru a-i păstra viu interesul lui Sabine şi că din această cauză Sabine nu o lăsase pe Danika să îl cunoască. Chiar şi după ce aflase adevărul despre tatăl lui Bryce, Danika nu îi

spusese niciodată cine era al ei. Gândul acesta o otrăvea.

- Ştiu ce încerci să faci, Holstrom! rosti Sabine. Şi n-o să-şi meargă.

Ithan îşi încordă pieptul lat. Bryce văzuse aceeaşi intensitate pe terenul de sunball, atunci când acesta îşi înfrunta adversarii. Ithan era cel care ieşea învingător de obicei. Şi era întotdeauna cel care câştiga, dacă unul dintre

colegii lui de echipă i se alătura.
Aşa că Bryce făcu un pas în faţă şi îi aruncă lui Sabine:
- Danika a fost o rebelă?
Sabine îşi întoarse imediat capul spre ea.
- Poftim?
Bryce îşi păstră poziţia dreaptă, cu fruntea ridicată. Îşi reaminti că acum era deasupra lui Sabine în ceea ce priveşte poziţia şi puterea.
- A avut Danika legături cu rebelii din Ophion?

Sabine se trase în spate.
Un singur pas.
- De ce m-ai întreba aşa ceva?
Ithan ignoră întrebarea şi contră:
- Din cauza lui Mordoc?
Era atât de dezgustată de el încât s- a hotărât să îi ajute pe rebeli ca să îi facă în ciudă?
Bryce o încolţi din celălalt unghi:
- Poate că i-a ajutat şi pentru că era dezgustată de tine.

Sabine se retrase cu încă un pas. Prădătorul devenea pradă.

- Sunteţi amândoi nebuni!

- Serios? întrebă Bryce, gata să încerce ceva, la nimereală. Nu eu sunt cea care a alergat până aici ca să se asigure că Bryce şi Ithan nu pun la cale un soi de complot.

Sabine se crispă. Bryce insistă, fără să-şi ascundă încântarea:

- Asta e temerea ta, nu-i aşa? Că îmi voi folosi titlul

şmecher de prinţesă ca să îl ajut pe Holstrom să te înlocuiască? Adică, deocamdată nu ai alt moştenitor în afară de Amelie. Iar Ithan este la fel de dominant precum ea. Dar nu cred că Bârlogul o place pe Amelie - şi nici pe tine nu te plac, de altfel - la fel de tare pe cât îl iubeşte pe Ithan.

Ithan clipi uluit la Bryce. Bryce îi zâmbi însă lui Sabine, care mârâi la ea cu chipul împietrit:

- *Nu te amesteca în afacerile lupilor*.
Bryce continuă, zeflemitor:
- Mă întreb cât de dificil ar fi să îl conving pe Primul şi Bârlogul că Ithan înseamnă un viitor strălucit pentru lupii din Valbara...
- Bryce! o avertiză Ithan.
Oare el chiar nu se gândise niciodată la asta?
Lui Sabine îi alunecă mâna la spate, dar Ruhn îşi aţinti imediat pistolul spre ea.

- Nup, zise fratele lui Bryce, zâmbind diavoleşte. Nu prea cred.

Prin cameră se răspândi o undă electrică familiară, înainte ca glasul lui Hunt să răsune:

- Nici eu.

îngerul îşi făcu apariţia în uşă. Lui Bryce i se înmuiară picioarele de uşurare când îl văzu păşind în apartament, cu pistolul aţintit spre capul lui Sabine.

- Ai să pleci şi n-ai să ne mai deranjezi dracului niciodată!
- Daţi-mi voie să vă ofer un sfat, şuieră Sabine. Dacă vă încurcaţi cu Mordoc, vă veţi alege fix cu ceea ce meritaţi. întrebaţi-l despre Danika şi veţi vedea de ce este în stare ca să scoată informaţii de la voi.
- Ieşi, Sabine! strigă Ithan, arătându-şi colţii.
- Nu-mi dai tu mie ordine.

Lupii se priviră în ochi: unul tânăr şi cu inima frântă, cealaltă în putere şi fără inimă. Ar fi putut cineva ca Ithan să câştige, dacă şi-ar fi dorit, într-o bătălie pentru supremaţie? în acea clipă, în apartament îşi făcu apariţia o nouă figură, din spatele lui Hunt.
Baxian. îngerul-metamorf îşi scosese pistolul, pe care îl ţinea aţintit spre picioarele lui Sabine, gata

să o imobilizeze, dacă ar fi
încercat să fugă.
Unda de uimire pe care
Bryce o citi pe chipul lui
Hunt îi spuse că nu era
vorba despre o apariţie
planificată.
Sabine se întoarse
încetişor. în ochi i se citea
faptul că îl recunoaşte. Şi
că îi este teamă, poate.
- Bună, Sabine! rânji
Baxian animalic.
Sabine fierbea de furie.

- Sunteţi cu toţii morţi! şuieră ea, apoi părăsi apartamentul val vârtej.
- Eşti bine? o întrebă Hunt pe Bryce, cercetând-o din cap până în picioare. Roşeaţa din jurul gâtului ei pălea sub privirea lui.
Bryce se încruntă:
- Nu ţineam să fiu izbită de canapea astăzi.
Baxian, care stătea încă în uşă, îşi înăbuşi chicotitul. Hunt se întoarse spre el, cu fulgerele în mână.

- Nu ai nimic mai bun de făcut cu timpul tău decât să mă urmăreşti pe mine peste tot?
- Mi s-a părut că este o urgenţă! îi aruncă Baxian. M-am gândit că ai putea avea nevoie de ajutor. Mai ales după vizita pe care ai facut-o în această dimineaţă! zâmbi Baxian rece. M- am temut că te-a urmărit ceva peste Istros.

Hunt îşi încordă aspru maxilarul.

- Şi Isaiah?

- Te referi la încercarea lui penibilă de a-mi distrage atenţia? fornăi Baxian.

Până să apuce Hunt să îi dea replica, Ithan îl întrebă pe Copoi:

- O cunoşti pe Sabine?

Baxian se întunecă la chip.

-Vag.

Având în vedere felul în care reacţionase Sabine, era în mod cert vorba despre ceva mai mult.

Bryce se întoarse însă spre Ithan şi spuse:

- Mordoc este... a fost... Este *tatăl* Danikái?

Ithan îşi coborî privirea în podea.

-Da.

- La dracu! Şi nimeni nu s-a gândit să îmi spună şi mie?

- Eu ştiu doar pentru că a venit în vizită la Bârlog odată, cu un an înainte să te cunoaştem pe tine. Danika a moştenit darul de copoi de la el. Era secretul ei, dar acum... că nu mai e...

- De ce nu mi-a spus?
Bryce îşi frecă cu putere coşul pieptului. Hunt îi apucă mâna şi îşi trecu uşor degetele pe deasupra ei.
- Tu ai vrea ca nemernicul acela să îţi fie tată? o întrebă Hunt.
- Eu am deja un nemernic drept tată! îi răspunse Bryce şi Ruhn mârâi aprobator. Aş fi înţeles.
Hunt îi strânse mâna, reconfortant.

- Nu ştiu de ce nu ţi-a spus.

Ithan se aşează pe canapea şi îşi trecu degetele prin păr.

- Danika avea să devină Alfa pentru mine într-o zi, iar Sabine conducătoarea noastră, a tuturor. Aşa că, dacă ele voiau să păstreze secretul, nu prea aveam de ales.

Asta până când Sabine îl exilase, eliberându-l de aceste restricţii.

- Ai fi putut să o înfrângi pe Sabine acum? întrebă Tharion.
- Aş fi putut să încerc, recunoscu Ithan.

Hunt fluieră. însă Baxian fu cel care spuse:
- Nu ai fi câştigat în seara asta.
- Ţi-am cerut eu părerea, câine? mârâi Ithan.

Hunt se uită atent la cei doi. Era interesant că Ithan îl considera pe Baxian câine şi nu înger. Din câte vedea, pentru un alt

metamorf forma animalieră era cea care prevala.
Baxian mârâi la rândul lui:
- Am zis că nu ai fi câştigat în *seara asta.* Dar, cu altă ocazie, poate peste câţiva ani, probabil că ai avea o şansă, căţelandre!
- Şi tu eşti expert în aşa ceva?
Pe Ithan încă îl mânca pielea. Poate că Baxian era pe cale să i-o scarmene. îngerul îşi strânse aripile în jurul corpului. Era în mod clar gata de bătaie.

Bryce îşi masă tâmplele.

- Dacă aveţi de gând să vă încăieraţi, duceţi-vă la sală sau pe acoperiş. Nu-mi permit să mai pierd şi alte piese de mobilier.

Bryce rostise ultima propoziţie cu o privire încruntată la Ithan.

- Vom trece împreună prin asta, Quinlan, chicoti Hunt. îi vom organiza o ceremonie de rămas-bun ca la carte măsuţei de cafea. Holstrom ar trebui să fie cel care să rostească

epitaful, de vreme ce el a sfarâmat-o.
Lui Hunt îi vibră telefonul şi îngerul văzu că era un mesaj de la Isaiah: *E totul în ordine?*
Hunt îi răspunse: *Da. Acolo?*
E supărată că ai plecat. Nu a zis nimic, dar mi-am putut da seama. Şi Baxian a plecat.
La dracu! *Spune-i că a fost o urgenţă şi că Baxian m-a ajutat*
S-a luat după tine?

Doar ca să mă frece, minţi Hunt.
Bine. Ai grijă.
Ithan se întoarse spre Ruhn:
- Accept propunerea ta.
Hunt ridică din sprâncene.
Bryce întrebă imediat:
- Ce propunere?
Ruhn o măsură pe sora lui şi apoi îi spuse:
- De a veni să locuiască cu mine şi cu băieţii. Din cauza pereţilor tăi ai dracului de subţiri!

Tharion interveni, prefacându-se revoltat:

- Eu credeam că e al meu căţelul!

- Scuze că te *s-exilăm*, Ithan! mormăi Bryce.

Hunt râse, dar Ithan nu. Nici măcar nu se uită la Bryce. Straniu.

- în ordine. Vrei să te baţi mai întâi cu măgarul ăla, sau putem să mergem? îi zise Ruhn lui Ithan, arătând spre Baxian.

Hunt rămase pe poziţii, gata să intervină sau să joace rolul arbitrului. Ithan îl cercetă pe înger cu precizia şi concentrarea unui adet. Baxian îi zâmbi doar, provocându-l parcă. De câte ori nu văzuse Hunt acea expresie pe chipul Copoiului, chiar înainte de a se înfige în cineva? însă, înţelept, Ithan îşi scutură capul.

- Cu altă ocazie.

Trei minute mai târziu, Ithan păşea în hol, alături de Ruhn şi de Tharion, care

trebuia să îi dea din nou raportul reginei lui.

- Ithan! strigă Bryce, până să apuce să plece.

Din bucătărie, Hunt o văzu făcând un pas în hol şi apoi oprindu-se, de parcă s-ar fi gândit mai bine.

- Am făcut o echipă bună.

Din unghiul în care se afla, Hunt nu putea să-i vadă chipul lui Ithan, dar îl auzi murmurând încetişor chiar înainte ca uşile de la lift să se deschidă:

- Da, am făcut!

Zeilor, Hunt ar fi putut să jure că lupul avea un glas trist.
După câteva clipe, Bryce intră înapoi în apartament şi se îndreptă ţintă spre Hunt, cu o faţă de parcă ar fi fost gata să cadă în braţele lui din pricina extenuării. Se opri doar din cauza lui Baxian.
- Te bucuri de privelişte?
Baxian îşi opri cercetarea.
- Drăguţ loc. De ce a venit Sabine încoace?
Bryce îşi cercetă unghiile.

- Era isterică pentru că l-am ţinut pe Ithan la mine, după ce ea l-a abandonat.
- Ştii despre ea şi Mordoc. Nu era tocmai o întrebare.
- *Tu* ştii? îl întrebă Hunt. Baxian ridică din umeri.
- Am petrecut ani de zile în preajma Căprioarei şi a celor ce o slujesc. Am aflat câteva detalii interesante de-a lungul timpului.
- Ce s-a întâmplat atunci când Mordoc a

vizitat-o pe Danika? îl întrebă Bryce.

- Lucrurile nu au mers bine. S-a întors la castelul lui San- driel **şi...** Baxian **i** se adresă lui Hunt: **Îţi** aduci aminte când a mâncat cuplul acela de oameni?

- Ce? întrebă Bryce, glasul înecându-i-se.

- Da, răspunse, aspru, Hunt.

- Asta a fost după ce s-a întors de la Bârlog, explică Baxian. A fost atât de

turbat încât a ucis un cuplu de oameni, pe stradă. A început să o mănânce pe femeie în vreme ce bărbatul era încă în viaţă şi implora îndurare.

- La dracu! Solas arzător! zise Bryce, căutându-i mâna lui Hunt.

- Sabine avea dreptate atunci când v-a spus să vă feriţi de el! le zise Baxian, în drum spre uşă.

- Nu mi-am închipuit niciodată că va ajunge în acest oraş, mormăi Hunt.

- Să sperăm atunci că va pleca curând! încheie Baxian, iară să privească înapoi.
Bryce îşi desprinse mâna din strânsoarea lui Hunt şi zise:
- Tu de ce ai venit aici, Baxian?
îngerul-metamorf se opri în loc.
- Mi s-a părut că Athalar ar avea nevoie de ajutor. Suntem parteneri, până la urmă! rânji el sarcastic, neîndurător. Şi

să îi privesc pe Celestina şi pe Ephraim cum se prefac că sunt interesaţi unul de celălalt era prea dureros, chiar şi pentru mine.
Bryce nu puse însă botul.
- Ai fost şi pe Docul Negru, în dimineaţa aceasta.
- Mă întrebi dacă vă spionez?
- Fie asta, fie încerci cu disperare să faci parte din clubul copiilor mişto.

- Un spion bun ţi-ar spune că greşeşti şi eşti doar paranoică.
- Dar tu... nu eşti un spion bun?
- Greşeşti, nu sunt spion. Eşti doar paranoică.

Bryce îşi dădu ochii peste cap şi Hunt zâmbi în barbă. înainte să închidă uşa după Copoi, Hunt o auzi spunând:

- Te vei potrivi de minune în grupul nostru!
- De ce ai spus chestia aia? o întrebă Hunt pe

Bryce în acea seară, întins lângă ea.
Bryce îşi rezemă capul pe umărul lui Hunt.
- Ce să spun?
- Ce i-ai zis lui Baxian despre potrivit.
- Eşti gelos?
- Eu doar... Hunt oftă. E un bărbat rău.
- Ştiu. Nu te gândi prea mult la ce zic eu, Hunt.
- Nu, nu e vorba despre asta. Doar că... E un bărbat rău. Ştiu asta. Dar nici eu nu am fost mai breaz.

Bryce li mângâie obrazul.

- Tu eşti o persoană bună, Hunt.

Il asigura de asta pentru a câta oară?

- I-am spus Celestinei că îi voi fi alături şi apoi am abando- nat-o. Persoanele bune nu fac asta.

- Ai abandonat-o ca să îţi salvezi perechea de lupul cel mare şi rău.

Hunt îi turti nasul şi se ridică într-o parte cu aripile ca un perete cenuşiu îndărătul lui.

- Nu-mi vine să cred că Mordoc este tatăl Danikăi.
- Nu-mi vine să cred că sufletele noastre sunt preschimbate în alimente! contră Bryce. Nici că spurcii Căprioarei sunt aici. Nici că Regele din Adâncuri este un psihopat. Râsul lui Hunt reverberă în trupul ei.
- O zi grea.
- Ce crezi că s-a întâmplat în Cantonul Oaselor? Cu fulgerul tău, prima-lumină şi toate cele?

- Unde ţi-a fost capul de-ai sărit aşa dinaintea fulgerului?
- A funcţionat, nu-i aşa? Hunt se încruntă.
- Ai văzut cicatricea aceea de pe gâtul lui Baxian? Eu i-am facut-o. Cu fulgerul meu. Cu o lovitură care nu era decât o fracţiune din ce am revărsat asupra Săbiei Stelare.
- Da, da, tu eşti un bărbat dur şi deştept care ştie ce e mai bine şi eu

sunt o femeie impulsivă, ale cărei sentimente o aruncă în necazuri...

- Zeilor, Quinlan!

Bryce îşi rezemă capul într-o mână.

- Deci nu ştiai că poţi face asta? Că poţi lua energie din Poartă, pe care să o transformi apoi în fulger şi toate cele?

- Nu. Nu m-am gândit niciodată că aş putea canaliza ceva în fulgerul meu, până când Prinţul Gheenei nu mi-a sugerat

asta, noaptea trecută. Dar... se leagă: tu ai luat puterea Porţii în această primăvară, iar Sofie Renast, care este Pasărea Tunetului, poate face ceva asemănător, deci... chiar dacă imboldul a venit din partea Prinţului Gheenei, mi s-a părut că ar fi de preferat să încerc, decât să fiu mâncat de viu.

- Te-ai transformat...

Bryce îşi flutură degetele în aer, într-un adevărat zeu al fulgerului.

Hunt îi sărută fruntea şi îşi trecu mâna în lungul şoldului ei.

- Devin puţin isteric atunci când îţi este pusă în pericol viaţa.

Bryce îi sărută vârful nasului.

- Un adevărat alfa-măgar! îşi dădu drumul înapoi pe perne, apoi îşi puse braţele sub cap. Chiar crezi că există un loc de odihnă pentru sufletele noastre? oftă Bryce, cu ochii în tavan. Adică, dacă

murim şi nu mergem în nici unul dintre locurile eterne... ce se întâmplă?

- Devenim fantome?

Bryce se încruntă.

- Nu mă ajuţi.

Hunt chicoti şi îşi puse şi el mâinile sub ceafa. Bryce îşi trecu piciorul peste glezna lui şi rămaseră astfel, tăcuţi, cu ochii în tavan.

După o vreme, Hunt zise:

- Tu ţi-ai dat locul de odihnă din Cantonul Oaselor pentru Danika.

- Având în vedere ce se întâmplă tuturor celor de acolo, mă simt puţin uşurată.

Hunt îi strânse mâna şi, cu degetele trecute printre ale ei, şi- o aşeză deasupra inimii.

- Da. însă, oriunde te vei îndrepta după ce această viaţă va ajunge la capăt, Quinlan, acolo vreau să merg şi eu.

CAPITOLUL 36

Liniştea podului era o binecuvântare după ziua

nebună pe care o avusese Ruhn.

ll luase pe Holstrom acasă la el, unde dăduseră de prietenii săi, Flynn şi Dec, care se înfruptau din cinci cutii cu pizza, doar ei doi. Cel dintâi ridicase din sprânceană când auzise că cel de-al patrulea dormitor din casă - ajuns un morman dezgustător de troace graţie tuturor anilor în care ei aruncaseră acolo tot felul de lucruri înaintea petrecerilor - era de acum

al lui Ithan. **În** acea seară primea canapeaua, iar a doua zi urmau să cureţe toată mizeria din acea cameră. Declan ridicase doar din umeri şi îi aruncase lui Ithan o bere, apoi îşi trăsese laptopul în braţe, probabil ca să mai revizuiască din înregistrări.

Flynn îl măsurase pe lup, dar ridicase şi el din umeri. Mesajul lui fusese clar: da, Holstrom era lup, dar atât timp cât nu vorbea de rău Feele, aveau să se

înţeleagă bine. În plus, un lup era întotdeauna de preferat unui înger.

Băieţii erau nişte creaturi simple. Simple şi uşor de înţeles.

Nu semănau cu creatura care ardea dinaintea lui, în celălalt capăt al podului.

- Bună, Zi!

Ruhn îşi dorea să fi avut un loc unde să se aşeze. La dracu! Pentru o clipă doar! în fond, dormea... ar fi trebuit să...

La naiba! Un fotoliu pufos îşi făcu apariţia dinaintea lui. Ruhn se afundă în el şi oftă. Perfect.

Chicotitul femeii ajunse până la el şi încă un fotoliu îşi făcu apariţia. O canapeluţă din catifea roşie.

- Şmecher! comentă Ruhn, în timp ce agenta se aşeza pe canapea. Semăna atât de mult cu Lehabah, încât Ruhn simţi o durere în piept.

- Faptul că mă vezi astfel te nelinişteşte.
- Nu! răspunse Ruhn, nedumerit cum putea să îi citească emoţiile, când trupul îi era acoperit de o noapte înstelată. Nu, doar că... Eu, ăăă... Am pierdut o prietenă cu câteva luni în urmă. Adora să stea pe un divan exact ca acela. Ea era o silfa de foc, aşa că toată scamatoria ta cu focul... a fost un pic cam mult.

Agenta îşi plecă fruntea, flăcările plecându-se odată cu ea:

- Cum a murit?

Ruhn medită pentru o clipă, nevoind să dezvăluie prea mult.

- E o poveste lungă. Dar a murit salvând-o pe...

Salvând pe cineva la care ţin.

- înseamnă că a avut o moarte nobilă.

- Ar fi trebuit să fiu eu acolo. Nu avea de ce să facă ea acest sacrificiu.

Ruhn se rezemă de perne şi îşi îndreptă privirea spre întunericul nesfârşit de deasupra lor.

- Ţi-ai fi dat viaţa pentru a o salva pe aceea a unei silfe de foc?

în întrebarea ei nu se citea condescendenţa - doar pură curiozitate.

- Da, mi-aş fi dat-o.

Ruhn îşi coborî privirea spre ea. în fine, am transmis informaţiile secrete mai departe. A fost

cât pe ce să fim prinşi, dar am facut-o.
Femeia se încordă uşor.
- De către cine era să fiţi prinşi?
- De Mordoc. De Căprioară. De Harpie.
Agenta împietri. Flacăra ei căpătă o nuanţă violet.
- Sunt *letali*. Dacă veţi fi prinşi, vă veţi dori să vă ucidă.
Ruhn îşi trecu picior peste picior.
- Crede-mă, ştiu asta.

- Mordoc este un monstru.
- Şi Căprioara. La fel şi Harpia.
- Cu toţii sunt monştri... Unde eşti acum?

Ruhn ezită, dar răspunse:

- **În** Lunathion. Mai bine îţi spun eu, pentru că, dacă ai fi dat drumul la televizor, ţi-ai fi dat şi singură seama.

Agenta îşi scutură capul şi flacăra ei pâlpâi.

- Spui prea multe.

- Iar tu prea puţine. Mai ai şi alte informaţii în legătură cu transportul?
- Nu. Am crezut că m-ai chemat ca să-mi spui tu ceva.
- Nu. Eu... Presupun că mintea mea a căutat-o pe a ta.

Femeia îl privi cu atenţie. Şi, deşi el nu putea să îi vadă chipul şi nici ea pe al lui, Ruhn nu se simţise atât de vulnerabil în faţa cuiva niciodată.

- Te-a întors ceva pe dos.

De unde putea şti asta?

- Am avut o zi... dificilă.

Agenta oftă. în jurul ei săriră scântei de foc.

- Şi eu.
- A, da?

-Da.

Era un mod de a o tachina, amintindu-i despre conversaţiile avute mai înainte. Asta îi arăta că are simţul umorului.

- Lucrez cu oameni care..începu să spună agenta. Ei bine, îl fac pe Mordoc să pară unul dintre

vidrele acelea adorabile din oraşul tău. Sunt zile în care mă simt mai afectată decât în altele. Astăzi a fost una dintre acele zile.

- Ai măcar prieteni, pe care să te sprijini?

- Nu. Nu am avut niciodată un prieten adevărat.

- Asta este... foarte trist, se crispă Ruhn.

- Este, nu-i aşa? pufai femeia.

- Eu nu cred că aş fi ajuns până în acest punct

fără prietenii mei. Sau iară sora mea.

- Cei ca noi, care nu au nici prieteni şi nici familie, găsesc căi de supravieţuire.

- Fără familie? Un adevărat lup singuratic. După o clipă, Ruhn adăugă: Tatăl meu este un rahat, aşa că... de cele mai multe ori îmi doresc să fi fost şi eu ca tine.

- Am o familie. Una cu foarte multă influenţă, spuse agenta şi îşi rezemă

capul în pumni. Şi ei sunt nişte rahaţi.

- Da? Pe tine te-a ars vreodată tatăl tău pentru că ai vorbit fără să îţi aştepţi rândul?

- Nu. Dar m-a biciuit pentru că am strănutat în timpul rugăciunilor.

Asta însemna că nu era unul dintre Asteri. Asterii nu aveau familii. Nu aveau copii. Nici părinţi. Ei *existau*, pur şi simplu.

- în ordine. Suntem la egalitate, aprobă Ruhn.

Ea râse încetişor - un râs jos, delicat, care îi alunecă pe piele ca o mângâiere.

- Un lucru cu adevărat tragic pe care îl poţi avea în comun cu cineva.

- Este, cu adevărat, spuse Ruhn zâmbind, chiar dacă ea nu putea să îl vadă.

- De vreme ce te afli într-o poziţie de putere, presupun că şi tatăl tău este la fel, spuse fata.

- De ce? Nu aş fi putut reuşi de unul singur?

- Să zicem că asta îmi spune intuiţia.
Ruhn ridică din umeri.
- Bun. Şi ce-i cu asta?
- Ştie că eşti un simpatizant al rebelilor?
- Eu cred că prin ceea ce am făcut am depăşit rangul de simpatizant, dar... nu. M-ar ucide dacă ar şti.
- Şi, cu toate acestea, îţi rişti viaţa.
- Care este întrebarea?
Femeia zâmbi uşor. Sau cel puţin aşa deduse Ruhn.

- Ştii, te-ai putea folosi de puterea şi de rangul tău ca să îi subminezi pe oamenii de teapa tatălui tău. Ai putea fi un agent secret pentru rebeliune, în loc să faci pe mesagerul. Ea nu ştia cine e el, nu-i aşa? Ruhn se foi.
- Vrei să fiu sincer? Nu mă pricep deloc la jocurile acestea ale manipulării. Tatăl meu este acela care le stăpâneşte la perfecţiune. Ceea ce fac acum

mi se potriveşte mult mai mult.

- Şi, cu toate acestea, tatălui tău i se permite să-şi păstreze poziţia de putere?

- Da. Până la urmă, nu li se permite acelaşi lucru tuturor acestor măgari? Cine îi va opri?

- Noi. Cei ca noi. într-o zi. Ruhn pufai.

- Astea nu-s decât rahaturi idealiste. Tu ştii că, dacă rebeliunea va triumfa, cel mai probabil

ne vom confrunta cu un război pentru supremaţie, care se va da între Case, nu-i aşa?

- Nu şi dacă ne jucăm cărţile aşa cum trebuie. Avea un ton cât se poate de serios.

- De ce îmi spui aceste lucruri? Credeam că eşti genul care nu dezvăluie lucruri personale.

- Hai să o punem pe seama zilei dificile pe care am avut-o.

- în ordine, spuse Ruhn.

Se rezemă din nou de speteaza fotoliului său şi rămase pe gânduri. Spre mirarea lui, şi Zi făcu acelaşi lucru. Rămaseră alături, tăcuţi, mai multe minute în şir, înainte ca ea să spună:

- Eşti prima persoană cu care am discutat normal... după foarte mult timp.
- Cât de mult?
- Atât de mult încât cred că am uitat cum este să fiu eu însămi. Cred că

m-am pierdut cu totul pe mine. Pentru a putea distruge monştri, trebuie să devenim la rândul nostru monştri. Nu aşa se zice?

- Data viitoare voi aduce nişte beri mentale şi un televizor. Te vom face să revii la normal.

Ea râse, un sunet ca acela de clopoţei de argint, răscolind înlăuntrul lui ceva primar şi bărbătesc.

- Nu am băut decât vin.

- Asta nu-i cu putinţă! se minună Ruhn.
- Berea nu este considerată potrivită pentru o femeie de rangul meu. Am luat o gură odată, când am împlinit vârsta legală, doar pentru a face în ciudă familiei mele, dar mi-am dat seama că oricum nu este pe gustul meu.
Ruhn îşi scutură capul, prefăcându-se îngrozit.
- Vino să mă vizitezi în Lunathion, Lumina Zilei! îţi

voi arăta eu cum să te distrezi!

- Ştiind pe cine aveţi acum în oraş, mi-e teamă că va trebui să refuz.

Ruhn se încruntă. Avea dreptate.

Şi agenta păru să îşi amintească motivul pentru care se aflau acolo.

- A fost stabilit locul în care va fi lovită Coloana?

- Nu sunt sigur. Eu sunt doar mesagerul, mai ştii?

- Le-ai spus ce ţi-am zis despre noua armură mecanizată a Asterilor?
- Dap.
- Să nu uite că este cel mai valoros lucru din acel transport. Pot lăsa în urmă restul.
- De ce n-ar arunca în aer întreaga Coloană, ca să le distrugă modul de transport cu totul?
Flăcările femeii sfârâiră.
- Am încercat de mai multe ori. De fiecare dată am dat greş. Fie din cauza

unei trădări, fie pentru că lucrurile pur şi simplu au mers prost. Un astfel de atac cere multe persoane, multă discreţie şi precizie. *Tu* ştii să creezi materiale explozive?

- Nu. Dar există magie pentru aşa ceva.

- Adu-ţi aminte că rebeliunea este alcătuită în cea mai mare parte din oameni şi că aliaţii lor Vaniri preferă să-şi păstreze anonimatul. Depindem de îndemânarea

şi resursele oamenilor. Simpla combinare a unei cantităţi suficiente de explozibil pentru a da o lovitură serioasă pe Coloană implică mult efort. Mai ales având în vedere pierderile masive pe care le-a suferit Ophion în ultimul timp. Le-a ajuns funia la par. Agenta adăugă, plină de dezgust: Nu e un joc video.

- Sunt conştient de asta, mormăi Ruhn.

Flacăra femeii pâlpâi uşor.

- Ai dreptate. Am vorbit în necunoştinţă de cauză.
- Poţi să spui că îţi pare rău, nu-i nevoie de fraze pompoase.
- Obicei prost, spuse ea, râzând din nou.
- Ei bine, pe data viitoare, Zi! o salută Ruhn.

Ruhn aproape că şi-ar fi dorit ca ea să mai adauge ceva, să continue discuţia, ca să poată rămâne acolo. Dar Zi şi canapeaua ei se spulberară în scântei

purtate de un vânt fantomatic.

- La revedere, Noapte!

Ithan Holstrom nu fusese niciodată în casa unei Fee. **În** echipa de sunball de la UOS nu făcuseră parte decât doi băieţi din această rasă, şi amândoi veneau din oraşe diferite, aşa că nu avusese niciodată şansa de a merge la ei acasă şi de a le cunoaşte familiile.

Dar casa Prinţului Ruhn îi aducea aminte de

apartamentul pe care îl împărţiseră pe vremuri Connor, Bronson şi Thorne - care de altfel se afla la doar câteva străzi depărtare: mobilă veche de doi bani, pereţi pătaţi cu postere ale echipelor de sport lipite pe ei, un televizor exagerat de mare şi un bar plin.

Nu îl deranjase să-şi petreacă noaptea pe canapea. Ar fi dormit şi afară, pe verandă, dacă asta însemna că se află

departe de camera în care Bryce şi Hunt dormeau împreună.

Atunci când se sculase ca să facă un duş, ceasul arăta ora şapte dimineaţa. Profitase de produsele de toaletă simandicoase ale lui Tristan Flynn, toate însemnate cu etichete pe care scria: PROPRIETATEA LUI FLYNN. NU TE ATINGE, RUHN! DE DATA ASTA VORBESC SERIOS!

Ruhn mâzgălise pe una dintre sticluţe: ORICUM

NIMĂNUI NU ÎI PLACE ŞAMPONUL TĂU DUBIOS!

Flynn adăugase pe margine: ATUNCI DE CE ESTE STICLA ASTA APROAPE GOALĂ? ŞI DE CE E PĂRUL TĂU ATÂT DE STRĂLUCITOR? MĂGARULE!!!

Ithan chicoti, chiar dacă îl durea inima. Aşa fusese şi el pe vremuri cu fratele lui.

Fratele lui care fie fusese deja transformat, fie era pe cale să fie

transformat în lumina-secundă.

Gândul acesta îi tăiase orice poftă pentru micul dejun. Ithan, deja îmbrăcat şi gata să coboare la parter - cei trei bărbaţi Fee care trăiau în acea casă dormind încă -, îşi duse telefonul la ureche.

Hei! Aici Tharion. Dacă nu dai de mine, trimite-mi o vidră.

Bun.

O oră mai târziu, după ce trecuse repede peste

înregistrările cu Danika de la galerie, Ithan o luă spre Istros, cu o cafea cu gheaţă luată de pe drum în mână. încercă să îşi ascundă zâmbetul atunci când îi întinse un ban de argint unei vidre mustăcioase pe al cărei ecuson, prins de vestuţa ei galbenă, scria *Fit- zroy.* Apoi rămase aşezat pe o bancă de pe malul Istrosului, cu privirea pierdută în zare, peste râu.

Voise să o înfrunte pe Sabine. îşi închipuise

gustul sângelui ei atunci când avea să-i sfâşie beregata cu colţii, dar... Cuvintele Copoiului îl bântuiau.

Connor fusese un Alfa care acceptase rolul de Secund pentru că crezuse în potenţialul Danikái. Ithan ajunsese în haita lui Amelie pentru că nu avusese altă alternativă.

Noaptea trecută însă, atunci când Bryce îi luase partea şi împreună o făcuseră pe Sabine să dea

înapoi... îşi amintise cum era. Nu doar cum era să fie un lup într-o haită, dar şi un jucător într-o echipă, cum era să lucrezi cu cineva la unison, ca şi cum ai avea aceleaşi gânduri şi acelaşi suflet.

Nu mai conta că pe vremuri considerase că el şi Bryce sunt o astfel de echipă.

Nenorocita de Căprioară putea să ardă în Hei! Nu avea idee cum reuşise să pună lucrurile

cap la cap, dar avea de gând să o ucidă dacă o mai auzea vreodată vorbind. Mai ales de faţă cu Bryce.

Nu era problema nimănui, în afara lui. Şi era deja o poveste veche. Avusese la dispoziţie doi ani fără Bryce, în care să se lămurească cu sine însuşi. Să se afle din nou în preajma ei fusese. .. greu, dar nu spusese nimănui despre sentimentele sale înainte de moartea lui Connor şi era al dracului

de sigur că nu avea să o facă acum.

Căprioara avusese dreptate însă: păşise în căminul studenţesc în care stătea fratele lui în primul an de facultate la UOS, cu gândul să o cunoască pe colega grozavă, superbă şi amuzantă despre care auzise atâtea de la Connor. Şi, pe holul întunecos, cu o mochetă veche, dăduse de... ei bine, o colegă grozavă, superbă şi amuzantă.

Rămăsese prostit. Era cea mai atrăgătoare persoană pe care o văzuse vreodată, fără glumă. Zâmbetul ei încălzise nişte unghere îngheţate ale inimii lui Ithan, locuri care rămăseseră uitate şi întunecate de când muriseră părinţii lui. Iar ochii aceia de culoarea whiskyului... îl *văzuseră.*

Îl văzuseră pe el - nu pe jucătorul de sunball, nu pe atlet, nimic din toate acestea. Pe el doar. Ithan.

Vorbiseră zece minute în hol, fără să-şi spună numele. El fusese doar fratele mai mic al lui Connor, iar ea nu-i spusese cum o cheamă, dar până să scoată Connor capul pe uşă, Ithan hotărâse deja că avea să se căsătorească cu ea. Avea de gând să meargă la UOS, să joace în echipa lor de sunball, şi nu pentru Korinth U, care îl curtau deja. Avea să o găsească pe acea fată şi să o ia de nevastă. Bănuia că

era perechea lui chiar, dacă era să se ia după presentimentul pe care îl avea. Şi cu asta basta.

Apoi, Connor spusese:

- Văd că l-ai cunoscut deja pe Ithan, Bryce!

în acea clipă, Ithan îşi dorise să se lichefieze şi să se îmbibe în mocheta dezgustătoare de pe holul căminului.

Ştiuse că era al dracului de stupid. Vorbise cu Bryce zece minute înainte să afle că era fata

de care era obsedat fratele lui, dar... îl dăduse peste cap. Aşa că îşi asumase rolul de prieten şi se prefăcuse interesat de Natalie ca să aibă un pretext pentru a i se plânge lui Bryce. Suferise ani de zile de pe margine, urmărindu-l pe Connor cum păşeşte în vârful degetelor pe lângă ea.

Nu îi spusese niciodată lui Bryce că motivul pentru care Connor o invitase în cele din urmă în oraş în

acea noapte fusese faptul că el îi spusese să facă pasul sau să se lingă pe bot.

Bine, nu chiar cu acele cuvinte, şi fără să îi trezească suspiciunea fratelui său, aşa cum făcea întotdeauna când era vorba de Bryce, dar se săturase. *Se săturase* ca fratele lui să tot ezite în timp ce Bryce trecea de la un iubit la altul.

Dacă fratele lui nu avea de gând să facă pasul,

atunci Ithan hotărâse că avea să vorbească, în cele din urmă. Să încerce să vadă dacă scânteia care exista între ei se putea transforma în ceva mai mult.

Dar Bryce îi spusese da lui Connor. Şi apoi Connor murise.

Iar în timp ce Connor era ucis, ea făcea sex cu un străin în baia de la Corbul Alb.

Ithan nici nu-şi putea închipui cum de nu se

înnegrise locul în care stătuse atunci când aflase ce se întâmplase în acea noapte. Atât de puternică fusese prăbuşirea în sine. Ca o explozie, de parcă steaua strălucitoare care fusese odată se pres-chimbase într-o gaură neagră.

Ithan se rezemă de bancă cu un oftat. în ultimele zile simţise că începe să îşi scoată capul din acea gaură neagră. Iar acum, rahatul despre

Poarta Morţilor care avea
să devoreze
sufletele Haitei şi pe al lui
Connor ameninţa să îl
afunde înapoi.
Ştia că asta o răscolise pe
Bryce. Că o necăjise. Dar
ea îl avea pe Athalar acum.
Ithan nu avea nici un fel de
resentimente din această
cauză. Nu, povestea cu
Bryce rămăsese în trecut,
doar că... nu ştia cum să se
comporte atunci când era
în preajma ei. În preajma
celei care crezuse că va fi

soţia şi perechea lui, mama copiilor lui.
De câte ori nu se lăsase purtat de visuri despre viitor: el şi Bryce deschizând cadouri în ajunul Solstiţiului de Iarnă, călătoriile lor în jurul lumii în timp ce el juca cu echipa de sunball, ei doi râzând, îmbătrânind alături în acel oraş, înconjuraţi de prietenii lor.
Era bucuros că nu mai locuia în apartamentul ei. Nu avusese unde să se

ducă după ce Sabine şi Amelie îl dăduseră afară. Cu siguranţă nu avea de gând să plănuiască o revoluţie alături de Bryce, aşa cum se temea Sabine, dar... Era recunoscător că Ruhn îi oferise un acoperiş deasupra capului.

- Puţin cam devreme, nu-i aşa? îi strigă Tharion din râu.

Ithan se ridică de pe bancă şi îl văzu pe bărbatul din Neamul apelor traversând

spre mal. Nu se mai obosi cu amabilităţi şi zise:
- Poţi să mă duci în Cantonul Oaselor?
- Nu. Doar dacă vrei să fii mâncat, spuse Tharion clipind.
- Du-mă doar până pe mal.
- Nu pot. Nu dacă nu vreau să fiu mâncat. Bestiile din râu vor ataca. Ithan îşi puse mâinile-n sân.
- Trebuie să îmi găsesc fratele. Să văd dacă este bine.

Ithan ura mila care îi înmuiase trăsăturile lui Tharion.

- Nu prea văd ce ai putea face oricum. Fie că e bine, fie că... nu.

Lui Ithan i se uscă gâtul.

- Trebuie să ştiu. Du-mă înot în jurul Oraşul Adormit şi poate că am să-l întrezăresc.

- Repet: bestiile râului.

Deci nu.

Tharion îşi trecu mâinile prin păr.

- Dar... tot trebuie să îl găsesc pe puştiul ăla, dacă nu am dat de el în Cantonul Oaselor. Poate că am putea să împuşcăm doi iepuri dintr-o lovitură.

Ithan îşi plecă fruntea.

- Ai idee unde altundeva am putea căuta?
- Nu. Aşa că am mare nevoie de un indiciu în acest sens. Ithan se încruntă.
- La ce te gândeşti?
- N-o să-ţi placă. Şi nici lui Bryce n-o să-i placă.

- De ce trebuie să fie şi ea implicată? nu se putu abţine să nu întrebe Ithan pe un ton aspru.
- Pentru că o cunosc pe Picioruşe şi ştiu că va vrea să vină.
- Nu şi dacă nu-i vom spune.
- Ah, îi voi spune. Prefer să nu fiu castrat. Tharion rânji şi arătă spre oraşul din spatele lui Ithan.
- Du-te şi fă rost de nişte bani. Bani de aur, nu credit.

- Spune-mi unde mergem.

Era un loc dubios, fără îndoială. Lui Tharion i se întunecă privirea.

La mistici

.CAPITOLUL 37

- Ţineţi în continuare, ţineţi, ţineţi! psalmodie Madame Kyrah.

Lui Bryce îi tremura piciorul stâng din cauza efortului pe care îl depunea pentru a şi-l menţine pe celălalt întins.

Lângă Bryce, Juniper asuda şi ea, cu chipul contorsionat de concentrare. June avea o postură perfectă - fără umeri plecaţi, fără coloană îndoită. Fiecare linie a trupului prietenei sale ira-dia putere şi graţie.

- Şi acum jos, în poziţia iniţială! se auzi vocea instructoarei pe deasupra muzicii care bubuia în difuzoare.

Nu era cu siguranţă genul de muzică pe care se

dansa de obicei balet, dar tocmai de aceea Bryce adora acel curs: îmbina mişcările clasice şi precise ale baletului cu melodii populare de club. Cumva, această combinaţie o ajuta să înţeleagă atât mişcările, cât şi sunetele mai bine. Le combina mai bine. Aşa se putea *bucura* de curs, în loc să danseze pe o muzică pe care o adorase la un moment dat şi pe care visase că va dansa într-o bună zi pe scenă.

în acea sală luminoasă, dintr-un cartier de artişti de pe lângă Piaţa Veche, nu existau corpuri nepotrivite.

- Luaţi o pauză de cinci minute, le zise Madame Kyrah.

Metamorful lebădă cu părul negru păşi spre scaunul de lângă peretele de oglinzi, ca să ia o gură din sticla ei de apă.

Bryce se târî până la mormanul ei de troace rezemate de peretele opus. îşi verifică telefonul şi văzu

că nu avea mesaje. Era o dimineaţă binecuvântat de liniştită. Exact de ce avea nevoie.

Tocmai de aceea venise în acel loc. Pe lângă faptul că îşi dorea să meargă la sala de dans de două ori pe săptămână, în acea zi simţise nevoia să se afle acolo - să manifeste fizic fiecare gând care o bântuia. Nu îi povestise lui Juniper ceea ce aflase.
Ce ar fi putut să-i spună?
Hei, apropo, Cantonul

Oaselor este o minciună şi sunt aproape sigură că nu există cu adevărat viaţă după moarte, pentru că vom fi cu toţii transformaţi în energie şi mânaţi ca o turmă prin Poarta Morţilor, deşi o mică parte din sufletul nostru ajunge în maţul Regelui din Adâncuri, aşa că... la dracuy noroci

Însă Juniper se încrunta la telefonul ei în timp ce lua câteva guri din sticla de apă.

- Ce e? o întrebă Bryce printre înghiţituri, picioarele tremu- rându-i doar pentru că stătea nemişcată.
Juniper îşi aruncă telefonul pe geanta de sală.
- Korinne Lescau a fost propusă pentru postul de prim-ba- lerină.
Bryce rămase cu gura căscată.
- Ştiu! zise Juniper, citind furia de pe chipul lui Bryce.

Korinne intrase în trupa de balet cu doi ani în urmă. Fusese
solistă doar un sezon. Iar cei din BOS pretinseseră că nu vor promova pe nimeni în acel an.

- Asta e cu adevărat un şut în fund! şuieră Bryce.

Lui June îi tremură maxilarul şi Bryce îşi strânse degetele în pumni, de parcă ar fi putut cumva să le scoată ochii tuturor membrilor din comisia BOS

pentru că o îndureraseră pe prietena ei.

- Le este mult prea teamă să mă concedieze, pentru că spectacolele în care sunt solistă aduc întotdeauna încasări mari, dar vor face tot ce le stă în putinţă ca să mă pedepsească! declară June.

- Şi asta numai pentru că ai spus unei adunături de măgari bogaţi că sunt nişte monştri elitişti.

- Poate că eu le aduc încasări prin vânzarea de

bilete, dar măgarii aceia bogaţi donează milioane. Faunul îşi goli sticla. Voi rămâne la BOS până când nu vor mai avea încotro şi *vor fi nevoiţi* să mă promoveze.

Bryce bătu din picior în podeaua de lemn.

- îmi pare rău, June.

Prietena ei îşi îndreptă umerii cu o demnitate care îi făcu inima cât un purice lui Bryce.

- Fac ceea ce iubesc! spuse ea, în timp ce Kyrah

îşi chema cursanţii înapoi în rând. Nu merită să mă supăr pentru ei. Trebuie să îmi reamintesc asta. June îşi prinse o şuviţă rebelă înapoi în coc. Ai vreo veste despre puştiul acela?

- Nu, spuse Bryce, scuturându-şi capul.

Nu avea de gând să spună mai mult.

Kyrah dădu drumul la muzică şi ele îşi reluară locurile.

Bryce transpiră şi mormăi până la sfârşitul cursului,

în vreme ce Juniper se mişca cu precizie. Fiecare mişcare era precisă şi fără de greşeală, executată cu privirea în oglindă, de parcă ar fi concurat cu ea însăşi. Expresia de pe chipul ei nu suferise nici o schimbare, nici măcar atunci când Kyrah îi ceruse să facă o serie perfectă de treizeci şi două *de fouettés* - răsuciri într-un picior - demonstrativ, în faţa clasei. Juniper se răsucise ca purtată de vânt, copita

înfiptă în podea
nemişcându-i-se nici măcar
un centimetru.
O formă perfectă. O
dansatoare perfectă. Şi, cu
toate acestea, nu era
îndeajuns.
Juniper părăsi clasa de
îndată ce cursul luă sfârşit,
fără să mai stea la discuţii
cu Bryce, aşa cum făcea de
obicei. Bryce o lăsă să
plece şi aşteptă până când
şi restul cursanţilor se
retraseră din sală pentru a

se apropia de Kyrah, care se odihnea lângă oglindă.

- Ai auzit ştirile despre Korinne?

Kyrah îşi strânse bluza roz de trening în jurul trupului. Deşi nu mai dansase pe scena BOS de ani de zile, instructoarea era încă în formă.

- Pari surprinsă. Eu nu sunt.

- Nu ai nici un cuvânt de spus? Ai fost una dintre dansatoarele de elită de la BOS.

Iar acum era unul dintre profesorii lor cei mai buni, atunci când nu lucra în propriul ei studio.
Kyrah se încruntă.
- Şi eu sunt la mila conducătorilor companiei, la fel ca Juniper. Juniper este poate cea mai talentată dansatoare din câte am văzut vreodată, şi cea mai muncitoare, dar înfruntă o structură a puterii bine înrădăcinată şi osificată. Celor de la conducere nu le place

atunci când li se spune în faţă ce sunt cu adevărat.
-Dar...
- înţeleg de ce vrei să o ajuţi.
Kyrah îşi trase geanta pe umăr şi porni spre uşa de la sală.
- Şi eu vreau să o ajut. însă Juniper a făcut o alegere în această primăvară. Acum trebuie să înfrunte consecinţele.
Bryce se holbă după ea câteva clipe. Uşa de la sală se închise cu pocnet.

Rămasă singură în
încăperea luminoasă, se
simţi strivită de tăcere.
Ochii i se opriră asupra
locului în care Juniper îşi
făcuse demonstraţia.
îşi scoase telefonul şi îşi
deschise pagina de internet
pentru
0 căutare rapidă. O clipă
mai târziu, forma un
număr.
- Aş vrea să vorbesc cu
directorul Gorgyn, vă rog.
Bryce începu să bată din
picior în timp ce o asculta

pe re- cepţionera de la BOS. îşi încleştă pumnii şi apoi spuse:

- Spuneţi-i că înălţimea sa Prinţesa Bryce Danaan vrea să-

1 vorbească.

Flotările îl plictiseau de moarte pe Hunt. Dacă nu ar ii avut în urechi căştile la care asculta ultimele capitole din cartea lui, poate că ar fi adormit în timpul antrenamentului de pe acoperişul de la Comitium.

Soarele dimineţii îi încingea spatele, braţele şi fruntea, iar sudoarea îi aluneca de pe frunte pe beton. Era vag conştient că lumea îl priveşte, dar îşi continua rutina. Trei sute şaizeci şi una, trei sute şaizeci şi două...
Deasupra lui se coborî o umbră, care acoperi soarele. O descoperi pe Harpia rânjind la el de sus, cu părul ei negru fluturând în vânt. Şi cu aripile ei negre... Ei bine, nu era de

mirare că nu se mai vedea soarele.

- Ce? întrebă el, fără să-şi întrerupă ritmul.

- Drăguţa vrea să te vadă. Vocea ascuţită a Harpiei avea o notă de amuzament crud.

- Numele ei este Celestina! mormăi Hunt. După ce ajunse la trei sute şaptezeci, se ridică. Privirea Harpiei alunecă spre posteriorul lui şi îngerul îşi puse mâinile-n sân.

- Acum eşti mesagera ei?
- Sunt mesagera lui Ephraim şi, de vreme ce doar ce-au încheiat o partidă de sex, eu am fost cea mai la îndemână ca să vin după tine.
Hunt se strădui să nu se arate crispat.
- Bine.
Îi făcu semn lui Isaiah că pleacă, şi prietenul lui, care era şi el în mijlocul exerciţiilor, îşi flutură mâna în semn de la revedere.

Hunt nu se deranjă să îşi ia rămas-bun şi de la Baxian, în ciuda ajutorului pe care acesta i-l oferise cu o seară în urmă. Iar Pollux nu îşi făcuse apariţia pentru antrenamente, fiind probabil încă în pat cu Căprioara. Naomi îl aşteptase treizeci de minute înainte să se dea bătută şi să meargă să îşi inspecteze propriile trupe. Hunt păşi spre uşile din sticlă, ştergându-şi fruntea de sudoare. Harpia era pe

urmele lui. îngerul îi şuieră peste umăr:
-Pa.
Ea îi oferi un rânjet tăios.
- Trebuie să te escortez.
Hunt se încordă. Nu suna bine. Cu trupul amorţit, se îndreptă spre lifturi. Dacă i-ar fi dat chiar în acea clipă un mesaj de avertizare lui Bryce, oare ar fi avut timp să fugă din oraş? Asta dacă nu cumva trimiseseră deja după ea...
Harpia păşea pe urmele lui ca o furie.

- Mica ta dispariţie de noaptea trecută o să te coste! croncăni ea, intrând alături de el în lift.

Ah. Despre asta era vorba. Hunt se strădui să nu se arate prea uşurat, deşi culoarea îi revenise în obraji. Acela era motivul pentru care Celestina îl chema la ea. Putea să facă faţă unei admonestări. Dacă ar fi ştiut Harpia cu ce se ocupase el în ultima vreme...

Hunt se rezemă de peretele liftului, meditând asupra felurilor în care ar fi putut să o ucidă. Dacă ar fi lovit-o cu fulgerul în cap ar fi avut o moarte rapidă, dar nu ar fi fost nici pe departe la fel de satisfăcătoare ca o sabie pe care să i-o treacă prin pântece, pe care să o răsucească înainte de a spinteca trupul.
Harpia îşi strânse aripile negre. Avea un trup prea lung şi prea deşirat, faţa îi era prea îngustă şi ochii

prea mari pentru trăsăturile ei. Femeia continuă:

- Tu oricum ai gândit întotdeauna mai mult cu ce ai în pantaloni decât cu ce ai în cap.

- Una dintre trăsăturile mele de campion!

Hunt nu avea de gând să-i muşte momeala. Îi cunoştea jocul, îi picase în plasă pe vremea când o serveau amândoi pe Sandriel, şi de fiecare dată el fusese cel care avusese

de plătit. Sandriel nu o pedepsise niciodată pe Harpie pentru încăierările din care ieşise sfâşiat. El fusese mereu cel care se alesese cu pedeapsa pentru „deranjarea liniştii”.
Harpia coborî din lift ca un vârtej întunecat.
- Ai să primeşti ceea ce meriţi, Athalar.
- Şi tu, asemenea.
Hunt o luă pe urmele Harpiei până în faţa uşii duble de la biroul public al Celestinei. Harpia se opri

în faţa lor şi ciocăni o dată. Celestina îşi murmură salutul şi Hunt intră, închizând uşa fix în faţa ascuţită a Harpiei. Arhanghelul, îmbrăcată în albastru celest în acea zi, arăta imaculat - strălucea. Dacă fusese ţinută trează de Ephraim întreaga noapte, acest lucru nu se vedea. De altfel, Celestina nu trăda nici o emoţie. Hunt se opri în faţa biroului ei şi spuse:

- Ai cerut să mă vezi?

îngerul îşi luă o atitudine relaxată, cu mâinile la spate şi aripile ridicate, dar moi. Celestina îndreptă stiloul de aur de pe biroul ei.

- Aseară a apărut o urgenţă?

Da. Nu.

- O chestiune privată.

- Şi ai considerat că trebuie să îi oferi prioritate, în loc să răspunzi nevoilor mele?

La dracu!

- Mi s-a părut că ai situaţia sub control.
Celestinei i se subţiară buzele.
- Am sperat că atunci când mi-ai promis că îmi vei fi alături, te-ai referit la întreaga seară. Nu la o oră.
- îmi pare rău, spuse Hunt cu sinceritate. Dacă ar fi fost vorba despre orice altceva...
- Presupun că a avut de-a face cu domnişoara Quinlan.
-Da.

- Şi eşti conştient că tu, unul dintre triarii mei, ai ales să îi fii de ajutor unei Prinţese a Feelor, în locul Guvernatoarei?
- Nu a fost vorba despre ceva politic.
- Nu aşa a perceput lucrurile... perechea mea. M-a întrebat de ce doi dintre triarii mei au lăsat baltă ceremonia noastră privată. Dacă au atât de puţină stimă faţă de mine, faţă de el, încât pot pleca fără să-mi ceară

permisiunea ca să ajute o Fee din nobilime.
Hunt îşi trecu mâinile prin păr.
- îmi pare rău, Celestina. Chiar îmi pare!
- Sunt sigură că îţi pare. Glasul ei era distant. Aşa ceva nu se va mai repeta.
Sau ce? aproape că o întrebă. Dar spuse:
-Nu.
- Vreau să rămâi în Comitium pentru

următoarele două săptămâni.

-Ce?

Hunt îşi zise că putea să îşi dea oricând demisia, dar ce dracului ar fi făcut apoi? Privirea Celestinei se oţelise.

- După această perioadă te poţi întoarce la domnişoara Quinlan. Dar cred că trebuie să ţi se reamintească... priorităţile pe care le ai. Şi aş vrea să te dedici întru totul integrării lui Baxian.

Guvernatoarea frunzări
nişte hârtii de pe birou.
- Poţi pleca.
Două săptămâni în acel loc.
Fără Quinlan. Fără să o
poată atinge, fără să poată
face sex şi să doarmă cu
ea...
- Celestina...
- La revedere.
în ciuda furiei lui, a
frustrării, o privi pe
Arhanghel. O privi cu
adevărat.
Era singură. Singură ca o
rază de soare într-o mare

de întuneric. Ar fi trebuit să-i asigure spatele noaptea trecută. Dar avusese de ales între ea şi Bryce, şi el avea să o aleagă întotdeauna, întotdeauna pe perechea lui. Indiferent de repercusiuni.
Care în acel caz cântăreau cât două săptămâni fără Bryce.
- Cum a mers cu Ephraim? decise să întrebe.

Nu arăţi preafericită pentru o femeie care doar ce s-a sculat din patul perechii ei.
Celestina îşi ridică fruntea. Hunt îi citi răspunsul în privire, înainte să îl rostească:
- Este o chestiune privată, ca să mă exprim în cuvintele tale.
Bun.
- Astăzi voi fi pe aici, dacă vei avea nevoie de mine. Hunt o luă spre uşă, dar, înainte să iasă,

adăugă: De ce ai trimis-o pe Harpie după mine?
Arhanghelul îşi plecă genele peste ochii de caramel.
- Ephraim s-a gândit că ea ar fi cea mai eficientă.
- Ephraim, ă?
- El este perechea mea.
- Dar nu este stăpânul tău.
Puterea Celestinei străluci în lungul aripilor ei.
- Ai grijă, Hunt.
- Am înţeles.

Hunt păşi în hol,
întrebându-se dacă făcuse
ceva ca să îl scoată din
sărite pe Urd.
Două săptămâni în acel loc.
Când se petreceau atâtea
lucruri cu Bryce, rebelii şi
Cormac... la dracu!
De parcă gândul lui la
rebeli ar fi invocat-o, Hunt
dădu cu ochii de Căprioară.
Harpia nu se vedea pe
nicăieri. Chipul frumos al
Căprioarei avea o mină
calmă, deşi ochii îi ardeau,

aprinşi parcă de focurile din Hei.

- Bună, Hunt.
- Ai venit să mă interoghezi?

Hunt se îndreptă spre liftul care avea să îl ducă înapoi la antrenamente. îşi păstră un mers degajat, arogant, arătându-se cu desăvârşire neimpresionat.

Poate că Danaan fusese speriat de ea, dar Hunt avusese de-a face cu Lidia Cervos îndeajuns de mult încât să ştie cum să o ia. Şi

când să o lase. Şi mai ştia
că, dacă o izola de Mordoc,
de Pollux şi de suita ei de
spurci, avea să o facă praf.
Interesant era că în acea
clipă chiar era singură.
Căprioara era şi ea
conştientă de asta. Tocmai
de aceea era periculoasă.
Poate că la o primă vedere
părea vulnerabilă, fără
arme, dar avea ţinuta cuiva
care ar fi putut să cheme
moartea cu un singur
cuvânt. Care ar fi putut să

pocnească din degete şi să dezlănţuie infernul.
Hunt se afla deja în posesia lui Sandriel atunci când Căprioara li se alăturase - recrutată de Arhanghel însăşi, ca să îi servească drept spion. Lidia era atât de tânără: abia împlinise douăzeci de ani. Făcuse recent Saltul şi în aparenţă nu avea o magie prea puternică, în afara faptului că se putea metamorfoza în căprioară şi adora cruzimile. Faptul că

primise o funcţie atât de înaltă era un semnal de alarmă - Căprioara era un Va- nir în stare să întreacă orice limită dacă o încântase atât pe Sandriel. Pollux o curtase aproape imediat.

- Ce dracului vrei? întrebă Hunt, apăsând pe butonul de la lift.

Îngerul îşi alungă toate gândurile la Ophion, Emile şi activităţile lor. în acea clipă nu era decât Umbra

Mortis, supus loial al imperiului.

- Eşti prieten cu Ruhn Danaan, nu-i aşa?

Solas arzător! Hunt îşi păstră o mină neutră.

- Nu aş zice că este prietenul meu, dar da. Petrecem timp împreună.

- Şi Ithan Holstrom?

Hunt ridică din umeri. Calm - trebuia să rămână calm.

- E un tip decent.

- Dar Tharion Ketos?

Hunt răsuflă prelung. Asta îl ajută să se mai destindă.

- Nu e puţin cam devreme pentru un interogatoriu?

La dracu! Oare se dusese deja după Bryce? Oare unul dintre oamenii ei - Mordoc poate - era la uşa ei în vreme ce Căprioara îl ţinea pe el acolo, în lift?

Căprioara zâmbi, fără să-şi arate dinţii.

- M-am trezit revigorată în dimineaţa asta.

- Nu ştiam că sexul cu Pollux este atât de

plictisitor încât poţi să şi dormi pe parcurs.
Căprioara chicoti, spre mirarea lui Hunt.

- Sandriel ar fi putut să facă mult mai multe cu tine, dacă ar fi avut viziune.
- Păcat că i-au plăcut mai mult pariurile decât să mă tortureze pe mine.

Hunt nu putea decât să mulţumească zeilor că Sandriel reuşise să se îngroape atât de tare în datorii încât se văzuse

nevoită să îl vândă lui Micah ca să şi le poată achita.

- Păcat că este moartă!

Ochii aceia aurii luciră. Da, Căprioara ştia cine este responsabil pentru acea moarte.

Liftul se deschise şi Hunt păşi înăuntru, urmat de Căprioară.

- Ce e cu întrebările despre prietenii mei? Oare cât timp avea la dispoziţie ca să îi avertizeze? Sau poate că,

dacă ar fi fugit cu toţii din oraş, şi-ar fi confirmat vinovăţia?

- Parcă erau doar nişte persoane cu care îţi petreci timpul.

- O chestiune de semantică.

Zâmbetul sălciu al femeii îl scotea pe Hunt din sărite.

- Sunteţi un grup neobişnuit, chiar şi pentru un oraş aşa progresiv cum este Lunathion. Un înger, un lup, un Prinţ al Feelor, un bărbat din Neamul

apelor şi o curvă pe jumătate om.
Hunt mârâi, furia scuturându-l din cap până în călcâie.
- Sună ca începutul unei glume proaste.
- Dacă vrei să mă întrebi ceva, Lidia, atunci fa-o! Nu-mi irosi timpul.
Uşile de la lift se deschiseră în holul de la etajul unde se aflau sălile de antrenamente. În aer plutea miros de transpiraţie.

- Eu nu fac decât să observ o anomalie. Mă întreb ce ar putea fi atât de... atrăgător încât atât de multe persoane puternice, din specii şi Case diferite, să îşi petreacă timpul în apartamentul lui Bryce Quinlan.
- Are un sistem pentru jocuri video al dracului de bun.
Căprioara chicoti, râsul ei răsunând amenințător.
- Ştii, voi afla. întotdeauna aflu.
- Aştept cu entuziasm! declară Hunt şi o luă spre uşă.

în dreptul ei se zărea o siluetă întunecată - Baxian. Ochii lui erau aţintiţi asupra Căprioarei. O privire împietrită, însă cercetătoare.
Căprioara se opri din drum.
- Lidia! grăi Baxian.
- Baxian! răspunse Căprioara, plat.
- Te căutam.
Baxian îşi înclină fruntea spre Hunt, expeditiv. Avea să se ocupe el de Căprioară din acel punct.

- Pentru a-mi explica de ce ai dispărut în noapte alături de Athalar? întrebă ea, ducându-şi mâinile la spate şi luând o poziţie regală.

Căprioara era un soldat perfect.

Hunt trecu pe lângă Baxian şi îi şopti:

- Nici un cuvânt!

Şoapta lui fusese atât de delicată încât nu păruse nimic mai mult decât o răsuflare. Baxian dădu din cap subtil.

Atunci când deschise uşile de la sala de antrenamente, Hunt îl auzi pe Baxian spunându-i Căprioarei cu grijă, de parcă atunci şi-ar fi amintit cine era:

- Eu nu îţi dau socoteală ţie.

Vocea Căprioarei răsună molatic, ca mătasea:

- Nu îmi dai mie socoteală, nici lui Ephraim, ci Asterilor.

Ei erau adevăraţii stăpâni ai Căprioarei.

- Şi voia lor este şi a mea.

Lui Hunt i se făcu stomacul ghem. Avea dreptate.
Iar el ar fi făcut bine să nu uite asta, pentru că altfel lucrurile aveau să se complice.

CAPITOLUL 38

- E o idee al dracului de proastă.
- Ţie chiar îţi place să repeţi asta, Picioruşe!
Bryce îşi ridică privirea spre uşile înalte din fier, de pe aleea dosită din Piaţa Veche, a căror suprafaţă era acoperită de stele,

planete şi alte obiecte cereşti ieşite în relief.

- Există motive pentru care lumea nu mai vine la mistici.

Hei, ea îi sugerase ca soluţie în acea primăvară, pe când lucrau la cazul Danikái, dar Hunt o convinsese să renunţe.

Misticii sunt dubioşi şi daţi dracului! zisese el atunci.

Bryce le aruncă o privire urâtă lui Tharion şi lui Ithan, care stăteau în spatele ei.

- Vorbesc serios. Ce se află în spatele acelor porţi nu este pentru cei slabi de înger. Jesiba îl cunoaşte pe tipul ăsta, dar nici măcar ea nu vrea să aibă de-a face cu el.
- Nu mă pot gândi la o alternativă, contră Ithan. Oracolul vede doar viitorul, nu şi prezentul. Trebuia să aflu ce se întâmplă cu Connor.
- Dacă nu ai stomac pentru aşa ceva, Picioruşe, atunci aş- teaptă-ne aici,

zise Tharion, pe un ton tărăgănat.
Bryce respiră adânc şi încercă din nou:
- Numai găinarii mai apelează la mistici în ziua de azi.
Purtaseră aceeaşi conversaţie deja de două ori pe drumul până acolo. Cel mai probabil Bryce avea să-şi răcească gura de pomană şi de această dată, dar merita să încerce. Dacă l-ar fl avut pe Hunt cu ea,

îngerul s-ar ii făcut înţeles în maniera lui de alfa-măgar Dar el nu-i răspunsese la telefon. Probabil că avea să-i facă zile fripte pentru că venise în acel loc fără el.
Bryce oftă spre cerurile încinse de căldură.
- Bine. Să mergem şi să sfârşim odată.
- Aşa te vreau, Picioruşe! spuse Tharion, bătând-o pe Bryce pe spate.
Ithan se încruntă la uşi.

Bryce se întinse spre soneria în formă de semilună, atârnată de un lanţ delicat din fier. Trase o dată, de două ori. Se auzi ecoul unui ţârâit îndepărtat.

- E o idee foarte proastă, murmură Bryce din nou.

- Da, da! mormăi Ithan şi îşi lăsă capul pe spate, ca să cerceteze clădirea. Tatuajul haitei lui Amelie ieşea în evidenţă în lumina puternică a soarelui. Bryce se întrebă dacă Ithan îşi

dorea să-şi sfâşie bucata aceea de piele şi să ia totul de la început.
Lăsă însă acea întrebare pentru mai târziu, căci una dintre planetele sculptate în uşă - cea uriaşă, cu cinci inele, care purta numele lui Thurr - se trase într-o parte, descoperind o pereche de ochi cenuşii:
- Programare?
Tharion îşi ridică insigna BICA.
- Curtea Albastră vă solicită cooperarea.

- Serios?

Se auzi un râs cârâit, în vreme ce ochiul - cu o privire neobişnuit de ascuţită, în ciuda ridurilor din jurul lui - se fixă asupra bărbatului din Neamul apelor. Deveni oblic, fie din cauza amuzamentului, fie a încântării pe care le simţea persoana respectivă.

- Unul din Neamul apelor. Ce plăcere, ce plăcere!

Planeta se trânti la loc cu pocnet şi Tharion păşi pe treapta din ardezie în

vreme ce uşile se întredeschiseră uşor. Dinăuntru răzbi o adiere de aer rece, dimpreună cu un iz sărat şi o umezeală înăbuşitoare de mucegai. Ithan o luă după Bryce, înjurând în barbă din cauza mirosului. Bryce se răsuci şi îi aruncă o privire plină de reproş. Ithan se crispă şi păşi cu graţia lui de sportiv în urma ei, în timp ce pătrundeau în spaţiul cavernos dindărătul uşilor.

înaintea lor se afla un bătrân înveşmântat într-o robă gri. Nu era om, dar mirosul lui nu trăda nimic mai mult decât că era un soi de Vanir umanoid. Barba groasă îi cădea până în dreptul sforii subţiri care-i servea drept curea, iar părul despletit îi era lung şi aspru. La una dintre mâinile lui veştejite» acoperită de pete, luceau patru inele din aur şi argint, cu nişte stele mici sclipind în miezul fiecăreia

dintre ele, prinse în domuri
aproape invizibile de sticlă.
Nu. Nu erau stele.
Lui Bryce i se căscă un gol
în stomac atunci când băgă
de seamă mânuţele
minuscule, lipite de
cealaltă parte a sticlei.
Disperarea din acele
atingeri era de
neconfundat.
Silfe de foc. Sclave, cu
toate. Vândute şi
cumpărate.
Bryce se luptă cu ea însăşi
să nu smulgă mâna aceea

din braţul care o purta, li simţea privirea lui Ithan, care o urmărea, încercând să îşi dea seama de ce se crispase astfel, dar nu putea să îşi ia ochii de la silfele de foc...

- Nu mi se întâmplă prea des ca pragul să îmi fie călcat de cineva din Neamul apelor! grăi bătrânul, dezvelind doi dinţi albi, încă intacţi, în ciuda vârstei.

Asta doar dacă nu cumva făcuse rost de ei dintr-altă parte.

- Ca să nu mai zic că vine în compania unui lup şi a unei Fee.

Bryce îşi încleştă mâinile în jurul genţii, controlându-şi furia, şi îşi ridică fruntea. Privirea îi alunecă peste umărul osos al bătrânului, spre spaţiul cufundat în semiîntuneric dindărătul lui.

- Vrem să apelăm la... serviciile tale.

Apoi am să pun mâna pe toate cele patru inele şi am să le sfărâm.

- Mă simt onorat.

Bărbatul se înclină până la pământ în faţa lui Tharion, dar nu se obosi să-şi arate curtoazia şi faţă de Bryce şi Ithan.

- Pe aici.

Odată ce păşiră în crepuscul, Bryce îşi duse mâna spre pumnalul pe care îl avea în geantă. Şi-ar fi dorit să aibă cu ea sabia Danikăi, dar ştia că aceasta

ar fi ieşit prea mult în evidenţă.
Spaţiul era structurat pe două niveluri. Rafturi înţesate cu tomuri şi suluri de hârtie se înălţau până în tavanul acoperit de un văl negru. O rampă din fier şerpuia în lungul peretelui, formând o spirală leneşă. în centrul încăperii era atârnată o sferă uriaşă, aurie, care lumina din interior.

Iar sub ei, în căzi
încastrate în podeaua din
ardezie...
Bryce îi auzi pe Ithan, la
stânga ei, trăgând aer în
piept.
Acolo dormeau trei mistici,
scufundaţi într-o apă
verzuie, tulbure, cu măşti
respiratorii puse pe faţă.
Veşmintele lor albe pluteau
în jurul lor, fără să ascundă
prea mult din trupurile
scheletice. Un bărbat, o
femeie, iar cel de-al treilea
şi bărbat, şi femeie. Aşa

era întotdeauna, aşa fusese dintotdeauna. Echilibrul perfect.
Lui Bryce i se întoarse stomacul pe dos. Ştia că nu va scăpa de senzaţie până când nu aveau să părăsească acel loc.
- Aţi vrea o cană cu ceai înainte să începem? îl întrebă bătrânul pe Tharion, arătând spre o masă solidă din stejar, aflată la dreapta rampei.

- Suntem presaţi de timp! minţi Ithan, trăgându-se lângă Tharion.
Perfect. Să se ocupe ei de bătrânul dubios.
Ithan dădu drumul cu clinchet unui pumn de bani din aur pe masă.
- Dacă ăştia nu acoperă costul, să-mi trimiţi nota pentru diferenţă.
Cuvintele acestea îi atraseră lui Bryce atenţia. Ithan vorbea cu atâta... autoritate. Pe vremuri îl auzise vorbindu-le colegilor

lui de echipă în calitate de căpitan, îl văzuse de multe ori în poziţii de conducere, însă Ithan cel din ultimele zile fusese unul mai palid.

- Desigur, desigur.

Ochii înceţoşaţi ai bătrânului alunecară în jurul camerei.

- îmi pregătesc frumuseţile în câteva minute.

O luă şontâc spre rampă. Se apucă bine de balustrada din fier şi începu să urce.

Bryce îşi întoarse privirea spre cei trei mistici din căzi, spre trupurile lor slabe, spre pielea lor palidă şi umedă. Alături de ei, încastrat de asemenea în podea, se afla un panou acoperit de semne într-o limbă pe care nu o mai văzuse niciodată.

- Nu-i lua în seamă, domniţă! îi strigă bătrânul, care încă urca spre o platformă încărcată de rotiţe şi cadrane. Atunci când nu sunt folosiţi,

plutesc. Unde se duc şi ce văd este un mister, chiar şi pentru mine.
Nu era vorba despre faptul că misticii puteau vedea toate lumile - nu, nu darul era partea tulburătoare. Ci lucrul la care renunţaseră pentru el.
La viaţă. La viaţa adevărată.
Bryce îl auzi pe Tharion înghiţind un nod. Se abţinu să îi puncteze faptul că ea îl avertizase. La dracu! De zece ori!

- Familiile lor sunt răsplătite regeşte! recită bătrânul, de parcă ar fi avut la îndemână un scenariu pe care îl folosea întotdeauna pentru a-şi linişti clienţii mai slabi de înger.
Odată ajuns la panoul de control, se apucă să apese pe butoane. Motoarele huruiră şi în bazine se aprinseră câteva lumini, scoţând şi mai mult în evidenţă trupurile misticilor.

- Dacă vă preocupă aşa ceva.
încă un buton apăsat şi Bryce făcu un pas în spate pentru că o replică holografică a sistemului lor solar se desfăşură brusc dinaintea lor, cu soarele atârnat din tavan în centru.
Tharion răsuflă prelung - impresionat, presupuse Bryce. Ithan cercetă planetele, de parcă l-ar fi putut zări acolo pe fratele lui.

Bryce nu îi mai aşteptă pe cei doi bărbaţi şi o luă pe urmele bătrânului, în vreme ce cele şapte planete se aliniau perfect, stelele strălucind în colţurile încăperii. Nu-şi putu ascunde ascuţimea din tonul vocii atunci când zise:

- Familiile lor îi vizitează vreodată?

Bryce ştia că nu avea nici un drept să pună astfel de întrebări. Devenise complice în clipa în care

fusese de acord să vină acolo şi să le folosească serviciile.

- Ar fi deranjant pentru ambele părţi, îi răspunse bătrânul rece, încă lucrând la panou.

- Care este numele tău? întrebă Bryce, înaintând pe rampă.

- Picioruşe...! murmură Tharion.

Bryce ignoră avertismentul. Ithan rămase tăcut.

Bătrânul nu părea însă afectat.

- Unii îmi spun Astronomul.

Bryce nu-şi putu tempera tonul ascuţit:

- Şi alţii cum îţi spun?

Astronomul nu răspunse.

Sus, mai sus, Bryce se înălţă spre ceruri, cu Tharion şi Ithan în spatele ei. De parcă măgarii ar fi început să aibă îndoieli.

Unul dintre mistici începu să se zbată, împroşcând cu apă înjur.

- Este o reacţie normală, spuse Astronomul, fără să-şi ridice măcar privirea. Lumea se arată tot timpul îngrijorată pentru binele lor. Au făcut o alegere. Nu i-am forţat eu. Astronomul oftă. Să renunţe la existenţa în lumea celor treji pentru a întrezări minuni ale universului pe care nici un muritor şi nici un Vanir nu le vor cunoaşte vreodată... Bătrânul îşi mângâie barba şi adăugă;

Acest trio este unul bun. Îi am deja de ceva vreme şi nu au apărut probleme. Grupul de dinaintea lor... Unul dintre ei a plutit prea departe. Prea departe şi pentru prea mult timp. I-a tras şi pe ceilalţi după el. O adevărată pierdere.

Bryce încercă să citească printre rânduri. Toată lumea ştia adevărul: misticii puteau proveni din toate rasele şi de obicei se trăgeau din familii sărace. Atât de sărace încât, atunci

când unul dintre copii li se năştea având darul, îl vindeau unor persoane precum Astronomul, care le exploata talentul până când mureau, singuri în acele bazine. Sau până când se rătăceau în adâncul cosmosului şi nu-şi mai puteau găsi calea înapoi spre minţile lor.

Bryce îşi strânse mâinile în pumni. Micah permisese ca astfel de lucruri să se întâmple. Nenorocitul ei tată îşi

închidea şi el ochii. Fiind Regele Toamnei, avea puterea de a pune capăt acelei practici sau cel puţin să susţină condamnarea ei. Dar nu o făcea.

Bryce îşi înăbuşi furia şi îşi flutură mâna spre planetele plutitoare.

- Această hartă a spaţiului...
- Se numeşte planetariu.
- Acest *planetariu.*

Bryce se apropie de bătrân. Este tehnologie, nu magie?

- Nu poate fi ambele?

Bryce strânse din pumni. Zise însă, amintindu-şi vag ceva din copilărie:

- Regele Toamnei are ceva asemănător în biroul lui.

Astronomul plescăi din buze.

- Da, şi încă unul grozav. Un planetariu cizelat de meşterii din Avallen cu mult timp în urmă. Nu am avut onoarea de a-1

vedea, dar am auzit ca este la fel de precis ca al meu, sau poate mai ceva.

- Care îi este rostul?

- Doar o persoană care nu simte nevoia să tragă cu ochiul în cosmos ar pune o astfel de întrebare. Planetariul ne ajută să oferim un răspuns celor mai importante dileme. Cine suntem? De unde venim?

Cum Bryce nu mai adăugă nimic, Tharion îşi drese vocea:

- Vom fi rapizi atunci cu întrebările noastre.
- Fiecare întrebare va avea preţul ei, desigur.
- Desigur! mârăi Ithan printre dinţi, oprindu-se lângă Bryce.

Lupul privi printre planete, la misticii care plutea dedesubt.

- Fratele meu, Connor Holstrom, se află încă în Cantonul Oaselor, sau sufletul lui a trecut prin Poarta Morţilor?

- Sfântă Luna! şopti Astronomul. Bătrânul roti unul dintre inelele care îi sclipea în deget. întrebarea aceasta cere o metodă mai... riscantă. Una care este aproape ilegală. Te va costa.
- Cât? vru să afle Bryce. Vrăjeli de scamatoare.
- încă o sută de bani de aur.

Bryce tresări, dar Ithan răspunse:

- S-a făcut.

Bryce se răsuci ca să-i spună că nu ar trebui să mai risipească nici o monedă din averea considerabilă pe care i-o lăsaseră moştenire părinţii lui, dar tocmai atunci Astronomul deschise uşile mici ale unui cabinet aflat sub cadrane. Bătrânul scoase de acolo un ghemotoc înfăşurat în pânză.
Bryce se încordă când simţi mirosul muced, de putreziciune care se

strecura dinăuntru, în vreme ce Astronomul despăturea cârpa, scoţând la iveală o mână de sare ruginie.

- Ce dracului e aia? întrebă Ithan.

- Sare sângerie, şopti Bryce.

Tharion o privi întrebător, dar ea nu se deranjă să mai adauge şi altceva. Sângele însemna viaţă, sângele însemna moarte. Era o sare folosită în invocări, care fusese

infuzată cu sângele de la o lăuză şi cu cel care se scurgea din beregata tăiată a unui bărbat muribund. Cele două momente reprezentau punţile cruciale pe care le trecea un suflet atunci când pătrundea în şi părăsea această lume. Dar modul în care Astronomul avea de gând să o folosească...

- Doar nu ai de gând să o torni în apă! îi zise Bryce.

Bătrânul o luă şontâc în jos, pe rampă.

- Bazinele misticilor conţin deja sare albă. Sarea sângerie nu va face decât să le arate încotro trebuie să caute.

Tharion îi şopti lui Bryce:

- S-ar putea să ai dreptate în privinţa acestui loc.

- *Acum* te-ai trezit să fii de acord cu mine?! se răsti Bryce în şoaptă, în timp ce Astronomul presăra sarea roşie în cele trei bazine. Apa se tulbură şi apoi căpătă o culoare ruginie.

Părea că misticii erau scufundaţi în sânge.

- Asta nu pare a fi de bine, murmură Ithan.

- Atunci hai să ne luăm banii şi să mergem! îi îndemnă ea.

Astronomul se întorcea însă la ei şi Tharion întrebă:

- Misticii nu se expun unor riscuri contactându-i pe cei care se odihnesc?

Bătrânul apăsă tastatura montată pe un pupitru placat cu aur, care avea

forma unei stele căzătoare, apoi butonul negru de pe panoul alăturat.

- Ah, nu. Lor le place să stea la taclale. Nu au nimic altceva de făcut.

Astronomul îi aruncă lui Bryce o privire ascuţită, ochii lui cenuşii strălucind ca nişte pumnale reci.

- Cât despre banii voştri... nu se rambursează nimic. Scrie asta chiar acolo, pe perete. Aşa că aţi putea să rămâneţi măcar să vă ascultaţi răspunsul.

înainte să aibă Bryce
ocazia să răspundă,
podeaua se afundă,
deasupra rămânând doar
misticii în bazinele lor.
între rampă şi uşă se
căscase un spaţiu
considerabil de mare.
Cadrele erau poziţionate
deasupra unor coloane
înguste, care se ridicau
dintr-un subsol înţesat cu şi
mai multe cărţi şi încă o
rampă, care cobora jos,
jos... într-un hău întunecat
care se căsca în mijlocul

pardoselii. în subsol erau mai multe straturi de întuneric - unul deasupra celuilalt, unul mai întunecat decât celălalt.
Şapte. Câte unul pentru fiecare dintre regiunile din Hei.
- De la cea mai înaltă stea până în Gheena.
Astronomul oftă şi tastă din nou.
- S-ar putea ca această căutare să dureze ceva timp, chiar şi cu ajutorul sării.

Bryce măsură din ochi distanţa dintre baza rampei şi uşă. Ar fi putut să o sară oare? Ithan putea cu siguranţă. Şi Tharion la fel. Bryce observă că Tharion o urmărea cu mâinile-n sân.

- Bucură-te de spectacol, Picioruşe!

Bryce se încruntă.

- Cred că după ziua de azi ţi-ai pierdut dreptul să-mi mai spui aşa.

Ithan îi spuse încetişor, cu durerea întipărită pe chip:

- Bryce, ştiu că e nasol. Asta... nu e bine. Glasul îi deveni mai răguşit. Dar dacă este singura cale prin care putem afla ce se petrece cu Connor...
Bryce îşi deschise gura, gata să se răstească şi să îi arate că fratele lui ar fi condamnat acel loc şi i-ar fi cerut să găsească o altă cale, dar... îl vedea. Pe Connor. îl vedea în trăsăturile lui Ithan, în ochii lui - care aveau

aceeaşi culoare - şi în umerii aceia laţi.
Simţi o usturime în gât. Ce nu era ea dispusă să facă pentru a-i fi de ajutor lui Connor şi Haitei Diavolilor? Şi ei ar fi făcut totul pentru ea. Poate că, într-adevăr, Connor ar fi condamnat acel loc, dar dacă rolurile ar fi fost inversate...
Tharion arătă spre ieşirea de dedesubt.
- Du-te, Prinţesă. Ne vedem mai târziu.

- Du-te dracu! se răsti Bryce şi îşi înfipse picioarele în pământ. Să terminăm odată cu asta.
Cu coada ochiului îl văzu pe Ithan coborându-şi umerii. Uşurat sau ruşinat - nu-şi putea da seama. Bătrânul interveni, de parcă nu ar fi auzit nimic din conversaţia lor şoptită.
- Ştiţi, cei mai mulţi astronomi şi mistici şi-au pierdut meseria. Mulţumită tehnologiilor moderne. Şi a băgăcioşilor plini de

integritate ca tine! îi aruncă el lui Bryce.

Bryce mârâi la el, într-un fel care îi amintea prea mult de moştenirea ei de Fee, dar bătrânul îşi flutură mâna aceea a lui cu inelele odioase spre misticii de dedesubt.

- *Ei* sunt interwebul originar. Orice răspuns pe care vrei să îl afli, ei îl pot găsi. Fără să fie nevoie să navighezi printr-o mulţime de chestiuni fără sens ca să ajungi la el.

Femeia de jos se contorsionă, părul ei negru plutind în jurul ei în bazinul suspendat, ca nişte dendrite întunecate în lichid roşu. Marginea căzii de ardezie era acoperită de o crustă de sare. De parcă femeia s-ar fi zbătut şi mai devreme, udând piatra. Sarea îi menţinea pe mistici plutind şi îi proteja de demonii şi de fiinţele pe care le spionau şi cu care conversau. însă această

protecţie era oare diluată de sarea sângerie?

Misticul care era atât bărbat, cât şi femeie se zbătu, ridicân- du-şi membrele lungi.

- Ah! observă Astronomul, cercetându-şi tastatura. Se avântă departe de această dată. Foarte departe. Bătrânul dădu din cap spre Bryce. Ştii, am sare sângerie de calitate.

- De o sută de bani de aur, sper şi eu! zise

Ithan, păstrându- şi însă atenţia îndreptată asupra misticilor de jos.

Un nou buton apăsat şi planetele holografice începură să se mişte, devenind din ce în ce mai mici, alunecând. Soarele se ridică în tavan şi dispăru, iar stelele îndepărtate se apropiară. Erau alte planete.

- Misticii au creat primele hărţi celeste, explică Astronomul. Au fost mai precişi decât oricine

altcineva înaintea lor. Am auzit că în Oraşul Etern au o mie de mistici în catacombele palatului, care cartografiază cosmosul. Vorbesc cu fiinţe pe care noi nu le vom cunoaşte niciodată.

Hunt fusese în acele catacombe - în temniţele de acolo, mai precis. Auzise oare vorbindu-se despre asta?

Pe ecran bipăi ceva şi Bryce arătă spre el:

- Ce-i asta?

- Bărbatul intră în orbita planetei Hei.

Astronomul plescăi din buze.

- Astăzi este mai rapid decât oricând. Impresionant.

- Sufletul lui Connor a ajuns în *Hei*? întrebă Ithan îngrozit.

Lui Bryce i se tăie respiraţia. Nu... nu era cu putinţă! Cum s-ar fi putut petrece aşa ceva? Afectase oare ea Poarta în vreun fel în acea

primăvară şi din această cauză sufletul lui fusese transportat acolo?
Se aşternu tăcerea şi temperatura începu să scadă. Bryce - întrebă, cu glas autoritar:
- De ce e din ce în ce mai frig?
- Uneori, puterile misticilor reproduc mediul pe care îl întâlnesc.
Până să apuce cineva să răspundă, Astronomul răsuci un cadran din cupru.
- Ce vedeţi, ce auziţi?

Bărbatul se zvârcoli din nou, apa roşiatică revărsându-se peste marginea căzii, picurând în groapa de dedesubt. Tharion aruncă o privire peste balustrada din fier. -l se albăstresc buzele.

- Apa este caldă, ţâţâi Astronomul. Uite!

Bătrânul arătă spre ecranul pe care apăruse un grafic care înfăţişa linii ascendente şi descendente, asemănătoare undelor sonore.

- Recunosc că noua tehnologie are unele avantaje. Pe vremuri, transcrierile erau mult mai dificile. Trebuia să identific fiecare oscilaţie neuronală pentru a putea găsi litera sau cuvântul corect. Acum maşinăria face asta în locul meu.

Nu îmi pasă de oscilaţiile neuronale, îşi zise Bryce. *Spune-mi ce se întâmplă cu Connor.*

Astronomul îşi continuă însă peroraţia, aproape din inerţie:

- Atunci când vorbeşti, creierul trimite un mesaj limbii tale, pentru a forma cuvinte. Această maşinărie citeşte mesajul, semnalul şi îl interpretează. Fără ca tu să fii nevoit să articulezi nici un cuvânt.
- Deci este o maşină de citit gândurile! zise Tharion, al cărui chip arăta palid în lumină.

Bryce se trase mai aproape de Ithan. Groaza îi emana prin toţi porii.

- Oarecum, răspunse Astronomul. Acum este mai degrabă o maşină pentru tras cu urechea. Ascultă conversaţia pe care misticul o are cu persoana de la celălalt capăt.

Cu mâinile la spate, Tharion Îşi îndreptă privirea spre maşinării şi întrebă:

- Cum ştie ce spune cealaltă persoană?

- Misticul este antrenat să repete cuvintele acesteia, pentru ca noi să le putem transcrie.
Pe ecran apărură o serie de litere - cuvinte.
- *Prea întuneric*, citi Astronomul. *E prea întuneric ca să văd. Aud doar.*
- Poţi identifica unde anume în Hei este misticul tău? întrebă Ithan, arătând spre nivelurile holografice de dedesubt.

- Nu cu precizie, dar, dacă e să judec după cât e de frig, aş zice că adânc. Poate chiar în Prăpastie.
Bryce şi Ithan se uitară unul la altul. Şi lupul avea ochii mari cât cepele, la fel ca ea.
Astronomul citi mai departe.
Alo?
Tăcere. Nimic în afara tăcerii nesfârşite.
- E ceva obişnuit, îi asigură Astronomul,

făcându-le semn să se
tragă mai aproape.
în ciuda impulsului care-i
dicta altceva, în ciuda
obiecţiilor pe care le avea,
Bryce se aplecă să citească
de pe monitor.
Misticul spunea: *Caut*
sufletul unui lup pe nume
Connor Holstrom.
Ceva, cineva îi răspunse:
Nici un lup nu a mai păşit
pe aceste tărâmuri de eoni.
Nici un lup cu acest nume
nu îşi are sălaşul aici, nici
viu, nici mort. Dar ce eşti?

Ithan se cutremură şi se trase cu un pas în spate. Era uşurat, îşi dădu Bryce seama - pentru că şi ea avea aceeaşi senzaţie ameţitoare.

- Straniu, comentă Astronomul. De ce suntem atraşi spre Hei dacă prietenul vostru nu se află acolo?

Bryce nu voia să ştie. îşi deschise gura, vrând să le spună că ar trebui să plece, dar nu reuşi să articuleze nimic.

Sunt un mistic, spuse bărbatul.
De unde?
Dintr-un loc îndepărtat. De ce ai venit aici?
Ca să pun întrebări. îmi vei răspunde? Dacă pot, misticule, o voi face. Care este numele tău? O pauză. Apoi: *Thanatos.* Bryce trase aer în piept.
- Prinţul Prăpastiei.
Tharion se trase înapoi.
Ştii dacă Connor Holstrom se află în Cantonul Oaselor din Midgard?

Un moment lung, lung de tăcere. Apoi... *Cine te-a trimis aici?*
Un lup, un bărbat din Neamul apelor şi o femeie jumătate Fee, jumătate om.
Cum de ştiau misticii de prezenţa lor acolo, Bryce habar nu avea. Nici nu voia să ştie ce simţuri aveau acolo, izolati ¡n acvariile lor.
Thanatos spuse: *Care este numele lor? Nu ştiu. îmi vei răspunde la întrebări?*
O nouă pauză lungă.

- Trebuie să-l oprim! zise Ithan, dând din cap spre cadă. Deasupra apei începuse să se formeze o crustă de gheaţă. *Ascultă, nu-i aşa?*

Da.

Din nou, tăcere.

Apoi prinţul demon spuse: *Lasă-mă să-i văd. Lasă-i să mă vadă.*

Ochii misticului din acvariul de jos se deschiseră larg.

CAPITOLUL 39

Pentru a nu-şi trăda disconfortul, Bryce nu îşi permise decât să tragă aer în piept atunci când holograma apăru în centrul planetarului. Marginile lui întunecate îngrădeau acum un bărbat.

Părul negru şi cârlionţat al lui Thanatos era tuns scurt, scoţându-i în evidenţă chipul frumos, lipsit de zâmbet. Trupul lui puternic era acoperit de o armură neagră, bogat ornamentată. Prinţul îşi îndreptă

privirea drept spre Bryce. De parcă chiar ar fi putut să vadă prin ochii misticului.
Astronomul se trase într-o parte, murmurând o rugăciune către Luna.
Pe ecran, înregistrarea se derula sincronic cu mişcarea buzelor lui Thanatos. Pofta era întipărită pe chipul demonului.
Simt mirosul luminii stelare pe tine.

Prinţul Prăpastiei o cunoştea. Cumva. Astronomul făcu un pas în spate, şi apoi încă unul, până când se lipi de perete, tremurând de groază. Ochii negri ai lui Thanatos o sfredeleau până în străfundul sufletului.

Tu eşti cea despre care vorbesc fraţii mei.

Ithan şi Tharion erau atenţi la Bryce şi la demon, gata să pună mâna pe arme, deşi nu prea aveau ce-i face.

- Am venit aici ca să întreb de sufletul unui prieten. Nu ştiu de ce discut cu tine...
Bryce adăugă apoi, încetişor: înălţimea Ta!
Sunt Prinţul Morţii. Sufletele mi se închină mie.
Bărbatul acela nu avea nimic din subtilitatea lui Aidas sau din aroganţa tupeistă a lui Apollion, despre care îi povestise Hunt. Nu avea nimic care să arate milă sau umor.

Ithan, tremurând de frig, zise:

- Ne poţi spune dacă sufletul lui Connor Holstrom s-a pierdut cumva În Hei?

Thanatos se încruntă spre cizmele lui înalte până la genunchi, de parcă ar fl putut să vadă nivelurile de jos, până în Gheena. înţeleg că lupul este fratele tău, îi spuse el lui Ithan.

- Da, răspunse Ithan sugrumat.

Sufletul lui nu este în Hei El este...
Prinţul îşi mută din nou atenţia asupra lui Bryce. Privirea străpunse piele şi os, până la suflet. *Mi-ai ucis una dintre creaţii. Animăluţul meu îndrăgit, care rămăsese de atâta timp de partea voastră a Trecerii.*
Cu respiraţia plutind în norişori dinaintea ei, Bryce reuşi să întrebe:
- Te referi la Secerători? Sau la Păstor?

Un păstor al sufletelor - pentru un prinţ care le colecţiona.

- Regele din Adâncuri mi-a spus că l-ai abandonat după Primele Războaie.

L-am abandonat sau l-am infiltrat?

Grozav. Fantastic.

- Nu am vrut să-i devin prânz, comentă Bryce.

Lui Thanatos i se aprinseră ochii. *îmi eşti datoare cu o cheie vitală către Midgard. Păstorul îmi raporta cu credinţă tot ce auzea în*

Cantonul Oaselor: Sufletele morţilor vorbesc liber despre lumea lor.

- Foarte trist.

îţi baţi joc de un Prinţ din *Hei?*

- Eu doar caut răspunsuri.

Şi mai căuta să plece dracului de acolo!

Thanatos o cercetă din nou pe Bryce - de parcă ar fi avut la dispoziţie tot timpul din lume. Apoi zise: Ţi le voi oferi doar pentru că respect o războinică ce a

fost în stare să răpună una dintre creaţiile mele. Dacă ne vom întâlni însă pe câmpul de luptă, voi răzbuna moartea Păstorului.

Lui Bryce i se uscă cerul gurii.

- Ne-am înţeles.

Connor Holstrom a rămas în Cantonul Oaselor. Păstorul meu l-a observat când îşi făcea rondul cu o noapte înainte să îl ră- pui. Doar dacă nu cumva... Ah, înţeleg acum. Privirea

Prinţului se pierdu în zare.
A fost emis un ordin din întuneric. Va fi lăsat în pace alături de ceilalţi până când va trece timpul rânduit.
- Cine a dat ordinul? ceru să afle Ithan.
Nu este clar.
- Există vreo cale prin care să ajutăm suflete precum cel al lui Connor? întrebă Bryce.
Chiar dacă era trecut prin Poarta Morţilor a doua zi

sau peste cinci sute de ani, soarta era una crudă.
Doar Asterii pot şti.
- Poţi afla locul în care se ascunde un băiat om pe nume Emile Renast? interveni Tharion, măgarul.
Bryce se încordă. Dacă Apollion îl căuta şi el pe Emile... Nu cumva sfârşiseră prin a implica încă un Prinţ din Hei în vânătoare?
- Nu aşa funcţionează lucrurile! mormăi

Astronomul, de la locul lui ferit.
Nu cunosc acest nume şi nici această persoană.
Slavă zeilor! Şi slavă zeilor că vorbele prinţului nu trădau faptul că acesta ar şti cine era Emile sau ce ar fi vrut să facă Apollion cu el.
- Cunoşti pe cineva care ar putea şti? adăugă Tharion.
Nu. Acestea sunt chestiuni care privesc lumea voastră.

Bryce încercă fără succes să-şi potolească bătăile inimii. Măcar ştiau că sufletul lui Connor era încă în Cantonul Oaselor.

- Copilul este o Pasărea Tunetului, adăugă Tharion. Îţi sună cunoscut?

- Tharion! îl avertiză Ithan, care părea să gândească acelaşi lucru ca Bryce.

Credeam că Asterii au distrus aceste ameninţări cu mult timp în urmă.

Bryce îşi drese vocea:

- Poate că aşa este. Dar de ce au reprezentat o ameninţare?

M-am săturat de aceste întrebări. Mă voi ospăta. încăperea se cufundă în întuneric.

- Luna, apară-mă! şopti Astronomul. Arcul tău luminos împotriva întunericului, săgeţile tale ca argintul spintecând prin Hei...

Bryce îşi ridică mâna încununată de lumină stelară şi camera căpătă o

strălucire argintie. În locul în care se aflase hologramа lui Thanatos se căsca acum un hău întunecat.
Misticul se zbătu violent. Se afundă în apă şi se arcui în aer. Lichidul roşu împroşcă în jur. Ceilalţi doi mistici zăceau ca morţi.
Maşinăria începu să huruie şi să zornăie şi Astronomul îşi întrerupse rugăciunile ca să se repeadă la panou.
- L-a prins în cursă! şopti bătrânul, tremurând.

Bryce îşi aprinse lumina mai puternic. Pe ecran reapărură oscilaţiile.
A trecut ceva vreme de când o musculiţă muritoare şi-a găsit drumul până în Hei. Voi gusta sufletul acesta, aşa cum degustam pe vremuri sufletele, ca pe vinuri alese.
Podeaua se acoperi de brumă. Misticul se arcui din nou, braţele slabe bălăngănindu-i-se, pieptul palpitându-i.

- Eliberează-1! tună Bryce.

Te rog, imploră misticul. *Cât de trist, de singur şi de disperat eşti. Ai gustul apei de ploaie.*

Te rog, te rog.

încă puţin. Doar o gură. Astronomul începu să tasteze. Se activă o alarmă.

- Ce se petrece? strigă Tharion.

Dedesubt, pojghiţa de gheaţă se extinse spre bazinele celorlalţi doi mistici.

Prinţul continuă: *Ai alunecat prea adânc. Cred că am să te păstrez.*
Bărbatul se zbătu violent. Valuri roşii de apă se risipiră în hăul de dedesubt.
- Opreşte maşinăria! ordonă Ithan.
- Nu pot - nu pot să o fac fără să îl extrag. Mintea ar putea să i se sfărâme.
- Se duce dracului dacă nu o faci! protestă Bryce.
Prinţul Prăpastiei spuse: *Nu îmi pasă de planurile*

fraţilor mei. Nu ader la legile şi la iluziile lor de civilizaţie. Vă voi degusta pe toţi astfel - pe voi şi pe stăpânii voştri - odată ce uşa dintre lumile noastre se va deschide. Şi voi începe cu tine, Născută din Stele.

Pereţii se preschimbară în blocuri de gheaţă. Bazinele misticilor se acoperiră şi ele de o oglindă de gheaţă. Maşinăriile hu- ruiră, planetele pâlpâiră şi apoi...

Toate aparatele se opriră, toate primele-lumini se stinseră. Până şi lumina stelară a lui Bryce pieri. Bryce înjură.

-Ce...

În întuneric se auzi oftatul Astronomului. Se auziră butoane ţăcănind.

- Aparatele lor respiratorii...

Bryce îşi scoase repede telefonul şi încercă să-l deschidă. Era mort. Il auzi pe Tharion înjurând şi înţelese că nici al lui nu

funcţiona. Fiecare fibră din trupul ei se încordă.

Din mâna întinsă a Astronomului luci o lumină aurie. Silfe- le de foc prinse în inelele lui luminau blând.

Aparent, era suficient pentru ca Ithan să se arunce peste balustradă şi să ţâşnească spre bazinul îngheţat al misticului. Lupul ateriza graţios, menţinându-şi echilibrul pe margine. Izbi cu pumnul şi gheaţa trosni.

Bărbatul era zdruncinat de convulsii, fără îndoială înecân- du-se fără aparatul lui respirator. Ithan îl trase în sus şi îi smulse masca de pe faţă. Odată cu ea se desprinse şi un tub lung, folosit pentru alimentaţie. Bărbatul tremura şi se îneca, aşa că Ithan îl propti de marginea căzii, ca să nu alunece la loc.

Apoi lupul sări cu graţia lui atletică şi ajunse la cea de-a doua cadă. Il eliberă pe misticul

dinăuntru şi apoi se îndreptă spre femeia din cel de-al treilea bazin.

Astronomul chiţăia, însă Ithan nu părea să-l audă. Cei trei mistici tremurau, de pe buzele lor vineţii desprinzându-se ţi-pete înăbuşite. Bryce tremura şi ea, şi îi simţi mâna lui Tharion cuprinzându-i spatele.

Se auzi un mârâit din străfund şi luminile se reaprinseră. Metalul scârţâi. Podeaua începu să

se înalţe spre nivelul căzilor. Globul care înfăţişa soarele coborî din tavan şi Astronomul coborî rampa blestemând.

- Nu aveai nici un drept să îi scoţi, *nici un drept...*

- S-ar fi înecat!

Bryce o luă după bătrân, cu Tharion pe urmele ei. Femeia tresări când podeaua se fixă la loc în jurul căzilor. Avea braţele subţiri ca nişte alge. Cu pieptul zbătându-i-se, clipi

supărată la Ithan, apoi îşi roti privirea în jur.

- înapoi! cârâi mistica. Avea o voce răguşită, tremurândă, pe care nu şi-o mai folosise de ani de zile. Ochii ei întunecaţi erau atât de rugători.

- Trimite-mă înapoi!

- Prinţul Prăpastiei era pe cale să-i sfâşie sufletul prietenului tău, îi spuse Ithan, îngenunchind dinaintea ei.

- *Trimite-mă înapoi!* ţipă femeia răguşit. înapoi!

Nu în Hei - Bryce înţelese nu la Prinţul Prăpastiei. Ci în existenţa incorporată. Ithan se ridică în picioare şi se trase la o parte.

- Ieşiţi! şuieră Astronomul, alergând spre misticii lui. Cu toţii!

Bryce ajunsese în capătul rampei, cu ochii la inelele care încă luminau. Furia îi clocotea în vene.

- I-ai fi sacrificat...
- ÎNAPOI! ţipă femeia din nou.

Ceilalţi doi mistici se treziră şi ei, oftând. Bryce îl apucă de braţ pe Ithan şi îl trase după ea spre uşă. Lupul rămăsese cu gura căscată la mistici, la dezastrul pe care îl provocaseră. Astronomul îngenunche lângă femeie şi îşi întinse mâna după tuburile pe care le smulsese Ithan.

- Nu mai pot trăi în această lume. *Nu vor* să mai trăiască în această lume.

Bătrânul se holbă la Bryce,
în ochii lui cenuşii arzând
un foc rece.
Bryce îşi deschise gura, dar
Tharion îşi scutură capul,
deja în drum spre ieşire.
- Scuze pentru deranj,
aruncă el peste umăr.
- Trimite-mă înapoi, se
văită femeia Astronomului.
Bryce încercă să îl împingă
pe Ithan de la spate, dar
lupul rămăsese cu ochii la
femeie şi la bătrân.
Muşchii i se încordaseră,
de parcă ar fi fost gata să îl

smulgă pe Astronom de lângă fată şi să o scoată de acolo.

- Curând» promise bătrânul» mângâind părul umed al femeii.

Inelele lui sclipiră» răspândind raze în jurul capului misticei» ca o aureolă.

Bryce nu mai trase de Ithan. Rămase nemişcată, cu ochii la mânuţele care împingeau pereţii de sticlă ai domurilor de pe degetele Astronomului.

Fă ceva. Fii cineva.
Dar ce ar & putut ea să facă? Ce autoritate avea ea ca să elibereze silfele? Ce putere ar fi putut folosi, în afară de lumina ei, cu care să-l orbească, pentru a-i fura inelele? Nu ar fi reuşit să ajungă prea departe până când echipajul Aux sau Legiunea 33 ar fi ajuns la faţa locului. Şi atunci ar fi avut probleme grave. Iar dacă Hunt avea să fie cel chemat să o ridice... Ştia că i-ar fi fost alături imediat,

dar şi el trebuia să răspundă în faţa legii. Nu putea să-i facă asta. Nici nu mai pomenea de faptul că nu îşi permiteau să fie investigaţi în acea perioadă. Din multe motive.

Aşa că Bryce se întoarse, urându-se, şi îl trase pe Ithan după ea. De această dată nu i se împotrivi. Astronomul încă le şoptea misticilor săi atunci când Ithan închise uşa în urma lor.

Strada arăta neschimbată sub ploaia blândă de vară care se pornise. Tharion era transfigurat.

- Ai avut dreptate, recunoscu el. A fost o idee proastă.

Bryce îşi strânse mâinile-n pumni.

- Eşti un măgar al dracului, ştiai asta?

Tharion rânji ironic.

- Cu noi nu e totul numai alb şi negru, Picioruşe! Nu deveni plicticoasă acum, că te-ai

ales cu o coroană şmecheră.
Bryce dădu drumul unui mârâit.
- M-am întrebat întotdeauna de ce te-a făcut Regina Râului Căpitanul Inteligheņţei.
Acum ştiu.
- Ce vrea să însemne asta?
Tharion păşi spre ea, intimidant. Dar Bryce nu avea nici un gând să dea înapoi.

- înseamnă că te prefaci că eşti prinţul din poveşti, dar nu eşti decât un tiran fără milă care ar face orice ca să-şi atingă scopul.
Expresia de pe chipul lui Tharion deveni mai aspră. Deveni expresia unei persoane pe care nu o cunoştea. A celor din Neamul apelor, de care lumea ştia că trebuie să se ferească.
- Să vedem dacă te-ai mai plânge despre principii atunci când întreaga ta

familie este la mila Reginei Râului.
Vocea îi devenise periculos de joasă.
- Familia mea este la mila *tuturor* Vanirilor! răbufni Bryce.
Lumina stelară străluci în jurul ei, dezlănţuită, şi lumea de
pe alee se opri cu ochii la ea. Lui Bryce nu îi păsa. îşi păstră însă glasul în şoaptă atunci când şuieră:
- Am încheiat colaborarea. Du-te şi caută

pe altcineva pe care să-l târăşti în rahatul tău.
Bryce se întoarse spre Ithan, căutându-i susţinerea, dar lupul pălise, cu ochii aţintiţi spre un perete de cărămidă de vizavi. Bryce îi urmări privirea şi împietri. Il văzuse pe bărbatul pe care îl aveau dinainte la ştiri şi în fotografii, dar niciodată în carne şi oase. îşi dori imediat să fi avut dinainte ecranul protector al unui

televizor. Lumina ei stelară pâlpâi şi se stinse.
Mordoc rânji, o crestătură albă în umbre.
Provocaţi necazuri încă de la prima oră
?CAPITOLUL 40
Nimic din Danika nu se regăsea în faţa colţuroasă a lui Mordoc. Nici o nuanţă, nici o curbură, nici un unghi.
Doar... da. Mişcarea cu care lupul împinse peretele dindă- ratul lui şi se apropie de ei. Bryce o

văzuse pe Danika făcând aceea mişcare, cu aceeaşi hotărâre şi graţie.
Ithan şi Tharion se traseră la stânga şi la dreapta ei. Erau din nou aliaţi, chiar dacă doar de circumstanţă.
- Ce doreşti, Mordy? îngână Tharion, reluându-şi rolul de tip fermecător şi dispreţuitor.
Lupul însă mârâi la Bryce:
- E straniu că o prinţesică vizitează un astfel de loc.

Bryce îşi admiră unghiile, recunoscătoare că nu-i tremurau degetele.

- Aveam nevoie de răspunsuri pentru unele întrebări. Mă căsătoresc, până la urmă. Vreau să ştiu dacă reputaţia impecabilă a soţului meu ascunde vreo pată.

Un râs aspru, fără dinţi.

- Am fost avertizat că îţi merge gura.

Bryce îi suflă o bezea.

- Mă bucur că nu mi-am dezamăgit fanii.

Ithan interveni, mârâind uşor:

- Noi plecam.

- Căţelandrul căzut din graţii, chicoti disonant Mordoc. Sabine a zis că te-a aruncat pe drumuri. Se pare că ai aterizat fix în gunoi, ă? Sau are ceva de-a face cu faptul că îţi petreci timpul numai pe alei dosnice în ultima vreme? Ai vrea să-mi mărturiseşti ceva?

Bryce oftă, iar Ithan se zbârli şi zise:

- Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Până să apuce Mordoc să mai spună ceva, Tharion zise, cu zâmbetul lui de campion pe buze:

- Cu excepţia cazului în care ai vreun soi de directive imperiale, am încheiat.

Lupul rânji la el.

- Odată am tras pe ţărm un bărbat din Neamul apelor, aşa ca tine. L-am târât într-o peşteră cu o plasă şi am aflat ce se

întâmplă atunci când ţii pe cineva din Neamul apelor la câţiva metri deasupra apei pentru o zi. Am aflat de ce sunteţi în stare ca să atingeţi un strop de apă astfel încât să nu vă pierdeţi branhiile pentru totdeauna. La ce sunteţi în stare să renunţaţi.
Lui Tharion i se încorda maxilarul.
- Grozavă poveste, tipule, comentă Bryce.
îi apucă de braţ pe Tharion şi pe Ithan, şi îi trase după

ea în josul aleii. Poate că era ea al dracului de supărată pe bărbatul din Neamul apelor, dar îl prefera de o mie de ori lui Mordoc. Ei doi aveau să fie mereu aliaţi împotriva inşilor de acest fel.
Tatăl Danikái... Bryce începu să tremure odată ce dădură colţul, lăsându-l pe Mordoc în umbra aleii. Putea doar să spere că Astronomul era pe cât de discret se zvonea. Chiar şi în faţa unuia dintre cei mai

aprigi interogatori ai imperiului.
Merseră împreună tăcuţi până în centrul agitat al Pieţei Vechi. Majoritatea turiştilor erau prea ocupaţi să facă poze diverselor decoraţiuni care marcau împerecherea Celestinei cu Ephraim pentru a-i băga în seamă. La câţiva metri de Poarta Inimii, Bryce se opri şi se întoarse spre Tharion. El o privi rece şi sincer. Bryce îl avea dinainte pe bărbatul care îl sfâşiase

fără milă pe ucigaşul surorii lui. Bărbatul care... Care sărise imediat în elicopterul lui Fury ca să vină să-şi ofere ajutorul în timpul atacului din primăvară.

- Vai, Picioruşe! zise Tharion, citindu-i expresia îmblânzită. Eşti prea bună cu mine.

Bryce mustăci. Ithan rămase câţiva paşi în urmă şi se prefăcu preocupat de telefon.

- încă sunt supărată pe tine, declară Bryce.
Tharion zâmbi trist.
- Dar mă mai iubeşti?
Bryce încercă să-şi înăbuşe râsul.
- Nu am obţinut răspunsuri la întrebările noastre despre Emile.
Nu se aleseseră decât cu şi mai multe întrebări.
- Te întorci la mistici?
- Nu, se cutremură Tharion.
Bryce îl credea.

- Anunţă-mă dacă-ţi vine vreo idee cu privire la locul în care s-ar putea ascunde puştiul.

Tharion o trase uşor de o şuviţă de păr.

- Credeam că nu mai lucrăm împreună.
- Eşti într-o perioadă de probă. Poţi să îi fii recunoscător abdomenului tău pentru asta.

Tharion îi cuprinse faţa în palme şi îi strânse obrajii, apoi o sărută cast pe frunte.

- Am să-ţi trimit nişte poze mai târziu. Să nu i le arăţi lui Athalar.
Bryce îi dădu un cot.
- Trimite-mi o vidră şi se cheamă că suntem chit.
Poate că nu aproba ea metodele lui Tharion şi nici nu era de acord cu ele, poate că nu avea întru totul încredere în el, dar aveau pe urme duşmani cu mult mai periculoşi. Singura opţiune pe care o aveau era să rămână uniţi.
- Ne-am înţeles.

Tharion îi dădu un bobârnac cu degetele lui lungi, apoi încuviinţă din cap spre Ithan.

- Holstrom.

După aceea o luă în josul străzii, probabil către Istros, ca să îi dea raportul reginei lui.

Rămasă singură cu Ithan pe strada încinsă de soare, Bryce îl întrebă pe lup:

- Unde te duci acum? înapoi la Ruhn?

Ithan era întunecat la faţă. Sumbru.

- Presupun că da. Tu mergi să-l cauţi pe Emile?
Bryce scoase o vedere din geantă. Lui Ithan i se luminară ochii aducându-şi aminte de vechiul ei obicei.
- De fapt, merg să-i trimit asta mamei.
Bryce îl cercetă pe cel care pe vremuri îi fusese bun prieten. Redevenise solemn.
- Eşti bine?
Ithan ridică din umeri.

- Am primit răspunsurile pe care le căutam, nu-i aşa?
- Da, dar...

Bryce îşi frecă fruntea, încă lipicioasă din cauza sudorii pe care o scosese din ea cursul de dans din urmă cu câteva ore. Deşi părea mai degrabă să fi trecut ani de zile de atunci.

- Adică totul sună bine, nu-i aşa? Connor este în Cantonul Oaselor şi se află sub protecţia unui ordin, aşa că...

Însă Bryce îşi putea da seama după pasul pe care Ithan îl făcuse înapoi, că nu era încântat de situaţie. Îi strânse braţul.

- Ne vom gândi la ceva. Vom găsi o cale prin care să îl ajutăm.

Pe el şi pe toţi cei prinşi în acel abator etern.

Poate că era cea mai crudă minciună pe care o spusese vreodată, pentru că, înainte să plece, pe chipul lui Ithan citise că o crede.

*

- Două săptămâni nu înseamnă chiar atât de mult! îl consolă Isaiah pe Hunt de pe cealaltă parte a mesei de sticlă din cantina Legiunii 33.
Stăteau la masa rezervată exclusiv triariilor, în dreptul ferestrelor înalte până în tavan, care ofereau o vedere panoramică a oraşului.
în mod obişnuit, Hunt nu trecea pe acolo, dar Isaiah îl invitase să ia prânzul cu el, şi îngerul simţise nevoia

de a discuta cu cineva. Abia se aşezase pe scaun şi îşi şi dăduse drumul la gură, turuindu-i lui Isaiah rezumatul discuţiei pe care o avusese cu Celestina. Hunt muşcă din sendvişul lui cu carne de curcan şi brânză brie.

- Ştiu că nu e o perioadă lungă, zise el mestecând, dar... Hunt înghiţi şi îşi întoarse privirea rugătoare spre prietenul lui. Eu şi Bryce ne hotărâserăm să nu mai

aşteptăm până la Solstiţiul de Iarnă.
Isaiah izbucni în râs, hohotele revărsându-se în cascadă. Câţiva soldaţi îşi întoarseră capetele spre ei, apoi coborâră imediat privirile la loc în farfurii. Poate că altă dată asta l-ar fi deranjat pe Hunt, dar în acea zi...
- Mă bucur că abstinenţa mea forţată te amuză, îi şuieră prietenului său.

Isaiah râse din nou, absolut fermecător în costumul lui scump. Având în vedere la câte întâlniri trebuia să fie prezent alături de Celestina - şi acum şi de Ephraim - era o minune că avusese timp să ia prânzul cu Hunt.

- Nu mi-am închipuit niciodată că va veni o zi în care Umbra Mortis să vină să mi se plângă în privinţa unei pedepse relativ uşoare, pentru că îi dă peste cap viaţa amoroasă!

Hunt îşi goli paharul cu apă. Isaiah avea dreptate. Dintre toate pedepsele pe care le primise la viaţa lui, aceasta era cea mai blândă.
Isaiah se reculese şi îi spuse încetişor:
- Ce s-a întâmplat până la urmă noaptea trecută? E totul în ordine?
- Acum da. Sabine a venit să îl caute pe Ithan Holstrom acasă la Bryce. Bryce s-a speriat. Am ajuns

la timp ca să o pun pe Sabine în banca ei.
- Ah! zise Isaiah. După câteva clipe îl întrebă: Şi Baxian?
- A simţit că este de datoria lui în calitate de partener al meu să mă ajute. Deşi nu îi ceruse nimeni ajutorul.
Isaiah chicoti.
- Primeşte puncte pentru că a încercat măcar?
- Desigur, spuse Hunt şi râse şi el.

Isaiah luă şi el o îmbucătură din mâncarea lui şi, pentru o clipă, Hunt îşi simţi inima grea din cauza efortului pe care îl depunea pentru a nu-i mărturisi totul. Isaiah îi fusese alături în toată epoca rebeliunii. Avea cu siguranţă lucruri interesante de spus în privinţa întregii încurcături cu Ophion. Chiar şi dacă sfatul lui ar fi fost doar să stea dracului de o parte.

- Ce e? întrebă Isaiah.

Hunt îşi scutură capul. Prietenul lui ştia prea bine cum să- 1 citească.

- Nimic.

îngerul se strădui să găsească altceva de discutat.

- £ straniu, dacă stau să mă gândesc, că simt două săptămâni departe de Bryce ca pe o pedeapsă. Dacă aş fi clipit doar din ochi şi lui Sandriel nu i-ar fi convenit, mi-ar fi smuls penele una câte una.

Isaiah se cutremură.

- îmi amintesc.

Până la urmă, prietenul lui era acela care-i bandajase aripile jumulite în nenumărate rânduri.

- îţi place să lucrezi pentru ea? La Celestina mă refer.

Isaiah răspunse iară să ezite:

- Da. Foarte mult.

Hunt răsuflă prelung. Nu-i putea spune nimic lui Isaiah. Şi nici lui Naomi. Pentru că, dacă ar fi aflat, chiar dacă ar fi fost de acord doar să-i păstreze

secretul, ar fi fost morţi şi ei. Aşa cum stăteau lucrurile în acea clipă, era probabil să fie doar torturaţi puţin, pentru că nu ştiu nimic. Aşa aveau o şansă să supravieţuiască.

- Ştii că poţi să vorbeşti cu mine despre orice, nu-i aşa? îi zise Isaiah.

în ochii prietenului său strălucea bunătatea.

- Chiar şi despre chestiuni legate de Celestina. Ştiu că e aiurea, având în vedere rangurile,

dar... Eu sunt mijlocitorul între Legiunea 33 şi ea. Dacă ai nevoie de ceva, orice, sunt aici pentru tine.
Hunt nu meritase niciodată un prieten ca Isaiah.
- Rangurile noastre nu sunt aiurea, îi spuse el. Tu eşti conducătorul Legiunii 33. Sunt bucuros că lucrez pentru tine.
Isaiah îl cercetă cu atenţie.
- Nu eu sunt cel care mânuieşte fulgerul. Nici cel cu un supranume şmecher.

Hunt îşi flutură expeditiv mâna.

- Crede-mă, prefer ca tu să fii la conducere!

Isaiah dădu din cap, dar, înainte să apuce să răspundă, zumzetul din cantină amuţi. Hunt îşi ridică privirea din instinct, pe deasupra tuturor aripilor şi armurilor.

- Grozav, mormăi.

Baxian, cu o tavă în mână, păşea spre ei. Ignorându-i pe soldaţii care se chiorau la el sau amuţeau cu totul

atunci când trecea pe lângă ei.

- Fii cuminte! îi şopti Isaiah lui Hunt.

îngerul îi făcu un semn larg din mână lui Baxian, chemân- du-l teatral la ei. Nu de dragul lui Baxian, ci din cauza tuturor celor care îi urmăreau. Al soldaţilor care trebuiau să vadă că aveau o conducere unită.

Hunt îşi termină de mâncat sendvişul chiar în clipa în care îngerul-metamorf luă

loc lângă Isaiah. Hunt îi întâlni privirea.

- Cum ţi-a mers cu Căprioara?

Hunt ştia că Baxian putea să citească printre rânduri:

Ai sifonat, măgarule?

- Bine. Ştiu cum s-o iau pe Lidia.

Nu, măgarule!

Hunt îşi dădu seama că Isaiah îi urmărea cu sprâncenele ridicate.

- Care-i faza cu Lidia?

Copoiul răspunse degajat:

- A vrut să-mi facă zile fripte pentru că am plecat aseară. Nu am avut chef să stau să-i explic că sunt subordonatul lui Athalar şi că acolo unde merge el merg şi eu.

Lui Isaiah i se întunecă privirea.

- Sub comanda lui Sandriel, nu erai atât de pornit împotriva ei.

Baxian se înfipse în frigăruile lui de miel cu garnitură de orez aromat.

- Eşti în Lunathion de ceva vreme, Tiberian. Lucrurile s-au schimbat după ce ai plecat tu.
- Ce lucruri? întrebă Isaiah.

Baxian îşi îndreptă privirea spre oraşul care strălucea sub dogoarea amiezii.

- Lucruri.
- Cred că asta înseamnă că ar trebui să ne vedem de treaba noastră! observă Hunt.
- încearcă să te imite, Hunt, chicoti Isaiah.

- Mă confunzi cu Naomi, rânji Hunt. Eu unul vă zic direct în faţă să vă vedeţi de ale voastre. Ea este mai subtilă.
- Subtilitatea privirii ei ucigaşe!
- La care se adaugă poate şi un set de pistoale pe masă, pentru emfază.
Cei doi prieteni râseră. Hunt se opri când observă pe chipul lui Baxian ceva ce aducea a invidie. Isaiah băgase şi el de seamă

acelaşi lucru, pentru că îi zise Copoiului:
- Ştii, ai voie să râzi! Pe aici aşa se obişnuieşte.
Baxian strânse din buze.
- Tu eşti aici de mai bine de zece ani. Iartă-mă, te rog, dacă mie îmi ia ceva ca să uit regulile din teritoriul lui Sandriel.
- E în ordine. Atâta timp cât nu uiţi că acum te afli în Lunathion.
Tonul lui Isaiah era unul de războinic, în contrast cu costumul lui impecabil.

- Cicatricea aceea cu care te-ai ales de la Athalar va fi o nimica toată în comparaţie cu ce am să-ţi fac eu dacă răneşti vreo persoană din acest oraş.

Lui Baxian îi luciră ochii.

- Doar pentru că Sandriel nu te-a considerat suficient de interesant încât să te facă parte din triarii mei, nu te răzbuna acum pe mine cu ameninţări de doi bani.

Isaiah îşi arătă colţii:

- Nu am fost niciodată interesat să mă apropii de un asemenea monstru. Hunt încercă să îşi ţină gura închisă şi să nu se holbeze. Il văzuse pe Isaiah aplicând legea în nenumărate rânduri. Prietenul lui nu ar fi ajuns în poziţia în care se afla dacă nu ar fi avut abilitatea de a se impune. Dar în ultimul timp partea de războinic sălbatic a lui Isaiah nu se prea arătase. Soldaţii din cantină

începuseră să se întoarcă spre ei. Aşa că Hunt interveni:

- Sandriel ar fi încântată că încă ne poate face să ne certăm între noi, după atâţia ani.

Isaiah clipi, de parcă ar fi fost surprins de intervenţia lui Hunt. Baxian îl urmărea cu atenţie.

Hunt trase din nou aer în piept.

- La dracu! Zici că v-am făcut morală!

Baxian pufăi amuzat şi atmosfera se destinse. Isaiah îi aruncă un zâmbet plin de recunoştinţă lui Hunt şi se ridică.

- Trebuie să plec. Am o întâlnire cu Capii Auxiliarului.

Hunt făcu cu ochiul:

- Transmite-i lui Ruhn toată dragostea mea!

- S-a făcut, spuse Isaiah râzând.

încheind astfel, prietenul îşi luă tava şi se îndreptă spre coşurile de gunoi.

îngerii îşi ridicară frunţile, iar câţiva îi făcură cu mâna. îngerul cu aripi albe le răspunse tuturor şi se opri pe la mai multe mese, ca să facă schimb de amabilităţi. Isaiah avea pe faţă un zâmbet larg, sincer.

- Prietenul tău s-a născut pentru aşa ceva, murmură Baxian.

Hunt aprobă.

- Tu nu eşti interesat să redevii lider? îl întrebă Baxian.
- Prea multe hârţogăraie.

- Sigur, rânji Baxian.
- Ce vrei să spui cu asta?
- Ai fost lider odată şi lucrurile au mers prost. Nu te învinovăţesc pentru că nu vrei să-ţi asumi din nou rolul.

Hunt îşi încleştă maxilarul, dar nu răspunse nimic, alegând să-şi termine masa. Baxian l-a urmat imediat ce s-a ridicat să îşi golească tava. Hunt nu îndrăzni să se întoarcă la Dulău şi să îl dea dracului. Erau prea mulţi ochi

aţintiţi asupra lor. îi auzea pe soldaţi şoptind între ei. Hunt nu se deranjă însă să stea la discuţii cu ei, aşa cum făcuse Isaiah. Nu putea să îi privească în ochi pe acei soldaţi. Pe cei care aveau să ñe chemaţi la luptă împotriva rebelilor din Ophion.
Inşi pe care avea să îi omoare dacă ar ñ amenințat-o pe Bryce. La dracu! Dacă ar ñ repetat schema din Cantonul Oaselor ar ñ putut să-i

prăjească pe toţi odată, într-o secundă. Nu era de mirare că Asterii văzuseră Păsările Tunetului drept o ameninţare - puterile lor erau cu adevărat letale. Dacă Ophion punea gheara pe Emile... Da, obţineau o armă ucigătoare.

Hunt ajunse în dreptul uşilor de la lift şi cei cinci îngeri care aşteptau acolo o luară repede spre scări.

- E greu să-ţi faci prieteni, ă? se auzi vocea

lui Baxian din spatele lui Hunt, care păşi în lift. Spre nemulţumirea lui Hunt, Copoiul intră în lift cu el. Spaţiul era destul de generos, însă Hunt îşi păstră aripile bine strânse pe lângă trup.

- Ai să te obişnuieşti.

Hunt apăsă butonul pentru etajul la care se aflau dormitoarele triarilor. Ar fi fost bine să îşi cerceteze vechea cameră şi să vadă ce arme mai avea. Ce haine trebuia să îşi aducă. La

cum o ştia el pe Bryce, avea să-i trimită la pachet şi lenjeria ei intimă.

- Eu credeam că eşti Mister Popularitate! comentă Baxian, urmărind panoul pe care numerele creşteau.

- De ce dracului ai crede aşa ceva?

Hunt nu mai aşteptă să audă răspunsul şi păşi în hol atunci când se deschiseră uşile.

- Mi se pare că eşti prietenos cu toată lumea în afara acestui loc.
Hunt ridică din sprânceană şi se opri în faţa uşii de la camera lui.
- Ce vrei să zici cu asta?
Baxian se rezemă de uşa lui, aflată vizavi de cea a lui Hunt.
- Adică, am auzit că mergi la petreceri cu Prinţul Ruhn şi cu prietenii lui, ai o iubită, eşti în relaţii bune cu lupii... Dar nu şi cu îngerii?

- Eu şi Isaiah suntem în relaţii bune.
Mai era şi Naomi.
- Mă refer la ceilalţi. La soldaţi. Nu ai prieteni aici?
- De ce dracului îţi pasă ţie?
Baxian foşni degajat din aripi.
- Vreau să ştiu ce mă aşteaptă. La ce fel de viaţă pot să sper.
- Viaţa e aşa cum ţi-o faci! îi zise Hunt şi deschise uşa.
Fu întâmpinat de un aer stătut şi de praf. Departe

de aroma cafelei care domnea în apartamentul lui Bryce.
îşi întoarse capul peste umăr şi văzu că Baxian îi cerceta camera. Observase cât de goală era. La fel de goală precum cea a lui Baxian însuşi.
- Aşa a fost viaţa mea, ştii? spuse Hunt.
- Cum?
- Goală.
- Şi ce s-a întâmplat?
- Bryce.

Baxian zâmbi uşor. Trist.
Oare era cu putinţă -
Copoiul se simţea *singur?*
- îmi pare rău că trebuie să stai departe de ea atâta timp.
Părea sincer.
Hunt miji ochii.
- Pe tine te-a pedepsit Celestina?
- Nu. A zis că ai avut o influenţă proastă asupra mea şi că tu trebuie să fii pedepsit.
- Mi se pare cinstit, chicoti Hunt.

Păşi în cameră şi îşi verifică rapid armele şi hainele.
Când ieşi din nou pe hol, îl văzu pe Baxian stând pe biroul din pin pe care-l avea în cameră, răsfoind nişte rapoarte. Instinctul îl împingea pe Hunt să plece fără să spună nimic. La dracu cu bărbatul acesta care-i fusese mai mult duşman decât prieten de-a lungul anilor! Dar...
Hunt strânse clanţa.

- La ce te-au pus să lucrezi?
- Rapoarte de progres pentru noii recruţi. Trebuie să vedem dacă sunt îngeri promiţători pe care să îi înălţăm în rang.
- Şi sunt?
-Nu.
- Presupun că nu apar prea des îngeri aşa ca noi.
- Se pare că nu.

Baxian se reîntoarse la hârţogăraia lui.

Holul tăcut, camera tăcută... îl apăsau pe Hunt.

Pereţii se strângeau în jurul lui. O auzea în gând pe Bryce, spunându-i: *Haide! încearcă. N-ai să mori!* Bryce făcea pe şefa chiar şi în imaginaţia lui. Aşa că Hunt zise:

- Mai avem douăzeci de minute din pauza de prânz. Vrei să jucăm nişte *Sunball LUS?*

- Ce e aia? mormăi Baxian.

- Tu chiar nu ştii nimic despre viaţa modernă, nu-i aşa?

Baxian îi aruncă o privire inexpresivă.

- LUS, explică Hunt, Liga Unită de Sunball. E jocul lor video. îţi poţi alege orice jucător, din orice echipă. E distractiv.
- N-am mai jucat niciodată un joc video.
- Ah, ştiu! rânji Hunt.

Baxian îl măsură din cap până în picioare, şi Hunt aşteptă să îl audă obiectând. însă Baxian zise:

- Bine. De ce nu?

Hunt o luă spre camera de zi.

- S-ar putea să îţi regreţi alegerea curând.

într-adevăr, zece minute mai târziu, Baxian înjura apăsând pe butoanele de la controllerul pe care îl ţinea încleştat în mână. Hunt, în schimb, îi fenta fără nici un efort avatarul.

- Patetic, comentă Hunt. Joci chiar mai prost decât mă aşteptam.

- E un joc prostesc! mormăi Baxian.

- Şi, cu toate acestea, încă îl joci, i-o întoarse Hunt.
Baxian râse.
- Da. Presupun că ai dreptate.
Hunt dădu un gol.
- Nici măcar nu am vreo satisfacţie jucând împotriva unui novice.
- Lasă-mă o zi şi am să şterg pe jos cu tine, Athalar.
Jucătorul lui Baxian alergă în poartă, se izbi de ea şi căzu lat

la pământ.
Hunt chicoti.
- Mai bine două zile.
Baxian îi aruncă o privire lungă.
- Mai bine.
îşi continuará jocul şi, când ceasul de deasupra uşii anunţă ora douăsprezece, Baxian zise:
- Ne întoarcem la muncă?
Hunt ciuli urechile. Dormitoarele erau cufundate în linişte.
- N-am să spun nimic dacă nici tu nu vei spune.

- Nu ţi-am dovedit în dimineaţa asta că sunt un monument al discreţiei?
- Ştii, încă aştept să-ţi descopăr motivele.
- Nu am venit aici ca să mi te fac duşman.
- Nu înţeleg de ce.

Baxian îşi izbi din nou avatarul de stâlpul de la poartă, acesta ricoşând pe teren.

- Viaţa este prea scurtă pentru a păstra supărări.
- Nu este un motiv suficient de bun.

- Este singurul pe care am să ţi-l ofer.

Baxian reuşi să pună mâna pe minge pentru trei secunde, înainte ca Hunt să i-o fure din nou. înjură.

- Solas! Nu poţi să mă iei şi pe mine mai uşor?

Hunt nu-i mai puse întrebări. Zeii ştiau că şi el avusese o mulţime de lucruri despre care nu voise să discute atunci când ajunsese în acel loc. Zeii ştiau şi că făcuse o mulţime de mârşăvii sub

comanda lui Sandriel.
Poate că ar fi trebuit să-şi urmeze propriul sfat. Poate că era vremea să nu mai lase fantoma lui Sandriel să îi bântuie.
Aşa că Hunt zâmbi diavoleşte:
- Păi nu ar mai fi distractiv apoi, nu-i aşa?
- E oribil! mormăi Bryce la telefon în acea noapte, întinsă în patul ei. Chiar nu ai voie să pleci?
- Doar pentru misiuni oficiale ale Legiunii, îi

răspunse Hunt. Uitasem cât de nasol este în cazarmă.

- Camera ta mică şi tristă, fără postere.

Râsul lui Hunt îi răsună în urechi.

- Am să mă port exemplar, ca să-mi dea drumul mai devreme.

- Nu voi mai avea cu cine să mă uit la *Lipeală în casa de pe plajă.* Eşti sigur că nu pot veni eu acolo?

- Nu atâta timp cât Pollux şi Căprioara sunt aici. în nici un caz!
Bryce îşi făcu de lucru cu tivul tricoului.
- Şi dacă am rămâne în camera ta? -Ah?
Vocea lui Hunt deveni mai joasă, pentru că îi înţelesese apropoul.
- Şi ce să facem la mine în cameră?
Bryce zâmbi în barbă. Avea nevoie de asta după ziua pe care o avusese. Nici măcar nu îndrăznise să îi spună

lui Hunt ce se întâmplase cu misticii. Nu putea să facă asta la telefon, când oricine le-ar fi putut asculta conversaţiile. Avea însă de gând să îi povestească totul cu prima ocazie, când aveau să fie faţă în faţă.
Inclusiv despre vidra pe care i-o trimisese Tharion cu două ore în urmă, aşa cum îi promisese, cu un bilet pe care sta scris: *M-ai iertat, Picioruşe? Să te pup ca să-ţi treacă?* Bryce

izbucnise în râs, dar îi trimisese la rândul ei o misivă prin vidra adorabilă: *Pupă-mă mai întâi în fund şi vedem noi apoi.* O altă vidră îşi făcuse apariţia în jurul orei zece, cu un bileţel pe care scria: *Cu drag!*

Acum, ceva mai binedispusă, în ciuda veştilor, Bryce îi zise lui Hunt:

- Chestii.

Bryce îi auzi aripile foşnind.

- Ce fel de chestii?

Pe Bryce o trecu un fior.

- Săruturi şi... *altele.*
- Hmm... Explică-mi ce înseamnă *altele.*

Bryce îşi muşcă buza.

- Lins.

Râsul lui Hunt era ca o catifea întunecată.

- Unde vrei să te ling, Quinlan?

Aşadar, făceau aşa. Lui Bryce îi fierbea sângele. Syrinx mirosise probabil ce avea să se întâmple pentru

că sări de pe pat şi îşi croi drum spre sufragerie.
Bryce înghiţi un nod.
- Pe sâni.
- Mmm. Sunt delicioşi.
Bryce îşi strânse coapsele şi se cuibări mai bine între perne.
- îţi place să îi guşti?
- îmi place să te degust pe de-a-ntregul.
Lui Bryce i se tăiase respiraţia.
- Mi-ar plăcea să îţi simt aroma şi să te ating, şi atunci când am să pot

părăsi cazarma asta am să zbor drept la tine şi am să te fac a mea.

- Te atingi? întrebă Bryce în şoaptă.

- Da, spuse el, ca un şuierat.

Bryce oftă şi îşi strânse din nou coapsele.

-Tu?

îşi strecură mâna sub betelia pantalonilor scurţi.

- Acum da.

Hunt gemu.

- Eşti udă?

- O, da.

- Zeilor! imploră el. Spune-mi ce faci.

Lui Bryce i se aprinseră obrajii. Nu mai făcuse niciodată aşa ceva, dar, dacă ea şi Hunt nu puteau fi împreună fizic, era dispusă să profite de ce avea la îndemână.

îşi strecură degetul în sex şi gemu uşor.

- Eu... mă folosesc de un deget.
- Drace!
- Aş fi vrut să fie al tău.
- *Drace!*

Era aproape de orgasm?

- Am adăugat încă unul. încă nu mă simt la fel de bine ca atunci când sunt cu tine.

Lui Hunt i se acceleră respiraţia.

- Deschide noptiera aia, dulceaţă.

Bryce apucă cu frenezie una din jucăriile ei din noptieră, îşi trase în jos pantalonii şi lenjeria intimă odată cu ei şi pregăti vibratorul.

- Tu eşti mai mare, şopti ea telefonului lăsat alături, pe pat.

Un sunet animalic fu răspunsul lui Hunt.

- Ah, da?

Bryce introduse vibratorul şi îşi arcui spatele.

- Zeilor! oftă.

- Atunci când vom face sex pentru prima oară, Quinlan, vrei să fie dur sau încet şi lung?

- Dur, reuşi ea să îngâne.

- Vrei deasupra?

Bryce simţea orgasmul apropiindu-se, ca un val gata să se spargă de ţărm.

- Vreau deasupra, şi apoi vreau să treci în spatele meu şi să ne-o punem ca animalele.

- Drace! strigă Hunt şi Bryce auzi sunetele pe care le scotea în fundal.

- Vreau să mă fuţi până am să urlu de plăcere, continuă ea, jucându-se cu vibratorul.

Zeilor, avea să explodeze...

- Oricum vrei. Orice vrei, Bryce, am să-ţi ofer...
Punctul culminant. Adus nu de cuvintele rostite, ci de numele ei pe buzele lui.
Bryce suspină adânc, cu respiraţia sacadată, folosindu-se de vibrator ca să navigheze culmile plăcerii.
Hunt gemu din nou, printre înjurături, şi apoi amuţi. La telefon nu se mai auzeau decât respiraţiile lor. Bryce zăcea moale, întinsă pe pat.

- Te vreau atât de tare, mormăi el.
Bryce zâmbi.
-Bun.
-Bun?
- Da. Pentru că am să te fut până ai să-ţi ieşi din minţi când te întorci acasă, la mine.
Hunt râse încetişor şi îi promise:
- Asemenea, Quinlan.
Tharion aştepta în vârful unei stânci din mijlocul Istrosului ca regina lui să răspundă raportului. Dar

Regina Râului, întinsă pe un pat de ierburi, ca pe un baldachin plutitor, îşi ţinea ochii închişi în lumina soarelui de dimineaţă, ca şi cum nu ar fi auzit nici un cuvânt din ceea ce îi spusese el despre Cantonul Oaselor şi Regele din Adâncuri.
Se scurse un minut, şi încă unul, apoi Tharion întrebă:
- Este adevărat?
Părul negru al reginei plutea pe lângă pluta ei,

înconjurând- o ca o mare de şerpi.

- Te deranjează să ştii că sufletul ţi se va întoarce înapoi la lumina din care s-a desprins odată?

Nu era nevoie să fii Căpitanul Intelighenţei ca să-ţi dai seama că evita să ofere un răspuns direct.

Tharion zise:

- Mă deranjează că ni se spune faptul că ne vom duce într- un loc al odihnei şi bunăstării, când de fapt

suntem doar o turmă mânată la tăiere.

- Şi, cu toate acestea, nu ai nici o problemă cu faptul că trupul îţi este trimis înapoi în pământ, ca să-i hrănească creaturile. De ce ar sta lucrurile altfel în cazul sufletului?

Tharion îşi puse mâinile-n sân.

- Ştiai?

Regina întredeschise ameninţător un ochi. îşi rezemă însă capul de braţ.

- Poate că există ceva după lumina-secundă. Un loc în care sufletele noastre se duc după aceea.

într-o străfulgerare, Tharion întrevăzu lumea pe care ea părea să şi-o dorească: o lume fără Asteri, în care Regina Râului să fie conducătoarea apelor, iar sistemul actual al reciclării de - suflete să rămână în picioare, pentru că - hei! - păstra luminile aprinse. Literalmente!

Doar cei de la putere aveau să se schimbe. Poate că doar pentru asta şi-l dorea regina pe Emile: era o armă care să-i asigure supravieţuirea şi triumful într-un posibil conflict cu Ophion şi Asterii.

- Căutarea lui Emile Renast continuă, zise Tharion. Am crezut că am descoperit o cale simplă prin care să dau de el, dar s- a dovedit a fl o înfundătură.

Urmărirea drumului de cadavre pe care-l lăsa Pippa în urmă rămânea singura alternativă.

- Anunţă-mă când găseşti ceva.

Regina nu-i aruncă nici o privire după ce patul ei de ierburi se destrămă şi ea alunecă în apa albastră.

Se duse, disipându-se în Istros, purtată de valuri ca plantonul care lucea albastru - ca o potecă de stele, scufundată în râu.

Merita să lupţi pentru o rebeliune dacă singurul lucru pe care îl puteai obţine era înlocuirea unor lideri avizi de putere cu alţii? Cei inocenţi poate credeau că da, dar... Tharion nu se putea abţine să nu se întrebe dacă nu cumva exista o cale mai bună prin care putea ñ dus acel război. Dacă nu cumva existau persoane mai bune care să îl conducă.

CAPITOLUL 41

O săptămână mai târziu, Ruhn, la dreapta lui Cormac, zâmbea în timp ce Bryce asuda din greu într-unui dintre ringurile private ale Auxiliarului.

- Nu te concentrezi! o dăscăli Cormac.
- Pe bune, mă doare capul!
- Concentrează-te asupra bucăţii de hârtie şi păşeşte pe ea, pur şi simplu.
- Zici asta de parcă ar ii floare la ureche.

- Chiar este.

Ruhn şi-ar fi dorit să fi fost pentru prima oară când auzea acea conversaţie. Când era martor la acel schimb de replici dintre Bryce şi Cormac, în timp ce prinţul încerca să o înveţe pe sora lui coregrafia teleportării. Însă, în ultima săptămână, întâlnirile acestea fuseseră singurele evenimente. Duşmanii lor fuseseră neliniştitor de tăcuţi.

Atunci când nu era ocupat cu diverse activităţi ale nobilimii Feelor, Cormac îl vâna pe Emile. Ruhn îl însoţise de două ori, cu Bryce pe urmele lor. Cercetaseră mai multe parcuri din Codrul Lunii, sperând că băiatul îşi înălţase vreun cort pe acolo. Nu găsiseră însă nimic. Nici urmă de puşti, pe nicăieri.
Tharion le transmisese cu o zi în urmă că nici el nu reuşise să dea de copil.

Cum Tharion avea un chip posac, Ruhn se întrebase dacă nu cumva regina lui începuse să-i sufle în ceafă. Nu mai apăruseră însă şi alte cadavre. Fie băiatul era bine ascuns, fie pusese deja cineva mâna pe el.
Bryce trase adânc aer în piept, îşi închise ochii, apoi răsuflă.
- Bun. Să încercăm din nou.
Bryce se încruntă şi se opinti. Nimic.
Cormac pufăi.

- Nu te mai obosi. Hai să încercăm să invocăm umbre din nou.

Bryce îşi ridică mâna.

- Pot să iau o pauză?

Ruhn râse. Nici cu umbrele nu prea avusese noroc. Cu lumina stelară da. Lumină stelară avea din plin. Dar când venea vorba de invocarea întunericului... Nu reuşea să cheme nici măcar o fărâmă de umbră. Dacă Apollion îşi dorea într-adevăr un oponent pe măsură, Ruhn tindea să

creadă că Prinţul Gheenei trebuia să mai aştepte o vreme.

- Cred că magia mea este stricată! declară Bryce, aplecân- du-se şi oftând.

- încearcă din nou, spuse Cormac încruntându-se.

Nu primiseră nici o noutate, nici măcar din partea agentei Lumina Zilei, în privinţa a ceea ce se întâmplase cu transpor- tul de muniţie şi armuri prototip. La ştiri nu se

anunţase nimic şi nici unul dintre agenţii lui Cormac nu aflase ceva.
Tăcerea îl îngrijora pe Cormac. Ruhn era şi el neliniştit.
în mod neaşteptat, Ithan se acomodase uşor în casa lui Ruhn. Stătea şi se juca jocuri video cu Dec şi Flynn până noaptea târziu, de parcă fuseseră prieteni buni toată viaţa lor. Ce făcea lupul cât erau ei la Aux, asta Ruhn nu mai ştia.

Nu îl întrebase nimic
despre ceea ce spusese
Căprioara la bar, în
legătură cu Bryce.
Bineînţeles, nici Ithan nu
adusese vorba despre asta.
Până la urmă, dacă lupul
simţea ceva pentru sora
lui, nu era treaba lui Ruhn.
Ithan era un coleg de
apartament bun: curăţa în
urma lui, făcea curat şi
după Flynn, şi era foarte
bun la beer pong.
Bryce trase aer în piept.

- O *simt...* e ca un nor uriaş de putere, chiar *aici.* Bryce îşi trecu degetele pe deasupra stelei cu opt colţuri cicatrizate în pieptul ei. în vârful degetelor ei pulsa lumină stelară. Ca şi cum steaua ar fi fost o inimă vie, care-i răspundea.
- Dar nu o pot accesa. Cormac îi oferi un zâmbet, pe care Ruhn îl bănui a fi de încurajare.
- Mai încearcă o dată, apoi luăm o pauză.

Bryce începuse să bombăne, dar fu întreruptă de telefonul lui Ruhn.

- Hei, Dec.
- Hei! Bryce e cu tine?
- Dap. E chiar aici.

Bryce sări imediat în picioare când îşi auzi numele.

-Ce e?

Se aplecă spre Ruhn şi îl auzi pe Declan spunând:

- Programul meu a terminat în sfârşit de analizat înregistrările cu Danika de la galerie. Jesiba

a avut dreptate. Am găsit ceva.

Bryce nu îşi dădea seama dacă era un lucru bun sau rău că Declan ajunsese la capătul cercetărilor lui. O oră mai târziu, aşezată la măsuţa ei de cafea - o imitaţie pală a originalului, însă una pentru care plătise Ithan -, Bryce îl urmărea pe Declan pregătind înregistrarea. Nu îndrăznise să îl sune pe Hunt. Un singur pas greşit în ochii Celestinei însemna

că îngerul ar ii rămas şi mai mult timp departe de ea.
Declan li se adresă ei, lui Ruhn şi lui Cormac:
- A durat atât de mult pentru că a trebuit să analizez toate cadrele cu Danika. Rânji apoi la Bryce: Tu mai şi *lucrai* acolo?
- Doar marţea, spuse Bryce strâmbându-se.
Declan pufai şi Bryce se pregăti sufleteşte să o vadă pe Danika, să o vadă pe

Lahabah şi vechea galerie. Declan apăsă pe buton şi ei i se strânse inima-n piept când dădu cu ochii de coada împletită, blondă ca mătasea porumbului, cu şuviţe vopsite în culori vibrante. De jacheta din piele pe care scria *Prin iubire, totul este posibil!* Oare pe atunci cususe deja stickul de memorie în căptuşeala ei?

- înregistrarea e cu două luni înainte de

moartea ei, explică Declan încetişor.
Pe ecran apăru Bryce, într-o rochie verde, strâmtă, cu pantofi cu tocuri înalte în picioare. Discuta cu Lehabah despre *Amor cu colţi.*
Danika râdea, cu ghetele rezemate de birou şi mâinile strânse sub ceafa, ascultând-o pe Bryce argumentând ca de obicei că un serial al cărui subiect era doar o scuză pentru scene de sex nu echivala cu

o producţie magistrală de televiziune. Leha- bah o contrazicea, zicând că scenele de amor nu făceau ca serialul să fie unul de prost gust. Vocea silfei...

Ruhn îşi lăsă mâna pe spatele lui Bryce şi îi strânse umărul.

Bryce de pe ecran îi făcu semn lui Lehabah să o urmeze sus şi cele două plecară. Bryce, cea de acum, nu-şi amintea deloc acea zi. Poate că mersese să ia ceva şi nu voise să o

lase pe Lehabah singură cu Danika, care avea darul să o agite pe silfa de foc până se înfierbânta şi căpăta o nuanţă albăstruie.

Se scurse o secundă, două, trei...

Danika se mişcă. Agil, cu precizie. De parcă ar fi profitat de timpul petrecut rezemată de birou ca să plănuiască ce avea de făcut. Se îndreptă ţintă spre un raft de jos al bibliotecii şi trase o carte. Cu ochii la scară, deschise

volumul şi începu să facă poze cu telefonul. Pagină după pagină, după pagină.

Apoi puse cartea înapoi pe raft. Atunci când Bryce şi Lehabah se întoarseră, încă sporovăind despre serialul acela stupid, Danika era întinsă la locul ei şi se prefăcea că moţăie.

Bryce se aplecă spre ecran.

- Ce carte era aceea?
- Am mărit imaginea.

Declan deschise o captură de ecran în care

apărea cartea, chiar înainte ca Danika să o apuce cu unghiile ei pictate în negru strălucitor: *Lupii de-a lungul timpului: Descendenţa metamorfilor*.

- Aici îi poţi vedea degetul deasupra unui pasaj.

Declan deschise o nouă imagine. Danika deschisese cartea şi îşi oprise unghia în partea de sus a paginii. De parcă ar fi dat exact de ceea ce căuta.

Bryce, Declan şi Ruhn studiau imaginea cu cartea pe care Danika o ţinea în mână. Cormac plecase după ce primise un telefon despre care nu putea - sau nu voia - să discute. Cartea era veche, îmbrăcată în piele, însă titlul indica faptul că fusese scrisă după venirea Vanirilor.

- Nu este o carte tipărită, spuse Declan. Sau este una care precedă sistemul nostru actual de publicare. Din câte îmi pot

da eu seama, nu se află în nici una dintre bibliotecile din Mid- gard. Cred că este un soi de manuscris. Poate un proiect care a fost legat în piele.

- Există vreo posibilitate să se afle în Arhivele Feelor? o întrebă Ruhn pe Bryce.

- S-ar putea, zise Bryce, dar Jesiba trebuie să o aibă pe cea din înregistrare în depozitul ei. îşi scoase telefonul şi începu imediat să tasteze.

Jesiba răspunse la al doilea ţârâit.

- Da, Quinlan?

- La galerie aveai o carte veche, *Lupii de-a lungul timpului.* Ce-i cu ea?

O clipă de tăcere. Ruhn şi Dec puteau auzi fiecare cuvânt cu auzul lor de Fee.

- Deci, până la urmă, te-ai uitat pe înregistrări. Straniu, nu- i aşa?

- Doar... spune-mi, te rog. Ce este cu cartea asta?

- Este o istorie a genealogiei lupilor.

- De ce era la tine?
- îmi place să cunosc istoria duşmanilor mei.
- Danika nu era duşmanul tău.
- Cine a zis că mă refer la Danika?
- Sabine, atunci.

Un râs uşor.

- Eşti atât de tânără.
- Am nevoie de cartea aia.
- Eu nu primesc ordine, nici măcar de la Prinţesa Născută din Stele. Te-am ajutat deja destul.

Jesiba închise telefonul.

- Util! comentă Declan.
Însă, douăzeci de minute mai târziu, Marrin sună ca să anunţe că un mesager adusese un pachet din partea domnişoarei Roga.
- Sunt speriat şi impresionat în acelaşi timp, murmură Ruhn.
Bryce deschise pachetul pe care nu se afla nici o adresă şi scoase volumul legat în piele dinăuntru.
- Trebuie să-i facem cinste Jesibei.

- Danika a fotografiat primele pagini! explică Declan, care deschisese imaginile pe telefon. Cred că doar pe primele trei. Şi cred că pagina în care a bătut cu degetul era cea de-a treia.

Când deschise cartea, lui Bryce i se ridică părul pe braţe.

- Este un arbore genealogic. Care începe tocmai de când... De când a fost deschisă Falia Nordică?

Cu cincisprezece mii de ani în urmă.

Ruhn îşi aruncă ochii peste umărul lui Bryce, în timp ce aceasta cerceta arborele genealogic.

- Gunthar Fendyr este cel mai recent - şi ultimul - nume adăugat aici.

Bryce înghiţi un nod.

- El a fost tatăl Primului.

Deschise cartea la cea de-a treia pagină, de care păruse să se arate cel mai interesată Danika.

- Niklaus Fendyr şi Faris Hvellen. Primii din linia Fendyr.

Bryce îşi muşcă buza.

- Nu am auzit niciodată de ei.

Declan tastă în calculator.

- Nu apare nimic.

- încearcă să îi cauţi pe copii! îi sugeră Bryce, şi dictă numele.

- Nimic.

Trecură de la generaţie la generaţie, până când Dec zise:

- Gata. Katra Fendyr. E de aici... Da, Katra este trecută în registrele oficiale şi este menţionată în diverse locuri. începând de acum cinci sute de ani. Declan îşi trecu degetul în lungul arborelui genealogic, numărând în gând.
- însă nu există informaţii legate de aceşti Fendyr, dinaintea
ei.
- Dar de ce a simţit nevoia Danika să fie atât de

secretoasă în această privinţă? întrebă Ruhn.
Bryce citi din nou cele două nume din capul listei, cele asupra cărora Danika se oprise ca în faţa unei mari descoperiri.
- De ce s-au pierdut aceste nume din istorie?
- Oare Ithan ştie ceva? întrebă Declan.
- Nu am idee! răspunse Bryce, ronţăind o unghie. Trebuie să vorbesc cu Primul.

- Să îţi amintesc că Sabine a încercat să te ucidă săptămâna trecută? protestă Ruhn.

Bryce se crispă.

- Atunci va trebui ca voi doi să vă asiguraţi că nu este acasă.

Bryce nu îndrăznise să îl informeze pe Hunt la telefon despre ceea ce făcea, nici despre motivele care o determinaseră să facă asta. Riscase deja sunând-o pe Jesiba. Însă, faptul că nu îl avea pe Hunt

alături în timp ce se strecura pe lângă paznicul de la Bârlog o făcea să se simtă de parcă i-ar fi lipsit ceva esenţial. Se simţea ca şi cum l-ar fi putut descoperi pe înger în orice clipă în umbre, identificând posibilele ameninţări. Declan se certa cu paznicii de la Bârlog în privinţa unei pricini imaginare. Iar la sediul Aux... Ei bine, dacă aveau noroc, Sabine se întâlnise deja cu Ruhn

pentru a discuta despre o „chestiune urgentă”.
Bryce îl găsi imediat pe Primul. Stătea la umbra unui stejar bătrân, în parcul care ocupa zona centrală a Bârlogului. La picioarele lui se juca o gloată de pui de lup. Nici un alt adult nu se zărea prin preajmă.
Bryce ieşi din umbra coloanelor şi o luă drept spre Primul. Câţiva dintre căţelandri îşi ciuliră curioşi urechile spre ea. Inima i se

strânse în piept când le văzu urechiuşele catifelate şi cozile jucăuşe, dar încercă să îşi păstreze privirea aţintită asupra bătrânului.

- Primule.

Bryce îngenunche lângă el, ascunsă de ochii gardienilor care încă se certau cu Dec.

- Vă rog să-mi acordaţi un moment din timpul vostru.

Bătrânul îşi deschise ochii înceţoşaţi de vreme.

- Bryce Quinlan.

Se bătu cu mâna osoasă în piept.

- Un lup.

Ruhn îi povestise despre cuvintele pe care Primul le rostise în timpul atacului. Bryce încercase să nu se gândească prea mult la importanţa pe care o aveau pentru ea.

- Descendenţa voastră - linia de sânge Fendyr. Ştiţi de ce Danika ar fi putut să fie interesată de ea?

Bătrânul ezită, apoi le făcu semn puilor şi aceştia se

împrăş- tiară. Bryce îşi zise că avea la dispoziţie în jur de cinci minute până când vreunul dintre ei avea să-şi dea drumul la gură în faţa unui adult despre Feea cu părul roşu din grădina lor. Scaunul Primului scârţâi şi acesta se întoarse spre ea.

- Danikăi îi plăcea istoria.
- Este interzis să îţi cunoşti numele strămoşilor?
- Nu, dar de multe ori acestea sunt uitate.

- Numele Faris Hvellen şi Niklaus Fendyr vă spune ceva? Danika a întrebat vreodată despre ei?
Primul căzu pe gânduri.
- O dată. Mi-a spus că lucrează la un eseu pentru şcoală. Nu ştiu dacă l-a scris sau nu.
Bryce răsuflă. în hârtiile ascunse în măsuţa de cafea nu dăduse de nimic despre genealogia lupilor.
- în ordine. Mulţumesc.
Fusese o pierdere de timp.
Bryce se ridică în picioare,

cercetând parcul şi porţile din capătul lui. Putea să o ia la fugă de acum.
Primul o opri însă, lăsându-şi mâna uscată pe mâna ei. l- o strânse.
- Nu m-ai întrebat de ce le-am uitat numele.
Bryce tresări.
-Ştiţi?
Primul dădu uşor din cap.
- Este o frântură din cultura populară pe care cei mai mulţi dintre lupi au avut grijă să o şteargă din cărţile de istorie. Dar a

rămas vie, s-a păstrat fiind spusă din gură-n gură.
Se auziră foşnete. La naiba! Trebuia să plece.
- Am făcut lucruri de neconceput în Primele Războaie, zise Primul. Ne-am încălcat adevărata natură. Am pierdut din vedere cine eram cu adevărat, pentru totdeauna. Am devenit cei care suntem azi. Spunem că suntem lupi liberi, dar avem zgarda Asterilor în jurul gâtului. Asterii au

laţul lung şi noi i-am lăsat
să ne îmblânzească. Acum
nu mai ştim cum să fim din
nou cei care am fost odată,
cei care am fi putut deveni.
Asta este ceea ce mi-a spus
bunicul meu. Ce i-am spus
şi eu lui Sabine, deşi ea nu
s-a deranjat să mă asculte.
Ce i-am spus Dani- kăi,
care... Mâna bătrânului
tremură. Ştii, cred că ea ar
ii putut să ne conducă
înapoi. Cred că sub
conducerea ei am ii putut
redeveni cei care am fost

odată, înainte să ajungem aici şi să devenim creaturi ale Asterilor - pe dinăuntru şi pe dinafară.
Lui Bryce i se căscă un gol în stomac.
- Asta voia Danika?
Nu ar fi fost surprinsă să afle că aşa stăteau lucrurile.
- Nu ştiu. Danika nu avea încredere în nimeni.
Bătrânul îi strânse din nou mâna.
- Cu excepţia ta.

Un mârâit zgudui pământul şi Bryce se trezi că o femelă lup uriaşă se apropia, cu colţii rânjiţi. Îi zise însă Primului:

- Ar trebui să discuţi cu Sabine despre Ithan.

Bătrânul clipi uimit.

- Ce e cu Ithan?

Nu ştia? Bryce făcu un pas în spate, fără să o scape din ochi pe femela care se apropia.

- Sabine l-a alungat. Aproape l-a ucis în bătaie.

Acum locuieşte cu fratele meu.
Ochii înceţoşaţi ai Primului se limpeziră pentru o clipă. De- veniră ascuţiţi - şi furioşi.
Lupoaica făcu un salt şi Bryce o luă la goană, tăind parcul, drept spre porţi. Trecu de paznicii care încă se certau cu Declan. Acesta le făcu cu ochiul şi o luă şi el la fugă» după ea, pierzându-se în aglomeraţia din Codrul Lunii. Bryce se simţea

asaltată de un număr din ce în ce mai mare de întrebări cu fiecare colţ de stradă pe care-l străbăteau. Avea de gând să cadă lată pe canapeaua ei şi să se gândească bine la ceea ce aflase, dar când ajunseră la apartament, descoperiră că erau aşteptaţi la uşă de Cormac.
Era murdar şi plin de sânge şi...
- Ce-ai păţit? îl întrebă mirat Declan, în timp ce

Bryce descuia uşa de la apartament.
Cormac îşi luă singur o pungă cu gheaţă din frigider şi şi-o lipi de faţă, înainte să se aşeze la masa din bucătărie.
- Mordoc a fost gata-gata să pună gheara pe mine în timpul uneia dintre întâlnirile mele secrete. Era însoţit de încă şase spurci.
- Mordoc ţi-a simţit mirosul? întrebă Bryce, cercetându-l pe prinţ.

Dacă o făcuse, asta însemna că putea să afle unde se retrăsese. *.

- Nu... am rămas poziţionat contra vântului. Nici măcar nasul lui ascuţit nu ar fi avut cum să mă simtă. Iar dacă vreunul dintre soldaţii lui au fâcut-o, de acum nu mai reprezintă o ameninţare. Asta însemna că sângele de pe mâinile lui era al altcuiva? Bryce încercă să-l amuşine.

- Ce ai aflat de la spion? îl întrebă Declan, şi se îndreptă spre fereastră, ca să cerceteze strada, probabil pentru a se asigura că prinţul nu fusese urmărit până acolo.
- Lovitura dată Coloanei a fost un succes! răspunse Cormac, cu chipul aspru îndărătul sângelui şi al vânătăilor. Au obţinut noua armură mecanică. Precum şi o cantitate uriaşă de muniţie.
- Bun, spuse Declan.

Cormac oftă.

- Trimit prototipul de armură încoace.

Bryce tresări.

- în Lunathion?
- în Insulele Coronal.

Destul de aproape - la două ore cu barca de Oraşul Semilunii.

- La o bază aflată pe Ydra.
- Rahat! mormăi Dec. Au de gând să facă ceva, nu-i aşa?
- Da, cel mai probabil cu Pippa şi unitatea ei la conducere.

- Ei nu ştiu că femeia aia e nebună? sări Bryce.
- Operaţiunile ei sunt unele reuşite. Asta este tot ce contează.
- Cum rămâne cu Emile? insistă Bryce. în privinţa lui a avut succes?
- Nu. Pustiu e încă pe aici, pe undeva. Agentul mi-a spus că vânătoarea continuă.
- Deci ce facem? îl întrebă Dec pe Cormac. Mergem pe Ydra ca să îi convingem să *nu* îi ofere

acces Pippei la toate acele arme?

Da. Cormac dădu din cap spre Bryce. Trimite-i o vidră Căpitanului Ketos. Şi cred că vom avea nevoie şi de expertiza lui Hunt Athalar

.CAPITOLUL 42

Bryce păşea pe holul care ducea spre biroul Celestinei, când îi sună telefonul.

Juniper. Bryce redirecţionă apelul spre căsuţa vocală. Primi înapoi un mesaj. *Sună-mă acum.*

Speriată, Bryce formă numărul. Se rugă ca Fury să nu fi păţit nimic rău...

Juniper răspunse de la primul ţârâit.

- *Cum* ai îndrăznit?

Bryce se opri în loc.

-Ce?

- *Cum* ai îndrăznit să-l suni pe Gorgyn?

- Eu... Bryce înghiţi un nod. Ce s-a întâmplat?

- Sunt prim-balerină, asta s-a întâmplat!
- Şi ăsta e un lucru rău? Bryce trebuia să se întâlnească cu Celestina într-un minut. Nu putea să întârzie.
- Este un lucru rău pentru că *toată lumea* ştie că Prinţesa Bryce Danaan a dat un telefon şi a ameninţat conducerea baletului că Regele Toamnei îşi va retrage donaţia dacă BOS nu-mi va *recunoaşte talentull*

- Şi ce? şuieră Bryce. Nu ăsta e singurul lucru bun pe care îl implică titlul de prinţesă?

- Nu! Este complet *opusull*

Juniper ţipa, într-atât era de furioasă. Bryce începu să tremure.

- Am muncit toată viaţa mea pentru asta, Bryce! *Toată viaţa meal* Şi tu vii şi-mi spulberi această împlinire! Te transformi pe tine - nu eu, nu talentul meu - în motivul pentru

care sunt promovată, pentru care intru în istorie! Tu_y nu eu. Nu mai este vorba despre faptul că am răzbit, că am înfruntat piedicile, ci despre faptul că prietena mea, Prinţesa Feelor, nu a putut să lase lucrurile aşa cum erau!
Ceasul de pe hol anunţă ora fixă. Bryce trebuia să închidă. Trebuia să vorbească cu Arhanghelul.
- Uite, am o întâlnire! zise ea, pe un ton cât mai neutru, deşi se simţea gata

să verse. Dar te voi suna imediat după, promit, îmi pare rău dacă...
- Nu te deranja! se răsti Juniper.
- Juniper...
Faunul îi închise.
Bryce se concentră asupra respiraţiei. Avea nevoie de una dintre orele de dans ale lui Kyrah. Imediat! Trebuia să asude, să respire şi să scuture tornada care o pustia pe dinlăuntru. Acea întâlnire însă... Bryce îşi îndreptă

umerii, amânând lupta, dând la o parte gândul că stricase totul, că fusese proastă şi arogantă şi...
Ciocăni în uşa de la biroul Celestinei.
- Intră! se auzi vocea dulce a femeii.
Bryce îi zâmbi Guvernatoarei, de parcă nici nu şi-ar fi distrus o prietenie importantă cu doar câteva clipe în urmă.
- înălţime, îşi plecă ea capul.

- Prinţesă, îi răspunse Celestina.

Bryce încercă să-şi ascundă crisparea. Aşa obţinuse însă acea întâlnire. îi ceruse Arhanghelului să se întâlnească cu ea nu în calitate de Bryce Quinlan, ci de Prinţesă a Feelor. Era o invitaţie pe care nici măcar un Arhanghel nu putea să o refuze.

Acum se întreba cât avea să o coste.

- Doar pentru această întâlnire, zise Bryce şi luă

loc. Am venit să vă fac o cerere oficială.

- Pentru ca Hunt Athalar să se întoarcă, bănuiesc.

în ochii Guvernatoarei lucea o lumină obosită şi parcă tristă.

- O întoarcere temporară, spuse Bryce şi se rezemă de spătarul scaunului. Ştiu că te-a lăsat baltă la petrecere. Dacă aş fi ştiut despre ce este vorba nu i-aş fi cerut să mă ajute în acea noapte. Aşa că... ai

tot dreptul să îl pedepseşti. îmi ofer binecuvântarea.
Era o minciună, însă o făcu pe Celestina să zâmbească uşor.
- Pentru cât timp ai nevoie de el?
- O noapte.
Pentru că voiau să se ducă până în Insulele Coronal şi să se întoarcă înainte ca Pippa Spetsos şi clica ei să ajungă acolo. Pentru că voiau să-i convingă pe cei de la conducere să *nu* îi ofere mână liberă lui

Spetsos, care avea să folosească armele în Valbara.

- Ne-am gândit că ar ii mai bine să luăm trenul-săgeată în loc să conducem opt ore dus, opt întors. I-am promis mamei că îl voi aduce pe Hunt acasă, cu mine. Dacă nu mă ţin de promisiune, va fi un adevărat Hei!

O nouă minciună.

De data aceasta însă, Guvernatoarea zâmbi larg.

- Mama ta este... o persoană aprigă?
- Ah, da! Şi dacă Hunt nu se prezintă la datorie, toate lucrurile rele pe care le crede despre el i se vor confirma.
- Nu îl place?
- Mamei nu îi place nici un bărbat. Nimeni nu este destul de bun pentru mine, după ea. Nici nu-ţi închipui ce viaţă amoroasă grea am avut în adolescenţă.
- Să vezi cum e să fii Arhanghel şi să faci parte

dintr-o comunitate mică! îi răspunse Celestina, zâmbind cu sinceritate.
Bryce rânji.
- Toată lumea era intimidată?
- Unii fugeau mâncând pământul.
Bryce râse, uimită de ea însăşi. Ura faptul că trebuia să o mintă pe acea femeie caldă şi blândă.
Celestina îşi trecu o buclă după ureche.
- Aşadar, vizita lui Athalar cântăreşte mult.

- Da. Adică nu am nevoie de permisiunea ei ca să fiu cu el, dar... Dar ar fi drăguţ să-i primesc binecuvântarea.
- Sunt convinsă.
Zâmbetul Celestinei se preschimbă într-unui trist. Bryce ştia că nu era treaba ei, dar întrebă:
- Cum te înţelegi cu Ephraim?
Chipul Celestinei se umbri, lucru care arăta că nu era mulţumită.

- Este un amant desăvârşit.
-Dar...?
- Dar mi-a fost prieten ani de zile. Simt că acum încep să-l văd într-o cu totul altă lumină.
Celestina merita mult mai mult. Bryce oftă.
- Ştiu că eşti... ei bine... un Arhanghel, dar dacă ai nevoie vreodată să discuţi cu cineva ca fetele... Sunt aici.
Ultimul Guvernator cu care vorbise încercase să o

ucidă. Iar ea îi trăsese un glonţ în cap. Schimbarea era una plăcută.
Celestina zâmbi din nou, căldura şi uşurarea întipărindu-i- se din nou pe chip.
- Mi-ar plăcea mult, Prinţesă.
- în această situaţie: Bryce.
- Bryce. Ochii îi sclipiră. Ia-l pe Athalar acasă şi păstrează-1!
Bryce ridică din sprâncene.
- Definitiv?

- Nu acasă la părinţii tăi. Vreau să zic, ia-l acasă la familia ta, apoi poate rămâne să locuiască la tine din nou. E atât de trist încât a coborât moralul întregii legiuni. îl trimit la tine mâine-dimineaţă. îl mai las să fiarbă încă o noapte şi apoi îi dau vestea de dimineaţă.

Bryce strălucea.

- Mulţumesc! Vorbesc serios: mulţumesc multl

Guvernatoarea îşi flutură însă mâna.

- îmi faci o favoare, crede-mă.

Pe drum, Bryce dădu un telefon.

Fury răspunse chiar înainte să intre căsuţa vocală.

- Ai dat-o-n bară, Bryce.

Bryce se crispă.

- Ştiu. îmi pare foarte rău.

- înţeleg de ce ai facut-o. Chiar înţeleg. Dar ea este *devastată.*

Bryce ieşi din lift şi înghiţi nodul care i se pusese în gât.

- Te rog, spune-i ca îmi pare rău. La naiba, îmi pare atât de rău! Am încercat să o ajut şi nu am gândit.
- Ştiu, îi zise Fury. Dar nu am de gând să mă amestec în asta.
- Eşti iubita ei.
- Exact. Iar tu eşti prietena ei. Şi a mea. Nu am să joc rolul mesagerului. Lasă-i ceva timp la dispoziţie şi apoi încercaţi să vă lămuriţi.

Bryce se rezemă de un perete dărăpănat.

- Bine. Cât timp?
- Câteva săptămâni.
- Asta înseamnă enorm!
- E devastată. Ai uitat?

Bryce îşi frecă cicatricea din piept.

- La dracu.
- Poţi să începi să plănuieşti metode prin care să îţi ceri scuze în stil mare.

După câteva clipe, Fury adăugă:

- Ai dat până la urmă de cap poveştii cu Danika şi copilul ăla?
- încă nu. Vrei să mă ajuţi?

Atât îndrăznea să spună la telefon.

- Nu. Nu am de gând să mă implic nici în rahatul ăsta.
- De ce?
- Trec printr-o perioadă foarte bună acum, îi răspunse Fury. June este unul dintre motive. Nu am

de gând să risc nimic. în nici un caz, siguranţa ei.
-Dar...
- Scuze în stil mare! Nu uita.
Fury închise.
Bryce îşi înghiţi greaţa, dezamăgirea şi ura de sine. Păşi pe holul tăcut spre o uşă bine-cunoscută.
Ciocăni. Fu răsplătită de apariţia lui Hunt la bustul gol, cu şapca lui de sunball pe cap. Lucea de sudoare. Probabil doar ce se întorsese de la sală.

Tresări.
-Ce faci tu...
Bryce îl întrerupse cu un sărut, înlănţuindu-şi braţele în jurul gâtului lui. Hunt râse şi o apucă de talie, ridicând-o atât de sus încât Bryce îşi putu trece picioarele în jurul mijlocului lui. Hunt îi primi cu nesaţ sărutul.
- Bună! îi şopti, cu buzele lipite de gura ei.
- Am vrut să-ţi aduc vestea, îi zise ea,

sărutându-i maxilarul, gâtul.
Hunt avea deja o erecţie.
Bryce se topi.
- Da? zise el, lăsându-şi mâinile pe fundul ei.
- Mâine-dimineaţă, îi spuse ea, printre săruturi. Ai scăpat de aici.
Hunt o scăpă din braţe. Nu cu totul, dar destul de brusc încât să atingă podeaua cu un boncănit.
-Ce?
Bryce îşi trecu degetele în lungul pieptului musculos

şi asudat al îngerului, apoi şi le lăsă pe betelia pantalonilor lui.

- Mergem într-o mică vacanţă. Aşa că să te prefaci şi în seara asta supărat.

- Ce? repetă el.

Bryce îi sărută pectoralii şi lui îi alunecă mâna în părul ei.

- Pune un costum de baie la pachet, murmură ea.

În spatele lor se auzi un chicotit. Bryce se crispă. Când se întoarse dădu cu

ochii de Pollux, care trecea pe hol, cu braţul în jurul unei femei frumoase.

- Te plăteşte pe oră? îi aruncă Barosul.

Femeia - *Căprioara* - râse, dar nu zise nimic. Solas, era... frumoasă şi înspăimântătoare. Torturase la viaţa ei atât de multe persoane. Ucisese atâţia - printre care se număra probabil şi Sofie Renast. Dacă Cormac avea să dea cu ochii de ea, dacă avea să se apropie de ea,

avea oare să îşi asume
riscul şi să încerce să o
ucidă?
Ochii de chihlimbar ai
Căprioarei luciră atunci
când îi întâlniră pe ai lui
Bryce, de parcă i-ar fi citit
gândurile. Apoi îi zâmbi, ca
şi cum ar fi invitat-o.
Dar Căprioara şi Barosul
trecură mai departe,
arătând ca un cuplu
oarecare, de ochii lumii.
Bryce nu se putu abţine şi-i
răspunse lui Pollux:

- Tu chiar trebuie să începi să vii cu nişte texte noi, Pollux.
Barosul îi aruncă o privire urâtă peste umăr, strângându-şi aripile albe pe lângă corp. Bryce îi zâmbi însă dulce şi, din fericire, îngerul îşi continuă drumul, cu diabolica lui iubită alături.
Bryce se întoarse şi îl văzu pe Hunt zâmbind. Asta îi ridică de pe suflet vina pe care o simţea faţă de Juniper, frustrările pe care

le simţea în legătură cu Fury, toate sentimentele neplăcute pe care i le trezise apropierea Căprioarei. Chiar dacă încă ar fi vrut să-i vorbească îngerului despre toate astea. Hunt o trase de mână, încercând să o cheme în cameră, dar Bryce rămase pe loc.

- Mâine-dimineaţă, îi zise ea cu glas răguşit. Ne vedem acasă.

Avea să îi povestească totul atunci. Toate lucrurile

nebuneşti care se petrecuseră de când se văzuseră ultima oară. Hunt dădu din cap. O trase din nou spre el şi ea cedă, ple- cându-şi capul ca să-i primească sărutul. Mâna lui alunecă în lungul colanţilor lui Bryce şi Hunt suspină, cu buzele lipite de gura ei, simţind că şi ea îl dorea la fel de mult pe cât o dorea el. Bryce gemu în timp ce el îi freca clitorisul cu mişcări elaborate, excitante.

- Ne vedem la răsărit, Quinlan.

Hunt îi muşcă buza de jos şi se retrase în cameră, lingându- şi degetele înainte să închidă uşa în urma lui.

Ithan clipi, uitându-se la telefon care suna în mâna lui.

Primul

Toţi lupii din Valbara aveau numărul Primului în telefon. Dar Ithan nu îl folosise nici măcar o dată. Nu se anunţa nimic bun.

Ithan se opri în mijlocul aleii, sub lumina neoanelor care colorau băltoacele de sub talpa ghetelor lui. Lupul trase aer în piept şi răspunse:

-Alo?

- Ithan Holstrom.

Ithan îşi plecă fruntea, deşi Primul nu putea să îl vadă.

- Da, Primule.

Vocea era veştejită şi îngreunată de trecerea timpului.

- Am fost informat astăzi că reşedinţa ta nu mai este la Bârlog.
- Da, urmez ordinele lui Sabine.
- De ce?

Ithan înghiţi un nod. Nu îndrăznea să îi spună Primului de ce. Sabine avea oricum să nege totul. Şi Sabine era fiica Primului.

- Spune-mi de ce.

în voce răzbi o urmă din acel Alfa care fusese Primul în tinereţe. Bărbatul

acela transformase familia Fendyr într-o putere de care cei din Valbara se temeau.

- Poate că ar trebui să o întrebi pe fiica ta.
- Vreau să aud adevărul din gura ta, căţelandrule.

Lui Ithan i se puse un nod în gât.

- A fost o pedeapsă pe care am primit-o pentru că i-am nesocotit ordinele în timpul atacului din primăvară şi i-am ajutat pe oamenii din Luncile

Asphodel. Şi pentru că am lăudat acţiunile lui Bryce Quinlan într-un interviu pe care l-am dat pentru o revistă.

- înţeleg.

Se pare că era tot ce avea nevoie Primul să audă.

- Ce ai de gând să faci acum?

Ithan se îndreptă.

- Eu... ăăă... Locuiesc cu Prinţul Ruhn Danaan şi prietenii lui. îi ajut în diviziunea Feelor din Aux. Ajuta rebeliunea.

- Acela este locul în care îţi doreşti să te afli?
- Am de ales?

Urmă un moment de tăcere prea lung, prea încordat.

- Aş putea să te fac Alfa şi să ai propria ta haită. Ai ce-ţi trebuie - am simţit asta. Ţi-ai înăbuşit prea mult adevărata natură pentru a-i lăsa pe alţii să conducă.

Ithan simţi că-i fuge pământul de sub picioare.

- Eu... Cum rămâne cu Sabine?

Lui Ithan i se învârteau toate gândurile în cap.

- Mă voi ocupa eu de fiica mea, în funcţie de ce vei alege.

Ithan nici nu avea idee cine ar fi putut să facă parte din haita
lui. Se izolase cu totul de prieteni şi de familie după moartea
lui Connor, singurii cu care îşi petrecuse timpul fiind cei din haita lui Amelie.
Perry era singura pe care ar fi putut să o numească

prietenă din Bârlog, iar ea nu avea să-şi trădeze niciodată sora. Ithan îşi înghiţi nodul din gât.

* Mă simt onorat, dar... trebuie să mă gândesc la asta.

- Ai trecut prin multe, băiete. Ia-ţi timpul de care ai nevoie pentru a decide, însă nu uita că propunerea mea rămâne în picioare. Nu am de gând să mai pierd încă un lup de valoare - mai ales nu în faţa Feelor.

înainte să apuce Ithan să salute, Primul închise. Uluit şi copleşit, Ithan se rezemă de una dintre clădirile de cărămidă de pe alee. Alfa.

Dar... un Alfa în umbra lui Sabine, odată ce Primul nu avea să mai fie. Sabine urma să fie Primul lui. Amelie avea să domnească în calitate de Prim Aparent. Şi apoi să devină Prim, după moartea lui Sabine.

Ithan nu îşi dorea să o servească pe nici una

dintre ele. Dar... nu însemna cumva că îi trădează pe lupi, că trădează moştenirea fratelui său, dacă lăsa haitele din Valbara la mila lui Sabine?

Ithan îşi trecu mâna prin păr. Îi crescuse mai lung decât îl avusese pe vremuri, când juca sunball. Nu-şi dădea seama dacă îi plăcea cum îi stă sau nu.

La dracu! Nu-şi putea da seama dacă se plăcea *pe sine însuşi* sau nu.

Ithan se îndreptă şi îşi continuă drumul. Când ajunse la destinaţie, descoperi că uşile înalte de la clădirea plină de orori a Astronomului erau închise. Ithan trase o dată de semilună.

Nici un răspuns.

Trase a doua oară, şi apoi îşi lipi urechea de una dintre uşile din metal, încercând să detecteze vreun semn de viaţă. Nu se auzea nici măcar un pas, deşi maşinăriile huruiau.

Bătu de două ori în uşă şi apoi o împinse cu umărul. Uşa se deschise huruind. înăuntru era doar întuneric. Ithan se strecură pe uşă, şi o închise încetişor în urma lui.

-Alo?

Nici un răspuns. Se îndreptă spre lumina palidă care venea dinspre cele trei bazine din centrul spaţiului cavernos. Ithan nu văzuse niciodată ceva mai straniu şi mai tulburător decât cele trei

ființe a căror viață fusese vândută. Existență. Pentru că - la naiba! - aceea nu putea fi numită viață.

Nu că ar ii știut el mai bine ce era viața. Nici el nu mai avea una de doi ani de zile.

Vizita pe care o făcuseră În acel loc cu o săptămână în urmă îl afectase, lăsase o urmă ca o rană care nu vrea să se vindece.

Poate că părăsise locul condamnând tot ceea ce

văzuse, dar îi lăsase Astronomului banii lui. Devenise complice.

Ştia că şi Bryce fusese afectată, dar ea fusese târâtă în tot acel rahat cu Danika şi, în calitate de prinţesă, avea mâinile legate pe scena publică. Mai ales acum, când juca un joc periculos, orice atrăgea atenţia asupra ei putea deveni fatal.

De el nu-i păsa nimănui. Indiferent de ceea ce spusese Primul.

- Alo? strigă din nou, cuvântul răsunând cu ecou în semiîntuneric.

- Nu este aici, se auzi o voce răguşită de femeie.

Ithan se răsuci şi îşi apucă pistolul, cercetând umbrele. Vederea lui de lup reuşi să străpungă întunericul şi să identifice locul din care venea vocea. Mâna îi alunecă imediat de pe armă.

Părul castaniu, lung îi atârna peste trupul prea slab şi prea palid, acoperit

de o pânză albă, aşa cum purtau toţi cei trei mistici. Ochii ei întunecaţi erau nemişcaţi - de parcă nu ar fi fost întru totul prezentă. Avea un chip care ar fi putut să fie frumos, dacă nu ar fi fost atât de găunos. Atât de bântuit.

Ithan înghiţi un nod şi se apropie încetişor de peretele lângă care stătea ghemuită, cu genunchii strânşi la piept.

- Am venit să vorbesc cu... şeful tău.

Nu putuse spune *stăpân*, deşi asta era bătrânul dubios pentru ea. În întuneric, Ithan întrezări o masă de lucru, pe care era aşezată o cutie. Din cutie ieşea lumină şi lupul bănuia cam ce s-ar fi putut afla înăuntru. Cine era închis acolo. Cei închişi în cele patru inele, care se pare că erau într-atât de valoroase încât bătrânul le lăsase în urmă, în loc să rişte să le ia cu el în oraş.

Vocea misticei era atât de răguşită, încât suna de parcă nu ar mai fi vorbit de ani buni.

- I-a trimis pe ceilalţi doi înapoi, dar i-a lipsit un component pentru a-mi putea repara şi mie dispozitivul. A plecat la Piaţa de Carne, ca să se întâlnească cu Regina Viperă.

Ithan amuşină, încercând să îi ghicească rasa. De la acea distanţă nu simţea decât miros de sare. De

parcă acesta i-ar fi covârşit mirosul.

- Ştii când se întoarce?

Fata se holbă la el cu ochi goi, de parcă ar fi fost încă legată de acea maşinărie.

- Tu eşti cel care m-a eliberat.

Solas, era atât de... împietrită. Nemişcarea de Vanir. Ithan nu îşi dăduse seama cât de mult se mişca e/, până în acel moment. Şi el credea că, în calitate de lup, putea rămâne nemişcat mult timp.

- Da, scuze.

Cuvântul *eliberat* îi răsuna însă în urechi. Fata implorase să se întoarcă. Ithan bănuise că în spaţiul acela intermediar prin care bântuiau misticii, dar... Dacă se referise de fapt la lumea lor - la viaţa ei de dinainte? La familia care o vânduse?

Nu era problema lui, nu era ceva de care trebuia să se ocupe el. O întrebă însă:

- Eşti bine?

Nu arăta bine. Stătea chircită, aşa cum stătuse el în baia de la cămin în noaptea în care aflase despre moartea lui Connor.

- Se va întoarce curând, spuse mistica.
- Atunci îl voi aştepta.
- Nu va fi încântat.

Ithan îi zâmbi, ca să o liniştească.

- Pot plăti, nu-ţi face griji.
- I-ai provocat multe neplăceri. Te va alunga.

Ithan făcu un pas spre ea.

- Mă poţi ajuta tu, atunci?

- Eu nu pot face nimic, decât dacă sunt pusă în bazin. Şi nu ştiu cum să folosesc maşinăriile ca să îi întreb pe ceilalţi.
- în ordine.

Mistica îşi lăsă capul într-o parte.

- Ce vrei să ştii?

Ithan îşi înghiţi cu greu nodul din gât.

- E adevărat? Ceea ce a spus prinţul demon, despre faptul că fratele meu ar fi în siguranţă deocamdată?

Fata se încruntă, buzele ei căpătând o paloare nenaturală.

- Nu am putut decât să simt teroarea celuilalt, zise ea, dând din cap spre bazine. Nu am auzit ce s-a spus.

Ithan îşi scărpină ceafa.

- în ordine. Mulţumesc. E tot ce voiam să ştiu.

Trebuia să se asigure că fratele lui era bine. Trebuia să existe o cale prin care să îl ajute.

- Ai putea vorbi cu un necromant. Ei ştiu adevărul, zise fata.
- Necromanţii sunt puţini şi îndepărtaţi. în plus, se află sub reguli stricte, zise Ithan. îţi mulţumesc însă din nou. Şi, ah... noroc!

Ithan se întoarse spre uşă. Mistica se mişcă uşor şi o undă din mirosul ei ajunse până la el. Zăpadă, tăciuni aprinşi şi...

Ithan încremeni. Apoi se răsuci spre ea.

- Eşti lup. Ce cauţi aici?
Fata nu îi răspunse.
- Haita ta a permis aşa ceva?
Sângele îi fierbea în vene. în vârful degetelor i se iviră ghearele.
- Părinţii mei nu făceau parte din vreo haită, spuse ea răguşit. Bântuiau prin tundra din Nena, alături de mine şi de cei zece fraţi ai mei. Darurile mele s-au arătat pe când aveam trei ani. La patru ani eram acolo.

Mistica arătă spre bazin şi Ithan se crispă îngrozit. O familie de lupi îşi *vânduse* puiul, şi puiul ajunsese în acel acvariu...

- De cât timp? întrebă Ithan, fără să-şi poată controla furia. De cât timp eşti aici?

Fata îşi scutură capul.

- Eu... nu ştiu.
- Unde te-ai născut? în ce an?
- Nu ştiu. Nici măcar nu îmi amintesc cât a trecut de când am făcut Saltul. A

chemat o autoritate oficială aici şi au marcat momentul, dar... Nu îmi amintesc.
Ithan îşi frecă pieptul.
- Solas!
Mistica părea de vârsta lui, dar printre Vaniri asta nu însemna nimic. Ar fi putut avea sute de ani. Zeilor, cum făcuse Saltul acolo?
- Cum te cheamă? Care e numele familiei tale?
- Părinţii mei nu mi-au dat nici un nume, iar eu nu le-am ştiut numele

niciodată. Erau doar mama şi tata. Glasul i se as- cuţi, temperamentul ieşindu-i puţin la iveală. Ar trebui să pleci.

- Nu poţi rămâne aici.
- Există un contract care spune altceva.
- Eşti lup! mârâi Ithan. La dracu! Eşti ţinută într-o cuşcă!

Avea să se ducă direct la Primul. Avea să îl convingă să-1

oblige pe Astronom să o elibereze pe acea femeie fără nume.

- Părinţii şi fraţii mei au ce mânca şi pot trăi confortabil pentru că eu mă aflu aici. Ar pierde toate acestea dacă aş pleca. Ar ajunge din nou muritori de foame.

- Vai, ghinion!

Ithan putea să citească însă determinarea din privirea ei, care-i spunea că nu avea să o poată lua de acolo. Şi înţelegea

nevoia de a te sacrifica pentru binele familiei tale.
Aşa că adăugă mai blând:
- Numele meu este Ithan Holstrom. Dacă vei vrea vreodată să scapi de aici, trimite-mi vorbă.
Nu avea idee cum ar fi putut să facă asta, dar... Poate că avea să vină să o vadă peste câteva luni. Ar fi putut inventa nişte întrebări drept scuză.
în privirea ei se citea precauţia. Dădu însă din cap.

Atunci lui Ithan îi trecu prin minte că fata stătea probabil pe podeaua rece pentru că picioarele i se atrofiaseră, închisă cum fusese în bazin. Moşul acela nenorocit o lăsase aşa.
Ithan îşi roti privirea în jur, după vreo pătură sau ceva asemănător, dar nu văzu nimic. Nu avea decât tricoul pe el şi, cum îşi întinse mâna să şi-l scoată, fata spuse:
- Nu! Va şti că ai fost aici.

- Foarte bine.

Mistica îşi scutură capul.

- E posesiv. Dacă va bănui doar că am vorbit cu cineva, mă va trimite drept în Hei, cu vreo întrebare lipsită de importanţă.

Fata tremură uşor. Astronomul făcuse asta în trecut.

- De ce?
- Demonilor le place să se joace, şopti ea.

Lui Ithan i se tăie respiraţia.

- Eşti sigură că nu vrei să pleci? Pot să te iau chiar acum. De restul ne vom ocupa mai târziu. Primul te va proteja.
- îl cunoşti pe Primul? Vocea i se încărcase de uimire. I-am auzit pe părinţii mei vorbind despre el, când eram mică. Asta însemna că nu fuseseră cu totul rupţi de lume.
- Primul te va ajuta. Eu te voi ajuta.

Privirea i se pierdu din nou în gol.

- Trebuie să pleci.
- Bine.
- Bine! repetă ea, trădându-şi din nou temperamentul.

Era o undă dominatoare care îi trezea instinctele de lup.

O privi în ochi. Nu era doar o undă... era o scânteia care trăda o Alfa. Lui Ithan îi tremurară uşor genunchii, instinctul lui de

lup oscilând între a se pleca şi a o provoca. O Alfa. Acolo, într-un acvariu. Asta însemna că cel mai probabil ar fi fost moştenitoarea familiei ei. Ştiuseră asta, chiar dacă avea doar patru ani? Ithan îşi înghiţi urletul. Oare părinţii ei o trimiseseră în acel loc pentru că fusese o ameninţare pentru conducerea familiei? Ithan îndepărtă acele întrebări şi se întoarse din nou spre ieşire.

- Ar trebui să ai un nume.
- Ei bine, nu am! îi aruncă ea.

Era în mod clar o Alfa după tonul acela.

Era o persoană cu care lupul din el ar fi vrut să aibă de-a face.

Să o lase acolo... Era lucrul care nu se potrivea, cu el, cu lupul din sufletul lui, oricât de frânt şi de singuratic era el. Trebuia să facă ceva. Orice.

Însă, cum ea nu avea în mod clar de gând să

părăsească acel loc... Poate că putea ajuta pe altcineva. Ithan îşi îndreptă privirea spre cutiuţa de pe masă şi nu ezită nici o clipă: puse mâna pe ea. Mistica încercă să se ridice, dar nu reuşi, picioarele ei slăbite trădând-o.

- Te va *ucide* dacă le iei...

Ithan o luă spre uşă, ţinând în mână cutia cu silfele de foc închise în inelele lor.

- Dacă are vreo problemă, poate merge la Primul.

Şi să îi explice lui de ce ţinea un lup captiv acolo.
Fetei îi tremură maxilarul, dar nu mai zise nimic.
Aşa că Ithan ieşi, pe strada şocant de normală, şi închise uşa grea în urma lui. **Însă,** deşi se îndepărta repejor de locul în care erau închişi misticii, gândurile lui se întorceau mereu la ea.
La lupoaica fără nume, închisă într-un acvariu.
- Solicit o echipă acvatică de douăzeci şi

cinci de persoane pentru mâine, grăi Tharion, dinaintea reginei lui. îşi ţinea mâinile strânse la spate şi lopăta încetişor din coadă. Regina Râului, în forma ei umanoidă, stătea printre coralii de lângă tronul ei, împletind urzici, cu rochia de un albastru întunecat plutind în jurul ei.

- Nu, îi răspunse simplu. Tharion clipi din ochi.

- Avem informaţii conform cărora o

încărcătură se îndreaptă încoace dinspre Pangera şi că Pippa Spetsos se află cel mai probabil deja aici. Dacă vrei să o capturez şi să o interoghez în privinţa lui Emile, voi avea nevoie de întăriri.

- Şi atâţia inşi să fie martori la implicarea Curţii Albastre?

Ce implicare? gândi Tharion, fără să îndrăznească să întrebe.

Ce interese ai, în afara aceluia de a pune mâna pe puterile băiatului?

- Vei merge singur, continuă Regina. Sunt sigură că noii tăi... companioni îţi vor fi alături.

-Da.

- Ar trebui să fie suficient pentru un interogatoriu, având în vedere puterile lor.

- Chiar şi cinci agenţi din Neamul apelor...

- Tu, singur, Tharion.

Tharion nu se putu abţine:
- Unii ar putea crede că încerci să mă omori cumva.
încet, teribil de încet, Regina Râului îşi întoarse privirea de la lucrul ei. Tharion ar fi putut să jure că reciful se cutremurase uşor. Vocea ei răsună însă periculos de calm:
- Atunci apără-mi onoarea în faţa unor astfel de injurii şi întoarce-te teafăr.

Tharion îşi încordă maxilarul, dar îşi plecă fruntea.

- Să îmi iau rămas-bun de la fiica ta, atunci? în eventualitatea în care este ultima mea şansă să fac asta.

Regina zâmbi.

- Cred că ai necăjit-o deja destul.

Cuvintele ei zugrăveau adevărul. Poate că era un monstru, din atât de multe puncte de vedere, dar avea dreptate în acea privinţă.

Aşa că Tharion înotă prin
albastrul transparent, lă-
sând curentul să smulgă
furia care-i pulsa în tâmple.
Dacă exista vreo şansă de a
pune mâna pe puterile lui
Emile, Regina Râului avea
să profite de ea.
Tharion spera doar că va
reuşi să o oprească.
Fotoliile de pe podul din vis
se preschimbaseră în
canapele din catifea.
Ruhn alunecă pe a lui, cu
ochii la întunericul care îl
înconjura. îşi îndreptă

privirea dincolo de
canapeaua agentei Lumina
Zilei, spre „partea” ei. Oare
dacă ar fi urmat-o într-
acolo ar fi ajuns în mintea
ei? Ar fi putut să vadă
lucrurile pe care le văzuse
ea? Ar fi putut privi prin
ochii ei şi şi-ar fi putut da
seama, poate, cine era? Ar
fi avut şansa să-i citească
fiecare gând care-i trecea
prin minte?
Ruhn putea să vorbească
minţii cuiva, dar să *intre* cu
adevărat în ea, să îi

citească gândurile, aşa cum o făceau verii lui din Avallen... Oare aşa procedau aceştia? I se părea o încălcare dezgustătoare a intimităţii. Dar dacă ea l-ar fi invitat, dacă ea l-ar fi vrut în mintea ei, ar fi putut oare să o facă?

Dinaintea lui se aprinse o flacără şi ea apăru, întinsă pe canapea.

- Hei! zise Ruhn şi se rezemă de spătar.

- Ai vreo informaţie de transmis? răspunse ea, în loc de salut.
- Aşadar, în seara asta suntem formali.
Agenta îşi îndreptă spatele.
- Podul este o cale pentru transmiterea informaţiilor. Aceasta este cea dintâi şi cea mai mare responsabilitate pe care o avem. Dacă vii aici în căutarea cuiva cu care să flirtezi, îţi sugerez să cauţi într-altă parte.
Ruhn pufai.

- Crezi că flirtez cu tine?
- I-ai spune *hei* pe tonul acela unui agent de sex masculin?
- Probabil că da. Apoi se corectă: Nu chiar pe acelaşi ton.
- Exact.
- Ei bine, m-ai prins! Sunt gata să-mi accept pedeapsa.

Femeia râse, plin, gâlgâit - aşa cum Ruhn nu mai auzise
niciodată pe cineva râzând.

- Nu cred că ai putea face faţă pedepselor mele.
Asta îl excita, nu putea controla.
- Ne referim la... cătuşe? Biciuit?
Ruhn ar fi putut să jure că întrezărise dinţi albi muşcându-şi buza de jos.
- Nici una dintre astea. Nu mă atrag astfel de lucruri în pat. Dar ce preferi fw?
- Pentru mine, alegerea îi aparţine întotdeauna

domnişoarei. Eu sunt dispus la orice.
Femeia îşi lăsă capul într-o parte şi o cascadă de flăcări se revărsă pe speteaza canapelei, de parcă ar fi fost cosiţe lungi, minunate.
- Deci nu eşti... un bărbat dominant.
- Ah, sunt dominant! zise el, rânjind. Doar că nu îmi place să-mi presez partenerele să facă lucruri care nu le plac.

Asta o făcu să-l cerceteze cu atenţie.

- Ai rostit *dominant* cu atâta mândrie. Eşti lup? Un soi de metamorf?

- Ia uite cine încearcă să mă descifreze.

- Eşti?

- Nu. *Tu* eşti lup?

- Ţie ţi se pare că aş fi?

- Nu. Pari mai degrabă... Cineva făurit din aer şi vise şi răzbunare rece.

- Cred că eşti din Casa Cerului şi a Aerului.

Agenta rămase neclintită. Ghicise?

- Ce te face să spui asta?
- îmi aminteşti de vânt.

Ruhn Işi căută cuvintele. Puternică, în stare să răcească sau să îngheţe cu un început de gând. Poţi reconfigura întreaga lume, deşi nimeni nu te vede. Vede doar impactul pe care îl ai asupra lucrurilor. După câteva clipe, adăugă: Mi se pare o soartă de însingurat, acum că mă gândesc mai bine.

- Este, răspunse ea şi Ruhn rămase uimit că recunoscuse, îţi mulţumesc însă pentru cuvintele frumoase.
- Au fost nişte cuvinte frumoase?
- Au fost adevărate. Mă vezi aşa cum sunt. Nu pot spune asta despre alţii.
Pentru o clipă, se priviră. Ruhn fii răsplătit cu priveliştea ochilor ei mari, uşor ridicaţi în colţuri - erau făuriţi din foc, dar le cunoştea acum forma. Le

văzu claritatea, înainte ca mantia de flăcări să o acopere din nou pe agentă. Ruhn îşi drese vocea.

- Presupun că ar trebui să-ţi spun că rebelii au avut succes cu lovitura lor asupra Coloanei. Mâine-seară aduc prototipul armurii mecanice a As terilor în Insulele Coronal.

- De ce? întrebă agenta.

- Nu ştiu. Mi s-a spus... informatorul meu mi-a spus asta. O unitate de rebeli se va afla acolo, ca să

primească transportul.
Unde se va îndrepta apoi - asta nu mai ştiu.
Cormac voia ca Athalar să examineze prototipul Asterilor, să vadă ce îl făcea diferit de armurile mecanice ale oamenilor, cu care îngerul avusese de atâtea ori de-a face în bătălii.
Athalar era singurul dintre ei care făcuse faţă unei armuri mecanice. Care, din câte auzise, îşi petrecuse timpul dezasam- blându-le

şi reasamblându-le în Pangera. Cormac, pentru că luptase alături de oameni, nu înfruntase nici o armură mecanică, şi voia opinia cuiva din afară, care să-i spună dacă replicarea modelului Asterilor ar fi putut fi în beneficiul rebelilor.

Cum Athalar avea să plece în Insule, Bryce avea să plece şi ea cu el. Şi pentru că pleca Bryce, Ruhn mergea şi el cu ei. Iar Tharion avea să li se

alături, pentru că aşa îi ordonase Regina Râului. Flynn, Dec şi Ithan urmau să rămână în Oraşul Semilunii. Prea multe persoane ar fi atras atenţia. Cei trei fuseseră însă şucăriţi să audă asta. îl laşi pe bară pe bietul *Holstrom*/, se văi- tase Flynn. Dec adăugase: Ştii ce impact are asta asupra mândriei unui bărbat? Ithan mormăise doar aprobator, dar nu se împotrivise, rămânând

cumva absent. De parcă lupului i-ar fi fost gândurile într-altă parte.

- Cine va primi transportul?

Ruhn îşi lăsă capul într-o parte.

- Am auzit că Pippa Spetsos şi brigada ei vor fi de faţă. Vrem să-i punem câteva întrebări... în privinţa unei persoane dispărute.

Agenta se îndreptă spre el.

- Lui Spetsos i se va acorda conducerea frontului din Valbara?
- Nu ştiu. însă sperăm că îi vom putea convinge pe cei din Comandament să nu facă asta. Bănuim că ea şi Căderea Luminii au lăsat în urma lor un drum presărat de cadavre.
Lumina Zilei rămase tăcută pentru o clipă, apoi întrebă:
- Cunoşti numele ambarcaţiunii care aduce prototipul?

-Nu.
- Insula?
- De ce insişti pe acest subiect?
- Vreau să mă asigur că nu este vorba despre o capcană.
Ruhn rânji.
- Pentru că ţi-ar fi dor de mine dacă aş muri?
- Pentru că mi-e teamă de informaţiile pe care le-ar scoate de la tine înainte să mori.
- Aspru, Zi! Foarte aspru.
Ea râse delicat.

- Doar aşa poţi supravieţui.
Avea dreptate.
- Mergem pe Ydra. Asta este tot ce ştiu.
Agenta dădu din cap, de parcă numele acela ar fi avut o anume însemnătate pentru ea.
- Dacă te prind, cea mai bună alternativă este fuga. Să nu îi înfrunţi.
- Eu nu sunt programat aşa.
- Atunci reprogramează-te.

Ruhn îşi puse măinile-n sân.

- Nu cred că...

Zi şuieră şi se aplecă. Se zbătu, aproape convulsiv.

-Zi?

Femeia trase aer în piept şi într-o clipă dispăru.

-Zi!

Vocea lui Ruhn răsună cu ecou în vid.

Nu stătu pe gânduri. Sări peste canapeaua ei şi alergă spre partea ei de pod, în noapte şi întuneric, căutând-o...

Ruhn se izbi de un perete negru de granit. Timpul încetini, trăgând în urma lui frânturi de senzaţii. Nu vizuale, ci... *tactile.*
Oasele ei trosnind sub strânsoarea care aproape-i frângea încheietura mâinii.
Durerea era ceea ce o trezise, ceea ce o trăsese de pe pod...
îşi poruncea să cedeze, să renunţe, să i se ofere bărbatului. Să găsească o cale prin care să se bucure

de moment. Dinţi care îi zgâriau sânul, muşcau... Ruhn se izbi de podea şi senzaţiile se risipiră. Se ridică în picioare şi îşi lipi palma de peretele negru. Nimic. Nu se auzea nici un ecou care să îi spună ce se întâmpla.

Ei bine, ştia ce se întâmpla. Era vorba despre o partidă dură de sex şi, deşi avea senzaţia clară că era consensual, nu avea nici o... însemnătate. Cel care

dormea alături de Zi o trezise astfel.
Dinaintea lui Ruhn se întindea întunericul de nepătruns. Peretele ridicat de mintea ei.
Nu ştia de ce mai aştepta. De ce rămăsese acolo. Nici nu ştia cât timp se scursese atunci când o flacără se desprinse din nou din perete.
Flăcările scăzuseră în intensitate şi Ruhn putea să vadă o pereche de picioare lungi păşind spre

el. Se opriră atunci când dădură de el, îngenuncheat. Femeia îngenunche şi ea, flăcările înghiţind-o din nou cu totul.

- Eşti bine? o întrebă el. - Da.

Cuvântul sunase ca sfârâitul unui tăciune stins.

- Ce-a fost asta?
- Nu ai făcut sex niciodată?

Ruhn se îndreptă în faţa tonului ei tăios.

- Eşti bine? o întrebă din nou.
- Ţi-am spus că da.
- Nu ai fost...
- Nu. M-a întrebat, chiar dacă puţin cam brusc, şi eu am spus da.

Lui Ruhn i se căscă un gol în stomac la auzul cuvintelor ei reci.

- Nu pare să te fi bucurat.
- Este problema ta dacă am avut sau nu orgasm?
- Ai avut?
- Pardon?
- Ai avut orgasm?

- Asta nu este treaba ta.
- Ai dreptate.

Tăcerea se aşternu din nou, dar ei rămaseră îngenuncheaţi, faţă în faţă. După o clipă încordată, ea spuse:

- **Îl** urăsc. Nimeni nu bănuieşte asta, dar eu ştiu. Mă dezgustă.
- Atunci de ce te culci cu el?
- Pentru că eu... Un oftat prelung. E complicat.
- Explică-mi.

- Tu te culci doar cu persoane care îţi plac? -Da.
- Nu ai făcut sex niciodată cu o persoană pe care o urăşti? Ruhn căzu pe gânduri. Simplul fapt că rostise cuvântul *sex* îl răscolise.
- Bine. O dată, poate. Dar a fost vorba despre o fostă. O femeie Fee cu care fusese cu zeci de ani în urmă şi la care nu se mai gândise până atunci.

- Atunci înţelegi despre ce este vorba. -Deci el este...
- Nu vreau să vorbesc despre el. Ruhn răsuflă.
- Am vrut să mă asigur că eşti bine. M-ai speriat îngrozitor.
- De ce?
- Pentru că ai dispărut brusc. Mi s-a părut că ai fost rănită.
- Nu fi fraier ca să te ataşezi într-atât încât să îţi pese.

- Aş fi un monstru dacă nu mi-ar păsa atunci când o persoană este rănită.
- Astfel de lucruri nu îşi au locul în războiul acesta. Cu cât înţelegi asta mai repede, cu atât vei suferi mai puţin.
- Deci ne-am întors la rolul de Crăiasa Zăpezii. Zi se săltă.
-Rol?
- Unde e femeia nebună şi dezinhibată cu care discutam despre BDSM mai devreme?

Agenta râse. Lui Ruhn îi plăcea acel sunet - era jos şi gâlgâit, prădător. La naiba, îi plăcea mult!

- Eşti un mascul tipic pentru Valbara.

- Ţi-am spus: vino să mă vizitezi în Lunathion. Am să te fac să te simţi bine, Zi!

- Eşti atât de dornic să mă cunoşti.

- îmi place vocea ta. Vreau să cunosc chipul dindărătul ei.

- Asta nu se va întâmpla. Dar mulţumesc. După câteva clipe, adăugă: Şi mie îmi place vocea ta.
- Ah, da?
- Ah, da! Femeia chicoti.
- Eşti belea!
- E clişeu dacă spun că *Belea* e numele meu?
- A, da! Foarte.
- Care ar fi numele *tău*? o tachină el.

Flăcările se traseră la o parte, descoperind ochii aceia din foc pur.

- Răzbunare.

Ruhn rânji diavoleşte.
- Şmecher.
Ea râse din nou şi Ruhn se trezi cu o erecţie.
- Noapte bună, Noapte!
- Unde pleci?
- La culcare. De-adevăratelea acum.
- Trupul tău nu se odihneşte acum?
- Ba da, dar mintea nu.
Fără să ştie de ce, Ruhn îşi flutură mâna spre canapeaua de catifea.
- întinde-te atunci. Relaxează-te!

- Vrei să rămân?
- Sincer? Da. Vreau.
- De ce?
- Pentru că mă simt calm în preajma ta. Se întâmplă atâtea rahaturi şi... îmi place aici. Cu tine.
- Nu cred că prea multe femei ar fi flatate ca un bărbat chipeş să le spună că sunt „calmante”.
- Cine zice că sunt chipeş?
- Vorbeşti ca o persoană care este foarte conştientă că arată bine.

- Vrei să spui că vorbesc ca un măgar arogant.
- Tu ai zis-o!

Zi se ridică în picioare şi o luă spre canapea. Flăcările i se văluriră atunci când se întinse pe ea. Ruhn sări imediat pe canapeaua lui.

- Nu-mi mai trebuie decât un televizor şi o bere şi am tot ce trebuie, declară el.

Femeia chicoti şi se ghemui într-o parte.

- Repet: un mascul tipic din Valbara.

Ruhn îşi închise ochii, delectându-se cu timbrul vocii ei.

- Trebuie să mai lucrezi la complimente, Zi. încă un chicotit, mai alunecos de această dată.

- Voi adăuga asta pe lista obiectivelor mele, Noapte.

CAPITOLUL 43

Hunt trase în piept aerul rece de deasupra mării de turcoaz, admirând apa curată, atât de transparentă încât putea să vadă coralii, pietrele şi

peştii care săgetau printre ele.

În jos, pe chei, ambarcaţiunea era descărcată încă într-o peşteră uriaşă. Aceasta se întindea pe mai bine de un kilometru şi era ascunsă într-o parte izolată şi aridă a Ydrei, una dintre cele mai îndepărtate dintre Insulele Coronale. Peştera aceea fusese aleasă pentru că apa dinlăuntrul ei era într-atât de adâncă încât permitea acostarea ambarcaţiunilor

masive de contrabandă pe docul ei de piatră.

Hunt stătea în umbră, la intrarea în peşteră, şi se concentra asupra luminii şi a apei care se întindea dinaintea lui, ignorând mirosul rânced al uleiului care alimenta armurile mecanice vechi, folosite pentru a descărca tot ce se afla pe ambarcaţiune în vehiculele parcate acolo: camioane pentru haine, camioane pentru alimente, camioane pentru

transportat... orice putea fi transportat pe drumurile accidentate şi şerpuitoare ale insulei, sau pe feriboturile automate care legau cele în jur de o sută de insule ale arhipelagului fără să trezească prea multe suspiciuni.

Cormac îi transportase pe toţi pe Ydra în urmă cu o oră. Hunt era cât pe ce să vomite în timpul călătoriei de cinci minute, cu mai multe opriri, iar când, în cele din urmă, ajunseseră,

se aşezase în fund pe betonul umed, cu capul între picioare. Cormac se întorsese după fiecare dintre ei, până când ajunseseră cu toţii acolo.

Apoi, sărmanul, trebuise să se ia în piept cu cine se afla acolo din Comandament, pentru a-i convinge că Pippei Spetsos nu trebuia să i se permită să se apropie de acea armură.

Lui Cormac li tremurau genunchii şi era palid din

cauza atâtor teleportări, dar, înainte să plece, le promisese că se va întoarce curând. Bryce, Tharion şi Ruhn stăteau aşezaţi pe pământ, şi lor tremurându-le încă genunchii.

- N-ar fi trebuit să servesc micul dejun! declară Tharion, cu mâna lipită de stomac.

Bărbatul din Neamul apelor purta doar o pereche de pantaloni din neopren, cu buzunare speciale pentru pumnale.

Nu avea pantofi şi nici cămaşă. Dacă urma să se metamorfozeze, îi spusese lui Bryce când îşi făcuse apariţia la uşa ei în acea dimineaţă, nu voia să aibă prea multe de pierdut.

Tharion sosise într-un moment cu totul nepotrivit - ajunsese exact după Hunt. Bryce era deja rezemată de blatul de bucătărie, cu braţele în jurul umerilor lui Hunt, în timp ce acesta îi săruta leneş gâtul. Ciocănitul lui Tharion

fusese de-a dreptul... inoportun.

Toate acestea trebuiau să aştepte. Perechea lui îl ajutase însă să scape de cazarmă şi el avea de gând să o răsplătească cu generozitate în acea seară.

Bryce îl bătea consolator pe spate pe Tharion.

- Sunt neaşteptat de încântată că cei din Neamul apelor pot avea rău de aer, având în vedere

câţi dintre noi suferim de
rău de mare.

- Şi el e încă verde la
faţă! zise Tharion, arătând
spre Hunt, care rânjea la
el.

Tharion îl ignoră însă şi
îşi roti leneş privirea în
jurul peşterii. Poate *prea*
leneş. Hunt ştia care era
obiectivul principal al lui
Tharion: să o convingă pe
Pippa să vorbească despre
Emile. Dacă interogatoriul
avea să fie unul prietenesc
rămânea la latitudinea

căpitanului din Neamul apelor.

- Vine, murmură Ruhn.

Se întoarseră cu toţii spre ambarcaţiune şi îl văzură pe Cormac păşind spre ei. Era încă palid şi obosit. Hunt nu-şi putea închipui cum avea să îi transporte pe toţi de acolo la sfârşit.

îngerul se încordă pentru că simţea furia care emana din Cormac.

- Ce s-a întâmplat? îl întrebă, îndreptându-şi privirea spre peştera din spatele lui Cormac.
Tharion îşi îndreptă şi el ochii într-acolo, gata să se pună în mişcare.
Cormac îşi scutură capul şi zise:
- Pippa a pus deja ghearele pe ele. îi ciugulesc cu toţii din palmă. Armele sunt ale ei şi ea conduce de acum frontul din Valbara.

Tharion se încruntă, însă îşi păstră privirea aţintită asupra spaţiului din spatele Prinţului din Avallen.

- Ai aflat ceva despre Emile sau despre Sofie?

- Nu. Nu a adus vorba despre ei, iar eu nu am vrut să risc. Nu vreau să ştie că şi noi îi vânăm. Cormac începu să se plimbe agitat.

- Dacă aş fi înfruntat-o în privinţa lui Emile de faţă cu toţi ceilalţi, totul s-ar fi încheiat cel mai probabil cu

vărsare de sânge. Nu avem alternativă: trebuie să-i facem jocul.

- Avem vreo şansă să o prindem singură? insistă Tharion.

Cormac îşi scutură capul.

- Nu. Crede-mă, şi ea este în gardă, aşa cum suntem şi noi. Dacă vei vrea să o iei la întrebări, va trebui să te pregăteşti să o înfrunţi.

Tharion înjură şi Bryce îi mângâie genunchiul - consolator, bănui Hunt.

Cormac se întoarse spre Hunt:

- Athalar, e rândul tău.

Prinţul arătă cu capul spre nava uriaşă.

- Descarcă prototipul chiar acum.

îl urmară pe Cormac tăcuţi, Hunt păşind alături de Bryce. Rebelii - cu toţii îmbrăcaţi în negru, mulţi dintre ei cu cagule sau măşti pe faţă - se holbau la ei în timp ce înaintau. Nici unul dintre ei nu zâmbea. Un om mormăi:

- Vaniri nenorociţi!
Tharion îi suflă o bezea.
Ruhn mârâi.
- Poartă-te frumos! îi şuieră Bryce fratelui ei şi îl ciupi de coaste prin tricoul lui negru.
Ruhn o uşui cu mâna lui tatuată.
- Foarte matur! şopti Hunt, înainte să se oprească dinaintea platformei pentru debarcare.
Ruhn îi arătă îngerului în mod subtil degetul din

mijloc, iar Bryce îl ciupi şi pe el de coaste.
Tharion fluieră însă, pentru că din navă îşi făcuseră apariţia patru armuri mecanice ruginite, fiecare dintre ele ţinând de câte un colţ al unei cutii masive. Arăta ca un sarcofag din metal, pe care era gravat blazonul Asterilor: şapte stele înconjurând abrevierea *SPQM.* Oamenii care pilotau armurile mecanice de modă veche nu aruncau nici măcar o

privire în jur, concentraţi să coboare cutia pe rampă. Pământul se zgâlţâia sub picioarele masive ale maşinăriilor.

- Armurile acestea au fost create pentru război, nu pentru muncă manuală! murmură Tharion.

- Douăsprezece-trăgaciuri. Sunt cele mai puternice dintre modelele pe care le au oamenii. Hunt îşi plecă fruntea spre mitralierele duble de pe

umeri, apoi spre pistoalele de pe antebraţe.

- Şase arme vizibile, şase ascunse - dintre care unul este un tun.

Bryce se crispă.

- Câte astfel de armuri au oamenii?

- Câteva sute, îi răspunse Cormac. Asterii ne-au bombardat însă fabricile şi armurile acestea sunt vechi. Modelul imperial pe care îl duc ne-ar putea iniţia într-o

nouă tehnologie, dacă îl vom putea studia.
Bryce murmură:
- Şi nimeni nu îşi face griji că toate astea vor ajunge pe mâna Pippei, cea dornică să apese pe trăgaci?
- Nu, replică grav Cormac. Nici măcar unul dintre ei nu îşi face griji.
- Dar nu îi deranjează că vom examina armura? întrebă Bryce.
- Le-am spus că Athalar ar putea şti mai multe

despre felul în care sunt construite.
Hunt bufni.
- Nici o presiune, ei?
îngropă adânc amintirea chipului lui Sandriel, amuzamentul ei crud atunci când privea ce le făcea armurilor la ordinul ei.
Armurile şi piloţii lor ajunseseră pe chei. Se auzi un ordin şi rebelii care lucrau pe doc se împrăştiară. în urmă rămase o unitate de

doisprezece inşi - oameni cu toţii - care întârziau în spatele lui Hunt şi al celorlalţi.
Lui Hunt îi plăcea asta aproape la fel de mult ca faptul că se aflau acolo - la dracu! - într-o bază a rebelilor. Unde ajutau în mod oficial Ophion. încercă să îşi păstreze respiraţia regulată.
Unitatea de rebeli mărşălui pe lângă ei şi se urcă pe navă, iar armurile pilotate de oameni se îndepărtară,

lăsând în urmă sarcofagul.
După câteva clipe, o femeie umană, cu părul castaniu şi pistrui îşi făcu apariţia din umbra ambarcaţiunii. Văzând cum se încordează Cormac, Hunt înţelese cine era. Băgă de seamă că purta uniforma diviziunii Căderea Luminii. Rebelii care trecuseră pe lângă ei aveau emblema soarelui la apus pe braţ.
Hunt îşi îndreptă mâna spre pistolul prins la şold, fulgerele scăpărându-i în

vene. Bryce se aplecase uşor, căutând deja cel mai bun punct în care ar fi putut să lovească. Tharion se trase puţin spre stânga, astfel încât Pippa să se afle între el şi apă. De parcă ar fi avut de gând să o arunce în adânc.
Pippa păşi însă degajat spre sarcofag şi îi zise lui Cormac:
- Codul pentru cutia aceea este şapte-trei-patru-doi-cinci.

Avea o voce catifelată, ornamentală - de parcă ar fi fost doar
un copil bogat din Pangera care se juca de-a rebeliunea. I se adresă lui Hunt:
- Aşteptăm cu sufletul la gură analiza ta, Umbra Mortis.
Era practic un ordin. Hunt o analiză pe sub sprâncene. Ştia că poate fi recunoscut uşor. însă felul în care rebela îi rostise numele reprezenta o

ameninţare. Pippa îşi
întoarse atenţia spre
Cormac.
- Mă întrebam când vei
încerca să îi întorci
împotriva mea.
Hunt şi Bryce se traseră
mai aproape, cu armele
gata. Ruhn
rămase cu un pas în urmă,
păzindu-le spatele. Iar
Tharion...
Bărbatul din Neamul
apelor îşi schimbase din
nou poziţia, pe nesimţite,

gata să se arunce asupra Pippei.

- încă nu le-am spus nimic despre tine, îi răspunse Cormac, cu o răceală impresionantă.

- Ah? Atunci de ce te-ai grăbit să ajungi aici? Nu mă pot gândi decât la două motive: ai vrut să îi convingi să te pună *pe tine* la conducerea frontului din Valbara, probabil vorbindu-mă pe mine de rău, sau ai vrut să mă capturezi, ca să mă obligi să îţi spun tot

ceea ce ştiu despre Emile Renast.

- Cine zice că nu pot fi ambele variante corecte? i-o întoarse Cormac.

Pippa mârâi.

- Nu trebuia să te oboseşti. Aş fi colaborat cu tine ca să-l găsim. Dar tu ai vrut gloria doar pentru tine.

- Vorbim despre viaţa unui copil! răbufni Cormac. Tu nu vrei decât să îl foloseşti pe post de armă.

- Şi tu nu?

Pippa şuieră la ei:
- Trebuie să vă fie tare uşor să vă prefaceţi că sunteţi mai buni decât mine.
Tharion îi răspunse, nimicitor de calm:
- Nu noi suntem cei care torturează persoane până mor, doar pentru a obţine informaţii despre copil.
Pippa se încruntă:
- Cu asta credeţi voi că m-am ocupat? Că am

săvârşit crimele acelea atroce?

- Am descoperit mirosuri umane şi o bucată dintr-unul dintre soldaţii tăi pe urmele băiatului! mârâi Tharion, în timp ce mâna îi aluneca spre cuţite.

Buzele Pippei se arcuiră într-un zâmbet rece.

- Vanir arogant, cu mintea îngustă! întotdeauna presupui tot ce e mai rău despre oameni.

Pippa îşi scutură fruntea, mimând simpatia.

- Eşti prea afundat în cuibul tău de şarpe ca să vezi adevărul. Sau ca să-i vezi pe cei cu limba despicată, din jurul tău.
în stilul ei caracteristic, Bryce scoase limba la soldat. Pippa mârâi doar.
- Destul, Pippa!
Cormac tastă codul în cutia mică de la capătul sarcofagului. Bryce îşi îngustase însă privirea. O privea pe Pippa în ochi, şi pe Hunt îl trecu un fior pe şira spinării dinaintea

dominanţei pure întipărite pe chipul lui Bryce.
Pippa zise cu glas tărăgănat:
- Acum oricum nu mai contează. Băiatul a fost catalogat drept o risipă de resurse. Mai ales că acum avem... arme mai bune pe care să le mânuim.
în răspuns parcă, capacul se deschise cu un şuierat şi Hunt îşi întinse protector un braţ dinaintea lui Bryce. Capacul alunecă şi dinăuntru se ridică fum de

gheaţă uscată. Cormac îl dădu la o parte fluturându-şi mâna pe deasupra.

- Ei bine, Umbra Mortis? îţi aştept expertiza, zise Pippa.

- Eu aş avea grijă cum vorbesc cu el, Pippa! o avertiză Cormac, cu autoritate în glas.

Pippa se întoarse însă spre Bryce:

- Tu eşti mireasa lui Cormac, nu-i aşa?

Tonul ei nu trăda nici o urmă de bunătate sau de căldură.
Bryce zâmbi.
- Poţi să iei tu rolul acesta, dacă ţi -l doreşti aşa tare.
Pippa se arici, dar Cormac îi făcu semn lui Hunt să înainteze, odată ce ultimul norişor de fum se disipă.
Hunt îşi aruncă privirea asupra armurii şi înjură.
- Asterii au creat aşa ceva?

Pippa dădu din cap, cu buzele strânse.

- Pentru a fi pilotate de Vaniri? insistă el.

Pippa dădu din nou din cap şi zise:

- Nu văd cum ar putea avea mai multă putere decât ale noastre însă. Sunt mai mici decât modelele pe care le avem noi.

Armura din argint-viu avea vreo doi metri înălţime.

- Ştii ce ai dinainte? îl întrebă Ruhn pe Hunt, scărpinându- se la ceafă.
- E un soi de robot! zise Bryce, trăgând cu ochiul în cutie.
- Nu este, spuse Hunt. îngerul se răsuci pe călcâie, cu gândurile vraişte.
- Am auzit zvonuri despre crearea unor astfel de modele, dar mi s-a părut întotdeauna că nu ar fi cu putinţă.
- Ce este? ceru Pippa.

- Eşti cam nerăbdătoare, nu-i aşa? o ironiza Hunt.
îngerul bătu însă cu degetul în armură.
- Metalul acesta are aceeaşi compoziţie ca pietrele gorsiene.
Dădu din cap spre Bryce.
- La fel ca în cazul synth-ului - caută căi prin care să transforme pietrele gorsiene în arme.
- Noi le folosim deja în gloanţele noastre, comentă Pippa mândră.
- Ştiu asta, mârâi Hunt.

Avea pe abdomen o cicatrice lăsată de un astfel de glonţ.
Poate că această ameninţare era singurul lucru care-l oprea pe Tharion să acţioneze. Bărbatul din Neamul apelor avea calea liberă spre Pippa. Putea însă să alerge mai repede decât putea ea să scoată pistolul? Hunt şi Bryce l-ar fi putut ajuta, dar... Hunt nu voia să atace pe faţă un lider din Ophion. Mai bine să se

ocupe Tharion şi Regina Râului de astfel de rahaturi.
Pippa se trase câţiva centimetri din calea lui Tharion şi Hunt continuă:
- Metalul acesta... Asterii au cercetat căi prin care să facă minereul să absoarbă magia şi nu să o reprime.
- Mie mi se pare titan şi nimic mai mult, observă Ruhn.
- Priveşte mai îndeaproape, îl îndemnă

Hunt. Se pot observa nişte vinişoare mov prin el. Aceea este piatra gorsiană. Aş recunoaşte-o oriunde.
- Deci ce poate face?
- Dacă nu mă înşel, răspunse răguşit Hunt, poate absorbi prima-lumină din pământ. Din toate ţevile care străbat solul. Armurile acestea pot extrage prima-lumină, transformând-o astfel într-o armă. Rachete cu pucioasă făurite pe loc. Armura nu ar rămâne niciodată fără

muniţie, nu ar rămâne niciodată fără baterie. Ar trebui doar să identifice sursa din sol şi gata: ar fi încărcate şi gata să ucidă. De aceea sunt mai mici - pentru că nu au nevoie de spaţiu pentru arsenalul necesar modelelor oamenilor. Un luptător Vanir ar putea să îmbrace costumul şi să îl poarte ca pe un exoschelet - ca pe o adevărată armură.
Tăcere.

- Ştii care ar fi repercusiunile pentru cauză? zise Pippa, uluită.
- Că vor muri şi mai al dracului de mulţi oameni, răspunse aspru Bryce.
- Nu şi dacă sunt în mâinile noastre, zise Pippa.
Lumina aceea care-i juca femeii în ochi - Hunt o mai văzuse. Pe chipul lui Philip Briggs.
Pippa continuă, vorbind mai degrabă cu ea însăşi decât cu ceilalţi:

- în sfârşit, avem o sursă de magie pe care să o abatem asupra lor. Putem acum să-i facem să simtă cum suferim noi.
Râse, plină de încântare. Cormac se încordă. Şi Tharion la fel.
- Acesta este un prototip, zise Hunt. S-ar putea să aibă încă hibe.
- Avem ingineri extraordinari, răspunse femeia ferm.
- Este o maşinărie a morţii! insistă Hunt.

- Şi un pistol ce e? răbufni Pippa. Sau o sabie?
Rebela şuieră apoi, cu privirea aţintită asupra fulgerelor - care-i trosneau îngerului la încheieturi.
- Ce este magia ta, malakim, dacă nu un instrument al morţii?
Ochii i se aprinseră.
- Această armură nu este nimic mai mult decât o variaţie a aceleiaşi teme.
Ruhn i se adresă lui Hunt:

- Aşadar, verdictul tău care este? Armura ar putea fi folosită de Ophion?
- La dracu! mormăi Hunt. Nimeni nu ar trebui să o folosească. De nici o parte. îngerul se întoarse spre Cormac: Iar tu, dacă eşti inteligent, îi vei găsi pe oamenii de ştiinţă care au creat aşa ceva şi îi vei distruge - pe ei şi planurile lor. Vărsarea de sânge va atinge cote monstruoase dacă şi de o parte şi de

cealaltă vor începe să fie folosite astfel de maşinării.

- Este deja monstruoasă, răspunse tăcut Cormac. Vreau doar să se sfârşească.

- Vanirii merită tot ceea ce îi va lovi, zise Pippa. Bryce rânji.

- La fel şi tu. L-ai terorizat pe copilul acela şi apoi te-ai decis că nu merită osteneala.

- Emile? Pippa râse. Nu e copilul neajutorat care crezi tu că este. A găsit

aliaţi, care îl protejează. Vă invit, mergeţi după el! Mă îndoiesc că îi va ajuta pe Vaniri să câştige acest război. Mai ales acum, că avem această tehnologie la îndemână! Păsările Tunetului sunt nimic prin comparaţie cu asta.
Pippa îşi trecu mâna în lungul cutiei.
- Unde-i puştiul? interveni Tharion.
* Undeva, unde până şi ţie ţi-ar ii teamă să păşeşti, Neamul apelor, zise Pippa

rânjind. Eu sunt mulţumită să rămână acolo, şi Comandamentul la fel. Băiatul nu mai reprezintă o prioritate pentru noi.

- Eşti nebună dacă-ţi închipui că armura aceasta nu este altceva decât un dezastru pentru toată lumea, şuieră Bryce. Pippa îşi puse mâinile-n sân.

- Nu prea văd ce drept ai tu să judeci. în timp ce tu îţi faci unghiile,

Prinţesă, oameni buni luptă şi mor în acest război.
Bryce îşi flutură unghiile pe dinaintea rebelei.
- Dacă tot mă asociez cu rataţi aşa cum eşti tu, măcar să arăt bine.
Hunt îşi scutură capul, tăindu-i vorba Pippei înainte ca aceasta să apuce să răspundă.
- Vorbim despre nişte maşinării care pot crea rachete cu - pucioasă în câteva secunde. Pe care le

pot arunca de la mică distanţă.
Fulgerele lui Hunt îi sfârâiau în palme.
- Da! răspunse Pippa, cu ochii aprinşi de setea de sânge a unui prădător. Nici un Vanir nu va putea să le înfrunte.
Pippa îşi ridică privirea spre nava care se înălţa deasupra lor. Hunt băgă de seamă că îşi făcuseră apariţia membrii echipajului. Cu spatele la ei.

Cinci inşi din Neamul apelor, doi metamorfi. Nici unul nu purta uniforma Ophion. Ceea ce însemna că erau simpatizanţi rebeli, care îşi oferiseră cel mai probabil ambarcaţiunea şi serviciile cauzei. îşi ridicară mâinile.

- Ce dracului faci? strigă Hunt, chiar în clipa în care Pippa îşi ridică braţul, făcându-le semn oamenilor din unitatea Căderea Luminii, care se aflau sus.

Vanirii din echipaj fură mânaţi pe punte ca o turmă.
Pistoalele bubuiră. Sângele se împrăştie pretutindeni şi Hunt îşi întinse imediat aripa, protejând-o pe Bryce de ploaia roşie.
Vanirii se prăbuşiră. Ruhn şi Cormac îşi traseră armele. Hunt privi însă înmărmurit cum unitatea Căderea Luminii se apropie de cei căzuţi şi se înfig în

capetele lor ciuruite de gloanţe.

- Primul foc este întotdeauna cu gloanţe gorsiene, spuse Pippa molatic» în liniştea de groază care se coborî după ce soldaţii din Căderea Luminii îşi scoaseră cuţitele lungi şi se puseră pe retezat capete. Pentru a-i pune pe Vaniri la pământ. Restul sunt de plumb. Decapitarea înseamnă moarte definitivă.

- La dracu! Eşti *nebună*? răbufni Hunt.
Tharion tună în aceeaşi clipă:
- Eşti o criminală psihopată!
Cormac se puse în faţa Pippei, blocându-i drumul lui Tharion, şi se răsti la ea:
- Mi s-a spus că echipajul nu va fi rănit! Ne-au ajutat pentru că credeau în cauză!
- Sunt Vaniri, răspunse Pippa tern.

- Şi asta este o scuza? strigă Ruhn.
Prinţul era acoperit pe gât şi pe obraji de sângele care ţâşnise de sus.
- Sunt Vaniri care *te ajută.*
Pippa ridică doar din umeri.
- Suntem în război. Nu putem să ne asumăm riscul ca Aste- rii să afle unde suntem. Ordinul pentru executarea echipajului a venit de la Comandament. Eu sunt instrumentul lor.

- Tu şi Comandamentul veţi nenoroci oamenii!
în jurul umerilor lui Ruhn se strânseră umbrele.
- Hei, şi eu n-am de gând să vă ajut!
- Ce de principii! chicoti Pippa.
Din buzunarul ei se auzi sunând un telefon. Pippa verifică ecranul şi apoi spuse:
- Trebuie să dau raportul Comandamentului. Vrei să mă însoţeşti, Cormac? zâmbi ea uşor.

Sunt sigură că vor fi încântaţi să-ţi audă doleanţele. Cormac îi aruncă o privire urâtă şi Pippa fluieră ascuţit - era un ordin. Apoi o luă în josul cheiului, spre o grotă alăturată, unde se retrăseseră ceilalţi rebeli. într-o clipă, unitatea de oameni Căderea Luminii coborî de pe navă, cu pistoalele în mâini. Ruhn mârâi uşor, însă soldaţii o luară pe urmele Pippei, fără să le arunce nici măcar o privire.

Oamenii aceia aveau un tupeu al dracului de mare dacă îndrăzneau să le întoarcă spatele după ceea ce le făcuseră acelor Vaniri.
După ce Pippa şi Căderea Luminii se făcură nevăzuţi, Tharion zise:
- Ştie unde este Emile.
- Asta dacă crezi tot ce scoate ea pe gură, replică Bryce.
- Ştie! spuse Cormac şi îi făcu semn lui Tharion. Dacă tu vrei să o

interoghezi, dă-i drumul.
Dar cum ea şi unitatea Căderea Luminii se află la conducerea frontului din Valbara acum, tu şi regina ta veţi avea de furcă dacă faceţi o mişcare făţişă împotriva lor. Eu, în locul tău, m-aş gândi bine înainte să acţionez.
Bryce mormăi aprobator.
- Eu aş sta dracului departe de ea!
Hunt îşi strânse aripile pe lângă corp. îşi măsură perechea.

Lui Bryce îi alunecară ochii spre el. Cu o privire inocentă. Prea inocentă. Ştia ceva.
în cele din urmă, renunţă la expresia de *Cine, eu?* şi se holbă la el. De parcă ar fi vrut să zică: *Nu care cumva să îndrăzneşti să mă dai de gol Athalar!*
Hunt era uluit, aşa că dădu încetişor din cap. Avea el să scoată adevărul de la ea, mai târziu.
- Toată muniţia pe care au descărcat-o... Ophion o

aduce în regiune. Pentru ce - pentru a pune în scenă vreo mare bătălie? întrebă Tharion.

- Nimeni nu vrea să îmi spună, zise Cormac. Dacă îi lasă Pippei mână liberă, aceasta va comite atrocităţi care vor face ca masacrul leoparzilor să pălească prin comparaţie.

- Crezi că va crea neplăceri în Lunathion? întrebă Ruhn.

- Nu prea văd de ce ai aduce pistoale şi rachete la

un ceai dansant, comentă Tharion, frecându-şi falca. Apoi adăugă: Baza aceasta era deja ridicată. De cât timp se află aici, pe Ydra?

- Nu sunt sigur, spuse Cormac.

- Ei bine, cu Pippa la conducere par gata să lovească! observă Ruhn.

- Nu-i pot lăsa să facă asta, spuse Hunt. Chiar dacă nu aş ii fost la conducerea Legiunii 33. Nu-i pot lăsa să atace vieţi nevinovate! Dacă vor să se

bată pe câmpul de bătălie - bine, dar nu am de gând să le permit să rănească pe cineva din oraşul meu.

- Nici eu, zise Ruhn. Am să conduc Auxiliarul împotriva ta - împotriva Ophion. Spune-le celor din comandament că, dacă fac vreo mişcare greşită, îşi pot lua rămas-bun de la legătura lor cu Lumina Zilei.

Tharion nu spuse nimic. Hunt nu îl învinovăţea. Bărbatul trebuia să urmeze

ordinele Reginei Râului. Avea un chip sumbru însă.

- Dacă îi avertizaţi pe cei din Lunathion, zise Cormac, vor întreba cum aţi obţinut informaţiile.

Hunt cercetă cadavrele îngrămădite pe puntea ambarcaţiunii.

- Este un risc pe care sunt dispus să mi-l asum. în plus, avem printre noi o maestră a înşelătoriei.

Hunt arătă spre Bryce. Bryce se încruntă. Ştia că îngerul nu se referă la

faptul că putea să înşele autorităţile. *De îndată ce ieşim de aici%* îi transmise el fără cuvinte*, vreau să aflu tot.*

Bryce se încruntă, chiar dacă nu avea cum să îi citească gândurile. îşi luă însă o mină rece şi determinată când văzu că ceilalţi îi observaseră privirea. Bryce îşi ridică fruntea.

- Nu-i putem lăsa pe Asteri să pună mâna pe această armură. Nici pe cei

din Ophion - cu atât mai puţin unitatea Căderea Luminii.
Hunt dădu din cap. Cel puţin în această privinţă erau de acord.
- Vor fi al dracului de nervoşi!
- Atunci, presupun că nu va ii nimic ieşit din comun! zise Bryce, făcând cu ochiul, în ciuda faptului că era albă la faţă. Se întoarse spre Hunt: Aprinde-o, Hunt!
Cormac se răsuci.

-Ce...
Hunt nu-i lăsă prinţului timp să încheie şi îşi lăsă mâna pe armură, sfărâmând-o în bucăţi cu fulgerul lui.
Hunt nu se mulţumi să distrugă doar armura. Fulgerele lui loviră şi camioanele parcate acolo. Le nimici pe toate. Bryce nu putea să-şi ascundă admiraţia - arăta ca un adevărat zeu al fulgerului. Ca Thurr însuşi.

Arăta exact ca acea statuie pe care o avusese pe birou cu câteva săptămâni în urmă...
Ruhn îi strigă să se ferească şi Bryce se ghemui la pământ, în timp ce camioanele explodau unul după celălalt în peşteră. Pereţii se cutremurară, pietrele începură să cadă. Lui Bryce îi apărură dinainte aripi, care o protejau.

- în camioanele alea sunt rachete cu pucioasă! urlă Cormac.
Bryce îşi ridică capul şi îl văzu pe Hunt arătând spre un camion neatins, pe care scria *Felie de viaţă.*
- Doar în acela.
îngerul îl identificase cumva. Hunt rânji diavoleşte la Tharion:
- Hai să vedem ce poţi, Ketos!
Tharion îi rânji la rândul lui, ca un prădător pur.

Masculul dindărătul măştii fermecătoare.
Un perete de apă izbi camionul cu rachete, răsturnându-l pe chei.
Puterile lui Tharion îl traseră rapid în adânc şi apoi formară un tunel care ducea până la camion...
Fulgerele lui Hunt se avântară prin el. Apele se traseră în urma lor, acoperind explozia din adânc.

Apa ţâşni în valuri prin peşteră şi Bryce se aplecă din nou.
Oamenii începuseră să strige, alergau din interiorul peşterii, cu pistoalele aţintite spre locul în care camioanele ardeau. Un perete de flăcări se înălţa spre tavanul înalt al grotei.
- E cazul să mergem! îi zise Hunt lui Cormac, care îi privea cu gura căscată.

Nu îşi trăsese sabia, iar asta era un semn bun, doar că...
Prinţul se răsuci spre rebeli, încercând să-şi facă glasul auzit în mijlocul haosului:
- A fost un accident!
Nu avea nici un rost să încerce să îi acopere, îşi zise Bryce, în timp ce Hunt o trăgea spre el, cu aripile deschise, gata să se avânte nebuneşte prin peşteră şi să iasă în spaţiu deschis. De parcă nu ar ii avut de

gând să aştepte să fie teleportaţi de Cormac.

- Plecăm! îi ordonă îngerul lui Ruhn, care luase o poziţie defensivă în spatele lui.

Hunt i se adresă apoi lui Tharion:

- Dacă o vrei pe Pippa, e acum ori niciodată.

Tharion cercetă haosul care izbucnise îndărătul camioanelor aprinse, pe rebelii care înaintau cu pistoalele trase. Nici urmă de Pippa.

- Nu mă apropii de rahatul ăla, murmură el.
Cormac îşi ridicase mâinile dinaintea aliaţilor lui din Ophion. Prinţul le strigă:
- Armura a prins viaţă şi şi-a dezlănţuit puterea...
O împuşcătură. Cormac se prăvăli la pământ.
Ruhn înjură şi Hunt o strânse pe Bryce alături, în vreme ce Cormac se zbătea la pământ, cu mâna în dreptul umărului. Glonţul nu ieşise.

- La dracu! înjură Cormac văzând-o pe Pippa ieşind din întuneric. Probabil voia să-l păstreze pe Prinţul din Avallen în viaţă, pentru a-l interoga. Iar dacă Hunt ar fi zburat, ar fi devenit o ţintă uşoară. Mai ales atâta timp cât era închis în acea peşteră, chiar dacă era una mare. Tharion se repezi spre pumnalul pe care-l avea prins la coapsă. Apa se încolăcea în jurul degetelor lui lungi.

- Nu fi prost! îl avertiză Hunt pe Tharion, şi apoi se răsuci spre Cormac: Teleportează-ne!
- Nu pot, şuieră Cormac. Glonţ gorsian!
- La dracu! suflă Bryce. Hunt se pregăti să rişte zborul. La dracu cu gloanţele! Zbura rapid. Avea să o scoată pe Bryce de acolo. Şi apoi să se întoarcă pentru a-i ajuta pe ceilalţi. Mai întâi trebuia să o pună la adăpost...

Pippa şuieră din celălalt capăt al peşterii.

- Sunteţi *morţi* cu toţii, Vaniri împuţiţi!

Hunt îşi încordă muşchii spatelui, cu aripile pregătite pentru un salt măreţ în aer, apoi pentru o cotitură scurtă la dreapta. Dar, în acel moment, Bryce începu să strălucească. O lumină care iradia din steaua ei şi i se înălţa în sus, din trup.

- Luaţi-o la fugă când vă fac semn, zise ea încetişor,

strecu- rându-şi mâna în mâna lui Hunt.

- Bryce, începu Ruhn.

în părul lui Bryce se aprinseră stele.

- închideţi ochii, băieţi!

Hunt şi-i închise, nemaiaşteptând să vadă dacă şi ceilalţi fac acelaşi lucru. Chiar şi cu pleoapele închise putea să vadă lumina strălucind, orbind. Oamenii urlau. Apoi Bryce strigă:

- Acum!

Hunt îşi deschise ochii dinaintea strălucirii care începuse să pălească, apucă mâna încă luminoasă a lui Bryce şi o luă la goană spre intrarea largă a peşterii, către mare.

- Luaţi barca aceea! le strigă Tharion arătând spre o ambarcaţiune trasă înăuntrul peşterii, cu care probabil veniseră rebelii pe ascuns.

Hunt o ridică pe Bryce în braţe şi se avântă în aer. Ajunse la barcă şi o

dezlegă înainte să ajungă ceilalţi, apoi porni motorul. Când ceilalţi săriră pe punte, ei erau gata de plecare. Hunt se asigură că Bryce era aşezată bine şi în siguranţă şi apoi acceleră.

- Nu vom ajunge înapoi pe coastă cu barca asta! zise Tharion, trecând la cârmă. Va trebui să ne oprim într-o staţie de alimentare.

Cormac privea spre fuioarele de fum care

ieşeau pe gura largă a peşterii.

- Ne vor vâna şi ne vor ucide.

- Aş vrea să-i văd încercând! scuipă Bryce, cu părul biciuit de vânt. Măgari psihopaţi! Se întoarse apoi spre prinţ: Tu vrei să lupţi alături de oamenii ăia? La dracu! Nu sunt cu nimic mai buni decât nenorocitul de Philip Briggs!

- De ce crezi că am făcut tot ce mi-a stat în

putinţă ca să-l găsesc pe Emile? se răsti Cormac. Nu vreau să ajungă pe mâna lor! Dar suntem în război. Dacă nu faci faţă, stai dracului deoparte!

- Metodele lor implică faptul că, chiar dacă vor câştiga, ţipă Bryce, nu va mai rămâne nimic uman în ei!

- A fost o zi proastă, zise Cormac. Toată această întâlnire...

- O zi proastă? urlă Bryce, arătând spre

peştera din care ieşea fum. Toate acele persoane au fost ucise! Aşa vă purtaţi voi cu aliaţii voştri? Asta ne veţi face şi nouă atunci când nu vom mai avea nici o valoare pentru voi? Vom deveni nişte simpli pioni pe care să îi ucideţi pentru a putea manipula alte persoane de bună credinţă să vă ajute? Eşti Vanir, ce dracului! Nu înţelegi că îţi vor face şi ţie acelaşi lucru?!

Cormac se holba doar la ea.

- Puteţi să vă duceţi dracului! şuieră Bryce la el. Tu şi Pippa şi rebelii. Să vă sfâşie Căprioara în bucăţi. Eu nu vreau să am nimic de-a face cu toate astea. Am terminat-o! Se întoarse apoi spre Tharion: Şi am terminat-o şi cu tine şi regina ta. Am terminat-o cu toate astea!

Hunt încercă să-şi ascundă suspinul de uşurare. Poate că din acel

punct puteau să se spele pe mâini de tot.

Tharion nu îi răspunse nimic lui Bryce. Nu le spuse nimic nici unuia dintre ei. Avea chipul grav.

Bryce se întoarse spre Ruhn.

- N-am să-ţi spun ce să faci cu viaţa ta, însă eu m-aş gândi bine înainte să am de-a face cu agenta Lumina Zilei. Te va înjunghia pe la spate, poţi să îţi dai seama de asta după

felul în care inşii ăştia îşi tratează aliaţii.

- Da, zise Ruhn, deşi nu suna prea convins.

Pentru o secundă, Bryce păru gata să se certe cu el pe subiect, însă până la urmă se dădu bătută. Se gândea la un plan de atac, cu siguranţă. La asta şi la cine ştie ce alte secrete mai ascundea.

Hunt se întoarse pentru a monitoriza linia ţărmului. Nu venea nici o barcă după

ei, iar dinaintea lor se întindea doar apa. Dar...

Hunt încremeni când dădu cu ochii de câinele negru, cu blană lucioasă, care alerga pe una dintre stâncile albe ale insulei. Coama lui era de un negru straniu, mat.
Hunt cunoştea acel câine. Ştia acea nuanţă aparte de negru. Aceeaşi pe care o aveau aripile lui în cealaltă formă. Copoiul alerga pe stânci, lătrând.

- La dracu! murmură Hunt.

îşi ridică braţul, făcându-i astfel semn că îl văzuse. Câinele arătă cu laba lui groasă spre vest, în direcţia spre care se îndreptau, şi lătră o dată. în semn de avertizare parcă.

- Acela e..., începu Ruhn, care zărise şi el câinele.
- Baxian.

Hunt cercetă linia orizontului, înspre vest.

- Ia-o spre nord, Tharion.

- Dacă Baxian e pe stâncile alea...
Bryce îşi încolăci braţul în jurul braţului lui Hunt şi se lipi de el.
Hunt nu se putea gândi decât la un singur duşman alături de care Baxian ar ii putut ii trimis să lucreze.
Căprioara nu este departe

.CAPITOLUL 44

- Trebuie să ne teleportezi! îi ordonă Bryce lui Tharion, care-şi lipi palma de umărul lui însângerat.

Lasă~mă să-ţi scot glonţul gorsian şi...

- Nu ai cum. Sunt create în aşa fel încât să se dezintegreze în momentul impactului, pentru ca magia să subziste cât mai mult cu putinţă. Voi avea nevoie de operaţie pentru a-l scoate cu totul din mine.

- Cum ne-a găsit Căprioara? întrebă Bryce, cu respiraţia tăiată.

Cormac arătă spre coloanele de fum.

- Cineva trebuie să-i fi vândut vreun pont cum că se petrece ceva în zonă. Iar Athalar i-a dezvăluit locul în care ne aflăm cu exactitate.

Hunt se zbârli, fulgerele trosnind în jurul capului său ca un halo luminos. Bryce îl apucă de umăr, avertizându-l astfel, dar se întoarse spre Cormac:

- Atunci, voi încerca eu teleportarea.

- Vei ajunge în mare, şuieră Cormac.

- Voi încerca, repetă ea. îl strânse mai tare pe Hunt de umăr. Se simţea puţin vinovată pentru că îl apucase pe el, şi nu pe Ruhn, însă dacă trebuia să aleagă... avea să-l salveze pe Hunt primul.
- în apă aş putea să vă protejez, interveni Tharion. Dar mai întâi trebuie să sărim.
Bryce îl întrerupse şi apoi şi ceilalţi interveniră, certându-se, doar că...
- La dracu! şuieră Hunt.

Bryce ştiu, fără să-şi deschidă ochii, că la orizont apăruse Căprioara. Se auziră împuşcături în depărtare, însă Bryce îşi ţinu pleoapele strânse, străduindu-se să se concentreze.

- Vor să mă împiedice să zbor, zise Hunt.

- Ştiu cine suntem? întrebă Ruhn.

- Nu, răspunse Cormac, dar Căprioara foloseşte întotdeauna tactica asta. Dacă te ridici în aer - îi zise

acesta lui Hunt, în timp ce Bryce strângea din dinţi, ordonându-le puterilor ei să îi transporte de acolo vei fi vulnerabil.

- Putem ajunge pe următoarea insulă înainte să ne prindă din urmă? îl întrebă Ruhn pe Tharion. Tharion scotoci prin compartimentul de lângă cârmă.

- Nu. Au o barcă mai rapidă decât a noastră. Ne vor ajunge odată ce ieşim în larg.

Tharion scoase un binoclu.
- Suntem la doi kilometri depărtare de ţărm.
- Rahat! mormăi Ruhn. Dă-i înainte! Vom înainta, până când nu vom mai putea.
Bryce încercă să-şi liniştească respiraţia accelerată. Hunt îi strânse mâna, încurajator, fulgerele electrocutându-i uşor - vârful degetelor.
- Nu poţi să o faci, şopti Cormac.
- Ba pot.

Bryce îşi deschise însă ochii, clipind în faţa luminii strălucitoare. Era un loc atât de frumos în care să moară, cu marea turcoaz şi insulele albe în spatele lor.

- Pollux şi Harpia sunt alături de Căprioară! anunţă Tharion, coborându-şi binoclul.

- Jos! îi avertiză Hunt, aplecându-se.

Se lăsară cu toţii în jos, odată cu el. Apa de pe fundul bărcii îi umezi lui Bryce colanţii.

- Dacă noi putem să îi vedem înseamnă că şi ei ne văd.
- Vorbeşti de parcă am avea vreo şansă să scăpăm fără să fim văzuţi, mormăi Bryce şi se întoarse spre Tharion. Tu poţi înota. Pleacă dracului de aici!
- în nici un caz!

Vântul răvăşi părul roşcat al bărbatului şi se agăţară cu toţii de barcă, aceasta plutind condusă de un curent invocat de puterile lui.

- Rămânem împreună până la sfârşit, Picioruşe.
în secunda următoare, bărbatul din Neamul apelor se încor- dă şi urlă:
- în apă!
Bryce nu ezită. Se aruncă peste bord, cu Hunt alături, aripile îngerului împrăştiind apă în jur. îi urmară şi ceilalţi. Tharion îşi folosi magia pentru a-i propulsa la o oarecare distanţă. Valul aproape o înecă pe Bryce, care ieşi la

suprafaţă scuipând, cu
sarea înţepându-i ochii.
în aceeaşi secundă, o
umbră masivă şi lucitoare îi
trecu pe sub tălpi.
Torpila lovi barca.
Vibraţia care se propagă
prin apă o zgudui. Tharion
îi împinse mai departe, în
timp ce ambarcaţiunea se
dezintegra în bucăţele. O
coloană de apă ţâşni în aer
şi se revărsă în ploaie.
în urma ei se vedeau doar
rămăşiţe şi valuri
spumegânde.

Expusă, în mijlocul apei, Bryce căută cu privirea un loc în care ar ii putut să se retragă. Hunt făcea şi el acelaşi lucru.

- O, zeilor! se auzi vocea lui Ruhn.

Bryce îşi îndreptă privirea spre locul în care îşi aţintise ochii fratele ei. Văzu cele trei umbre negre, uriaşe care se îndreptau spre ei. Submarine Omega.

*

Ruhn nu se simţise
niciodată atât de
neajutorat ca în acea clipă,
luptându-se să îşi menţină
capul la suprafaţa apei, cu
resturile epavei plutind în
jurul lor, cu Ydra pierdută
în depărtare şi următoarea
insulă doar o pată mică la
orizont.
Chiar dacă Hunt ar ii reuşit
să zboare cu aripile ude
leoarcă, lunetiştii aşteptau
să îl pună la pământ. Pe el
şi pe Bryce. Cor- mac nu
putea să îi teleporteze.

Tharion ar ii putut să îi mişte puţin cu puterile lui acvatice, însă în faţa a trei submarine Omega...
Tharion întâlni privirea lui Hunt peste valuri şi citi determinarea pe chipul lui ud şi întunecat. Hunt îl întrebă:
- Umbrele?
- Soarele este prea puternic.
Iar valurile îi mişcau prea mult.
Două dintre submarinele Omega ţâşniră spre Ydra,

probabil pentru a împiedica ambarcaţiunile Ophion să scape. Trebuiau însă să se confrunte cu cel de-al treilea. Şi cu Căprioara, Harpia şi Barosul, care se apropiau de ei cu o şalupă. Odată ce aveau să ajungă suficient de aproape încât să le vadă chipurile, totul urma să se sfârşească. Vechii triarii ai lui Sandriel aveau să ştie cine sunt, ceea ce însemna că erau morţi. Copoiul, din câte îşi putea da seama, încercase

să îi ajute, dar restul măgarilor...

- Pleacă de aici! îl certă din nou Bryce pe Tharion. Tharion îşi scutură capul, împroşcând apă în jur.

- Dacă Athalar ar putea să le scufunde ambarcaţiunile...

- Nu pot! interveni Hunt, şi Ruhn ridică din sprâncene. Chiar dacă aş reuşi să-mi ascund identitatea, voi sunteţi în apă, cu mine. Dacă îmi dezlănţui fulgerul...

- .. .vom fi prăjiţi cu toţii, încheie Ruhn în locul lui.
- Nici tu nu poţi să îi orbeşti, îi zise Hunt lui Bryce. Vor şti că eşti tu.
- E un risc pe care sunt dispusă să mi-l asum! răspunse Bryce, încercând să se menţină la suprafaţă. Fulgerele te-ar da de gol. Dar o explozie de lumină puternică... există mai multe căi prin care poate fi justificat aşa ceva. îi orbesc şi, când sunt la pământ, punem mâna pe barca lor.

Hunt dădu sumbru din cap, dar Ruhn zise:

- Asta nu rezolvă problema submarinului Omega. Acela nu are ferestre.

- Ne vom asuma riscul, zise Hunt.

- Bine.

Bryce se concentră asupra echipei mortale care se apropia de ei.

- Cât de mult îi lăsăm să se apropie?

Hunt măsură duşmanii.

- Destul încât să putem sări pe punte atunci când vor fi orbiţi.
- Deci, al dracului de aproape! mormăi Ruhn.
- în ordine. în ordine, răsuflă Bryce.
Lumina începu să îi pâlpâie în piept, crescând, preschimbând nuanţa apei din jur într-un albastru pal.
- Spune-mi când, îi zise ea lui Hunt.
- Vine cineva! anunţă Tharion, arătând cu o mână cu gheare înspre flotă.

Un glisor se desprinsese de şalupă. Se întrezărea un cap auriu, familiar, care sălta pe valuri.

- Căprioara! spuse Cormac, albindu-se.
- Cel puţin este singură.
- S-a zis cu planul nostru! şuieră Bryce.
- Nu! zise Hunt, în privirea căruia începuseră să strălucească fulgerele. Solas arzător! Vine să vorbească cu noi.
- De unde ştii asta?

- Ceilalţi au rămas pe loc, mârâi Hunt.
- De ce ar face Căprioara aşa ceva? întrebă Ruhn, urând faptul că nu ştia asta.
- Ca să ne chinuie! ghici Cormac. îi place să se joace cu duşmanii ei înainte să îi măcelărească.

Athalar, reintrat în rolul de general, îi spuse lui Bryce:

- Orbeşte-o atunci când dau semnalul.

îi ordonă apoi lui Tharion:

- Foloseşte-ţi unul dintre pumnale de îndată ce cade. Bărbatul din Neamul apelor scoase pe unul la iveală. Lumina lui Bryce pluti în apă, coborându-se în adânc.
Submarinul încetinise în spatele Căprioarei, dar continua să înainteze.
- Nu scoateţi o vorbă! îi avertiza Cormac când motorul gli- sorului amuţi.
Căprioara era acolo, în uniforma ei imperială impecabilă, cu cizmele ei

negre lucind de apă. Nici un fir din părul ei auriu nu era deranjat, iar chipul îi era un portret al serenităţii crude.

- Ce surpriză!

Nici unul dintre ei nu vorbi. Căprioara îşi trecu piciorul zvelt peste glisor şi se aşeză de-a curmezişul, cu coatele rezemate de genunchi. îşi propti bărbia delicată în mâini.

- Ştiţi, aceasta este partea distractivă a meseriei mele. Să descopăr

şobolanii care mănâncă siguranţa imperiului nostru.
Un chip atât de lipsit de viaţă, atât de plin de ură. De parcă ar fi fost o statuie cioplită perfect, care prinsese viaţă.
Căprioara dădu din cap spre Bryce, buzele roşii arcuindu-i- se într-un zâmbet.
- Luminiţa aceea este pentru mine?
- Vino mai aproape şi ai să afli! îi aruncă Bryce,

alegându-se cu o privire de avertizare din partea lui Hunt.
Ce aştepta îngerul?
Căprioara îşi mută atenţia asupra lui Tharion.
- Prezenţa ta este... problematică.
Apa din jurul lui se învolbură, agitată de magia lui, dar Tharion rămase mut. Din cine ştie ce motiv, nu se metamorfozase încă. Oare încerca astfel să-şi protejeze identitatea? Sau poate că instinctul de

prădător îl îndemna să îşi ascundă cea mai importantă armă până la momentul potrivit?
Căprioara îl măsură însă pe Tharion din nou:
- Mă bucur să văd că, în calitate de Căpitan al Inteligheţei Reginei Râului, eşti suficient de inteligent încât să îţi dai seama că, dacă ai face ceva prostesc - cum ar fi, spre exemplu, să încerci să îţi foloseşti magia pentru a răsturna acest glisor to-

varăşii mei ar dezlănţui masacrul.
Tharion îşi arătă colţii, dar nu atacă.
Apoi, Căprioara întâlni privirea lui Ruhn, în care fierbea o furie pură, letală. Ar fi ucis-o, cu bucurie chiar. Dacă ar fi reuşit să ajungă la glisor înaintea lui Tharion, i-ar fi smuls beregata cu dinţii.
- Prinţii Feelor, toarse Căprioara. Prinţii moştenitori chiar! Viitorul regalităţii. Căprioara

plescăi din buze. Ca să nu mai menţionez că unul dintre ei este moştenitorul Născuţilor din Stele. Ce scandal va izbucni printre Fee! Ce ruşine le va aduce!

- Ce vrei? o provocă Hunt, cu fulgerele alunecându-i pe umeri.

Bryce se răsuci spre el, alarmată, iar Ruhn se încordă.

Puterea lui Athalar lucea deasupra aripilor lui şi i se revărsa pe plete. Cu fiecare gură de aer părea să

invoce din ce în ce mai multă putere, menţinând-o însă deasupra valurilor. Se pregătea să lovească.

- Am deja ceea ce vreau, îi răspunse Căprioara rece. Dovada trădării voastre.

Lumina lui Bryce strălucea şi creştea în adâncuri. Iar Hunt... Dacă şi-ar fi folosit fulgerele, i-ar fi electrocutat pe toţi.

Ruhn îi spuse surorii lui, mental: *Urcă-te pe glisorul ăla şi*

fugi-
Pe dracul Bryce îşi închise mintea dinaintea lui. Căprioara îşi strecură mâna în buzunar şi fulgerele de deasupra lui Hunt luciră, gata să lovească orice armă ar fi scos metamorful căprioară. Dar acesta nu dădu semnalul.
Căprioara scosese o piatră mică, albă. O ridică şi îi zâmbi uşor lui Cormac:
- Ştii, i-am arătat una ca asta lui Sofie Renast,

înainte să moară. Am făcut aceeaşi demonstraţie. înainte să moară. Cuvintele reverberară deasupra apei. Asta însemna că metamorful căprioară o ucisese cu adevărat.

- Am să te sfâşii în bucăţele, mârâi Cormac.

Căprioara râse încetişor.

- Din câte văd eu, nu prea ai şanse.

îşi întinse braţul deasupra apei. Degetele ei subţiri, cu o manichiură impecabilă, se răsfirară, şi piatra se

scufundă în adânc. Nu lăsă în urma ei decât un cerculeţ pe oglinda apei şi se duse în jos, jos, jos, sclipind alb în lumina lui Bryce, şi apoi dispărând în adânc.

- E o cale lungă până jos, constată Căprioara. Mă întreb dacă vă veţi îneca până o veţi ajunge. Submarinul Omega se apropiase.

- Alegeţi cu înţelepciune, ganguri Căprioara. Veniţi cu mine,

li se adresă lui Hunt şi lui Bryce, sau descoperiţi ce are să vă ofere fundul mării.

- Futu-te-n gât! şuieră Hunt.

- Ah, acesta este planul, de îndată ce termin aici! îi răspunse ea, zâmbind diavoleşte.

Fulgerul lui Hunt pâlpâi din nou. îi străluci în ochi. Rahat! Athalar se juca cu focul.

Bryce îi şopti numele, în chip de avertizare. Hunt o

ignoră, însă Tharion dădu drumul unei înjurături în barbă.
Ce este? îl întrebă Ruhn pe bărbat. Tharion nu se uită la el atunci când îi răspunse: *Ceva mare. Aţintit asupra noastră.*
Nu submarinul Omega?
Nu. Este... Ce dracului este?
- Haide, li îndemnă Căprioara leneş. Nu prea mai e timp.

Fulgerele încununară fruntea lui Hunt. Lui Ruhn i se tăie
respiraţia, pentru că acestea se închegaseră, ca o coroană care făcea din Hunt o zeitate regească, primordială. Gata să îi măcelărească pe toţi cei care-i ieşeau în cale, pentru a o salva pe femeia iubită. Era dispus să îi prăjească pe toţi dacă astfel ar fi reuşit să o scoată pe Bryce cu viaţă de acolo.

Partea instinctuală din Ruhn se înfioră. îi şopti că ar trebui să se îndepărteze, să plece cât mai departe şi să implore mila zeilor.
însă Bryce nu se clinti din sfera puterii magnetice care emana din înger. De parcă l-ar fi văzut aşa cum era şi l-ar fi primit astfel în inima ei.
Hunt, cu privirea doar fulger pur, dădu din cap spre Bryce. Ca şi cum ar fi vrut să-i spună: *Orbeşte căţeaua!*

Bryce trase adânc aer în
piept şi se aprinse.
Ceva solid, din metal atinse
picioarele lui Bryce şi,
până să apuce să îşi
dezlănţuie cu totul lumina,
fu trasă la fund odată cu
ea. După ce apa se retrase,
Bryce se trezi pe carena
unui submarin Omega.
Nu... nu era un submarin
imperial. Blazonul înfăţişa
doi peşti încolăciţi.
Hunt era întins alături de
ea, cu aripile ude, cu

fulgerele încă trosnind în jurul lui. Ochii îngerului... Zeilor, ochii lui! Erau doar fulger pur. Nu iris, nu cornee. Nimic altceva decât fulger.
Fulgerele se întindeau împrejur, jerbe electrice încolăcindu- i-se în jurul braţelor şi al frunţii. Bryce era vag conştientă că ceilalţi erau în spatele lor, dar îşi păstră atenţia concentrată asupra lui Hunt.

- Hunt, şopti ea. Liniştește-te!

Hunt mârâi la Căprioară şi fulgerele alunecară ca nişte limbi de foc de pe buzele lui. Căprioara era însă pe picior de plecare: încălecase pe glisorul ei şi se retrăgea acum către şalupă. De parcă ar fi ştiut ce fel de moarte îi pregătea Hunt.

- Hunt! îl strigă Bryce, dar un sunet metalic îi distrase atenţia.

O voce de femeie se auzi chemând:

- *Coborâţi pe trapă! Acum!*

Bryce nu ezită în faţa norocului care-i lovise. Nu îi păsa că îi văzuse Căprioara, că ştia cine sunt şi că o lăsaseră în viaţă. Se ridică în picioare, alunecând pe metal. Hunt îi era însă alături, cu mâna sub braţul ei. Fulgerele lui i se întindeau pe mână, gâdilând-o, fără să o rănească însă. Ochii

îngerului încă iradiau putere, fixaţi asupra femeii necunoscute dinaintea lor, care, spre meritul ei, nu o luase la goană ţipând.

Bryce aruncă un ochi în spate şi îl văzu pe Ruhn dându-i o mână de ajutor lui Tharion. între bărbatul din Neamul apelor şi Căprioară se înălţa acum o coloană de apă, care îi ascundea din calea şalupei la bordul căreia se aflau Pollux şi Harpia.

Nu mai conta însă. Căprioara ştia.

O femeie brunetă le făcu semn de sub o trapă aflată la jumătatea ambarcaţiunii masive - uriaşă, la fel ca un submarin Omega. Pielea ei maronie lucea de stropi de apă, iar chipul ascuţit îi era fixat într-o expresie sumbră, dar calmă în timp ce le făcea semn să se grăbească.

Fulgerele lui Hunt nu se îmblânzeau însă. Şi

Bryce ştia că nici nu se vor îmblânzi până când nu-şi dădeau dracului seama ce se întâmplă.

- Grăbiţi-vă! le spuse femeia odată ce Bryce ajunse în dreptul trapei. Avem mai puţin de un minut la dispoziţie ca să plecăm de aici.

Bryce apucă scara şi o luă în jos, cu Hunt pe urmele ei. Femeia înjură, probabil din cauza stării în care se afla Hunt.

Bryce îşi continuă coborârea. Fulgerele alunecau pe trepte, dar nu electrocutau. De parcă Hunt ar fi reuşit cumva să se controleze.

Intraseră cu toţii, unul după altul. Femeia abia închise trapa şi submarinul se cutremură. Bryce apucă strâns de balustradă, şi nava începu să se scufunde.

- Coborâm în adânc! strigă femeia. Ţineţi-vă bine!

Lui Bryce i se căscă un gol în stomac, dar îşi continuă drumul. Jos forfoteau mai multe persoane, strigau. Se opriră în loc când fulgerele lui Hunt se împrăştiară pe podeaua navei. Era doar avertizare a ceea ce urma.

- Dacă sunt rebeli Ophion, ne-am dus dracului! şopti Tharion dintr-un colţ.

Bryce îşi adunase lumina cu fiecare pas pe care îl făcuse în jos. Dintre cei doi

duşmani cu care se confruntau, le-ar fi putut face faţă celor din Ophion, dar... Oare ea şi Hunt ar fi putut să învingă echipajul acelei nave? Ar fi reuşit să o facă fără ca ea, Hunt şi ceilalţi să se înece?

Bryce sări de pe ultima treaptă într-o cameră albă, curată şi luminoasă. O ecluză de salvare. Pereţii erau înţesaţi cu echipamente pentru scufundări, iar lângă uşă se aflau mai mulţi inşi în uniforme

albastre. Din Neamul apelor. Femeia care îi escortase li se alătură. O femeie şatenă, cu şolduri pline făcu un pas în faţă, cerce- tând-o pe Bryce. Ochii i se măriră atunci când Hunt coborî pe podeaua umedă, înconjurat de fulgere. Avu inspiraţia de a-şi ridica mâinile. Cei din spatele ei îi urmară exemplul.

- Nu vrem să vă facem rău, zise ea, ferm şi calm.

Furia primară care pusese stăpânire pe Hunt nu se îmblânzi însă. Lui Bryce i se acceleră respiraţia. Ruhn şi Cormac coborâră şi ei, şi se poziţionară de o parte şi de cealaltă a lui Bryce. Femeia îi cercetă şi pe aceştia, îngrijorarea întipărindu-i-se pe chip când îl descoperi pe Cormac, care, rănit, se sprijinea de Ruhn. Zâmbi însă când Tharion îşi făcu apariţia, aşezându-se la dreapta lui Hunt. De parcă

ar fi descoperit în sfârşit pe cineva cu care se putea înţelege în adunătura haotică cu care se trezise la bord.

- Ne-ai chemat? îl întrebă ea pe Tharion, aruncând priviri îngrijorate spre Hunt.

- Calmează-te dracului! îi şopti Bryce îngerului.

Hunt îi măsură pe rând pe fiecare dintre străini, de parcă s- ar fi pregătit să-i vâneze. Fulgerele îi sfârâiau în plete.

- Hunt, mormăi Bryce, neîndrăznind însă să îi strângă mâna.
Tharion îşi luă ochii de la Hunt şi se uită la femeie.
-Eu... Poftim?
- Oracolul nostru a simţit că prezenţa noastră va fi necesară în această zonă, aşa că am venit. Apoi am primit mesajul tău! declară ea, cu un ochi încă la Hunt. Lumina.
Ruhn şi Tharion se întoarseră spre Bryce. Cormac era aproape leşinat

în braţele fratelui ei.
Tharion zâmbi aspru.
- Eşti un talisman, Picioruşe.
Era cel mai mare noroc care o lovise vreodată pe Bryce.
- Eu... ăăă... Eu am trimis lumina, spuse Bryce.
Fulgerele lui Hunt trosniră. îi acopereau hainele ude ca o a
doua piele. Nu dădea nici un semn că ar urma să se liniştească. Iar Bryce nu

avea nici o idee *cum* să-l liniştească.
în aceeaşi stare era şi în acea zi, cu Sandriel! îi spuse Ruhn lui Bryce mental. *Când i-a smuls capul* Adăugă încordat: *Şi atunci erai tu în pericol*
Şi ce vrei să spui cu asta?
De ce nu-mi spui tu mie?
Mi separe că insinuezi că ai şti ce-i cu el
Ruhn o privi încruntat, în vreme ce Hunt strălucea în continuare ameninţător. *îl apucă nebunia aceea pe*

care doar perechile o simt atunci când unul dintre ei este în pericol Asta s-a întâmplat atunci şi asta se întâmplă acum. Sunteţi cu adevărat o pereche - în sensul pe care Feele îl dau cuvântului: trup şi suflet Asta era diferit la mirosul tău deunăzi. Mirosurile voastre s-au îmbinat. Aşa cum se întâmplă în cazul perechilor de Fee.
Bryce se încruntă la rândul ei la Ruhn. *Şi ce?*

Aşa că găseşte dracului un mod prin care să-l calmezi. Atha- lar este problema ta de acum!

Bryce îi trimise drept răspuns o imagine mentală a degetului ei mijlociu.

Femeia din Neamul apelor îşi îndreptă umerii, fără să bănuiască vreo clipă conversaţia pe care o purtau Bryce şi Ruhn, şi îi spuse lui Tharion:

- Nu am scăpat încă. Ne urmăreşte un submarin Omega.

Vorbea de parcă Hunt nu
ar fi fost întruparea unei
furtuni,
la doar câţiva metri de ea.
Lui Bryce i se strânse
inima-n piept. O pereche
adevărată. Nu doar cu
numele, ci şi... în sensul în
care Feele erau perechi.
Ruhn îi spuse: *Athalar era*
periculos înainte. Dar ca
mascul împerecheat, a
devenit cu adevărat letal.
Bryce îi replică: *Era deja*
letal.

Nu în sensul acesta. Acum nu mai are milă. A devenit letal precum o Fee.
în sensul acela de prădător care îşi ucide toţi duşmanii.
El e înger!
Nu pare să conteze.
Bryce îi aruncă o singură privire lui Hunt şi chipul lui dur îi confirmă că Ruhn avea dreptate. O mică parte din ea era încântată de faptul că se coborâse într-o stare primară doar pentru a o salva.

Alfa-măgarii pot fi şi ei utili, îi aruncă fratelui ei cu un curaj pe care nu îl simţea şi îşi reîntoarse atenţia la conversaţie.
Tharion i se prezentă femeii:
- Căpitanul Tharion Ketos de la Curtea Albastră, la serviciile voastre!
Femeia salută şi cineva din echipajul ei deschise o uşă ermetică, care dădea într-un hol luminos de sticlă. împrejurul lui se întindea

azurul apei - era un pasaj prin ocean. Câţiva peşti săgetară pe lângă navă, ori poate că nava săgetă printre peşti. Mai repede decât bănuise Bryce.

- Comandant Sendes, spuse femeia.
- Cărei Curţi aparţii? o întrebă Bryce.
- Acesteia.

Sendes arătă spre pasajul din sticlă care aparţinea navei gigantice, de mărimea căreia Bryce abia acum îşi dădea seama.

Nu intraseră prin spatele plat al ambarcaţiunii, aşa cum crezuse Bryce, ci prin botul ei. De parcă aceasta ar fi străpuns suprafaţa apei ca o lance. Iar acum, că vedea ceva mai mult din restul navei, care se întindea dincolo de şi dedesubtul pasajului din sticlă, Bryce îşi dădu seama că semăna cu un soi de sepie, ce străpungea întunericul adâncului. O sepie de mărimea întregului Comitium,

alcătuită din sticlă şi metal mat, care o ajutau să nu fie uşor de detectat.
Sendes îşi ridică bărbia.
- Bine aţi venit pe *Cuirasatul din Străfundl* Unul dintre cele şase oraşe-navă ale curţii Reginei Oceanului din Adânc.

CAPITOLUL 45

- Bine, deci vei fi acuzat de intrare prin efracţie şi probabil furt. Ai vrea să-mi spui din nou cum anume crezi tu că ai încă dreptul

să îl urmăreşti pe bătrânul dubios?
Iubitul lui Declan, Marc, se rezemă de perniţele de pe canapea, cu mâinile bine lucrate în sân, în timp ce-i făcea zile fripte lui Ithan.
- Acum, că pui lucrurile în această lumină, răspunse Ithan, înţeleg ce vrei să spui prin faptul că este un caz greu de câştigat.
Flynn şi Declan, care stăteau alături, încercau să se ucidă unul pe celălalt

într-un joc video, amândoi înjurând în barbă.
- E admirabil, recunoscu Marc.
Metamorful leopard se încruntă la cutia mică şi neagră pe care Ithan o luase din laboratorul Astronomului.
- Dar ai intrat în rahat până la genunchi.
- Nu este drept că o ţine închisă acolo. Ce alegere a putut face, copil fiind?
- Eu nu te contrazic, spuse Marc. Dar e la mijloc

un contract legal, aşa că, practic, este proprietatea Astronomului. Iar furtul de sclavi este o fărădelege a dracului de mare!

- Ştiu, spuse Ithan. Dar mă simt vinovat să o las acolo.

- Aşa că le-ai luat pe silfele de foc în locul ei? ridică Marc din sprânceană. Vrei să ghiceşti cât costă acestea? întrebă, dând din cap spre cutia din mijlocul mesei. La ce te-ai gândit?

- Nu am gândit! mormăi Ithan, luând o gură din berea lui. Eram supărat.
Declan interveni, fără să-şi ridice ochii de la ecran şi de la împuşcăturile lui:
- Acolo nu erau camere însă, nu-i aşa?
- Eu n-am văzut nici una.
- Deci totul se rezumă la ceea ce va spune fata din acvariu! constată Declan, mişcându-şi degetele cu repeziciune.

Flynn înjură din cauza a ceea ce îi făcuse Dec avatarului său.

- Ai putea să le returnezi, sugeră Marc. Să zici că erai beat, să îţi ceri scuze şi să dai inelele înapoi.

Ithan îşi deschise gura, dar cutia de pe masă se zgâlţâi.

Se zgâlţâi. De parcă fiinţele dinăuntru i-ar fi auzit. Până şi Flynn şi Declan îşi opriră jocul.

- Ăăă..., se crispă Declan.

- Alo? zise Flynn, măsurând cutia.
Aceasta se zgâlţâi din nou. Tresăriră toţi patru.
- Ei bine, se pare că cineva are ceva de spus în această privinţă! zise Marc, chicotind uşor, şi se aplecă spre cutie.
- Ai grijă, îl preveni Dec.
Marc îşi dădu ochii peste cap şi deschise cutia neagră.
Dinăuntru erupse o lumină roşie şi aurie, care se răspândi pe tavan şi

alunecă pe pereţi. Ithan îşi feri privirea, însă lumina fii imediat atrasă înapoi în cutie. în urma ei ieşiră la iveală patru inele cuibărite în catifea neagră, cu domurile de sticlă de deasupra lucind. Strălucirea păli din ce în ce mai tare, până când... Declan şi Marc se uitară unul la altul îngroziţi.

- Solas! înjură Flynn şi lăsă jocul. Moşul ăla nenorocit ar trebui să fie crucificat pentru asta.

- Bine, i se adresă Marc lui Ithan. înţeleg de ce le-ai luat.
Ithan mormăi aprobator şi cercetă cele patru siluete feminine închise în inele. Nu o întâlnise pe Lehabah faţă în faţă niciodată, pentru că Bryce nu îl dusese în biblioteca de sub galerie, dar o văzuse în fotografiile ei.
Trei dintre silfe semănau cu ea - erau flăcări care aveau forma corpurilor unor femei. Două erau

slabe, iar una avea aceleaşi rotunjimi ca Lehabah. Cel de-al patrulea glob era foc pur.
Al patrulea inel zornăi. Ithan se trase înapoi. Era în mod clar cel care zgâlţâise cutia.
- Deci le scoatem afară? întrebă Flynn, cercetând cutia şi pe silfele prinse înăuntru.
- La dracu, da! zise Declan şi sări în picioare. Ithan se holba la silfe, mai ales la cea de-a patra, care

părea atât de... nervoasă. Nu o învinovăţea. Lupul le murmură colegilor lui:

- Sunteţi siguri că nu vă deranjează să eliberaţi un mănunchi de silfe de foc nervoase în casa voastră?

Flynn îşi flutură mâna.

- Avem detector de fum şi stropitori.

- Pe mine asta nu mă linişteşte, comentă Marc.

- Am înţeles! strigă Declan, care se întorcea din bucătărie cu un ciocan.

Marc îşi frecă tâmplele şi se rezemă de pernele de pe canapea.

- Asta nu are cum să se sfârşească bine.

- Trebuie să ai puţină încredere! zise Flynn, prinzând ciocanul pe care i-l aruncase Declan.

Ithan se crispă.

- Vă rog... aveţi grijă doar.

- Nu cred că acel cuvânt se află în vocabularul vreunuia dintre ei! comentă Marc, alegându-se cu un ghiont în

coaste din partea lui Dec, care luase loc pe canapea, lângă el.
Flynn trase cutia spre el şi le spuse silfelor:
- Acoperiţi-vă capetele!
Cele trei care erau vizibile se lăsară pe vine. Cea de-a patra rămase o bilă de foc, dar se micşoră uşor.
- Atenţie! avertiză din nou Ithan.
Flynn lovi şi primul inel se fisură. Se crăpă apoi şi el îi aplică încă o lovitură. Se sparse în trei bucăţi la cea

de-a treia lovitură de
ciocan, dar silfa rămase
ghemuită.
Flynn trecu la următoarea
şi apoi la cealaltă.
Pe când cel de-al treilea
inel se fisura, silfele
începură să-şi scoată
capetele aprinse ca nişte
pui care ies din ou. Flynn
îşi îndreptă ciocanul spre
cea de-a patra. Chiar când
acesta izbea inelul, Ithan ar
fi putut să jure că o auzise
pe una dintre silfe
strigând, cu o voce prea

răguşită ca să se facă bine
înţeleasă: *Nu!*
Prea târziu.
O singură fisură fu
îndeajuns pentru ca flacăra
dinăuntru să se avânte
afară, spărgând sticla.
Săriră cu toţii în spatele
canapelei şi... la dracu! Era
fierbinte şi strălucitor şi
vântul urla, iar ceva ţipa
ascuţit...
Apoi se auzi un boncănit
greoi pe măsuţa de cafea.
Ithan şi ceilalţi băieţi

aruncară un ochi de după canapea.

- Ce mama dracului? şopti Flynn, cu fum ieşindu-i din umerii cămăşii.

Cele trei silfe se ascunseră în globurile lor sparte, ferindu-se din calea femeii goale, de mărime umană, care fumega deasupra măsuţei de cafea.

Femeia se rezemă în coate, părul ei de culoarea celui mai întunecat fier alunecându-i în onduleuri în jurul chipului cu

trăsături delicate. Trupul ei
bronzat mocnea, măsuţa de
lemn carbonizându-se
acolo unde o atingea.
Femeia îşi ridică fruntea
şi... Hei!
Ochii ei ardeau în roşu
intens. Semănau mai
degrabă a sânge fierbinte
decât a flacără.
Spatele îi palpita cu fiecare
respiraţie lungă, greoaie,
vălu- rind ceea ce păreau a
fi solzi roşii şi aurii,
răspândiţi pe sub piele.

- Te va ucide! zise ea, cu o voce răguşită, care trăda faptul că nu mai fusese folosită de mult timp. Ochii femeii nu erau îndreptaţi însă asupra lui Ithan, ci a lui Flynn, care îşi ridicase din nou ciocanul, de parcă acesta ar fi putut să îl ajute cumva împotriva focului ei.
- Te va găsi şi te va ucide. Dar Flynn, măgar prost şi arogant, se ridică în picioare şi rânji vesel la

femeia voluptuoasă de pe măsuţa de cafea:
- Atunci e bine că un dragon îmi este de acum dator!
Athalar era o bombă cu ceas - una pe care Ruhn nu avea idee cum să o dezamorseze. îşi zise că onoarea îi revenea surorii lui, care stătea la un pas depărtare de înger, cu un ochi la el şi unul la drumul pe care îl străbăteau spre fundul mării.

Sora lui avea o *pereche.* Era destul de rar printre Fee, dar să îţi găseşti o pereche înger... I se învârtea capul.
Ruhn îşi alungă gândurile şi se apropie de comandantul Sendes, căreia îi zise:
- Nu aud uruitul motoarelor.
- Nici nu îl vei auzi! zise Sendes, deschizând uşa de la capătul tunelului lung din sticlă. Este o navă de

camuflaj, alimentată de puterea Reginei Oceanului.
Tharion fluieră, apoi întrebă:
- Crezi că ceva atât de mare poate fi mai rapid decât un submarin Omega?
- Nu. Dar nu încercăm să fim mai rapizi.
Sendes arătă spre un perete gros din sticlă, spre semiîntunericul din adânc.
- Intrăm în Canionul Ravel.
- Dacă tu poţi trece prin el, i-o întoarse Ruhn,

ridicându-l puţin pe Cormac, care se văită, atunci şi submarinele Omega o pot face.
Sendes îi zâmbi cu superioritate:
- Priveşte!
Ruhn dădu din cap către prinţul care se sprijinea de umărul lui.
- Vărul meu are nevoie de o vrăjidoctoriţă.
- Una este deja pe drum! zise Sendes şi deschise încă o uşă.

Tunelul care apăru dinaintea lor era uriaş, cu săli care se desprindeau din el în trei direcţii, precum arterele unei bestii măreţe. Iar holul din faţă...

- Ei bine, asta da privelişte! murmură Ruhn.

Holul dădea într-un biodom cavernos, plin de copaci tropicali luxurianţi, izvoare care şerpuiau pe podeaua acoperită de ferigi, şi orhidee înflorite în fuioare de ceaţă. Fluturii pluteau

în jur, iar păsările colibri sorbeau nectarul florilor neon şi al orhideelor. Ruhn ar fi putut să jure că zărise un animăluţ blă- nos alergând pe sub ferigile curgătoare.

- Avem desalinizatori pe această navă, explică Sendes, arătând spre biodom. Dar dacă s-ar destabiliza vreodată, avem un ecosistem aparte, care generează apă proaspătă.

- Cum? întrebă Tharion.

Sendes se oprise la intersecţia a trei săli.

- Regina Râului are ceva similar, dar nu se poate compara cu ce este aici.

- Mă îndoiesc că prietenul tău rănit ar aprecia o expoziţie lungă şi amănunţită în aceste clipe! observă Sendes, întorcându-se spre holul din dreapta lor.

Nişte inşi - din Neamul apelor după miros - trecură pe lângă ei, câţiva cu gurile

căscate, câţiva aruncându-le priviri confuze. Alţii îi făcură cu mâna lui Sendes şi ea le răspunse.
Mediul îţi dădea senzaţia unui complex corporatist sau a unui cartier citadin: persoane care îşi vedeau de treaba lor, îmbrăcate în haine de birou sau lejere - unii făceau exerciţii, alţii îşi beau cafeaua sau smoothie-ul.
Bryce îşi rotea capul dintr-o parte într-alta, încercând să se acomodeze cu tot

ceea ce vedea. Athalar trosnea în continuare, emanând fulgere.

- Nu vă faceţi griji din cauza celor care ne urmăresc? o întrebă Ruhn pe Sendes.

Aceasta se opri dinaintea unei ferestre masive şi arătă cu degetul:

- De ce aş fi?

Ruhn îşi împlântă picioarele în podea, pentru că nava se avânta direct spre un perete întunecat şi abrupt, care se ridica de pe

fundul mării. Însă, cu aceeaşi agilitate cu care o pasăre îşi schimbă direcţia, nava coborî în josul peretelui, în adânc, şi apoi se opri, plutind.

Ruhn îşi scutură capul.

- Aşa ne vor găsi.
- Priveşte în josul navei.

Ruhn se apropie de sticlă, cu Cormac atârnat de un umăr. Acolo unde înainte se întindea o navă gigantică, acum… se afla doar stâncă. Nimic altceva.

- Nava aceasta poate deveni invizibilă?
- Nu invizibilă. Se poate camufla.

Sendes zâmbi cu mândrie.

- Regina Oceanului şi-a infuzat vasele cu o mulţime de daruri ale mărilor. Aceasta are abilitatea pe care o au sepiile de a se camufla în mediul înconjurător.
- Dar lumina dinăuntru..., începu Tharion.
- Geamul arată doar afară. Blochează lumina şi

tot ce se află înăuntru odată ce camuflajul este activat.

- Cum rămâne cu radarul? întrebă Ruhn. Poate că este invizibilă privirii, dar o navă imperială o va înregistra cu siguranţă!

Sendes le oferi încă un zâmbet plin de mândrie.

- Repet, Regina Oceanului alimentează nava noastră. Nu prima-lumină pe care submarinele Omega sunt

programate să o înregistreze. Noi nu apărem pe radar nici măcar ca semnal de viaţă - aşa cum ar apărea o balenă sau un rechin, spre exemplu. Suntem complet nedetectabili. în faţa unui submarin Omega arătăm ca o stâncă şi nimic mai mult.

- Şi dacă dau peste voi? întrebă Tharion.

- Putem pluti în sus sau în jos, pentru a-i evita.

Regina arătă din nou spre geam.

- Iată-i, vin!

Lui Ruhn i se urcă inima-n gât. Fulgerele lui Athalar începură din nou să alunece în lungul corpului lui, ca nişte şerpi. Bryce îi şopti ceva, dar îngerul nu părea deloc să se calmeze. Ruhn era însă mult prea ocupat să monitorizeze apropierea duşmanului. Ca un lup desprinzându-se din umbra unei păduri de kelpii, submarinul Omega se îndrepta spre canion. Primele-lumini

străpungeau întunericul, semnalizându-i apropierea. Lumea îşi vedea în continuare de drum. Câţiva inşi aruncară priviri spre duşmanul care se apropia, iară să-i acorde însă prea multă atenţie.
Ce dracului?!
Submarinul imperial se afundă direct după ei. Era într-adevăr ca un lup după pradă.
- Priviţi! zise Sendes.
Ruhn îşi ţinu respiraţia, de parcă asta i-ar ii ajutat

cumva să rămână nedetectaţi, în vreme ce submarinul înainta. Se mişcau încet, strategic. Ruhn putea să distingă vopseaua de pe părţile laterale - blazonul imperial ciobit - zgârieturile şi îndoiturile de la bătăliile anterioare. în faţă stătea scris: *SPQM Faustus.*

- *Faustusl* şopti Tharion, îngrozit.

- Cunoşti nava aceasta? îl întrebă Sendes.

- Am auzit de ea! răspunse Tharion, urmărind submarinul care trecea pe lângă ei, iară să le bănuiască existenţa. Acest submarin a scufundat de unul singur şaisprezece nave de rebeli.
- Măcar au trimis ceva impresionant după noi de data asta, comentă Sendes. Tharion îşi trecu mâna prin părul umed, retrăgându-şi ghearele.
- Trec chiar pe lângă noi. E de necrezut!

Cormac mormăi, răsucindu-se în braţele lui Ruhn.

- Ophion ştie despre asta?

Sendes se încordă.

- Nu suntem aliaţi cu Ophion.

Slavă zeilor! Bryce oftă uşurată, iar fulgerul lui Hunt păli uşor.

- Cum rămâne cu Asterii? Ei ştiu despre existenţa acestei tehnologii? întrebă Ruhn, arătând spre nava din jurul lor, pe lângă care

submarinul trecuse orbeşte, acum dispărând în adânc.
Sendes îşi continuă drumul şi ei o urmară.
- Nu. Şi, având în vedere circumstanţele în care v-am găsit, cred că nici voi nu veţi dezvălui această informaţie. La fel cum şi noi, la rândul nostru, vă vom păstra prezenţa secretă.
Dacă ne daţi în gât, vă dăm şi noi pe voi.

- Am înţeles! zise Ruhn, oferindu-i lui Sendes un zâmbet, pe care comandantul nu i-l întoarse.
Nava începu să alunece mai în adânc, spre străfundurile canionului.
- Iat-o! anunţă Sendes atunci când o vrăjidoctoriţă îşi făcu apariţia alergând, cu o echipă de trei asistente şi o targă pe urmele ei.
- Cthona să mă cruţe! murmură Cormac, reuşind

să-şi ridice capul. Nu am nevoie de toate astea.

- Ba da, ai! ziseră într-un glas Tharion şi Ruhn. Dacă vrăjidoctoriţă sau cineva din echipa ei îi recunoscuse, nu lăsară să se vadă acest lucru. În câteva minute, Cormac era aşezat pe targă şi dus în grabă spre centrul medical, cu promisiunea că va ieşi din operaţie într-o oră şi că, la scurt timp după aceea, avea să li se permită să îl vadă.

În tot acest timp, Bryce rămase la o parte, cu Athalar. Fulgerele îi alunecau încă pe aripi, iar din vârful degetelor îi ieşeau scântei.
Calmează-te$_y$ îi spuse Ruhn îngerului mental.
Răspunsul fu un bubuit ca de furtună.
Bine, atunci!
Nava-oraş naviga acum pe fundul canionului, neobişnuit de plan şi de larg printre stâncile înalte. Trecură pe lângă o -

coloană pe jumătate dărâmată şi...

- Acelea sunt sculpturi? o întrebă Ruhn pe Sendes, care-i conducea înapoi, în josul holului.

- Da! răspunse ea, pe un ton mai blând. Din urmă cu mulţi, mulţi ani.

- Ce-a fost aici jos? întrebă Tharion.

Bărbatul cerceta pereţii canionului, acoperiţi cu simboluri stranii.

- Aceasta a fost o autostradă. Nu una aşa

cum se găseşte la suprafaţă, ci o cale măreaţă pe care cei din Neamul apelor o foloseau pe vremuri pentru a înota între marile oraşe.

- Nu am auzit niciodată despre asta.

- A trecut foarte mult timp de atunci! răspunse femeia, strângând din buze de parcă ar fi fost vorba despre un secret.

Glasul Lui Bryce se auzi din spate:

- Am lucrat într-o galerie de antichităţi şi pe atunci şefa mea a cumpărat o statuetă dintr-un oraş scufundat. Eu am crezut că încurcă ea datele, dar zicea că are aproape cincispre-zece mii de ani. Şi că vine din Adâncul originar. Ceea ce însemna că era la fel de bătrână ca Asterii - sau cel puţin la fel ca sosirea lor în Midgard. Sendes îşi păstră o expresie neutră.

- Regina Oceanului este singura care poate confirma.

Ruhn îşi aruncă din nou privirea pe geam.

- Aşadar, cândva, Neamul apelor a avut un oraş aici, jos?

- Cândva am avut multe lucruri, spuse Sendes.

Tharion îşi scutură capul spre Ruhn, avertizându-l fără cuvinte că ar trebui să renunţe la subiect. Ruhn îşi plecă la rândul lui fruntea.

- Unde mergem, mai exact? întrebă Ruhn, în schimb.
- Presupun că vreţi să vă odihniţi puţin. Vă duc într-o aripă privată a cazărmii noastre.
- Şi apoi? îndrăzni Ruhn să întrebe.
- Trebuie să aşteptăm până când vasele Omega eliberează zona. Apoi însă, vă putem duce oriunde doriţi.
- La gura Istrosului, spuse Tharion. Oamenii

mei ne-ar putea întâmpina acolo.

- Prea bine. Cel mai probabil vom ajunge la apus, având în vedere nevoia noastră pentru discreţie.

- Dacă îmi puneţi la dispoziţie un radio, voi putea transmite un semnal codat.

Sendes dădu din cap. Ruhn nu putea să nu admire încrederea înnăscută pe care o aveau cei din Neamul apelor unii în alţii.

Oare l-ar fi lăsat pe *el* să folosească radioul pentru a contacta pe cineva din afara navei? Se îndoia.
Bryce se opri la intersecţia holurilor. îi aruncă o privire lui Hunt şi apoi îi spuse lui Sendes:
- Vă deranjează dacă eu şi prietenul meu strălucitor intrăm în biodom pentru câteva clipe?
Sendes îl măsură îngrijorată pe Hunt.

- îl voi închide temporar publicului. Atâta vreme cât nu va face nimic rău.
Hunt îşi arătă colţii, dar Bryce zâmbi încordat.
- Mă voi asigura că nu.
Privirea lui Sendes alunecă spre cicatricea din pieptul ei.
- După ce terminaţi, întrebaţi de Camera Şase şi cineva vă va îndruma într-acolo.
- Mersi! spuse Bryce şi se răsuci spre Ruhn şi

Tharion. Nu faceţi necazuri.

- Nici tu! îi aruncă Ruhn, ridicând din sprânceană.

Bryce o luă spre biodomul luxuriant, cu Hunt pe urmele ei, fulgerele urmându-i şi ele.

Sendes scoase un radio din buzunar.

- Eliberaţi biodomul şi închideţi uşile!

- Ce? tresări Ruhn.

Sendes îşi continuă drumul, cizmele bocănindu-i pe podeaua de gresie.

- Cred că ea şi îngerul au nevoie de puţină intimitate, tu nu?

CAPITOLUL 46

Nu mai exista decât puterea lui şi Bryce. Restul lumii devenise un arsenal de ameninţări la adresa ei.

Hunt era vag conştient că fusese dus într-o navă enormă care aparţinea Neamului apelor. Că vorbiseră cu comandantul ei, că văzuse mai multe persoane în jur şi că prinţul

Cormac fusese luat pe o targă.

îşi pierduse minţile într-o furtună fără sfârşit, în vreme ce magia lui urla să fie eliberată. Alunecase în acel plan al unei existenţe primare din clipa în care îşi făcuse apariţia Căprioara. Ştia că trebuie să o elimine dacă vrea să se asigure că Bryce va fi în siguranţă. Hotărâse că nu conta dacă Danaan, Cormac sau Tharion aveau

să fie prăjiţi cu această ocazie.

Nu mai era cale de întors.

Chiar dacă acum Bryce îl conducea pe un hol cald şi tăcut, spre o pădure luxuriantă - pini şi ferigi şi flori; păsări şi fluturi de toate culorile; pârâiaşe şi cascade -, el nu se putea linişti.

O urmă pe Bryce în grădină, traversând un izvor şopotitor. Lumina era slabă acolo, iar ceaţa

plutea deasupra pardoselii acoperite de muşchi. Era de parcă ar fi păşit într-o grădină străveche, de la capătul lumii.

Bryce se opri într-o poieniţă, acoperită de un covor de muşchi smălţat cu flori mici şi albe, ca nişte stele. Se întoarse spre el cu ochi strălucitori, şi bărbăţia lui răspunse provocării care lucea în ei.

Buzele lui Bryce se arcuiră într-un zâmbet şiret, cu subînţeles. Fără să

rostească vreun cuvânt, îşi ridică tricoul ud. încă o clipă, şi sutienul violet dispăru şi el.

Lumea, grădina se făcură nevăzute în faţa priveliştii sânilor ei plini şi pietroşi, cu areole de culoarea apusului. Lui Hunt îi lăsa gura apă. Bryce îşi dădu jos pantalonii. Pantofii. Apoi alunecă lenjeria intimă violet.

Rămase complet goală, dinaintea lui. Lui Hunt îi bătea atât de tare inima, încât avea senzaţia că-i va sfărâma pieptul.
Era atât de frumoasă. Fiecare linie catifelată a trupului ei, fiecare milimetru de piele strălucitoare, sexul ei ademenitor...
- E rândul tău! ceru ea şoptit.
Magia lui se învolbura, implora. Hunt avea senzaţia vagă că degetele

lui îndepărtează hainele, încălţările. Nu îi păsa că era expus. Nu îi păsa decât de ochii ei care se coborâseră asupra sexului lui şi de zâmbetul mulţumit pe buze.
Goi, s-au privit faţă în faţă, în acea grădină din adânc. Hunt voia să o facă fericită pe perechea lui. Pe perechea lui frumoasă şi puternică. Trebuie să fi rostit cuvintele cu voce tare, pentru că Bryce îi răspunse blând:

- Da, Hunt. Sunt perechea ta.

Steaua din pieptul ei pâlpâi ca un tăciune aprins.

- Şi tu eşti perechea mea.

Cuvintele reverberară înlăuntrul lui. Magia îi ardea venele ca un acid. I se împotrivi şuierând. Ochii lui Bryce deveniră mai blânzi, de parcă ar fi putut să îi simtă durerea. îi ceru cu glas răguşit:

- Vreau să mă fiiţi. O vei face?

Fulgerele străluciră în lungul aripilor lui.
-Da.
Bryce cuprinse în palme steaua strălucitoare dintre sânii ei plini. Bărbăţia lui Hunt răspunse imediat.
Bryce făcu un pas spre el, cu picioarele goale mângâiate de muşchi.
Hunt se trase un pas în spate.
Bryce îşi arcui o sprânceană.
-Nu?

- Ba da, reuşi el să îngâne. Mintea i se limpezi pentru o clipă. Grădina aceasta...
- închisă publicului, toarse Bryce.
Lumina stelară îi străluci printre degete. Bryce făcu încă un pas şi de această dată Hunt nu se retrase.
I se tăiase respiraţia.
- Eu... înghiţi în sec. Puterea mea...
Bryce se opri la un pas de el. Mirosul ei era ca nişte degete invizibile în jurul

bărbăţiei lui. Hunt se înfioră.
- Orice simţi nevoia să faci, Hunt, voi face faţă.
Hunt gemu:
- Nu vreau să te rănesc.
- Nu mă vei răni.
Bryce îi zâmbi moale, cu dragoste:
- Am încredere în tine.
Bryce îi mângâie pieptul şi Hunt tremură din nou. Se lipi de el şi buzele îi atinseră pectoralul - inima. Fulgerul lui Hunt se

aprinse, argintând grădina. Bryce îşi ridică fruntea.

- Sărută-mă, şopti ea.

Ochii lui Hunt erau fulger pur. *Trupul* lui era fulger pur, şi Bryce îşi întredeschise buzele, sărutându-l, savurându-i aroma de ploaie şi eter. Puterea lui plutea deasupra ei, în jurul ei, ca un milion de mângâieri senzuale, şi Bryce se arcui, oferindu-i-se cu totul. Hunt îi strânse sânii în palme, fulgerul lui zvâcnindu-i în sfârcuri şi

Bryce gemu. Hunt o sărută mai adânc, de parcă ar fi vrut să bea acel sunet. Bryce ştia că Hunt avea nevoie de o cale prin care să îşi stăpânească magia, o cale prin care să îl asigure că ea era a lui şi că era în siguranţă. *Perechea mea frumoasă şi puternică,* spusese atunci când îi văzuse trupul gol.
Una dintre mâinile lui Hunt îi frământa coapsele, o strângea aproape de el, în timp ce sexul lui era prins

între trupurile lor. Hunt gemu adânc când abdomenul ei îl atinse pe al lui şi Bryce se zbătu uşor, cât să îl înnebunească şi mai tare.
Fulgerele îi alunecau lui Bryce pe piele, prin păr şi ea se scălda în puterea lor. Le absorbea, devenea una cu ele, una cu *el* - şi îl lăsa şi pe el să devină una cu ea. Deveniseră două suflete gemene, unite pe fundul mării.

Bryce avu vaga senzaţie că
pluteşte prin aer, prin timp
şi spaţiu, apoi se trezi
aşezată cu graţie, cu
veneraţie pe pământul
acoperit de muşchi. De
parcă chiar şi în miezul
furiei lui, Hunt simţea
nevoia să se asigure că ea
este bine şi în siguranţă.
Că nu simte nimic altceva
în afara plăcerii.
Bryce îşi încolăci braţele în
jurul gâtului lui şi se arcui
spre el, muşcându-i buzele.
Mai mult. Avea nevoie de

mai mult. Hunt îşi trecu dinţii de-a lungul gâtului ei şi ea se arcui din nou, chiar când el îşi lua locul între picioarele ei.
Senzaţia catifelată pe care i-o trezea penisul lui dezvelit atin- gându-i uşor sexul o făcuse să tremure. Nu de teamă, ci datorită apropierii - pentru că acum nu mai era nimic între ei şi nici nu mai avea să fie vreodată.
El se lubrifia din umezeala ei. Îi tremurau aripile.

Fulgerele se întinseră ca o pânză de păianjen pe muşchii din jurul lor, şi apoi urcară în sus, pe copaci.

- Hunt, şopti Bryce.

Puteau să exploreze şi să se joace mai târziu. În acea clipă, când moartea era aproape, în acea clipă avea nevoie de el. Avea nevoie de puterea lui, de forţa şi de blândeţea lui, avea nevoie de zâmbetul şi de umorul şi iubirea...

Bryce îi apucă bărbăţia şi i-o îndreptă spre locul acela care ardea de dorinţă pentru el.
Hunt rămase însă nemişcat. Strânse din dinţi în timp ce ea îl atingea. Se priviră în ochi.
în ochii lui erau doar fulgere. Era un zeu răzbunător.
Steaua din pieptul ei se aprinse şi se contopi cu fulgerul lui. Hunt îşi lipi mâna deasupra ei.
Revendica steaua,

revendica lumina. O revendica pe ea.
Respirând sacadat, Bryce îi poziţionă bărbăţia în dreptul sexului ei. îi dădu însă drumul. îl lăsă pe el să decidă dacă asta era ceea ce voia să facă. Era ultima punte care trebuia trecută între sufletele lor.
Fulgerele i se topiră din privire - de parcă voinţa lui le-ar fi alungat. De parcă ar fi vrut ca ea să vadă în el bărbatul.

Hunt. Nimeni şi nimic altceva.
Era cumva o întrebare. De parcă i-ar fi arătat astfel fiecare cicatrice şi fiecare rană, fiecare colţ întunecat. De parcă ar fi întrebat-o dacă asta - dacă el - era ceea ce ea voia cu adevărat. Bryce îi zâmbi blând.
- Te iubesc, şopti ea.
Tremurând, Hunt o sărută şi intră acasă.

Nimic din ceea ce simţise vreodată nu fusese mai bine.

Hunt îşi croi drum în ea, potrivindu-i-se perfect. Cu fiecare centimetru pe care îl avansa delicat, lumina lui Bryce se aprindea mai tare. Fulgerele lui trosniră, deasupra şi în jurul lor.

Spatele lui se încordă sub atingerea degetelor ei, şi aripile i se lipiră mai tare de corp. Respira sacadat,

lipindu-şi pieptul de sânii ei şi de steaua dintre ei.

Cu fiecare centimetru, un spasm de plăcere. Apoi se trase afară. Afară. Afară.

O sărută adânc în aceeaşi clipă în care o pătrunse din nou, cu totul. Lumina se revărsă din Bryce ca dintr-o cupă prea plină, vălurindu-se deasupra pământului din pădure.

Bryce îşi înfipse unghiile în spatele lui, în gâtul lui, iar Hunt îi găsi

sânul şi îşi lipi gura de el. Bryce deveni sălbatică, ridi- cându-şi şoldurile ca să-l primească, în timp ce puterea ei şi puterea lui se izbeau.

Hunt stabili un ritm ca de pedeapsă şi Bryce îşi lipi mâinile de coapsele lui, pentru că voia să îi simtă muşchii încordându- se, pentru că voia să îl simtă pătrunzând-o...

Hunt îi puse din nou stăpânire pe gură şi Bryce îşi încolăci braţele în jurul

taliei lui. Gemu în timp ce ritmul devenea mai dur, mai rapid. Fulgerele şi lumina stelară ricoşau între ei.

Bryce voia ca el să fie mai sălbatic de atât. Trebuia să scape de ascuţimea aceea a fricii şi a furiei şi să redevină din nou Hunt al ei. îşi încordă picioarele în jurul lui şi se răsuci, schimbând poziţiile. Lumea se învârti şi Bryce se trezi privind în jos la el... Fulgerele îi alunecau pe

dinţi şi gâfâia, încordându-şi muşchii. Zeilor, era atât de frumos! Şi era al ei. Cu desăvârşire al ei.

Bryce îşi ridică şoldurile şi apoi se lăsă în jos. îşi arcui spatele când îi simţi buzele pe steaua din piept. Bryce se ridică din nou, încetişor, aţâţător, apoi îşi dădu drumul înapoi.

Hunt şuieră, cu gura lipită de pielea ei.

- Nu ai milă, Quinlan.

Era aproape. Atât de aproape. Se ridică iar, cu mişcări meticuloase şi luxuriante, aproape desprinzându-se de el. Când îşi dădu drumul înapoi, muşchii delicaţi dinlăuntrul ei se strânseră în jurul lui.

Hunt mugi, şi Bryce se trezi din nou pe spate. Puterea lui o acoperea, o umplea, şi ea devenise el, iar el devenise ea, apoi penisul lui atinse locul acela perfect din adâncul ei

şi lumea se preschimbă în lumină...
Orgasmul îi explodă în tot trupul şi Bryce râse ori poate - lăcrimă sau strigă numele lui Hunt. Hunt o ajută să se bucure de ñecare strop de plăcere şi apoi începu să se mişte din nou, cu atâta forţă încât trupurile lor alunecau prin muşchiul care acoperea pământul pădurii. Aripile lui se întinseseră ca un plafon cenuşiu deasupra

lor, aripile lui...
strălucitoare.
Emanau lumină
iridescentă. *El* emana
lumină.
Bryce îşi întinse mâna spre
aripile lui strălucitoare.
Degetele ei, mâna ei,
braţul ei - iradiau aceeaşi
lumină. De parcă amândoi
ar fi fost invadaţi de
putere, de parcă lumina ei i
s-ar fi transferat lui, iar a
lui ei...
- Iată-te, respiră el. Bryce.

- Iată-ne, şopti ea şi se ridică uşor, căutându-i gura.
Hunt o întâmpină la jumătatea drumului, limbile li se împletiră. Mişcările lui deveniră mai sălbatice. Era aproape.
- Vreau să am orgasm odată cu tine! îi spuse, cu buzele lipite de gura ei. Suna... aproape normal din nou.
- Atunci fă-o, îi zise ea. Mâna lui Bryce alunecă în jos şi Hunt îi mângâie

clitorisul. Bryce îi strânse testiculele şi pe Hunt îl trecu un fior. Apoi încă unul. Când Hunt o atinse a treia oară, ea îl strânse cu putere, chiar în clipa în care lui îi apăruseră fulgerele în vârful degetelor şi...

Bryce cădea. Era vag conştientă de ţipetele ei, care reverberau până la suprafaţă, la kilometri depărtare, în timp ce orgasmul o zguduia, transformând-o în pulbere.

Era vag conştientă că Hunt o penetra şi ejacula, iar şi iar...
Cădea prin timp şi spaţiu, prin lumină şi umbră...
Susul devenise jos, iar josul devenise sus. Ei doi erau singurele fiinţe care mai existau pe lume, acolo, în acea grădină, protejaţi în afara timpului...
Ceva rece şi dur îi izbi spatele, însă lui Bryce nu îi păsa, îl strângea pe Hunt la pieptul ei, respira adânc aer, sănătate. Hunt

tremura, aripile i se zbăteau şi el îi şoptea la ureche:

- Bryce, Bryce, Bryce...

Trupurile le erau acoperite de sudoare, iar ea îşi înfipse unghiile în spatele lui. Era al ei, iar ea era a lui şi...

- *Bryce!* repetă Hunt, şi Bryce îşi deschise ochii.

Fură întâmpinaţi de o lumină dură, orbitoare. Pereţi albi, echipamente pentru scufundări şi... o

scară. Nici urmă de grădină.
Hunt se ridică imediat în picioare, răsucindu-se pentru a cerceta mediul înconjurător, ejaculând încă. Bryce avu nevoie de câteva clipe pentru a-şi putea folosi genunchii, proptindu- se de podeaua rece.
Cunoştea acea cameră.
Ochii lui Hunt aveau o privire sălbatică - dar fulgerele nu mai luceau în ei. Nici o urmă din acea

furie primară. Doar urma unei palme imprimată pe piept - strălucitoare, irizantă. Pălea cu fiecare respiraţie.
Respirând sacadat, Hunt întrebă:
- Cum dracului am ajuns în ecluză?
- Bine! zise Flynn, bătând din palme. Deci ca să mă asigur că am înţeles corect...
Arătă spre silfa de foc subţirică, ce plutea în aer la stânga lui.

- Tu eşti Ridi.
- Rithi! chiţăi ea.
- Rithi! se corectă Flynn cu un zâmbet pe chip, apoi arătă spre silfa voluptuoasă dinaintea lui. Tu eşti Malana.

Silfa străluci. Flynn arătă spre cea din dreapta ei. Iar tu eşti Sasa. Şi sunteţi triplete.

- Da! spuse Malana, părul lung plutindu-i în aer. Descendente ale Persinei Falath, Doamna Jarului.

- Corect! aprobă Ithan, de parcă ar fi ştiut despre ce era vorba.
Lupul nu cunoştea nimic despre silfe şi ierarhiile lor. Ştia doar că fuseseră izgonite din Casa Cerului şi a Aerului cu mult timp în urmă, ca urmare a unei rebeliuni eşuate. De atunci erau considerate Inferioare.
Flynn se răsuci spre femeia goală din capătul celălalt al canapelei, care îşi trăsese o pătură pe umeri.

- Iar *tu...* eşti..., spuse tărăgănat el.
- Nu ţi-am spus numele meu, sosi răspunsul.
Ochii roşii ai femeii păliseră acum în negru carbonizat. Nu mai ardea - cel puţin nu cât să dea foc canapelei.
- Exact! observă Flynn, de parcă nu ar fi tachinat un dragon.
La dracu! Un dragon! Dintre Inferiori, da, dar... la dracu! Dragonii nu erau precum metamorfii, nu

puteau alterna între forma umanoidă şi cea animalieră după bunul plac. Erau mai degrabă precum cei din Neamul apelor. Exista o diferenţă de ordin biologic sau magic care explica totul - Ithan îşi amintea vag că învăţase despre asta la şcoală, deşi uitase imediat toate detaliile.
îşi zise că nici nu mai conta. Dragonul putea trece de la o formă la alta. Ar fi fost prost să o

subestimeze pe femeia dinaintea lui.
Dragonul îl măsură pe Flynn din cap până în picioare. El îi zâmbi fermecător. Femeia îşi ridică bărbia.
- Ariadne.
Flynn ridică din sprâncene.
- Un dragon pe nume Ariadne?
- Să înţeleg că vrei să-mi pui tu un nume mai potrivit?
- Crapă-Căpăţâni, Pieirea înaripată,

Devoratoarea de Fulgere! enumeră Flynn pe degete. Femeia pufăi şi urma aceasta de amuzament îl făcu pe Ithan să îşi dea seama că era... frumoasă. Letală şi sfidătoare, dar... ei bine, la naiba! După scânteia din ochii lui Flynn, Lordul Fe- elor părea să gândească şi el acelaşi lucru.

- Astfel de nume aparţin celor străvechi, care sălăşluiesc în peşterile lor din munţi şi dorm somnul

de veci al nemuritorilor, zise Ariadne.
- Dar tu nu eşti un astfel de dragon? o întrebă Ithan.
- Cei din neamul meu sunt mai... moderni.
Privirea i se aţinti ascuţită asupra lui Flynn. De aceea şi numele de Ariadne.
Flynn îi făcu cu ochiul. Ea se încruntă.
- Cum ai putut ca tu - interveni Declan, arătând spre Ariadne, al cărei trup era asemănător cu acela al

unei Fee - să încapi într-un inel atât de mic?

- Am fost vrăjite de Astronom, şopti Sasa. Este un farmazon din vechime - să nu vă lăsaţi păcăliţi de faptul că se preface slăbit. Ne-a cumpărat pe toate şi ne-a vârât în acele inele ca să- i luminăm calea atunci când va coborî în Hei. Deşi Ariadne a ajuns în inel din cauza...

Silfa rămase cu vorba neterminată, pentru că

dragonul îi aruncase o privire arzătoare.
Pe Ithan îl trecu un fior pe şira spinării. întrebă apoi:
- Putem face ceva pentru a-i elibera şi pe ceilalţi aflaţi sub controlul lui? Pe mistici?
- Nu, răspunse Ariadne. îşi coborî privirea spre încheietura mâinii ei bronzate. Spre însemnul de acolo. *SPQM.* însemnul de sclav. Silfele îl aveau şi ele.
- Sunt proprietatea lui, la fel cum suntem şi noi.

Mistica aceea cu care ai vorbit, lupoaica...
Ochii negri ai dragonului redeveniră roşii.
- Este favorita lui. Nu va renunţa niciodată la ea. Nu până când nu va îmbătrâni şi va muri în cele din urmă în acel bazin.
Ceea ce putea să însemne secole întregi. Oare putuse să facă Saltul? Lui Ithan i se strânse inima-n piept.
- Te rugăm, nu ne obliga să ne întoarcem acolo!

şopti Rithi, agăţându-se de Malana.

- Şşş! o avertiză Malana.

Marc le cercetă:

- Doamnelor, iată cum stă treaba. Vă aflaţi într-o situaţie dificilă. Nu doar că sunteţi sclave, dar mai sunteţi şi nişte sclave furate.

Marc îşi îndreptă mustrător privirea spre Ithan, care ridică din umeri. Nu regreta nimic.

- Există însă legi care fac referire la felul în care

trebuie să fiţi tratate. Faptul că o persoană poate fi proprietatea cuiva este o noţiune arhaică şi lipsită de sens, dar, dacă puteţi demonstra că aţi fost abuzate, vi s-ar putea da şansa de a fi... cumpărate de altcineva.

- Nu eliberate? şopti Sasa.

- Doar noul vostru proprietar ar putea face asta, le răspunse Marc cu tristeţe în glas.

- Atunci, cumpăraţi-le şi gata! zise Ariadne, punându-şi mâinile-n sân.
- Şi cu tine cum rămâne, dulceaţă? îi toarse Flynn dragonului, de parcă nu ar fi putut să se abţină. Ochii i se aprinseră stacojiu.
- Eu îţi întrec fondurile, lordule!
- Ia să vedem!
însă dragonul se întoarse din nou cu faţa spre televizorul care rămăsese încă oprit la jocul video.

Ithan înghiţi un nod şi o întrebă:

- Atunci, e de rău... ceea ce le face misticilor?

- îi torturează, răspunse Ariadne şi Rithi oftă aprobator. Femela lup este... sfidătoare. Nu a minţit în privinţa pedepselor pe care acesta le aplică. Am stat la mâna lui ani de zile şi am văzut cum o trimite în cele mai întunecate unghere din Hei. îi lasă pe demoni şi pe prinţii lor să o chinuie. Să o

îngrozească. El crede că într-o zi o va frânge. Eu nu sunt atât de convinsă.
Lui Ithan i se întoarse stomacul pe dos.
Ariadne continuă:
- A spus adevărul şi atunci când a vorbit despre necromant.
Flynn, Marc şi Declan se întoarseră spre Ithan, cu sprâncenele ridicate.
- Dacă vrei să afli răspunsul întrebărilor pe care le ai în privinţa fratelui tău mort, atunci ai

face bine să găseşti un necromant.
Ithan dădu din cap. Dragonul făcea parte din Casa Focului şi a Umbrei, chiar dacă tatuajul de sclav îi anula protecţia. Era de aşteptat să ştie despre necromanţi.
- Ei bine, anunţă Declan, de vreme ce acum ascundem sub acoperişul nostru sclavi furaţi, am putea să vă ajutăm să vă simţiţi bine-venite la noi, doamnelor! Vă invit să luaţi

camera lui Ruhn - este cel de-al doilea dormitor din capătul scărilor.
Cele trei silfe se aţintiră spre scară, de parcă ar fi fost trei copile entuziasmate. Ithan nu-şi putu ascunde zâmbetul. Cel puţin făcuse un bine. Chiar dacă asta avea să-i aducă numai necazuri.
Ariadne se ridică încetişor de pe canapea. Băieţii se ridicară şi ei.
Flynn, care era cel mai aproape de ea, îi spuse:

- Ştii, ai putea fugi. Te-ai putea metamorfoza în cealaltă formă şi ai putea zbura. Nu vom spune nimănui încotro ai plecat.
Ochii roşii ai dragonului păliră din nou în negru.
- Nu ştii ce face ăsta?
Femeia îşi ridică braţul tatuat şi râse cu amărăciune:
- Nu mă pot metamorfoza decât dacă îmi permite el. Şi chiar dacă aş putea să o fac, oriunde m-aş duce -

oriunde în Midgard - m-ar găsi în aceea formă.

- V-aţi teleportat! îi zise Cormac lui Bryce, o oră mai târziu.

Ea şi Hunt stăteau lângă patul lui din spitalul oraşului-navă.

Prinţul era palid, dar viu. Toate aşchiile din glonţul gorsian fuseseră îndepărtate. într-o oră avea să revină la normal.

Lui Hunt nu prea îi păsa. Veniseră să îl vadă doar

pentru că aveau nevoie de răspunsuri.
Hunt încă încerca să-şi revină după partida de sex care-l spulberase, trup şi suflet, despre care Bryce ştiuse că îl va readuce pe linia de plutire şi-i va face magia să cânte.
Partidă de sex care le contopise magiile.
Hunt nu ştia cum să descrie senzaţia pe care i-o trezise magia ei curgând prin el. Fusese hiperconştient de existenţa

sa şi se simţise în afara existenţei, simţise că ar putea făuri orice din aer şi că nimic nu-i putea fi refuzat. Ea trăia cu acele senzaţii în fiecare zi? Cu acea senzaţie pură că... totul e cu putinţă? Sentimentul pălise după ce se teleportaseră, dar îl simţea încă acolo, în piept, acolo unde strălucise palma ei. Era o fărâmă adormită a creaţiei.

- *Cum?* întrebă Bryce.

Nu era deloc ruşinată - nici urmă de roşeaţă - să se plimbe pe acolo. Amândoi purtau armuri acvatice în albastru-marin, pe care le luaseră din ecluză, ca să-şi acopere trupurile cu ceva. Ruhn se arătase profund jenat. Tharion răsese, însă, când văzuse părul răvăşit al îngerului şi privirea tâmpă de fericire de pe chip, o felicitase pe Bryce:

- Bine lucrat, Picioruşe! L-ai adus pe băiatul nostru în simţiri.

Bryce se dusese drept la Cormac şi îi explicase totul în maniera ei tipică:

- Chiar la sfârşitul partidei de sex care-i zburase creierii lui Hunt, *chiar* când am atins împreună orgasmul, ne-am trezit în ecluză.

Cormac o cercetă cu atenţie, apoi îl măsură pe Hunt.

- înţeleg că puterile voastre s-au contopit.

- Da, zise Bryce. Am sclipit amândoi. Şi nu e

vorba de strălucirea aceea din timpul... Bryce se încruntă. Din timpul ame-ţelii lui furioase. Quinlan îşi flutură mâna. Acum a fost gen... am strălucit cu lumină stelară. Apoi ne-am teleportat.

- Hmm! Mă întreb dacă ai nevoie de puterea lui Athalar pentru teleportare, cugetă Cormac.

- Nu-mi dau seama dacă mă insulţi sau nu, comentă Bryce.

Hunt ridică din sprâncene.

- în ce sens?
- Dacă puterile mele nu funcţionează decât în cazul în care masculul meu mare şi puternic mă ajută...
- Nu poate fi ceva romantic? mormăi Hunt. Bryce pufai.
- Eu sunt o femeie independentă.
- Bine, râse Hunt încetişor. Să zicem că sunt ca un jeton magic dintr-un joc video... dacă mă foloseşti, treci la nivelul următor.

- Asta e cea mai tocilară analogie pe care ai facut-o vreodată! îl acuză Bryce şi Hunt ridică din sprânceană.
- Aşadar, magia lui Hunt este cheia pentru magia lui Bryce? îl întrebă Ruhn pe Cormac.
- Nu ştiu dacă este neapărat vorba despre magia lui Hunt, sau despre energie - pur şi simplu. Puterea ta a venit de la poartă. Este ceva ce nu înţelegem. Joacă după

reguli pe care nu le cunoaştem.

- Grozav! bombăni Bryce, cufundându-se În fotoliul de lângă cel al lui Ruhn, lângă fereastră. Dincolo de sticlă se întindeau ape negre, fără sfârşit.

Hunt îşi frecă falca, încruntat.

- Prinţul Gheenei mi-a vorbit despre asta.

Bryce îşi încreţi fruntea.

- Despre teleportarea prin sex?

- Nu, pufăi Hunt. Mi-a spus că noi doi nu am explorat ce pot face puterile noastre. împreună.
- Crezi că la asta se gândea? întrebă Ruhn.
- Nu ştiu! recunoscu Hunt, băgând de seamă unda de îngrijorare de pe chipul lui Bryce.
Ei doi mai aveau încă multe de discutat.
- Este oare înţelept? spuse tărăgănat Tharion. Să faceţi ceea ce spune el?

- Eu cred că ar trebui să aşteptăm, ca să vedem dacă teoria ta este corectă, zise Bryce. Să vedem dacă a fost într-adevăr vorba despre faptul că puterile noastre au... fuzionat. Se întoarse spre Hunt: Cum te simţi?
- Bine, îi răspunse el. Cred că un sâmbure din puterea ta a rămas cu mine ceva timp, însă acum s-a dus.
Bryce zâmbi încetişor.

- E cert că trebuie să facem mai multe cercetări.
- Tu nu vrei decât să i-o tragi din nou lui Athalar! i-o întoarse Tharion.

Bryce îşi plecă fruntea într-o parte.

- Credeam că asta este de la sine înţeles!

Hunt păşi spre ea, dispus să o tragă după el în vreo cameră, ca să-i testeze teoria. însă uşa se deschise şi în prag apăru comandantul Sendes. Avea o mină sumbră.

Hunt se pregăti sufleteşte. Asterii îi descoperiseră. Submarinele Omega se pregăteau să atace... Privirea comandantului se opri însă asupra lui Cormac. îi vorbi cu glas tăcut:

- Vrăjidoctoriţa mi-a spus că în delirul tău ai vorbit despre cineva pe nume Sofie Renast. Numele acesta ne este cunoscut... am auzit vorbindu-se despre munca ei timp de ani de zile. M-am gândit

însă că ar trebui să ştii că am fost chemaţi să salvăm un agent din Marea de Nord cu câteva săptămâni în urmă. Abia când am ajuns la faţa locului ne-am dat seama că era vorba despre Sofie.
în cameră se coborî tăcerea. Auziră nodul pe care Cormac îl înghiţi odată ce Sendes vorbi din nou:
- Am ajuns prea târziu. Sofie se înecase deja când

scafandrii noştri au găsit-o

.CAPITOLUL 47

Morga era rece, tăcută şi goală, cu excepţia cadavrului femeii întinse pe masa de crom, acoperit cu o pânză neagră. Bryce rămase în pragul uşii, iar Cormac îngenunche lângă trupul fără viaţă, conservat de o vrăjidoctoriţă până când nava avea să îl predea rebelilor din Ophion. Prinţul era tăcut.

Rămăsese tăcut din clipa în care Sendes intrase în camera lui.
Şi, deşi trupul lui Bryce vibra încă după tot ceea ce făcuseră ea şi Hunt, văzând trupul zvelt întins pe masă, prinţul îngenuncheat cu capul plecat... Ochii i se umplură de lacrimi. Hunt îi căută mâna şi i-o strânse.
- Am ştiu, spuse Cormac aspru. Cred că am ştiut de la început, dar...

Ruhn păşi la dreapta
vărului său şi îşi lăsă mâna
pe umărul lui.
- îmi pare rău.
Cormac îşi rezemă fruntea
de marginea mesei. Vocea
îi tremura:
- A fost bună, curajoasă
şi generoasă. Nu am
meritat-o niciodată, nici o
clipă.
Lui Bryce i se pusese un
nod în gât. îi dădu drumul
lui Hunt şi se apropie de
Cormac. îşi lăsă mâna pe
celălalt umăr al prinţului.

Unde avea să se ducă sufletul lui Sofie? Oare întârzia pe lângă trupul ei până aveau să-i poată organiza o Plecare în larg? Dacă urma să se îndrepte spre unul dintre locurile de odihnă, avea să fie condamnată la o soartă îngrozitoare.
Bryce nu dădu însă glas nici unuia dintre acele gânduri. Nu putea să o facă în faţa lui Cormac» care îşi strecură degetele sub

pânza neagră şi trase afară o mână vânătă, ţeapănă. O strânse în mâna lui şi sărută degetele moarte. Umerii i se zguduiră şi lacrimile începură să curgă.

- Ne-am întâlnit în timpul unei şedinţe de raportare în faţa Comandamentului, spuse Cormac, cu vocea tremurată. Ştiam că este o nebunie, că este periculos, dar a trebuit să vorbesc cu ea la sfârşitul întâlnirii.

Voiam să aflu totul despre ea.
îi sărută din nou mâna lui Soñé şi îşi închise ochii.
- Ar fi trebuit să mă întorc după ea în acea noapte.
De la biroul din celălalt colţ al camerei, Tharion, care cerceta dosarele procurorului care făceau referire la Sofie, spuse încetişor:
- îmi pare rău dacă ţi-am trezit speranţe deşarte.
- Au păstrat-o vie în mintea mea pentru încă

puţin timp, îi răspunse Cormac, înghiţindu-şi lacrimile.
Prinţul lipi mâna ţeapănă de fruntea lui.
- Sofie a mea.
Ruhn îi strânse umărul.
Tharion îl întrebă cu băgare de seamă:
- Ştii ce înseamnă asta, Cormac?
Bărbatul îi citi un şir de numere şi de litere.
Cormac îşi ridică fruntea:
-Nu.
Tharion ridică o fotografie.

- Erau scrijelite pe braţul ei. Procurorul crede că ea le-a crestat, în timp ce se îneca, cu un soi de ac de păr sau vreun pumnal pe care l-ar fi avut ascuns asupra ei.
Cormac ţâşni în picioare şi Bryce se ascunse în braţele lui Hunt, care o aştepta, în timp ce Prinţul Feelor trase cearşaful. Nu era nimic pe braţul pe care îl strânsese el, dar pe cel stâng...
Şirul de numere şi litere fusese tăiat la câţiva

centimetri sub umăr. Tăiate adânc în carne, rănile rămăseseră nevindecate.

- Ştia că cineva vine să o salveze? întrebă Hunt.

Cormac îşi scutură capul.

- Nu am idee.

- De unde au ştiut cei din Neamul apelor de unde să o ridice?

- Le-ar fi putut trimite un semnal cu lumina ei, grăi Cormac. Sau poate că au văzut lumina lui Emile, la fel ca în cazul lui Bryce. Atunci când băiatul a

scufundat acele submarine Omega, s-a luminat întreaga mare. Trebuie să fi fost avertizaţi cumva.
Bryce îşi zise că trebuia să afle asta de la comandantul Sendes. îl întrebă pe Hunt:
- Numerele şi literele acestea îţi spun ceva?
-Nu.
Hunt îi mângâie mâna, de parcă ar fi vrut să se asigure că Bryce era acolo, lângă el, şi nu pe acea masă.

Cormac o acoperi la loc pe Sofie.

- Tot ce a făcut vreodată Sofie a fost cu un scop. îmi aminteşti de ea într-un fel.

- îi voi cere lui Declan să cerceteze despre ce este vorba de îndată ce ajungem acasă, zise Ruhn.

- Cum rămâne cu Ophion şi Pippa? întrebă Bryce. Şi cu Căprioara?

- Acum suntem duşmanii tuturor, observă Hunt.

Cormac încuviinţă din cap.

- Nu putem decât să facem faţă situaţiei. însă acum, că ştiu că Sofie nu mai e, trebuie să mă străduiesc de două ori mai tare să îl găsesc pe Emile.
- Pippa părea să ştie unde se ascunde, spuse Tharion. Nu am idee însă dacă este vorba despre locul sigur pe care îl menţionase Danika.

Lui Cormac i se aprinse privirea.

- Nu am de gând să îl las să ajungă pe mâna

reginei tale. Nici sub controlul rebelilor Ophion.

- Eşti pregătit să devii tată singur? întrebă cu voce tărăgănată Bryce. Ai să găseşti puştiul şi apoi ce? îl vei lua cu tine în Avallen? Acela ar fi un loc *grozav* în care să crească.

Cormac se încordă.

- Nu am plănuit lucrurile până în acel punct. Sugerezi că ar trebui să las copilul acela singur pe lume?

Bryce ridică din umeri, cercetându-şi unghiile. Simţea privirea lui Hunt aţintită asupra ei.

- Deci ar trebui să ne avertizăm familiile?

Zeilor, Căprioara ar fi putut ajunge deja acasă la mama ei...

- Căprioara nu ne va ataca familiile, o consolă Cormac şi apoi adăugă: Nu încă. Va vrea să vă prindă în gheare întâi, pentru a se delecta cu suferinţa

voastră în timp ce le vânează.

- Aşa că ne ducem acasă şi ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic? întrebă Ruhn. Cine o poate opri pe Căprioară să nu ne aresteze când ajungem?

- Credeţi că i-am putea convinge pe Asteri că am mers la baza rebelilor pentru a o opri pe Pippa? întrebă Bryce.

Hunt ridică din umeri.

- Le-am aruncat în aer baza, aşa că dovezile sunt

în favoarea noastră. Mai ales dacă Pippa ne vânează de acum.

- Căprioara nu va pune botul! comentă Cormac.

- Sunt o maestră a scamatoriilor, aţi uitat? spuse Bryce, zâmbind uşor. Cormac nu îi întoarse zâmbetul. O privi doar pe Sofie, care zăcea moartă dinaintea lui, pierdută pentru totdeauna. Aşa că Bryce îi atinse mâna prinţului şi hotărî:

- îi vom face să plătească.

Steaua din pieptul ei
străluci ca legământ.
Cuirasatul din Străfund
aluneca printre cele mai
întunecate canioane de pe
fundul mării. în cabina de
comandă, aflată sub o
cupolă de sticlă, Tharion
privea din prag spre sala
care i se întindea dinainte,
uimit de diversitatea
tehnologiilor şi a magiei şi
de echipajul care le opera.
Sendes întârzia pe lângă el.
Pe chip i se citea
mulţumirea în timp ce îşi

monitoriza echipa care menţinea nava operaţională.

- De câtă vreme aveţi aceste nave? întrebă Tharion.

Erau primele cuvinte pe care le rostea de când Sendes îl invitase acolo jos, unde doar ofiţerii de grad înalt aveau voie să intre. Tharion se gândea că faptul că era Căpitanul Intelighen- ţei Reginei Râului îi conferea un statut aparte, însă adevărul era

că nu bănuise niciodată existenţa tuturor acelor lucruri. Titulatura lui era o glumă.

- De vreo două decade, îi răspunse Sendes, îndreptându-şi gulerul uniformei. Însă conceptualizarea şi construirea lor au durat de două ori mai mult.

- Trebuie să fi costat o avere.

- Adâncul oceanului este plin de resurse nepreţuite. Regina noastră a ştiut cum

să le exploateze pentru a putea finanţa acest proiect.
- De ce?
Comandantul se întoarse cu faţa la el. Avea un trup volup- tuos, absolut încântător - observase Tharion. Avea genul acela de posterior în care i-ar fi plăcut să-şi înfigă dinţii. Dar... chipul rece al Reginei Râului îi apăru în minte şi Tharion îşi întoarse privirea spre ferestrele din spatele comandantului.

îndărătul peretelui de sticlă, un nor luminos - un fel de meduză - se rostogoli pe lângă ei. O imagine cu desăvârşire lipsită de seducţie.

- De ce se amestecă regina ta cu rebelii? îl întrebă Sendes.

- Nu se amestecă cu ei. Pur şi simplu cred că îşi doreşte ceva ce şi ei îşi doresc.

Sau cel puţin pe care şi-l doriseră în trecut, dacă era adevărat ceea ce le

spusese Pippa, deşi, cum ei aruncaseră în aer armura, poate că Ophion avea să reînceapă căutarea lui Emile.

- Nu cred că motivaţia ei este însă aceea de a-i ajuta pe oameni.

Tharion se crispâ auzindu-se vorbind. Era prea îndrăzneţ, prea necugetat...

Sendes îşi înăbuşi râsul.

- îţi poţi exprima părerea fără teamă aici, nu-ţi face griji. Regina

Oceanului ştie că sora ei de la Curtea Albastră are... toane.

- Dap, răsuflă Tharion, uşurat şi cercetă din nou cabina de control. Deci toate acestea... navele, salvarea rebelilor... Toate sunt pentru că Regina Oceanului vrea să îi detroneze pe Asteri?

- Nu sunt într-atât de apropiată de ea încât să ştiu dacă aceasta este adevărata ei motivaţie, însă este adevărat că aceste

nave i-au ajutat pe rebeli. Aşa că m-aş gândi că da.

- Şi plănuieşte să conducă ea? întrebă Tharion cu băgare de seamă.

- De ce ar face aşa ceva? spuse Sendes clipind.

- De ce nu? Asta este ceea ce ar face Regina Râului.

Sendes se îmbăţoşă şi declară cu toată convingerea:

- Regina Oceanului nu şi-ar dori niciodată să ia

locul Aste- rilor. Ea îşi aminteşte vremurile de dinainte de Asteri. Atunci când liderii erau aleşi pe drept. Asta este ceea ce îşi doreşte să obţină.
Oceanul întunecat se întindea în spatele ferestrelor. Tharion nu-şi putu ascunde râsul plin de amărăciune.
- Şi tu o crezi?
Sendes îl privi cu milă.
- îmi pare rău că Regina Râului a abuzat de

încrederea ta într-atât
încât tu nu o crezi.
- îmi pare rău că tu eşti
într-atât de naivă încât să
crezi tot ceea ce spune
regina ta! i-o întoarse el.
Sendes îl privi cu aceiaşi
ochi plini de milă şi
Tharion se - încorda.
Schimbă subiectul.
- Ce şanse există ca tu
şi Cormac să îmi cedaţi mie
trupul lui Sofie?
Femeia ridică din
sprâncene.
- De ce îl vrei?

- Regina mea îl vrea. Eu nu am dreptul să pun întrebări.

Sendes se încruntă.

- La ce i-ar putea folosi cadavrul Păsării Tunetului?

Tharion se îndoia că Prinţul din Avallen ar fi fost prea încântat să audă că Sofie era numită astfel, dar zise:

- Nici de această dată nu aş putea răspunde.

Sendes rămase pe gânduri.

- Regina ta are... necromanţi în subordine?

Tharion tresări.

- Ce? Nu.

Singurul necromant pe care îl cunoştea el era departe, şi era al dracului de sigur că nu avea de gând să o ajute pe Regina Râului.

- De ce?

- Este singurul motiv la care mă pot gândi când vine vorba de cineva care depune atâtea eforturi pentru a obţine cadavrul unei Păsări a Tunetului. Vrea să îl reanimeze.

Pe Tharion îl trecu un fior rece.

- O armă fără conştiinţă, fără suflet.

Sendes dădu din cap cu gravitate.

- Dar pentru ce are nevoie de ea?

Tharion îşi deschise gura, dar apoi o închise la loc. Ar fi fost o prostie din partea lui să speculeze despre planurile reginei lui în faţa unei străine, fie ea una prietenoasă. Aşa că ridică din umeri.

- Presupun că urmează să aflăm.
Sendes îl citi imediat.
- Noi nu avem nici un drept să păstrăm trupul, dar Prinţul Cormac, fiind partenerul ei şi membru în Ophion, are. Va trebui să te înţelegi cu el.
Tharion ştia cum avea să se termine o astfel de discuţie. Cu un uriaş, înfocat *NU.* Aşa că, doar dacă se transforma în hoţ de cadavre - chestie care nu era pe lista lui de

priorităţi în viaţă - avea să îi poată oferi reginei lui ceea ce îşi dorea.

- E vremea pentru învârteli, murmură Tharion, mai mult pentru el însuşi decât pentru Sendes. Trebuia fie să mintă şi să spună că nu găsise trupul lui Sofie, fie să mintă în privinţa motivelor pentru care nu putuse să îl fure. La dracu!

- Ştii, ai putea mai mult! grăi Sendes, care părea să-i fi citit spaima de pe chip.

într-un loc cum este acesta.
Aici nu avem de ce să
minţim şi să complotăm.
- Sunt mulţumit acolo
unde sunt, răspunse
Tharion repede.
Regina lui nu l-ar fi lăsat
oricum niciodată să plece.
însă Sendes îşi plecă
fruntea cu tristeţe, citind
printre rânduri.
- Dacă vei avea
vreodată nevoie de ceva,
Căpitane Ketos, vom fi aici.

Bunătatea ei ustura prea tare ca să-i poată da replica.
Unul dintre ofiţerii de pe punte o chemă pe Sendes şi Tharion îşi îndreptă privirea spre cei care controlau panourile. Erau serioşi, dar... zâmbeau. Nu erau tensionaţi, nu păşeau În vârful degetelor.

Aruncă o privire ceasului. Ar fi trebuit să se întoarcă în dormitoarele pe care Sendes le pregătise

pentru ei. Să vadă ce fac ceilalţi.

După aceea avea să se culce. Iar la trezire avea să se întoarcă în Lunathion.

înapoi la Curtea Albastră.

Partea aceea din el care nu mai voia să se întoarcă acasă devenea din ce în ce mai greu de ignorat.

Ruhn dormi la kilometri depărtare de suprafaţa apei, un somn agitat, din care se trezea des ca să se

asigure că tovarăşii lui erau cu toţii în camera aceea mică cu el, pe dormeze şi în paturile etajate. Cormac alesese să rămână la morgă cu Sofie, pentru că îşi dorise să o plângă în intimitate şi să spună toate rugăciunile de cuviinţă Cthonei şi Lunei, aşa cum iubita lui merita.

Tharion moţăia pe patul de jos, vizavi de cel al lui Ruhn, întins lat peste cearşafuri. După cină colindase nava şi se întor-

sese abia după ore bune, tăcut. Nu povestise nimic despre ceea ce văzuse, în afara faptului că echipajul era format doar din Neamul apelor.

Aşa că Ruhn stătuse cu îndrăgostiţii. Bryce se cuibărise în poala lui Hunt şi luaseră cina pe podeaua din cameră, în vreme ce marea plutea la geamul lor. Aveau să ajungă la gura Istrosului la revărsatul zorilor, iar de acolo oamenii lui Tharion urmau

să-i transporte în susul râului, spre Lunathion.

Ce avea să se întâmple mai apoi... Ruhn nu putea decât să se roage să fie în favoarea lor. Să spere că Bryce avea să fie suficient de şireată încât să-i salveze de la pieire.

Noapte?

Vocea agentei pluti în mintea lui, plăpândă şi... îngrijorată.

Ruhn îşi relaxă mintea, îşi permise să caute podul şi cele două canapele. Ea

era deja aşezată pe a ei, arzând. -Hei.

- Eşti bine?
- îţi faci griji pentru mine, ei?

Ea nu râse.

- Am auzit despre atacul dat asupra unei baze de rebeli de pe Ydra. Am auzit că a murit lume şi că muniţia şi costumele au fost distruse. Am crezut că... ai putea fi printre cei care au pierit.

Ruhn o cercetă cu atenţie.

- Unde eşti acum? îl întrebă ea.
Ruhn o lăsă să schimbe subiectul.
- într-un loc sigur.
Nu putea să îi dezvăluie mai mult de atât.
- Astăzi am văzut cu ochii mei cum Pippa Spetsos şi rebelii Ophion ucid Vaniri nevinovaţi cu sânge-rece. Ai vrea să-mi explici despre ce dracului e vorba?
- De ce i-a ucis? întrebă agenta încordată.

- Contează?

Agenda se gândi, apoi spuse:

- Nu. Nu, dacă victimele au fost nevinovate. Pippa i-a ucis ea însăşi?

- Un grup de soldaţi aflaţi sub comanda ei a făcut-o.

Flacăra se încinse albastră.

- Este o fanatică. Da, este dedicată cauzei - însă, mai presus de orice, este dedicată propriei cauze.

- Se pare că a fost prietena agentei Chiparos.

- Ea nu i-a fost prietenă lui Sofie. Nu este prietenă nimănui.
Vocea îi devenise rece. Părea într-atât de supărată încât renunţase la numele de cod al lui Sofie.
- Apropo, Sofie este moartă.
Zi tresări.
- Eşti sigur?
- Da. S-a înecat.
- Ea... Zi îşi strânse picioarele sub ea. A fost o agentă curajoasă. Mai curajoasă şi mai bună

decât a meritat vreodată Ophion.
Cuvintele femeii erau pline de tristeţe sinceră.
- îţi plăcea de ea.
- A intrat în lagărul de exterminare Kavalla pentru a-şi salva fratele. A făcut tot ceea ce i-au cerut comandanţii Ophion doar pentru a putea face rost de informaţii legate de el. Dacă
Pippa nu îşi urmăreşte decât propriul scop, atunci Soñé a fost exact opusul ei:

tot ceea ce a făcut a fost pentru alţii. Dar, da. Mi-a plăcut de ea. I-am admirat curajul. Loialitatea. Eram spirite înrudite din multe puncte de vedere.
Ruhn se rezemă de speteaza canapelei lui.
- Deci... ce? Şi tu îi urăşti pe Pippa şi Ophion? Dacă toată lumea îi urăşte, de ce dracului lucraţi pentru ei?
- Cine altcineva luptă pentru cauză? A mai ieşit cineva în faţă?

Nu. Nimeni altcineva nu îndrăznea.

- Ei sunt singurii din istoria recentă care au reuşit să adune asemenea forţe, spuse Zi. Doar Shahar şi generalul Hunt Atha- lar au mai făcut ceva asemănător, dar ei au fost decimaţi într-o singură bătălie.

Şi Athalar suferise consecinţele secole întregi după aceea.

- Pentru a ne elibera de Asteri, continuă Zi, cu toţii

va trebui să facem lucruri
care ne vor păta sufletul.
Este preţul pe care trebuie
să îl plătim pentru ca fiii şi
fiicele noastre şi copiii lor
să nu ne nevoiţi să
plătească şi ei într-o bună
zi. Pentru ca ei să se
bucure de o lume a
bunăstării şi a libertăţii.
Erau cuvintele unei
visătoare. O frântură din ce
se ascundea sub faţada
dură.
Aşa că, pentru prima oară
cu voce tare, Ruhn spuse:

- Eu nu voi avea copii.
-De ce?
- Nu pot.
Zi îşi plecă fruntea.
- Eşti infertil?
Ruhn ridică din umeri.
- Poate. Nu ştiu.
Oracolul mi-a spus, pe când eram copil, că eu sunt ultimul din descendenţa mea. Aşa că fie voi muri înainte de a avea un copil, fie... Am gloanţe oarbe.
- Te deranjează?
- Aş prefera să nu mor înainte de vreme, aşa că,

dacă cuvintele ei se referă doar la faptul că nu voi putea fi tată... Nu ştiu. Nu schimbă lucrurile cu nimic, însă prefer oricum să nu mă gândesc la asta. Nu am mai spus nimănui. Şi, având în vedere tatăl pe care îl am... poate că e mai bine că nu voi avea copii. Nu aş şti cum să fiu un tată bun.

- Nu mi se pare adevărat. Ruhn pufai.

- Ei bine, în fine... acesta a fost modul meu

tâmp de a-ţi spune că, chiar dacă s-ar putea să nu am copii, eu... înţeleg ce vrei să spui. Sunt persoane în viaţa mea care vor avea copii, şi pentru copiii lor, pentru familiile lor... voi face orice.
Femeii nu îi păsa însă de asta.

- Tu eşti blând şi bun. Şi pari să ţii la cei din jurul tău. Nu mă pot gândi la alte lucruri de care ai avea nevoie pentru a fi un tată bun.

- Nu crezi că ar trebui să mă maturizez dracului odată şi să nu o mai ţin tot într-o petrecere?
Zi râse.
- Bine. Poate că aici ai dreptate!
Pe chipul lui Ruhn apăru o urmă de zâmbet. **În** întunericul din jurul lor sclipeau blând stele îndepărtate.
- Pari neliniştit, îi spuse Zi.
- Am văzut o mulţime de lucruri îngrozitoare

astăzi. îmi era greu să adorm până să ciocăni tu.
- Să ciocăn?
- Cum vrei tu să zici! Să mă invoci.
- Vrei să-ţi spun o poveste, ca să te ajut să dormi?
Glasul ei era ezitant.
- Da! răspunse Ruhn, gata să o dejoace.
- **În ordine, îi răspunse ea.**
- Serios? se miră Ruhn.
- De ce nu?

Femeia îi făcu semn să se întindă. Aşa că Ruhn o ascultă şi îşi închise ochii. Apoi, spre uimirea lui, Zi veni şi se întinse lângă el. îşi trecu o mână înflăcărată prin părul lui. Cald şi delicat - prudent, începu:

- A fost odată ca niciodată, înainte ca Luna să vâneze pe ceruri şi ca Solas să încălzească trupul Cthonei, înainte ca Oge-nas să învelească Midgard în ape şi Urd să ne urzească sorţile,

0 tânără vrăjitoare care trăia într-o căsuţă din adâncul pădurii. Era frumoasă şi bună, şi tare îndrăgită de mama ei. Mama se străduise să îşi crească fata cât mai bine, singurii tovarăşi ai fetiţei fiind locatarii pădurii: păsările, animalele şi izvoarele cu bulbuci...

Vocea femeii, încântătoare, plutea prin el ca un cântec. Mâna ei alunecă din nou prin părul

lui Ruhn şi acesta toarse desfătat.

- Mica vrăjitoare crescu, deveni puternică şi mândră. într-o bună zi însă, pe când mama ei era plecată, pe lângă casa ei trecu un prinţ rătăcitor. Prinţul îi admiră frumuseţea şi îşi dori cu ardoare să îi devină mireasă.

- Parcă trebuia să fie o poveste cu final fericit, mormăi Ruhn.

Zi râse încetişor şi îl trase uşor de păr.

- Ascultă!

Ruhn îşi zise că merita să rişte, aşa că se foi şi îşi lăsă capul în poala ei. Focul ei nu îl ardea, iar picioarele de dedesubt erau ferme şi în acelaşi timp suple. Iar parfumul... Zi continuă:

- Vrăjitoarea nu era deloc interesată de prinţi, nu voia să conducă un regat şi nici nu o tentau bijuteriile pe care bărbatul

1 le oferea. Ceea ce îşi dorea ea era o inimă sinceră care să o iubească, care să alerge liberă alături de a ei prin pădure. însă prinţul nu avea de gând să accepte un refuz. O fugări prin pădure, urmat de copoii lui.

Trupul lui Ruhn se relaxă, membru după membru. Trase parfumul femeii în piept, îi absorbi glasul, căldura.

- în timp ce fugea, vrăjitoarea se rugă pădurii

pe care o îndrăgea atât de mult să o ajute. Şi aceasta o ajută. Mai întâi o transformă pe fată într-o căprioară, ca să fie rapidă ca vântul, însă copoii prinţului erau rapizi şi o ajungeau din urmă. Apoi pădurea o preschimbă în peşte, şi vrăjitoarea se ascunse într- unui dintre izvoarele de munte. Dar prinţul construi un zăgaz ca să o prindă. Aşa că vrăjitoarea se preschimbă în pasăre, într-un şoim, şi

se avântă spre ceruri. Dar prinţul era un arcaş priceput, aşa că trase una dintre săgeţile lui cu vârf de fier.

Ruhn plutea, liniştit, calm. Când îi spusese ultima oară cineva o poveste, ca să-l adoarmă?

- A lovit-o în piept şi acolo unde au căzut picăturile ei de sânge a crescut o pădure de măslini. Când trupul îi atinse - pământul, pădurea

o preschimbă pentru ultima oară...
Când se trezi, Ruhn încă se aña pe puntea mentală. Zi era întinsă pe canapeaua de vizavi, adormită şi ea, cu trupul încă acoperit de flăcări.
Ruhn se ridică şi păşi spre ea.
Era o prinţesă de foc, adormită, care aştepta un cavaler care să o trezească.
Ştia povestea. Îi bântuia gândurile. O prinţesă războinică, înconjurată de

un cerc de foc, blestemată
să zacă acolo până când un
luptător curajos avea să
înfrunte flăcările şi să
treacă prin ele.
Zi se întoarse pe o parte şi,
prin foc, Ruhn întrezări
cosiţe lungi, răsfirate pe
braţul canapelei...
Se trase înapoi un pas.
Însă, cumva, ea îl auzi şi
ţâşni imediat în capul
oaselor. Flăcările se
înteţiră în jurul ei şi Ruhn
se retrase pe canapeaua
lui.

- Ce făceai?

Ruhn îşi scutură capul.

- Am... am vrut să aflu cum se sfârşeşte povestea. Am adormit atunci când vrăjitoarea fusese străpunsă de o săgeată. Zi sări de pe canapeaua ei şi se trase îndărătul acesteia, pu- nând-o între ei, de parcă Ruhn ar fi trecut peste o anumită li- mită. Însă continuă povestea:

- Pădurea a transformat-o pe vrăjitoare

într-un monstru înainte să atingă pământul. O bestie cu gheare şi colţi, însetată de sânge. I-a sfâşiat în bucăţele pe prinţ şi pe copoii care o urmăreau.

- Şi asta e tot? întrebă Ruhn.

Asta e tot! răspunse Zi şi se îndreptă spre întuneric, lăsând în urma ei doar o dâră de jăratic

CAPITOLUL 48

Ruhn se plimba pe dinaintea televizorului lui Bryce, cu telefonul la ureche. Tatuajele de pe braţele lui îşi schimbară poziţia când strânse încordat telefonul în mână. Vocea îi era însă calmă, greoaie:

- în ordine. Mulţumesc pentru că ai căutat, Dec.

Bryce urmări expresia de pe chipul fratelui ei, în timp ce acesta închidea

telefonul şi înţelese imediat:

- Nimic?

Ruhn se afundă printre pernuţele de pe canapeaua lui Bryce.

- Nimic. Ceea ce am văzut pe braţul lui Sofie nu apare înregistrat nicăieri.

Bryce se cuibări la pieptul lui Hunt, în celălalt capăt al canapelei, în timp ce îngerul vorbea cu Isaiah la telefon. După ce ajunseseră în Lunathion, cu ajutorul glisoarelor puse la

dispoziţie de Curtea Albastră, Tharion coborâse în Adânc, pentru a vorbi reginei lui. Era puţin probabil ca Regina Râului să ştie ce însemnau cifrele şi literele crestate pe braţul lui Sofie, dar merita să încerce.

Cormac găsise treizeci de mesaje de la tatăl lui Ruhn atunci când se întorsese, pentru că acesta voia să ştie pe unde umblă, aşa că plecase la vila Regelui Toamnei pentru a

încerca să-l convingă pe acesta că mersese cu Bryce în Nidaros.

Bryce se gândise că ar fi putut să le spună părinţilor ei despre povestea pe care o inventaseră pentru a fi acoperiţi, dar nu reuşea să se convingă să o facă. Trebuia să se liniştească întâi, să îşi pună gândurile răvăşite în ordine.

Era un adevărat miracol că spurcii şi Căprioara nu îi aşteptaseră

în apartament. Că la ştiri nu erau arătate mutrele lor cu un banner dedesubt pe care să se anunţe: REBELI TRĂDĂTORI. în timp ce Ruhn discutase cu Dec, verificase însă ştirile şi nu apăruse nimic.

Aşa că îşi petrecuse ultimele minute încercând din greu să se teleporteze de pe canapea în bucătărie.

Fără rezultat. Cum de putuse să o facă în timpul partidei de sex? Avea lecţia cu Ruhn şi Cormac abia a

doua zi, dar voia să îşi facă o idee până atunci.

Bryce se concentră asupra taburetelor din bucătărie. *Sunt aici. Vreau să ajung acolo*. Magia ei nici măcar nu fâsâi. *Două puncte în spaţiu. împăturesc o bucată de hârtie, unindu-le. Puterea mea este creionul care marchează pe hârtie legătura dintre ele...*

- Mda. Ember m-a tocat mărunt, dar suntem

bine, zise Hunt. Ne-am simţit bine.

îi făcu cu ochiul lui Bryce, deşi gestul nu era unul prea vesel.

- în ordine. Ne vedem la întâlnire, mai târziu.

Hunt închise telefonul şi oftă.

- Doar dacă nu cumva e sub ameninţarea unui pumnal, cred că Isaiah nu are nici o idee despre ceea ce s-a petrecut pe Ydra. Nici nu ştie că am

fost identificaţi de Căprioară.

- Oare ce joc face? zise Ruhn, jucându-se cu inelul din buză. Eşti sigur că Isaiah nu s-a prefăcut pentru a te atrage la Comitium mai târziu?

- Dacă ar fi vrut să ne aresteze, ne-ar fi aşteptat aici, spuse Hunt. Căprioara păstrează informaţia doar pentru ea.

- Dar de ce? întrebă Bryce, încruntându-se. Ca

să se joace cu mintea noastră?

- Sincer? E întru totul cu putinţă. Dar dacă mă întrebi pe mine, eu cred că ştie că... plănuim ceva. Cred că vrea să vadă care va fi următoarea noastră mişcare.

- Am fost atât de concentraţi asupra lui Emile şi a rebelilor şi a demonilor, spuse Bryce, încât am uitat ceva esenţial: Sofie a murit cunoscând nişte informaţii-

cheie. Căprioara ştia asta şi a fost îndeajuns de speriată încât să o ucidă pe Sofie pentru a se asigura că ceea ce ştie piere odată cu ea. Având în vedere că lui Tharion nu i-a luat prea mult timp ca să îşi dea seama că
Soñé şi Danika s-au cunoscut, şi să vină la noi, pot să fac pariu că şi Căprioara a pus lucrurile cap la cap. Are la dispoziţie hac- keri care ar ñ putut

descoperi aceleaşi e-mailuri.
Aripa lui Hunt îi mângâie umărul şi se curbă în jurul ei.
* Dar cum se leagă lucrurile de Danika? Soñé nu a făcut rost de informaţiile secrete decât după doi ani de la moartea Danikăi.
- Nu am nici o idee, spuse Bryce, şi îşi rezemă capul de umărul lui Hunt. Era semnul unui soi de intimitate sigură şi tihnită.

Partida de sex de pe navă îi schimbase viaţa. Îi preschimbase sufletul. Fusese pur şi simplu... o schimbare. Bryce abia aştepta să ne din nou cu el. îşi îndepărtă însă acel gând din minte şi îl ascultă pe Ruhn.

- E oare posibil ca lucrurile să se lege cumva de cercetările pe care Danika le făcea asupra liniei Fendyr? întrebă fratele ei, frecându-şi tâmplele. Deşi nu văd cum

aşa ceva ar putea conduce la aflarea unor informaţii care să merite preţul vieţii unor persoane.

- Nici eu! răspunse Bryce, cu un oftat.

îşi petrecuse noaptea ghemuită în acelaşi pat cu Hunt, membrele, aripile şi respiraţiile lor împletindu-se, dar încă era extenuată. După cearcănele de la ochii lui Hunt, ştia că şi el este apăsat de aceeaşi oboseală.

La uşă se auzi un ciocănit şi Ruhn se ridică pentru a

răspunde. Hunt îşi afundă mâna în părul ei şi trase uşor, ca să o facă să îşi ridice capul spre el. îngerul îi sărută nasul, bărbia şi gura.

- Poate că oi ñ eu obosit, spuse el, de parcă i-ar fi citit gândurile, dar sunt gata pentru runda a doua când eşti şi tu.

Lui Bryce i se încinse sângele-n vine.

- Bun, murmură ea. Nu aş ñ prea mulţumită dacă

bătrâneţea te-ar împiedica să ţii pasul.
Fură întrerupţi de Ruhn, care apăruse dinaintea lor.
- Scuze că vă întrerup idila, dar Copoiul este la uşă.
Baxian nu le lăsă timp să se pregătească şi năvăli pe uşă în urma lui Ruhn, cu aripile lui negre uşor întinse.
- Cum dracului aţi chemat nava aceea?
- Ce cauţi aici? îl întrebă Hunt încetişor.

Baxian flutură din gene.
- Mă asigur că sunteţi cu toţii întregi.
- De ce? îl întrebă Ruhn.
- Pentru că vreau să fac parte.
Baxian se aşeză neinvitat pe unul dintre scaunele din bucătărie.
Bryce tuşi, dar întrebă inocent:
- Din ce?
Copoiul îi aruncă o privire aspră.
- Din ceea ce v-a făcut să mergeţi la o întâlnire cu

Ophion şi apoi să le aruncaţi în aer baza.

- Am vrut să distrugem Ophion din rădăcină, înainte să distrugă ei pacea din Valbara, declară Bryce.

- Da, sigur, pufăi Baxian. Fără întăriri, fără să alertaţi pe nimeni.

- Există simpatizanţi ai rebeliunii în Legiunea 33, spuse Hunt cu convingere. Nu puteam risca să afle.

- Ştiu! îi replică Baxian cu aceeaşi convingere. Eu sunt unul dintre ei.

Bryce se holbă la metamorf şi spuse cât de calm putu:

- Tu înţelegi că am putea merge direct la Celestina cu această informaţie. Vei fi crucificat până la căderea nopţii.

- Vreau să îmi spuneţi ce se întâmplă! insistă Baxian.

- Ţi-am spus deja. Şi tu te-ai dat în gât singur, în stil mare! comentă Bryce.

- Dacă încep să vă pună întrebări despre modul în care aţi aflat că sunt simpatizant, voi credeţi că

va pune cineva botul la povestea voastră de doi bani despre cum aţi vrut să salvaţi Valbara de rebelii cei răi? Mai ales după ce aţi minţit-o pe Celestina că mergeţi în vizită la părinţi? râse Baxian.
Hunt rămăsese nemişcat şi Bryce ştia că era la doi paşi de a- 1 ucide pe bărbat, chiar dacă fulgerele nu trosneau în jurul lui.
- Asterii îi vor permite Căprioarei să vă preia imediat şi vom vedea apoi

cât timp va rezista
povestea voastră în faţa
tratamentului ei.
- De ce nu e Căprioara
deja aici? întrebă Bryce.
Nu confirmase încă nimic.
- Nu este stilul ei,
răspunse Baxian. Vrea să
vă ofere o fărâmă de
speranţă, ca să vă
împuşcaţi singuri în picior.
- Şi ce s-a întâmplat pe
Ydra nu a fost îndeajuns?
îşi dădu Ruhn drumul la
gură.

Bryce îi aruncă o privire ucigătoare. Fratele ei o ignoră, atenţia lui fiind concentrată asupra lui Baxian.

- Dacă ar fi să ghicesc, aş zice că bănuieşte că o veţi conduce spre ceea ce vrea să găsească.
- Şi *tu* ce vrei? mârâi Ruhn.

Baxian se rezemă de blatul de bucătărie.

- V-am spus: eu vreau să fac parte.
- Nu, zise Hunt.

- Nu v-am avertizat ieri? Nu v-am ajutat eu când Sabine a dat năvală aici? Am spus eu cuiva vreun cuvânt de atunci?
- Căprioara joacă jocuri care se întind pe ani de zile! i-o întoarse Hunt, uşor ameninţător. Cine ştie ce plănuieşti alături de ea? Însă noi nu suntem rebeli, aşa că nu ai din ce să faci parte.

Baxian râse - fără veselie, deloc amuzat - şi sări de pe

taburet. O luă direct spre uşă.

- Când veţi vrea cu adevărat răspunsuri, fraierilor, să mă căutaţi.

Uşa se trânti în urma lui. în încăpere se aşternu liniştea şi Bryce îşi închise ochii.

- Deci... rămânem degajaţi, zise Ruhn. încercăm să găsim o modalitate prin care să o batem pe Căprioară la propriul joc.

Hunt mormăi, fără să sune prea convingător. Bryce era în asentimentul lui.
Se auzi un ţârâit şi, când îşi deschise ochii, Bryce îl văzu pe Ruhn cercetându-şi telefonul.
- Flynn are nevoie de mine acasă. Sunaţi-mă dacă aveţi nevoie de ceva.
- Ai grijă! îl avertiză Hunt.
Fratele lui Bryce mângâie însă mânerul Săbiei Stelare şi ieşi. De parcă arma aceea ar fi fost de vreun folos în faţa Căprioarei.

Rămaşi singuri în apartament, cu adevărat singuri de această dată, Bryce ridică din sprâncene la Hunt.

- Vrei să ne distragem gândurile cu o mică trântă în aşternuturi?

Hunt chicoti şi se aplecă să o sărute pe gură. Se opri la câţiva milimetri de buzele ei, atât de aproape încât îi simţi zâmbetul atunci când spuse:

- Ce-ar fi dacă mi-ai spune ce dracului ştii despre Emile?

Bryce se trase înapoi.

- Nu ştiu nimic.

Lui Hunt i se aprinse privirea.

- Ah? Spetsos s-a dat practic de gol, nu-i aşa? Cu discuţia aceea despre şerpi.

Fulgerele îi alunecară de-a lungul aripilor.

La dracu! Ai înnebunit? Cum să

trimiţi copilul la Regina Viperă?

!CAPITOLUL 49

- Cum a mers?

Ruhn stătea în faţa lui Flynn şi a lui Dec, aşezaţi amândoi pe canapea, cu nişte zâmbete prea inocente pe chip. Ithan era aşezat lângă Dec şi chipul lui îngrijorat era ceea ce-i dădea lui Ruhn de gândit.

- Mă întreb dacă nu cumva ar trebui să vă întreb eu pe voi trei! zise

Ruhn, ridicând din sprânceană.

- Ei bine, eşti în viaţă şi nu ai fost capturat!

Dec îşi trecu mâinile după ceafa şi se rezemă la loc pe canapea.

- Presupun că a mers... bine?

- Să lăsăm lucrurile aşa! zise Ruhn.

Avea să îi pună el la curent mai târziu. Când avea să nu mai fie atât de extenuat şi de îngrijorat din cauza moacelor lor nevinovate.

- Bun, grozav, fantastic! zise Flynn, şi sări în picioare. Deci ştii cum zici tu mereu că e sexist din partea noastră că nu avem şi colege de cameră femei...
- Eu nu am zis asta niciodată.

Flynn îşi flutură mâna spre foaier.

- Ei bine, iată!

Ruhn clipi uluit la cele trei silfe de foc care zburară în cameră şi se aşezară pe umerii lui Flynn. Cea

voluptuoasă se ghemui alintată lângă gâtul lui şi zâmbi.

- Ţi le prezint pe triplete: Rithi, Sasa şi Malana. Cea mai înaltă dintre cele două silfe subţirele - Sasa - flutură din gene la Ruhn.

- Prinţule!

- Ratele asigurărilor noastre vor creşte până la cer! îi zise Ruhn lui Declan, făcând apel la cel care părea puţin mai întreg la minte dintre prietenii lui.

- Când dracului ai devenit tu adult? lătră Flynn.
Ithan îşi întoarse din nou capul spre uşă.
- Amână-ţi căderea nervoasă după ce o vei cunoaşte şi pe cea de-a patra colegă.
O femeie scundă, cu forme pline intră în cameră, cu părul negru şi lung până aproape de talie. Pielea bronzată îi era în mare parte ascunsă de pătura cadrilată pe care o avea strânsă în jurul trupului

gol. Ochii ei însă... Solas arzător! Erau roşii ca sângele. Străluceau ca nişte tăciuni aprinşi.

- Ariadne, ţi-l prezint pe Ruhn! cârâi Flynn. Ruhn, ea este Ariadne.

Femeia îl privi pe Ruhn în ochi şi Prinţul înmărmuri pentru că întrezărise lucind ceva topit pe sub braţele ei, ceva care-i făcea pielea să semene a... solzi.

Ruhn se răsuci spre Dec şi Flynn.

- Am lipsit o zi! De la răsărit la apus! Şi când mă întorc acasă găsesc *un dragon*? De unde aţi scos-o?

Dec şi Flynn, precum şi cele trei silfe arătară spre Ithan.

Lupul se crispă.

Ruhn îşi întoarse privirea spre dragon, spre mâna care era încleştată pe pătură. întrezări urma tatuajului pe care îl avea pe încheietură. Cercetă silfele.

- Vă rog, spuneţi-mi că măcar ele sunt aici legal, şopti Ruhn.
- Nup! zise Flynn vesel.

*

Hunt avea la îndemână două opţiuni: fie să urle, fie să râdă. Nu se hotărâse încă la care să apeleze în timp ce păşeau pe holul îngust al uneia dintre cele mai periculoase hale din Piaţa de Carne. Se îndreptau spre uşa din capăt. Feele cu priviri goale din faţa ei nici măcar

nu clipeau. Dacă ştiau ce era Bryce pentru ei, nu o arătau.

- Cum ţi-ai dat seama? întrebă Bryce, cu fruntea încreţită.

Nu negase nimic pe drumul până acolo. Nu negase faptul că reuşise cumva să îl ducă pe Emile la Regina Viperă. Iar Hunt fusese prea botos ca să o întrebe ceva.

Atât de iritat era, încât îi dispăruse orice scânteie

din dorinţa din urmă cu o noapte.

- Ţi-am spus, îi răspunse lui Bryce şoptit. Nu eşti pe cât de şireată te crezi. Faptul că te-ai încordat atunci când Pippa vorbea despre şerpi te-a dat de gol. îngerul îşi scutură capul. Nu Pippa a ucis acele persoane ca să dea de Emile, nu-i aşa?

Bryce se crispă.

- Nu. Au fost asasinii Reginei Viperă. Bine, asasina mai precis. A

trimis-o pe una dintre angajatele ei - o mercenară - să îl vâneze. De acolo mirosul de femeie om.

- Şi pe tine nu te-a deranjat asta? Nu doar că au fost ucise acele persoane, dar ai şi aruncat vina asupra Pippei.

Pippa era o persoană îngrozitoare, dar... Hunt simţi un junghi în piept.

Prin ce erau diferite lucrurile acum, faţă de vremurile petrecute alături de Shahar? Se îndrăgostise

de o femeie puternică şi frumoasă, care îşi ascundea gândurile cele mai profunde de el...

- Nu! îi răspunse Bryce, pălind.

Se opri la câţiva metri de gardieni şi îşi lăsă mâna pe braţul lui Hunt.

- Nu am fost de acord cu această parte! îi tremură bărbia. I- am spus să-l găsească pe orice cale. Nu mi-am închipuit că asta va implica... ce a implicat.

- A fost un lucru al dracului de prostesc din partea ta! se răsti Hunt.

îngerul se urî imediat pentru privirea rănită de pe chipul lui Bryce. Păşi însă spre uşă, desprinzându-se din strânsoarea ei.

Gardienii îi lăsară să pătrundă în apartamentul luxos fără nici o vorbă. Era cu siguranţă foarte diferit de biroul haotic pe care Regina îl avea câteva etaje mai jos. Dinaintea lor se

deschise un foaier cu mobilier din lemn sculptat. Covorul stacojiu ducea spre o cameră de zi spaţioasă, cu o fereastră uriaşă, din tavan până în podea, care dădea spre celebra arenă de lupte a Reginei Viperă.

în timp ce păşeau spre camera de zi, Bryce murmură rece:

- Nu am de gând să las acest biet copil să cadă pradă nimănui. Nici măcar lui Cormac.

- Deci, în acea noapte în care am venit în Piaţa de Carne cu Juniper şi Fury... Emile era deja aici?

- Regina Viperă ar fi trebuit să-l fi găsit. Dar atunci Tharion ne-a povestit despre femeia selkie găsită moartă şi am înţeles că nu dăduse de el. Aşa că am venit ca să văd ce Hei se întâmplase şi să îi aduc la cunoştinţă că o dâră de cadavre nu era... ceea ce intenţionasem eu. Atunci când am trecut pe

lângă gardieni, după ce ne-am despărţit, poate că le-am şoptit câteva întrebări pe care să le transmită reginei lor. Şi poate că ei au trimis unul dintre gardienii sub acoperire la mine, atunci când cumpăram carnea pentru Syrinx de la măcelar, ca să îmi spună că puştiul nu fusese încă prins şi că ultima oară îl văzuseră în preajma Docului Negru. Ceea ce m-a făcut să mă îndoiesc de tot ceea ce

presupusesem până în acel punct. Am ştiut că pur şi simplu... trebuie să merg în Cantonul Oaselor ca să mă asigur că Emile *nu* era acolo, în vreme ce Regina Viperă îşi continua căutările. Se pare însă că fie ea, fie asasina ei mi-au ignorat cererea şi au adăugat şi alte morţi pe listă, până să pună mâna pe Emile.

- Aşadar, faptul că am venit până aici în acea

noapte a fost o pierdere uriaşă de timp?

Bryce îşi scutură capul.

- Nu. Voiam ca toată lumea să fie convinsă că îl caut pe Emile şi că această zonă o acoperisem deja, astfel încât, dacă Regina Viperă reuşea într-adevăr să-l prindă pe băiat, nimeni să nu se gândească să vină încoace. Şi am vrut ca tu şi Fury să veniţi cu mine, pentru ca Regina Viperă să nu uite cine avea să o

belească dacă îi făcea vreun rău copilului.

Regina stătea acum dinaintea lor, o femeie zveltă, îmbrăcată într-o salopetă verde-neon din mătase, lângă o canapea pluşată. Părul ei lucios, tuns bob, reflecta flăcările aurii din şemine- ul aflat în dreapta ei. Şi, aşezat pe canapeaua dinaintea ei, mic, slăbuţ şi cu ochii mari, se afla un băiat.

- Ai venit să-ţi ridici pachetul sau să mă

ameninţi din nou că Athalar mă va prăji de vie? întrebă Regina Viperă, trăgând dintr-o ţigară aninată între buzele ei rujate mov.

- Mişto încălţări! răspunse Bryce, arătând spre încălţămintea sport înaltă, în alb şi auriu.

Lui Emile îi oferi însă un zâmbet blând.

- Bună, Emile. Eu sunt Bryce.

Băiatul nu scoase nici un cuvânt. îşi ridică doar

privirea spre Regina Viperă care spuse, cu glas tărăgănat:

- Roşcata e cea care te-a adus aici. Ignoră îngerul. El latră, dar nu muşcă.

- Ah, ba îi place să muşte! murmură Bryce.

Hunt nu avea însă chef de râs. Nu-i venea nici măcar să zâmbească. Aşa că îi spuse Reginei Viperă, cu puterea scoţân- du-i scântei în vene:

- Să nu crezi pentru nici o secundă că am să uit cum

mi-ai tras ţeapă în noaptea aceea, cu Micah. Suferinţa lui Vie şi moartea lui Justinian sunt pe conştiinţa ta.
Regina avu tupeul să îşi plece curioasă privirea în jos, de parcă ar fi căutat acea vină.
însă, înainte ca Hunt să se hotărască să o frigă la rotisor, Emile chiţăi:
- Bună.
Era doar un copil, singur şi speriat. Gândul acesta îi stinse fidgerele din vene.

Bryce dădu din cap spre Regina Viperă:
- Aş vrea să discut o clipă cu Emile, te rog.
Era un ordin. Dat de o prinţesă unei alte conducătoare.
Pupilele înguste ale Reginei Viperă se dilatară - fie pentru că era amuzată, fie datorită instinctului ei de prădător, Hunt nu era sigur. Zise însă:
- Emile, strigă dacă ai nevoie de ceva.

O luă legănat spre holul
îmbrăcat în lemn sculptat
şi se făcu nevăzută pe o
uşă.
Bryce se aşeză pe canapea,
lângă Emile, şi-i zise:
- Deci care-i treaba?
Băiatul şi Hunt se uitară
amândoi la ea.
- Sora mea este moartă,
nu-i aşa? murmură Emile.
Chipul lui Bryce se înmuie
şi Hunt spuse:
- Da. Aşa este. Ne pare
foarte rău.

Emile îşi privi mâinile palide şi osoase.

- Vipera a zis că o căutaţi, dar... eu ştiam.

Hunt îl cercetă pe băiat, încercând să descopere ceva care să trimită la darul lui de Pasărea Tunetului. Ceva care să îi arate că putea să extragă şi să preschimbe putere după placul lui.

Bryce îşi lăsă mâna pe umărul lui Emile.

- Sora ta a fost o tipă foarte tare. O tipă genială şi curajoasă!
Emile le zâmbi stângaci. Zeilor, băiatul era tare costeliv!
Mult prea slab pentru cât de înalt era. Dacă aşa arăta acum, după câteva săptămâni petrecute dincolo de gardul ghimpat al lagărului... Băiatul acesta văzuse şi îndurase lucruri pe care nici un copil - nici o persoană - nu ar fi

trebuit să le vadă şi să le îndure.
Hunt se simţi inundat de ruşine şi luă loc lângă Bryce.
Nu era de mirare că ea plănuise totul de una singură. Nici unul dintre toţi ceilalţi nu se gândise cu adevărat la copil. Se gândiseră la puterea lui şi la repercusiunile pe care le-ar fi avut dacă ar fi ajuns pe mâini greşite.
Hunt încercă să-i surprindă privirea lui Bryce, să îi

arate că înţelege şi că nu îi poartă pică, dar ea era atentă numai la copil. Bryce îi spuse cu glas tăcut:

- Şi eu am pierdut o soră. Cu doi ani în urmă. Este greu, iar pierderea o vei simţi mereu, dar... înveţi să trăieşti cu ea. Nu-ţi voi spune că timpul vindecă toate rănile, pentru că, pentru unii oameni, asta nu este adevărat.

Lui Hunt i se strânse inima-n piept pentru că îi simţea durerea din glas, chiar şi acum.

- înţeleg însă ceea ce simţi.

Emile nu răspunse. Hunt îşi învinse pornirea de a-i trage pe amândoi la pieptul lui şi de a-i strânge tare în braţe.

- Uite, continuă Bryce, indiferent de ceea ce îţi spune Regina Viperă, să nu îi iei ameninţările prea în

serios. E o psihopată, dar nu e o ucigaşă de copii.

- Extrem de reconfortant, mormăi Hunt.

Bryce se încruntă la el:

- E adevărat.

Hunt ştia însă de ce nu i-ar fi făcut Regina Viperă rău puştiului. Se întoarse spre arena de lupte de dincolo de fereastră.

Acum era tăcută, coborâtă în semiîntuneric. Era prea devreme pentru luptele care atrăgeau sute de spectatori - şi care îi adu-

cea milioane metamorfului şarpe.
Lui Hunt i se aprinse beculeţul roşu de alarmă şi-şi dădu drumul la gură:
- Nu ai semnat nici un contract cu ea, nu-i aşa?
- De ce ar vrea să semnez un contract? întrebă Emile, îmboldind covorul cu vârful piciorului.
- Păsările Tunetului sunt extrem de rare, zise Hunt, încetişor. Mulţi vor vrea să obţină o astfel de putere.

îngerul îşi întinse mâna spre Emile şi fulgerele se încolăciră în jurul degetelor lui.

- Eu nu sunt Pasărea Tunetului, dar am un dar similar. Care m-a făcut să fiu... valoros.

Hunt îşi arătă semnul de sclav eliberat de la încheietură.

- Nu într-un sens bun, ci a însemnat că anumiţi oameni au fost dispuşi să facă lucruri rele pentru a pune mâna pe mine.

Regina Viperă era dispusă să ucidă - ucisese - pentru a înhăţa acea putere.
Emile făcu ochii mari în faţa fulgerelor. De parcă abia atunci l-ar fi văzut pe Hunt cu adevărat.
- Sofie a spus ceva asemănător despre puterea ei odată. A zis că nu a schimbat-o în interior.
Hunt se topi puţin citind încrederea de pe chipul puştiului.

- Nu te schimbă. Şi nici pe tine nu te va schimba puterea.

Emile îşi întoarse privirea de la Hunt la Bryce. Apoi înspre hol.

- Ce putere?

încetişor, foarte încet, Hunt se întoarse spre Bryce. Chipul ei nu trăda nimic.

- Puterea ta de... Pasărea Tunetului? Puterea care a scufundat acele submarine Omega?

Băiatul tremură.

- Aceea a fost Sofie.

Bryce îşi ridică sfidător bărbia.

- Emile nu are nici o putere, Hunt.

Hunt arăta de parcă Bryce i-ar fi turnat în cap o găleată cu apă rece.

- Ce vrei să spui? întrebă, cu voce scăzută.

Nu aşteptă să-i răspundă şi insistă:

- *Tu* de unde ştii, Bryce?

- Nu am ştiut cu certitudine, zise Bryce.

Băiatul mic şi speriat se trase la o parte dinainte îngerului. Bryce continuă:

- Dar am bănuit că este foarte posibil. Singurul lucru de care le pasă Vanirilor este puterea. Singurul mod prin care îi puteam face să le pese de un băiat om era să ţes povestea în aşa fel încât să pară că acesta ar avea aceleaşi puteri pe care le avea Sofie. Singura cale prin care-l puteam pune la adăpost era să măsluiesc

adevărul astfel încât copilul să devină valoros. Bănuiam că Sofie a ştiut totul de la bun început.
Bryce îi zâmbi blând băiatului:
- Emile a fost valoros - *este* valoros. Pentru Sofie. Pentru familia lui. Aşa cum sunt toate persoanele iubite.
Hunt clipi. Apoi mai clipi o dată. Furia şi teama îi aprin-seră privirea.
- Regina Viperă ştie? şopti el.

Bryce nu îşi ascunse dispreţul.

- Nu a întrebat niciodată.

Bryce avusese grijă să formuleze înţelegerea astfel încât Emile să poată pleca de acolo oricând şi-ar fi dorit.

Fulgerele încununară fruntea lui Hunt.

- Protecţia pe care i-o oferă băiatului se va încheia în clipa în care va afla adevărul.

Ochii îi alunecă spre Emile, care-i privea fulgerele nu

cu teamă, ci cu tristeţe.
Fulgerele se topiră imediat. Hunt îşi frecă fruntea, apoi se întoarse spre Bryce:
- Ai făcut toate astea în baza unei bănuieli?
- Sofie a fost pe jumătate om. Ca mine.
Cormac însuşi spusese că seamănă. Bryce explică cu delicateţe:
- Tu nu ai fost niciodată om, Hunt. Tu ai fost întotdeauna valoros în ochii Vanirilor. Tocmai ce ai spus-o chiar tu.

Aripile lui Hunt foşniră.

- Şi care a fost preţul Viperei?

- A fost de acord să îl găsească pe Emile şi să îl ţină aici - în confort şi siguranţă - până când aveam să mă întorc şi să îl iau. în schimb, îi sunt datoare cu o favoare.

- Necugetat! şuieră Hunt printre dinţi.

- Doar nu am munţi de bani de aur la dispoziţie!

Nu era locul şi nici momentul potrivit pentru o ceartă.

- Poţi să te crizezi în calitate de alfa-măgar mai târziu, - şuieră Bryce.

- Bine! îi aruncă Hunt. Se aplecă apoi spre băiat, expresia impunătoare îmblânzindu-i-se. îmi pare rău, Emile. Mă bucur că eşti în siguranţă, chiar dacă Bryce s-a purtat nebuneşte. Eşti dispus să-mi răspunzi la câteva întrebări?

Emile dădu moale din cap. Bryce se pregăti sufleteşte. Hunt îi aruncă o ultimă privire încruntată lui Bryce şi apoi zise:

- Cum ai reuşit să o împiedici pe Regina Viperă să afle că nu ai puteri?

Emile ridică din umeri.

- Atunci când vorbea despre lupte şi chestii de genul, nu am răspuns. Cred că a presupus că eram speriat.

- Bine jucat! comentă Bryce.

Hunt interveni însă:

- Iniţial te îndreptai spre acest oraş pentru a găsi un loc de întâlnire asupra căruia tu şi sora ta vă înţeleseserăţi?

Emile dădu din nou din cap.

- Chiar aici trebuia să ne întâlnim.

- Un loc în care *sufletele împovărate îşi găsesc alinarea sufe-rinţelor...,* murmură Hunt.

Bryce explică:

- Piaţa de Carne este fabrica de droguri. M-am gândit că, atunci când le-a sugerat acest loc, Danika s-a gândit că Regina Viperă ar fi dispusă să îi ajute. S-a dovedit că Danika a avut dreptate.
- Agenta Viperei m-a ridicat înainte să intru în oraş, adăugă Emile. Mi-a spus că nimeni nu este de încredere. în afară de ei.
- Nimeni nici nu era, zâmbi Bryce blând. Dar

acum eşti În siguranţă, cu noi.
Ei bine, măcar în această privinţă erau de acord.
Hunt întrebă:
- Sora ta ţi-a vorbit vreodată despre vreun secret legat de Asteri? Ceva care le-ar putea fi extrem de util rebelilor?
Emile căzu pe gânduri, cu fruntea încreţită.
-Nu.
Bryce răsuflă prelung. Nici nu se aşteptase.

Emile îşi împreună însă degetele.

- Dar... recunosc numele acesta. Danika. A fost un lup, nu- i aşa?

Bryce înmărmuri.

- Ai cunoscut-o pe Danika?

Emile îşi scutură capul.

Nu, dar Sofie mi-a povestit despre ea în noaptea în care am fost despărţiţi. Lupoaica blondă, care a murit cu câţiva ani

în urmă. Cu şuviţe violet şi trandafirii în păr

.CAPITOLUL 50

Bryce se strădui să-şi recapete respiraţia.

- Cum s-au cunoscut Danika şi Sofie?

- Danika a găsit-o pe Sofie folosindu-şi puterile de Vanir, spuse Emile. I-a mirosit darul, sau aşa ceva. Voia ca Sofie să facă ceva pentru ea. Danika nu putea să facă treaba ea însăşi pentru că era prea uşor de

recunoscut. Dar Sofie...
Emile îmboldi covorul. Ea nu era...
- Sofie a fost om, interveni Bryce. Sau cel puţin putea trece drept unul. Ar fi fost ignorată de cei mai mulţi. Ce voia Danika să facă pentru ea?
Emile îşi scutură capul.
- Nu ştiu. Nu am putut vorbi cu Sofie prea mult în Kavalla.
Lui Hunt i se luminară ochii de uimire şi păru să-şi uite supărarea pentru o

clipă. Bryce scoase o bucăţică de hârtie din buzunar.

- Literele şi numerele acestea au fost descoperite pe braţul surorii tare. Ai idee la ce se referă?

Emile îşi ridică genunchiul.

-Nu.

La naiba! Bryce căzu pe gânduri.

Cu capul plecat, Emile şopti:

- îmi pare rău. Nu mai ştiu nimic altceva.

Hunt îşi drese vocea. îşi întinse mâna pe dinaintea lui Bryce şi o lăsă pe umărul băiatului.

- Te-ai descurcat bine, puştiule. Foarte bine. îţi suntem datori.

Emile îi zâmbi tremurat lui Hunt.

însă lui Bryce gândurile nu-i dădeau pace. Danika avusese nevoie de Sofie pentru a descoperi ceva important. Şi, chiar dacă trecuseră doi ani de la moartea Danikăi, Soñé îşi

împlinise în cele din urmă misiunea. Descoperirea fusese într-adevăr foarte importantă, pentru că fusese asasinată de Căprioară din această cauză...
Glasul lui Hunt o chemă la realitate:
- Bryce.
Perechea ei dădu din cap cu intenţie spre fereastra de lângă
ei.

- Dă-ne câteva minute! îi zise ea lui Emile cu un zâmbet.
O luă apoi spre fereastră, şi Hunt o urmă.
- Ce facem cu el acum? îi şuieră îngerul în şoaptă. Nu-l putem lăsa aici. E doar o chestiune de timp până când Regina Viperă va afla că nu are puteri. Şi nu-l putem lua cu noi. Pippa ar putea să vină să amuşine pentru că i-am distrus armura şi ei chiar

au nevoie de puterile Păsării Tunetului...

- Pippa Spetsos este o femeie rea! se auzi vocea lui Emile de pe canapea. Puştiul pălise. Hunt avu decenţa să se arate ruşinat de faptul că mica lui criză de nervi fusese auzită.

- Sofie m-a avertizat în privinţa ei. După ce am urcat pe vapor, a vrut să mă ia la întrebări... Am fugit în secunda în care am văzut că nu sunt atenţi. Dar ea şi divizia ei m-au

urmărit până în mlaştini. M-am ascuns în stuf şi am reuşit să scap de ei.

- Deştept!

Bryce îşi scoase telefonul.

- Nu îţi face griji în privinţa Pippei. Ştim ce îi poate pielea. N-o vom lăsa să se apropie de tine. îi aruncă o privire încruntată lui Hunt. Tu chiar crezi că nu am plănuit totul?

Hunt îşi puse mâinile-n sân şi ridică din sprâncene, dar Bryce forma deja numărul.

- Hei, Fury! Da, suntem aici. Trage maşina.
- Ai implicat-o pe Axtar?
- Ea este una dintre puţinele persoane despre care sunt convinsă că l-ar putea escorta acasă.

Ochii lui Emile se umplură de spaimă. Bryce se întoarse la el şi îi ciufuli părul.

- Vei fi în siguranţă acolo. Promit.

îi aruncă o privire de avertizare lui Hunt, peste umăr. Nu avea de gând să-i

destăinuie mai multe până când nu plecau, îi zise însă lui Emile:

- Mergi la baie. Te aşteaptă un drum lung.

Hunt nu era încă bine dumirit când păşiră afară din Piaţa de Carne, cu Emile ascuns sub gluga unei bluze sport. Aşa cum promisese, Regina Viperă îi lăsase să plece, fără să le pună nici o întrebare. îi zâmbise doar lui Bryce. Cu inima îndoită, Hunt bănuia că aceasta ştia deja

că Emile nu are nici o putere. Că se ocupase de copil pentru că ştiuse că, în ciuda potenţialului său, exista ceva mai valoros: faptul că Bryce îi era acum datoare.
Oh, da! Avea să aibă o criză de alfa-măgar!
îşi dădu însă aceste gânduri la o parte când o văzu pe Fury Axtar rezemată de un sedan negru, cu mâinile-n sân. Emile aproape că se

împiedică. Hunt nu putea să îl învinovăţească.
Bryce o îmbrăţişă pe prietena ei şi zise:
- îţi mulţumesc *atât* de mult!
Fury se desprinse din braţele ei şi se trase câţiva paşi înapoi, ca să-l analizeze pe Emile, ca şi cum ar ii avut dinainte un gândac.
- Nu prea are carne pe el.
Bryce o înghionti cu cotul.
- Atunci ia-i nişte gustări pe drum.

- Gustări? întrebă Fury, deschizând una dintre uşile din spate ale maşinii.
- Ştii tu: genul de mâncare care nu ne hrăneşte deloc trupul, dar ne hrăneşte sufletul!
Cum putea să trateze cu atâta... nepăsare ceea ce făcuse? Un număr impresionant de persoane erau dispuse să o ucidă pentru asta. Dacă nu Cormac, atunci Regina Râului, Ophion sau Căprioara...

Fury îşi scutură capul, chicotind. îl uşui apoi pe băiat în maşină.

- Hai, înăuntru!

Emile ezită. Fury rânji la el:

- Eşti prea scund ca să stai în faţă. Este vorba despre prevederi de siguranţă.

- Tu nu vrei să îţi umble la radio, mormăi Bryce.

Fury nu negă, iar Emile nu zise nimic şi se urcă în spate. Nu avea nici o

geantă, nimic care să îi aparţină.
Hunt îşi amintea senzaţia aceea. După ce murise mama lui, rămăsese fără nici o urmă, fără nimic care să îl aline sau să îi amintească de copilul care fusese şi de mama care-i cânta ca să-l adoarmă.
îngerul se simţi cuprins de o uşoară stare de vertij. îi spuse băiatului:
- Să nu o laşi pe Fury să facă pe şefa cu tine.

Emile îşi ridică ochii speriaţi la Hunt. Zeilor, cum de uitaseră cu toţii că era doar un copil? Toţi, în afară de Bryce.
Shahar nu ar ii făcut niciodată aşa ceva, nu ar fi pus în joc atâtea pentru cineva care nu i-ar fi adus nici un beneficiu. Dar Bryce... Hunt nu se putut abţine şi se trase mai aproape de ea. O mângâie uşor cu aripa, cerându-i astfel iertare.

Bryce se trase la o parte. Era cinstit. Fusese un măgar.

- Ai adresa? o întrebă Bryce pe Fury.

- Da. Ajungem în opt ore. Şapte dacă nu ne mai oprim pentru gustări.

- E un copil. Are nevoie de gustări! interveni Hunt.

Dar Fury alese să îl ignore şi dădu roată maşinii, apoi trecu pe locul şoferului. Avea două pistoale prinse la coapsă. Hunt bănuia că mai erau şi altele în

portieră şi în portbagaj. în plus, avea puterea de Vanir care o făcea pe Fury Axtar să fie... ei bine, Fury Axtar.

- Ai noroc că te iubesc, Quinlan! Şi că Juniper a insistat ca puştiul să nu mai petreacă nici o secundă în acest loc.

Hunt observă că lui Bryce îi tremura uşor bărbia. Ea îşi ridică însă mâna şi o flutură în semn de rămas-bun. Apoi se apropie de uşa încă deschisă din spate şi îi zise lui Emile:

- Numele tău nu mai este Emile Renast, bine?
Pe chipul puştiului se întipări panica. Bryce îi mângâie obrazul, fără să se poată abţine parcă. Ultimul strop din furia lui Hunt se dizolvă.
- Te vor aştepta toate documentele necesare. Certificatul de naştere, hârtiile pentru adopţie..., îi spuse Bryce băiatului.
- Adopţie? chirăi Emile.
Bryce rânji încântată la el.

* De acum înainte vei face parte din clanul Quinlan-Silago. Suntem nebuni cu toţii, dar ne iubim. Să îi spui lui Randall să îţi facă la fiecare sfârşit de săptămână cornuri cu ciocolată.

Hunt rămăsese fără cuvinte. Nu doar că Bryce găsise un loc pentru copil. Îi găsise o întreagă familie. Îi oferise familia *ei.* I se puse un nod dureros în gât şi simţi lacrimi în ochi. Bryce îl sărută pe Emile pe

obraz, închise uşa şi bocăni în capotă. Fury demară în trombă pe strada pietruită, coti la stânga şi se făcură nevăzuţi.
Bryce îşi întoarse privirea spre Hunt.
- îl trimiţi la părinţii tăi, spuse el încetişor.
Bryce îl privi cu ochi de gheaţă.
- Am pierdut cumva notificarea prin care mi se aducea la cunoştinţă că am nevoie de aprobarea ta pentru a face asta?

- Urd! Nu de aceea am fost supărat!
- Nu îmi pasă dacă eşti supărat! îi răspunse, pâlpâind cu lumină. Doar pentru că ne futem nu înseamnă că trebuie să îţi dau socoteală.
- Sunt destul de sigur că între noi este vorba despre ceva mai mult de atât.

Bryce se aprinse şi furia lui se reaprinse odată cu ea. îşi aminti însă unde se aflau - chiar în faţa

reşedinţei Reginei Viperă. Unde ar fi putut să îi vadă oricine. Unde s-ar fi putut lua oricine de ei.

- Trebuie să merg la muncă, mârâi Bryce.

- Bun. Şi eu.

-Bun.

Nu îl mai aşteptă şi o luă la pas. Hunt îşi frecă ochii şi îşi luă zborul.

îngerul ştia că Bryce fusese conştientă că o urmărise de sus cum îşi croieşte drum pe străduţele încâlcite din Piaţa de Carne, că o luase

spre DCA abia după ce ea trecuse în siguranţă Strada Babei, spre Piaţa Veche. însă Bryce nu Işi ridicase privirea în sus. Nici măcar o dată.

- Am la dispoziţie doar zece minute înainte să intru la arhive! îi zise Bryce fratelui ei, în timp ce acesta o împingea de la spate să intre în casa lui. Sunt deja al naibii de în urmă la muncă!

Scoasă din sărite de Hunt, Bryce profitase de drumul lung ca să mediteze asupra

a tot ce se petrecuse cu Emile şi Regina Viperă. Să se roage ca Fury să nu îl sperie pe bietul copil înainte să ajungă la casa părinţilor ei din Nidaros. Şi să se gândească dacă nu cumva reacţionase prea urât în faţa furiei pe care Hunt o arătase pentru că nu îi spusese adevărul. Bryce dădea colţul spre arhive când primise telefonul de la Ruhn, care îi ceruse vag să se prezinte imediat la el acasă. îi

trimisese şefului ei rapid un mesaj despre o programare la doctor şi alergase într-acolo.
îşi aruncă geanta lângă uşa de la intrare.
- Te rog să începi prin a-mi spune ce e atât de urgent încât ai vrut să...
Ah!
Bănuise că era vorba despre ceva care îl implica pe Ithan, sau că Declan descoperise ceva. Şi de aceea alergase din CviRo cu pantofi cu toc în

picioare, pe căldura aceea care te tâmpea, iar acum era asudată şi vraişte toată.
Nu se aşteptase să dea de o femeie frumoasă, îmbrăcat doar cu o pătură, rezemată de peretele din foaier, cu o expresie de animal hăituit pe chip.
- Ăăă, bună. E totul... în ordine?
îi şopti lui Ruhn printre dinţi, peste umăr:
- *Unde-s hainele ei?*

- *Nu vrea să le poarte!*
îi şuieră Ruhn la rândul lui. Crede- mă, Dec a încercat să o convingă.
Ruhn arătă spre un morman neatins de haine bărbăteşti, din dreptul scărilor.
Femeia o cerceta însă pe Bryce, din cap până în vârful pantofilor.
- Ai venit să-i vezi pe mistici. Ai împrăştiat lumină stelară.
Bryce îşi întoarse capul. Nu era mistica, dar... îl văzu pe

Ithan aşezat pe canapea cu o moacă vinovată. Şi trei silfe de foc plutind în jurul capului.

Sângele din vene i se preschimbă în otravă. O silfa voluptu- oasă alunecă pe genunchiul lupului, zâmbind la Bryce. Amintirea lui Lehabah îi arse inima.

- Deci, *poate* că Ithan şi-a ieşit din pepeni când s-a întors la Astronom şi a aflat că mistica era lup - povestea Ruhn - şi *poate* că

a luat o decizie pripită şi a sustras ceva ce nu îi aparţinea, iar apoi fraierii ăştia le-au eliberat din inele...
Bryce se răsuci spre femeia lipită de perete.
- Tu ai fost prinsă într-unui dintre inele?
Ochii roşii se aprinseră din nou.
-Da.
- De ce te-ai întors? îl întrebă Bryce pe Ithan.
- Am vrut să fiu sigur în privinţa lui Connor.

Lui Bryce nu îi scăpă reproşul din tonul lui: ea nu fusese la fel de îngrijorată ca el. Şi nici Ruhn, care se încordase la dreapta ei.

Bryce înghiţi cu greu nodul care i se pusese în gât.

- E... bine?

Ithan îşi trecu mâna prin păr.

- Nu ştiu. Trebuie să aflu.

Bryce dădu din cap cu gravitate, apoi reuşi să-şi întoarcă faţa spre cele trei silfe din sufragerie. Reuşi

să-şi ridice fruntea şi să le întrebe, cu vocea tremurându-i uşor doar:
- Cunoaşteţi o silfa pe nume Lehabah?
- Nu! răspunse Malana, silfa cu trupul rotunjit, care semăna atât de tare cu Lele, încât Bryce abia putea să o privească. Din ce clan e?
Bryce trase aer în piept. Bărbaţii amuţiseră.
- Lehabah pretindea că era descendenta Reginei

Ranthia Drahl, Regina Scânteilor.
Una dintre silfele subţirele - Rithi, poate? - pufai:
- Descendentă a Ranthiei?
Un fior alunecă în lungul braţelor lui Bryce.
- Ea aşa spunea.
- Silfele de foc nu mint în privinţa originii lor! zise a treia silfă, Sasa. De unde o ştii?
- Am cunoscut-o, spuse Bryce. A murit cu trei luni

în urmă. Şi-a dat viaţa pentru a o salva pe a mea.
Cele trei silfe plutiră spre Bryce.
- Urmaşii familiei Drahl au fost demult împrăştiaţi în vânt! spuse cu tristeţe Sasa. Nu ştim câţi au mai supravieţuit. Faptul că am pierdut unul...
îşi plecă fruntea şi flăcările îi păliră într-un galben-şofran.
Dragonul din hol îi spuse lui Bryce:

- Ai fost prietena acestei silfe.

Bryce se întoarse spre ea.

- Da, spuse ea, simţind că i se pusese un nod în gât. Le spuse celor trei silfe: Am eliberat-o pe Lehabah înainte să moară.

A fost... Bryce abia putea să mai rostească cuvintele. Primul şi ultimul ei act de libertate a fost să aleagă să mă salveze pe mine. A fost cea mai curajoasă persoană din câte am cunoscut vreodată.

Malana pluti spre Bryce şi îşi lipi palma caldă, arzătoare de obrazul ei.

- în onoarea ei, te vom numi aliată a neamului nostru.

Bryce văzuse tatuajul de sclav de pe încheietura Malanei.

Şi celelalte două silfe erau însemnate. Bryce se întoarse spre Ithan şi îi spuse:

- Mă bucur că le-ai furat de la degeneratul ăla.

- Am simţit că nu e drept să le las acolo.
în pieptul lui Bryce se topi ceva şi îşi înfrânse cu greu pornirea de a-şi strânge în braţe vechiul prieten şi de a plânge pentru că întrezărise o rază din cel care fusese cândva. I se adresă însă lui Ruhn:
- Nu putem găsi o soluţie, domnule Prinţ Special?
- Marc studiază cazul! răspunse Declan, ridicându-şi telefonul. £1 zice că aţi putea să vă

folosiţi de privilegiile voastre fie pentru a le cere ajutorul în numele casei regale, fie pentru a-l convinge pe Astronom să primească bani, în loc să depună plângeri.

- Bani? se panică Bryce.

- Relaxează-te! îi zise Flynn rânjind. Avem noi ce trebuie, Prinţesă!

- Da. Am văzut casa şmecheră pe care o are tăticul tău! ciripi Bryce, alegându-se cu o privire încruntată din partea lui

Flynn şi cu un ooo din partea silfelor.
Bryce îşi ascunse zâmbetul şi ridică din sprâncene la Ruhn. îşi distrusese deja o prietenie abuzând de rangul ei, însă acum... Pentru Lehabah, avea să o facă.
- Te bagi, Alesule?
Ruhn mustăci.
- O, da, Născuto din Stele!
Bryce îl uşui şi îşi întoarse atenţia asupra dragonului din hol.

- Presupun că tu ai un preţ... mare.
- Mai mare decât îşi pot permite chiar şi un prinţ şi o prinţesă! răspunse dragonul, cu o undă de amărăciune în glas. Am fost dăruită Astronomului de un Arhanghel.
- **Înseamnă** că Astronomul i**-a** ghicit de bine **în** stele, murmură Flynn.
- Da, răspunse ea. Ochii i se răciră, devenind negri precum tăciunii. Să o

lase la mila Astronomului, să o facă să se întoarcă în inelul acela mic şi să stea la mâna lui mârşavă...

- Uite ce e, zise Bryce, dacă Marc are dreptate şi putem însărcina sclavi cu îndatoriri regale, atunci eu şi Ruhn vom putea inventa ceva ca să explicăm de ce avem nevoie de tine.

- De ce m-aţi ajuta? întrebă dragonul.

Bryce îşi arătă încheietura.

- Perechea mea a fost sclav. Nu pot să mă mai

prefac că nu văd. Nimeni nu ar trebui să o facă. Şi, de vreme ce ajutase deja un suflet pierdut în acea zi, de ce să nu adauge încă unul pe listă?

- Cine este perechea ta? o întrebă dragonul.

- Ia stai! interveni Flynn. Voi doi sunteţi o pereche? Pere- che-pereche adică?

- Pereche-pereche, răspunse Ruhn.

- Regele Toamnei ştie? întrebă Declan.

Bryce ar fi putut să jure că Ruhn îi aruncase o privire lui Ithan, care era ocupat cu telefonul lui, înainte de a spune:

- Să zicem doar că am primit confirmarea oficială noaptea trecută.

Flynn fluieră.

Bryce îşi dădu ochii peste cap şi se întoarse din nou spre dragon.

- Numele lui este Hunt Athalar.

În ochii dragonului se citea că recunoaşte numele.

- Orion Athalar?
- Unul şi acelaşi! declară Bryce. îl cunoşti?

Femeia strânse din buze.

- Doar după reputaţie.

-Aha!

Puţin jenată, Bryce o întrebă:

- Care este numele tău?
- A riad ne.
- Ari, pe scurt! se băgă Flynn.
- Niciodată Ari! răbufni dragonul.

Lui Bryce îi venea să zâmbească.

- Ei bine, Ariadne, să te aştepţi ca idioţii ăştia să te scoată din sărite în mod regulat. Te rog însă să încerci să nu dai foc la casă. îi făcu cu ochiul dragonului. Nu ezita însă să îl prăjeşti pe Flynn când face pe deşteptul.
Flynn îi arătă degetul mijlociu, însă Bryce se întoarse spre uşă şi se trezi cu cele trei silfe dinainte.
- Ar trebui să vorbeşti cu regina noastră despre bravura lui Lehabah, spuse

Sasa. Irithys nu este descendenta Ranthiei, dar s-ar bucura să îţi audă povestea.

- Sunt cam ocupată! zise Bryce repede. Trebuie să ajung la muncă.

Malana observă însă:

- Ar trebui să o *găsească* pe Irithys mai întâi.

Apoi îi explică lui Bryce:

- Ultima oară când am auzit de ea, înainte să fim închise în acele inele cu mulţi ani în urmă, fusese vândută unuia dintre

Asteri. Dar poate că ei ţi-ar permite să-i vorbeşti.

- De ce ar trebui să vorbesc cu ea? întrebă Bryce, în drum spre uşă, conştientă că Ariadne o urmăreşte cu atenţie.

- Pentru că prinţesele au nevoie de aliaţi, răspunse Rithi şi Bryce se opri din drum.

- Voi avea nevoie de un pahar mare de băutură după muncă, declară ea cu un oftat, şi ieşi pe uşă

afară, ducându-şi deja telefonul la ureche.

- Ce? zise Jesiba în loc de salut.
- Astronomul. îl cunoşti?

Bryce nu avea idee ce era bătrânul, dar... părea că face parte din Casa Focului şi a Umbrei.

Farmazoana rămase tăcută, apoi:

- De ce?
- Caut să trag nişte sfori.

Jesiba râse încetişor.

- Tu i-ai furat inelele?

Poate că aveau un grup de sprijin al farmazonilor!

- Hai să zicem că un prieten de-ai mei a facut-o.
- Şi acum vrei... ce? Banii mei ca să plăteşti pentru ele?
- Vreau să-l convingi să accepte banii pe care prietenii mei sunt dispuşi să-i plătească pentru ele.
- Unul dintre acele inele este nepreţuit.
- Dap, dragonul. Ariadne.
- Aşa îşi zice?

Râsete înăbuşite.

- Fascinant.
- O ştii?
- Ştiu despre.

Bryce traversă o intersecţie aglomerată, cu capul coborât, pentru că un turist se holba prea intens în direcţia ei. Măcar nu erau spurci pe străzi.

- Aşa, şi? Mă poţi ajuta sau nu?

Jesiba mormăi.

- Am să dau un telefon. Nu fac nici o promisiune.
- Ce-i vei zice?

- Că îmi e dator cu o favoare, răspunse ea întunecat. Şi acum, şi tu îmi eşti datoare.
- Stai la rând! îi zise Bryce şi închise.

Când ajunse În sfârşit în micul ei birou de la arhive, uşurată că nu trebuia să-şi mai fluture rangul, Bryce era gata să se bucure de aerul condiţionat şi să se odihnească În scaunul ei. Era gata poate chiar să îi trimită un mesaj lui Hunt,

ca să vadă dacă mai era încă supărat. **Însă** toate planurile i se spulberară când dădu cu ochii de plicul de pe biroul ei.

Conţinea o analiză a focului dragonilor, veche de cinci sute de ani. Era scrisă într-o limbă pe care Bryce nu o cunoştea, dar avea ataşată şi o traducere. Jesiba scrisese *Succes* deasupra ei.

Ei bine, acum ştia de ce o ţinea Astronomul pe Ariadne într-un inel. Nu

pentru lumina ei, ci pentru a fi protejat.

Pe lângă multiplele lui funcţii, scrisese cercetătorul din vechime, *focul dragonului este una dintre puţinele substanţe despre care s-a dovedit că îi poate răni pe Prinţii din Hei Poate arde chiar şi pielea întunecată a Prinţului Gheenei.*

Da, Ariadne era valoroasă. Şi dacă era adevărat că Apollion îşi pregăteşte

armatele... Bryce nu avea de gând să lase dragonul să se întoarcă în ghearele Astronomului

.CAPITOLUL 51

Hunt ştia că lucrurile nu se vor sfârşi odată ce îl vor găsi pe Emile. Odată ce copilul va ii pus la adăpost, Bryce era clar că nu avea de gând să renunţe. Nu când Danika era cumva implicată.

Dădu însă toate acestea la o parte. Avea alte probleme

pe care trebuia să le
rezolve în acea clipă.
Trebuia mai întâi să se
întâlnească cu Celestina.
Să fie prezent, să păstreze
aparenţele. Să se asigure
că Arhanghelul nu aflase
nimic de la Căprioară.
întâlnirea lui cu Isaiah
urma să aibă loc abia peste
o oră, aşa că avea suficient
timp la dispoziţie.
Timp să reflecteze la
situaţia în care se afla cu
Bryce şi să se gândească la
cât de bine îi jucase pe

degete, pe toţi. îl ajutase pe Emile, dar îi ascunsese planurile ei. Planuri al căror preţ fusese viaţa unor persoane. Şi da, era adevărat că Bryce putea să îşi poarte singură de grijă, dar... Crezuse că ei doi formau o echipă.

Din nou: îşi dădea seama că fusese un prost.

Hunt încercă să se calmeze şi abia după ce se asigură că fulgerele nu stăteau să izbucnească, ciocăni la uşa Guvernatoarei.

Celestina îl întâmpină cu un zâmbet - era un semn bun. Nu se vedeau prin preajmă nici Ephraim, nici ceilalţi. Zâmbetul îi deveni mai larg odată ce Hunt se apropie.

- Felicitări! zise ea cu căldură.

Hunt îşi plecă într-o parte capul.

- Pentru ce?

Guvernatoarea îşi flutură mâna spre el.

- înţeleg după mirosul tău că tu şi Bryce v-aţi împerecheat.

Hunt nu-şi dăduse seama că partida lui de sex va deveni - publică în acest fel. Din câte vedea, legătura dintre ei *chiar* devenise una biologică.

-Eu... ah! Da. În urma nopţii petrecute la părinţii ei.

Chiar dacă el şi Bryce doar ce se luaseră la trântă, şi nu în sensul bun.

- înseamnă că vizita a decurs bine.

- Am crezut că mama ei îmi va tăia boaşele la un

moment dat, dar dacă aduci în discuţie sunballul ai câştigat-o pe Ember de partea ta.
Era adevărat, deşi episodul se petrecuse cu luni în urmă. Cu toate acestea, o parte din el se temea încă de faptul că va trebui să îi răspundă Celestinei cu o minciună.
Celestina râse binedispusă. Nici urmă de grijă sau de necaz - nimic care să trădeze faptul că ar ii putut şti adevărul.

- Bun. Mă bucur pentru tine. Mă bucur pentru amândoi.
- Mulţumesc, spuse Hunt. Pentru a se asigura, adăugă: Ruhn şi Prinţul Cormac ni s-au alăturat şi ei. Asta a făcut ca lucrurile să fie... uşor jenante.
- Pentru că, teoretic, Cormac este logodnicul lui Bryce? îl - întrebă Celestina ironic.
Hunt pufai.
- Şi din cauza asta! însă, în primul rând, pentru

că Ember nu este o fană a Feelor. L-a invitat pe Ruhn pentru că nu îl mai văzuse de ani de zile, însă lucrurile au fost puţin încordate oricum.

- Am auzit ce s-a întâmplat între ea şi Regele Toamnei. îmi pare rău că această poveste o bântuie încă.

- Şi mie. Aici s-a întâmplat ceva cât am fost plecat?

- Doar dacă punem la socoteală pregătirile

pentru petrecerea de
echinox.
Hunt chicoti.
- Atât de distractiv a fost,
ei?
- Delirant! comentă
Celestina, apoi, amintindu-
şi parcă cine era, adăugă:
Desigur, sunt pentru o
ocazie fericită, aşa că nu
au fost întru totul o povară.
- Desigur.
Soarele care bătea în
ferestrele din spatele ei îi
făcea aripile
albe să iradieze lumină.

- Baxian s-ar putea să aibă ceva interesat de raportat. Abia dacă a călcat pe aici ieri.

Hunt trebui să apeleze la toţi anii lui de antrenament ca să- şi păstreze o expresie neutră pe chip când întrebă:

- Am programată o întâlnire cu Isaiah, dar următoarea mea oprire este la el.

Totul era o minciună. Un singur cuvânt rostit de Căprioară şi... Hunt îşi

înăbuşi valul de putere care ameninţa să iasă la suprafaţă.

Poate că Baxian se declarase el un simpatizant al rebelilor, poate că îi ajutase îndeajuns încât să le câştige încrederea, dar... ar fi trebuit să fie prost să se încreadă întru totul în el.

- Ce este? întrebă Celestina, fruntea încreţindu-i-se de îngrijorare.

Hunt îşi scutură capul.

- Nimic. îşi duse relaxat mâinile la spate şi întrebă: Ceva de lucru pentru mine astăzi?

Cinci minute mai târziu, Hunt ieşea din biroul Arhanghelului cu un teanc de rapoarte preliminare despre activitatea demonilor în preajma Faliei Nordice. Celestina avea nevoie de expertiza lui pentru a cerceta tipurile diferite de demoni care fuseseră prinşi, şi îşi dorea să afle şi

dacă rasele şi frecvenţa acestora arătau că Hei plănuieşte ceva.

Răspunsul era un da categoric, însă Hunt avea de gând să găsească un mod prin care să prelungească analiza, pentru a câştiga mai mult timp. Pentru a se decide cât putea să îi dezvăluie Celestinei despre Hei.

Apollion spusese adevărul despre el, Bryce şi puterile lor. Iar dacă fusese onest în această

privinţă, ce altceva le mai dezvăluise? Hei pregătea ceva. Lui Hunt i se făcu stomacul ghem. Mai avea însă ceva de făcut înainte.

Dădu de urma Căprioarei în zece minute. Era în baie şi îşi aplica creionul de buze roşu. Hunt nu-şi închipuise niciodată că femeia trebuia să se fardeze. Cumva, şi-o imaginase tot timpul coafată şi dichisită.

- Vânătorule*! croncăni ea, fără să-şi ridice privirea din oglindă.
Erau singuri.
- Nu-mi spune aşa.
- într-adevăr, nu ţi-a plăcut niciodată porecla pe care ţi-a dat-o Sandriel.
- Nu m-a interesat niciodată să fac parte din clica ei.
Căprioara îşi trasă mai departe conturul buzelor, cu o
mână sigură.

- Cărui fapt îi datorez această plăcere?
Hunt se rezemă de uşă, blocând ieşirea. Căprioara îşi întoarse un ochi încondeiat cu tuş negru spre el.
- Ce ai de gând să faci în privinţa a ceea ce s-a întâmplat ieri? o întrebă Hunt.
Căprioara deschise un tub de ruj şi începu să umple liniile precise pe care le trăsese.

- Dacă te referi la partida de sex dintre mine şi Pollux de la duş, îmi pare rău să te anunţ că nu îi voi cere scuze lui Naomi Boreas pentru că am lăsat uşa de la cabină deschisă. Ştii, am invitat-o să ni se alăture.
- Nu la asta mă refer.
Căprioara se apucă să-şi rujeze buza de sus.
- Atunci, luminează-mă!
Hunt se holbă la ea. îl văzuse. Vorbise cu el, vorbise cu toţi cât fuseseră

în apă. Hunt îşi ieşise din fire şi fusese gata-gata să o omoare. Avusese nevoie de perechea lui ca să-şi poată reveni în fire mai apoi.
Hunt mârâi:
- **Asta e un soi de joc de-a şoarecele şi pisica?**
Căprioara aşeză tubul auriu de ruj pe blat şi se răsuci spre
Hunt. Frumoasă şi rece ca Luna.
- Tu eşti vânătorul. Tu să-mi spui mie.

Femeia dinaintea lui o ucisese pe Sofie Renast. O înecase. Torturase atâtea persoane încât colanul din jurul gâtului ei urla practic numele morţilor.
Cum Hunt nu spunea nimic, Căprioara se cercetă în oglindă şi îşi prinse o şuviţă de păr în cocul ei elegant. Apoi păşi spre el - spre uşă. Hunt se dădu la o parte fără nici un cuvânt, înainte să iasă, Căprioara spuse:

- Poate că ai să încetezi să mai turui prostii fără sens după ce ai să vezi ce a făcut Harpia lângă Poarta îngerilor. Aş zice că e extraordinar

Zece minute mai târziu, Hunt afla ce însemnau cuvintele ei.

Poarta de cristal din DCA era pală în lumina dimineţii târzii, însă nimeni nu se uita la ea oricum. Mulţimea adunată acolo făcea poze şi şuşotea despre cele două siluete

care zăceau cu faţa în jos pe pământul de sub ea.

Trecuse ceva vreme de când Hunt văzuse aplicată tehnica vulturului însângerat.

Cadavrele purtau haine negre, de camuflaj - mai bine spus, rămăşiţele unor haine. Rebeli. Pe banderolele lor roşii se vedea blazonul Ophion şi soarele la apus al unităţii Căderea Luminii deasupra lui.

Vizavi de poartă cineva vomită şi apoi îşi luă tălpăşiţa, plângând încetişor.

Harpia începuse cu spinările. Se folosise de cuţitele ei pentru a sfâşia coastele şi desprinsese fiecare oscior de coloană. Apoi îşi strecurase degetele prin incizii şi le smulsese plămânii afară.

Iar deasupra spinărilor rebelilor lăsase atârnată câte o pereche de aripi însângerate.

Hunt ştia că, pe durata întregului proces, victimele fuseseră în viaţă. Că urlaseră.

Ephraim adusese aşa ceva în oraşul lor. *Asta* era ceea ce Căprioara şi Asterii aveau să le facă lui şi lui Bryce. Nu aveau să fie crucificaţi. Avea să fie vorba despre ceva mult mai *creativ.*

Oare Harpia lăsase vulturii însângeraţi ca mesaj pentru Ophion, sau pentru întreaga Valbara?

Celestina permisese aşa ceva. Îi permisese Harpiei să facă ceea ce făcuse şi apoi să expună cadavrele. Nici măcar nu adusese vorba despre asta la întâlnirea pe care o avuseseră. Oare pentru că era de acord cu aceste metode sau pentru că nu avea de ales?

Hunt înghiţi un nod. îl observaseră însă mai mulţi inşi. *Umbra Mortis,* murmurau ei. De parcă el ar fi ajutat-o pe Harpie să

comită acea
monstruozitate.
Hunt îşi înghiţi răspunsul.
Poate că suntem triarii>
dar eu nu voi fi niciodată
ca acel monstru.
Nimeni nu l-ar fi crezut.
Fusese o zi a dracului de
ciudată, dar Ruhn răsuflase
uşurat atunci când primise
apelul de la Hunt. *E totul*
în regulă, îi spusese
îngerul, şi asta atenuase
spaima şi extenuarea lui
Ruhn, chiar dacă doar cu
puţin. Nu îi povestise lui

Athalar despre silfe şi despre dragon. O lăsa pe Bryce să îi dezvăluie detaliile acelea perechii ei. Ruhn se întreba dacă apucase să-i spună încă despre vizita la Mistici. Ruhn se întoarse în camera de zi jucându-se cu cercelul din buză şi îi descoperi pe Flynn flirtând cu silfele şi pe Dec adresându-le întrebări despre viaţa lor petrecută în inele. Dragonul stătea pe trepte, iar Ruhn alese să o ignore,

deşi toate instinctele îl îndemnau exact contrarul. Ithan îşi ridică fruntea când îl văzu intrând.

- E în regulă! le spuse Ruhn băieţilor, care murmurară rugăciuni pentru a le mulţumi zeilor. Apoi, Ruhn se întoarse spre dragon, pregătindu-se sufleteşte, însă fu întrerupt de clinchetul clopoţelului de la uşă.

încruntat, cu mâna alunecându-i spre pistolul prins la spate, Ruhn o luă

spre uşa de la intrare. Un parfum încântător şi familiar de femeie îl învălui înainte să îşi dea bine seama cine se afla dinaintea lui, cu o mătură în mână.

Regina Hypaxia Enador zâmbi uşor.

- Bună, Prinţule! Am sperat să te găsesc aici.

Hunter, în limba engleză

CAPITOLUL 52

Tharion îşi încheie raportul dinaintea Reginei Râului, coada lui menţinându-i

echilibrul în faţa curentului din adânc.
Regina era întinsă pe un pat de stridii şi îşi trecea degete lungi pe deasupra crestăturilor şi onduleurilor lor.
- Deci sora mea are o flotă de nave care pot scăpa de radarele submarinelor Omega ale Asterilor.
Apele din jurul lor se învolburară. Tharion se luptă să rămână pe loc, lopătând din coadă.

- Şase doar.
- Şase. Şi fiecare e de mărimea Comitiumului.

Ochii îi străluciră în adâncul crepuscular.

- E vreo diferenţă?

Nu avusese de ales şi îi mărturisise totul. Era singura cale prin care îi putea explica de ce nu venise cu Pippa Spetsos în gheare. Şi nici măcar cu informaţii privind locul în care ar fi putut să se afle Emile.

- Surorile nu trebuie să îşi spună totul?

Regina îşi trecu degetul în lungul unei scoici şi aceasta se deschise, dezvelind perla dinăuntru.

- Mă batjocoresc cu aceste nave. Sugerează că nu aş fi demnă să ştiu.

- Nimeni nu a spus ceva de felul acesta, îşi încordă Tharion falca. Nu cred că au spus nimănui despre ele.

- Şi, cu toate acestea, Comandantul Sendes a

găsit de cuviinţă să te informeze pe *tine?*

- Mi-a oferit doar detalii vagi. Şi asta doar pentru că am dat peste nava lor.

- V-au salvat. Ar fi putut să vă lase să vă înecaţi şi să îşi păstreze secretele, dar v-au salvat.

Lui Tharion îi îngheţă sângele în vine. Ea i-ar fi lăsat să se înece.

- Vreau să afli tot ce poţi despre aceste nave.

- Nu cred că asta va fi uşor, răspunse Tharion precaut.
* Cine mă poate asigura că sora mea nu le va folosi împotriva mea?
Ea este conducătoarea oceanelor. Mă îndoiesc că vrea un rău amărât. însă cu voce tare spuse:
- Nu mi s-a părut că aceasta ar fi intenţia cuiva.
- Poate nu acum. însă nu exclud nimic când vine vorba de ea.

Tharion se abţinu să-i spună că e paranoică. în schimb încercă să folosească cea mai bună armă: distragerea atenţiei.

- Să continui căutarea lui Emile Renast?

Regina Râului îl măsură.

- De ce nu ai face-o?

Tharion încercă să-şi ascundă uşurarea pentru că reuşise să schimbe cursul discuţiei, deşi ştia că regina lui avea să se întoarcă la navele Reginei Oceanului cât de curând.

- Chiar dacă armele şi armura mecanică au fost distruse, Pippa Spetsos a devenit mai puternică. Poziţia ei în Ophion este alta. Să o capturăm, să o interogăm... Dacă facem asta, riscăm ca Ophion să ne considere duşmani.
- Nu îmi pasă de cele ce consideră Ophion. Prea bine însă!

Regina arătă spre suprafaţă.

- Mergi Deasupra. Găseşte o nouă cale prin care să pui mâna pe băiat.
- Precum doreşti! răspunse Tharion, aplecându-se în bătaia curentului.
Regina Râului îşi flutură mâna.
- Te voi scuza eu dinaintea fiicei mele.
- Transmite-i afecţiunea mea.
Regina nu răspunse, aşa că Tharion ţâşni în linie dreaptă spre suprafaţă şi

spre lumea liberă de deasupra.
Abia terminase de tras pe el hainele pe care şi le lăsase într- o scorbură de pe cheiul din preajma Porţii Râului din Codrul Lunii, când auzi foşnet de aripi venind de pe aleea de deasupra lui. Tharion aruncă o privire pe deasupra bordurii de piatră şi dădu de Athalar, care stătea cu mâinile-n sân.
- Trebuie să vorbim! îi zise Umbra Mortis.

Ruhn se holbă la regina-
vrăjitoare. La mireasa lui.
Hypaxia Enador era la fel
de frumoasă pe cât îşi
amintea: păr bogat care îi
aluneca în bucle moi şi
întunecate până în talie;
piele brună care strălucea
ca şi cum ar fi fost
luminată dinlăuntru de
razele lunii; ochi mari şi
negri, care priveau totul cu
prea adâncă atenţie. Gura
ei, plină şi atrăgătoare, se
ar- cui într-un zâmbet
atunci când păşi în foaier.

Vrăjitoarea atinse un nod
din lemnul măturii ei.
Aceasta era un
extraordinar obiect de artă:
fiecare centimetru al
cotorului era sculptat cu
modele minuţioase care
înfăţişau nori, flori şi stele,
iar fiecare rămurică din
coadă era la rândul ei
sculptată şi strânsă cu un
fir de aur.
Odată ce vrăjitoare atinse
acel nod, mătura se făcu
nevăzută.

De fapt, se micşorase. Se preschimbase într-o broşă de aur care o arăta pe Cthona, binecuvântată cu prunc. Hypaxia prinse broşa de roba ei din mătase albastră şi spuse:

- O fărâmă de magie vrăjitorească extrem de utilă. Am descoperit că să duci cu tine o mătură prin oraş este... obositor. Şi că atrage multe priviri. Mai ales o mătură cum este a mea.

- E... al dracului de tare! recunoscu Ruhn.
Hypaxia se pregătea să-i răspundă, când ochii îi alunecară spre dragonul care stătea în capul scărilor. Se opri şi clipi o dată, înainte de a-l întreba pe Ruhn:
- O prietenă?
- Da..., minţi Ruhn.
Imediat îşi făcură apariţia Flynn, Declan şi Ithan, cu silfele după ei şi ochii cât cepele.

Ithan tuşi, impresionat cel mai probabil de frumuseţea vrăjitoarei.
Nici Ruhn nu reacţionase într-un mod prea diferit atunci când o văzuse pentru prima oară. Cu toate acestea, femeia abia dacă-l băgase în seamă la Summit. Chiar dacă îi ajutase enorm pe durata haosului care izbucnise în oraş. Fusese dispusă să vină ca să îi ajute pe cetăţeni - şi pe Bryce.

Ruhn se îndreptă» amintindu-şi situaţia în ce se găseau. El era un prinţ şi îi datora Hypaxiei respectul cuvenit rangului pe care îl avea. Făcu o plecăciune adâncă:

- Dă-mi voie să ţi-i prezint pe... companionii mei. Tristan Flynn, Lord Hawthorne.

Flynn schiţă o reverenţă care o imita sarcastic pe cea făcută de Ruhn.

- Declan Emmett, super geniu.

Dec rânji şi făcu şi el o plecăciune, cu mai multă seriozitate. Amândoi fuseseră de faţă atunci când Ruhn o cunoscuse în mod oficial pe Hypaxia - ca regină şi nu drept vrăjidoctori- ţa care crezuse el că este - dar nu îi fuseseră niciodată prezentaţi oficial. Ruhn continuă:

- Ithan Holstrom... lup.

Ithan **îi** aruncă **o privire care se citea drept:** *Pe bune, măgarule?* **Însă**

Ruhn **trecu mai departe la silfe şi la dragon.**

- Şi... ăăă... oaspeţii noştri.

Hypaxia îi aruncă din nou dragonului o privire lungă. Flynn păşi în faţă şi îşi strecură braţul în jurul umerilor Hypaxiei.

- Bine ai venit! Hai să discutăm despre toate dăţile în care Ruhn a încercat să vorbească cu tine la Summit şi tu l-ai ignorat.

Declan chicoti şi trecu de cealaltă parte a Hypaxiei. Femeia se încruntă, de parcă cei doi ar fi vorbit o limbă necunoscută. Regina părea să ia seama la casa lui în timp ce era escortată spre canapea. Casa lui dezgustătoare, care mustea a bere. So- las, un chiştoc de mirt zăcea încă fumegând în scrumieră, pe măsuţa de cafea, la nici un metru de Hypaxia.

Ruhn îi transmise lui Ithan:
Ia dracului mirtul ăla din scrumieră!
Ithan se întinse imediat după el.
Nu acum! Când nu e atentă.
Ithan se redresă cu graţia aceea a lui de jucător de sunball şi se întinse pe pernele de care era rezemată Hypaxia, cuibărită între Flynn şi Declan. Dacă ar fi trebuit să aleagă un cuvânt prin care să descrie expresia reginei,

Ithan ar fi mers pe *uluită.* Cu desăvârşire uluită! Ruhn îşi frecă ceafa şi se apropie de canapea.

- Deci, ah... Mă bucur să te văd!

Hypaxia zâmbi în felul acela al ei plin de înţelepciune. Hei, era încântătoare! Vocea îi sună însă sumbru:

- Aş vrea să vorbesc cu tine. Singură.

Flynn îşi deschise gura, cu siguranţă ca să scoată pe ea ceva care să-l facă pe

Ruhn de ruşine, dar Ithan îl apucă de umăr şi- 1 trase în sus, vârându-i mirtul în pumn. Silfele o luară încolonat după ei şi Declan se alătură şi el cortegiului. În câteva clipe erau duşi, Ariadne urcând şi ea leneş scările în urma lor. Ruhn nu avea nici o îndoială că aveau să încerce să tragă cu urechea.
Prinţul luă loc pe canapeaua pătată şi urât mirositoare, în- ghiţindu-şi crisparea în faţa Hypaxiei,

care-şi aranja faldurile robei albastre.

- Deci... ce mai faci?

Hypaxia îşi plecă într-o parte capul. Nu purta coroana din mure, însă fiecare linie a corpului ei iradia graţie, calm şi grijă. Era cu cincizeci de ani mai tânără decât el, dar se simţea ca un copil prost pe lângă ea. Ştiuse oare că logodnicul ei trăieşte într-un astfel de loc şi duce o aşa viaţă?

- Am vrut să îţi cer o favoare.
Ruhn înmărmuri. Hypaxia continuă:
- Am venit în Lunathion pentru ceremonia de împerechere care va avea loc peste câteva săptămâni. Voi sta la ambasada vrăjitoarelor, dar...
îşi frânse degetele - primul semn de îndoială pe care Ruhn îl vedea.
- Mă întrebam dacă ai putea să îmi oferi o escortă.

- De ce? Adică, da, bineînţeles... dar... e totul în ordine?

Hypaxia nu îi răspunse.

- Cum rămâne cu clanul tău?

Ar fi trebuit să îşi protejeze regina cu preţul vieţii. Genele lungi ale Hypaxiei tremurară.

- A fost clanul mamei mele. Una dintre ultimele ei dorinţe a fost ca eu să îl moştenesc, în loc să îmi aleg propriii membri.

- Deci nu îţi plac?

- Nu am încredere în ei.
Ruhn rămase pe gânduri.
- Vrei să îţi ofer o escortă care să te protejeze împotriva propriului clan?
Hypaxia strânse din buze.
- Mă crezi nebună.
- Eu credeam că vrăjitoarele trăiesc şi mor pentru loialitate.
- Loialitatea acestor vrăjitoare a început şi s-a sfârşit odată cu mama mea. Ea m-a crescut izolată - de lume, dar şi de ele. Tutorii

mei au fost figuri... neconvenţionale.
Era cea mai lungă conversaţie din câte avuseseră vreodată. Ruhn o întrebă:
- în ce sens?
- Erau morţi.
Lui Ruhn îi alunecă un fior pe şira spinării.
- Aha. Chestii de necromant, ă?
- Cei din familia Enador îi pot trezi pe morţi, da. Mama a invocat trei spirite străvechi, înţelepte, ca să

mă educe. Unul în luptă şi antrenamente fizice, unul pentru matematică şi ştiinţe, iar celălalt pentru istorie, lectură şi limbi străine. Antrenamentul în magie mi l-a supravegheat ea însăşi, în special vindecarea.

- Şi toate astea au speriat clanul?

- Ne-au înstrăinat. Singurii mei tovarăşi în copilărie mi-au fost morţii. Atunci când mama mea a murit, m-am trezit în-

conjurată de străini. Iar ei s-au trezit cu o regină a cărei educaţie neortodoxă îi neliniştea. Şi ale căror daruri în necromanţie îi făcea să se simtă şi mai agitaţi.

- Dar tu eşti ultima din neamul Enador. Cu cine ar putea să te înlocuiască?

- Cu sora mea.

Ruhn clipi uluit.

- Cu *Căprioara?*

- Lidia nu are nici un dar de vrăjitoare, aşa că ar fi un conducător de paie.

Ea ar purta coroana, dar generalul mamei, Morganthia, ar fi cea care ar conduce.

- E o nebunie!
- Lidia este întâiul născut. Şi este leită mama.

Ruhn bănuia că Hypaxia moştenise coloratura mai întunecată de la tatăl ei.

- încă de când eram mică am auzit şoapte venind de la clanul mamei. Se întrebau dacă nu cumva... fusese o greşeală ca Lidia să fíe îndepărtată.

- De ce?
- Pentru că le deranja mai puţin o conducătoare pe jumătate metamorf, decât una pe jumătate necromant. Se tem de influenţa Casei Focului şi a Umbrei, deşi eu nu am jurat supunere decât Casei Pământului şi a Sângelui. Lidia este însă Pământ şi Sânge, cu totul. La fel ca ele. Au iubit-o pe mama, nu mă îndoiesc de asta, dar au planuri diferite de cele pe care le avea ea pentru

viitor. Lucrurile au devenit evidente până la urmă.
- Ce fel de planuri au?
- Vor să stabilească o legătură mai strânsă cu Asterii. Chiar dacă preţul este relativa noastră autonomie.
-Ah!
Era un câmp minat. Mai ales având în vedere rahatul în care se găsea cu Ophion. Sau în care se găsise - în acea clipă, nu avea idee care erau raporturile dintre ei, după

ceea ce se petrecuse pe Ydra.
Hypaxia continuă:
- Am venit aici pentru că îţi cunosc bunătatea. Ştiu că eşti un bărbat curajos şi dedicat. Câtă vreme mă aflu în acest oraş pentru celebrarea Guvernatorilor, mai ales că şi Lidia este aici, mă tem că s-ar putea să facă o mişcare. Clanul mi-a fost alături la Summit, dar în ultimele luni relaţiile au devenit mai dificile.

- Şi de vreme ce suntem teoretic logodiţi, acest fapt nu va putea fi interpretat ca un act de neîncredere. îmi pot trimite oamenii să te vegheze. Voi fi doar catalogat ca un măgar extrem de posesiv.

Buzele îi tremurară uşor.

- Da. Ceva de genul.
- în ordine. Nici o problemă.

Hypaxia înghiţi un nod şi-şi plecă fruntea.

- Mulţumesc.

Ruhn îndrăzni să-i atingă mâna, pielea moale precum catifeaua.

- Vom rezolva situaţia. Nu îţi face griji.

Regina îl bătu uşor pe mână, ca şi cum ar fi vrut să spună *Mulţumesc, prietene!*

Ruhn îşi drese vocea şi aruncă o privire spre tavan, atent la bocănitul care se auzea de sus.

- De vreme ce ai fost crescută de fantome, sper

că nu te va deranja să ai un gardian neortodox.
Hypaxia ridică din sprâncene.
Ruhn zâmbi.
- Ce părere ai despre jucătorii de sunball?
Nimeni nu îi deranja, dar destui inşi se holbau la Tharion şi la Hunt plimbându-se prin grădina formală de pe faleza râului din Codrul Lunii. Tharion adora acea parte a oraşului, deşi

promiscuitatea Pieţei Vechi
îl atrăgea încă.
- Deci care-i treaba? îl
întrebă pe Athalar.
Se opriseră sub un ulm
înalt, ale cărui frunze
luceau sub stropii de apă
pe care îi arunca o fântână
arteziană impunătoare,
care îl înfăţişa pe Ogenas,
întins într-o scoică.
îngerul îşi scoase telefonul
dintr-un compartiment al
costumului de luptă.
- Am avut o întâlnire cu
Guvernatoarea.

Degetele îi alunecară pe ecranul telefonului, probabil în căutarea informaţiilor de care avea nevoie. l-l întinse apoi lui Tharion.

- Mi-a cerut să mă uit peste ultimele rapoarte despre apariţia demonilor în Nena. Am vrut să le dau mai departe Curţii Albastre.

Tharion luă telefonul şi trecu prin fotografii.

- Ai găsit ceva interesant?

- Poza aceea. Coada care iese din cadru - chiar acolo. Hunt arătă imaginea cu chipul împietrit. Este unul dintre hăita-şii-pierzaniei.

Până şi bolboroseala fântânii de alături păru să tacă la auzul acelui nume.

- Ce sunt ăştia?

- Asasini letali, crescuţi de Prinţul Gheenei. îi ţine ca animale de companie.

Athalar foşni din aripi. Oare trecuse o umbră prin faţa soarelui?

- Am avut de-a face cu ei o singură dată. Am rămas cu o cicatrice pe spate în urma întâlnirii. Dacă Athalar rămăsese însemnat... Cthona să îi cruţe!
- A apărut unul în Nena?
- Cu trei zile în urmă.
- Rahat. încotro s-a dus?
- Nu am idee. în raport scria că graniţele Nenei nu au fost încălcate. Spune-le oamenilor tăi să rămână în stare de alertă. Avertizeaz-o şi pe regina ta.

- O voi face.

Tharion îi aruncă o privire lungă îngerului. Băgase de seamă că erau feriţi de camere şi de prezenţa altor persoane.

- Mai ai şi alte noutăţi? îl întrebă el precaut.
- Poate, spuse Hunt.
- Mă gândeam eu, zise Tharion.

Avertismentul legat de demoni părea unul real, dar şi un bun pretext.

- Ştiu unde este Emile, spuse cu glas tăcut Athalar.

Tharion aproape că se împiedică.

- Unde?

- Nu-ţi pot spune. Dar este în siguranţă.

Expresia de pe chipul lui Athalar rămase una gravă, în ciuda frumuseţii Codrului Lunii, care-i înconjura.

- Opreşte căutările. Brodează ceva pentru regină. Vânătoarea s-a încheiat.

Tharion îl cercetă pe înger. Stropi de apă îi luceau pe aripile cenuşii.

- Şi tu crezi că e înţelept să îmi spui că ştii unde se află?

Hunt îşi arătă colţii într-un rânjet animalic.

- Ai de gând să mă torturezi până când am să-ţi spun, Ketos?

- Gândul mi-a trecut prin minte.

Fulgerele îi încununară fruntea şi îngerul arătă spre fântânile arteziene,

spre apa care-i înconjura de pretutindeni.

- Nu e cel mai potrivit loc pentru o luptă cu tunete şi fulgere.

Tharion păşi mai departe.

- Regina Râului nu se va da bătută. Vrea puştiul.

- E o înfundătură. Şi o pierdere uriaşă de timp.

Tharion ridică din sprânceană, iar Hunt îi spuse, cu voce joasă:

- Emile Renast nu are puteri. Sora lui a pus în scenă lucrurile în aşa fel

încât să pară că are,
sperând că Vanirii aroganţi
de teapa noastră vor
considera că puştiul este
suficient de important încât
să fie căutat.
Pe chipul lui Athalar licări
ceva ce Tharion nu putea
să identifice cu precizie.
Durere. Tristeţe. Ruşine?
- Iar eu ar trebui să te
cred pe cuvânt?
- Dap, ar trebui.
Tharion cunoştea acel ton.
Vocea lipsită de milă a
Umbrei Morţii.

- Nu mă pot gândi decât la o singură persoană care ar fi putut să te aducă în această stare, zise Tharion, fără să se poată abţine. Şi Picioruşe ştie unde e copilul, nu?
Tharion râse în barbă.
- Ea a aranjat totul? Ar fi trebuit să mă aştept.
Râse din nou, scuturând din cap.
- Cine mă opreşte să îi pun *ei* câteva întrebări?
- E greu să-i pui întrebări lui Bryce când nu

ai capul ataşat de trup, îi zise Hunt, cu ochii lucind violent.
Tharion îşi ridică mâinile.
- Am percutat.
Capul i se învârtea însă din cauza tuturor lucrurilor pe care le aflase.
- Să zicem că am încredere în tine. Emile chiar nu are puteri?
- Nici un strop. Poate că e el urmaşul Păsărilor Tunetului, dar Sofie este singura care le-a moştenit darurile.

- La dracu!

Regina Râului avea să fie furioasă, chiar dacă ea fusese cea care-i ordonase să umble după cai verzi pe pereţi. Hei, avea să fie scoasă din sărite că nu aflase adevărul mai devreme!

- Şi informaţiile secrete?
- Puştiul nu ştie nimic.

Hunt păru să se gândească pentru câteva clipe la ceva, apoi adăugă:

- A confirmat faptul că Danika şi Sofie au fost în

contact, însă nimic mai mult.
Tharion îşi trecu degetele prin părul încă umed.
- La dracu! zise el din nou, făcând un pas.
Athalar îşi strânse aripile pe lângă corp.
- Cât de grav are să te pedepsească pentru asta?
Tharion înghiţi un nod.
- Va trebui să întorc lucrurile cu mare grijă.
- Chiar dacă nu este vina ta în nici un fel?

- Va considera că este un eşec. Gândirea raţională vine pe locul al doilea, după nevoia de a şti că a câştigat.
- Chiar îmi pare rău. îngerul îşi lăsă capul pe umăr.
- Există vreo şansă să te concedieze şi să scapi astfel?

Tharion râse fără urmă de veselie.

- Aş vrea eu. Dar...

Se opri, o idee încolţindu-i în minte. îşi plimbă privirea

în susul şi în josul cheiului scăldat de soare.
- Cine zice că trebuie să afle astăzi?
Athalar rânji uşor.
- în ceea ce mă priveşte, noi doi ne-am întâlnit ca să facem schimb de rapoarte.
Tharion se întoarse spre oraşul propriu-zis, spre agitaţia care-i făcea să clocotească sângele-n vine.
Athalar îl urmă.
- Ar putea dura zile întregi până când să aflu că

Emile nu are puteri.
Săptămâni chiar!
îngerul făcu cu ochiul:
- Luni de zile, dacă lucrezi amănunţit.
Tharion rânji, un fior de entuziasm electrizându-l în timp ce-şi făceau intrarea pe străzile tivite de copaci din Codrul Lunii. Era un joc periculos, dar... avea să-l joace. Avea să profite de fiecare secundă de libertate. Putea să stea Deasupra oricât de mult îşi

dorea, atâta timp cât dădea periodic raportul în Adânc.

- Ai vreo idee unde aş putea sta peste noapte?

CAPITOLUL 53

Ithan nu se considera genul de persoană care să tragă cu urechea. **Însă,** uneori, auzea lucruri fără să vrea cu auzul lui de lup, chiar dacă acestea erau rostite la un alt etaj.

Iar de această dată, ceea ce auzise era *extrem* de serios.

Ithan făcu apel la toate antrenamentele, la toţi acei ani de joc pe teren pentru a sta pe loc în timp ce Ruhn tot dădea din gură despre nevoia reginei-vrăjitoare de a avea o escortă în oraş. Da, bine, avea să o păzească, dar...

- Poţi vorbi, Ithan Holstrom! spuse vrăjitoarea uluitor de frumoasă, tăindu-i vorba lui Ruhn, care clipi uimit la ei.

Ithan nu-şi dăduse seama
că nerăbdarea i se citea cu
atâta claritate pe chip.
Flynn şi Declan rămăseseră
la etaj, cu silfele şi cu
Ariadna, şi huiduiseră
atunci când Ruhn îi ceruse
doar lui Ithan să coboare.
Ithan îşi drese vocea:
- Poţi vorbi cu morţii,
nu-i aşa? Eşti... o
necromantă? îmi pare rău...
am auzit fără să vreau.
îi ceru scuze şi lui Ruhn,
din priviri. însă, cum

Hypaxia dăduse din cap cu precauţie, insistă:

- Dacă sunt de acord să te păzesc, ai putea... Ithan îşi scutură capul şi adăugă: Ai putea încerca să stabileşti legătura cu fratele meu, Connor?

Pentru câteva clipe lungi, Hypaxia se uită doar la el, intens. Ochii ei negri vedeau tot. Vedeau prea multe.

- Simt neliniştea din inima ta, Ithan. Nu vrei să-i vorbeşti doar pentru că îţi

este dor de el şi eşti îndurerat.

- Nu. Adică... da, îmi este dor de el nebuneşte, dar...

Se opri. Puteau să-i împărtăşească tot ceea ce aflase Bryce?

Ruhn îl cruţă de povara alegerii şi zise:

- Ştii ce se întâmplă cu morţii după ce trece o vreme de la sosirea lor în Cantonul Oaselor?

Regina păli.

- Aţi aflat despre lumina-secundă.

- Dap! răspunse Ruhn, inelul din buză lucindu-i. Ithan este cam îngrijorat în privinţa a ceea ce s-a întâmplat cu fratele lui şi Haita Diavolilor, mai ales după ce au ajutat-o pe sora mea. Dacă poţi cumva să afli ce s-a întâmplat cu Connor Holstrom, sau dacă îl poţi avertiza, chiar dacă asta nu va schimba cu nimic lucrurile... am fi foarte recunoscători. însă Ithan te va escorta cu plăcere, indiferent de alegerea ta.

Ithan încercă să nu trădeze
cât de recunoscător era.
Ani de zile îl considerase
pe Ruhn un nenorocit, în
primul rând pentru că
Bryce şi Danika îl vorbeau
de rău tot timpul, dar...
tipul îl primise în casa lui,
îi încredinţase secretele,
iar acum părea dispus să îl
ajute. Se întreba dacă
Feele ştiau cât sunt de
norocoase.
Hypaxia dădu din cap cu
înţelepciune.

- Există un ritual pe care aş putea să îl fac... Ar trebui să fie însă în perioada Echinoxului de Toamnă.
- Atunci când vălul dintre lumi este cel mai subţire, spuse Ruhn.
- Da. Hypaxia îi zâmbi trist lui Ithan. îmi pare rău pentru pierderea ta. Şi pentru că ai aflat adevărul.
- *Tu* cum de ştii adevărul? o întrebă Ithan.
- Morţii nu prea au motive să mintă.

Lui Ithan îi alunecă un fior rece pe spate.

- înţeleg.

Candelabrul se clătină din cauza agitaţiei de sus. Ruhn îşi frecă faţa, tatuajele de pe braţe mişcându-i-se şi ele. Apoi îşi lăsă mâinile-n jos şi o privi pe regina-vrăjitoare. Pe logodnica lui. Norocos bărbat!

- E în ordine dacă vă acompaniază şi un dragon? o întrebă prinţul pe Hypaxia.

- *Acel* dragon? zise Hypaxia, ridicându-şi ochii spre tavan.
- Un prieten, care este avocat, zice că am nevoie de un pretext oficial pentru a folosi sclavul altcuiva. Un sclav foarte important şi foarte puternic. Iar protejarea logodnicei mele este cel mai bun pretext la care mă pot gândi.
Hypaxia zâmbi, deşi În ochii negri i se citea îndoiala. Ithan era în

asentimentul ei.
Vrăjitoarea îl întrebă:
- Tu ce părere ai?
Ithan îi zâmbi cu inima îndoită, flatat că îl întrebase.
- Dacă poţi să iei legătura cu fratele meu la echinox, atunci nici nu mai are importanţă părerea mea.
- Ba bineînţeles că are! spuse ea, pe un ton care părea sincer.

Mai erau câteva săptămâni până la echinox. Apoi Ithan avea
să-l revadă pe fratele lui.
Chiar dacă pentru ultima oară.
Chiar dacă doar pentru a-i transmite un avertisment care era posibil să nu-i servească la nimic.
Poate că Bryce evitase atât cât putuse să se întoarcă acasă. Poate că stătuse la arhive chiar până la închidere şi fusese una dintre ultimele persoane

care ieşise din clădire la
căderea nopţii. Ajunsese pe
treptele înalte din
marmură şi respira aerul
cald şi uscat, când îl zări.
Hunt era rezemat de o
maşină parcată vizavi de
strada îngustă, cu aripile
strânse elegant. Lumea
care se grăbea să ajungă
acasă după muncă se uita
lung după el. Unii
traversau chiar strada,
pentru a-l evita.
îşi pusese şapca. Şapca
aceea caraghioasă de

sunball, căreia nu putea să-i reziste!

- Quinlan.

Se desprinse de maşină şi se apropie de capul scărilor, acolo unde ea rămăsese ţintuită în loc.

Bryce îşi ridică bărbia.

- Athalar.

Hunt râse încetişor.

- Deci aşa stau lucrurile?
- Ce vrei?

Se mai dondăniseră în ultimele luni, însă niciodată atât de serios.

Hunt îşi flutură mâna spre clădirea care se înălţa în spatele
ei.

- Trebuie să folosesc arhivele ca să caut ceva. Nu am vrut să te deranjez în timpul programului.

Bryce arătă cu degetul spre clădirea frumos iluminată pe fundalul cerului înstelat.

- Ai aşteptat prea mult. Arhivele s-au închis.
- Nu am ştiut că te vei ascunde înăuntru până la

închidere. Eviţi ceva, Quinlan?
Hunt zâmbi diavoleşte când o văzu aricindu-se.
- Dar tu te pricepi să duci lumea cu vorba, ca să-ţi facă pe plac. Va fi floare la ureche să intrăm, nu-i aşa?
Bryce nu se deranjă să se arate amabilă şi se răsuci pe călcâie, mărşăluind în sus pe scări, cu tocurile ţăcănindu-i pe piatră.
- De ce ai nevoie?

Hunt arătă spre camerele montate pe coloanele masive de la intrare.

- îţi voi explica înăuntru.

- Aşadar, crezi că Hei plănuieşte ceva? îl întrebă Bryce pe Hunt, găsindu-l în acelaşi loc în care-l lăsase cu două ore în urmă. Arhivele vaste se întindeau tăcute în jurul lor. Nu fusese nevoie să îmbrobodească pe nimeni ca să poată intra. Descoperise cu această ocazie încă unul dintre

avantajele de a lucra în acel loc: putea folosi arhivele după program. Singură. Nici măcar un bibliotecar nu era acolo, ca să-i monitorizeze.
Trecuseră de pază cu doar câteva cuvinte. Iar şeful ei avea să-şi facă apariţia abia după miezul nopţii şi mai aveau cel puţin o oră până atunci.
Hunt declarase că trebuie să se uite peste nişte texte recent traduse de-ale Feelor, despre demoni

străvechi, aşa că Bryce îi aranjase locul la o masă din atrium şi apoi se întorsese în biroul ei, de pe cealaltă parte a etajului.

- Demonii din rapoartele pe care mi le-a înmânat Celestina sunt teribili, zise Hunt.

Lucra la birou, cu şapca lui de sunball luminată de razele lunii care se filtrau prin tavanul de sticlă.

- Sunt unii dintre cei mai îngrozitori demoni din Gheena. Cu toţii rari. Cu

toţii letali. Ultima oară când am văzut atât de mulţi la un loc a fost în timpul atacului din primăvară.

- Hmm.

Bryce se aşeză pe scaunul din faţa lui.

Oare avea de gând să ignore ce se petrecuse mai devreme? Asta nu o mulţumea. Deloc.

Bryce îşi întinse ca din întâmplare piciorul pe sub masă. îl - ridică în lungul

piciorului musculos al lui Hunt.

- Şi acum au nevoie de îngerul mare şi dur care să-i trimită înapoi în Hei!

Hunt îşi lipi picioare şi îl prinse pe al lui Bryce ca într-o cursă, împrăştiind fulgere.

- Dacă Aidas sau Prinţul Gheenei plănuiesc ceva, acesta este probabil primul indiciu.

- în afară de faptul că ne-au spus în faţă că

armatele din Hei mă aşteaptă?
Hunt îi strânse laba piciorului mai tare, muşchii aceia puternici ai lui încordându-se.
- Pe lângă asta. Dar nu-i pot spune Celestinei ce s-a întâmplat fără să-i trezesc suspiciunea în legătură cu motivele care i- ar face pe cei din Hei să fie interesaţi de *tine*, aşa că trebuie să găsesc o cale prin care să o avertizez, folosindu-mă de

informaţiile pe care ea mi le-a pus la dispoziţie.
Bryce îşi studie perechea, gândindu-se la felul în care vorbise despre Arhanghel.
- îţi place de Celestina, ei?
- Moderat.
Umerii îngerului erau încordaţi. Explică:
- Poate că o plac, dar... Astăzi, Harpia a executat doi rebeli Ophion folosind tehnica vulturului-însângerat. Celestina a permis ca aşa ceva să se întâmple.

Bryce auzise despre ceea ce se întâmplase de la ştiri. îi întorsese stomacul pe dos.

- Aşa că ai de gând să joci rolul câinelui credincios, să obţii informaţiile despre demoni de la ea şi apoi...

- Nu ştiu.

Hunt îi dădu drumul. Bryce îi mângâie genunchiul cu vârful degetelor.

- Potoleşte-te. Nu pot gândi când faci asta.

-Bun.

- Quinlan!

Glasul îngerului devenise mai răguşit. Ea îşi muşcă buza.

- Vreo veste de la Fury? o întrebă Hunt încet.

- Da, pachetul a fost livrat în siguranţă.

Bryce nu putea decât să se roage că mama ei nu-i prezenta acum lui Emile sculpturile ei bizare cu copilaşi înconjuraţi de plante.

- Tharion şi-a abandonat vânătoarea, zise Hunt.

- I-ai zis? întrebă Bryce încordată.
- Nu în detaliu. I-am spus doar că nu merită să-şi irosească timpul şi că nu va găsi ceea ce caută.
- Şi tu ai încredere în el?
- Am, spuse Hunt, coborându-şi glasul.
Se întoarse la documentele lui.
Bryce îi mângâie şi celălalt genunchi, dar Hunt i-l prinse în palmă, oprindu-i ascensiunea.

- Dacă Hei îşi strânge armatele înseamnă că demonii aceştia sunt avangarda, care vine să testeze sistemul de apărare de la Nena.
- Dar ar trebui să găsească o cale prin care să deschidă cu totul Falia Nordică.
- Da. Hunt o privi lung pe Bryce. Poate că Aidas te-a pregătit pentru asta.

Lui Bryce îi îngheţă sângele-n vene.

- Cthona să mă cruţe!

Hunt se încruntă.
- Nu cred că Aidas şi Prinţul Gheenei au uitat de Cornul pe care îl ai tatuat pe spate. Nici că Thanatos nu se gândea la el atunci când aţi vorbit.
Bryce îşi frecă tâmplele.
- Poate că ar trebui să-mi tai pielea de pe spate şi să îl ard.
Hunt se crispă.
- Cu asta chiar mi-ai stârnit apetitul, Quinlan.
- începusem să-ţi stârnesc apetitul?

Bryce îşi mişcă degetele în palma lui.

- Nu mi-am dat seama.

Hunt îi zâmbi uşor. în sfârşit, masca rece fusese fisurată!

- Aşteptam să văd cât de sus poate să-ţi urce piciorul. Bryce se încinse.

- Atunci de ce m-ai oprit?

- Am crezut că vei aprecia o mică provocare.

Bryce îşi muşcă din nou buza şi îşi înclină capul spre culoarul întunecat

care se întindea în spatele lor.

- Printre cărţile de acolo se află un volum interesant. Poate că ar fi bine să îl cercetăm.

Ochii lui Hunt se aprinseră.

- S-ar putea dovedi folositor.

- E cu siguranţă folositor.

Bryce se ridică de la birou şi o luă legănat spre rafturile coborâte în semiîntuneric, într-atât de afund încât nici una dintre camerele care se aflau în

atrium, acolo unde stătuseră, nu-i putea ajunge.
Bryce îşi simţi talia cuprinsă din spate şi Hunt se lipi de ea.
- Mă înnebuneşti, ştii asta?
- Iar tu eşti un alfa-măgar dominator, ştii asta?
- Nu sunt dominator! zise el, muşcându-i urechea.
- Dar recunoşti că eşti un alfa-măgar?
Hunt îşi înfipse degetele în şoldurile ei şi o lipi din nou

de el. De erecţia pe care o avea.

- Atunci, vrei să scoţi alfa-măgarul din mine?

- Eşti încă supărat pe mine?

Hunt oftă, şi Bryce îi simţi respiraţia fierbinte pe gât.

- Bryce, a trebuit să asimilez totul. Bryce nu se întoarse.

-Şi?

Hunt o sărută după ureche.

- Şi îmi pare rău. Pentru felul în care m-am purtat mai devreme.

Bryce nu ştia de ce simţea lacrimi în ochi.

- Am vrut să-ţi spun, chiar am vrut.

Mâinile lui Hunt alunecară pe spatele ei blând, pline de afecţiune. Bryce se arcui, dezvelindu-şi gâtul.

- înţeleg de ce nu mi-ai spus, zise Hunt, trecându-şi buzele în lungul gâtului ei. Am fost... Am fost supărat pentru că nu ai avut încredere în mine. Am crezut că suntem o echipă. M-a dat peste cap.

Bryce dădu să se întoarcă, dar braţele lui o strânseră mai tare, ţinând-o în loc. Aşa că Bryce spuse:

- Suntem o echipă. Dar nu eram convinsă că vei fi de acord cu mine. Că vei considera că un băiat om fără puteri ar merita să riscăm atât de mult.

De această dată, îngerul o lăsă să i se răsucească în braţe. Şi... la naiba! Privirea lui era rănită. Glasul îi sună răguşit:

- Bineînţeles că aş fi considerat că viaţa unui om merită riscul. Am fost mult prea prins de altele ca să văd imaginea de ansamblu.
- îmi pare rău că nu am avut încredere în tine, spuse Bryce, strângându-i obrajii în palme. Hunt, îmi pare cu adevărat rău.
Poate că o dăduse în bară pentru că nu îi spusese, pentru că nu avusese încredere în el. Regreta faptul că Regina Viperă făcuse victime, dar - la naiba!

- nu îi părea deloc rău pentru felul în care se sfârşise totul...
Hunt îşi întoarse capul şi îi sărută palma.
- încă nu-mi pot da seama cum ai reuşit să pui totul cap la cap. Nu mă uimeşte doar faptul că ţi-ai dat seama că Sofie a minţit în legătură cu puterile lui Emile, dar şi că ai ştiut că Regina Viperă îl va putea găsi.
- Regina Viperă dispune de un arsenal întreg de

spioni şi hăitaşi - mi-am dat seama că ea este una dintre puţinele persoane din acest oraş care ar putea să o facă. Mai ales dacă ar fi motivată de ideea că Emile are puteri care i-ar putea fi de folos. Şi *mai ales* pentru că urma i-a fost luată în mlaştini.
Hunt îşi scutură capul.
- De ce?
- Ea este o regină a şerpilor şi a reptilelor. Ştiu că poate comunica cu ele într-un fel bizar, la nivel

psihic. Şi ghici de ce sunt mlaştinile pline!
Hunt înghiţi un nod.
- De sobeki?
Bryce încuviinţă din cap. Hunt îi dădu o şuviţă de păr după ureche şi apoi îi sărută vârful ascuţit. Gestul lui emana iertarea de care nici nu îşi dăduse seama că avea nevoie.
- Cum rămâne cu ceilalţi? Le vei spune? întrebă Hunt delicat.
Bryce îşi scutură încetişor capul.

- Nu. Tu, Fury şi Juniper sunteţi singurii care vor şti adevărul. Nici măcar Ruhn.
- Şi părinţii tăi.
- Mă refeream doar la ceilalţi oameni din oraşul acesta, care se ocupă cu chestii dubioase în prezent.

Hunt chicoti şi îi sărută tâmpla.

- Mă mir că mama ta nu şi-a ieşit din minţi şi nu a venit să te ia acasă.

- Oh, a vrut ea. Cred că Randall a fost nevoit să intervină.
- Nu mă înţelege greşit, dar... de ce Nidaros?
- Este cel mai bun şi mai sigur loc la care m-am putut gândi. Acolo va fi protejat. Ascuns. Preotul soarelui de acolo îi este dator lui Randall cu o favoare, aşa că va măslui toate documentele necesare. Părinţii mei... Nu au putut avea un copil al lor. Adică, în afară de mine.

Aşa că, deşi mama s-a speriat de toată faza cu rebelii, se apucase deja să-i decoreze camera lui Emile.

- Emile-care-nu-mai-este-Emile.

Zâmbetul lui Hunt aprinse o lumină iridescentă în pieptul lui Bryce.

- Da! spuse ea, fără să îşi poată ascunde zâmbetul. Cooper Silago, fratele meu vitreg.

Hunt o cerceta cu atenţie însă.

- Cum ai reuşit să comunici cu ei?

Nu era cu putinţă ca ea sau părinţii ei să fi riscat să discute despre aşa ceva la telefon, sau prin schimburi de e-mailuri.

- Vederi, spuse Bryce zâmbind.

Hunt se înecă de râs.

- Toată povestea aceea a fost o minciună?

- Nu. Adică mama mi-a trimis prima vedere după cearta pe care am avut-o, dar atunci când i-am

răspuns am folosit un cod pe care l-am învăţat de la Randall, pentru cazuri de... urgenţă.

- Bucuria de a avea un părinte războinic!

Bryce chicoti.

- Da. Aşa că am schimbat vederi pe acest subiect în ultimele două săptămâni. Dacă vreo altă persoană le-ar citi, ar crede că am discutat despre sport, vreme şi sculpturile bizare cu bebeluşi ale mamei. **Însă** de aceea l-am

lăsat atâta timp pe Emile la Regina Viperă. Schimbul de cărţi poştale nu este o metodă de comunicare prea rapidă.

- Dar este una dintre cele mai inventive!

Hunt îi sărută fruntea, şi aripile îngerului se strânseră în jurul lor.

- Te iubesc. Eşti nebună şi dubioasă, dar te iubesc. Ador faptul că ai făcut toate astea pentru puşti.

Zâmbetul lui Bryce se lăţi.

- Mă bucur că te-am impresionat, Athalar.
Mâinile lui Hunt alunecară în jos, degetele mângâindu-i coastele.
- Mi-a fost dor de tine toată ziua. Mi-am dorit să îţi arăt cât de rău îmi pare şi cât de al dracului de mult te iubesc.
- Totul a fost uitat.
Bryce îi apucă mâna şi i-o călăuzi în lungul corpului ei, al coapselor... sub rochie.

- Sunt excitată de ore întregi! îi şopti ea în timp ce degetele lui îi mângâiau lenjeria udă.
Hunt mârâi şi îi muşcă umărul.
- Totul pentru mine?
- întotdeauna, pentru tine.
Bryce se întoarse şi îşi frecă pulpele de el, simţindu-i erecţia lipită de ele.
Hunt şuieră şi îşi strecură degetele sub lenjeria ei, încercuin- du-i clitorisul.

- Vrei să te fut chiar aici, Quinlan?

Lui Bryce îi tremurară genunchii. Se arcui sub atingerea lui şi cealaltă mână a lui Hunt urcă pe sânii ei şi apoi se strecură în decolteu, cuprinzând în palmă carnea fierbinte de dedesubt.

- Da. Chiar acum.

Hunt îi muşcă urechea şi îşi strecură degetele în ea.

- Spune *te rogi* îi şopti el.

Bryce se arcui, gemând.

- Te rog! oftă ea.

Clinchetul curelei lui, al fermoarului desfăcut o făcură să tremure de nerăbdare. Tremură în timp ce el o rezema de cel mai apropiat raft, aplecând-o uşor. Apoi Hunt îi trase rochia în jos. O lăsă expusă în aerul rece.

- Zeilor! şuieră Hunt, trecându-şi palmele peste pulpele ei.

Bryce se legănă. Hunt îşi înfipse degetele în betelia lenjeriei

ei intime şi trase dantela în jos, lăsând-o să-i alunece până la glezne. Ea făcu un pas, îndepărtându-i, şi-şi desfăcu picioarele, invitându-**l. Însă** Hunt se lăsă în genunchi în spatele ei şi, până să apuce Bryce **să** respire, limba lui era în sexul ei, lingând şi penetrând.

Bryce gemu din nou şi el îi apucă coapsele, ţinând-o în loc, în timp ce se înfrupta din ea. Aripile lui îi mângâiau pulpele şi

şoldurile în timp ce el se apleca savurând-o şi...

- Ai să-mi provoci orgasmul dacă continui aşa, îi zise ea răguşit.

- Bun! mormăi el, cu gura lipită de pielea ei, şi după ce introduse două degete în ea, orgasmul lui Bryce lovi.

îşi muşcă buzele, ca să nu ţipe, în timp ce el o ajuta să treacă cât mai intens fiecare val al extazului care o inunda. Bryce răsuflă greoi, ameţită de plăcere,

şi se agăţă de raft, în timp ce el se ridica.

- Şi acum să fii *foarte* tăcută! îi şopti el la ureche, înainte să o penetreze. Din spate şi la acel unghi îl simţi atât de strâmt şi adânc. La fel ca în noaptea trecută, Hunt o pătrunse cu grijă, iar ea strânse din dinţi ca să nu geamă în timp ce el îşi revendica trupul ei, centimetru cu centimetru. După ce se acomodă cu totul înăuntrul ei, rămase nemişcat, cu

fundul lui Bryce lipit de el, şi îşi trecu posesiv mâna în lungul spinării ei.
Faptul că ştia că Hunt e în interiorul ei, mărimea şi mirosul lui... ameninţau să-i aducă un nou orgasm. Unul mai puternic decât cel de dinainte. Steaua din piept începu să strălucească, argintând rafturile, cărţile şi întunericul coridoarelor.
- îţi place?
Hunt se trase aproape cu totul afară şi apoi împinse

cu putere. Bryce îşi îngropă faţa în raftul dur, ca să nu ţipe.

- îţi place să mă simţi în tine?

Bryce nu putu să scoată decât un *dadaterog*. Hunt râse, întunecat şi decadent şi repetă mişcarea - ceva mai dur de această dată.

- Ador să te văd aşa răvăşită! îi spuse el, mişcându-se din nou, stabilind un ritm constant. Cu totul la mila mea.

Dadada, şuieră Bryce, iar Hunt râse din nou.

- Ştii cât m-am gândit să-ţi fac toate astea în ultimele luni? îi zise, aplecându-se ca să o sărute pe gât.

- Şi eu, reuşi ea să îngâne. Am vrut să mă fuţi pe biroul de la galerie.

Mişcările lui deveniră mai haotice.

- Ah, da?

Bryce îşi împinse şoldurile în el, primindu-l mai adânc.

Hunt fu cel care gemu de această dată. Bryce îi şopti:
- Am ştiut că va fi aşa. Al dracului de perfect!
Hunt îşi înfipse degetele în coapsele ei.
- Sunt numai al tău, dulceaţă. Cu totul!
Mişcările îi deveniră mai puternice. Mai rapide.
- Zeilor, te iubesc! şopti ea şi cuvintele acestea îl lichefiară.
Hunt o smulse de pe raft şi o trase cu el la pământ, poziţionând-o în patru labe.

îi despărţi larg genunchii cu genunchii lui şi Bryce îşi muşcă mâna ca să nu urle de plăcere în timp ce el o futea, iar şi iar, şi iar.

- La dracu! Şi eu te iubesc! îi zise el şi Bryce explodă.

împrăştie lumină în clipa orgasmului, cu penisul lui înfipt
până în adâncul ei cel mai adânc. Hunt urlă, pulsând înăuntrul ei, urmând-o pe valurile acelea de plăcere orbitoare, cu sentimentul

că nu se putea opri, că nu se va putea opri niciodată. Se liniştiră însă apoi, şi rămaseră aşa, răsuflând din greu, uniţi.

- Fără teleportare de data asta, ei? zise Hunt, aplecându-se ca să o sărute pe gât.

Bryce îşi sprijini fruntea de braţe.

- Trebuie ca puterea ta să se unească cu a mea, sau ceva de genul, îngână Bryce. Dar bine că nu ai făcut asta - ai fi ars pro-

babil toată clădirea, din temelie. **Însă** acum nu îmi pasă de nimic.
Bryce îşi legănă şoldurile şi Hunt şuieră printre dinţi.
- Hai să mergem acasă şi să facem şi mai mult sex de împăcare!
Noapte.
Ruhn îşi deschise ochii şi se trezi pe canapeaua de pe pod, cu Lumina Zilei aşezată vizavi.
- Hei! zise el.
Adormise pe canapea în timp ce Declan şi Ithan se

certau pe rahaturi legate
de sunball. Flynn era
ocupat la etaj, cu o nimfă.
Ariadne şi silfele puseseră
stăpânire pe dormitorul lui
Declan, de vreme ce acesta
avea de gând să-şi petreacă
noaptea acasă la Marc, şi
se duseseră să se culce
după ce luaseră împreună
cina, dureros de stângaci.
Dragonul ciugulise din
farfurie de parcă nu mai
văzuse în viaţa ei mâncare.
Silfele dăduseră singure
gata o sticlă de vin şi îşi

petrecuseră tot timpul
râgâind scântei.
Cum de reuşeau să doarmă
în timp ce escapada
amoroasă a lui Flynn era în
plină desfăşurare în
capătul holului, Ruhn nu
avea idee.
Zi bătu cu palma ei aprinsă
în braţul pufos al
canapelei.
- Am informaţii pe care să
le transmiţi mai departe.
- Bune sau rele? întrebă
Ruhn, îndreptându-şi
spatele.

- Asta va trebui să decizi singur.

Agenta îl privea intens. Ruhn nu fusese sigur că avea să o mai vadă după rahatul colosal care explodase cu o noapte în urmă. **Însă** Zi nu spuse nimic despre asta.

- Am aflat din surse sigure că Pippa Spetsos pregăteşte ceva mare drept răzbunare pentru că a pierdut atât de multe arme şi prototipul armurii imperiale. Ophion o susţine

în totalitate. Cred că unitatea care a sabotat misiunea a trădat cauza şi au însărcinat-o pe Spetsos să transmită un mesaj clar atât acelora, cât şi imperiului.
Ruhn îşi păstră o expresie cât mai neutră.
- Care este planul? Unde?
- Nu sunt sigură. însă, având în vedere că ultima oară s-a aflat pe Ydra, m-am gândit că ar trebui să dai mai departe mesajul oamenilor tăi din Oraşul

Semilunii, pentru că s-ar putea să atace acolo.
- Asterii îi cunosc planurile?
- Nu. Doar eu.
- Cum le-ai aflat?
- Asta nu este problema ta.
Ruhn o cercetă.
- Deci am redevenit distanţi. Gata cu poveştile?
Din nou, agenta bătu cu degetele în canapea.
- Hai să trecem acea întâmplare în seama unui moment de nebunie.

- Nu am văzut nimic.
- Dar ai vrut să vezi.
- Nu e nevoie. Nu îmi pasă cum arăţi. îmi place să discut cu tine.
- De ce?
- Pentru că simt că pot fi real cu tine, aici.
-Real.
- Da. Sincer. Ţi-am spus lucruri pe care nimeni altcineva nu le ştie.
- Nu înţeleg de ce.

Ruhn se ridică de pe canapeaua lui şi se apropie de a ei. Se rezemă de

braţul canapelei şi îi privi chipul înflăcărat.

- Vezi tu, eu cred că şi tu mă placi.

Femeia ţâşni în picioare şi el se trase cu un pas în spate. Ea se apropie însă. Suficient încât să-i atingă pieptul. Focul şi întunericul se împletiră, stelele preschimbându-se în scântei între ei.

- Acesta nu este un joc, pe care să îl poţi câştiga flirtând şi seducând, şuieră ea. Acesta este un război,

unul care va mai cere multe vieţi înainte să se sfârşească.
Ruhn simţi un nod ridicându-i-se în gât şi mârâi:
- Nu mă lua de sus. Sunt conştient care este preţul.
- Tu nu ştii ce înseamnă să plăteşti un preţ, nici să faci sacrificii.
- Nu ştiu? Poate că nu m-am jucat de-a rebelul întreaga viaţă, dar, crede-mă, lucrurile nu au fost

niciodată uşoare pentru mine.
Cuvintele agentei loviseră la ţintă.
- Şi? Tatăl tău nu te place. Nu eşti singurul. Şi? Tatăl tău te-a bătut şi te-a ars. Şi al meu pe mine.
- Unde dracului vrei să ajungi? i se răsti Ruhn în faţă.
- Vreau să spun că, dacă nu eşti atent, dacă nu eşti deştept, te vei trezi vânzându-ţi sufletul, bucăţică cu bucăţică.

Vreau să spun că vei sfârşi *mortl* se răsti şi ea la rândul ei.
-Şi?
Femeia înmărmuri.
- Cum poţi să întrebi asta cu atâta uşurinţă?
Ruhn ridică din umeri.
- Sunt un nimeni.
Acesta era adevărul. Tot ceea ce era el, toată valoarea pe care lumea i-o atribuia... toate aceste îi fuseseră *date.* Doar pentru că avusese norocul să se nască în familia „potrivita'.

Dacă făcuse vreodată ceva de valoare, o făcuse prin Aux. însă în calitate de prinţ... Fugise întreaga viaţă de acel titlu. Ştia că este cu desăvârşire unul găunos.
Iar Bryce îşi ţinuse puterea în secret, pentru ca el să se agaţe de acea fărâmă care-l făcea special.
Ruhn îşi întoarse faţa de la Zi, dezgustat de el însuşi. Bryce îl iubea pe el mai mult decât îl ura pe tatăl lor. Renunţase la privilegii

şi la putere de dragul lui. Ce făcuse el vreodată care să poată concura cu aşa ceva? Şi-ar fi jertfit viaţa pentru prietenii lui, pentru acel oraş. Dar... cine dracului era el cu adevărat, în adâncul sufletului? Nu era un rege. La dracu, nici tatăl lui nu era un rege! Nu cu adevărat.

- Am primit mesajul! îi zise agentei.
- Noapte...

Ruhn îşi deschise ochii.

Sufrageria era întunecată, televizorul oprit, iar Ithan se culcase probabil demult

Ruhn se răsuci pe canapea şi îşi trecu braţele după ceafa, cu ochii în tavan, privind razele de lumină care alunecau pe deasupra lui, aruncate de maşinile care treceau pe afară.

Cine dracului era el?

Prinţul Nimicniciei

.CAPITOLUL 54

Aşezată la biroul ei din Arhive, cu telefonul la ureche, Bryce sorbi ultimele picături din cea de-a treia cafea pe care o bea în acea zi, întrebându-se dacă o a patra urma să o facă să se caţă- re pe pereţi.

- Păi, ăăă... Cooper e bine? o întrebă Bryce pe mama ei, aşezându-şi cana de cafea deasupra hârtiei pe care erau trecute

numerele şi literele de pe braţul lui Sofie.
Randall hotărâse că de acum era în siguranţă să discute la telefon despre băiat. Bryce se gândea că ar fi fost straniu să nu discute, de vreme ce părinţii ei făcuseră recent public faptul că adoptaseră un copil.
- Este un băiat extrem de isteţ! răspunse Ember, iar Bryce îşi putu da seama, după voce, că

zâmbeşte. *El* îmi apreciază arta.
Bryce oftă, cu ochii în tavan.
- într-adevăr, testul imbatabil al inteligenţei!
- Ştii că nu a mers la şcoală de mai bine de trei ani? se ascuţi glasul lui Ember. *Trei ani!*
- E îngrozitor. A... ăăă... vorbit despre... casa în care a stat anterior?
Mama ei înţelese ce voia să spună.

- Nu. Nu vrea să vorbească despre asta, iar eu nu am de gând să insist. Milly Garkunos a zis să-l lăsăm să aducă el vorba, când se va simţi pregătit.
- Milly Garkunos a devenit brusc psihiatră pentru copii?
- Milly Garkunos este o vecină bună, Bryce Adelaide Quinlan.
- Da, şi o băgăcioasă. Nu-i spune nimic.
Mai ales în legătură cu acel subiect.

- Nu aş face-o, şuieră Ember.

Bryce dădu din cap, deşi mama ei nu putea să o vadă prin telefon.

- Lasă copilul să se obişnuiască treptat.
- Cine are grijă de el - eu sau tu, Bryce?
- Dă-mi-l pe Randall la telefon. El este vocea raţiunii.
- Randall este încântat să aibă din nou un copil în casă, iar acum este la

plimbare prin pădure: îi arată lui Cooper zona.
Bryce zâmbi.
- Şi mie îmi plăceau plimbările cu el.
Vocea lui Ember se îmblânzi:
- Şi lui îi plăcea să meargă cu tine.
Bryce oftă din nou.
- îţi mulţumesc încă o dată, mamă. Ştiu că a fost un şoc...
- Mă bucur că ne-ai inclus şi pe noi, Bryce. Şi că ne-ai oferit acest dar.

Lui Bryce i se puse un nod în gât.

- Te rog să ai grijă, şopti Ember. Ştiu că tu crezi că exagerez şi că sunt enervantă, dar tot ceea ce fac este pentru că vreau tot ce este mai bun pentru tine. Vreau să fii fericită şi în siguranţă.

- Ştiu, mamă.

- Hai să punem la cale un sfârşit de săptămână ca între fete în iarna asta. Undeva frumos şi rece. La schi?

- Nici una dintre noi nu ştie să schieze.
- Putem să învăţăm. Sau doar să stăm în jurul focului şi să bem ciocolată caldă.

Aceasta era mama pe care o adora, cea pe care o divinizase pe când era copil.

- Ne-am înţeles!

O undă de foc, de putere în stare pură, se propagă în întreaga clădire. Fu urmată de tăcere, zgomotul de

fundal obişnuit amuţind în urma ei.

- Trebuie să mă întorc la muncă, spuse Bryce repede.
- Bine, te iubesc.
- Te iubesc!

Bryce abia închise telefonul şi în încăpere intră Regele Toamnei.

- Gunoiul se aruncă În spate, zise ea, fără să-şi ridice privirea.
- Văd că ireverenţa ta nu a fost afectată de recent obţinută nemurire.

Bryce îşi ridică fruntea. Nu aşa ar ii vrut ea să-şi înceapă ziua. Făcuse deja drumul până acolo alături de Ruhn, care fusese nevoit să îi explice de două ori planul pe care îl avea: Ithan şi dragonul aveau să fie escortele Reginei Hypaxia, iar în schimb, aceasta avea să contacteze spiritul lui Connor cu prilejul echinoxului. Noutăţile îi provocaseră o uşoară stare de leşin. Mormăise însă aprobator şi apoi îl

lăsase în mijlocul străzii, spunându-i să-i dea Hypaxiei numărul ei de telefon, în caz că regina avea să aibă nevoie de ceva. Peste câteva minute, primise datele de contact ale vrăjitoarei de la Ruhn. Tatăl ei o amuşină.

- Ai vrea să-mi explici de ce te-ai împerecheat cu Athalar, când tu eşti logodită cu Prinţul Feelor?

- Pentru că el este perechea mea?

- Nu ştiam că şi corciturile pot avea aşa ceva.
Bryce îşi arătă colţii.
- Câtă clasă!
în ochii regelui se aprinseră scântei.
- Te-ai gândit vreo clipă că ţi-am aranjat uniunea cu Cor- mac pentru că îţi doresc binele? Pentru că vreau binele urmaşilor tăi?
- Adică îţi doreşti ţie binele. De parcă eu te-aş lăsa vreodată să te apropii de un copil al meu!

- Cormac este puternic, familia lui este puternică. Vreau să te ştiu în Avallen pentru că este un loc *sigur*: Nici măcar Aste- rii nu îi pot străpunge ceaţa fără permisiune, într-atât de puternică este magia care îl protejează.

Bryce rămase împietrită.

- Eşti plin de rahat.

- Serios? Nu ai ucis tu un Arhanghel în primăvara asta? Nu eşti tu acum la mila Asterilor? Nu cumva au început să se strecoare

demonii prin Falia Nordică - în număr mai mare decât de obicei?

- De parcă ai da tu doi bani pe siguranţa mea. Flăcări se aprinseră în jurul Regelui Toamnei şi apoi dispărură.

- Sunt tatăl tău, fie că îţi place sau nu.

- Nu mi s-a părut că-ţi pasă de asta până în clipa în care ţi- am întrecut puterile.

- Lucrurile se mai schimbă. Atunci când l-am

văzut pe Mi- cah chinuindu-te, am descoperit că asta... mă deranjează.

- Trebuie să te fi deranjat al dracului de tare, de vreme ce în trecut nu mi s-a părut că te-a deranjat să faci tu rău altora.

- Explică.

- Ei, haide! Nu te uita la mine cu privirea aceea goală. Ultimul Prinţ Născut din Stele. L-ai ucis pentru că era special şi tu nu, toată lumea ştie asta.

Tatăl lui Bryce îşi lăsă capul pe spate şi râse.

- Asta crezi tu? Că mi-am ucis rivalul din invidie?

Bryce nu răspunse.

- Asta te-a făcut să-ţi ascunzi darurile atâţia ani? Teama că vei avea şi tu aceeaşi soartă?

-Nu.

Era doar în parte adevărat. Mama ei avea acea temere.

Regele Toamnei îşi scutură încetişor capul şi se aşează pe scaunul din faţa biroului ei.

- Ember te-a hrănit cu prea multe minciuni, izvorâte din temerile ei iraţionale.
- Cum rămâne cu cicatricea de pe faţa ei? Şi aia e tot o minciună? Sau o teamă iraţională?
- Ţi-am spus deja că este ceva ce regret mai mult decât îţi poţi tu închipui. Şi că am iubit-o pe Ember profund.
- Nu cred că ştii semnificaţia acelui cuvânt.

Din umerii Regelui Toamnei începu să se ridice fum.

- Cel puţin eu ştiu ce înseamnă să mă folosesc de numele casei mele.

- Poftim?

- Prinţesă Bryce Danaan. Este numele pe care l-ai oferit Guvernatoarei şi directorului Baletului din Oraşul Semilunii, nu-i aşa? Şi cel pe care ţi l-a atribuit avocatul tău - Marc, nu-i aşa? - în scrisoarea

adresată Astronomului, prin care justifici faptul că tu şi fratele tău aţi luat în folosinţă patru dintre sclavii lui.

- Aşa, şi?

Tatăl ei zâmbi uşor.

- Ai făcut trafic de influenţă folosindu-te de numele meu. De numele regal. Ţi l-ai asumat şi acum mă tem că nu mai există cale de întoarcere.

Lui Bryce îi îngheţă sângele în vine.

- Actele legale pentru schimbarea oficială a numelui tău au fost deja făcute.
- Pe dracu! Dacă-mi schimbi numele, te voi *ucide.*

în pieptul lui Bryce se aprinse lumina stelară.

- Ameninţările împotriva regelui sunt pedepsite cu moartea.
- Tu nu vei fi niciodată regele meu.
- Ah, dar sunt. M-ai recunoscut atunci când mi-

ai folosit numele, când ţi-ai folosit titlul. S-a împlinit.
Bryce era zguduită de furie şi nici nu mai putea să vorbească. Tatăl ei continuă, bucurându-se de fiecare secundă:
- Mă întreb cum va reacţiona mama ta.
Bryce sări de pe scaun şi izbi cu pumnul în birou. în vârful degetelor îi lucea lumină.
Tatăl ei nici măcar nu tresări. îi privi mâinile,

apoi chipul şi declară amorf:

- Acum eşti în mod oficial o Prinţesă a Feelor. Mă aştept să te porţi ca atare.

Bryce îşi înfipse unghiile în lemnul biroului.

- Nu ai *nici un drept*!

- Am toate drepturile! Iar tu ai avut dreptul să nu te foloseşti de privilegiile regale, dar ai ales altceva.

- Nu am ştiut.

Nu avea să-i meargă. Avea să-l sune imediat pe Marc.

Să vadă dacă el şi echipa lui puteau găsi o cale de ieşire din acea situaţie.

- Ignoranţa nu este o scuză, îi zise Regele Toamnei, cu chipul îngheţat de un amuzament rece. Acum eşti Bryce Adelaide Danaan.

Bryce Işi simţi gâtul arzând de venin. Nu auzise niciodată cuvinte pe care să le urască mai mult. Nu avea cum să nu mai fie Quinlan. Fiica mamei ei. Tatăl ei continuă:

- Vei păstra aparenţele alături de Cormac, atâta timp cât îţi comand eu să o faci.

Se ridică, aruncându-şi din nou privirea spre mâinile ei, spre şanţurile pe care le săpase în birou mulţumită noii ei puteri de Vanir. îşi îngustă privirea.

- Ce e numărul acela?

Bryce întoarse hârtia pe care notase numerele şi literele de pe braţul lui Sofie. în ciuda dezgustului

şi a furiei, reuşi însă să-l întrebe:
- Ştii despre ce este vorba?
Regele îi cercetă chipul.
- Recunosc că mă prefac orb în faţa prostiilor necugetate pe care le comite fratele tău, dar credeam că tu, Prinţesă, eşti mai atentă. Asterii nu mă vor ucide pe mine primul. Nici măcar pe Athalar. Se vor duce direct în Nidaros.

Lui Bryce i se făcu stomacul ghem.

- Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Ce legătură aveau notaţiile acelea cu subiectul discuţiei? O cunoscuse tatăl ei pe Sofie? Nu îndrăzni să-l întrebe.

Regele păşi spre uşă, graţios ca un leopard. Se opri însă în prag, îndreptându-şi atenţia asupra stelei din pieptul ei.

- Ştiu ce cauţi. Şi eu caut acelaşi lucru, de foarte mult timp.
- Ah? şuieră ea. Şi cam ce ar fi?

Regele Toamnei păşi în întuneric.

- Adevărul.

Juniper nu veni la ora de dans din acea seară, iar Madame Kyrah nu-i aruncă nici măcar o privire lui Bryce. Deşi toţi ceilalţi se holbaseră la ea. Avusese parte de şoapte şi de priviri urâte.

Cât de urât!
Ce tupeu de privilegiată!
Tu ai fi putut să faci aşa ceva unei prietene?
Bryce părăsi sala în timpul pauzei de cinci minute şi nu se mai întoarse.

Găsi o bancă într-o parte liniştită din Parcul Oracolului şi se prăbuşi pe şipcile din lemn, trăgându-şi pălăria peste faţă.

La dracu! Era prinţesă. Fusese ea şi mai înainte, dar azi...

Chiar înainte să plece spre cursul de dans, îi fusese adus un dosar plin cu documente. în el se afla o nouă înregistrare a scuterului, dovada schimbării numelui şi un card de credit. Un card de credit negru şi lucios, cu *ASR*^{S} *Bryce Danaan* gravat pe el. O zgardă lungă de aur, întinsă până la Regele Toamnei. Şi la contul lui. Aruncase totul într-un sertar, pe care îl închisese cu cheia.

Cum avea să îi spună mamei ei? Cum avea să-i spună lui Randall?

Fusese al dracului de *proastăl* Şi-ar ii dorit ca Danika să-i fie alături. îşi dorea ca June să nu o urască de moarte, ca Fury să nu fie la sute de kilometri depărtare, în nord. La părinţii ei, care aveau deja destule pe cap, fără ca ea să le mai spună despre rateul ei magistral.

Şi da, ştia că, dacă avea să-l sune pe Hunt, el ar fi

găsit-o - într-o clipă, dar...
Voia să discute cu o femeie.
Cu cineva care ar fi putut
să o înţeleagă.

Formă numărul înainte
să apuce să se
răzgândească.

Treizeci de minute mai
târziu, Bryce aştepta în
faţa tejghelei de la o
pizzerie, trăgând de o bere,
cu privirea spre lumea care
începea să se strângă la
rând în dreptul dughenelor,
în timp ce noaptea cobora,

şi temperaturile fierbinţi odată cu ea.

Regina-vrăjitoare intră cu atâta nonşalanţă, încât Bryce probabil că nici măcar nu ar fi observat-o dacă nu ar fi fost însoţită de Ithan. Lupul luă loc la una dintre mesele mici de pe alee, îmbrăcat într-un tricou vechi de sunball şi pantaloni de trening, arătând cât se poate de convingător ca un băiat care ieşise să se întâlnească cu un tovarăş.

Singura excepţie fiind conturul pistolului pe care-l avea îndesat la spate. Şi pumnalul pe care Bryce ştia că îl ţine ascuns în gheată.

Nici urmă de dragon. Asta dacă nu cumva se ascundea pe undeva, prin preajmă.

- Mişto blugi! îi zise Bryce Hypaxiei.

Vrăjitoarea îşi coborî pentru o clipă privirea asupra bluzei de un verde-

deschis, a jachetei gri cărbune de motociclist şi a pantalonilor negri şi strâmţi, a încălţărilor cu talpa joasă şi a brăţării frumoase de aur.

- Mersi. Ithan mi-a sugerat că ar trebui să mă amestec în mulţime.

- Nu greşeşte.

Bryce îi aruncă o privire lupului care măsura fiecare persoană de pe stradă, şi apoi îi zise Hypaxiei:

- Comandă ce vrei şi plătim la plecare.

Vrăjitoarea păşi spre vitrina magazinului micuţ şi apoi comandă discret. Dacă bărbatul din spatele tejghelei o recunoscuse, nu lăsă să se vadă asta. Hypaxia luă loc dinaintea tejghelei care dădea spre alee. Ithan ridică din sprâncene. Ea dădu din cap. Totul era în ordine.

- A luat în serios meseria de paznic, îi zise Bryce.
- E foarte profesionist, spuse Hypaxia.

Bryce îi zâmbi prietenește.

- **Îţi** mulţumesc că ai venit. Ştiu că am sunat aşa, din senin. Doar că... Am avut o zi nebună. Şi m-am gândit că mi-ai putea oferi un sfat.

în sfârşit, Hypaxia zâmbi.

- Mă bucur că m-ai sunat. Am vrut să te revăd, după întâlnirea noastră din primăvară.

Atunci când regina juca rolul de vrăjidoctoriţă. Şi... Amintirile năvăliră.

Hypaxia îl eliberase pe Hunt de halo. Ea i-l

scosese. Ea îi oferise şansa de a o ucide pe Sandriel şi de a veni în ajutorul lui Bryce...

- îţi mulţumesc pentru ceea ce ai făcut, îi spuse Bryce, cu voce sugrumată. Pentru că l-ai ajutat pe Hunt.

Zâmbetul Hypaxiei crescu.

- După mirosul tău, îmi pare că voi doi aţi făcut legământul... permanent. Felicitări!

Bryce se balansă uşurel.

- Mersi!

- Şi cum îţi mai e coapsa?
- Nu mai am dureri. Şi asta tot datorită ţie.
- Mă bucur să aud!

Bryce sorbi din bere, în timp ce chelnerul îi aducea Hypaxiei pizza comandată. Regina îi şopti ceva şi bărbatul duse cea de-a doua bucată lui Ithan, care rânji la ea şi ridică pizza, dând noroc de la distanţă. Dragonul încă nu se vedea. Poate că era de bine. După ce Hypaxia luă o îmbucătură, Bryce zise:

- Deci ăăă...
- Ah! Motivul pentru care m-ai invitat aici?

Bryce oftă.

- Da. Tatăl meu - Regele Toamnei - m-a vizitat azi. Mi-a zis că, pentru că i-am folosit numele cu câteva ocazii, înseamnă că îmi accept tidul regal. Am încercat să refuz, dar avea deja făcute hârtiile. Acum sunt în mod oficial prinţesă.

Bryce aproape că se înecă rostind ultimul cuvânt.

- Judecând după expresia de pe chipul tău, asta nu-i de bine?
- Nu. Ştiu că eşti practic o străină şi că te-ai născut având un titiu, că nu ai avut niciodată opţiunea de a fi o persoană normală, dar... Simt că mă înec.
Bryce simţi o mână caldă şi blândă deasupra mâinii ei.
- îmi pare rău că ţi-a făcut asta.
Bryce îşi fixă privirea asupra unei pete de pe tejghea, pentru că nu era

convinsă că ar fi putut să o privească pe vrăjitoare în ochi fără să plângă.

- De ce crezi că am venit aici în această primăvară? întrebă Hypaxia. Am vrut să fiu o persoană normală. Chiar dacă doar pentru câteva luni. Ştiu cum te simţi.

Bryce îşi scutură capul.

- Cei mai mulţi nu ar putea înţelege. Ar zice: *Ah, vai! Sărăcuţa de tine, trebuie să fii prinţesă.* Însă eu mi-am petrecut întreaga

viaţă încercând să-l evit pe acest bărbat şi curtea lui. îl *urăsc.* Şi am picat fix în ghearele lui, ca o idioată!
Bryce răsuflă greoi.
- Cred că soluţia lui Hunt ar fi fost să-l flambeze pe tatăl meu până când ar fi schimbat lucrurile la loc, dar... Am vrut să văd dacă tu ai vreo idee mai bună.
Regina muşcă din nou din felia ei de pizza, meditativă.
- Deşi m-aş bucura să-l văd pe Hunt Athalar

flambându-l pe Regele Toamnei...
Bryce rânji când auzi asta.
- Cred că ai dreptate şi că se impune o metodă mai diplomatică.
- Deci tu crezi că există o cale de ieşire?
Marc fusese de acord să o ajute, dar nu i se păruse prea optimist.
- Cred că există căi prin care putem controla situaţia. Prin care îl putem controla pe tatăl tău.
Bryce dădu din cap.

- Ruhn mi-a pomenit că ai avut ceva... drame cu clanul tău.

Regina râse încetişor.

- Presupun că este un mod bun de a fraza lucrurile.
- Mi-a mai spus şi că ai avut nişte tutori mai neobişnuiţi.

Fantome, îi spusese Ruhn în acea dimineaţă, la telefon.

- Da. Dragii mei prieteni.

- Nu mă mir că ai vrut să evadezi, dacă singura ta companie au fost cei morţi. Hypaxia chicoti.
- Mi-au fost companioni minunaţi, dar da. De altfel, ei m- au încurajat să vin aici.
- Te însoţesc în această călătorie?
- Nu. Nu pot părăsi graniţele lăcaşului în care am fost crescută. Vraja de invocare pe care a folosit-o mama i-a legat de acel loc. Este... Poate că acesta este

motivul care m-a făcut să mă întorc acasă din nou.

- Nu pentru a fi regină?

- Şi pentru asta, spuse Hypaxia repede. Dar... ei sunt familia mea.

- Dimpreună cu Căprioara, completă Bryce cu precauţie.

- Pe ea nu o socotesc ca neam.

Bryce era recunoscătoare pentru schimbarea pe care o suferise conversaţia lor, chiar şi pentru câteva minute doar. Avea nevoie

de timp ca să-şi decanteze sentimentele învolburate.

- Nu semănaţi deloc.
- Nu de aceea nu o consider sora mea.
- Nu, ştiu asta.
- Mama a avut acelaşi păr auriu şi aceeaşi piele bronzată pe care le-a moştenit şi ea. Tatăl meu însă... îi semăn.
- Şi cine a fost tatăl Căprioarei?
- Un metamorf cerb puternic şi bogat din Pangera. Mama nu mi-a

spus niciodată cum au ajuns să o aibă. De ce a fost de acord. Dar Căprioara a moştenit puterile tatălui ei, nu da-rurile de vrăjitoare, aşa că, la vârsta de trei ani, a fost trimisă să locuiască cu el.

- E îngrozitor.

Pe când Bryce avea trei ani... mama ei se luptase pe viaţă şi pe moarte ca să o ţină departe de Regele Toamnei. Mama ei făcuse atâtea sacrificii, doar pentru ca Bryce să

sfârşească în acel punct. Ruşinea şi spaima o cotropiră. Ştia că e doar o chestiune de timp până când mama ei avea să afle, însă ea nu putea să îi spună - nu încă.

- Aşa a fost înţelegerea dintre ei, explică Hypaxia. în funcţie de darul pe care Lidia avea să îl moştenească, acolo avea să crească. Şi-a petrecut primii trei ani de viaţă cu mama, dar când darurile de metamorf şi-au făcut

apariţia, neamurile ei au venit să o revendice. Mama nu a mai văzut-o niciodată de atunci.

- Mama ta a fost afectată de ce a devenit Căprioara mai târziu?

- Nu am fost făcută părtaşa acelor gânduri! răspunse Hypaxia, cu destulă asprime încât să o facă pe Bryce să renunţe la subiect. însă nu mi-a picat niciodată bine.

- Ai de gând să o vezi, cât este în oraş?

- Da. Nu am întâlnit-o faţă în faţă niciodată. Eu m-am născut după ani de zile de la plecarea ei.

Bryce luă o gură de bere.

- Te-aş sfătui să nu îţi faci prea mari speranţe.

- Nu îmi fac. Dar ne-am îndepărtat de la subiect, oftă regina. Nu cunosc legile regale ale Feelor, aşa că mă tem că nu îţi pot oferi un răspuns definitiv, dar... în acest punct cred că singurii care l-ar putea opri pe tatăl tău sunt Asterii.

- îmi era teamă de asta.
Bryce îşi frecă tâmplele.
- Stai să vezi când o să audă Hunt!
- Nu va fi încântat?
- De ce Hei ar fi încântat?
- Pentru că v-aţi împerecheat. Şi acum tatăl tău te-a făcut prinţesă. Ceea ce înseamnă că el este...
- Ah, zeilor! se înecă Bryce. La dracu, Hunt este *prinţ*, râse ea amar. îşi va ieşi din minţi. Va urî

situaţia chiar mai mult decât o urăsc eu!
Bryce izbucni din nou în râs, puţin isteric.
- Scuze. îmi imaginam moaca pe care o va face când îi voi spune diseară. Trebuie să îl înregistrez!
- Nu-mi dau seama dacă e de bine sau de rău.
- Ambele variante! Regele Toamnei se aşteaptă să îmi păstrez logodna cu Prinţul Cormac.
- Chiar dacă mirosul tău trădează în mod

evident că eşti cu altcineva?

- Aşa se pare.

Bryce nu voia să se gândească la asta. îşi termină berea, apoi luă farfuria ei şi pe cea a Hypaxiei, ca să le arunce la gunoi. Achită rapid nota şi, în timp ce-şi punea în buzunar chitanţa, o întrebă pe regină:

- Vrei să ne plimbăm puţin? Nu mai e atât de cald ca pe - timpul zilei.

- Mi-ar plăcea.

Au ieşit tăcute, fără să le ia seama cei din jur în timp ce îşi croiau drumul pe alee. Ithan le urmă, păstrând o distanţă politicoasă. Dragonul, dacă era acolo, nu se vedea pe nicăieri.

- Deci fratele tău ţi-a povestit despre situaţia în care mă găsesc cu clanul meu.

- Da. E aiurea. îmi pare rău.

Ajunseră la râu şi o luară în josul cheiului. Un vânt cald şi uscat răsfira frunzele

palmierilor care îl străjuiau. Hypaxia cercetă stelele.

- Am avut atâtea planuri pentru viitor. Mi-am închipuit că vrăjitoarele îşi vor recăpăta puterea. Că voi putea fi cu persoana pe care o...

Hypaxia tuşi.

- Ai pe cineva? o întrebă Bryce, cu sprâncenele ridicate.

Chipul reginei se frânse. Răsuflă prelung.

- Nu. Relaţia nu a mai fost cu putinţă. Poate că eu aş fi continuat-o, dar nu a fost... Cealaltă persoană nu a mai vrut.

Bryce închise ochii pentru o clipă. Dacă Hypaxia era îndrăgostită de altcineva... La naiba!

- Bietul Ruhn, spuse ea.

Hypaxia zâmbi trist.

- Cred că fratele tău vrea să se căsătorească cu mine în aceeaşi măsură în care vreau eu să mă căsătoresc cu el.

- Dar Ruhn e mişto. Şi tu eşti. Poate că vă veţi simţi atraşi unul de altul.

Bryce se simţea datoare faţă de fratele ei să încerce măcar să-i scoată în evidenţă atuurile.

Regina râse.

- E nevoie de mult mai mult.

- Da, dar e un băiat bun. Vreau să zic: un băiat *chiar* bun. Nu-mi vine să cred că zic aşa, dar... deşi sunt sigură că persoana pe care o iubeşti tu este

extraordinară, nu vei găsi pe nimeni ca Ruhn.

- îmi voi aminti aceste cuvinte, spuse Hypaxia, jucându-se cu o buclă. Logodna cu fratele tău a fost o încercare de a împiedica clanul mamei să câştige prea multă putere.

- Dar ai spus că *vrei* ca vrăjitoarele să îşi recapete puterea, spuse Bryce. Sau tu vrei doar ca poporul tău să îşi recapete puterile - dar nu şi clanul mamei

tale, pe care... îl vrei exclus?
Hypaxia dădu din cap cu gravitate. Bryce îşi încreţi fruntea.
- Vrăjitoarele nu sunt deja puternice?
- Nu aşa cum am fost odată. De generaţii întregi, neamuri puternice au început să se stingă, magia a început să pălească. De parcă ar fi... atrase în vid. Clanul mamei nu are nici un interes să afle de ce. Nu

vrea decât să devenim şi mai aservite Asterilor.
Femeia aceea îl eliberase pe Hunt doar ca să îi sfideze pe As- teri. Era oare o rebelă? Ar fi trebuit să îndrăznească să o întrebe? Cât şi ce îi mărturisiseră Ruhn şi Ithan?
De cealaltă parte a râului se învălătucea ceaţa întunecată. Bryce o întrebă în linişte:
- Mama ta fi-a invocat tutorii din Cantonul

Oaselor? Sau dintr-un alt loc de odihnă eternă?

- Astfel de locuri nu existau pe vreme când tutorii mei umblau pe pământ.

Lui Bryce i se tăie răsuflarea.

- Tutorii tăi au precedat sosirea Asterilor?

Hypaxia îşi miji ochii, avertizând-o pe Bryce că ar trebui să- şi păstreze vocea scăzută.

- Da. Erau morţi demult atunci când s-a deschis Falia Nordică.
- îşi amintesc de o vreme de dinainte de Asteri... pe când Parthos era încă în picioare? îndrăzni Bryce.
- Da. Una dintre profesoarele mele, Palania, a predat matematică şi ştiinţe la academia din Parthos. S-a născut într-un oraş din apropiere şi a şi murit acolo. La fel ca

generaţii întregi ale familiei ei.

- Asterilor nu le place ca lumea să vorbească despre astfel de lucruri. Nu vor să se ştie că oamenii au realizat atâtea înainte de sosirea lor.

- Sunt nişte cuceritori clasici, zise Hypaxia, îndreptându-şi privirea spre Cantonul Oaselor. în lumea aceasta au cucerit până şi moartea. Spiritele, care înainte se odihneau în pace, acum

sunt păstorite în aceste... zone.

- Ştii despre asta? tresări Bryce.

- Morţii îmi vorbesc despre ororile pe care le îndură. Atunci când a murit mama, a trebuit să fac nişte lucruri care... Să zicem că clanul ei nu a fost încântat că am găsit o cale prin care sufletul ei să nu fie trimis într-un loc de odihnă. Chiar dacă astfel am pierdut şansa de a mai vorbi vreodată cu ea. Ochii

reginei se întunecară. Dar nu puteam să o trimit într-o zonă cum este Cantonul Oaselor. Nu când ştiam ce avea să se aleagă de ea.

- De ce nu le-ai spus? De ce nu ai spus adevărul lumii întregi?

- Cine m-ar fi crezut? Ştii ce mi-ar fi făcut Asterii? Ce le-ar fi făcut alor mei? Ar fi măcelărit toate vrăjitoarele pentru a mă pedepsi. Şi mama ştia - şi ea a ales să tacă. Dacă eşti înţeleaptă, nici tu nu

vei spune nimic. îl voi ajuta pe Ithan Holstrom şi pe fratele lui cum pot mai bine la echinox, dar există nişte limite.

Bryce se opri dinaintea balustradei care dădea spre râul întunecat.

- Unde mergeau morţii înainte să ajungă Asterii aici? Ţi-au spus vreodată tutorii tăi?

Chipul reginei se îmblânzi şi pe buze îi apăru un zâmbet.

- Nu. Dar mi-au spus că era... bine. Calm.
- Crezi că sufletele recoltate aici mai ajung vreodată acolo?
- Nu ştiu.

Bryce trase adânc aer în piept.

- Ei bine, aceasta este cea mai deprimantă conversaţie „ca între fete” pe care am avut-o vreodată.
- Pentru mine este prima discuţie ca între fete.

- Fetele normale bârfesc despre chestii normale.
- Noi două nu suntem nişte fete normale.

Nu, nu erau. Ele erau... o regină şi o prinţesă. Care se întâlniseră ca de la egal la egal. Şi vorbiseră despre lucruri care le- ar fi putut aduce moartea.

- Te poţi înstrăina atunci când porţi o coroană, spuse Hypaxia încetişor, de parcă i-ar fi citit gândurile. Mă bucur

însă că pot vorbi cu tine, Bryce.

- Şi eu.

Poate că nu reuşise să dea de cap rahatului provocat de tatăl ei, dar... se simţea reconfortată că cel puţin regina-vrăjitoare îi era alături. Şi ceilalţi aliaţi. Ithan stătea de gardă la douăzeci de paşi în urma lor. îi întâlni privirea, lucind în noapte. Bryce îşi deschise buzele ca să îl cheme la ea, ca să îl

întrebe cât din conversaţie auzise.
Dar, în acea clipă, o bestie uriaşă, acoperită de solzi cenuşii sări peste balustrada cheiului.
Până să apuce Bryce să ţipe, se izbi de Ithan şi îşi înfipse colţii în beregata lui.

CAPITOLUL 55

Bryce nu avu când să ţipe.
Nu avu timp să facă nimic altceva decât să cadă în fund şi să se îndepărteze

târâş de Ithan, din care ţâşnea sângele în valuri, bolborosindu-i la beregată...
Bestia - *demonul* - îi sfâşiase gâtul.
Arătarea îşi lăsă capul lat pe spate şi înghiţi o bucată de carne printre colţii negri, curbaţi.
- Sus! îi ordonă Hypaxia lui Bryce.
Stătea deasupra ei, cu un cuţit în mână. De unde îl scosese, Bryce nu avea nici o idee. Ithan...

Nu putea să mai treacă
încă o dată prin aşa ceva.
Nu putea să îndure.
Demonul se îndepărtă de
trupul muribund al lui
Ithan, scuturat de spasme.
Ar fi putut să
supravieţuiască unui astfel
de atac? Dacă demonul
avea otravă în colţi,
precum kristallos...
Demonul acesta ar fi putut
să fie înrudit cu el. Solzii
de un cenuşiu mat se
întindeau pe deasupra
corpului musculos, care se

legăna deasupra pământului; o coadă cât Bryce de lungă se legăna dintr-o parte în alta, vârful ei ţepos săpând şanţuri în piatră. Lumea de pe chei şi de pe străzile din jur o luase la fugă.

Bryce nu putea să-şi mişte trupul. Era în şoc - ştia că despre asta era vorba, dar...

Ajutorul avea să vină curând. Cineva... fie Aux sau Legiunea 33 avea să ajungă. Hunt...

- *Ridicâ-te!* îi şuieră Hypaxia, apucând-o de subsuoară şi ridicând-o. încetişor, regina-vrăjitoare o trase pe Bryce înapoi. Un mârâit reverberă prin pietrele din spatele lor. Bryce se răsuci şi dădu cu ochii de un al doilea demon, geamănul aceluia care îi sfâşiase gâtul lui Ithan, care se apropia din spate. Cei doi demoni îşi prinseseră prada în cursă. Spaima, rece şi ascuţită, o spintecă pe Bryce. Sfărâmă şocul care o paralizase. îi

limpezi privirea injectată şi înceţoşată.

- Spate în spate! ordonă Hypaxia, cu o voce joasă şi calmă.

Nu aveau decât un pumnal. De ce dracului nu avea un pistol la ea?

Dar Ithan avea un pistol. Prins de trupul lui lipsit de viaţă, Bryce putea să distingă pistolul pe care nu avusese timp să îl scoată. Câte gloanţe avea? Dar dacă demonul fusese suficient de rapid încât să-l

ia prin surprindere pe Ithan, ea nu avea nici o şansă. Doar dacă nu cumva...

- Ce fel de magie ai? murmură Bryce, lipindu-şi spatele de al Hypaxiei, cu ochii la cel de-al doilea demon.

Bryce avea de gând să-i ucidă pe nenorociţi. Să îi sfâşie, bucăţică cu bucăţică pentru ceea ce făcuseră.

- Contează? întrebă Hypaxia, aţintindu-şi

pumnalul spre primul demon.

- E vorba despre energie? Cum este fulgerul?

- Vindecare şi vânt - şi necromanţia, cu care nici nu aş şti de unde să încep.

- O poţi canaliza? Ai putea să o arunci spre mine?

- Poftim?

- Am nevoie să fiu încărcată. Ca o baterie! zise Bryce şi cicatricea din piept începu să-i lucească blând.

Demonul dinaintea ei urlă în noapte. îi ţiuiră urechile.

- Pentru ce?
- Doar... fa-o acum! Sau ne-am dus dracului!

Primul demon mârâi. La fel ca multe dintre creaturile din Gheena, ochii demonilor erau lăptoşi - orbi. De parcă ar fi trăit atât de mult timp în întuneric încât nu mai aveau nevoie de ei. Aşa că orbirea nu era o opţiune. Un glonţ însă...

- Tu crezi că îi poţi aranja cu un pumnal? se răsti Bryce.
-Eu...
Hypaxia o trase pe Bryce spre balustradă. Rămăseseră doar trei paşi până la apă. Bryce se cutremură, amintindu-şi de so- bekii care îi atacase în acea zi, când fugiseră din Cantonul Oaselor.
- Foloseşte-ţi dracului puterea vindecătoare şi loveşte-mi pieptul! ţipă

Bryce. Ai încredere în mine.
Nu aveau de ales. Dacă puterea lui Hunt o încărcase, atunci poate că...
Creatura care se afla mai aproape de regina-vrăjitoare sări, clănţănind din dinţi. Cele două femei se izbiră de balustradă.
- Acum! urlă Bryce.
Hypaxia se răsuci şi îşi lipi palma strălucitoare de pieptul lui Bryce. Bryce fu

inundată de căldură,
blândă şi delicată, şi...
în mintea lui Bryce se
aprinseră stele. Supernove.
Ithan.
Era la fel de simplu ca a
face un pas.
Acum era lipită de
balustradă. în secunda
următoare era la căpătâiul
lui Ithan, în spatele
creaturilor, care se
răsuciră spre ea, pentru că
simţiseră că mirosul ei îşi
schimbase poziţia.

Hypaxia atinse broşa de aur prinsă pe reverul jachetei. într- un mic vârtej de vânt, mătura ei îşi făcu apariţia. Regina sări pe ea şi se înălţă la cer...
Bryce apucă pistolul lui Ithan, desprinse siguranţa şi trase în cel mai apropiat dintre demoni. Creierii i se împrăştiară în timp ce glonţul i se înfigea între ochii orbi.
Cel de-al doilea demon se repezi la ea, uitând de Hypaxia, care plutea pe

mătura ei deasupra. Bryce trase, dar bestia se feri - de parcă ar fi simţit aerul pe care glonţul îl despica. înţelesese ce armă foloseşte...
Demonul se aruncă asupra ei, iar Bryce îşi strânse puterile.
Se îndepărtă de trupul lui Ithan şi păşi pe aleea din spatele creaturii. Aceasta atinse pământul şi se răsuci, înfigându-şi ghearele adânc. Bryce trase din nou. Demonul se

folosi de simţurile lui supranaturale ca să se tragă la stânga în ultima milisecundă, primind glonţul în umăr. Rana nu îl încetinea deloc.
Demonul sări la Bryce din nou şi ea îşi schimbă poziţia. De această dată mai încet - pentru că puterea Hypaxiei începuse deja să se scurgă din ea.
- La nouă metri în spatele tău! o instrui Hypaxia, de sus, arătând cu mâna.

Bryce strânse din dinţi, încercând să îşi dea seama cum să ajungă în acea poziţie. Dansul pe care trebuia să-l facă cu creatura.
Aceasta sări, cu ghearele scoase şi Bryce se teleportă nouă metri în spate. Demonul sări din nou şi Bryce îşi schimbă poziţia, tremurând din cauza sforţării. încă nouă metri în spate. Putea să facă ultimul salt. Trebuia

să îl facă, pentru că demonul ţâşnise...
Urlând, Bryce îşi scurse toate puterile, tot ce mai rămăsese din scânteia de putere de la Hypaxia în dorinţa de a păşi, de a se mişca...
Apăru la nouă metri în spate şi creatura, care îi ghicise jocul, sări.
Demonul nu îşi ridică privirea în sus. Nu văzu regina-vrăji- toare care se avânta spre pământ, cu pumnalul în mână.

Bryce atinse pământul în clipa în care Hypaxia sărea de pe mătură deasupra bestiei şi îşi înfigea pumnalul în craniul acesteia. Vrăjitoare şi demon se prăvăliră, cea dintâi călare pe creatură, ca pe un cal din Hei. Demonul însă nici măcar nu tresări.
Cu palmele şi genunchii zgâriaţi deja vindecându-se, Bryce răsuflă prelung, tremurând. Reuşise. Ea... Ithan. Zeilor, Ithan!

Cu genunchii tremurând, Bryce se ridică în picioare şi alergă pe brânci spre el. Gâtul i se vindeca încetişor. Ochii îi erau aţintiţi, fără să vadă, spre cerul nopţii.

- înapoi! ceru Hypaxia, respirând greoi, şi îşi aruncă mătura. Dă-mi voie!

- Are nevoie de o vrăjidoctoriţă!

- Eu sunt o vrăjidoctoriţă, îi zise Hypaxia, îngenunchind.

Cerul se umplu de aripi, pe străzi urlau sirenele. într-o clipă,
Isaiah era alături de Bryce, cu mâna pe umărul ei.
- Eşti bine? **Ala** e Holstrom? Unde a Athalar? întrebările la foc rapid o bulversară.
- Sunt aici! se auzi vocea lui Hunt din întuneric. îngerul ateriză cu atâta forţă, încât zgudui pământul. Fulgerele alunecară pe beton. Hunt o cercetă pe Bryce, apoi pe

Ithan, al cărui trup lucea sub mâinile Hypaxiei. Apoi îi observă pe cei doi demoni şi albi pe loc.

- Aceia...

O cercetă din nou pe Bryce.

* Ştii ce sunt? îl întrebă Isaiah.

Hunt alergă la Bryce şi o strânse la pieptul lui. Bryce se lăsă învăluită de căldura şi de puterea lui. îngerul spuse încetişor:

- Hăitaşii-pierzaniei. Animalele de companie ale

Prinţului Gheenei. Au fost văzuţi în Nena, cu patru zile în urmă. Au reuşit cumva să treacă graniţa.
Lui Bryce i se căscă un gol în stomac.
Isaiah îşi ridică mâna, ca să-i împiedice pe ceilalţi îngeri şi pe membrii Aux să înainteze.
- Crezi că ăştia au venit tocmai din Nena? Şi de ce-au atacat-o pe Bryce?
Bryce îşi strânse braţele în jurul lui Hunt, fără să-i pese că arăta disperată.

Dacă i-ar fi dat drumul, era aproape sigură că genunchii i-ar fi cedat.
Hunt minţi cu uşurinţă:
- Nu e evident? Cei din Hei vor să regleze conturile după ceea ce s-a petrecut în primăvară. Şi-au trimis cei mai buni asasini să o ucidă.
Isaiah părea convins, pentru că îi spuse lui Bryce:
- Cum de ai reuşit să-i pui la pământ?

- Ithan a avut un pistol la el. Am avut noroc că am tras prima. Regina Hypaxia l-a rezolvat pe al doilea.
în mare parte era adevărat.
- Gata, anunţă Hypaxia, îndepărtându-se de corpul nemişcat al lui Ithan, acum vindecat. Se va trezi când va fi pregătit.
Regina îşi ridică mătura şi, atingând-o - folosindu-şi poate ceva din magia ei - aceasta se micşoră la dimensiunea unei broşe aurii. Hypaxia şi-o prinse

de jacheta gri şi se răsuci spre Isaiah.

- Ar putea să-l transporte soldaţii tăi la ambasada vrăjitoarelor? Aş vrea să-l îngrijesc personal până se va pune pe picioare.

Bryce nu avea nimic împotrivă. Doar că... nu avea pe cine să sune pentru Ithan. Nu avea familie, nu avea prieteni, nici haită. Nu avea pe nimeni, doar...

Bryce formă numărul lui Ruhn.
Hăitaşii-pierzaniei. Ar fi trebuit să trimită un avertisment din clipa în care identificase coada unuia dintre ei în acea poză din Nena. Ar fi trebuit să alerteze toţi soldaţii din acel oraş.
Dar Bryce... printr-un miracol, scăpase fără nici o zgârietură.
Nu era cu putinţă. Hunt ştia cât de rapizi sunt hăitaşii-pier- zaniei. Nici

măcar Feele nu erau mai rapide decât ei. Apollion însuşi se asigurase de asta. Hunt vorbi abia după ce el şi Bryce ajunseră în holul aurit al ambasadei vrăjitoarelor. Ithan fusese deja predat de cei doi îngeri care îl aduseseră în zbor lui Ruhn şi lui Declan, care-l duseseră cu grijă pe braţe într-o cameră mică.

- Hai să auzim acum ce s-a întâmplat cu adevărat.

Bryce se întoarse spre el, cu ochii aprinşi de teamă - şi entuziasm.

- Am facut-o. M-am teleportat.

îi explică ce făcuse Hypaxia, ce făcuse ea.

- Hei, ai riscat al dracului de mult!

Hunt nu ştia dacă ar fi trebuit să o sărute sau să o certe.

- Nu am avut prea multe opţiuni, îi spuse Bryce, punându- şi mâinile- n sân.

Prin uşa deschisă, îi văzură pe Ruhn şi pe Dec aşezându-l pe Ithan pe un pat de spital, în vreme ce Hypaxia îi instruia cum trebuia poziţionat.

- Unde Hei a fost dragonul ăla?

- A dracului laşă i-a spus lui Holstrom că se va sui pe acoperişuri, ca să fie o a doua pereche de ochi, şi s-a făcut nevăzută! le spuse Flynn, care tocmai intrase în hol, întunecat la faţă.

- Poţi să o învinovăţeşti? zise Bryce.
- Da! mârâi Flynn. Noi i-am făcut o favoare şi ea ne-a dat dracului! Ar fi putut să-i prăjească pe demonii ăia!

Până să apuce Bryce să răspundă, lordul se îndepărtă, scutu- rându-şi dezgustat capul.

Bryce aşteptă până când se goli întregul hol şi apoi îl întrebă pe Hunt:

- Crezi că acestea sunt aperitivele pe care Prinţul

Gheenei ameninţa să ni le trimită pentru a ne testa?
- Da. îi dau socoteală doar lui.
- Dar au fost gata să mă omoare. £1 nu mi s-a părut că ar vrea să ne omoare. Mi se pare un gest necugetat să folosească acei demoni doar pentru a mă testa.
Bryce arătă spre ei doi.
- Suntem oponenţii lui epici, mai ştii?
Ruhn păşi pe hol şi le zise:

- Asta doar dacă nu cumva nu tu erai aceea pe care trebuiau să o ucidă.
Prinţul arătă spre Hypaxia. îşi cobori vocea şi cercetă holul tăcut al ambasadei - pe care nu se vedea nici picior de vrăjitoare - şi zise:
- Poate că au fost invocaţi cumva de clanul ei.
Bryce se încruntă.
- De ce?
Ruhn făcu un pas.
- Tu ai servit drept un pretext perfect pentru

muşamalizarea întregii poveşti. Hypaxia se afla alături de o persoană cu care Hei avea de încheiat nişte socoteli - cineva care îi scosese din sărite în această primăvară. Hăitaşii-pierzaniei implică faptul că a fost mâna Prinţului Gheenei. Dacă Hypaxia ar fi murit, toţi ochii s-ar fi îndreptat spre Hei. Toată lumea ar fi crezut că tu ai fost ţinta şi că ea a fost o victimă colaterală.

- Cum rămâne cu Ithan?
Hunt urmă firul gândirii lui Ruhn.
- Tot o victimă colaterală. După ce s-a întâmplat în primăvara asta, mă îndoiesc că Sabine ar fi atât de necugetată încât să invoce un demon. Asta înseamnă că vinovaţi au fost fie duşmanii noştri, fie ai Hypaxiei. însă, având în vedere că Apollion ne-a amenințat... Eu aş paria pe el. Poate că a fost dispus să-şi asume riscul că ai

putea muri pe parcursul micului său test - poate că a dedus că, dacă vei muri, nu eşti vrednică să-i fii adversar.
Bryce îşi frecă faţa.
- Aşadar, care este concluzia?
Hunt îşi trecu degetele printre degetele ei.
- Concluzia este că acest oraş are nevoie de un sistem mai bun de alertare şi că tu trebuie să iii tot timpul înarmată.
Bryce se strâmbă.

- Asta nu ne ajută la nimic.

Ruhn, băiat deştept, nu deschise gura.

- Nu aveai nici o armă la tine, se răsti Hunt. Voi două aţi avut doar *un pumnal* ca să vă apăraţi. Aţi avut noroc că Ithan avea pistolul ăla la el. Iar tu ai fost al ciracului de norocoasă pentru că bănuiala că Hypaxia îţi poate încărca abilitatea de a te transforma s-a dovedit adevărată.

Ruhn mormăi aprobator.

- Deci aşa ai făcut, zise Declan, ieşind şi el în hol. închise uşa după el, lăsând-o pe Hypaxia la căpătâiul lui Ithan.

Bryce ridică din sprânceană.

- Va fi numărul cu care mă voi prezenta la următorul concurs de latente!

Declan chicoti, însă Ruhn rămase grav.

- Tu chiar te-ai teleportat?

Bryce le explică din nou totul, de la început, în timp ce Hunt o trăgea din ce în ce mai aproape de el, fără să se poată abţine. După ce termină, Ruhn repetă cuvintele lui Hunt:

- Am avut noroc în seara asta. Tu ai avut noroc.

Bryce îi făcu cu ochiul lui Hunt.

- Şi în noaptea asta plănuiesc să am noroc din nou!

- Scârbos! declară Ruhn şi Declan pufai.

Hunt îi turti nasul lui Bryce şi apoi îi zise lui Ruhn:

- Hai să organizăm ronduri de pază aici şi la apartament - numeşte-i pe cei mai buni soldaţi pe care îi ai. Eu voi vorbi cu Isaiah şi cu Naomi.
- Legiunea 33 şi Aux îşi unesc forţele ca să o păzească pe micuţa de mine? gânguri Bryce. Mă simt flatată!
- Nu-i momentul să dezbaţi politica alfa-măgarilor, mormăi Hunt.

La dracu! Ăia au fost hăitaşii-pierzaniei!

- Şi eu am avut grijă de ei.

- Eu, în locul tău, nu aş trata lucrurile cu atâta uşurinţă, mârâi Hunt. Prinţul Gheenei va trimite hoarde întregi de demoni dacă va reuşi să deschidă cu totul Falia Nordică, şi nu doar câte unul, doi odată, de amuzament. Demonii aceştia vânează pe oricine li se ordonă să vâneze. Sunt asasini. Dacă eşti marcat în ochii lor

pentru execuţie... eşti *mort.*

Bryce îşi suflă unghiile, de parcă ar ii dat la o parte nişte firicele de praf.

- Muncă de o zi pentru mine atunci.
- *Quinlan...*

Ruhn izbucni în râs.

- Ce? se răsti Hunt.
- Ştii cu cine am vorbit la telefon înainte să-ţi primesc apelul? Cu tata, zise Ruhn.

Bryce împietri, iar Hunt îşi dădu seama că era de rău. Ruhn râmji la el.

- *Socrul tău.*
- Pardon?

Ruhn nu se putea opri din râmjit.

- Mi-a dat vestea cea mare! îi făcu el cu ochiul lui Bryce. Trebuie să fii încântată.

Bryce oftă şi se întoarse spre Hunt.

- Nu este oficial...

- O, ba este! zise Ruhn, rezemându-se de peretele de lângă uşă.
- Despre ce dracului vorbiţi voi doi? întrebă Hunt exasperat.
Ruhn rânji atotştiutor:
- Se pare că Bryce s-a folosit de titlul regal. Ceea ce înseamnă că şi-a acceptat poziţia de prinţesă. Şi de vreme ce tu eşti perechea ei, înseamnă că eşti ginerele Regelui Toamnei. Şi fratele meu.

Hunt se holbă la el cu gura căscată. Ruhn vorbea serios.
Bryce se grăbi să schimbe vorba:
- L-ai întrebat despre Cormac? Regele Toamnei insistă ca logodna să nu se rupă.
Amuzamentul lui Ruhn păli.
- Nu înţeleg cum ar fi cu putinţă.
Scuze, interveni Hunt, dar ce mama dracului? Aripile în-gerului se desfacură,

întinzându-se. Acum eşti în mod oficial *prinţesă*

*?*Bryce se crispa. - Surpriză?

CAPITOLUL 56

Ithan gemu, trupul lui scuturându-se convulsiv din cauza durerii. Beregata lui - falei şi colţi şi gheare, regina şi *Bryce...* Sări în sus, cu mâinile la gât...

- Eşti în siguranţă. S-a sfârşit.

Vocea calmă de femeie venea din partea lui dreaptă, şi Ithan se răsuci - se afla într-un pat îngust dintr-o cameră poleită, pe care nu o recunoştea. Regina Hypaxia era aşezată într-un scaun alături de el, cu o carte în poală, îmbrăcată cu roba ei albastră. Nu mai rămăsese nici o urmă din femeia modernă şi degajată pe care o urmărise mai devreme. Vocea îi sună răguşit când o întrebă:

- Eşti bine?
- Da. Şi domnişoara Quinlan este bine. Suntem la ambasadă, în caz că te întrebai.

Ithan se lăsă înapoi pe pat. La dracu! Fusese ambuscat, ca un novice! întotdeauna se mândrise cu reflexele şi instinctele lui, dar acum fusese praf.

Regina vru să adauge ceva, dar Ithan i-o luă înainte:

- Şi dragonul?

Hypaxia strânse din buze.

- Ariadne nu s-a arătat. Se pare că a ales să încalce legea şi a fugit.
- Ne-a tras ţeapă? mormăi Ithan.

Dragonul pretinsese că nu putea fugi. Că nu exista nici un loc în Midgard în care s-ar ii putut ascunde fără ca Astronomul să dea de ea.

Zeilor! Avusese o singură misiune şi o dăduse în bară. Grav.

Merita să i se sfâşie beregata. Merita să zacă

acolo, ca un copil, pentru prostia lui!
Hypaxia dădu din cap cu gravitate.
- Camerele de pe stradă au înregistrat totul: Ariadne s-a făcut nevăzută din clipa în care am păşit în pizzerie. Nu ştim însă nimic mai mult, nici măcar camerele nu au putut identifica unde s-a dus.
- Probabil că până acum a străbătut deja jumătate de planetă, bombăni Ithan.

Feele aveau să fie supărate.

- Ai eliberat-o din inel. Ai cruţat-o de soarta de a servi un stăpân îngrozitor. Eşti surprins că nu vrea să aştepte să fie din nou cumpărată?

- Am crezut că cel puţin îmi va fi recunoscătoare.

Hypaxia se încruntă, dar zise:

- E dragon. O creatură a cerului şi a pământului, a focului şi a vântului. Nu ar fi trebuit să fie închisă şi

transformată în sclavă de la bun început. Sper că va rămâne liberă pentru tot restul vieţii ei de nemuritoare.
Tonul reginei nu lăsa loc de discuţii şi... ei bine, Ithan era oricum de acord cu ea. Lupul oftă, frecându-şi încetişor gâtul dureros.
- Deci ce dracului ne-a atacat? Un demon?
- Da, unul mortal.
Regina îi povesti lui Ithan cele întâmplate.

Ithan se ridică din nou în capul oaselor.

- îmi pare rău că am dat-o în bară atât de grav. Eu... Mie nu îmi place să fac astfel de greşeli. Atunci când pierdea era lovit direct în suflet. Regina şi Bryce erau în siguranţă, dar el rămânea un *mare ratat.*

- Nu ai pentru ce să îţi ceri scuze, îi spuse regina ferm. Având în vedere cât de gravă este situaţia, bănuiesc că prietenii tăi

ştiu mai multe despre motivele din spatele atacului decât mi-au dezvăluit mie.
Ei bine, cu siguranţă nu greşea. Ithan răsuflă prelung, ale- gându-se cu o durere aspră în gât. Mai trebuiau să treacă câteva ore până când avea să fie complet vindecat.
Nu avea idee cât îi va lua până când avea să se poată ierta pentru acea seară.
- Aşadar, tu chiar poţi lua legătura cu Connor la

Echinoxul de Toamnă? întrebă încetişor, urându-se pentru că trebuia să schimbe subiectul, deşi nici acela pe care şi-l alesese nu era mai grozav.
Regina îşi plecă fruntea într-o parte, buclele revărsându-i-se pe un umăr.
- Da... îţi faci griji pentru el.
- Tu nu ţi-ai face griji, în locul meu? Nu îmi pasă că ni s-a spus că e protejat. Vreau să mă asigur că este

bine. Am auzit ce i-ai spus lui Bryce - despre faptul că te-ai asigurat că mama ta nu va ajunge în vreunul dintre locurile acestea de odihnă. Vreau să faci acelaşi lucru pentru fratele meu. Ithan înghiţi un nod şi apoi adăugă: Dacă eşti de acord, Maiestate.
Hypaxiei îi străluciră ochii de amuzament.
- Mă voi strădui.
Ithan oftă din nou, cu privirea îndreptată spre ferestrele înalte din faţa

lui, cu draperiile trase pentru noapte.

- Ştiu că deja faci multe pentru mine, dar... Astronomul are un lup pe care îl foloseşte ca sclav în rolul de mistic. Ai putea face ceva ca să o ajuţi?

- Ce vrei să spui?

Ithan consideră că era un semn bun, pentru că nu zisese nu din start, aşa că spuse:

- Nu o pot lăsa acolo.

- De ce e de datoria ta să o eliberezi?

- Locul lupilor nu este în cuşti. Şi asta sunt acvariile misticilor. Cuşti acvatice.
- Şi dacă ea vrea să fie acolo?
- Cum ar putea?

înainte ca întrebarea sa să îşi găsească răspuns, Ithan continuă:

- Ştiu că vine din senin. Sunt atât de mulţi alţii care suferă pe lume. însă, pur şi simplu, nu pot renunţa.

Ithan simţea că dăduse greş destul în ultimii doi

ani şi de această dată nu mai avea de gând să scape mingea din mână.
Un lup Alfa în captivitate - gândul îl îngrozea. Avea să facă tot ce-i stătea în putinţă ca să o ajute.
Hypaxia păru să citească expresia care i se întipărise pe chip.
- Eşti un bărbat bun, Ithan Holstrom.
- M-ai cunoscut ieri.
Iar după ce se întâmplase în acea seară, era al

dracului de sigur că nu merita titulatura.

- îmi dau însă seama de asta, spuse ea, atingându-i uşor mâna. Nu cred însă că pot face ceva ca să o ajut pe mistică, din păcate, în plus faţă de ce pot realiza prietenii tăi de viţă nobilă.

Ithan ştia că are dreptate. Avea să găsească o altă cale. Cumva.

- Ei bine, e ca dracu!
- Aşa-i! se auzi o voce de bărbat din uşă.

Ithan clipi, uimit să-i vadă pe Flynn şi pe Declan în prag, cu Tharion la un pas în spatele lor.

- Hei! zise Ithan, pregătindu-se sufleteşte să fie ridiculizat, tocat şi frecat pentru felul în care îşi făcuse îndatorirea. însă Declan îşi plecă fruntea dinaintea reginei şi apoi îl întrebă molatic:

- Cum te simţi, căţelandre?

- Bine, spuse repede Ithan, apoi recunoscu: Mă cam ustură.
- Cam aşa se întâmplă când îţi este sfârtecată beregata, zise Flynn şi îi făcu cu ochiul Hypaxiei. Dar te-a reparat destul de bine, nu-i aşa?

Hypaxia îi zâmbi. Tharion, care rămăsese în dreptul uşii, chicoti.
- Da, aşa este, spuse Ithan încetişor.

Declan bătu din palme.

- Bun, noi am vrut doar să ne asigurăm că eşti bine.
- Au stat de pază toată noaptea, adăugă Hypaxia.
- Ai să-i dai de gol că sunt doar nişte ursuleţi de pluş, Pax! îi zise Tharion reginei, care îşi scutură capul când auzi numele, de parcă bărbatul l-ar fi folosit adesea ca să o tachineze.
- Când poate veni acasă? o întrebă Declan.

Acasă. Cuvântul reverberă înlăuntrul lui Ithan. Era colegul lor de doar o

săptămână şi jumătate. Când fusese ultima oară când avusese cu adevărat un *acasă*? La Bârlog nu se mai simţise acasă de când muriseră părinţii lui. Dar... pe chipul lui Declan se citea îngrijorare sinceră. Şi pe al lui Flynn. Ithan înghiţi cu greu nodul care i se pusese în gât.

- Mâine-dimineaţă, spuse Hypaxia şi se ridică de pe scaun, îl voi controla pentru ultima oară atunci

şi, dacă e totul în regulă, vei putea merge, Ithan.

- Eu ar trebui să te păzesc, i-o întoarse Ithan, cu glas răguşit.

Dar ea îi mângâie umărul şi se îndreptă spre uşă. Tharion o urmă, cu gândul de a discuta cu ea între patru ochi, din câte se înţelegea. înainte ca cei doi să iasă pe uşă, regina-vrăjitoare îi spuse lui Ithan:

- Ia-ţi ziua de mâine liberă.

Ithan îşi deschise gura ca să obiecteze, dar Hypaxia era deja dusă, cu bărbatul din Neamul apelor după ea. Flynn ocupă imediat scaunul eliberat de regină.

- Să nu-i zici lui Ruhn, dar mi-ar plăcea să mă controleze şi *pe mine* femeia aia.

încruntat, Ithan reuşi să se abţină şi nu îi dezvălui ce auzise. Regina era îndrăgostită de altcineva şi treaba părea destul de serioasă. însă ce putea face

iubirea atunci când îi apărea în cale datoria? Avea de gând să păstreze secretul iubirii Hypaxiei. Regina acceptase logodna cu Ruhn, deşi inima ei aparţinea altcuiva, iar Ithan nu putea decât să o admire pentru asta.
La dracu! Ştia foarte bine cum e să treci prin aşa ceva. El blocase chipul lui Bryce din gândurile lui.
- Fă-ţi un bine şi nu te da la ea. Nici nu o tachina, comentă Declan.

- E logodnica lui Ruhn! zise Flynn cu mâinile la ceafa, re- zemându-şi ghetele de colţul patului în care zăcea Ithan. Asta îmi dă dreptul să o şicanez.

Ithan râse cu lacrimi în ochi. în haita lui Amelie, nimeni nu făcea glume. Poate că reuşea el să-i smulgă câte un zâmbet lui Perry, din când în când, însă, în general, erau cu toţii serioşi. Lipsiţi de umor. Nu se luau niciodată în râs.

însă băieţii aceia veniseră să se intereseze de sănătatea lui. Nu pentru a-l desfiinţa din cauza eşecului. Ei nici măcar nu păreau să-l considere un eşec.
Un pic mai serios, Flynn îl întrebă:
- Tu chiar te simţi bine?
Ithan reuşi să se adune:
-Da.
- Bun, declară Declan.
Lui Ithan i se puse un nod în gât. Nu îşi dăduse seama cât de dor îi fusese de asta

- să aibă oameni care să ţină la el. Cărora să le pese dacă trăia sau murea. Haitei Diavolilor îi păsase de el. La fel şi echipei de sunball, dar nu mai vorbise cu nici unul dintre ei de la moartea lui Connor. Privirea lui Flynn se înmuie, de parcă ar fi citit pe chipul lui Ithan, aşa că lupul se îndreptă şi tuşi. Flynn zise însă:

- Suntem cu tine, lupule.
- De ce?

întrebarea îi alunecă pe buze înainte ca Ithan să apuce să se gândească dacă ar fi trebuit sau nu să o rostească.

Probabil că, de-a lungul anilor, zeci de Fee încercaseră să se strecoare în trioul pe care îl alcătuiau Ruhn, Flynn şi Declan. De ce îl primiseră tocmai pe el în micul lor cerc, Ithan nu putea pricepe.

Flynn şi Dec se uitară unul la altul. Cel din urmă ridică din umeri.

- De ce nu?
- Eu sunt lup. Voi sunteţi Fee.
- Ce gândire de modă veche! Flynn îi făcu cu ochiul. Eu te credeam mai progresist!
- Nu vă vreau mila, zise Ithan.

Declan se trase înapoi.

- Cine dracului a zis ceva de milă?

Flynn îşi ridică mâinile defensiv.

- Suntem prieteni cu tine doar pentru că vrem bilete bune la sunball.
Ithan se uită de la unul la altul. Şi izbucni în râs. îşi frecă beregata care încă-l ustura.
- Bine. E un motiv suficient de bun pentru mine.
Ruhn era cu ochii pe sora lui, în timp ce aşteptau ca Athalar să iasă de la întâlnirea cu membrii reprezentanţi ai Legiunii 33, la care discutau despre

ce se petrecuse cu hăitaşii-pierzaniei.
Lui Ruhn i se părea că retrăieşte evenimentele din acea primăvară. Chiar dacă atunci Micah fusese acela care invocase demonii kristallos, nici acum nu putea fi vorba despre ceva bun. Cornul era tatuat pe spatele lui Bryce - ce nu ar fi făcut cei din Hei să pună mâna pe el?
- Răspunsul, îi zise Bryce, este că nu voi

permite să mi se impună chestii legate de securitate.
Ruhn clipi şi îi răspunse mental: *Nu mă gândeam la asta.*
Bryce îi aruncă o privire lungă. *Am simţit că te gândeşti la atac. E o deducţie logică pentru un mascul Fee extrem de agresiv.*
Extrem de agresiv? Protector?
Bryce. E vorba despre o chestie a dracului de serioasă! Ştiu.

Iar de acum eşti prinţesă.
în mod oficial.
Bryce îşi puse mâinile-n sân, cu ochii la Hunt, care discuta cu prietenii lui.
Ştiu.
Cum te face să te simţi asta?
Cum te face pe tine să te simţi?
De ce dracului ar conta cum mă simt eu? se încruntă Ruhn la ea.
Pentru că de acum trebuie să-ţi împărţi coroana.

Mă bucur că o pot împărţi cu tine. Sunt egoist şi patetic de bucuros, Bryce.
Dar... nu asta ai încercat să eviţi?
Ba da. Vocea ei mentală devenise dură, ca oţelul.
Ai de gând să faci ceva în această privinţă?
Poate.
Fii atentă. Există legi şi reguli şi rahaturi din astea despre care tu nu ştii. Te pot pune la curent, dar... e un nivel nou al jocului.

Trebuie să fii în stare de alertă.

Bryce se întoarse spre el, cu un zâmbet larg pe chip, care nu i se reflecta şi în privire, şi făcu câţiva paşi spre Athalar.

- Dacă iubitul nostru tată îşi doreşte o prinţesă, zise ea, se- mănându-i Regelui Toamnei mai mult decât oricând, atunci se va alege cu una.

- Spurcii patrulează în Piaţa Veche, îi şopti Hypaxia lui Tharion, cu

ochii pe fereastra de la
apartamentul ei privat,
situat la etajul doi al
elegantei ambasade.
în ciuda mobilei tapisate,
camera trăda faptul că
aparţine unei vrăjitoare:
peretele de est era
împodobit cu un mic altar
de cristal, dedicat Cthonei,
plin cu o mulţime de
ustensile de preaslăvire;
deasupra lui era atârnată o
oglindă masivă pentru
clarviziuni, din obsidian
negru; iar şemineul

încastrat în peretele de sud avea mai multe cârlige din fier, probabil pentru a ţine cazanele în timpul vrăjilor. Era un apartament regal, da, dar era şi un spaţiu de lucru.

- Nu suport să-i văd în faţa ochilor! continuă regina, cu chipul aurit de luminile stradale. Uniformele acelea. Săgeţile argintii de pe gulerele lor. Tharion se întreba câţi aveau ocazia să o vadă astfel, cu garda jos.

- Vânători de rebeli. Asta sunt.
într-adevăr, acolo unde îşi făceau apariţia lumea amuţea. Turiştii nu mai făceau fotografii.
- Spune-mi cum te simţi cu adevărat, Pax! zise Tharion, - încrucişându-şi braţele.
Regina se răsuci spre el.
- Aş vrea să nu-mi mai spui aşa. De la Summit...
- De la Summit ţi-a fost dor să-ţi spun aşa?

Tharion îi oferi cel mai fermecător zâmbet al lui. Regina îşi dădu ochii peste cap, dar bărbatul observă urma de zâmbet care-i apăruse pe buze.

- Ai ţinut socoteala? De câte ori a căscat Prinţul Ruhn gura la tine de când ai venit?

Hypaxia se înroşi.

- Nu cască gura.
- Cred că la Summit ajunsesem la... treizeci? Patruzeci?

Hypaxia îi arse una peste piept.

- Mi-a fost dor de tine, rânji el.

Regina îi zâmbi la rândul ei.

- Ce părere are despre asta logodnica ta?

Era una dintre puţinele persoane care ştiau adevărul. Atunci când se întâlniseră pentru prima oară la Summit» într-o noapte târzie, Hypaxia căutase o clipă de singurătate în bazinele

subterane ale celor din Neamul apelor şi dăduse de el. Tharion căutase acelaşi lucru. împreună discutaseră despre multele lor... obligaţii. între ei înflorise imediat o prietenie.

- Ce părere are *logodnicul tău* despre asta? contră Tharion.

Vrăjitoarea râse delicat, un râs care răsuna precum clopoţeii
de argint.

- Tu eşti cel care şi-a petrecut în ultima vreme timpul cu el, tu să-mi spui.
Tharion chicoti, însă amuzamentul i se stinse repede şi deveni serios.
- îşi face griji în privinţa ta şi ne-a spus unora dintre noi despre problemele pe care le ai cu clanul tău. De ce nu mi-ai spus?
Tharion avea de gând să înşface pe oricine ar ii încercat să-i facă rău şi să-l înece. încet.

Hypaxia îi cercetă chipul. Tharion o lăsă.

- Ce ai fi putut face?

Ei bine, asta-l arse. Mai ales pentru că avea dreptate. Tharion oftă prelung. Ar fi vrut să-i poată spună despre faptul că- şi cumpărase un petic de libertate. Că nu avea de gând să mai meargă la Curtea Albastră decât pentru a păstra aparenţele, că avea să se prefacă a-l căuta pe Emile Renast cât mai mult timp, dar... Avea

să se întoarcă de unde plecase la sfârşit? Avea *să poată?*

Poate că ar fi putut să-i contacteze pe supuşii Reginei Oceanului şi să-i implore să-i ofere azil. Poate că i-ar fi protejat şi familia.

Tharion îşi deschise gura ca să vorbească, dar în acea clipă o undă de şoc reverberă pe strada de afară. Lumea se oprise în loc. Unii erau lipiţi de clădiri.

- Ce dracului fac? mârâi Tharion.

Mordoc şi Barosul păşeau în josul străzii, lupul şi îngerul mârâind la toţi cei care le ieşeau în cale. Păreau să savureze - tăcerea şi spaima care se aşterneau în urma lor.

Hypaxia ridică din sprâncene.

- Nu-ţi sunt prieteni?

Tharion îşi duse mâna la inimă.

- M-ai rănit, Pax.

Regina strânse din buze, pentru că Pollux şi Mordoc traversau intersecţia.

- Este un semn rău.

- Poate că vor să se asigure că totul este bine după atacul de noaptea trecută.

Ogenas măreţ! Creaturi venite direct din Gheena! Se bucura de un pahar alături de un grup de leoaice metamorfe, la un bar, când primise telefonul. îşi făcuse apariţia acolo pretinzând că este o vizită

investigativă, din partea Curţii Albastre, dar...

- Eşti sigură că eşti bine? o întrebă pe Hypaxia, bucuros să scape de priveliştea celor doi monştri de afară.

- Sunt bine, îi răspunse Hypaxia, întorcându-şi ochii trişti şi obosiţi spre el. Domnişoara Quinlan s-a dovedit a ñ o aliată puternică în luptă.

Lui Tharion îi surâdea ideea că cele două ar putea deveni prietene. Ar fi fost o

echipă de neînvins în faţa oricărui oponent.

- Ce a spus clanul tău despre atac? întrebă Tharion, aruncând o privire spre uşile duble, închise, din celălalt capăt al camerei.

Pollux şi Mordoc dispăruseră în capătul străzii. De parcă ar fi scăpat de sub o vrajă, lumea se puse din nou în mişcare. Nimeni nu o lua însă în direcţia în care cei doi se îndreptaseră.

- Clanul meu s-a prefăcut scandalizat, desigur. Nu merită povestit.
Cinstit.
- Ar trebui să te odihneşti. Trebuie să fii extenuată după vindecarea lui Holstrom.
- Nu, deloc. Regina îşi ridică din nou privirea spre chipul lui. Dar tu... Tu ar trebui să pleci. Dacă mai întârzii câteva minute, vei trezi suspiciunea tuturor.

- Aha? nu se putu abţine Tharion. în ce sens?
Hypaxia se înroşi din nou.
- în sensul că lumea ar putea crede că facem lucruri pe care nu ar trebui să le facem.
- Sună interesant.
Regina îl uşui în joacă spre uşă. El o lăsă, îndreptându-se spre ieşire cu spatele.
- Ne revedem curând, bine? Ai numărul meu.
Ochii ei străluciră precum stelele.

- îţi mulţumesc că ai venit.
- Orice pentru tine, Pax.

Tharion închise uşa în urma lui şi dădu nas în nas cu trei vrăjitoare. Toate trei membre ale clanului Hypaxiei, dacă îşi aducea el bine aminte de la Summit. Toate trei cu chipuri reci şi aspre.

- Doamnelor, salută Tharion, înclinându-şi capul.

Nici una dintre ele nu răspunse şi îşi făcură

intrarea în apartamentul reginei cu un ciocănit la uşă. Tharion îşi învinse pornirea de a se reîntoarce la Hypaxia.

Nu era dreptul lui însă, şi el mai avea o misiune de îndeplinit în acea noapte. întâi trebuia să facă o baie în Istros, ca să se asigure că branhiile îi vor rămâne intacte.

Treizeci de minute mai târziu, încă ud, Tharion urcă treptele până la uşa casei care stătea să cadă,

de pe Strada Arcaşului, prin ferestrele căreia bubuia muzica, în ciuda orei târzii. Tharion ciocăni, suficient de tare încât să fie auzit prin bubuitul basului. După câteva clipe, uşa se deschise. Tharion îi zâmbi stingher lui Ruhn şi îşi flutură mâna către Flynn şi Declan Emmett, care se aflau în foaier, în spatele prinţului.

Mai aveţi loc pentru un coleg

?CAPITOLUL 57

Hunt aşteptă până când el şi Bryce intrară în apartament şi uşa se închise cu fermitate în urma lor, pentru a zice:

- Acum sunt prinţ?

Bryce se prăbuşi pe canapea.

- Bine ai venit în club!
- Tatăl tău chiar a făcut asta?

Bryce dădu din cap sumbru.

- Mama îşi va ieşi din minţi.

Hunt o luă spre canapea.

- Dar tu, Bryce? Mama ta va face faţă. Eu voi face faţă, fie că îţi vine să crezi sau nu. Dar... tu eşti bine?
Bryce mângâie blăniţa lui Syrinx.
Hunt simţi miros de apă şi sare, şi se aşeză pe măsuţa de cafea, iar când îi ridică bărbia, văzu că pe obraji îi alunecau lacrimi. Lacrimi pe care, nu avea nici o îndoială, şi le stăpânea de ore bune.
Avea să-l preschimbe pe Regele Toamnei într-un

hoit fumegând pentru că-i adusese acele lacrimi în ochi, pentru teama, disperarea şi tristeţea pe care i le citea în privire.

- Mi-am petrecut întreaga viaţă încercând să evit asta. Şi pur şi simplu simt că...

Bryce îşi şterse furioasă faţa.

- Mă simt ca o *proastă* pentru că i-am picat în plasă!

- Nu ar trebui. A profitat de reguli pentru a

le întoarce în avantajul lui. E un şarpe.

- Este un şarpe şi acum, practic, din punct de vedere legal, regele meu.

Pe Bryce o copleşi plânsul. Nu voi mai avea niciodată o viaţă normală. Nu voi scăpa niciodată de el şi...

Hunt o cuprinse în braţe, trecu pe canapea şi o trase în - poala lui.

- îl vom înfrunta. Tu îţi doreşti o viaţă normală, o viaţă alături de mine - vom transforma acest vis în

realitate. Nu eşti singură. îl vom înfrunta împreună.
Bryce îşi ascunse faţa la pieptul lui, lacrimile udându-i armura neagră. Hunt îi mângâie părul mătăsos, şuviţele moi alunecându-i printre degete.
- Am făcut faţă fazei cu Născutul din Stele. Am făcut faţă magiei, zise Bryce, cu vocea voalată de îmbrăţişarea lui. Dar asta... La dracu! Nu pot să-i fac faţă! îşi ridică fruntea, dezvă- luindu-şi chipul

impregnat de panică şi groază. îi aparţin. Sunt proprietatea lui. Dacă ar vrea să mă mărit cu Cormac în noaptea asta, ar putea semna documentele pentru căsătorie fără ca eu să fiu măcar prezentă. Dacă aş vrea să divorţez, el ar fi cel care ar trebui să mi-l ofere - nu că ar face-o vreodată. Sunt un bun - îi aparţin fie lui, fie lui Cormac. Poate să facă orice vrea şi nici un act de

curaj din partea mea nu poate schimba asta.
Fulgerele alunecară pe aripile lui Hunt.
- La dracu! Am să-l ucid.
- Şi ce ai obţine? Pe lângă faptul că ai fi executat?
Hunt îşi lipi fruntea de a ei.
- Ne vom gândi la o soluţie.
- Hypaxia a spus că doar cuvântul Asterilor ar putea să cântărească mai mult. Având în vedere cum stau lucrurile cu ei, mă îndoiesc că ne vor ajuta.

Hunt răsuflă prelung. îşi strânse mai tare în braţe perechea. Avea să măcelărească pe oricine ar fi încercat să o despartă de el. Rege, prinţ, Fee sau Asterii. La dracu! Avea sâ-i *ucidă...*

- Hunt.

îngerul clipi de câteva ori.

- Ochii tăi... s-au umplut de o ceaţă plină de furie.

Bryce îşi trase nasul.

- Scuze.

Ultimul lucru de care avea nevoie în acea clipă era să

îi facă faţă furiei lui. Hunt îi sărută obrazul, tâmpla şi gâtul.
Ea îşi rezemă capul de umărul lui, tremurând. Syrinx chiţăi de pe cealaltă parte, unde se cuibărise lipit de ea.
Pentru câteva clipe lungi, Hunt şi Bryce rămaseră aşa. Hunt savura fiecare bucăţică de piele pe care corpul lui i-o atingea, căldura şi mirosul ei. îşi muncea mintea ca să găsească ceva ce ar ii putut

face, o cale prin care să iasă din acea încurcătură.
Degetele lui Bryce se strânseră în jurul cefei lui.
Hunt se trase uşor la o parte, ca să-i cerceteze chipul.
Era luminat de foc şi scântei.
- Spune-mi că privirea aceasta înseamnă că ai descoperit o cale strălucită şi lipsită de sacrificii prin care să ieşim din asta.
Bryce îl sărută delicat.
- N-o să-ţi placă.

Ruhn nu fu deloc uimit
când se trezi dinaintea
canapelei mentale.
După noaptea pe care o
avusese, nimic nu-l mai
şoca.
De pe pod, Zi îl cercetă
fără să scoată un cuvânt.
Ar fi putut să jure că îi
simţise cumva zbaterea.
- Ai ceva pentru mine?
întrebă Ruhn.
Nu uitase conversaţia pe
care o avuseseră. Agenta îi
spusese că era un ratat
fără valoare, care nu era

bun la nimic şi că nu ştia ce înseamnă sacrificiul şi durerea.

- Eşti supărat pe mine.

- Nu îmi pasă de tine suficient de mult încât să mă superi, îi răspunse el rece.

- Minţi.

Cuvântul îl săgetă. Noaptea reverberă în jurul lui. Starea nu i se îmbunătăţise deloc după ce aflase că Ariadne îşi luase pur şi simplu tălpăşiţa. Că se făcuse nevăzută cu

prima ocazie şi acum numai zeii ştiau unde era. Nu o învinovăţea. Era doar... scos din sărite că nu îi anticipase mişcarea. Se răsti la Zi:

- Ce dracului vrei să spun?

- Trebuie să îmi cer scuze pentru data trecută. Avusesem o zi grea. Indispoziţia m-a făcut să reacţionez regretabil.

- Ai spus adevărul. De ce să îţi ceri scuze pentru asta?

- Nu este adevărul. Eu...
Zi părea să-şi găsească cu greu cuvintele.
- Ştii când am vorbit ultima oară atât de sincer cu cineva? Când am vorbit cu cineva aşa cum o fac cu tine, atât de apropiată de cea care sunt cu adevărat?
- Am să ghicesc că a trecut ceva timp.
Zi îşi strânse braţele în jurul trupului.
-Da.
- Pot să-ţi pun o întrebare?

Femeia îşi lăsă capul într-o parte.
-Ce e?
Ruhn îşi frecă ceafa, umărul.
- Cum ai putea să defineşti un lider bun? întrebarea era ridicolă - o temă de eseu pentru gimnaziu. Dar după tot ce se întâmplase...
Zi nu ezită nici o clipă.
- Cineva care ascultă. Care gândeşte înainte să acţioneze. Care încearcă să înţeleagă puncte de vedere

diferite. Care face ceea ce este drept, chiar dacă drumul este lung şi greu. Cineva care este vocea celor care nu pot vorbi. Tatăl lui nu era nimic din toate astea. Cu excepţia faptului că gândea înainte să acţioneze. Omul avea în desfăşurare scheme care se întindeau pe decade întregi. Pe secole.

- De ce întrebi?

Ruhn ridică din umeri.

- Toată faza asta cu rebelii m-a pus pe gânduri.

Cu cine i- am înlocui pe Asteri? Cine am *vrea* să îi înlocuiască?
Zi îl cercetă, privirea ei arzându-i pielea.
- *Tu* ce crezi că face un lider bun?
Nu ştia. Ştia doar că nu e cu desăvârşire convins că el se potriveşte descrierii pe care ea o făcuse. Ce însemna asta pentru poporul lui?
- încerc să mă dumiresc în această privinţă.

Dacă avea vreodată să devină rege, ce fel de conducător avea să fie? Ar fi încercat să facă ceea ce este bine, dar...
Se lăsă liniştea, ca între doi prieteni, confortabilă.
Apoi Zi respiră adânc şi pe buze îi alunecară flăcări albastre.
- Nu sunt obişnuită cu astfel de lucruri.
Ruhn se aşeză pe canapea.
- Ce fel de lucruri?
- Prietenii.

- Mă consideri prietenul tău?
- într-o lume plină de duşmani, tu eşti singurul meu prieten.
- Ei bine, poate că ar trebui să îţi dau lecţii în prietenie, pentru că eşti varză la acest capitol!
Zi râse, deşi sunetul nu era întru totul unul vesel.
- Bun. Am meritat-o!
Ruhn îi zâmbi uşor, chiar dacă ea nu putea să îl vadă.

- Lecţia întâi: nu-ţi face de rahat prietenii atunci când ai o zi proastă.
- Corect.
- Lecţia a doua: pe prietenii adevăraţi nu îi va deranja când o vei face, atâta timp cât îţi asumi greşeala şi îţi ceri scuze. De obicei te poţi căi cumpărându-le o bere.
Zi râse din nou, mai blând de data aceasta.
- îţi voi cumpăra o bere atunci.

- A, da? Când vii să mă vizitezi?
- A, da! răspunse ea cu ecou. Când vin să te vizitez.

Ruhn se ridică şi trecu în dreptul canapelei ei. O privi de sus.

- Când, Zi?

Ea îşi lăsă capul pe spate, provocator parcă.

- La Echinoxul de Toamnă.

Ruhn înmărmuri.

- Tu... ce?

Zi îşi duse mâna arzătoare la cap - la ureche. De parcă şi-ar fi dat o şuviţă de pâr după ureche. Se ridică apoi în picioare şi dădu roată canapelei. O puse între ei doi şi zise:

- Trebuie să particip la balul Arhanghelilor. Am putea... să ne întâlnim undeva.

- Voi merge la acel bal, spuse Ruhn, fără să ştie de ce glasul îi devenise mai răguşit.

Dacă fusese invitată însemna că femeia era o persoană importantă, exact aşa cum bănuise.

- Sărbătoarea prilejuită de echinox este întotdeauna un bal mascat. Ne-am putea întâlni acolo.

Zi se trase un pas înapoi, pentru că Ruhn dăduse roată canapelei.

- în faţa atâtor persoane?

- De ce nu? Vom purta amândoi măşti. Şi suntem amândoi invitaţi la petrecere, aşa că de ce ar ii

suspicios ca doi invitaţi să stea de vorbă?
Ruhn ar fi putut să jure că îi auzea inima bătând în piept.
- Cum te voi recunoaşte? întrebă ea.
- Petrecerea se va ţine în sera din grădina de pe acoperişul Comitiumului. în partea de vest se află o fântână - chiar după ce cobori scările. Te voi aştepta acolo la miezul nopţii.

- Dar cum aş putea să mă asigur că nu te voi confunda cu altcineva?
- Dacă voi bănui că eşti tu, voi întreba: *Zi?* Iar tu îmi vei răspunde *Noapte!* Şi voi şti.
- Nu ar trebui să facem asta.

Ruhn făcu un pas spre ea, cu respiraţia tăiată.

- E un lucru chiar atât de rău că vreau să ştiu cine eşti?

- Pune totul în pericol. Ai putea să mă oferi pe tavă Asterilor...
- Uită-te la mine şi spune-mi în faţă că tu chiar crezi asta.

îl ascultă. Ruhn se apropie atât de tare, încât căldura flăcărilor ei îi încălziră trupul.

Se hotărî să rişte şi îi apucă mâna. Flacăra îi încălzi pielea înstelată, dar nu îl arse. Mâna din spatele focului era subţire. Delicată.

Degetele îi tremurară, dar el i le strânse ferm.

- Te voi aştepta.
- Şi dacă nu sunt aşa cum te aştepţi?
- Tu la ce crezi că mă aştept?

Degetele îi tremurară din nou, de parcă ar fi vrut să şi le smulgă din strânsoarea lui.

- Nu ştiu.

O trase puţin mai aproape. Când trebuise ultima oară să se lupte atât pentru atenţia unei femei? La

naiba, el chiar *se lupta* pentru ea, nu-i aşa? Voia să îi vadă chipul. Voia să ştie cine era într-atât de curajoasă încât să îi sfideze pe Asteri, iar şi iar.
Ruhn privi în jos la vălul de flăcări care-l despărţea de Zi.
- Vreau să îţi simt parfumul. Să te văd. Chiar dacă numai pentru o clipă.
- La bal va fi plin de duşmani.
- Atunci nu vom sta mult. Doar... vino, bine?

Agenta Zi rămase tăcută, de parcă ar fi încercat să străpungă învelişul lui de stele.

- De ce?
- Ştii de ce, şopti Ruhn.

Ea ezită. Apoi spuse blând:

-Da.

Flăcările ei păreau să caute îmbrăţişarea stelelor şi a umbrelor lui.

- La miezul nopţii.

Femeia păli în scântei purtate de vânt.

La miezul nopţii, îi promise ea

.CAPITOLUL 58

Două săptămâni mai târziu, Hunt se incrunta la reflexia lui din oglindă. Trase de papionul alb de la costum, simţindu-se deja sugrumat de accesoriul acela caraghios.

El voise să îşi îmbrace costumul de luptă la petrecere, dar Bryce pusese la cale o operaţiune cu o săptămână în urmă şi îi ceruse să poarte ceva pe „jumătate normal”. *După aceea poţi redeveni*

prădătorul nocturn pe care îl iubim cu toţii atât de mult, declarase ea.

Hunt mormăi şi aruncă o ultimă privire în oglindă, apoi strigă:

- Atât s-a putut! Aşa că să mergem, furgoneta aşteaptă jos.

La dracu! Aripile lui nu ar ñ încăput cu siguranţă în seda- nul negru pe care Regele Toamnei l-ar fi trimis pentru Bryce în mod obişnuit. Măgarul avusese însă delicateţea să trimită

o furgonetă. Cormac era partenerul oficial al lui Bryce pentru acea petrecere, iar prinţul aştepta fără îndoială în vehicul El era, cu siguranţă, cel care îl convinsese pe Regele Toamnei să le trimită maşina încăpătoare, pentru ca „invitatul special” al lui Bryce să li se poată alătura.

Bryce se aricise în faţa fiecărei comenzi primite de la tatăl ei: ce bijuterii

trebuia să poarte, ce haine, cât de înalt trebuia să fie tocul pantofilor, ce lungime să îi aibă unghiile, cu ce fel de maşină să se deplaseze, cine trebuia să iasă primul din maşină, *cum* trebuia ea să iasă - gleznele şi genunchii trebuiau să-i fie veşnic lipiţi în public - şi, în cele din urmă, cel mai scandalos detaliu: ce şi cum i se permitea să mănânce.

Nimic. Acela era răspunsul pe scurt. O

Prinţesă a Feelor nu putea să mănânce în public - răspunsul lung. Poate doar o linguriţă de supă sau o singură îmbucătură, de politeţe. Şi un pahar de vin. Fără alcool tare.

Bryce citise lista de porunci într-o noapte, după ce făcuseră sex în duş, şi se arătase atât de rănită, încât Hunt se văzuse nevoit să-i facă sex oral, ca să o destreseze. Se înfruptase pe-nde- lete din sexul ei delicios, ademenitor.

Chiar dacă făceau sex în fiecare noapte şi înainte să plece la muncă, tot nu reuşea să se sature. Se trezea ducându-i dorul în mijlocul zilei. O făcuseră deja de două ori la ea la muncă, pe biroul ei: Bryce cu rochia săltată în talie, el cu şliţul abia deschis.

Slavă zeilor, nu fuseseră prinşi. Şi nu era vorba doar despre colegii ei, ci şi despre orice altă persoană care i-ar fi dat raportul lui Cormac sau

Regelui Toamnei. Bryce se războise deja cu tatăl ei pentru că Hunt încă locuia cu ea. După noaptea aceea însă...

Hunt ridică masca aurie de pe noptiera pe care o lăsase - era al dracului de ridicolă şi de dramatică - şi păşi în sufragerie, încercând să-şi acomodeze degetele de la picioare în pantofii lustruiţi de piele. Când purtase el ultima oară altceva în afară de ghetele lui şi de

încălţări sport? Niciodată. Nu purtase niciodată încălţări ca acelea. Pe când era mai tânăr purtase sandale sau ghete - iar de secole întregi rămăseseră ghetele.

Ce părere ar fi avut mama lui despre bărbatul care-l privise în oglindă? Se străduí să-şi aducă aminte de zâmbetul ei, să-şi imagineze cum i-ar fi strălucit poate ochii. Şi-ar fi dorit să fie acolo. Nu doar pentru a-l vedea, ci şi

pentru a i se confirma că toate sacrificiile pe care le făcuse pentru el nu fuseseră în van. Pentru a şti că acum ar fi putut să aibă el grijă de ea.

Bryce îl fluieră din celălalt colţ al încăperii, şi Hunt îşi ridică fruntea, închizându-şi înapoi în inimă vechile dureri.

I se tăie răsuflarea.

- Zeilor!

Bryce era...

- Zeilor, repetă el şi ea râse.

îngerul îşi înghiţi saliva.

- Eşti al dracului de frumoasă!

Bryce roşi şi lui începu să i se învârte capul şi să ardă de dorinţă. Ar fi vrut să-i sărute obrajii îmbujoraţi, să-şi lipească buzele de fiecare milimetru din zâmbetul ei.

- Nu m-am putut convinge să pun tiara, declară Bryce, răsucind coroana în jurul încheieturii, cu tipică ireverenţă.

- Nu ai nevoie de ea.
Chiar nu avea! Rochia neagră, strălucitoare îi îmbrăţişa toate formele luxuriante ale corpului şi se înfoia de la genunchi în jos, revărsându-se într-o trenă mată de culoarea nopţii. Decolteul adânc i se oprea chiar sub sânii care încadrau steaua, atrăgând atenţia asupra cicatricei impresionante.
Mănuşi negre îi învăluiau braţele până la coate, iar degetele îmbrăcate în satin

se răsuceau jucăuş în jurul unuia dintre cerceii-candelabru, cu diamante, care se revărsau în lungul gâtului ei. îşi lăsase părul desfăcut, prins doar cu un pieptăn de diamant într-o parte, cosiţele mătăsoase alunecându-i pe celălalt umăr. Într-o mână strângea tija unei măşti argintii. Buze pline, roşii ca sângele, îi zâmbeau de sub ochii încondeiaţi cu kohl. Un machiaj simplu - şi devastator.

- Solas, Quinlan!
- Nici tu nu arăţi prea rău!

Hunt îşi îndreptă reverele de la frac.

- A, da?
- Vrei să stăm mai bine acasă şi să ne-o punem?

Hunt râse.

- Câtă clasă şi eleganţă! în oricare altă noapte, răspunsul meu ar fi fost da, spuse Hunt, apoi îi oferi braţul: înălţime!

Bryce zâmbi şi îi apucă
braţul, lipindu-se de el.
Hunt îi simţi mirosul,
notele de iasomie din
parfum. Bryce îşi trânti
tiara pe cap într-o parte,
coroana din aur solid
lucind în părul ei ca
aprinsă de lumină stelară.
Hunt i-o îndreptă şi o
conduse spre uşă.
Spre lumea care îi aştepta.
Ruhn făcu o plecăciune
dinaintea Arhanghelilor
aşezaţi pe scaune. Hypaxia,

care îi era alături, făcu şi ea o plecăciune.

Cu o oră în urmă, în timp ce îşi îmbrăca fracul în alb şi negru, îşi zisese că era un mincinos nenorocit. Acceptase să fie partenerul Hypaxiei în acea seară - în calitate de logodnic, pentru că, fiind Prinţ moştenitor, nu avea de ales şi trebuia să se prezinte la eveniment - dar singurul lucru la care se gândea era Zi. Se întreba dacă avea sau nu să vină în câteva ore.

Ruhn ochise deja fântâna prin porţile de vest. Era cufundată în întuneric, dincolo de sera masivă din sticlă, la aproximativ patru metri de scările care coborau din clădire în noaptea înstelată.

Nu mai vorbise cu Zi de când hotărâseră să se întâlnească, încercase să stabilească legătura cu ea, dar ea nu-i răspunsese. Avea să fie acolo, în acea seară, aşa cum îi

promisese? Se afla oare deja printre invitaţii din sera plină ochi?

Ruhn îşi scoase masca neagră pentru a-i saluta în mod oficial pe Arhangheli, iar după ce îşi întoarse spatele la Celestina şi Ephraim, cercetă din nou mulţimea.

Rochii frumoase, femei frumoase - purtau măşti, dar el le putea recunoaşte pe cele mai multe dintre ele. Bineînţeles, Zi ar fi putut să fie o persoană

cunoscută. Habar nu avea ce să caute prin mulţime. Nu ştia unde să se uite în acea sală vastă, luminată de lumânări, garnisită de ghirlande şi coroane din frunze de toamnă, aduse din nord, acolo unde clima era mai rece. Craniile înaripate şi coasele, presărate printre tărtăcuţe şi dovleci în diverse culori decorau toate mesele. Zi s-ar fi putut afla oriunde.

Paza de care trebuiseră să treacă pentru a

pătrunde acolo fusese un calvar. Era o petrecere controlată de Legiunea 33 şi ei dirijau totul ca nişte psihopaţi paranoici. Unii soldaţi erau poziţionaţi în faţa uşilor, alţii survolau cerul. Baxian şi Naomi verificau cărţile de identitate şi invitaţiile la intrare. Aveau să rămână acolo întreaga noapte, chiar dacă unii dintre triarii petreceau. Nici unuia dintre oamenii lui Ephraim nu i se ceruse să

stea de pază. Dacă motivul era privilegiul sau neîncrederea, Ruhn nu putea şti.

în ultima vreme nu mai auzise nimic despre Pippa Spetsos şi Căderea Luminii, nici despre vreo altă unitate Ophion, dar spurcii încă dădeau târcoale pe străzi. Şi în acea sală de bal.

Ruhn îşi puse masca şi îi zise Hypaxiei:

- Vrei să-ţi aduc ceva?

Arăta splendid în rochia ei de bal, într-o nuanţă de albastru regal, cu coroana din mure lucindu-i prin părul negru, strâns în coc. Capetele se întorceau după ea, remarcându-i frumuseţea, chiar şi cu masca albă pe care o purta.

- Nu, mulţumesc! îi zâmbi ea politicos.

Ithan, care se afla în spatele ei, îmbrăcat la rândul lui în frac, făcu un pas în faţă. Masca de lup argintiu îi sclipi în razele

răspândite de ghirlandele de prima-lumină care decorau sera luxuriantă.

- Fiica Reginei Râului doreşte să te cunoască, murmură el, arătând spre Tharion, care, cu o figură stoică, stătea alături de o tânără superbă, cu păr creţ.

Bărbatul arăta, ca niciodată, puţin băţos, dar femeia, înveşmântată în mătăsuri turcoaz, strălucea de energie şi entuziasm.

Tharion primise o veste bombă cu câteva seri în urmă. Bărbatul ajunsese să se instaleze destul de confortabil alături de Ruhn şi de prietenii lui... Până când primise printr-o vidră biletul de la Regina Râului, prin care era anunţat că va participa la bal alături de ñica ei.

Se pare că atât am putut trage de lesă, îi zisese Tharion lui Ruhn şi discuţia se încheiase aşa.

Hypaxia îi zâmbi lui Ithan:

- Desigur. Aş fi încântată să o cunosc.
Ithan îi oferi braţul şi Hypaxia îi spuse lui Ruhn:
- Presupun că vom dansa mai târziu?
- A, da! murmură Ruhn şi făcu rapid o plecăciune. Adică, da. M-aş simţi onorat.
Hypaxia îi aruncă o privire stranie, cercetătoare, dar plecă alături de Ithan.
Ruhn avea nevoie de un pahar. Unul al dracului de mare!

Aproape ajunsese la unul
dintre cele şase baruri
deschise în acel spaţiu, la
care lumea se înghesuia,
când în sală intră sora lui,
alături de Cormac.
Bryce arăta ca o prinţesă,
şi asta nu pentru că purta
coroana aceea, care era un
obiect de preţ ar casei
Danaan, pe care tatăl
lor o obligase să îl poarte.
Lumea se holba la ea -
mulţi arun- cându-i priviri
urâte.

Sau poate că ochii erau de fapt îndreptaţi spre Athalar, care intrase în sală cu câţiva paşi în urma cuplului regal. Din câte îşi putea da seama, îngerul primise o noapte liberă din partea Celestinei. Oare cum putea să păşească bărbatul în urma lui Bryce şi a lui Cormac, să îi vadă braţ la braţ...

Pe chipul lui Athalar nu se citea nimic. Redevenise Umbra Mortis.

O străfulgerare roşie îi atrase atenţia lui Ruhn. Tatăl lui îşi croia drum spre Bryce şi Cormac. I se păru că Prinţul din Ava- llen ar vrea să-i iasă în întâmpinare, dar Bryce îl trase de braţ, redirecţionându-i spre Arhangheli.

Câteva Fee şuşotiră în faţa gestului - printre care se numărau şi părinţii lui Flynn. Flynn, trădătorul, pretinsese că are o durere de cap pentru a evita să

vină în acea seară. După figurile acre pe care părinţii lui le făcuseră atunci când văzuseră că fiul lor nu-l însoţeşte pe Ruhn, era clar că Flynn nu îi înştiinţase. Păcat de toate acele domniţe de viţă nobilă pe care le înstruiseră să îi fure inima lordului în acea seară.

Ignorând Feele revoltate, Bryce se îndreptă direct spre platforma pe care erau aşezaţi Arhanghelii, fără să mai

aştepte la rând cu ceilalţi invitaţi care voiau să îi salute pe sărbătoriţi. Nimeni nu îndrăzni să comenteze. Athalar îi urmă pe ea şi pe Cormac, iar Ruhn, băgând de seamă chipul întunecat al tatălui lor, se trase şi el mai aproape.

Bryce şi Cormac făcură o plecăciune dinaintea Arhanghelilor. Celestina îşi trecu uimită privirea de la Hunt la Cormac, în timp ce Bryce le ura:

- Felicitări amândurora!

- Mulţumim, răspunse Ephraim plictisit, cu ochii la bar.

- Avallen vă transmite cele mai bune gânduri şi vă urează fericire, adăugă Cormac.

Fuseseră uşuraţi să afle că Mordoc nu va participa la bal, pentru că astfel nu mai putea să asocieze mirosurile pe care le simţise pe acea alee cu chipurile din sală.

Căprioara era însă prezentă. Ruhn îl avertizase deja pe vărul lui să stea departe de femeie, oricât de tare şi-ar fi dorit să se răzbune.

- Iar noi vă întoarcem aceleaşi gânduri bune, răspunse Celestina.

- Mulţumim! îi zâmbi Bryce larg. Eu şi Prinţul Hunt avem de gând să fim foarte fericiţi.

întreaga sală se cutremură de uluire.

Bryce, pe jumătate întoarsă spre Hunt, îşi întinse mâna. îngerul păşi spre ea, privirea strălucindu-i de amuzament. Cor- mac părea prins între şoc şi furie.
Sala părea să se învârtă. Bryce nu putea îndrăzni aşa ceva! La dracu, nu ar ii îndrăznit să facă o aşa scamatorie! Ruhn îşi înghiţi râsul care-i fusese trezit de şoc.
- Prinţ? întrebă Celestina.

Bryce îşi trecu braţul în jurul braţului îngerului, lipindu- se de el.

- Hunt este perechea mea.

Un zâmbet fermecător, luminos.

- Asta înseamnă că este Prinţul meu. Prinţul Cormac a avut curtoazia de a mă însoţi în această seară pentru că am devenit prieteni buni în ultima lună.

Bryce se întoarse spre mulţime. îl identifică imediat pe Regele Toamnei,

care se holba la ea, alb la chip.

- Am crezut că i-ai spus deja, tată.

La dracu!

Bryce îi făcuse jocul Regelui Toamnei doar pentru a putea ajunge în acel punct. într-un moment în care să devină public că ea era cu Hunt. Şi că Hunt era un prinţ - un Prinţ al Feelor.

Iar tatăl lor, care ura scandalurile în public... ar fi putut să rişte şi să îşi

facă fiica mincinoasă - făcându-se astfel el însuşi de ruşine - sau să-i facă jocul.
Regele Toamnei sparse tăcerea înmărmurită:
- Scuzele mele, Excelenţă. Trebuie să fi uitat de uniunea fiicei mele.
În privire îi luceau ameninţător toate focurile din Hei, când se întoarse spre Bryce:
- Sper că entuziasmul cu care şi-a anunţat

uniunea cu Hunt Athalar nu va fi interpretat ca o încercare de a vă eclipsa sărbătoarea în această seară.

- Ah, nu! zise Celestina, acoperindu-şi gura cu o mână, ca să-şi ascundă zâmbetul Vă felicit şi vă ofer binecuvântarea mea, Hunt Athalar, Bryce Quinlan!

Mai oficial de atât nici nu se putea.

Ephraim mormăi şi îi făcu semn celui mai apropiat

chelner să-i aducă un pahar. Profitând de ocazie, Bryce făcu din nou o plecăciune şi îl trase pe Hunt după ea în mulţime. Cormac avu inspiraţia să îi urmeze, dar îi părăsi în dreptul unei coloane, după ce îi şopti câteva cuvinte lui Bryce şi o luă după Regele Toamnei.
Aşa că Ruhn se îndreptă spre ei. Bryce îl întâmpină cu un pufăit:
- Frumoasă coroniţă!

- Atât ai de spus? întrebă Ruhn întorcându-şi privirea spre ea.
- Ce? exclamă Bryce, ridicând din umeri.
Se încruntă însă peste umăr. Corect. În sala aceea era o mulţime de persoane cu auz de Vanir, care trăgeau cu urechea. Avea să ţipe la ea mai târziu. Deşi... adevărul era că nu avea deloc de ce să ţipe. Găsise o cale de ieşire din acea încurcătură magistrală. În propria ma-

nieră - strălucită şi
îndrăzneaţă.
- Sunt foarte bucuros că
eşti sora mea, zise Ruhn.
Bryce zâmbi atât de larg
încât îşi etală toţi dinţii.
Ruhn îşi îndepărtă ultimele
reziduuri ale şocului şi îi
spuse lui Athalar:
- Mişto frac.
Şi, doar pentru că voia să
fie măgar, adăugă:
- înălţime!
Athalar trase de guler.
- Nu-i de mirare că ţi-ai
făcut atâtea piercinguri,

dacă aşa ţi se cere să te îmbraci la toate evenimentele astea.

- E prima regulă pe care trebuie să o înveţi atunci când devii prinţ! rânji Ruhn. Eşti rebel pe apucate.

Având în vedere cu ce se ocupau ei în ultimul timp, era ironia ironiilor!

Hunt mormăi, dar atunci Ephraim şi Celestina se ridicară de pe tronurile lor din capătul serei şi un ecran uriaş coborî din

tavanul de sticlă. Un proiector începu să huruie.

- Prieteni.

Vocea cristalină a Celestinei răsună pe deasupra mulţimii. Cei care încă discutau între ei amuţiră.

- Vă mulţumim pentru că, în această seară minunată, aţi venit să ne sărbătoriţi uniunea.

Vocea adâncă a lui Ephraim bubui:

- Cu deosebită plăcere, eu şi Celestina ne anunţăm împerecherea.
Arhanghelul îi oferi un zâmbet vag perechii lui.
- Şi cu deosebită plăcere le urăm bun venit invitaţilor noştri de onoare.
Luminile păliră, iar craniile decorative de pe mese deveniră şi mai sumbre în lumina lumânărilor. Apoi, ecranul pâlpâi şi se aprinse, arătând şapte tronuri. O privelişte mai

sumbră decât orice craniu sau coasă.

Şase dintre tronuri erau ocupate. Cel de-al şaptelea rămăsese gol, ca de obicei, mulţumită Prinţului Gheenei.

Lui Ruhn îi alunecară fiori în lungul braţelor. Asterii cercetară sala de bal cu răceală

.CAPITOLUL 59

Lui Bryce i se tăiase respiraţia.

Asterii îi priveau de parcă ar ii putut să vadă

prin ecran. De parcă i-ar ii văzut pe toţi, adunaţi acolo.

Şi cel mai probabil chiar îi vedeau, îşi dădu Bryce seama. Mâna îi alunecă în mâna lui Hunt şi el i-o strânse cu putere, acoperind-o cu una dintre aripile lui cenuşii. Zeilor, era atât de frumos în acea seară!

Bryce ştiuse că acea petrecere îi oferea singurul cadru în care tatăl ei nu ar ii îndrăznit să o provoace. Că era singura ocazie

pentru ca uniunea ei cu Hunt să devină publică şi să fie recunoscută de Arhangheli. Se îmbrăcase şi se purtase exact aşa cum îi ordonase Regele Toamnei... şi făcuse toate acestea doar pentru a ajunge acolo, în acea noapte. Alergase aproape înaintea asterilor, ca să apuce să anunţe că Hunt era perechea ei, înainte ca Regele Toamnei să o poată prezenta drept mireasa lui Cormac.

Se simţise cuprinsă de uşurare şi de adrenalină - şi de un strop de mândrie. Tatăl ei avea să coboare ghilotina mai târziu, în acea seară însă... avea de gând să-şi sărbătorească victoria. Ştia că Hunt îşi dorea să fie prinţ tot atât de puţin pe cât îşi dorea ea să fie prinţesă. O făcuse însă. Pentru ea. Pentru ei.

Chiar înainte să se coboare ecranul, se pregătea să-l tragă pe Hunt după ea în vreo garderobă.

însă acum privea la cele şase chipuri nemuritoare dinaintea ei, la faţa de adolescent a lui Rigelus...

Din fericire, şi alte persoane din sală tremurau. Inima îi bătea în piept ca o tobă.

Celestina şi Ephraim făcură o plecăciune şi toţi ceilalţi le urmară imediat exemplul. Lui Bryce îi tremurară pantofii cu toc. Hunt o strânse din nou de mână, şi ea îşi păstră privirea aţintită în pământ,

urând spaima primară, teroarea pe care o simţea, pentru că ştia că acele fiinţe ar fi putut să îi anihileze pe toţi cu un singur cuvânt, că ar fi putut să-i anihileze întreaga familie...

- Felicitări din partea noastră, Celestina şi Ephraim! gân- guri Rigelus, cu acea voce care nu aparţinea trupului de adolescent pe care sufletul lui diabolic îl locuia. Vă urăm

o împerechere fericită şi fertilă.
Celestina şi Ephraim îşi plecară frunţile, în semn de mulţumire.
- Vă suntem recunoscători pentru înţelepciunea şi bunătatea pe care aţi arătat-o unindu-ne, spuse Celestina.
Bryce încercă să citească ce sentimente se aflau îndărătul cuvintelor. Era sinceră? Uşoara încordare venea din faptul că minţea

sau se datora faptului că se afla dinaintea Asterilor?
Octartis, Steaua Sudului - cea din dreapta lui Rigelus vorbi cu un glas străvechi, rece ca gheaţa:
- înţeleg că se mai află aici o pereche pe care trebuie să o felicităm.
Pe Bryce o trecu un fior rece pe şira spinării atunci când Rigelus zise:
- Prinţesa Bryce Danaan şi Prinţul Hunt Athalar.
Era un ordin. O comandă.

Mulţimea se trase la o parte, descoperindu-i dinaintea Asterilor.
Zeilor! Lui Bryce i se scurse sângele din obraji. Cum de aflaseră deja? Oare camerele fuseseră deschise pe tot parcursul petrecerii şi Asterii îi urmăriseră, nevăzuţi, încă de la început?
într-o clipă, Regele Toamnei îşi făcu apariţia lângă Bryce.
- V-o prezint pe fiica mea, Divinilor! intonă el.

Bryce se întrebă dacă tatăl ei ura să li se închine. Se simţea al dracului de satisfăcută să-l vadă plecându-se în faţa lor, dar acela nu era momentul potrivit să se complacă cu acea senzaţie. Bryce se plecă şi ea, şi murmură:

- Slavă Asterilor!

Cormac îşi făcu apariţia lângă Regele Toamnei şi se aplecă până la podea. în calitate de Prinţ Moştenitor al insulei Aval- len, nu avea de ales.

Se înfuriase din cauza scamatoriei ei, dar... Oare Asterii ştiau că unul dintre cei mai înfocaţi rebeli stătea dinaintea lor, - jucând rolul prinţului? Ştiau că îl ajutase, că lucrase alături de el? Bryce îşi zise că, dacă ar ii ştiut, ar fi fost morţi cu toţii.

- Şi îl prezint pe consortul şi perechea ei, Prinţul Hunt Athalar, zise Regele Toamnei, cu glas ascuţit, dezaprobarea - citindu-i-se în ton.

Era foarte probabil ca tatăl ei să o ucidă pentru ceea ce făcuse. Asta dacă nu o omora Cormac mai întâi.

Dar, conform legilor Feelor, ea era acum proprietatea lui Hunt. Acest fapt fusese recunoscut de doi Arhangheli şi de As- teri în ultimele câteva minute. Dacă cumva se simţea incon- fortabil, dacă îşi ura noul titlul ori pe fiinţele dinaintea lui, Hunt nu se

trădă atunci când îşi făcu plecăciunea, mângâindu- i spatele cu vârful aripilor.

- Slavă Asterilor!
- Ridicaţi-vă! grăiră Asterii, aşa că Hunt Bryce şi tatăl ei se ridicară.

Atâtea priviri erau aţintite asupra lor. în acea încăpere, în sala aceea din Oraşul Etern. în special privirea lui Rigelus, care o sfredelea. îi zâmbi discret. De parcă ar fi ştiut tot ceea ce făcuse în ultimele săptămâni. Toate

activităţile de rebeliune, toate gândurile de revoltă.

Bryce se urî pentru că îşi coborî privirea. Chiar dacă ştia că Hunt îl privea de sus pe Rigelus.

Mâna Strălucită a Asterilor grăi:

- Atâtea uniuni fericite în această seară. Dorinţa noastră este să vă bucuraţi de festivităţi. Mergeţi şi sărbătoriţi Ziua Morţilor în pace!

Cu toţii îşi plecară din nou capetele şi ecranul se

întunecă. Se auziră mai multe oftaturi, de parcă lumea s-ar fi abţinut până în acea clipă.

Nimeni nu scoase nici un cuvânt preţ de câteva clipe, cât luminile începură să crească din nou în intensitate. Apoi formaţia începu din nou să cânte, uşor disonant, de parcă muzicienii ar fi avut şi ei nevoie de puţin timp ca să îşi revină. Până şi Arhanghelii îşi ocupară

locurile puţin mai palizi la chip.
Bryce îl privi în ochi pe tatăl ei. Regele Toamnei i se adresă pe un ton atât de jos, încât nimeni altcineva nu-l auzi:
- Tarfuliţo!
Bryce zâmbi larg.
- Corect se zice: *„Majestatea Voastră*, Tarfuliţo”.
Bryce o luă spre mulţime. Nu rată însă rânjetul pe care Hunt i-l aruncase regelui, făcându-i cu ochiul

într-o manieră care decreta: *Dacă faci un pas greşit, te-am ars, rahatule*|
Dar, când se opri la marginea ringului de dans, Bryce se văzu nevoită să respire adânc de câteva ori, ca să-şi revină.
- Eşti bine? o întrebă Hunt, strângându-i umărul.
- Da, Majestate! murmură ea.
Hunt chicoti şi se aplecă, pentru a-i şopti la ureche:
- Credeam că îmi spui aşa doar în pat, Quinlan.

Era adevărat. *La dracu! Eşti prinţul meu!* oftase ea cu o - noapte în urmă în timp ce făceau sex.
Bryce se rezemă de el, scuturând ultimele reziduuri lăsate de întâlnirea cu Asterii.
- Nu-mi vine să cred că am reuşit.
Hunt râse.
- Hei, vom avea de plătit pentru asta!
Dinaintea tatălui ei. **Însă** în acea noapte nu putea face nimic. Acolo, dinaintea

atâtor invitaţi, nu putea face nimic.

- Dansezi cu mine? zise Bryce deodată.

Hunt ridică din sprânceană.

- Pe bune?
- Ştii să dansezi, nu?
- Desigur. Dar... A trecut ceva timp de când am dansat ultima oară cu cineva.

De când dansase ultima oară cu Shahar, probabil. Bryce îşi înlănţui degetele cu ale lui.

- Dansează cu mine!

Primii paşi fură tremuraţi, ezitanţi. Hunt îşi trecu braţul în jurul taliei lui Bryce, iar cu cealaltă mână îi strânse mâna ei, conducând-o pe ritmul baladei dulci pe care o cânta formaţia. Cum atât de multă lume îi privea, avură nevoie de câteva clipe ca să îşi intre în ritm.

- Uită-te la mine şi dă-i dracului pe toţi ceilalţi, murmură Hunt.

Ochii îngerului străluceau de bucurie şi de dorinţă, şi în ei plutea acea scânteie pură care era esenţa lui. Steaua din pieptul lui Bryce, cu totul descoperită, luci. Se auziră reacţii uimite, dar ea îşi păstră atenţia asupra lui Hunt. îngerul îi zâmbi din nou.

Zâmbetul acela era tot ceea ce conta pe lume. începuseră să se mişte cu uşurinţă, iar atunci când

Hunt o învârti, Bryce îi întoarse zâmbetul.

I se topi în braţe şi, fără să ezite nici o clipă, Hunt o învârti în jurul pardoselii. Bryce era vag conştientă că Ruhn şi Hypaxia dansează împreună, la fel ca şi Celestina şi Ephraim, că Baxian, Naomi - şi acum şi Isaiah - păzeau intrările, dar nu-şi putea lua ochii de la Hunt.

El îşi lipi buzele de ale ei. Şi în acel sărut se topi

întregul univers. Erau doar ei doi pe lume şi aşa avea să fie mereu - ei doi, dansând pentru totdeauna, suflete îngemănate.

- Tot ceea ce mi s-a întâmplat În viaţă, mi s-a întâmplat doar pentru a te putea întâlni pe tine, Quinlan. Pentru a putea fi aici cu tine. Sunt al tău. Pentru totdeauna.

Lui Bryce i se puse un nod în gât, şi steaua din piept i se aprinse, luminând întreaga seră ca

o mică lună. Bryce îi întoarse sărutul, fără să-i pese cine îi vedea, bucuroasă doar că el era acolo.

- Tot ceea ce sunt este al tău, îi şopti, cu gura lipită de a lui.

Hypaxia i se păru distrată în timp ce dansau, Ruhn concen- trându-se să nu se holbeze la Hunt şi la Bryce, care îşi făceau ochi dulci. Şi să evite comentariile care pluteau în jurul lor.

Umbra Mortis a ajuns Prinţul Feelor. Ce ruşine! Injuriile şi bârfele alunecau pe la urechile lui Ruhn, rostite cu destul tupeu din spatele măştilor. Deşi măştile nu ascundeau mirosurile. Ruhn îi însemnase pe toţi.

Conform legii, Athalar îi era acum ca un frate. Iar Ruhn nu suporta să îi vorbească cineva de rău familia. Adică acea parte a familiei la care ţinea.

Cormac plecase deja - se retrăsese la adăpostul umbrelor şi se teleportase. Ruhn se simţea uşurat de faptul că prinţul fusese într-atât de distras de Bryce, încât uitase să o înfrunte pe Căprioară. Nu-şi învinovăţea vărul pentru că plecase. După scamatoria pe care o făcuse Bryce, Cormac avea să fie cu siguranţă asaltat de familiile de Fee dornice să-şi prezinte fetele. Părinţii lui Flynn - cu

Sathia cea cu privirea ageră în frunte - cercetau în mod clar sala de bal în căutarea Prinţului din Avallen.
Ruhn îşi înăbuşi zâmbetul pe care tribulaţiile lor zadarnice i-l trezeau şi îşi întoarse atenţia asupra partenerei lui. Hypaxia părea să cerceteze mulţimea.
Inima începu să-i bată mai tare. O întrebă cu glas încet:
- Cauţi pe cineva?

Ea îşi drese vocea.
- Pe sora mea. Pe Căprioară.
Ruhn se simţi uşurat.
- E la piciorul estradei. Lângă Pollux.
Hypaxia îşi îndreptă privirea într-acolo când se întoarseră. Căprioara şi Barosul stăteau alături, amândoi cu măşti de un negru mat pe chip. îngerul purta uniforma imperială albă, brodată cu aur. Rochia aurie a Căprioarei, strălucitoare, i se mula pe

şolduri şi apoi aluneca până la pământ. Părul blond îi era prins într-un coc înalt, iar, ca niciodată, colanul ei de argint nu i se încolăcea în jurul gâtului. Doar o pereche fină de cercei din aur îi mângâiau umerii.

- Sunt o pereche frumoasă, murmură Hypaxia. La fel de monstruoşi pe dinăuntru, pe cât de încântători sunt pe afară, însă.

- Da, mormăi Ruhn.

Hypaxia îşi muşcă buza.
- Am aşteptat petrecerea aceasta pentru a vorbi cu ea.
Ruhn îi cercetă chipul.
- Vrei să vin cu tine?
Nu avea cum să nu îi propună asta.
- Crezi că... va reacţiona urât?
- E mult prea inteligentă ca să facă o scenă. în plus, nu cred că este stilul ei oricum. Ea este plămădită din acelaşi aluat ca tata. Cel mai rău lucru care se

poate întâmpla este să te ignore.
Ruhn o simţi încordându-se în braţele lui.
- Presupun că ai dreptate. Prefer să termin odată. îmi voi strica întreaga noapte dacă voi sta să cântăresc situaţia la nesfârşit.
- De ce vrei să vorbeşti cu ea, totuşi?
- Pentru că este sora mea. Nu am vorbit niciodată cu ea. Nici nu am văzut-o în persoană.

- Am simţit şi eu ceea ce simţi tu, atunci când am aflat de existenţa lui Bryce.

Hypaxia dădu distrată din cap, privirea alunecându-i din nou în jurul sălii.

- Eşti sigur că nu te deranjează să mă însoţeşti?

Ruhn verifică ceasul masiv care se afla în spatele serei. Unsprezece şi cincizeci de minute. Avea timp. Câteva minute. Oricum, avea nevoie de ceva care să-i distragă atenţia.

- Nu ţi-aş fi propus dacă m-ar fi deranjat.
Se retraseră de pe ringul de dans şi lumea se trase la o parte, făcându-i loc frumoasei regine care se îndrepta spre sora ei. Căprioara o văzu apropiindu-se, fără să schiţeze nici un zâmbet. Pollux însă rânji la Hypaxia, şi apoi la Ruhn. Hypaxia, spre meritul ei, se opri dreaptă dinaintea lor.
- Lidia.

Colţurile gurii Căprioarei se arcuiră în sus.

- Hypaxia.

Vocea îi era moale, joasă. Era o lipsă vădită de respect că nu i se adresase folosind titlul de regină. Că nici măcar nu se plecase dinaintea ei.

- Am vrut să te salut în mod oficial, spuse Hypaxia, apoi adăugă: Soră.

- Ei bine, acesta este un apelativ pe care nu l-am primit până acum de la nimeni! zise Lidia.

Pollux mârâi. Ruhn îşi arătă colţii în semn de avertizare şi se alese cu un rânjet batjocoritor drept răspuns.
Hypaxia făcu o nouă încercare:
- Este un nume pe care sper că amândouă îl vom putea auzi mai des.
Pe chipul Căprioarei nu se citea nici o fărâmă de bunătate sau căldură» chiar dacă purta mască.
- Poate, zise Lidia şi îşi întoarse privirea spre mulţime.

Arăta dezinteresată şi plictisită. Era o insultă şi o concediere.
Ruhn aruncă un ochi la ceas. Ar ii trebuit să plece. Să îşi croiască încetişor drum spre uşile de la grădină şi apoi să se strecoare afară. Dar n-o putea lăsa pe Hypaxia să îşi înfrunte singură sora.
- îţi place în Lunathion? insistă Hypaxia.
- Nu, spuse tărăgănat Căprioara. Găsesc acest oraş iritant de plebeu.

Barosul chicoti, dar Hypaxia interveni cu o autoritate uimitoare:

- Du-te şi fâ-ţi de lucru într-altă parte!

Lui Pollux i se aprinseră ochii.

- Tu nu poţi să-mi dai ordine.

însă Căprioara îşi întoarse privirea rece şi amuzată spre Baros.

- O clipă, Pollux.

Barosul îi aruncă o privire urâtă Hypaxiei, dar regina-vrăji- toare se arătă

neimpresionată şi neafectată dinaintea bărbatului care măcelărise totul în calea lui în ultimele secole.
Ruhn văzu în asta o portiţă de salvare şi îi zise Hypaxiei:
- Vă las şi eu pentru o clipă.
înainte ca regina să apuce să obiecteze, Ruhn se întoarse în mulţime. Era de tot rahatul pentru că o abandonase, dar...

Se îndreptă, fără să fie deranjat sau observat de cineva, spre ieşirea din partea de vest. Se strecură pe uşă şi coborî cele cinci trepte până pe poteca pavată cu pietriş. Păşi spre fântâna care susura în umbre, neatinsă de luminile serei, şi se rezemă de ea, cu inima bubuindu-i în piept.
Mai rămăseseră două minute. Oare avea să vină Zi?

Ruhn îşi fixă privirea asupra uşilor, forţându-se să respire regulat, încetişor.
Poate că era o idee proastă. Tocmai ce terminase de vorbit cu Căprioara şi Barosul, ce naiba! Locul acela era plin de duşmani care i-ai ii măcelărit pe el şi pe Zi dacă i-ar fi descoperit. De ce hotărâse să o pună în pericol astfel? - Cauţi pe cineva? cârâi o voce de femeie. Ruhn se răsuci şi,

în clipa în care văzu figura mascată dinaintea lui, inima i se opri în piept.

Harpia stătea de cealaltă parte a fântânii, ascunsă în umbre. De parcă l-ar fi aşteptat

.CAPITOLUL 60

Ruhn cercetă chipul ascuns în întuneric. Nu avea cum să fie ea.

La dracu! *HarpiaV.* Privirea lui Ruhn alunecă asupra

părului negru, a trupului zvelt, a gurii sfidătoare...

- Ce cauţi aici? îl întrebă Harpia, trăgându-se mai aproape, cu aripile ei negre, mai negre ca noaptea.

Ruhn se strădui să-şi recapete respiraţia.

- Zi? întrebă el încetişor.

Harpia clipi din ochi la el.

- Şi ce vrea să însemne asta?

Ruhn aproape că răsuflă uşurat. La dracu! Slavă zeilor, că nu era ea! Dar

dacă Harpia era acolo şi agenta Lumina Zilei era pe cale să-şi facă apariţia... în acea zi, la bar, Căprioara şi Harpia îşi făcuseră apariţia împreună, dar pe aceasta din urmă nu o mai văzuse de atunci. Desigur, faptul că voia să se întâlnească cu cineva la fântână nu însemna neapărat că *are legături cu rebeliunea*, dar dacă Harpia avea vreo bănuială în privinţa lui, sau a adevăratei identităţi a

agentei, dacă avea să-i vadă împreună...
Trebuia să plece de acolo. Să intre înapoi în seră şi să nu o pună în pericol pe Zi. Cât de prost fusese.
- Te bucuri de petrecere? îi zise el Harpiei.
- Fără săruturi furate în grădină? îl ironiză aceasta în timp ce el o luă grăbit spre trepte.
Avea să îi explice agentei totul, mai târziu. Ceasul arăta două minute trecute de douăsprezece - nu

venise. Sau poate că văzuse cine se afla în grădină şi decisese să se retragă.
Poate că văzuse şi cine cerceta umbrele din capătul scărilor.

Ochii aurii ai Căprioarei luciră În întuneric din spatele măş-tii. îl urmărise. La dracu! Oare bănuia că se strecurase în grădină pentru a se întâlni cu cineva? Din câte ştia el, nu scosese nici un cuvânt

despre ceea ce se petrecuse pe Ydra - asta oare pentru că voia să îi urmărească şi să prindă un peşte şi mai mare?

Cel mai mare peşte pe care o vânătoare de spioni îl putea prinde. Agenta Lumina Zilei.

Ruhn o privi de sus pe Căprioară şi trecu pe lângă ea. Ea îl urmări cu o indiferenţă plină de seninătate.

Ruhn îşi trase de gulerul cămăşii atunci când

reintră în zgomotul şi căldura petrecerii. Fusese cât pe ce să fie prins de Căprioară şi de Harpie - cât pe ce să o arunce pe Zi în mâinile lor.

Fără să îşi mai ia rămas-bun de la nimeni, Ruhn se făcu nevăzut.

Hunt îşi trecu buzele în lungul gâtului lui Bryce, astupându- i gura cu o mână, ca să îi înăbuşe gemetele, în timp ce o trăgea după el în lungul coridorului slab luminat.

- Vrei să ne găsească cineva? îi şopti el cu glas răguşit.

- De acum suntem un cuplu în mod oficial. Nu îmi pasă! îi răspunse Bryce, încercând să nimerească clanţa de la garderobă.

Din spatele lui Bryce, cu gura lipită de gâtul ei, Hunt îşi înăbuşi la rândul lui un geamăt atunci când ea îşi împinse fundul în bărbăţia lui excitată. În câteva secunde aveau să fie în garderobă. Şi peste

încă două-trei secunde avea de gând să fie deja în ea.

Hunt ştia că Baxian şi Naomi erau conştienţi că nu ieşiseră ca să meargă la baie, însă îngerii care păzeau uşile rânjiseră doar la ei.

- E încuiată! mormăi Bryce, iar Hunt îşi înăbuşi râsul lipin- du-şi gura de pielea ei caldă.

- Bine că ai un alfa-măgar mare şi puternic cu

tine, Quinlan! zise el şi se desprinse de trupul ei.

Zeilor, dacă ar fi trecut cineva pe hol, o singură privire aruncată asupra pantalonilor lui ar fi trădat ceea ce era pe cale să se întâmple. Hunt rezistase trei dansuri înainte să ne nevoit să fugă cu ea. Aveau să se întoarcă rapid la petrecere. După o partidă zdravănă de sex.

La naiba, n-avea el de gând să îşi spună vreodată Prinţul Hunt, dar...

meritase. Planul nebunesc pe care Bryce i-l înfăţişase cu mai bine de două săptămâni în urmă, atunci când îi acordase onoarea de a-l întreba dacă era de acord.

Hunt îşi trecu dinţii în lungul gâtului ei, apoi o trase uşor înapoi. Bryce, respirând sacadat, îmbujorată de dorinţa care-l aprindea şi mai tare, îi zâmbi diavoleşte.

- Priveşte şi învaţă, dulceaţă! zise Hunt şi izbi cu umărul în uşă. încuietoarea se desprinse din ţâţâni şi Hunt o trase după el pe Bryce, fără să ezite. Bryce îşi trecu braţele în jurul gâtului său, lipindu-şi corpul de corpul lui, iar Hunt îi ridică piciorul, pregătit să o ridice în braţe...
Un strigăt de uimire îl opri în loc.
Hunt se răsuci, mintea încercând să prindă din

urmă ceea ce îi arătau simţurile.
Era dinaintea lui însă. Erau dinaintea lui.
Rochia Celestinei fusese trasă în jos, dezvelindu-i unul dintre sânii plini şi rotunzi. Care lucea de salivă.
Însă în faţa Guvernatoarei, între ea şi Hunt, nu stătea Ephraim. Nu hainele lui Ephraim erau răvăşite, nu părul lui era despletit şi buzele umflate.
Ci ale Hypaxiei.

Hunt nu avea idee ce ar ñ putut spune.
Bryce îşi drese vocea şi se trase dinaintea lui Hunt, acope- rindu-i discret erecţia extrem de evidentă.
- Presupun că uşa încuiată însemna că locul acesta e *deja ocupat*, ei?
Hypaxia şi Celestina se holbară la ei, cu părul pe jumătate desfăcut din aranjamentele lor elaborate.
încetişor, în tăcere, Hunt închise uşa. îşi ridică

mâinile. Pentru că în jurul
Celestinei începuse să
lucească o urmă din pu-
terile ei. Mânia unui
Arhanghel, care ameninţa
să pună la pământ
duşmanii.
Hunt nu-şi putu controla
fulgerele care răspunseră,
curentul lor croindu-şi
drum prin el Dacă
Celestina avea să lovească,
el i-ar fi făcut faţă.
Bryce, cu respiraţia tăiată,
i se adresă Hypaxiei,

pentru că simţise tensiunea care creştea în garderobă:

- Eu nu am... ăăă... nu am fost pusă niciodată într-o situaţie de acest gen.

Hypaxia îi aruncă o privire Guvernatoarei, ai cărei ochi deveniseră albi, încărcaţi de putere, şi îi spuse lui Bryce, încercând să pară degajată:

- Nici eu.

Singura cale de intrare şi de ieşire din încăpere era uşa din spatele lui Hunt. Asta doar dacă nu cumva

Celestina avea de gând să arunce în aer acoperişul clădirii. Hunt îşi lăsă mâna pe umărul lui Bryce.
Însă perechea lui spuse veselă:
- **În caz că nu am fost destul de clari, noi nu avem de gând să spunem nimic.**
Hypaxia dădu din cap cu înţelepciune.
- Vă mulţumim.
Se întoarse apoi spre Guvernatoare - spre iubita ei.

- Celestina.

Aceasta nu-şi luă ochii de la Hunt. Dacă ar fi făcut un singur gest greşit, l-ar fi ucis. într-o secundă. Hunt rânji însă. *Ar fi încercat* să-l ucidă.

- Sunt un mormânt.

Aripile Celestinei străluciră, atât de puternic încât întreaga garderobă se lumină.

- Ai pus-o în pericol pe cea pe care o iubesc, grăi Celestina, glasul ei răsunând încărcat cu

putere. Pentru că va considera că a atentat la ceva ce îi aparţine, Ephraim o va ucide. Sau Asterii o vor ucide, pentru a da un exemplu.

Bryce îşi păstră mâinile ridicate.

- Asterii mă vor ucide probabil şi pe mine la un moment dat.

Hunt se răsuci spre ea. Nu ar fi...

- îmi placi! zise Bryce.

Hunt încercă să nu răsufle uşurat pentru că nu făcuse

referire la activităţile lor de rebeli.

- Cred că eşti un lucru bun pentru acest oraş. Nu acelaşi - lucru îl pot spune despre Ephraim şi cabala lui de ucigaşi, dar, odată ce va pleca la el acasă, eu cred că tu vei face Lunathion şi mai... mişto.

Hunt îi aruncă o privire sceptică. Bryce ridică din umeri. Ochii ei îi întâlniră pe ai Celestinei. Steaua i se aprinse în piept.

De la putere la putere. De la femeie la femeie. De la Guvernatoare la... *Prinţesă*, deşi acela nu era cuvântul potrivit pentru expresia de pe chipul lui Bryce, pentru postura ei.

Un alt cuvânt îi stătea lui Hunt pe limbă, însă el nu-I lăsă să se formeze, nu-şi permise să se gândească la toate implicaţiile mortale pe care le avea.

Cu o ţinută care o depăşea pe aceea a unei prinţese, Bryce spuse:

- Nu am de gând să te trădez. Să vă trădez. Pe nici una dintre voi.

Bryce se întoarse spre Hypaxia, care la rândul ei o privea cu ochii aceia care erau ai unui rang superior celui de prinţesă:

- Suntem aliate. Nu doar din punct de vedere politic, ci şi... în calitate de femei care au fost nevoite să facă nişte alegeri al dracului de grele. Femei care trăiesc într-o lume în care cei mai puternici

dintre bărbaţi ne văd ca pe nişte instrumente de făcut copii.

Hypaxia dădu din nou din cap, însă Celestina o privea în continuare cu intensitate. Ca un prădător care caută cel mai bun punct în care să lovească.

Hunt îşi adună din nou puterile. Bryce continuă:

- Eu nu sunt iapa de preţ a nimănui. Am riscat cu idiotul ăsta - îl arătă cu degetul pe Hunt, care căscă uluit gura la ea - şi,

din fericire, a meritat. Vreau să spun doar că - Bryce înghiţi un nod - dacă voi două vreţi să riscaţi una pentru cealaltă, să daţi dracului aranjamentele cu Ephraim şi Ruhn, atunci eu sunt de partea voastră. Ar trebui să ne luptăm împotriva Asterilor, dar... uitaţi-vă la ce am făcut în seara aceasta! Cu orice vă pot ajuta, aşa cum mă pricep, vă voi ajuta. Haideţi însă mai întâi să ieşim din această garderobă întregi.

Se coborî tăcerea.
Apoi, încetişor, precum soarele la apus, puterea Arhanghelului păli, până când doar trupul îi mai rămase strălucitor. Hypaxia îşi lăsă mâna pe umărul iubitei ei - dovadă că erau în siguranţă.
Aranjându-şi ţinuta elegantă, Celestina spuse:
- Uneori am avut de ales. Atunci când Regele Toamnei a venit şi i-a cerut mâna Hypaxiei pentru fiul său, eu am fost cea care

am încurajat-o să accepte. **Însă,** ca Arhanghel, eu **nu** pot alege... pe cine să iubesc, cine să îmi fie pereche.

- Cunosc sentimentul, mormăi Hunt.

Cum Celestina ridicase din sprânceană, îşi arătă încheietura mâinii.

- Sclav, ai uitat?

- Poate că linia care desparte un guvernator de un sclav este una subţire, cugetă Hypaxia.

- M-am gândit că Hypaxia s-ar putea căsători cu prinţul, recunoscu Celestina, în sensul unei alianţe politice poate, şi că, după ce va trece un timp, noi două am putea... să ne reluăm relaţia. Apoi însă, Asterii au dat ordinul legat de Ephraim şi m-am trezit că nu am de ales şi că trebuie să spun da.
- Ephraim a încercat cumva...? o întrebă Bryce în şoaptă.

- Am fost de acord, răspunse ferm Guvernatoarea. Deşi nu pot spune că a fost plăcut.
Hypaxia îi sărută obrazul. De aceea Celestina păruse atât de neliniştită înaintea primei nopţi petrecute cu Ephraim şi atât de bântuită apoi - pentru că inima ei era într-altă parte.
Bryce le spuse celor două:
- Oricât de mult timp veţi dori să păstraţi acest secret, noi nu vom sufla o

vorbă, nimănui. Vă dau cuvântul meu.
în timp ce femeile încuviinţau din cap, lui Hunt îi trecu prin minte că Bryce reuşise cumva să le câştige încrederea, că reuşise să devină cineva în care lumea avea încredere fără să clipească.
într-adevăr, era mai mult decât o prinţesă.
Hunt îi zâmbi perechii lui şi spuse:
- Ei bine, probabil ar trebui să plecăm. înainte să

ne găsească cineva aici şi să-şi închipuie că mă bucur de cea mai tare noapte a vieţii mele.
Hypaxia şi Bryce râseră, dar Celestina zâmbi doar uşor. Bryce observă asta şi îşi trecu braţul în jurul reginei-vrăjitoare, îndreptând-o spre uşă.
- Hai să discutăm despre cât de tare îl va scoate din sărite seara aceasta pe Regele Toamnei şi despre cât de grozav va fi asta! îi murmură ea, în

timp ce ieşeau, lăsându-i singuri pe Hunt şi pe Celestina.
Guvernatoarea îl cerceta. Hunt nu îndrăzni să mişte.
- Aşadar, de acum eşti cu adevărat un prinţ, zise Celestina.
- Ăăă, da, se bâlbâi Hunt, clipind uimit. Presupun.
Guvernatoarea trecu pe lângă el, spre uşa pe care ieşise iubita ei.
- Ştii, şi linia dintre prinţ şi sclav este una subţire.

Lui Hunt i se strânse inima în piept.

- Ştiu.

- Atunci, de ce ai acceptat povara? îl întrebă ea, oprindu-se din drum. Bryce părea să se fi împrietenit la cataramă cu regina-vrăji- toare, alături de care păşea braţ la braţ pe hol.

- Ea merită.

Cu chipul solemn, Celestina zise însă:

- Iubirea este o capcană, Hunt. îşi scutură

capul, mai mult pentru ea decât pentru el. Una din care nu ştiu cum să scap.

- *Vrei* să scapi de ea?

Arhanghelul păşi în hol, cu aripile încă strălucind de reziduurile puterii.

- în fiecare zi.

Tharion încercă să nu se uite la ceasul lui - care era practic ceasul rezistent la apă al bunicului său, pe care acesta i-l oferise cadou la absolvire - în timp ce noaptea se scurgea încetişor. Logodna

scandaloasă a lui Bryce îi oferise cinci minute groaze de amuzament, însă apoi fusese înghiţit de plictiseală şi nerăbdare.

Ştia că era o onoare să se afle acolo, la braţul fiicei Reginei Râului, care strălucea de bucurie şi de încântare. Dar lui îi era greu să se bucure de privilegiul acela, când i se ordonase să participe la bal alături de ea.

La apus, Tharion aşteptase pe docuri, lângă

Poarta Râului, îmbrăcat la patru ace. Fata Reginei Râului îşi făcuse apariţia din ceaţă, într-o barcă albă de stejar, trasă de un stol de lebede ca zăpada. Lui Tharion nu-i scăpaseră din vedere sobekii care dădeau târcoale la câţiva metri sub ele. Santinelele călătoriei preţiosului odor al reginei.

- Nu-i aşa că e magic? zise companioana lui, pentru a cin- cea oară în acea seară, oftând cu ochii la lumini şi la

cuplurile de pe ringul de dans.

Tharion îşi goli paharul de şampanie. *Are voie să bea doar un pahar cu vin,* îl instruise regina într-o scrisoare trimisă printr-o vidră, şi *trebuie să se întoarcă acasă până la ora unu.*

În cele din urmă, Tharion se uită la ceas. Douăsprezece şi douăzeci de minute. încă un sfert de oră şi putea să o mâne spre ieşire. Bărbatul îşi lăsă

paharul pe tava unuia dintre chelnerii care treceau pe acolo, însă atunci când îşi întoarse privirea la companioana lui, descoperi că aceasta devenise periculos de botoasă.

Tharion îi oferi un zâmbet fermecător, de duzină, dar ea zise:

- Nu mi se pare că te distrezi.

- Ba da, o asigură el, apucându-i mâna şi

sărutându-i încheieturile degetelor.

- Prietenii tăi nu vin să vorbească cu noi.

Ei bine, având în vedere că îi văzuse pe Bryce şi pe Hunt strecurându-se afară din sala de bal, nu era de mirare. Ithan stătea de vorbă cu Naomi Boreas şi cu Copoiul la uşă, iar cei-lalţi... Ruhn şi Cormac abandonaseră petrecere. Hypaxia nu se vedea pe nicăieri.

Deşi regina-vrăjitoare vorbise deja cu ei. îi fusese greu să o privească în ochi pe toată durata conversaţiei stinghere, din care ea putea să-şi dea bine seama cât de prost fusese pentru că se legase de acea femeie. Dar Hypaxia se purtase frumos cu fata Reginei Râului, care la rândul ei fusese toată un zâmbet. Tharion nu îndrăznise să îi spună prietenei sale Pax.

- Prietenii mei trebuie să-şi împlinească obligaţiile sociale, justifică Tharion.

-Ah.

Femeia rămase tăcută, pe marginea ringului, în vreme ce cuplurile alunecau pe lângă ea în paşi de dans. Poate că era de vină şampania, însă Tharion o privi, o privi cu adevărat: ochii negri plini de dor şi de fericire tăcută, energia pe care o emana, senzaţia aceea că era o

creatură smălţuită în formă muritoare doar pentru o noapte, care avea să se preschimbe în spuma râului odată ce avea să bată ora unu.

Era el cumva mai bun decât mama ei? O ţinea legată de el pe acea fată de zece ani. O ţinuse în loc în acea seară pentru că *el* nu avusese chef să se distreze.

Trebuie să-i fi simţit greutatea privirii, pentru că se răsuci spre el. Tharion îi oferi încă un

zâmbet de duzină, apoi se întoarse spre unul dintre bodyguarzii care pândeau în întuneric, în spatele lor.

- Hei, Tritus, ai putea să preiei tu acest dans?

Gardianul se uită când la unul, când la celălalt, dar Tharion îi zâmbi fiicei Reginei Râului, care-l privea cu sprâncenele ridicate:

- Mergi, dansează! îi zise el. Mă întorc imediat.

Nu îi lăsă ocazia să se împotrivească şi o dădu pe

mâna gardianului, care roşi atunci când îi întinse braţul.

Tharion nu privi înapoi, pierzându-se în mulţime, în timp ce se întreba câte rahaturi va trebui să îndure pentru ceea ce - făcuse. Dar... chiar dacă avea să fie biciuit, el nu avea de gând să o mai ţină pe femeie legată de el.

Se opri când ajunse în celălalt capăt al sălii şi se întoarse în cele din urmă. Gardianul şi fiica Reginei

Râului dansau zâmbind. Arătau fericiţi.

Bun. Femeia merita asta. Indiferent cine era mama ei şi de temperamentul pe care-l avea, merita să fie cu cineva care să o facă fericită.

Tharion îşi croi drum spre cel mai apropiat bar. Cum se pregătea să-şi comande un whisky, observă o femeie cu forme vo- luptuoase - un metamorf leopard după

miros - rezemată de bar,
lângă el.
Tharion observa
întotdeauna un fund mişto,
iar acea femeie... Hei, da!
- Vii pe aici des? o întrebă
el făcând cu ochiul.
Leopardul îşi întoarse
capul spre el, pielea ei
maronie lucind
în lumina blândă. Avea ochi
umbriţi de gene negre, cu
desăvârşire superbi,
pomeţi înalţi şi buze pline,
totul încadrat de păr blond-
castaniu, care aluneca în

valuri delicate în lungul feţei ei în formă de inimă. Avea degajarea şi graţia unei vedete de cinema. Probabil era una, dacă fusese invitată la acea petrecere. Buzele acelea pline se arcuiră într-un zâmbet.

- Cu replica asta încerci tu să mă agăţi?

Tharion cunoştea prea bine tonul acela seducător. Aşa că bărbatul îşi comandă whisky- ul şi îi zise străinei:

Ai vrea să încerc

?CAPITOLUL 61

- Eşti bine? o întrebă Ithan pe Hypaxia, în timp ce ora se apropia de trei şi jumătate.

Regina se plânsese de crampe la stomac şi părăsise petrecerea pentru douăzeci de minute, iar când se reîntorsese avea chipul palid. Acum îşi dădu după ureche o buclă întunecată şi apoi îşi aşeză roba neagră ca tăciunele, pe care şi-o trăsese pe deasupra rochiei. Chiar şi

acolo, în luminişul grădinii de măslini cuibărite printre dealurile de la ieşirea din oraş, zgomotele petrecerii răsunau: basul bubuitor, uralele, luminile stroboscopice. În contrast cu şoaptele frunzelor şi pământul arid din jurul lui Ithan, cu stelele care luceau dincolo de bolta argintie.

Se aflau într-o altă lume faţă de petrecerea strălucitoare la care se adunaseră atât de multe

puteri în acea seară. La care Bryce reuşise cumva să îl întreacă în viclenie pe Regele Toamnei şi să îl proclame pe Hunt prinţul ei. Clipă în care nu ştiuse ce să mai creadă.

Ithan se străduise din răsputeri să stea dracului departe de Sabine şi de Amelie în acea seară. Din fericire, nu stătuseră decât ca să îi audă vorbind pe Asteri şi apoi plecaseră. Se ura pentru că se simţise uşurat. Primul nu

participase - el evita de obicei astfel de evenimente.

- Deci asta e? o întrebă Ithan pe Hypaxia, arătând spre cele şapte lumânări pe care aceasta le aranjase pe pământ. Aprindem lumânările şi aşteptăm?

Hypaxia scoase un pumnal cu lamă lungă.

- Nu tocmai, zise ea şi Ithan făcu un pas înapoi.

Regina-vrăjitoare începu să traseze linii între lumânări.

Ithan îşi plecă fruntea într-o parte:

- O stea cu şase colţuri.

Ca aceea pe care Bryce o făcuse între Porţi, în acea primăvară, cu cele şapte lumânări în centru.

- Este un simbol al echilibrului, explică Hypaxia.

Regina se trase un pas înapoi, dar îşi păstră

pumnalul în mână. Coroana ei de mure părea să lucească cu o lumină proprie, dinlăuntru.

- Două triunghiuri care se intersectează. Masculin şi feminin, întuneric şi lumină, sus şi jos... şi puterea care izvorăşte în locul în care se întâlnesc, spuse Hypaxia cu o mină gravă, în acel punct de echilibru îmi voi concentra puterea! zise ea, arătând spre cerc. Indiferent de ceea ce vei vedea sau vei

auzi, să rămâi de partea
aceasta a lumânărilor.
Pe Ithan îl trecu un fior pe
şira spinării, chiar dacă
inima îi era mai uşoară.
Dacă ar fi putut să
vorbească cu Connor... Se
gândise mult timp la ceea
ce voia să-i spună, însă în
acea clipă nu-şi mai aducea
aminte nimic.
Hypaxia citi pe chipul lui
prin ceea ce trecea şi faţa
îi deveni solemnă.
învoiala era însă învoială.
Hypaxia îşi ridică braţele,

cu pumnalul într-o mână, şi începu incantaţia.
Agenta Zi îşi făcu apariţia în capătul podului şi rămase acolo, de parcă nu ar fi vrut să se apropie de el.
Ruhn stătea pe canapeaua lui, cu braţele sprijinite pe genunchi. Se tot gândea la ceea ce se întâmplase în grădină de ore bune. Era mirat că reuşise să adoarmă.
Ruhn alergă spre ea.

- îmi pare rău că te-am pus în pericol.
Zi nu răspunse. Rămase pe loc, arzând.
Ruhn încercă din nou:
- Eu... A fost o idee foarte tâmpită. îmi pare rău dacă ai venit şi nu m-ai găsit acolo. Am mers în grădină, dar Harpia şi Căprioara mă urmăriseră, şi cred că au bănuieli în privinţa mea, sau nu ştiu... dar... îmi pare rău, Zi.
- Am fost acolo, spuse ea cu glas tăcut.

- Poftim?
- Te-am văzut, zise şi făcu un pas în faţă. Am văzut şi ameninţarea. Şi am stat deoparte.
- Unde? în grădină?
Zi se apropie de el.
- Te-am văzut, repetă ea, de parcă încă nu-i venea să creadă.
- Ai venit, îşi scutură Ruhn capul. M-am gândit că s-ar putea să nu vii, fiindcă nici nu am mai vorbit după ce am stabilit

întâlnirea, şi mi-am făcut griji...

- Ruhn.

Numele lui rostit de buzele ei îl cutremură.

- Ştii cine sunt.

-Da.

- Spune-mi numele încă o dată.

Femeia se apropie.

-Ruhn.

Flăcările ei se traseră suficient cât să întrezărească un zâmbet.

- Eşti încă în oraş? Aş putea să te întâlnesc undeva?

Era miezul nopţii, dar era echinoxul. Lumea petrecea până la răsărit. Dacă şi-ar fi pus măştile, el şi Zi s-ar fi putut pierde în mulţime.

- Nu, răspunse cu glas plat. Am plecat.
- Minţi. Spune-mi unde eşti.
- Nu ai învăţat nimic din ce s-a întâmplat în noaptea asta? Nu ai văzut cât de aproape am fost de

dezastru? Servitorii Asterilor sunt pretutindeni. O singură greşeală, de o clipă doar, şi suntem *morţi.*
Lui Ruhn îi tremură maxilarul.
- Atunci când Harpia a ieşit din umbre, am crezut că eşti tu. Eu... am intrat în panică pentru o clipă.
Ea râse uşurel.
- Ar fi fost îngrozitor? Ca eu să fiu cineva pe care îl urăşti atât de mult?
- Mi-ar fi luat ceva timp să mă obişnuiesc.

- Deci, ai o imagine formată despre mine.
- Nu am. Doar că... nu am vrut să fii *ea.*

Zi râse din nou.

- Iar tu eşti un Prinţ al Feelor.
- Te scârbeşte asta?
- Ar trebui?
- Pe mine mă scârbeşte.
- De ce?

* Pentru că nu am făcut nimic ca să merit acest titlu.

Femeia îl privi cu atenţie.

- Regele Toamnei este tatăl tău. El este cel care te-a rănit.
- Chiar el!
- E o ruşine de rege.
- Ar trebui să stai de vorbă cu sora mea. Cred că te-ar plăcea.
- Bryce Quinlan.

Ruhn se încordă auzind-o rostind numele lui Bryce atât de repede, dar dacă fusese la petrecere în acea noapte, era de aşteptat să ştie cine era sora lui.

- Da. Ea îl urăşte pe tata chiar mai mult decât mine.
Flacăra agentei păli.
- Eşti logodit cu Regina Hypaxia.
Lui Ruhn aproape că-i veni să râdă, dar vocea ei sunase atât de grav.
- E complicat.
- Nu părea când ai dansat cu ea.
- M-ai văzut?
- Toată lumea te-a văzut.
Asprimea din vocea ei... era gelozie? Ruhn spuse cu precauţie:

- Eu nu sunt genul care să înşele. Eu şi Hypaxia suntem logodiţi doar formal. Nici măcar nu ştiu dacă ne vom căsători. Ţine puţin la mine, aşa cum şi eu ţin la ea. Ne plăcem unul pe celălalt şi ne admirăm, dar... cam asta e tot.
- De ce mi-ar păsa mie? Ruhn o cercetă, apoi păşi mai aproape, până când între ei rămase doar un spaţiu cât o respiraţie.

- Am vrut să te văd în noaptea asta. Mi-am petrecut tot - timpul urmărind ceasul.

Ei i se acceleră respiraţia.

- De ce?
- Ca să pot face asta.

Ruhn îi ridică bărbia şi o sărută. Gura din spatele flăcărilor era moale şi caldă, şi se deschise pentru el.

Degete de foc i se încurcară în păr, trăgându-l mai aproape, iar Ruh îşi strecură braţul în jurul

unui trup zvelt, cu forme, şi mâna îi alunecă în lungul spatelui ei. La naiba, da!

Ruhn îi gustă limba şi ea îi tremură în braţe. îi răspunse însă fiecărei atingeri, de parcă nu ar fi putut să se abţină, de parcă ar fi vrut să cunoască fiecare milimetru din el, fiecare aromă şi nuanţă.

Mâna îi alunecă în lungul maxilarului său, degetele ei ex- plorându-i forma feţei. Ruhn îi ordonă nopţii să se retragă, ca să-

şi dezvelească ochii, nasul, gura. Din fericire, noaptea i se supuse. Dindărătul vălului de flăcări care-i ascundeau trăsăturile, Ruhn o simţea privindu-l. Privindu-i chipul descoperit.

Degetele ei îi alunecară în lungul nasului. Se arcuiră în jurul buzelor. Apoi îl sărută din nou, abandonându-se lui cu totul, iar Ruhn îi cedă la rândul lui.

- Tu îmi aminteşti că sunt vie, îi spuse ea, cu glas răguşit, îmi aminteşti că există bunătate pe lume.

Lui Ruhn i se puse un nod în gât. -Zi...

Ea şuieră însă, zbătându-se în braţele lui. Privirea îi alunecă înapoi spre capătul podului ei.

Nu. Bărbatul acela care i-o răpise odată din somn ca să facă sex cu ea...

Zi îşi întoarse capul spre Ruhn şi flăcările

pâlpâiră, descoperind ochi rugători de foc pur.

- îmi pare rău, şopti ea şi se făcu nevăzută.

Hunt era încă beat când el şi Bryce ajunseră înapoi la apartament, la ora trei dimineaţa. Bryce îşi ducea pantofii într-o mână şi trena rochiei în cealaltă. Părăsiseră petrecerea la scurt timp după ce Ruhn plecase, şi se retrăseseră la un bar din Piaţa Veche, unde jucaseră biliard şi

băuseră whisky în hainele lor ridicol de elegante.

Nu vorbiseră despre ceea ce descoperiseră în garderobă. Ce ar mai fi fost de spus?

- Sunt fleaşcă! anunţă Bryce în mijlocul apartamentului - coborât în semiîntuneric, şi se prăbuşi pe canapea.

Hunt chicoti.

- Vorbeşti ca o adevărată prinţesă!

Bryce îşi scoase cerceii şi trânti diamantele pe

măsuţa de cafea, de parcă ar fi fost doar nişte gablonţuri. Pieptănul pe care îl avea în păr ateriză în acelaşi loc, pietrele lui preţioase lucind sub primele-lumini delicate. Bryce îşi întinse picioarele pe măsuţă, încercând să-şi dezmorţească degetele.

- Hai să nu mai repetăm figura de azi niciodată.

- Te referi la băută sau la faptul că i-am dat cu flit tatălui tău? o întrebă Hunt, în timp ce-şi desfăcea

papionul alb, privind-o de sus.
Bryce îşi înăbuşi râsul.
- Mă refer la petrecere. Datul cu flit tatei şi băutul de whisky sunt activităţi care vor trebui repetate constant.
Hunt se aşează pe măsuţa de cafea, aranjându-şi aripile în jurul ei.
- Lucrurile ar fi putut să stea mult mai rău.
- Dap. Deşi nu prea ştiu ce ar putea fi mult mai rău decât să te alegi cu o

mulţime de duşmani cu preţul unuia.
Dacă apariţia Asterilor ar fi fost doar o notă de subsol, ar fi fost una suficient de grăitoare despre noaptea pe care o avuseseră.
- Deşi... mă gândesc că Celestina nu este duşmanul nostru.
Hunt îi luă piciorul şi începu să i-l maseze. Bryce oftă, afundându-se printre puii de pernă. Hunt se simţea excitat doar privind

plăcerea pură pe care o radia.

- Pot să-ţi mărturisesc ceva? o întrebă Hunt, masându-i - arcul piciorului. Ceva ce s-ar putea să consideri tipic pentru un alfa-măgar?

- Atâta timp cât vei continua să-mi masezi aşa piciorul, poţi să spui orice

Hei vrei!

Hunt râse.

- Ne-am înţeles!

îi apucă celălalt picior şi se puse pe masat.

- Mi-a plăcut la petrecere, în seara asta. în ciuda hainelor simandicoase, a Asterilor şi a fazei cu Hypaxia şi Celestina. în ciuda întregului rahat cu tidul de prinţ. îmi place să fiu văzut. Cu tine.
Bryce mustăci.
- îţi place să-ţi marchezi teritoriul?
-Da.
Hunt o lăsă să vadă prădătorul din el.

- Nu am trăit niciodată aşa ceva, cu nimeni.
Bryce se încruntă.
- Shahar nu se dădea niciodată mare cu tine?
- Nu. Eram generalul ei. La evenimentele publice nu ne afişam împreună. Nu şi-a dorit niciodată. Astfel aş fi apărut egalul ei, sau cel puţin cineva pe care îl considera… important.
- Parcă mişcarea voastră era despre egalitate, comentă Bryce, din ce în ce mai încruntată.

- A fost. Dar trebuia să jucăm după vechile reguli. Reguli care încă guvernau vieţile multor persoane. Care dictau vieţile Celestinei şi ale Hypaxiei.
- Deci ea nu a strigat niciodată: *Hei, lume bună! El este iubitul meu!*
Hunt râse, uimit el însuşi de reacţia lui. Nu-şi închipuise că va putea vreodată să râdă de ceva legat de Shahar.

- Nu. De aceea am fost atât de... onorat când mi-ai cerut să facem totul public.
Bryce îl privi cu atenţie.
- Vrei să mergem afară şi să fim prinşi de presă făcându-ne de cap în public? Asta ne-ar face cu adevărat un *cuplu oficiaV.*
- Poate cu o altă ocazie.
Hunt îi ridică piciorul şi îi sărută talpa.
- Deci noi acum suntem... ca şi căsătoriţi.
- A, da?

Bryce îşi ridică mâna dinaintea ochilor, cercetându-şi degetele răsfirate.

- Eu nu văd nici un inel, Athalar.

Hunt îi ronţăi degetele, alegându-se cu un chiţăit din partea ei.

- Dacă vrei inel, o să-ţi dau inel. îi sărută din nou piciorul. Preferi din fier, oţel sau titan?

Verighetele erau simple în Lunathion, iar valoarea lor

stătea în durabilitatea metalului din care erau făurite.

- Titan, iubire! gânguri ea, şi Hunt îi muşcă din nou degetele.

Bryce se zvârcoli, dar el o ţinea bine.

- Degeţelele astea îmi trezesc nişte gânduri necurate, Quin- lan! zise el, cu gura lipită de piciorul ei.

- Te rog, spune-mi că nu ai un fetiş pentru picioare!

- Nu am. Dar tot ceea ce este legat de tine e un fetiş pentru mine.
- A, da?

Bryce se rezemă mai bine de perne şi îşi lăsă rochia să-i alunece.

- Deci îţi trezesc gânduri necurate?
- Aha, zise el, sărutându-i glezna. Un pic.

Bryce se arcui sub atingerea lui.

- Vrei să facem sex neglijent, ca beţivii, Prinţule Hunt?

Hunt râse cu hohote. Doar rostită de ea avea să accepte
titulatura.
- La dracu, da!
Bryce îşi desprinse piciorul din mâinile lui şi se ridică cu graţia aceea a ei de dansatoare.
- Desfa-mi fermoarul!
- Foarte romantic.
Bryce se întoarse cu spatele şi Hunt, încă aşezat pe măsuţă, îşi întinse mâna după fermoarul ascuns, care cobora de-a lungul

spatelui ei. Dezveli tatuajul care conţinea Cornul, precum şi pielea aurie, până în dreptul dantelei de la lenjeria ei intimă. Fermoarul se sfârşea înainte să se arate ceea ce îşi dorea Hunt să vadă. Dar Bryce îşi trase rochia în faţă şi o lăsă să cadă la pământ. Nu purta sutien, doar lenjeria intimă neagră...
Hunt îşi trecu mâinile peste pulpele ei ferme, şi se aplecă să muşte una

dintre dantelele delicate are lenjeriei. Bryce dădu drumul unui oftat delicat, care-l făcu să îşi treacă buzele în lungul coloanei ei. Părul lung al lui Bryce îi atinse fruntea, mătăsos şi încântător ca o mângâiere.

Bryce se răsuci în braţele lui şi - la dracu! - se trezi exact acolo unde îşi dorea să fie. Lenjeria îi stătea sus pe şolduri şi apoi cobora ca o săgeată spre paradis.

Hunt îi sărută buricul. îi strânse sânii în palme în timp ce- şi croia drum spre ei. Bryce îşi strecură degetele în părul lui, lăsându-şi capul pe spate când gura bărbatului se lipi de areola ei. Hunt îşi trecu limba pe deasupra acesteia, savurând-o, în vreme ce mâinile i se încurcau în dantelăriile lenjeriei ei intime. I-o trase în josul şoldurilor, al pulpelor. Trecu apoi la celălalt sân. Bryce oftă şi

bărbăţia lui deveni neîncăpătoare pentru pantalonii eleganţi.

Lui Hunt îi plăcea să o aibă la mila lui. îi plăcea să o vadă aşa, complet dezbrăcată, oferindu-se dinaintea lui, ca să o atingă, să îi ofere plăcere şi să o venereze. Hunt zâmbi la sânul ei. îi plăcea mult.

Hunt se ridică, cu ea în braţe, şi o duse în dormitor, cu papionul atârnându-i în jurul gâtului.

O aşează pe saltea, excitat să o vadă ameţită de dorinţă, întinsă acolo goală, doar pentru el. îşi scoase papionul.

- Vrei să păcătuim împreună, Quinlan?

Bryce aruncă o privire tăbliei de fier a patului şi buzele roşii i se arcuiră într-un zâmbet de felină.

- O, da!

Hunt o legă rapid de tăblie. Suficient de larg încât să nu o doară, dar destul de strâns încât să nu

îl poată atinge cât se -
înfrupta din ea.

Bryce se întinse dinaintea lui, iar Hunt abia reuşi să-şi desfacă nasturii de la cămaşă. Apoi pantalonii. îşi scoase pantofii, şosetele - toate acele lucruri care-l ţineau legat de civilizaţie, până când se putu înfăţişa în faţa ei gol, şi Bryce îşi muşcă buza. Apoi Hunt îi ridică genunchii şi o deschise larg.

- La dracu! zise el, admirându-i sexul care lucea deja, în aşteptarea lui.

Mirosul ei îl făcu să tremure înfiorat.

- De vreme ce nu pot să mă ating singură, îi zise ea cu glas gutural, poate că ar trebui să faci tu onorurile.

- La dracu! repetă el, fără să poată articula nimic altceva.

Era atât de frumoasă - fiecare părticică din ea era frumoasă.

- Plănuieşti ce vrei să-mi faci sau ţi s-a blocat creierul?

Hunt o privi În ochi.

- Am vrut să prelungesc cât mai mult clipa. Să te chinui cu adevărat.

Bryce îşi desfăcu mai larg picioarele» invitându-l.

- Ah?

- Dar voi încerca asta altă dată, mormăi el şi se coborî deasupra ei.

Penisul îi atinse sexul fierbinte şi pe Hunt îl trecură fiori de nerăbdare pe şira spinării. îşi trecu însă mâna în lungul trunchiului ei, degetele mângâindu-i sânii mătăsoşi şi abdomenul plat. Bryce se zbătu, trăgând de legături.

- Atât de sfidătoare!

îşi plecă fruntea şi îi sărută gâtul. Hunt o pătrunse uşor, înnebunit de senzaţia perfectă, dar apoi se retrase şi repetă mişcarea. Chiar dacă instinctele

urlau în el să o penetreze, el avea de gând să fie grijuliu, doar dacă ea nu-i cerea altceva. Voia ca Bryce să simtă doar extazul.

- Nu mă mai tachina, zise ea.

Hunt îşi înfipse dinţii în sânul ei stâng şi pătrunse mai adânc în perfecţiunea aceea care era ea. *Mai mult₉* ceru ea, ri- dicându-şi şoldurile.

Hunt râse.

- Cine sunt eu să refuz o prinţesă?
Ochii ei ardeau de o dorinţă atât de puternică încât îi puteau aprinde sufletul.
- Decretez că trebuie să mi-o tragi, Hunt. Sălbatic.
Cuvintele ei îl făcură să ia foc, aşa că îi oferi ceea ce cerea.
Amândoi gemură când Hunt pătrunse cu totul, cu atâta forţă încât dinaintea ochilor îi apărură stele.

Bryce îi dădea sentimentul beatitudinii, al eternităţii... Hunt se retrase şi o pătrunse din nou şi în jurul lor răsări cu adevărat stele - nu, era ea, ea strălucea ca o stea... Şoldurile ei se mişcau în acelaşi ritm cu ale lui, primindu-l mai adânc. La dracu, da! Ea era a lui, iar el era al ei, şi acum întreaga lume o ştia...

Cu o fulgerare o eliberă de legăturile de la încheieturi. Mâinile ei îi

strânseră imediat gâtul, suficient de tare încât să-i trezească valuri de durere. Aripile lui Hunt tremurară, şi Bryce îşi trecu picioarele în jurul taliei lui. El se afundă şi mai adânc şi... la dracu... cum îl strângea...

Bryce ştia cum să-şi contracte muşchii interni. Hunt aproape îşi dădu ochii peste cap.

- Solas, Quinlan...
- Sălbatic! îi şopti ea la ureche. Trage-mi-o ca un prinţ ce eşti!

Hunt îşi pierdu minţile. Îi apucă pulpele şi îi ridică pelvi- sul, apoi o penetră. Ea gemu şi Hunt se transformă într-o entitate primară, sălbatică. *A lui.* Era perechea lui... Hunt se abandonă cu totul.

Gemetele ei erau o muzică dulce, ademenitoare şi provocatoare. Bryce strălucea şi, când îşi coborî privirea asupra sa, Hunt îşi dădu seama că şi el strălucea. Nu datorită luminii ei

stelare, ci... la dracu! Fulgerele lui îi alunecau în lungul braţelor, al mâinilor, coborau pe şoldurile ei, i se urcau pe sâni.

- Nu te opri! şuieră ea, în timp ce fulgerele lui scoteau scântei. Nu te opri.

Şi nu se opri. Hunt se abandonă furtunii, se abandonă ei. Pe lume nu mai exista decât Bryce, sufletul şi trupul ei, împerecherea lor perfectă...

- Hunt, se rugă ea şi el ştiu, după tonul vocii ei, că era aproape de zenit.

Nu încetini. Nu îi arătă nici o milă. Sunetele pe care le scotea împreunarea trupurilor lor umpluseră camera. Erau însă nişte sunete distante, lumea devenise un loc îndepărtat în timp ce puterea şi esenţa lui treceau în ea. Bryce ţipă şi Hunt deveni frenetic. O dată, de două...

A treia oară, când o pătrunse cu cea mai mare

forţă, irump- se, şi puterea lui odată cu el.

Camera se umplu de fulgere, şi el o umplu pe Bryce cu sămânţa lui, sărutând-o în continuu, cu simţurile inundate de eter. Nu s-ar fi putut sătura niciodată de asta - de legătura dintre ei, de sex, de puterea care trecea dintr-unul în altul. Avea nevoie de asta mai mult decât avea de apă şi de mâncare: trebuia să îşi împartă astfel magia cu ea,

să îşi împletească sufletul
cu al ei. Nu avea să-şi
poată potoli niciodată
această poftă...
Simţi că se prăbuşeşte;
printre vânturi întunecate,
fulgere şi stele. Răzbi prin
ele, urlându-şi plăcerea
către ceruri.
Pentru că deasupra lor *era*
cerul. Şi luminile oraşului îi
înconjurau. Se auzea un
bas răsunând de la o
petrecere din apropiere.
Hunt înmărmuri, uitându-
se cu gura căscată la

Bryce. La suprafaţa de sub trupul ei - acoperişul blocului.

Bryce rânji timid:

- Ups

!CAPITOLUL 62

Incantaţiile Hypaxiei crescură în intensitate şi în complexitate, odată cu luna plină, care arginta livada.

Ithan tremura în frig. Ştia că nu din cauza nopţii sau a toamnei. Nu, aerul fusese plăcut cu doar câteva clipe în urmă. Orice va fi făcând magia

Hypaxiei, adusese şi acele temperaturi scăzute.

- Simt... o prezenţă, şopti regina-vrăjitoare, cu braţele ridicate spre lună, cu chipul ei frumos încărcat de solemnitate. Vine cineva.

Lui Ithan i se uscă cerul gurii. Ce ar fi putut să îi spună lui Connor? *Te iubesc,* ar fi fost probabil primul lucru. îmi este dor de tine în fiecare secundă din fiecare afurisită zi, ar fi fost al doilea. Apoi

avertismentul. Sau poate că ar fi trebuit ca mai întâi să îl avertizeze? Ithan îşi scutură mâinile tremurătoare pe lângă trup.

- Pregăteşte-te să spui ce ai de spus. Spiritul fratelui tău este... puternic. Nu ştiu cât de mult timp voi putea ţine steaua.

în Ithan se trezi ceva asemănător mândriei. Se apropie însă, respirând regulat. Exact aşa cum făcea înaintea meciurilor

importante şi în timpul paselor care câştigau jocul. Concentrare. Putea să facă asta. Avea să înfrunte repercusiunile mai târziu.

Steaua pe care o desenase Hypaxia străluci într-un albastru pal, luminând copacii din jurul lor.

- încă o clipă..., şuieră Hypaxia, respirând greoi, cu tâmplele uşor asudate.

Regina-vrăjitoare arăta de parcă incantaţia ar fi

secătuit-o de puteri. Apoi
din stea izvorî lumină albă,
orbitoare, şi un vânt
puternic scutură pomii din
jur, risipindu-le măslinele.
Ithan îşi închise strâns
ochii, şi îşi scoase
ghearele.
După ce se opri vântul clipi
mai des, încercând să-şi
acomodeze vederea.
Numele fratelui său i se
stinse pe buze.
în mijlocul stelei cu şase
colţuri se afla o creatură
înaltă şi slabă, învăluită în

robe. Hypaxia scăpă un suspin de uimire. Lui Ithan i se făcu stomacul ghem. Nu îl mai văzuse niciodată pe acel bărbat, însă văzuse desene care îl înfăţişau. Regele din Adâncuri.

- Nu ai fost invocat, zise Hypaxia, reuşind să-şi ascundă uluiala, cu bărbia ridicată, ca o adevărată regină. întoarce-te pe insula acoperită de ceaţă pe care o conduci.

Regele din Adâncuri râse în faţa vrăjitoarei. Trupul ei

lucea, răspândind o lumină albăstruie. De parcă şi-ar fi strâns puterile. însă Regele din Adâncuri îşi întoarse încetişor mâna spre Ithan.

- Tineri fără minte. Vă jucaţi cu puteri care vă depăşesc.

Vocea lui era îngrozitoare. încărcată de rugina oaselor şi de
urletele rugătoare ale morţilor.

Hypaxia nu se trase însă înapoi nici un milimetru.

- Du-te, şi lasă-ne să-l vedem pe acela pe care l-am invocat!
Lui Ithan îi alunecă mâna spre pistol. Nu ar fi făcut nimic cu
el. în forma lui de lup ar fi fost mai bine protejat pentru că ar fi fost mai rapid, dar chiar şi secunda de care avea nevoie pentru a se metamorfoza l-ar fi putut pune într-o situaţie de vulnerabilitate şi ar fi putut să o coste pe Hypaxia viaţa.

Regele din Adâncuri îşi întinse mâna scheletică. Exact când ajunse la capătul stelei, lumina pulsă.

- Nu te teme, pui de lup! Nu îţi pot face rău!

Aici, cel puţin, rânji el, scoţând la iveală doi dinţi mari, maronii.

Ithan se înfioră şi, regăsindu-şi în sfârşit vocea, mârâi:

- Vreau să vorbesc cu fratele meu.

La dreapta lui, Hypaxia murmura ceva în barbă, în vreme ce lumina din jurul ei continua să crească în intensitate.

- Fratele tău este bine îngrijit. în ochii lăptoşi ai Regelui din Adâncuri ardea un foc întunecat când spuse: Dar dacă lucrurile vor rămâne aşa sau nu, depinde doar de tine.

- Ce Hei vrei să spui cu asta? întrebă autoritar Ithan.

Regina-vrăjitoare se încordase însă. Vântul îi suflă părul creţ, de parcă şi-ar fi definitivat apărarea. Regele din Adâncuri îşi ridică mâna osoasă şi o lumină stranie, verzuie i se încolăci în jurul degetelor. Ithan ar fi putut să jure că în acea lumină pluteau simboluri vechi şi stranii.

- Hai să jucăm un mic joc mai întâi.

Regele din Adâncuri îşi înclină capul spre Hypaxia,

al cărei chip devenise stană de piatră, aşteptând.

- Casa Focului şi a Umbrei este de multă vreme curioasă în privinţa... abilităţilor voastre, Majestate.

Bryce ştia că visează. Ştia că trupul ei fizic se afla în pat. Ştia că este cuibărită lângă Hunt. Dar mai ştia şi că fiinţa dinaintea ei era reală - chiar dacă decorul nu.

Se afla pe o câmpie întinsă, prăfuită, sub un cer azuriu,

fără nori. La orizont se întrezăreau munţi, dar ea era înconjurată doar de stânci, nisip şi pustietate.

- Prinţesă,

Vocea aceea era Hei întrupat: întunecată, rece şi alunecoasă.

- Prinţule, îi tremură vocea.

Apollion, Prinţul Gheenei, alesese să i se înfăţişeze cu chipul unui băiat cu părul şi pielea aurii. Frumos aşa cum statuile antice erau

frumoase, aşa cum Pollux era frumos.
Ochii negri îl trădau însă. Lipsiţi de cornee. Doar întunecime fără fund. Devoratorul de Stele însuşi.
încercând să-şi controleze vocea, Bryce îl întrebă:
- Unde suntem?
- în Parthos. Ori, mai bine zis: ce a mai rămas din el. Pământul sterp părea să se întindă la nesfârşit.
- în lumea reală sau într-un fel de vis?

El îşi lăsă capul într-o parte - mai mult animal decât om.

- în vis. Sau în ceea ce consideraţi voi a fi vise.

Bryce nu avea de gând să deschidă subiectul.

- Bine. Aăă... mă bucur să te cunosc.

Colţurile gurii lui Apollion se ridicară în sus.

- Nu tremuri dinaintea mea.

- Aidas ţi-a cam stricat renumele de monstru.

Un râs lipsit de suflet.

- Fratele meu îmi este adesea un ghimpe în coaste.
- Poate că ar trebui să-l chemăm să ni se alăture.
- Aidas ar fi furios pe mine dacă ar şti că îţi vorbesc. De aceea am ales acest moment, când este, în mod convenabil - pentru mine, ocupat.
- Cu ce?
- Adună armatele din Hei. Le pregăteşte.

Lui Bryce i se tăie respiraţia.

- Ca să invadeze Midgard?
- E de mult timp în plan.
- Voi face o petiţie în numele planetei mele şi vă voi ruga să staţi în lumea voastră.

Colţurile gurii i se ridicară din nou.

- Nu ai încredere în noi. Bun. Theia a avut încredere. Asta i- a adus sfârşitul.
- Regina Născută din Stele?

- Da. Marea iubire a lui Aidas.
- *Poftim?* tresări Bryce.

Apollion îşi flutură mâna spre lumea în ruină care-i înconjura.

- De ce crezi că l-am ucis pe Pelias? De ce crezi că apoi l-am devorat pe Sirius? Pentru el. Pentru fratele meu nebun, bolnav de dragoste. A fost cuprins de furie după ce Pelias a ucis-o pe Theia. Nebunia lui ne-a costat acea etapă a războiului.

- îmi cer scuze, dar ia-o de la început, spuse Bryce clipind. M-ai invocat în acest vis pentru a-mi spune cum Aidas, Prinţul Prăpastiei, a fost iubitul Theiei, prima Regină Născută din Stele, deşi ei doi au fost duşmani?
- Nu au fost duşmani. Noi am fost aliaţii ei. Ea şi o parte a forţelor Feelor s-au aliat cu noi - împotriva Asterilor.
Lui Bryce i se tăie respiraţia.

- El de ce nu mi-a spus asta? De ce îmi spui *tu* asta?
- Tu de ce nu îţi stăpâneşti deja puterile? Am fost destul de clar: i-am spus perechii tale că amândoi trebuie să vă exploraţi potenţialul.
- Tu i-ai trimis pe Secerătorii ăia să mă atace pe mine şi pe Ruhn?
- Ce Secerători?

Bryce ar ii putut să jure că uimirea lui nu era jucată.

- Cei care mi-au transmis exact acelaşi mesaj: să îmi stăpânesc puterile.
- Nu am făcut aşa ceva.
- Asta mi-a spus Regele din Adâncuri. Am să ghicesc că unul dintre voi minte.
- Discuţia aceasta nu duce nicăieri. Şi nu apreciez să fiu numit mincinos.

Cuvintele Prinţului erau încărcate de ameninţare. însă Bryce se oţeli:

- Ai dreptate - nu ajungem nicăieri. Aşa că, răspunde-mi la întrebare: de ce Hei îmi povesteşti mie fazele astea cu Aidas şi Theia?
Dacă Apollion spunea adevărul şi Hei nu fusese adversarul lor în trecut.,, Theia luptase... împotriva Asterilor. Şi Pelias o ucisese, el luptând... *pentru* Asteri.
Lui Bryce îi vâjâia capul. Nici nu era de mirare că nimeni nu ştia despre

Theia. Asterii o şterseseră cel mai probabil din istorie. Dar o Regină Fee iubise un prinţ demon. Iar el o iubise într-atât încât...

- îţi spun toate astea pentru că alergi orbeşte spre pieire. Pentru că în această noapte vălul dintre lumile noastre este mai subţire şi îţi pot în sfârşit vorbi.
- Ai vorbit deja cu Hunt.
- Orion a fost crescut să fie receptiv faţă de cei ca noi. De ce crezi că ne

vânează atât de uşor? însă asta nu are nici o importanţă. în noaptea aceasta, pot să îţi apar drept ceva mai mult decât o simplă viziune.

Prinţul îşi întinse mâna şi Bryce tresări când o atinse. O *atinse* cu adevărat, atât de rece încât durea.

- Hei este aproape gata să încheie acest război.

Bryce făcu un pas înapoi.

- Ştiu ce vrei să mă întrebi şi răspunsul este *nu.*

- Foloseşte Cornul. Puterea pe care ţi-o oferă Athalar îl poate activa.

În ochii Prinţului se aprinseră furtuni.

- Deschide porţile din Hei.

- Pe dracu! Nu.

Apollion râse, sarcastic şi ameninţător.

- Ce dezamăgire!

Câmpia care fusese Parthos începu să se destrame în nimic.

- Vino să mă cauţi în Hei atunci când vei afla adevărul.

Ithan se răsuci încetişor, cu privirea aţintită asupra umbrelor în care Regele din Adâncuri stătuse şi în care dispăruse.

- Nu te mişca din locul acesta, îl avertiză Hypaxia, cu glas scăzut. îi simt puterea pretutindeni în jurul nostru. A transformat luminişul acesta într-un labirint.

Ithan amuşină, încercând să priceapă despre ce Hei vorbea, însă nu părea să se fi schimbat nimic. Nici o creatură nu stătea să se repeadă asupra lor.

- îţi urmez comenzile, zise Ithan.

Hypaxia cercetă cerul.

- Şi-a întins magia şi deasupra noastră. Ca să ne ţină la sol.

Regina îşi încreţi nasul.

- Bun. La picior atunci.

Ithan înghiţi un nod.

- Eu, ăăă... am să-ţi protejez spatele?
Hypaxia chicoti.
- Ţine pasul şi atât, te rog.
Ithan îi aruncă un zâmbet hotărât:
- Te descurci.
Lupul se încordă şi regina-vrăjitoare făcu un pas în faţă, cu mâna întinsă. Degetele i se crispară dinaintea a ceea ce întâlni-se şi, în aceeaşi clipă, un mârâit răsună dintre copaci.

Lui Ithan i se ridică părul de pe ceafa. Simţurile de lup îi spuneau că nu era un sunet scos de un animal. Era însă... înfometat.
Din apropiere răsună încă un urlet. Şi apoi un altul. De jur împrejurul lor.
- Ce e asta? şopti Ithan, care nu putea străpunge întunericul nici măcar cu ochii lui de Vanir.
Mâinile Hypaxiei străluciră alb, aprinse de magie. Nu îşi mută privirea de la copacii dinaintea lor.

- Copoii de vânătoare ai Casei Focului şi a Umbrei, zise ea sumbru, înainte să izbească în peretele dinaintea lor

.CAPITOLUL 63

- La dracu! A fost un tiran de coşmar! le turui Bryce lui Hunt, Ruhn şi Declan în sala de antrenamente al Auxiliarului, pe durata pauzei de prânz.

Tharion trăgea un pui de somn, întins pe o bancă

lipită de perete. Cormac, care se afla într-un colţ al sălii, se încruntă.
Fratele ei era palid.
- Tu chiar crezi că Theia şi unele dintre Fee au luat partea celor din Hei în timpul războiului?
Bryce îşi învinse un fior rece amintindu-şi.
- Cine poate şti care este adevărul?
în celălalt capăt al sălii vaste şi goale, Hunt îşi frecă barba. Bryce nu adusese vorba despre

detaliile pe care Apollion le scăpase despre faptul că Hunt fusese *crescut* într-un anume fel. Avea să se ocupe de asta mai târziu.

- Ce ar avea de câştigat dacă ne-ar minţi? întrebă Hunt. Şi ce dacă ne-ar spune adevărul, de altfel? Singurul lucru care contează cu adevărat este că Hei îşi adună într-adevăr armatele.

- Am putea să ne oprim o clipă ca să medităm asupra faptului că amândoi

aţi vorbit cu Prinţul Gheenei? întrebă Declan. Eu sunt singurul căruia-i vine să vomite din cauza acestui gând?

Ruhn îşi ridică mâna, şi Tharion şi-o ridică şi el leneş pe a lui, de pe bancă, în timp ce Bryce bătea cuba cu Hunt.

- Facem parte din clubul şmecherilor, îi zise ea îngerului, care-i făcu cu ochiul. Bryce sări un pas în spate şi îşi adună puterile. Din nou!

Se aflau în sală de douăzeci de minute deja, exersaseră. Lui Hunt i se aprinseră fulgerele în vârful degetelor şi Bryce se propti bine în podea.

- Eşti gata? o întrebă el.

Tharion se ridică pe o parte şi-şi rezemă capul în pumn. Bryce se încruntă la el, dar bărbatul îşi ridică sprâncenele, în semn de încurajare.

Bryce se întoarse cu faţa la Hunt, exact în clipa în care îngerul îşi arunca fulgerul

spre ea, ca o suliţă. I se izbi de piept, lovind la ţintă, şi Bryce începu să strălucească - puterea ei cânta, plutea...

La un metru de ferestre.

Abia apucă să gândească comanda şi apăru exact în locul dorit. La exact un metru depărtare de ferestre.

înapoi, la jumătate de metru în faţa lui Hunt. Bryce îi apăru dinainte atât de brusc încât acesta făcu un pas înapoi.

Ruhn.

Se mişcă din nou, mai încet de această dată. Fratele ei sări în sus.

Declan se pregăti sufleteşte, bănuind că el urmează, aşa că Bryce gândi:

La jumătate de metru în spatele lui Hunt.

Bryce îl ciupi de fiind pe bărbatul ei atât de repede, încât acesta nici măcar nu avu timp să se întoarcă până ca ea să îşi schimbe din nou poziţia. De această

dată apăru în faţa care
înjură când simţi ciupitura
în coaste, înainte ca Bryce
să se te- leporteze din nou.
Cormac anunţă din colţul
lui:
- încetineşti.
Era adevărat. La naiba,
încetinea! Bryce îşi strânse
puterile şi energia lui Hunt.
Se teleportă în faţa băncii
pe care stătea Tharion, dar
bărbatul o aştepta deja.
Rapid ca un şarpe de apă,
Tharion îi apucă faţa şi îi
lipi un pupic pe buze.

Râsul lui Hunt bubui în sală. Bryce i se alătură, uşuindu-l pe Tharion.

- Eşti prea înceată, Picioruşe! comentă bărbatul din Neamul apelor, rezemându-se picior peste picior de bancă. Şi prea previzibilă.

- Din nou! ordonă Cormac. Concentrează-te!

Bryce încercă, dar oasele o trăgeau la pământ. încercă din nou, fără să reuşească nici de această dată.

- Am terminat-o!

- Dacă te concentrezi, vei rezista mai mult. Tu foloseşti prea multă energie odată şi nu o dozezi şi pentru mai târziu.
Bryce îşi puse mâinile în şolduri, respirând greoi.
- De unde ştii? Teleportarea ta funcţionează diferit faţă de a mea.
- Şi a mea provine dintr-o sursă magică. Este vorba tot despre energie, dar într-o formă diferită. Fiecare salt mă consumă

mai mult. Este ca o masă musculară pe care trebuie să o antrenezi.
Bryce se încruntă, îşi şterse fruntea de sudoare şi se îndreptă spre Hunt.
- Mie mi se pare că ar avea dreptate, îi zise Declan lui Bryce. Teleportarea ta funcţionează atunci când puterile îţi sunt încărcate de energie - şi, având în vedere cât de repede ai secătuit-o atunci când ai luptat cu Hypaxia, aş zice

că energia lui Hunt este cea mai bună formă.

- La naiba! Bineînţeles! mormăi Hunt, alegându-se cu un cot din partea lui Bryce.

- Crezi că puterea va... rămâne în mine, dacă nu o folosesc? îl întrebă ea pe Dec.

- Nu cred. Puterea ta a venit de la Poartă, la un loc cu o tonă de prima-lumină. Aşa că magia ta - în afară de lumină, adică - trebuie hrănită. Se bazează pe

prima-lumină ori pe orice alt fel de energie poate obţine. Eşti literalmente o Poartă: poţi absorbi putere şi poţi oferi putere. însă asemănările se opresc în acest punct. Porţile pot înmagazina putere pe o perioadă nedefinită, în vreme ce a ta păleşte după un timp.

Declan se întoarse spre Hunt.

- Iar puterea ta, Athalar, iiind energie pură, poate să o absoarbă pe a lui Bryce,

aşa cum a absorbit-o ea pe cea a Porţii. Bryce, atunci când tu înmagazinezi puterea cuiva este acelaşi lucru ca atunci când Poarta extrage energie de la lume pentru a asigura comunicarea între două puncte.

- Deci sunt un soi de lipitoare magică? spuse Bryce.

Declan râse.

- Cred că doar în cazul anumitor tipuri de magie. Forme de magie pură. Dacă

luăm în calcul şi Cornul, care are nevoie de un val de putere pentru a fi activat...

- Devii un adversar periculos, încheie Ruhn sumbru.

Tharion mormăi aprobator. Declan îşi frecă barba.

- I-ai spus lui Ruhn că, după atac, Hypaxia ţi-a ţintit cicatricea pentru a-ţi supraîncărca puterile, corect? Mă întreb ce s-ar întâmpla dacă ar fi ţintit Cornul.

- Haide să nu aflăm, spuse Bryce repede.
- De acord! se auzi vocea lui Cormac din celălalt capăt al sălii, şi prinţul arătă spre cursa cu obstacole pe care o amenajase în centru. înapoi la treabă!

Bryce se răsuci spre Cormac şi îi zise cât de degajat putu:

- Sunt uimită că eşti aici.

Prinţul din Avallen îi răspunse rece:

- Pentru că ai decis să închei logodna fără să mă consulţi?

Hunt îi şopti lui Bryce:

- Ai face orice ca să eviţi să-ţi faci exerciţiile, nu-i aşa?

Bryce îi aruncă o privire încruntată, mai ales pentru că pe

Ruhn îl bufnise râsul, dar îi răspunse lui Cormac:

- Nu am avut de ales.

Umbrele lui Cormac se învolburară în jurul lui.

- Ai fi putut să mă anunţi când ai copt planul.
- Nu am copt nimic. Eu şi Athalar ne-am decis şi apoi am aşteptat, Prinţul din Avallen mârâi. Hunt mârâi şi el, la rândul lui, în semn de avertizare. Tharion nu zise nimic, deşi Bryce ştia că bărbatul din Neamul apelor monitorizează fiecare mişcare. Cormac îşi păstră însă privirea aţintită asupra ei:

- Ai măcar idee cum a sunat conversaţia telefonică cu tatăl meu?
- Presupun că a semănat cu momentul în care Regele Toamnei m-a făcut târfuliţă?
Cormac îşi scutură capul.
- Hai să ne înţelegem: am venit azi aici doar pentru că sunt conştient că, dacă nu aş fi venit, fratele tău ar rupe contactul cu agenta Lumina Zilei.

- Mă simt flatat că mă cunoşti atât de bine, spuse tărăgănat Ruhn, cu braţele-n sân.

Fratele ei se mutase de cealaltă parte a lui Cormac, fără ca ea să-l observe măcar. Se pusese între Prinţul din Avallen şi Bryce. Vai!

Cormac se încruntă la Ruhn, dar apoi se întoarse din nou la Bryce:

- Sunt dispus să trec peste ce s-a întâmplat, cu condiţia să nu îmi mai faci

nici o astfel de surpriză.
Avem deja destui duşmani.
- Unu la mână, zise Bryce, nu-mi pune tu condiţii. Dar doi... Bryce îşi examină teatral braţele goale. Nu mai am nici un as în mânecă. Nimic de ascuns, jur.
Cu excepţia acelui mic, mic detaliu legat de Emile.
Hunt îi aruncă o privire care o făcea mincinoasă, dar ea îl ignoră.
Cormac, însă, băgase de seamă.

- Mai e ceva.
-Nup!
însă până şi Ruhn ridicase din sprâncene la ea. Hunt comentă degajat:
- Nu fi paranoic!
- Ai plănuit ceva, insistă Cormac. La dracu, spune-mi!
- Nu am plănuit nimic, îi răspunse Bryce. Nu vreau decât să înţeleg faza asta cu teleportarea.
în secunda următoare, Cormac îşi muta privirea

de la Bryce la Hunt. Apoi, brusc, dispăruse.
Doar pentru a-şi face din nou apariţia cu un cuţit la gâtul ei.
Bryce se încordă.
- Haide, Cormac! Chiar nu e cazul.
în ochii lui Hunt se aprinseră fulgerele. Ruhn îşi scosese pistolul. Tharion rămase tolănit pe bancă, dar... în mână îi lucea un pumnal. Bărbatul din Neamul Apelor era

concentrat asupra Prinţului din Avallen.

- *Spune-mi!* şuieră Cormac.

Bryce simţi metalul rece apăsându-i pielea. încercând să nu tragă aer în piept prea adânc, Bryce atinse lama cu vârful degetului.

- Am făcut Saltul. Voi supravieţui.

Cormac îi şuieră la ureche:

- Spune-mi ce dracului ai plănuit sau îţi vei pierde

capul. Să vedem cum o să-
ţi crească altul la loc!
* Dacă văd sânge, ai să-ţi
pierzi şi tu capul, mârâi
Hunt ameninţător.
Bryce îşi zise că ar fi putut
să îl orbească pe Cormac.
Dar poate că umbrele lui ar
fi înăbuşit impactul. Se
îndoia că avea să o omoare,
dar, dacă ar ii încercat...
Hunt l-ar fi atacat cu
siguranţă. Poate că şi
Ruhn.

Şi ea s-ar fi confruntat cu o încurcătură şi mai mare. Aşa că zise:

- Bine. E vorba despre Emile.

Cormac nu-şi mişcă cuţitul.

- *Ce* e cu Emile?

- L-am găsit. La Regina Viperă, oftă ea prelung. Am aflat că era acolo, că toate reptilele şi chestiile alea scârboase din mlaştini îi spuseseră unde se afla şi ea pusese mâna pe el Ea a fost cea care a ucis acele persoane care l-au ajutat

pe Emile şi avea de gând să îl controleze. Dar, cu două zile în urmă, când am ajuns în Piaţa de Carne, băiatul nu mai era acolo.
Cormac o răsuci brutal cu faţa spre el.
- Unde s-a dus?
- într-un loc sigur. Se pare că Regina Viperă a avut bunătatea de a-l lăsa în grija unor persoane de încredere.
- *Ce persoane?*

Chipul lui Cormac era alb de furie. Tharion făcuse ochii cât cepele.

- Nu ştiu. Nu a vrut să-mi spună.

- Atunci o voi obliga *eu* să-mi spună.

Ruhn râse.

- Nimeni nu o poate obliga pe Regina Viperă să facă ceva.

Fratele ei îi spuse însă mental: *Poate că el nu te cunoaşte destul de bine ca să-şi dea seama când minţi, dar eu da.*

Nu mint. Emile este în siguranţă.
Nu este acolo unde pretinzi.
Of, a fost la Regina Viperă.
Şi acum este într-un alt loc.
Cormac îşi scutură capul.
- De ce ar fi Regina Viperă interesată de acest băiat?
- Pentru că îi place să colecţioneze fiinţe puternice şi să le pună să se lupte în arenele ei, mârâi Hunt. Acum lasă dracului cuţitul jos!

Spre uşurarea lui Bryce, prinţul îşi coborî cuţitul de la gâtul
ei.

- Dar de ce ar fi dispusă să renunţe la o persoană atât de puternică, dacă îi place să colecţioneze luptători?

- Pentru că Emile nu are nici o putere, zise Bryce.

Faci mişto? întrebă Ruhn.

Nu. Puştiul este om.

Cormac miji ochii.

- Sofie a zis că...

- A minţit, îl întrerupse Bryce.

Cormac îşi lăsă umerii în jos.

- Trebuie să-l găsesc. Nu ar fi trebuit să amân interogarea lui Spetso s...

- Emile este în siguranţă, e pe mâini bune, îl întrerupse Bryce, şi asta ar trebui să-ţi fie îndeajuns.

- îi sunt dator lui Sofie...

- îi eşti dator lui Sofie să îl ţii pe Emile departe de rebeliune. Viaţa ta nu este

nici pe departe una stabilă. Lasă-l să rămână ascuns.
Cormac se întoarse spre Tharion şi spuse:
- *Tu* ce îi vei spune reginei tale?
Tharion îi oferi un zâmbet ascuţit ca lama unui pumnal.
- Absolut nimic.
Cuvintele ascundeau o ameninţare violentă. Dacă prinţul le- ar fi suflat ceva celor din Neamul apelor sau Reginei Râului, ar fi

sfârşit într-un mormânt de ape.
Cormac oftă şi, spre uimirea lui Bryce, zise:
- îmi cer scuze pentru faza cu cuţitul. Şi îmi cer scuze că ţi- am ameninţat perechea, îi spuse lui Hunt.
- Eu nu primesc scuze? interveni Ruhn.
Cormac se zbârli, dar Ruhn râse.
Bryce îi surprinse privirea lui Hunt, care se uita la ea plin de mândrie. De parcă ar fi făcut un gest măreţ.

Oare era mândru de felul în care reuşise să împletească cu atâta uşurinţă minciunile cu adevărul?

- Scuzele ţi-au fost acceptate, zise Bryce, străduindu-se să adopte un ton vesel şi să se îndepărteze de subiectul Emile. Şi acum, să ne întoarcem la antrenamente.

Cormac ridică din umeri şi arătă spre punctele însemnate cu bandă

adezivă: câte un X pe podea, deasupra scaunelor, în vârful munţilor de covoraşe pentru sală, sub o masă.
Bryce oftă, dar luă aminte la ele şi-şi construi mental drumul pe care voia să apuce.
- Ei bine, a fost foarte palpitant! trâmbiţă Tharion şi se ridică oftând. Bun. Eu m-am dus!
- încotro? întrebă Hunt, ridicând din sprânceană.

- Practic sunt încă angajatul Reginei Râului. Indiferent de ceea ce se întâmplă cu Emile, am şi alte treburi de rezolvat.
Bryce îi făcu cu mâna.
Ruhn zise însă:
- Cina, în seara asta?
Tharion îi făcu cu ochiul.
- Ne-am înţeles.
Apoi bărbatul o luă agale spre uşile de fier şi se făcu nevăzut.
- Bun, Athalar! mormăi Bryce, după ce uşile se

închiseră în urma lui Tharion. Acum să te văd!
Hunt râse, dar îşi aprinse din nou fulgerele.
- Hai s-o facem, Maiestate!
Ceva din felul în care îngerul rostise cuvântul *Maiestate* o făcu pe Bryce să realizeze că mai devreme nu fusese mândru de manipulările ei - ci fusese mândru de felul în care reuşise să aplaneze conflictul, fără să folosească violenţă. De

parcă ar ii considerat că ea
chiar merită acel titlu.
Bryce lăsă acele gânduri
deoparte. în clipa în care
fulgerul o lovi în piept, ea
era deja în mişcare.
în ciuda extenuării care-i
sfărâma oasele, în ciuda
pericolului care îi făcuseră
pe el şi pe Hypaxia să
alerge până acolo, Ithan nu
se putu abţine să nu caşte
gura în uşă la petrecăreaţă
pe care o iubise şi care
acum se mişca în sala
Auxiliarului ca vântul şi ca

gândul, făcându-se
nevăzută şi arătându-se
după bunul plac. La
dreapta lui, Hypaxia
înregistra mişcările acelea
remarcabile, studiind-o cu
atenţie pe Bryce.
Bryce încheie cursa cu
obstacole şi se opri lângă
Hunt, aple- cându-se ca să-
şi tragă răsuflarea.
Hypaxia tuşi şi intră în sala
de antrenamente. Până şi
regina arăta... ciufulit,
după noaptea terifiantă pe
care o avuseseră.

Trecuseră pe lângă Tharion, care vorbea şoptit cu cineva la telefon. Bărbatul ridicase îngrijorat din sprâncene când îi văzuse asudaţi şi plini de praf. însă persoana de la telefon trebuie să fi fost una importantă, pentru că Tharion nu închisese şi îşi văzuse de drum după ce Hypaxia îl asigurase printr-un gest că era bine. Bărbatul din Neamul apelor se uitase peste umăr la Ithan, de parcă ar fi avut

nevoie să îi confirme cineva că regina era într-adevăr bine, dar Ithan nu mai avea puterea necesară să facă asta. Ce Hei ar fi putut să îi spună? Nu erau bine. De-loc. Aşa că îl lăsaseră în urmă pe Tharion, care privise lung în urma lor pentru o bucată de vreme.

- Ce s-a întâmplat? îl întrebă Ruhn pe Ithan, în timp ce îşi flutura mâna în chip de salut spre Hypaxia. Ce Hei aţi păţit? Parcă

trebuia să îl invocaţi pe Connor.
Ceilalţi se opriră din ce aveau de făcut.
- într-adevăr, am încercat să îl invocăm pe Connor Hols- trom noaptea trecută, spuse Hypaxia cu gravitate.
Palidă la chip, Bryce se grăbi spre ei.
- Ce s-a întâmplat? Connor e bine? Voi sunteţi bine?
Lui Ithan i se puse un nod în gât.
-Ah...

Hypaxia răspunse în locul lui:

- Nu l-am întâlnit pe Connor. Regele din Adâncuri a fost cel care ne-a răspuns.

- Ce s-a petrecut? întrebă din nou Bryce, ridicând vocea.

Ithan o privi în ochi, cu lucirea aia de prădător pur:

- Ne-a sechestrat ca să se amuze. A asmuţit câinii coşma- reşti ai Casei Focului şi a Umbrei asupra noastră şi ne-a închis într-o

grădină de măslini cu ei.
Abia acum a reuşit Hypaxia
să găsească o cale de
ieşire, fără a sfârşi sfâşiaţi.
Suntem bine însă.
Ruhn se răsuci alarmat
spre logodnica lui, dar
regina-vrăji- toare dădu
solemn din cap, cu ochii
umbriţi. Ithan îşi frecă faţa
şi apoi adăugă:
- Vrea să îţi vorbească în
Templul lui Urd.
Lui Hunt i se aprinseră
fulgerele în vârful
degetelor.

- La dracu, nu!

Ithan îşi înghiţi nodul din gât şi se întoarse spre Bryce, extenuat, cu ochi rugători:

Pentru moment, Connor este în siguranţă, dar, dacă nu te prezinţi acolo într-o oră, Regele din Adâncuri îi va arunca imediat pe el şi pe întreaga Haită a Diavolilor prin Poartă.

Îi va transforma în lumină-secundă

,CAPITOLUL 64

Tharion se plimba prin Piaţa de Carne, aruncându-şi degajat privirea pe la tarabe. Sau, cel puţin încerca să pară degajat. Rămase cu urechile ciulite în timp ce cerceta o varietate de pietre norocoase. **În** mijlocul agitaţiei din miezul zilei, o mulţime de inşi din clasa de jos venise în acel loc pentru a lua prânzul, a face

cumpărături sau a şi-o trage. Până la acea oră, lumea dăduse cel mai probabil pe gât cel puţin câteva pahare. Ceea ce însemna că limbile se dezlegaseră.

Am auzit că târfa e deja borţoasă, mormăi un satir tovarăşului său, alături de care stătea în jurul unui butoi transformat în masă, cu nişte kebab afumat pe jumătate consumat dinaintea lor. *Ephraim i-a tras-o bine.*

Tharion încercă să-şi învingă dezgustul provocat de cuvintele grosolane. Ura cuvântul *târfă.* De câte ori nu-i fusese aruncat surorii lui, atunci când aceasta se aventura Deasupra? Ea făcuse întotdeauna haz de necaz, iar Tharion răsese alături de ea, dar acum... Îşi scutură înţepătura vinovăţiei şi trecu la următoarea tarabă, care era încărcată de o varietate de ciuperci, aduse din

pădurile umede din nord-est.

Își verifică telefonul. Verifică schimbul rapid de mesaje dintre el și Pax.

Ce s-a întâmplat? Ești bine? îi scrisese el cu aproximativ o oră în urmă, după ce trecuse pe lângă ea și Holstrom în holul de la Aux. Hypaxia era murdară și arăta obosită, iar el nici măcar nu putuse să o întrebe dacă era bine, pentru că vorbea la telefon cu Regina Râului. Care îi

ceruse noutăţi despre Emile.

De aceea se afla în acel loc. Pentru a menţine iluzia că îl caută pe puşti. îşi zisese însă că, în timp ce îşi juca rolul, putea să asculte la conversaţiile din jur. Să adune bârfele răspândite de scursurile oraşului.

Telefonul îi vibră şi Tharion citi mesajul, răsuflând prelung. Hypaxia îi scrisese: *Sunt bine. Am*

avut doar de-a face cu Casa Focului şi a Umbrei.

Lui Tharion asta nu-i suna deloc bine. Însă ce Hei ar fi putut face el?

- Capul-leului e de sezon! îi zise gnomul cocoţat pe un scăunel în spatele coşurilor cu ciuperci, atrăgându-i atenţia lui Tharion. Zbârciogii nu prea se mai găsesc, dar mi-a mai rămas un coş.

- Mă uit doar, zise Tharion, zâmbindu-i

bărbatului cu obraji trandafirii şi căciuliţă roşie pe cap.

- Să-mi zici dacă ai vreo nedumerire, îi spuse gnomul şi Tharion îşi îndreptă din nou atenţia spre discuţia de la masa din spatele lui.

Lupta de aseară a fost brutală. Nu a mai rămas nimic din leul acela după ce...

Am băut atât de mult încât nici nu-mi mai aduc

dracului aminte cu cine m-am culcat...

...dragonul ăla i-a făcut praf. A rămas doar cenuşa...

Tharion împietri. Se întoarse încetişor, identificându-l pe vorbitorul care-i atrăsese atenţia.

Dragon.

Ei bine, *asta* era interesant. Şi... un adevărat noroc.

în timp ce Picioruşe se antrena, el stătuse întins

pe o bancă, pentru că avusese nevoie de compania celorlalţi, ca să îşi dis- tragă atenţia de la evenimentele care-i întinseseră nervii la maximum noaptea trecută. Făcuse sex cu metamorfiil leopard în umbra grădinii. Se bucurase de fiecare secundă şi, dacă era să se ia după cele două orgasme ale femeii, şi ea la fel.

Poate că *el* o părăsise pe fiica Reginei Râului noaptea trecută, dar ei nu-i

spusese asta. Din câte ştiau Regina Râului şi fata ei, judecând şi după tonul pe care cea dintâi îl adoptase atunci când îl sunase ca să îl întrebe ce mai aflase despre Emile, el era încă logodit. Dar dacă vreuna dintre ele avea să afle adevărul...
Dacă ar fi aflat adevărul, nu ar fi fost convenabil să aibă un dragon pe care să îl ofere cadou, pentru a-şi cere scuze? Nu ar fi fost un

dragon perfect în locul lui Emile?

- Locul acesta nu este nici pe departe la fel de distractiv atunci când eşti treaz, comentă Flynn din spatele lui, treizeci de minute mai târziu.

Lordul venise în haine de civil, exact aşa cum îi ceruse Tharion. Ţinuta nu îi ascundea însă deloc pistolul îndesat sub betelia pantalonilor scurţi. Tharion nu îndrăznise să îi dea prea multe detalii la telefon şi,

chiar dacă Flynn se purta
ca un puşti fără griji,
bărbatul din Neamul apelor
ştia că lordul este prea
deştept ca să rişte să pună
întrebări pe o linie
telefonică deschisă.
Tharion se ridică de la
masa amplasată printre
tonetele cu mâncare, la
care îşi petrecuse timpul
sorbind din cafea şi citind
e-mailuri vechi, şi o luă la
pas prin piaţă. încet, atât
de încet încât nici măcar
metamorful vulpe-fenec

care lucra în apropiere nu l-ar fi putut auzi, Tharion zise:

- Am dat de ceva ce s-ar putea să te intereseze.

Flynn mimă că tastează în telefon.

- A, da?

Tharion şopti cu colţul gurii:

- Mai ţii minte cum s-a făcut nevăzută prietena ta cu... temperatura crescută?

- Ai găsit-o pe Ari?

Vocea lui Flynn devenise periculos de solemnă. Era o

voce pe care puţini o auzeau, Tharion ştia asta. Doar dacă nu cumva erau pe cale să moară.
Tharion arătă spre podul din lemn construit deasupra pieţei. Ducea spre o uşă care arăta cât se poate de normal şi care, ştia el, dădea într-un hol lung. Dinaintea ei se aflau doi gardieni Fee, cu ochii goi, înarmaţi cu mitraliere.
- Bănuiesc unde s-ar putea afla.

Acum Tharion trebuia să găsească o cale prin care să coboare dragonul în Adânc.

Tharion măsură holul din lemn, în timp ce el şi Flynn se îndreptau spre uşa rotundă din capătul acestuia. Arăta ca intrarea de la un seif, construită din fier masiv, care nu reflecta pri- mele-lumini palide.

în faţa primei uşi fuseseră opriţi de gardienii Reginei Viperă. Flynn mârâise la ei, dar bărbaţii

îl ignoraseră complet şi, cu ochii goi din cauza drogurilor cu care erau îndopaţi, îşi chemaseră regina prin staţie. Faptul că Tharion ştia despre această uşă le spunea că era o persoană suficient de importantă încât să merite un apel.

Şi acum erau acolo. Gata să pătrundă în cuibul Reginei Viperă.

Uşa masivă de la seif se dădu de perete cât încă erau la vreo trei metri

depărtare de ea, descoperind covoare roşii, ornamentate - cu siguranţă traskiene - care se întindeau pe deasupra podelelor de marmură, trei ferestre înalte cu draperii bogate de catifea neagră, prinse cu lanţuri de aur, şi canapele joase, special create pentru a te lăfăi pe ele.

Regina Viperă se afla pe una dintre ele, îmbrăcată într-o salopetă albă, cu picioarele goale şi

unghiile vopsite într-un mov atât de întunecat încât părea negru. Aceeaşi culoare ca rujul pe care îl purta. Unghiile de la mâini însă, cu vârfuri aurite, luciră în lumina blândă când îşi ridică ţigareta spre buze şi pufai din ea.

Dar alături de ea, lăfaită pe canapea...

Avusese dreptate. Reginei Viperă chiar îi plăcea să colecteze luptători valoroşi.

- Ari, zise Flynn printre dinţi, oprindu-se în pragul uşii.

Aerul era îmbibat de mirosul greoi al mirtului şi de încă ceva, greţos, despre care Tharion putea să bănuiască doar că era un alt drog.

Dragonul, înveşmântată în colanţi negri şi un maiou strâmt, de aceeaşi culoare, nu-şi luă ochii de la televizorul masiv care era montat deasupra

şemineului întunecat de vizavi. îi răspunse însă:

- Tristan.
- Mă bucur să te văd, zise Flynn, vocea căpătându-i tonul acela periculos de jos, pe care puţini trăiau cât să îl menţioneze. Mă bucur că eşti întreagă.

Regina Viperă chicoti. Tharion se pregăti sufleteşte.

- Leul cu care s-a luptat aseară nu poate spune acelaşi lucru. Chiar şi aşa,

limitată de forma ei umanoidă, este... extraordinară.
Tharion îi zâmbi ascuţit conducătoarei Pieţei de Carne.
- Ai capturat-o?
Trebuia să ştie cum se petrecuseră lucrurile. Chiar şi numai pentru a putea aplica şi el aceeaşi tactică.
Ochii Reginei Viperă se aprinseră într-un verde aproape fosforescent.

- Eu nu mă ocup cu furatul sclavilor. Spre deosebire de alţii.
Regina rânji la Ariadne.
Dragonul nu-şi luă privirea de
la televizor.
- Ea m-a căutat şi mi-a cerut azil, atunci când şi-a dat seama că nu există loc în Midgard unde să se poată ascunde de răpitorul ei. Am ajuns la o înţelegere care este în beneficiul amândurora.

Aşadar, dragonul venise acolo de bunăvoie. Poate că Tharion ar fi putut să o convingă să meargă în Adânc. Hei, ar fi fost mult mai uşor!
Chiar dacă, odată ce ar fi coborât acolo, nu ar mai fi putut să se întoarcă niciodată la Suprafaţă.
- Preferi să stai aici şi să lupţi în ring pentru ea, decât cu noi? o întrebă Flynn.
- M-aţi făcut paznic! scuipă Ari, mutându-şi în

sfârşit atenţia de la televizor la Flynn. Tharion nu-l invidia deloc pe bărbat, pentru că dragonul îşi fixase privirea de foc asupra lui.

- E cu ceva mai presus decât a fi luptător în ring?
- Ăă, da! Cu mult.
- Vorbeşti precum cineva obişnuit ca viaţa lui să fie al dracului de plictisitoare, comentă Ari şi îşi întoarse privirea spre televizor.

- Tu ai fost închisă într-un *inel* zeii ştiu cât timp, explodă Flynn. Ce Hei ştii tu despre viaţă?
Dragonului îi apărură solzi topiţi sub piele, care apoi se făcură nevăzuţi. Chipul îi rămase placid. Tharion şi-ar fi dorit să aibă nişte floricele de ronţăit. Observă însă ochii cu pupile înguste ai Reginei Viperă aţintiţi asupra lui. Aceasta îi spuse rece:

- Mi-o amintesc pe sora ta moartă. Un metamorf scăpat de sub control.

Tharion îşi înăbuşi furia care se aprinsese în el auzind-o vorbind atât de degajat despre Lesia şi îi aruncă metamorfului şarpe cel mai fermecător zâmbet al său:

- Eu sunt.
- Şi Căpitanul Inteligheņţei Reginei Râului.

- Unul şi acelaşi! îi făcu el cu ochiul. Ai vrea să schimbăm o vorbă?
- Cine sunt eu ca să îl refuz pe iubitul fiicei Reginei Râului?
Tharion se încordă, iar buzele movulii ale reginei se arcuiră
într-un zâmbet. Părul ei tuns bob se legănă când aceasta se ridică.
- Nu face mişto de zânuţ, îi zise ea lui Ariadne şi apoi îşi îndoi degetul spre Tharion. Pe aici.

Regina îl conduse pe un hol îngust, străjuit de uşi. Tharion vedea că acesta dă în capăt într-o altă cameră. Singurele lucruri pe care le observă fură, din nou, covoarele şi canapelele.

- Ei bine, Neamul apelor?

Tharion îşi înăbuşi un chicotit.

- Câteva întrebări.
- Desigur.

Regina Viperă îşi scutură ţigara în scrumiera de sticlă de pe o măsuţă de cafea.

Tharion se pregătea să vorbească, dar ajunseseră în dreptul camerei din celălalt capăt al coridorului. Era o încăpere care semăna aproape întru totul celei dintâi, singura excepţie fiind că ferestrele acesteia dădeau spre arena de lupte.
Şi acolo, pe una dintre canapele, cu un morman de pudră albă, care semăna al dracului de tare a praf-de-lumină, aşezat pe un cântar

mic de alamă de pe masa dinaintea ei...

- Lasă-mă să ghicesc! îi zise Tharion Harpiei, cu glas tărăgănat.

Aceasta îşi ridică ochii de la Feea care-i cântărea drogurile.

- Nu sunt ale tale, sunt pentru un prieten.

Harpia îşi miji ochii negri, în semn de avertizare, şi se ridică de pe canapea.

- Ai venit să mă dai în gât, peşte?

Tharion îi zâmbi încetişor.

- Sunt doar în vizită.

Harpia îşi întoarse privirea ameninţătoare spre Regina Viperă, care-şi strecură mâinile în buzunare şi se rezemă de perete.

- M-ai vândut?

- Bucata asta apetisantă şi-a făcut singur intrarea. A vrut să discutăm. El ştie regulile.

Tharion le ştia. Acela era teritoriul Reginei Viperă. Cuvântul ei era lege. Avea asupra ei tot atâta autoritate cât ar fi avut

asupra Asterilor. Iar dacă ar fi încercat să facă ceva, ea avea aceeaşi autoritate pe care o aveau Asterii de a-i curma viaţa. Cel mai probabil l-ar fi aruncat în ringul de lupte şi ar fi aşteptat să vadă de câţi dintre luptătorii ei era nevoie ca să îl ucidă.
Tharion arătă spre uşă, făcând ironic o plecăciune.
- N-am să-ţi fac necazuri.
Harpia îi aruncă o privire bărbatului care acum îi trăgea praful-de-lumină

într-un săculeţ de catifea, plastifiat pe dinăuntru.

- Servicii VIP, ei? îi aruncă Tharion Reginei Viperă, ale cărei buze se arcuiră din nou.

- Doar ce e mai bun pentru clienţii mei cei mai apreciaţi, zise ea, rezemată încă de perete.

Harpia puse mâna pe săculeţ, foindu-şi aripile negre.

- Să-ţi ţii gura închisă, Neamul apelor! Sau vei

sfârşi în bucăţele, la fel ca sora ta.
Ruhn mârâi.
- Dacă mai scoţi un cuvânt, cotoroanţă, am să-ţi arăt eu ce i-am făcut celui care a ucis-o.
Harpia chicoti şi îşi dosi drogurile în buzunarul de la jachetă, apoi ieşi pe uşă, cu aripile ei ca un nor negru în urmă.
- Cumperi sau vinzi? îl întrebă Regina Viperă încetişor, după ce Feea îşi strânse drogurile şi

cântarul şi se retrase repejor.
Tharion se întoarse spre ea, străduindu-se să îşi tempereze furia.
- Ştii că psihopata aia a făcut vulturi-însângeraţi din doi - rebeli, nu?
- De ce crezi că am invitat-o să-mi fie clientă? Cineva care face astfel de drăcii are nevoie de ceva care să o relaxeze. Sau să o ţină în priză, presupun.
Tharion se scutură dezgustat.

- Ţi-a povestit ce căutau rebelii aceia în oraş?
- îmi ceri să joc rolul spioanei, Căpitane?
- Te întreb dacă ai auzit ceva despre Ophion, sau despre un comandant pe nume Pippa Spetsos. Trebuia să afle dacă şi când Pippa şi unitatea ei aveau de gând să facă o mişcare, chiar şi aşa, fără armura aceea prototip. Dacă putea să facă ceva pentru a salva vieţile nevinovate ale cetăţenilor

din acel oraş, atunci avea să o facă.

- Bineînţeles. Toată lumea a auzit de Ophion.

Tharion strânse din dinţi.

- Ştii ce plănuiesc?

Regina Viperă trase lung din ţigara ei.

- Informaţiile nu sunt gratuite. -Cât?

- Dragonul acela este bun pentru afacerea mea.

Ochii de şarpe ai reginei nu se clintiră de la el.

- Lupta de aseară mi-a adus o mulţime de bani.

Am căzut la învoială cu ea: va primi o parte din profituri pentru a-şi putea cumpăra libertatea.

- Nu e proprietatea ta.

Nu mai conta că el voia să o dea pe mâna reginei lui ca pe o...

La dracu, ca pe o sclavă.

- Nu, nu este. De aceea vreau ca tu să învârţi rahaturile pe care prietenii tăi şi avocaţii lor le-au spus Astronomului. Ceva despre o slujbă regală? zise Regina Viperă, admirându-

şi unghiile. Spune-le tuturor că faptul că luptă aici este o chestiune de siguranţă imperială.

- Nimeni nu va crede aşa ceva.

Şi, la dracu, avea nevoie de dragonul ăla! Avea nevoie de ea ca să iasă din povestea cu Emile. Şi pentru a îndrepta situaţia după despărţirea de ñica Reginei Râului.

- Lumea crede orice atunci când lucrurile sunt

prezentate aşa cum trebuie.
Tharion oftă spre tavanul acoperit de oglinzi. Măcar ştia că dragonul fusese de acord să stea acolo, să lupte pentru libertatea ei, dar...
Citindu-i sau poate ghicindu-i gândurile, Regina Viperă zise:
- Chiar şi aşa, în formă umanoidă, te poate transforma în cenuşă dacă vei încerca să o duci la Curtea Albastră.

Tharion mârâi, dar nu spuse nimic. Aşa că regina continuă:

- Tu şi mica ta turmă de prieteni aţi fost tare activi în ultima vreme. Poate că am încheiat eu un târg cu Quinlan pentru puşti, dar nu am de gând să las dragonul ăsta să-mi scape printre degete! zâmbi ea ascuţit. Voi, fraierilor, ar fi trebuit să o ţineţi mai bine în lesă.

Tharion îi zâmbi aspru la rândul lui.

- Nu eu decid dacă rămâne sau nu aici.
- Convinge-ţi prietenii şi echipa lor legală să manevreze lucrurile şi totul va fi bine, Neamul apelor.

La dracu! Chiar avea să părăsească acel loc cu mâinile goale. Mintea începu să i se învârtă, încercând să găsească un alt lucru de preţ pe care ar fi putut să i-l ofere reginei ca să se salveze...

Avea să se gândească la asta mai târziu. Când nu

avea să se afle dinaintea unui Vanir periculos.
Tharion oftă şi zise:
- Dacă dragonul este de acord, atunci fie. Vom manevra ce e de manevrat.
- Dragonul a fost deja de acord, îi zâmbi ea viclean.
- Atunci, spune-mi ce plănuieşte Spetsos.
Dacă s-ar fi putut dovedi competent în calitate de Căpitan al Inteligheţei, atunci poate că informaţiile despre ameninţarea rebelilor aveau să-i mai

potolească furia reginei sale.
Regina Viperă îşi scoase telefonul şi verifică ceasul digital.
- Sună-ţi prietenii şi vei afla.

-Poftim?

Regina Viperă se întorsese Însă deja în hol şi se îndrepta spre dragon şi spre Flynn.
Tharion o sună pe Hypaxia. Pe Hunt. Apoi pe Bryce. Ithan. Ruhn. Nimeni nu îi răspunse.

Nu îndrăzni să lase un mesaj, dar... Il sună încă o dată pe Hunt.

- Răspunde dracului odată! murmură. Răspunde!

Pentru o clipă fu transportat într-o altă zi, în care încercase iar şi iar să îşi sune sora şi nu reuşise să dea decât de căsuţa ei vocală, aşa că îi sunase pe părinţii lui şi îi întrebase dacă vorbiseră cu ea, dacă ştiau unde este...

Tharion ajunse la Flynn, care stătea pe canapea şi se privea ochi în ochi cu Ariadne. Nu-şi putu ascunde neliniştea din glas când îi ceru:

- Sună-l pe Ruhn! Vreau să văd dacă ţie îţi răspunde.

- Ce s-a întâmplat? într-o clipă, Flynn era în picioare.

- Nu sunt sigur! îi răspunse Tharion, luând-o spre uşă, în- ghiţindu-şi acele amintiri dureroase şi

spaima care îl înăbuşea. Ai vreo idee unde ar fi putut să meargă azi?
în spatele lor, Regina Viperă se afundă din nou în canapea şi le ură:
- Noroc!
Tharion şi Flynn se opriră în uşă. Lordul Feelor arătă cu degetul spre dragon:
- N-am încheiat.
Ariadne privea din nou la televizor, ignorându-l.
- Am să mă întorc după tine! şuieră Flynn.

Tharion lăsă de o parte ceea ce făcuse, ceea ce dăduse la schimb pentru pontul de doi bani legat de Ophion şi Spetsos. Avea să îi spună lui Flynn mai târziu.
Ariadne îşi întoarse capul spre Flynn în timp ce uşa de la seif se deschidea. Ochii negri îi deveniră roşii.
- Păstrează-ţi mărinimia pentru cineva care o vrea, lordule.

Tharion păşi în hol, cu telefonul din nou la ureche. Bryce nu îi răspunse. însă Flynn se întoarse spre dragonul tolănit în cuibul Reginei Viperă.

- Mai vedem noi, dulceaţă! mârâi el şi îl urmă pe Tharion.

De când se mutase în Oraşul Semilunii, cu mulţi ani în urmă, Bryce fusese o singură dată la Templul lui Urd. Pe vremea studenţiei, ea şi Juniper se urcaseră la beţie într-un taxi şi

veniseră într-o noapte să-i aducă ofrande zeiţei destinului, ca să se asigure că soarta lor va fi una măreaţă.

Literalmente, asta zisese.

Urd, cea binevoitoare şi prevăzătoare, oferă-ne nişte destine pe cât de măreţe posibil!

Ei bine, i se împlinise dorinţa, îşi zise Bryce în timp ce urca treptele de marmură cenuşie ale templului. De altfel, şi lui

June... Gândul la prietena ei îi trezi sentimentele de vinovăţie şi tristeţe.

Pe strada tăcută nu trecea nici o maşină. De parcă Regele din Adâncuri ar fi pregătit totul pentru ei.

Sau poate că motivul era cealaltă ameninţare pe care reuşiseră să o evite la intersecţia Străzii Centrale cu Strada Dafinului, când veniseră dinspre sala de antrenamente într-acolo: Pollux şi Mordoc. Doi

monştri care colindau oraşul, cu o unitate de spurci de-ai Căprioarei după ei.

Căutau ceva. Sau pe cineva.

Hunt se asigură că pe strada din spatele templului nu trecea nimeni, în vreme ce Bryce, Ruhn şi Hypaxia intrară. Regele din Adâncuri ceruse ca doar acele patru persoane să vină. Ithan şi Cormac nu fuseseră deloc încântaţi să fie lăsaţi în urmă.

Dincolo de porţile de la grădina templului - în care nu se întrezărea nici o preoteasă - uşile deschise ale sanctuarului chemau la fumul şi umbrele dinăuntru.

Bryce se asigură că puşca pe care o avea prinsă la spate stătea la locul ei şi că pistolul îi era pregătit la şold. Ruhn, la stânga ei, avea Sabia Stelară. Ea fusese de părere că nu era politicos să vină la o întâlnire cu o

armă care putea ucide Secerători în mână, dar ceilalţi nu fuseseră de acord. Ruhn avea să stea aproape de ea tot timpul, pentru ca Bryce să poată folosi spada, la nevoie. Fulgerele trosniră în jurul lui Hunt din clipa în care păşiră în întuneric.

Pentru că nu ştia cât o putea păstra - sau dacă o putea înmagazina măcar înlăuntrul ei Bryce nu îi ceruse lui Hunt să îi transfere putere. La

nevoie, ar fi putut să o încarce în câteva secunde.

Un rug fumega deasupra altarului din piatră neagră, aflat în centrul templului. în spate se vedea înălţându-se un tron din piatră, ridicat pe o estradă. Templele lui Urd nu erau niciodată decorate cu statui, pentru că zeiţa nu fusese niciodată transpusă într-o formă fizică. Soarta lua prea multe înfăţişări pentru a

putea fi captată într-o singură figură.

însă pe acel tron stătea *cineva.*

- Punctuali, intonă Regele din Adâncuri, ţăcănind cu degetele lui osoase în braţul de piatră al tronului. Apreciez asta.

- Profanezi acel tron, îl avertiză Ruhn. Scoală-ţi hoitul putrezit de acolo.

Regele din Adâncuri se ridică, cu robele negre fluturând în jurul lui,

purtate de un vânt fantomatic.

- Credeam că Feele se închină Lunei, dar poate că tu îţi aminteşti vechile credinţe? De pe vremea în care Urd nu era o zeiţă, ci o forţă, care şerpuia între lumi? Pe când era un furnal al vieţii, o mamă pentru toţi, un limbaj secret al universului? Feele au venerat-o.

Bryce se prefăcu plictisită că ar căsca, alegându-se cu o privire

alarmată din partea lui Ruhn, care se albi când Regele din Adâncuri coborî de pe estradă. Cel puţin Hunt nu părea surprins. Bryce îşi zise că îngerul se obişnuise deja cu nebunia ei.

Hypaxia monitoriza fiecare mişcare a Regelui din Adâncuri, cu părul suflat de vânt. Părea că are ceva socoteli de încheiat după noaptea trecută.

- Deci, spuse tărăgănat Hunt, ai venit aici ca să terminăm treaba?

Regele din Adâncuri alunecă spre altarul negru, chipul lui teribil contorsionându-se de plăcere când trase pe nas fumul răspândit de oasele care ardeau pe rugul de deasupra lui.

- Am venit să vă aduc la cunoştinţă că Secerătorii pe care m-aţi acuzat cu atâta neruşinare că i-am trimis după voi nu

au venit de fapt de la Apollion. Am descoperit că au călători din Oraşul Etern.
Bryce se încordă.
- Secerătorii pot traversa oceane?
- Pe vremuri, Secerătorii traversau lumi. Nu văd cum ar putea să îi oprească un strop de apă.
- De ce ne-au atacat? întrebă Hunt cu glas autoritar.
- Nu ştiu.

- Şi de ce ne spui toate acestea? continuă Bryce.
- Pentru că nu sunt încântat să mi se încalce teritoriul.
- Rahat! aruncă Ruhn.

Hypaxia se trase câţiva paşi în spatele lui.

- Le-ai spus adevărul îngrozitor despre ceea ce se întâmplă după moarte, însă acum eşti dispus să-i laşi să trăiască doar pentru că eşti scos din sărite că cineva ţi-a încălcat teritoriul?

Ochii Regelui din Adâncuri - ochii lui morţi, lăptoşi - o pironiră pe Bryce.

- Am auzit că acum eşti în mod oficial prinţesă. Bănuiesc că vei mai afla şi alte adevăruri la fel de neplăcute.

- O dai cotită, mârâi Ruhn.

- Jesiba a vorbit cu tine? vru să ştie Bryce.

- Cine?

- Jesiba Roga. Dealer de antichităţi. Ea are - a avut - câteva Monede ale

Morţilor. Te ştie cu siguranţă. Ea ştie pe toată lumea.
Ochii Regelui din Adâncuri străluciră.
- Nu o cunosc după acest nume, dar da. Ştiu de ea.
Privirea îi alunecă în cele din urmă de la Bryce la Hypaxia.
- Te-ai descurcat bine noaptea trecută. Puţini ar fi reuşit în locul tău să-şi croiască drum prin labirintul de vrăji. Casa Fo-

culuі şi a Umbrei te va primi cu braţele deschise. Vântul care o înconjura pe Hypaxia se preschimbă într-unui de gheaţă, dar regina nu catadicsi să răspundă. Bryce îşi zise că trebuia să se asigure că nu se va pune niciodată rău cu Hypaxia.

Hunt interveni:

- Ne-ai chemat aici pentru a ne pune la curent cu noutăţile despre Secerători şi acum vrei să

joci rolul personajului pozitiv? Nu prea cred.
Regele din Adâncuri zâmbi doar, descoperindu-şi cei doi dinţi mari, maronii.
- Care este însemnătatea acestor cuvinte? întrebă Bryce.
Recită ceea ce fusese crestat pe braţul lui Sofie.
Regele din Adâncuri clipi.
- Nu ştiu, zise, cu un zâmbet şi mai larg. însă poate că ar trebui să îi întrebi pe ei.

Regele din Adâncuri arătă spre uşa de la intrare. Spre lumea de dincolo de templu.
Spre curtea în care Pippa Spetsos mărşăluia, flancată de soldaţii din Căderea Luminii.
Lui Hunt i se aprinseră fulgerele.
- Ne-ai vândut rebelilor! şuieră el, gândindu-se deja care ar fi putut să fie cea mai rapidă rută de ieşire din templu.

Ruhn, care ajunsese la uşi, le închise cu pocnet şi trase zăvorul. închizându-i acolo, la un loc cu Regele din Adâncuri.
Din spatele uşilor se auzi vocea Pippei:
- Hai la joacă, scursuri de Vaniri! Vrem să vă arătăm ce se întâmplă atunci când suntem trădaţi.
Hypaxia păli.
- Voi aţi... lucrat pentru rebeli?

Regele din Adâncuri începuse să pălească. Fusese doar o iluzie. O proiecţie. Hunt nu mai stătu să se întrebe cum reuşise să facă aşa ceva, cum reuşise să pară atât de real.

- Războiul înseamnă moarte. Moartea înseamnă suflete - şi mai multă lumină-secundă. Cum aş putea refuza eu o masă îmbelşugată? Primul lucru pe care comandantul Spetsos l-a - făcut atunci

când a ajuns în oraş a fost
să îngenuncheze dinaintea
mea. Atunci când mi-a adus
la cunoştinţă de trădătorii
care se aflau printre ei, am
simţit că este de datoria
mea să o informez despre...
altercaţia noastră. Am
făcut o înţelegere care este
în interesul amândurora.
Rebelii aveau să îşi asume
morţile, scutindu-l pe
Regele din Adâncuri de
implicaţiile politice, dar
nenorocitul putea să aibă
satisfacţia de a fi contribuit

la măcel şi de a primi sufletele care aveau să ajungă pe tărâmul lui. O mulţime de suflete dacă Pippa se pusese în mişcare. Bryce se înfioră şi prima-lumină începu să sclipească din ea.

- Aşadar, ai minţit atunci când ai pretins că nu tu ai trimis Secerătorii după mine şi după Ruhn?

- Am spus adevărul atunci şi îl spun şi acum. Nu am fost implicat în nici un fel. De ce v-aş minţi,

când v-am dezvăluit deja atât de multe?

- Cu jocurile astea pe care le joci, ai să-ţi faci duşmani din noi toţi, îl avertiză Ruhn.

Un glonţ bubui în uşa de metal. Apoi un altul. Pippa îm- proşca încă cu venin.

- Aveţi ceva idei? întrebă Hunt.

Dacă rebelii aveau gloanţe gorsiene, treaba avea să se strice destul de repede. Şi o mulţime uriaşă de

martori avea să se - adune la porţi.
Bryce îl apucă pe Hunt de mână şi i-o lipi de piept.
- încarcă-mă, Athalar.
Ruhn arătă spre Hypaxia.
- Ia-o cu tine.
Regina-vrăjitoare se holbă la Prinţul Feelor cu reproş, dar Bryce îşi scutură capul, ţinându-şi mâna lipită de a lui Hunt. Degetele i se încordară, singurul semn al faptului că era agitată, şi zise:

- Nu am luat niciodată pe nimeni cu mine. Şi acum trebuie să mă concentrez. Bun. Cel puţin gândea limpede. Hunt o privi pe perechea lui în ochi, lăsând-o să-i citească în ei încurajările şi susţinerea. Nu avea de gând să piardă timpul întrebând-o ce plănuise. Bryce era destul de deşteaptă încât să fi copt deja ceva. Aşa că Hunt îşi lăsă fulgerele să i se scurgă în palmă şi le

trimise zbâr- nâind în pieptul ei.
Steaua lui Bryce începu să strălucească sub degetele lui, anticipând parcă cu lăcomie. Uşa fu izbită de o nouă rafală de gloanţe. Fulgerele lui se scurseră în Bryce ca un râu, şi îngerul ar fi putut să jure că auzise o muzică divină între sufletele lor, înainte ca ea să spună: - Avem nevoie de întăriri.
Ruhn încercă să-şi gestioneze panica în timp

ce sora lui, încărcată cu fulgerele lui Athalar, se disipă în aer.
Ceva izbi cu putere în uşile de metal ale sanctuarului. De ce încă nu fusese chemat Auxiliarul? Ruhn îşi căută telefonul. Dacă ar fi sunat după ajutor, ar fi apărut întrebări în privinţa motivului care îi adusese în acel loc de la bun început. încercase deja să îl sune pe Cormac, dar bărbatul îl trimisese direct la mesageria vocală şi îi

dăduse apoi un mesaj, anunţându-l că discuta cu Regele din Avallen. Cu siguranţă, prinţul nu avea să întrerupă acea convorbire.

Erau prinşi în cursă.

Hunt se răsuci spre Hypaxia, care cerceta sanctuarul, încercând să identifice vreo uşă ascunsă.

- Trebuie să mai existe o ieşire, zise ea, pipăind pereţii. Nici un templu nu are decât o singură uşă.

- Acesta ar putea fi excepţia, mormăi Hunt.
Bryce îşi făcu din nou apariţia şi Ruhn înregistră fiecare detaliu legat de sora lui, care gâfâia.
- Floare la ureche! declară Bryce, deşi era asudată toată şi avea privirea stinsă din cauza extenuării.
Ce dracului făcuse?
încă o bubuitură în uşă şi metalul se îndoi.

- Ce dracului a fost asta? zise Ruhn, trăgându-şi Sabia Stelară.
- Trebuie să ieşim de aici, acum! spuse Bryce, trecând la dreapta lui Hunt. Avem timp, dar nu foarte mult.
- Atunci, teleportează-ne! Bryce îşi scutură capul.
- Nu cred că pot să o fac...
- Poţi! declară Hunt, fără urmă de ezitare. Tocmai ce te-ai teleportat afară şi apoi înăuntru. Te descurci. Reglează-ţi res-

piraţia, blochează zgomotul de fundal şi concentrează-te.

Lui Bryce îi tremură bărbia. Dar se întinse după mâna lui Athalar.

Hunt se trase un pas în spate.

- Hypaxia prima. Apoi Ruhn.
- Nu cred că am suficientă putere...
- Ai. Du-te!

Chipul surorii lui era inundat de oboseală şi teamă. însă Bryce îl sărută pe Hunt pe obraz şi apoi o

apucă pe vrăjitoare de braţ.

- Ţine-te bine. Nu am mai luat niciodată pe nimeni aşa cu mine şi s-ar putea să fie...

Vorba i se tăie, pentru că dispăruseră.

Slavă zeilor! Slavă zeilor că Bryce reuşise să iasă din nou, cu Hypaxia cu tot!

Hunt îşi ţinu respiraţia.

- Ar trebui să mergi tu acum. Tu eşti perechea ei, zise Ruhn.

- Tu eşti fratele ei. Şi moştenitorul tronului Feelor.
- La fel şi ea.

Hunt îl măsură cu privirea pe prinţ, dar chiar atunci Bryce îşi făcu din nou apariţia, răsuflând din greu.

- Zeilor, a fost al dracului de greu!

Bryce horcăi şi îşi întinse mâna după Ruhn.

- Haide!
- Odihneşte-te! îi ordonă fratele ei.

Uşile stăteau însă să cadă. încă două-trei lovituri şi aveau să se prăbuşească. Iar dacă planul lui Bryce nu le câştigase o - fărâmă de timp...
Bryce îl apucă pe Ruhn de braţ, înainte să apuce fratele ei să se revolte, şi se făcură nevăzuţi. Rămas singur, Hunt îşi - îndreptă atenţia asupra uşii şi îşi invocă fulgerele. Ar fi putut să o încarce din nou pe Bryce, dar ea era în mod

clar extenuată. Ar fi ajutat-o cu ceva?
Uşile se cutremurară şi lumina pătrunse înăuntru printr-o crăpătură de câţiva centimetri.
Hunt se ascunse în spatele altarului, ferit din calea ploii de gloanţe care urmă, ţintind orbeşte pe oricine s-ar fi aflat înăuntru.
- *Acolo!* urlă Pippa, şi pistoalele se îndreptară spre el.
Unde dracului era Bryce...

Uşile explodară, aruncându-i pe trei dintre soldaţii din Căderea Luminii la pământ.

în prag se afla Pollux, cu aripile lui albe iradiind putere, îşi râse în barbă şi izbi o rebelă căzută cu pumnul lui încleştat, fix în cap. Sânge şi aşchii de oase se împrăştiară în jur. în spatele îngerului, în curte, rebelii trăgeau în Mordoc şi în spurcii lui. Iar în stradă, departe de încăierare, Căprioara

supraveghea totul de sub un palmier.

Bryce îşi făcu apariţia şi se strecură în spatele altarului. Avea pielea cenuşie şi respira sacadat. Ascuţit. îşi ridică mâna tremurândă spre el.

-Eu...

Se prăbuşi în genunchi. Nu mai era nevoie să spună nimic. Era extenuată. însă venise înapoi la el. Ca să caute alături de el o cale de salvare.

- Te încarc din nou? întrebă Hunt, hdgerele încolăcindu-i- se în jurul braţelor în timp ce o ajuta să se ridice.

- Nu cred că trupul meu ar mai rezista, zise Bryce, reze- mându-se de el. Mă simt ca o halcă de carne ţinută prea mult la cuptor.

Hunt aruncă un ochi peste altar.

- Cum ai reuşit să câştigi timp?

- Porţile, răsuflă Bryce. A trebuit să mă teleportez la câteva până am reuşit să găsesc una destul de liberă şi nesupravegheată. Am folosit-o pentru a trimite un raport despre atacul rebelilor Ophion asupra Templului lui Urd - chiar în mijlocul unuia dintre anunţurile acelea stupide pe care le fac zilnic. Mi- am imaginat că vor trimite o unitate încoace. Pe cea mai mare şi mai puternică. Din

fericire, şi cea mai aproape de noi.

Hunt îşi aminti - îi evitaseră pe Pollux şi pe Mordoc, dimpreună cu spurcii Căprioarei, pe drumul spre templu.

- îţi vor recunoaşte vocea...

- Am înregistrat mesajul şi apoi l-am transmis folosind o aplicaţie care îţi distorsionează vocea, rânji ea. Şi m-am asigurat că mă mişc suficient de rapid

încât camerele să nu
înregistreze nimic mai mult
decât un vârtej de ceaţă,
nu-ţi face griji.

Hunt nu putea decât să
o privească uluit: isteaţa,
strălucita lui Bryce. Zeilor,
cum o iubea!

Hunt se aplecă din nou în
spatele altarului, pentru că
lupta se apropia de templu.
îngerul şopti:

- Trebuie să găsim o
cale de a ne strecura pe
acele uşi fără să fim văzuţi.
- Dacă-mi dai un minut...

Bryce îşi lipi mâna tremurătoare de piept. De cicatrice.
Hunt ştia însă. Avea nevoie de timp ca să îşi revină, iar ei cu siguranţă nu aveau timp.
Hunt îşi stinse fulgerele, pentru că se temea că Pollux ar fi putut să le vadă. Barosul se apropia, cu umbra ameninţătoare a lui Mordoc după el. Acolo unde păşeau ei, rebelii mureau. Pe Pippa nu reuşea să o vadă.

Bryce oftă, iar Hunt simţi mirosul sângelui înainte să-şi întoarcă privirea. îi curgea sânge din nas.

- Ce dracului? explodă Hunt şi o acoperi cu trupul lui în timp ce pe deasupra altarului se pornise o rafală de gloanţe.

- S-ar putea să am creierul piftie, şuieră Bryce, deşi în ochi îi lucea teama.

Dacă şi-ar fi dat frâu liber puterilor, poate că ar fi putut să-i prăjească pe toţi

cei din jur şi să se salveze. Nu mai conta că apoi toată lumea avea să ştie că fuseseră acolo, în special Mordoc, care avea să le simtă mirosurile... Ar fi fost dispus să rişte. Pentru Bryce, ar fi riscat. Bineînţeles, ar fi putut să spună că se luptau cu cei din Ophion, însă Căprioara s-ar fi putut decide că sosise vremea să spună ceea ce ştia.

- Ţine-te de mine, o atenţionă Hunt, întinzându-

se după Bryce, în vreme ce
din umbra tronului lui Urd
se desprinse ceva.
Un câine negru. Masiv, cu
colţi lungi cât mâna lui
Hunt.
Copoiul arătă spre tron cu
laba lui cu gheare. Apoi
dispăru în spatele lui.
Nu avea timp să stea pe
gânduri. Hunt o ridică pe
Bryce în braţe şi o luă la
fugă, alergând cu capul
plecat pe sub umbrele
dintre altar şi estradă,
rugându-se ca nimeni să

nu-i fi observat în mijlocul haosului şi al fumului... Hunt se dosi în spatele tronului. Locul era gol, nici urmă de Baxian.

Mârâitul care se auzi venea dîndărătul lui. Hunt se răsuci spre spatele tronului. Nu dădu de piatră solidă, ci de o uşă deschisă, care dădea spre o scară în spirală.

Hunt nu mai stătu pe gânduri şi o luă în pas grăbit spre ieşire. Baxian, acum în formă angelică,

trânti uşa după ei, închizându-i în întuneric.

Îngerul-metamorf lumină treptele pe care coborau cu telefonul lui. Hunt o apucă strâns pe Bryce. După felul în care se agăţase de el, nu părea prea convinsă că poate merge singură.

- Am auzit la radio ordinul pe care Pollux l-a dat trupelor să se îndrepte aici, zise Baxian, coborând repejor, cu aripile foşnind.

Hunt îl lăsă să-i conducă, aruncându-şi din când în când privirea în urmă, ca să se asigure că uşa nu se deschisese. Aceasta era însă perfect peceduită. Nici măcar o rază de lumină nu pătrundea înăuntru.

- Judecând după cât de nervoasă era Pippa după cele petrecute pe Ydra, mi-am dat seama că era vorba despre voi. Am căutat date despre istoricul acestui templu. Am

descoperit zvonurile care povesteau despre o uşă ascunsă în tron. Asta mi-a luat cel mai mult timp: să găsesc tunelul prin care se pătrunde în templu. Trebuie însă să fi fost folosit recent de vreo preoteasă. Mirosul se simţea pe alee şi pe peretele fals care duce spre templu.

Hunt şi Bryce nu scoaseră nici un cuvânt. Era a doua oară la rând când Baxian îi salva de

Pollux şi de Căprioară. Acum şi de Pippa.

- Spetsos este moartă? întrebă Baxian, odată ce ajunseră în capătul scărilor şi pătrunseră într-un tunel lung.

- Nu ştiu, mormăi Hunt. Probabil a fugit şi şi-a lăsat oamenii să moară.

- Lidia îşi va ieşi din minţi dacă nu o prinde, dar Pollux părea să se distreze, zise Baxian, scuturându-şi fruntea.

Merseră până ce ajunseră la o întretăiere de drumuri, flancată de cranii şi oase, amplasate în mici alcovuri. Catacombe.

- Nu cred că şi-au dat seama că aţi fost de faţă, continuă Baxian, deşi poate pontul pe care l-au primit...

Bryce se mişcă atât de repede încât Hunt nu avu timp să o oprească să-i sară din braţe.

Să o oprească înainte să-şi tragă mitraliera de la spate şi să o aţintească la Baxian.

- Stai pe loc!

Bryce îşi şterse sângele care i se scurgea din nară pe umăr şi îşi îndreptă puşca spre Copoi, la răscrucea drumurilor din catacombe.

Tâmplele îi pulsau, gura îi era uscată ca deşertul Psamathe, iar stomacul i se chircise, plin de fiere. Nu avea de gând să se mai teleporteze niciodată. Niciodată, *niciodată.*

- De ce dracului îţi tot faci apariţia? zise Bryce

printre dinţi, fără să-şi ia ochii de la Copoi.
Hunt, la dreapta ei, nu făcu nici un gest.
- Hunt a zis că nu eşti spionul Căprioarei sau al Asterilor, dar, la dracu! Eu nu cred. Nu cred deloc! zise ea, îndepărtând siguranţa. Aşa că, spune-mi dracului adevărul, sau am să-ţi trag glonţul ăsta fix în cap.
Baxian se îndreptă spre peretele concav, acoperit de cranii. Nu părea să-i

pese că era la câţiva centimetri de ţeava unei puşti. îşi trecu degetele de-a lungul unui craniu maroniu, care părea să fi aparţinut unui Vanir cu colţi, şi zise:

- Prin iubire, totul este posibil.

Lui Bryce aproape că-i alunecă puşca din mâini.

- Poftim?

Baxian trase de gulerul costumului său de luptă şi îşi dezveli pielea maronie.

Şi un tatuaj deasupra inimii, cu un scris familiar. *Prin iubire, totul este posibil.*

Bryce cunoştea acel scris de mână.

- De ce, întrebă încetişor, cu voce tremurândă, ai scrisul Danikăi tatuat pe piept?

Ochii negri ai lui Baxian erau îndureraţi. Goi.

- Pentru că Danika a fost perechea mea.

CAPITOLUL 65

Bryce îşi îndreptă din nou puşca spre Baxian.

- Pe dracu! *Minţii*

Baxian îşi lăsă gulerul deschis, cu scrisul de mână al Danikái la vedere, tatuat pe pielea lui.

- Am iubit-o. Mai mult decât orice.

Hunt îi zise cu voce aspră, cuvintele răsunând cu ecou în catacombele de care erau înconjuraţi:

- La dracu, nu e amuzant, măgarule!

Baxian îşi întoarse privirea rugătoare spre el. Bryce ar fi vrut să-i zgârie faţa până la os.

- A fost perechea mea. întrebaţi-o pe Sabine. Ea m-a urât dintotdeauna şi s-a temut de mine - pentru că eu ştiam cum se poartă cu fiica ei şi nu o înghiţeam. Pentru că am jurat că într-o zi am s-o ucid pentru ceea ce Danika a fost obligată să îndure. De aceea Sabine a părăsit petrecerea atât de

repede aseară. Pentru a mă evita pe mine.
Bryce nu lăsă arma jos.
- Mănânci rahat!
Baxian îşi întinse braţele, aripile foşnindu-i.
- De ce dracului aş minţi în legătură cu aşa ceva?
- Ca să ne câştigi încrederea, zise Hunt.
Lui Bryce i se tăiase respiraţia. Şi nu din cauza teleportării.
- Aş fi ştiut. Dacă Danika ar fi avut o pereche, *aş fi ştiut...*

- A, da? Crezi că ţi-ar fi spus că perechea ei e unul dintre triarii lui Sandriel? Că perechea ei este Copoiul? Tu crezi că ar fi alergat la tine ca să-ţi povestească despre asta?
- Du-te dracului! scuipă Bryce, îndreptând luneta fix între ochii îngerului metamorf. Şi la dracu cu minciunile tale!
Baxian păşi spre armă. Spre ţeava puştii. Şi-o lipi de inimă, chiar în dreptul

tatuajului cu scrisul Danikái.

- Am cunoscut-o cu doi ani înainte să moară, zise el cu glas tăcut.

-Ea şi Thorne...

Baxian râse cu atâta amărăciune încât Bryce îşi simţi sufletul sfâşiat.

- Thorne era nebun dacă îşi închipuia că Danika avea să fie vreodată cu el.

- Şi-a tras-o cu alţii, îi aruncă Bryce. Erai nimeni pentru ea.

- Am avut doi ani cu ea, îi răspunse Baxian. în aceşti doi ani nu a fost cu nimeni altcineva.

Bryce înmărmuri şi făcu socoteala mental. Chiar înainte ca Danika să moară, nu o tachinase ea că...

- Doi ani, şopti Bryce. Nu mai avusese nici o întâlnire de doi ani.

Hunt căscă gura la ea.

- Dar Danika...

Bryce încercă să-şi aducă aminte. Pe când erau la

facultate, Danika se cupla în mod constant, însă la scurt timp după ce intraseră în ultimul an şi după aceea... Petrecea în continuare, dar renunţase la partidele de sex. Bryce se înecă:

- Nu poate fi adevărat.

Chipul lui Baxian era întunecat, chiar şi în semiobscuritatea catacombelor.

- Crede-mă, nici eu nu am vrut să fie adevărat.

Dar ne-am văzut unul pe celălalt, şi am ştiut.

- De aceea ţi-ai schimbat comportamentul, murmură Hunt. Ai cunoscut-o pe Danika chiar după ce am plecat eu.

- *Totul* s-a schimbat pentru mine, zise Baxian.

- Cum de v-aţi întâlnit de la bun început? întrebă Bryce.

- A avut loc o întâlnire a lupilor - din Pangera şi Valbara. Primul a trimis-o pe Danika în locul lui.

Bryce îşi aducea aminte. Cât de furioasă fusese Sabine că Danika fusese cea aleasă să meargă şi nu ea. Două săptămâni mai târziu, când Danika se întorsese, lui Bryce i se păruse că e cam stinsă. Ea zisese că din cauza extenuării, dar...

- Tu nu eşti lup. Ce ai căutat acolo?

Danika nu avea cum să fi fost cu Baxian, nu era cu putinţă să fi avut o pereche şi să nu îi fi spus despre

asta, era imposibil să nu fi avut mirosul lui...
Danika era un copoi. Având simţul acela dezvoltat al mirosului, se pricepea cu siguranţă să ascundă mirosurile - cum să identifice dacă păstra vreo urmă din a altcuiva.
- Nu am participat la adunare. Ea m-a căutat cât a stat acolo.
- *De ce?*
- Pentru că studia istoria metamorfilor. Iar eu eram... un caz unic.

- Te metamorfozezi în câine! turbă Bryce. Ce e aşa unic la asta?
Până şi Hunt o privi dezaprobator. Nu îi păsa. Se săturase de surprizele acelea legate de Danika, de toate lucrurile despre care habar nu avusese...
- Voia să ştie mai multe despre strămoşii mei metamorfi. O moştenire foarte veche, care s-a manifestat la mine, după ce ani de zile a zăcut în stare latentă. Voia să identifice

cele mai vechi familii din lumea noastră şi descoperise un nume pe un arbore genealogic străvechi, pe care îl urmărise până la ultimul descendent în viaţă: eu.

- Ce Hei ai putut să-i spui dacă era vorba despre ceva atât de îndepărtat? întrebă Hunt.

- Până la urmă, nimic. Dar, odată ce am ştiut că suntem o pereche, odată ce am peceduit-o... A început

să îmi povestească despre ceea ce căuta.

- Legat de synth? întrebă Bryce.

- Nu, răspunse Baxian, încordându-şi maxilarul. Cred că faza cu synth-ul a fost o poveste care să acopere altceva. Moartea ei a fost provocată de cercetările pe care le făcea.

Prin iubire, totul este posibil. Un ultim indiciu de la Danika. Să caute acolo

unde însemnase fraza - fix pe acel bărbat.
- De ce i-ar fi păsat de toate astea? zise Bryce.
- Voia să ştie de unde venim. Metamorfii, Feele. Noi toţi. Voia să ştie ce fuseserăm odată. Şi dacă asta ne-ar fi putut influenţa viitorul.
Lui Baxian îi tremură maxilarul.
- De asemenea... mi-a spus că voia să găsească o alternativă pentru Sabine.

- *Ea* era alternativa! se răsti Bryce.
- Avea presentimentul că nu va trăi îndeajuns pentru ca asta să se întâmple, spuse Baxian cu glas răguşit. Danika nu voia să lase viitorul lupilor pe mâna lui Sabine. Căuta o cale prin care să îi protejeze, încerca să descopere o altă descendenţă, prin care Sabine să poată fi înlocuită. Asta suna atât de mult... a *Danika.*

- Dar, după ce ne-am cunoscut, continuă Baxian, a început să caute o cale de a pătrunde într-o lume în care am fi putut să fim împreună - de vreme ce nu exista nici o şansă ca Sabine, Sandriel sau As terii să ne-o permită în aceasta.
Bryce trase la loc siguranţa puştii şi o coborî la pământ. Baxian îi zise cu o ferocitate abia conţinută:
- Am fost al dracului de fericit atunci când l-ai ucis

pe Mi- cah. Am ştiu... *Am simţit* că nenorocitul a avut de-a face cu moartea ei. *Mă bucur că cineva i-a tras în cele din urmă un glonţ în cap lui Micahy* îi spusese Baxian atunci când se cunoscuseră. Bryce îl cercetă pe bărbatul care o iubise pe prietena ei - bărbatul - despre care nu ştiuse niciodată.

- De ce nu mi-ar fi spus?

- A vrut să îţi spună. Nu îndrăzneam să vorbim la telefon sau să ne scriem.

Ne înţeleseserăm să ne întâlnim la un hotel din Forvos - nu puteam niciodată să scap de Sandriel pentru prea mult timp - într-o zi anume, din două în două luni. Se temea că Asterii se vor folosi de mine ca să o controleze, dacă vor afla adevărul.

- Ţi-a spus că te iubeşte? insistă Bryce.

- Da, răspunse Baxian, după o clipă de ezitare.

Danika pretinsese odată că nu-i spusese decât lui Bryce acele cuvinte. I le spusese *ei*[9] nu acelui... străin. Acelui bărbat care o slujise liber şi de bunăvoie pe Sandriel. Hunt nu avusese de ales.

- Nu i-a păsat că eşti un monstru?

Baxian tresări.

- După ce am cunoscut-o pe Danika, am încercat aşa cum am putut să întorc faptele lui Sandriel, deşi uneori tot ceea ce puteam

face era să... îmblânzesc răul ei.
Privirea lui Baxian se îmblânzi.
- Te-a iubit, Bryce. Tu ai fost cea mai importantă persoană din lume pentru ea. Tu ai fost...
- Taci. Taci... dracului din gură! şopti Bryce. Nu vreau să aud.
- Nu? o provocă el. Nu vrei să auzi tot adevărul? Nu de aceea ai făcut săpături? Vrei să ştii - *trebuie* să ştii ce aflase

Danika. Ce plănuia, ce ţinea în secret.
Chipul lui Bryce deveni aspru, ca de piatră. îi răspunse plat lui Baxian:
- Fie. Hai să începem de undeva, dacă tot zici că ai cunos- cut-o atât de bine. Cum a cunoscut-o Danika pe Sofie Renast? Ai auzit-o menţionând vreodată acest nume în toate micile voastre conversaţii secrete? Ce voia Danika de la ea?
Baxian se crispă.

- Danika a aflat despre existenţa lui Sofie în timp ce studia descendenţa Păsărilor Tunetului, ca parte a cercetării ei despre metamorfi şi originile lor. A identificat o urmaşă şi apoi i-a confirmat descendenţa prin miros. Pentru că Danika era Danika, nu a lăsat-o pe Sofie să plece fără să-i răspundă la nişte întrebări.

Bryce împietri.

- Ce fel de întrebări?

Hunt îşi lăsă mâna pe umărul ei.
Baxian îşi scutură capul.
- Nu ştiu. Nu ştiu cum au ajuns să lucreze împreună la chestia legată de Ophion. Dar cred că Danika avea nişte teorii cu privire la Păsările Tunetului, dincolo de originea lor. Teorii legate în special de puterile lor.
Bryce se încruntă.
- Ştii de ce ar fi putut simţi Sofie Renast nevoia să îşi sape în carne o serie

de numere şi litere înainte
să se înece, cu câteva
săptămâni în urmă?
- Solas! murmură Baxian.
Apoi îngerul metamorf
recită secvenţa de pe
trupul lui So- fie, până la
ultimul număr.
- Asta era?
- Unde dracului vrei să
ajungi, Baxian? mârâi
Hunt.
în acelaşi timp, Bryce se
răsti la el.
- *Ce* este?
Lui Baxian îi luciră ochii.

- Este un sistem de numerotare a încăperilor, care se foloseşte într-un singur loc din Midgard. Arhivele Asterilor.
Hunt înjură.
- Urd, şi de unde ştii tu asta?
- Pentru că eu i l-am spus Danikăi.
Bryce era într-atât de uluită, încât nu fu în stare să scoată nici un cuvânt.
- Sandriel a fost preferata Asterilor, zise Baxian, întorcân- du-se

spre Hunt. Tu ştii asta, Athalar. M-a folosit drept escortă într-una dintre vizitele ei la acel palat. Atunci când au coborât- o în arhive, pentru a lua parte la întâlnire, i-am văzut intrând pe o uşă. Atunci când Sandriel a ieşit de acolo era palidă. Mi s- a părut straniu, aşa că am memorat seria de numere şi de litere şi i-am transmis-o Danikăi mai târziu, pentru că m-am gândit că este o pistă de

cercetare. Danika a devenit... obsedată de asta. Nu mi-a spus de ce, nici ce bănuia că s-ar putea găsi acolo, dar avea bănuielile ei. Teorii despre care spunea că ar putea schimba lumea aceasta. Nu putea însă să meargă acolo ea însăşi. Era prea uşor de recunoscut. Ştia că Asterii o urmăresc deja.

- Aşa că, după ce a cunoscut-o pe Sofie, i-a oferit ei informaţiile şi Sofie a fost cea care a făcut

săpăturile, murmură Bryce. Pentru că în cazierul lui Sofie nu s-ar fi aflat nimic suspicios.

Baxian dădu din cap.

- Din ce am putut să văd în rapoartele Căprioarei, Sofie a avut nevoie de trei ani ca să poată ajunge acolo. Trei ani de spionaj, în care s-a dat drept unul dintre arhivari. Presupun că, în cele din urmă, a găsit o cale prin care să se strecoare în acea cameră şi că apoi a fugit în Kavalla.

între timp, Danika... nu mai era. A murit fără să afle ce se găseşte în acea cameră.

- Dar Sofie a aflat, spuse Bryce cu glas tăcut.

- Ce se va fi aflând în camera aceea, aprobă Hunt, trebuie să fie legat de informaţiile secrete pe care Sofie plănuia să le folosească împotriva celor din Ophion - şi a Asterilor.

- Ceva care ar putea schimba soarta războiului, spuse Bryce. Ceva important.

- De ce nu apare numărul acestei camere pe motoarele de căutare? îl întrebă Hunt pe Baxian. Copoiul îşi strânse aripile pe lângă trup.
- Asterii nu au planul palatului lor pe interweb. Până şi catalogul bibliotecii lor este secret. Tot ceea ce este digitali- zat este criptat.
- Şi dacă noi am avea pe cineva care poate să spargă orice cod? întrebă Bryce.

Baxian zâmbi din nou cu amărăciune:

- Atunci, presupun că aţi avea o şansă ca să aflaţi ce se găseşte în acea cameră.

- Ăsta este un mod complet lipsit de logică de a numerota o cameră, mormăi Declan, tastând de pe canapeaua din casa lui Ruhn.

Bryce şi Hunt alergaseră într-acolo, lăsându-l pe Baxian pe aleea în care dădea tunelul, la câteva

străzi depărtare de Templul lui Urd. Bryce încă nu-şi revenise.
Atunci când îşi deschisese telefonul văzuse mai multe apeluri pierdute de la Tharion. Regina Viperă îl avertizase în privinţa rebelilor - însă cu câteva minute prea târziu. Flynn fusese gata să facă o criză de nervi după ce Ruhn îi explicase cum se petrecuseră lucrurile.
Cel puţin nu apăruseră zvonuri legate de

implicarea lor în atacul de la Templul lui Urd, aşa cum era numită la ştiri alter-caţia. Pollux, Mordoc şi Căprioara erau prezentaţi drept eroi pentru că reuşiseră să împiedice forţele Pippei să profaneze locul sacru. Singurul eşec: Pippa scăpase.
Bryce avea să se gândească la toate astea mai târziu. Erau o mulţime de rahaturi pe care le lăsa pentru mai târziu.

Declan se scărpină în vârful capului.

- Voi vă daţi seama că ce facem acum poate fi considerat trădare.

- îţi suntem extrem de îndatoraţi! zise Hunt, aşezându-se pe imul dintre braţele canapelei.

- Să mă plătiţi în băuturi spirtoase, comentă Declan. Aşa îmi voi mai alina anxietatea la gândul că din clipă în clipă mă pot trezi cu spurcii la uşă.

- Ia d-aici! îi zise Ruhn, înmânându-i un pahar cu whisky. Aşa, ca să-ţi faci curaj!

Ruhn se aşeză pe canapea, alături de Bryce. Vizavi, Hypaxia stătea tăcută şi atentă, lângă Ithan.

Bryce îl lăsase pe Hunt să le explice ce aflaseră despre Baxian. Şi îl lăsase pe Ruhn să le spună tot adevărul Hypaxiei şi silfelor de foc. Acestea din urmă se agăţaseră de

umerii lui Flynn, care stătea alături de Declan. însă atenţia lui Bryce se tot întorcea la Ithan. Cum Declan se concentra la calculator, Bryce îi şopti lupului:

- Tu ai ştiut despre Danika şi Baxian?

Nu putuse citi nimic pe chipul lui.

- Bineînţeles că nu, răspunse Ithan. Eu credeam că ea şi Thorne... îşi scutură capul. Nu ştiu

ce să mai cred. Nu am mirosit niciodată nimic.

- Nici eu. Probabil că putea ascunde mirosul cumva, cu darul ei de copoi.

Bryce îşi drese vocea.

- Pentru mine nu ar fi făcut nici o diferenţă.

- Serios? Pentru mine ar fi făcut, i-o întoarse Ithan. Pentru toată lumea ar fi contat. Nu doar că Baxian nu este lup, el e...

- Un măgar, completă Hunt, fără să-şi ridice privirea din telefon.
- Da, zise Ithan. Adică... pricep că doar ce v-a salvat, dar... totuşi.
- Acum mai contează? îl întrebă Flynn. Adică, fără ofensă, dar Danika nu mai e.

Bryce îl privi lung.

- Pe bune? Eu nu mă prinsesem.

Flynn îi arătă degetul mijlociu şi silfele oftară pe umerii lui.

Bryce îşi dădu ochii peste cap. Exact de asta avea Flynn nevoie: de un stol de majorete personale, care să îi cânte-n strună la orice oră. Aşa că-i zise:

- Hei, mai ţii minte când ai dat drumul unui dragon pe străzi şi ai fost suficient de prost încât să-ţi închipui că îţi va asculta ordinele?

- Hei, mai ţii minte când voiai să te măriţi cu mine şi ai scris *Lady Bryce*

Flynn pe toate caietele de la şcoală?
Hunt se înecă. Bryce contră cu:
- Hei, mai ştii când m-ai bătut la cap ani în şir să mă cuplez cu tine, dar cum eu am ceva ce se cheamă standarde...
- Acest comportament este extrem de neobişnuit printre persoanele de viţă nobilă, observă Hypaxia.
- Nici nu-ţi închipui, mormăi Ruhn, alegându-se

cu un zâmbet din partea reginei.
Bryce băgă de seamă cum se luminează chipul fratelui ei şi apoi dintr-odată păleşte... Ştia despre Hypaxia şi Celestina? Nu-şi putea închipui ce altceva ar fi putut să îl întristeze astfel.
- Unde-i Tharion? întrebă Hunt, rotindu-şi privirea prin casă. N-ar fi trebuit să fie aici?
- E sus, zise Ruhn.

Puteau să-l pună pe Tharion la curent mai târziu, îşi zise Bryce. Şi pe Cormac, odată ce termina cu tatăl lui.

Declan aruncă brusc o înjurătură, încruntat.

- Am veşti bune şi veşti proaste, zise el.

- Mai întâi zi-le pe cele proaste, spuse Bryce.

- Nu am nici o şansă în Hei să sparg sistemul arhivelor. E - impenetrabil. Nu am mai văzut niciodată

ceva asemănător. Este superb de altfel.

- Bine, bine, mai uşor cu chestiile de tocilar! mormăi Ruhn. Care-s veştile bune?

- Sistemul camerelor de filmat din Palatul Etern *nu* este impenetrabil.

- Şi nouă la ce dracu ne foloseşte asta? întrebă Hunt.

- Cel puţin voi reuşi să aflu dacă Sofie Renast a avut vreodată acces la acea încăpere.

- Şi unde anume s-ar putea afla aceasta, murmură Bryce.

Ithan şi Hypaxia dădură din cap amândoi.

- Bun. Fă-o!

- Aşezaţi-vă comod, îi preveni Declan. Ne aşteaptă o noapte lungă.

*

Ithan fu trimis după Tharion după o oră şi Bryce fu răsplătită cu priveliştea oferită de un bărbat din Neamul apelor cu părul răvăşit, care intră în

sufragerie doar cu o pereche de blugi pe el. Tharion se trânti pe canapea lângă Hypaxia, îşi trecu braţele pe după umerii ei şi zise:

- Bună, Pax.

Hypaxia îl uşui.

- Ai dormit toată după-amiaza?

- Viaţă de *playboyl* comentă Tharion.

Din câte putea să-şi dea Bryce seama, se împrieteniseră repede după Summit. Dacă nu ar fi

găsit-o pe vrăjitoare cu Ar-
hanghelul, ar fi bănuit că
între ei era ceva mai mult.
Se întreba dacă Tharion
ştia adevărul.
Se întreba dacă pe fratele
ei îl rodea că vrăjitoarea şi
bărbatul din Neamul apelor
păstraseră legătura de la
Summit, iar el se alesese
doar cu tăcere din partea
ei. Ruhn nici măcar nu se
încruntase.
în jurul miezului nopţii,
Declan zise:
- Ei, drăcie! Iat-o.

Hunt aproape că-l călcă pe Ruhn în picioare în graba lor de a ajunge la ecran. Bryce, bineînţeles, ajunse prima lângă Declan şi înjură. Hunt îl împinse la o parte pe Ruhn cu cotul şi îşi revendică locul de lângă perechea lui. Ithan, Tharion, Hypaxia şi Flynn - cu alaiul de silfe după el - se strânseră în jurul lor.

- Pare atât de tânără, murmură Hunt.

- A fost, zise Ruhn.

Declan scosese fotografia de pe vechea legitimaţie de student a lui Sofie şi programase motorul de căutare să identifice pe oricine ar fi avut o înfăţişare asemănătoare pe înregistrări.
Bryce încercase să îl sune pe Cormac, dar prinţul nu îi răspunsese la telefon. Aşa că urmăriră în tăcere înregistrarea din biblioteca subterană, construită din lemn şi marmură. Camera din tavan le-o arăta pe

Soñé Renast, îmbrăcată într-un soi de uniformă albă, care trebuie să fí fost cea a arhiviştilor, păşind pe lângă rafturile antice.

- Uşa Şapte-Eta-Punct-Trei-Alfa-Omega! zise Declan, arătând spre o uşă din lemn, aflată dincolo de unul dintre rafturi. Se poate descifra scrisul şters de alături.

într-adevăr, Soñé se strecură în cameră, folosindu-se de un fel de cartelă pentru a deschide

încuietoarea modernă, apoi închise uşa din lemn în urma ei.

- Trec cincisprezece minute, le spuse Declan, derulând înainte. Şi apoi iese.

Soñé părăsi camera la fel cum intrase: calmă.

- Nu are nimic cu ea, observă Hunt.

- Nici eu nu disting nimic în afara hainelor pe care le poartă, confirmă Ruhn.

- Nici computerul nu a înregistrat nimic, spuse Declan. Nu a intrat cu nimic în cameră şi a ieşit fără nimic din ea. însă chipul îi este alb ca o foaie de hârtie.

Exact aşa cum le spusese Baian că fusese şi faţa lui Sandriel.

- Care este data acestei înregistrări? întrebă Bryce.

Hunt îi strânse genunchiul, de parcă ar fi vrut să se asigure că era acolo cu el, în siguranţă.

- E de acum două luni, spuse Declan. Chiar înainte să intre în Kavalla.
- I-a luat *trei ani* de muncă sub acoperire pentru a pătrunde în acea cameră? se miră Ruhn.
- Tu îţi poţi închipui măcar ce pază au? îl întrebă Hunt. Numi vine să cred că a reuşit să intre până la urmă.
- La dracu, ştiu ce pază au, Athalar! zise Ruhn printre dinţi.

- Ei bine, va trebui să scoatem un timp mai bun ca al ei, spuse Bryce.
Toate capetele se întoarseră spre ea. însă Bryce îşi păstră privirea aţintită la ecran. Asupra tinerei care ieşea din biblioteca antică.
Lui Hunt i se făcu stomacul ghem. Avea sentimentul că ştie ce vrea Bryce să spună, chiar înainte ca aceasta să declare:

- Trebuie să ajungem în Oraşul Etern şi să intrăm în acele arhive.

- Bryce, începu Hunt, scuturat de spaimă.

Poate că acceptase el să se amestece cu Ophion şi Cormac, dar asta... asta era la cu totul alt nivel. Se apropia periculos de tare de ceea ce făcuse atunci când îi condusese pe îngerii Căzuţi.

- Vreau să aflu ce descoperise Sofie, zise Bryce printre dinţi. Ce era

atât de important încât Danika era dispusă să-şi rişte viaţa pentru a afla.

După ce le mărturisise Baxian, Bryce simţea nevoia să cunoască toată povestea mai mult ca oricând. Nu era vorba doar despre faptul că voia să folosească informaţiile secrete împotriva Asterilor. Danika credea că aceste informaţii ar putea schimba lumea. Că ar putea să o salveze cumva. Cum ar ñ

putut să abandoneze totul acum?

- Tu vrei să intri în cel mai securizat loc din Midgard, interveni Tharion cu precauţie. Vrei să intri în fortăreaţa duşmanului.

- Dacă Soňé Renast a putut să o facă, atunci şi eu pot.

Ruhn tuşi.

- Tu înţelegi că nici unul dintre noi nu ştie nimic despre - palatul acela, Bryce. Vom acţiona orbeşte.

Hunt se încordă lângă ea, iar Bryce recunoscu imediat acel tip de încordare. Ştia că îngerul refulează amintirile din sala tronului, din temniţele întunecate. Sânge, ţipete şi durere - asta era tot ce îşi amintea, îi mărturisise.

Bryce se rezemă de el. îi oferi toată afecţiunea pe care putea să o manifeste prin acea atingere.

- Nu vom acţiona orbeşte, îi zise ea lui Ruhn, ridicându-şi bărbia. Ştiu pe

cineva care cunoaşte foarte bine castelul.

Ithan rămase pe canapea mult timp după ce Bryce şi Athalar plecaseră de acasă, iar Ruhn, Dec şi Flynn se întorseseră la îndatoririle lor din Aux. Silfele aleseseră să-l urmeze pe Flynn, lăsându-i pe el şi pe Tharion singuri în casă.

- Eşti pregătit pentru rahatul care o să urmeze? îl întrebă bărbatul din

Neamul Apelor, aplecându-se, sprijinit cu coatele pe genunchi, spre ecranul pe care se juca un joc video.

- Nu prea am de ales: trebuie să fiu pregătit, nu-i aşa? zise Ithan, care se juca alături de el, pe ecranul împărţit pe din două, şi-şi înfipse degetele în butoanele controllerului.

- Tu probabil eşti obişnuit cu mize mari. Ai ajuns în finale de câteva ori.

- De două ori. Şi în liceu, de trei.
- Da, ştiu. Adică te-am urmărit.

Tharion părea mulţumit să se concentreze asupra jocului. De parcă nu el ar fi intrat şi ieşit din cuibul Reginei Viperă în acea zi.

- Mi s-a părut că eşti deosebit de calm, având în vedere tot ce s-a întâmplat.
- Flynn a zis că nu contează prea mult că Danika a fost perechea lui

Baxian, de vreme ce, ştii tu, e moartă.
Ithan simţi un junghi în piept.
- Presupun că are dreptate.
- Eu mă refeream la faza cu rebelii şi Regele din Adâncuri, dar mă bucur că mi-ai spus.
Ithan ridică din umeri.
- După tot ce s-a petrecut în primăvara asta, ce dracului mai e normal?
- Adevărat.

îşi continuară jocul câteva minute.

- Care-i faza cu tine şi fata Reginei Râului? îl întrebă Ithan în cele din urmă.

Tharion nu-şi ridică ochii de la ecran.

- Am fost logodit cu ea cu mulţi ani în urmă. Şi asta e toată povestea.
- O iubeşti?
- Nup.
- Atunci de ce te-ai mai logodit cu ea?

- Pentru că aveam limbrici şi eram prost şi am vrut atât de tare să i-o trag încât i-am jurat credinţă, gândindu-mă că-mi voi putea retrage cuvintele a doua zi. Surpriza a fost că nu am putut.
- Nasol, tipule.
- Dap.

Tharion apăsă butonul pentru pauză.

- Tu te vezi cu cineva?

Fără să ştie de ce, lui Ithan îi apăru dinaintea ochilor lupul din acvariul

Astronomului. Răspunse însă precaut:

- Ruhn nu ţi-a spus despre... ăăă... despre trecutul meu?

- Vrei să zici despre faptul că ţi-a plăcut de Bryce? Nu.

- Atunci de unde dracului ştii?

- E Bryce. *Toată lumea* o place.

- Eu am ţinut la ea.

-Aha.

Ithan îşi arătă colţii.

- Nu mai simt acelaşi lucru acum.
- Bun, pentru că Athalar te-ar ucide probabil, iar apoi ţi-ar pune cadavrul pe grătar.
- Ar putea să încerce.
- Ar încerca şi ar câştiga, iar eu mă îndoiesc că un lup fript la rotisor ar avea un gust prea bun, chiar şi cu sos pe deasupra.
- în fine.

Tharion chicoti.

- Să nu faci nimic tragico-romantic ca să-ţi

demonstrezi iubirea faţă de ea, bine? Am mai văzut eu cazuri şi finalul nu a fost niciodată unul fericit. Mai ales dacă la final eşti mort.

- Nu aveam asta în plan, dar mulţumesc.

Tharion deveni sobru.

- Vorbesc serios. Şi... uite, pun pariu că Bryce mi-ar da un şut de mi-ar sări boaşele-n gât dacă ar şti că îţi zic asta, dar, dacă ai vreo afacere neîncheiată cu cineva, eu aş rezolva lucrurile înainte să

mergem în Oraşul Etern. Pentru orice eventualitate. Pentru eventualitatea în care nu s-ar mai fi întors. Ceea ce părea probabil. Ithan oftă. Lăsă jos controllerul. Se ridică de pe canapea. Tharion ridică din sprânceană.

- Am ceva de făcut, îi zise Ithan.

CAPITOLUL 66

- Ar trebui să fiu tare dobitoacă! şuieră Fury către Bryce, care stătea la

o masă într-un bar unde li se serveau băuturi.
Iniţial, Fury refuzase să se întâlnească cu Bryce, după ce aceasta o sunase noaptea trecută. Dar Bryce o bătuse la cap atât de mult în dimineaţa următoare, încât în cele din urmă fusese de acord să o vadă acolo.
Bryce abia putuse să doarmă, deşi Hunt o extenuase cum se cuvine. Nu-şi putea lua mintea de la lucrurile pe care le

aflase. Danika avusese o pereche. Sabine ştia. Perechea Danikăi încă o iubea pe aceasta.
Iar Danika nu îi spusese lui Bryce nimic din toate acestea.
- Ştiu că este o nebunie, murmură Bryce, vânturându-şi whisky-ul cu bere de ghimbir. însă orice ajutor mi-ai putea oferi, oricât de mic...
- Tu ai nevoie *de mult* ajutor, dar nu în această

privinţă. Ţi- ai ieşit din minţi.

Fury se trase mai aproape, lipindu-se de faţa lui Bryce.

- Ştii ce-ţi vor face dacă te prind? Ce ar putea să le facă celor din familia ta, lui Juniper, pentru a te pedepsi? Tu ai văzut ce le-a făcut Harpia rebelilor ălora? Tu ştii ce îi place lui Mor- doc să le facă victimelor *lui*? Eu am grijă să nu-i ies în cale. Indivizii ăştia nu au suflet. Asterii vor fi încântaţi să îi lase să-

ţi facă ce vor, ţie şi celor pe care îi iubeşti.

- Ştiu, spuse Bryce cu băgare de seamă. Aşa că ajută-mă ca să nu fiu prinsă.

- Tu crezi că eu am planurile palatului de cristal aşa, la buna mea dispoziţie.

- Ştiu că ai fost acolo. Ai o memorie mai bună decât toate persoanele pe care le cunosc. Vrei să-mi spui că nu ai reţinut nimic? Că nu ai luat aminte la ieşiri, la

gardieni, la sistemele lor de securitate?

- Da, dar tu vorbeşti despre arhive. Nu-ţi pot oferi decât o schemă vagă. Am mers doar pe holuri, nu am intrat niciodată în săli.

- Şi tu nu vrei *să afli* ce se găseşte în acele încăperi? Ce anume bănuia Danika despre acea cameră în special?

Fury luă o gură din votca ei cu gheaţă.

- Nu încerca să mă converteşti la cauza ta de

rahat. Am lucrat pentru ambele părţi şi, la sfârşitul zilei, nici una dintre ele nu merită osteneala. Şi, în mod clar, nu merită să-ţi dai viaţa pentru ele.

- Noi nu lucrăm pentru nici una dintre aceste părţi.

- Atunci tu pentru ce parte lucrezi?

- A adevărului, îi răspunse Bryce simplu. Noi vrem să aflăm adevărul.

Fury o cercetă, iar Bryce se lăsă studiată, fără să clipească.

- £ clar că ţi-ai ieşit din minţi. Am s-o scot pe June din oraş pentru o vreme. Vom sta deoparte.
-Bun.
Bryce şi-ar ii dorit să-şi poată avertiza părinţii fără a ridica suspiciuni. îşi simţea palmele lipicioase din cauza transpiraţiei.
- Ai putea să-l iei pe Syrinx cu tine?
Nu ar ii putut să plece fără să se asigure că e pe mâini bune.

- Da, oftă Fury şi îi făcu semn chelnerului să-i mai aducă
o votcă. Am să-ţi fac rost de ce informaţii pot.

*

Tharion o găsi pe logodnica lui aşteptându-l în capătul cheiului dinspre Cantonul Oaselor, cu picioarele ei delicate afundate în apa turcoaz, clipocind în lumina soarelui. Părul negru, desfăcut, i se revărsa în cascadă pe spatele subţire.

Pe vremuri, această frumuseţe îl săgetase, îl robise. Acum... îl împovăra doar.

- îţi mulţumesc că ai venit.

Tharion îi trimisese vidra cu o oră în urmă. Ea se întoarse spre el, cu chipul luminat de un zâmbet drăgălaş.

Tharion înghiţi un nod. Fusese atât de... entuziasmată şi visătoare la petrecere. Atât de încântată să se afle acolo, să danseze şi să râdă.

O decadă. O decadă irosită pentru el - şi pentru ea. îl sfătuise pe Holstrom să-şi încheie socotelile. Trebuia să facă şi el acelaşi lucru.

- Eu, of...

Tharion făcu câţiva paşi, extrem de conştient de prezenţa sobekilor care pândeau în râu, măsurându-i cu ochii lor de şarpe. Şi de cea a gardienilor din Neamul apelor, lângă doc, cu suliţele pregătite să-l spintece.

- Am vrut să vorbesc cu tine.
Fata îşi întoarse privirea. Tharion ar fi putut să jure că sobe- kii se trăseseră mai aproape. Turiştii îi recunoscuseră, şi acum le făceau poze de pe chei. O văzură apoi şi pe fata Reginei Râului şi începură să o pozeze şi pe ea.
Era un loc teribil de aglomerat pentru o astfel de întâlnire, dar Tharion ştia că, dacă ar fi făcut asta la Curtea Albastră, dacă

mama ei ar fi prins de veste înainte să poată pleca, l-ar fi ţinut în Adânc. Ar fi rămas prizonier acolo, precum toţi acei muritori care fuseseră târâţi pe fundul râului de Neamul apelor.

- Vrei să rupi logodna noastră, spuse ea, cu furtuni ameninţătoare în ochi.

Instinctul îl îndemna să făurească minciuni cu care să o aline. Dar... dacă tot avea să moară, fie ucis de

Asteri, fie de mama ei, prefera să moară ştiind că a fost cinstit.
-Da.
- Tu crezi că eu nu ştiam? După atâta timp? Un bărbat care ar fi vrut să se căsătorească cu mine ar fi facut-o până acum. Nasul i se încreţi din cauza furiei. Câţi ani am irosit încercând să smulg puţină afecţiune, puţină intimitate din partea ta? Ceva care să vindece asta?

Tharion se abţinu să-i spună că şi ea fusese răzbunătoare şi ursuză, şi că se purtase copilăreşte. Apa de la picioarele ei se învolbură.

- Dar tu erai mereu *ocupat cu un caz.* Caz după caz. Apoi ţi se strica glisorul, după aceea mama ta avea nevoie de tine, apoi prietenii tăi. Puterea se învârtejea în jurul ei. Crezi că nu ştie toată Curtea Albastră că *nu vrei* să te întorci acasă?

Lui Tharion i se tăie respiraţia. O subestimase. îndrăzni să întrebe:

- De ce nu ai rupt tu logodna, dacă ştiai toate acestea?

- Pentru că am păstrat în inima mea un strop de speranţă că te vei schimba. Ca o proastă, m-am rugat lui Ogenas în fiecare zi să te întorci la mine din propria ta dorinţă. însă acea speranţă s-a stins acum.

Femeia se ridică, reuşind cumva să-l facă să se simtă mic, deşi era cu mai bine de treizeci de centimetri mai scundă decât el. Cuvintele ei alunecară precum un vânt rece deasupra apei:

- Vrei să rămâi aici, în mijlocul murdăriei şi al zgomotului?

- Eu... Tharion bâjbâi după cuvinte. Da, vreau.

Ea îşi scutură încetişor capul.

- Mama m-a avertizat că aşa se va întâmpla. M-a avertizat în privinţa ta. Nu ai o inimă sinceră. Nu ai avut niciodată.

Bun. Măcar acum ştia, în sfârşit, adevărul. îi zise însă, pe cât de delicat putu:

- Va trebui să părăsesc oraşul pentru o vreme, dar hai să discutăm despre asta mai în amănunt după ce mă întorc. Simt că avem multe lucruri de lămurit.

- S-a terminat cu vorbăria.

Femeia se retrase spre marginea debarcaderului, vibrând de putere. Valurile începură să se izbească de pietre, udân-du- i picioarele.

- Vino în Adânc cu mine.
- Nu pot.

Nu avea să o facă.

Ea îşi arătă colţii, asemănători mai degrabă cu cei ai unui rechin, decât cu aceia umanoizi.

- Atunci vom vedea ce are de spus mama despre

asta! şuieră ea şi se aruncă în râu.
Tharion se gândi pentru o clipă dacă ar fi trebuit să sară după ea - de ce însă? Palmele i se umeziră din cauza transpiraţiei. Avea la dispoziţie în jur de treizeci de minute. Treizeci de minute până când avea să fie dus cu forţa în Adânc şi închis acolo, pentru totdeauna.
Tharion îşi trecu mâinile prin păr, răsuflând greoi. Aruncă o privire spre veste,

la clădirile de dincolo de DCA. Celestina nu avea să intervină, iar Bryce şi Ruhn nu aveau autoritatea necesară. Iar Comandantul Sendes şi *Cuirasatul din Străfund* cu siguranţă nu aveau cum să ajungă acolo în treizeci de minute. Exista o singură persoană în Oraşul Semilunii care ar fi putut să o înfrunte pe Regina Râului şi să-i supravieţuiască. O persoană cu care nici măcar Regina Râului nu ar

fi vrut să aibă de-a face. Cineva care punea preţ pe luptătorii valoroşi şi era dispusă să îi ascundă de duşmani. Şi singura la care putea ajunge în treizeci de minute.

Tharion nu mai stătu pe gânduri şi o luă la fugă.

*

- Îţi mulţumesc încă o dată că m-ai ajutat să intru aici, îi zise Ithan Hypaxiei, care aştepta în anticamera de la biroul Primului din Bârlog.

Era straniu că trebuise să îi ceară unei străine să îl ajute să pătrundă în propria lui casă, dar... nu avusese de ales.
Regina-vrăjitoare îi zâmbi delicat:
- Pentru asta există prieteni, nu-i aşa?
Ithan îşi plecă fruntea.
- Mă simt onorat că mă consideri prietenul tău.
Se simţise mândru să intre pe porţile Bârlogului alături de acea femeie puternică şi bună. Chiar

dacă lupii care stăteau de
pază mârâiseră la el.
O voce răguşită îi chemă
numele, şi Ithan se ridică
de pe scaunul de piele, cu
un zâmbet pentru Hypaxia.
- Voi fi rapid.
Regina îi făcu cu mâna, şi
Ithan se pregăti sufleteşte,
intrând în biroul bătrânului
lup. Pereţii cu stucaturi din
lemn, acoperiţi de rafturi
cu cărţi, luceau în lumina
prânzului. Primul era
aşezat la biroul lui, aplecat
asupra unor hârtii care

păreau oficiale. Sabine stătea lângă el şi îi monitoriza fiecare mişcare. Ithan se încordă. Lui Sabine îi străluciră colţii. Bătrânul lup îşi ridică însă capul.

- Mă bucur să te văd, băiete.
- îţi mulţumesc că m-ai primit.

Sabine ştia că Danika avusese o pereche. Că Baxian era În oraş. Ithan dădu acele gânduri la o parte.

- Ştiu că eşti ocupat, aşa că...
- Zi odată! se răsti Sabine.
Ithan o lăsă să vadă lupul din el, dominanţa pe care nu şi-o mai înăbuşi aşa cum o făcuse mereu în trecut. Primul zise însă:
- Vorbeşte, Ithan.
Ithan îşi îndreptă umerii şi îşi duse mâinile la spate. Era aceeaşi poziţie pe care o lua atunci când primea instrucţiuni de la antrenorul lui. La naiba cu tot!

- Unul dintre misticii Astrologului este lup. Este un lup *Alfa.*

Cuvintele lui fură întâmpinate de tăcere, dar Sabine îşi îngustă privirea.

- Este din Nena, a fost vândută pe când era atât de mică încât nu-şi ştie nici numele, nici vârsta. Nu sunt sigur că ştie măcar că e o Alfa. Dar este lup şi a ajuns să fie doar o sclavă într- un acvariu. Eu... Noi nu putem să o lăsăm acolo.

- Ce treabă ai tu cu asta? întrebă autoritar Sabine.
- E lup, repetă Ithan. Asta ar trebui să fie îndeajuns pentru a o ajuta.
- Există o mulţime de lupi pe lume. O mulţime de lupi Alfa. Nu sunt cu toţii responsabilitatea noastră, îşi arătă din nou colţii Sabine. E asta vreo schema pusă la cale de tine şi de târfa aia corcită?
Pusese întrebarea în bătaie de joc, dar... Sabine venise acasă la Bryce în acea

noapte ca să o avertizeze să nu se bage în treburile lupilor. Pentru că îi era teamă, chiar dacă în mod iraţional, că Bryce îl va susţine cumva pe Ithan - de parcă Sabine ar fi putut să fie vreodată detronată. Ithan lăsă acele gânduri deoparte. Dacă arunca tot felul de acuze nu avea să obţină nimic în acea clipă. Aşa că zise, cu băgare de seamă:

- Eu nu vreau decât să o ajut pe mistică.

- Cu asta Îţi ocupi timpul mai nou, Holstrom? Acte de caritate?

Ithan îşi înghiţi răspunsul acid.

- Danika ar fi făcut ceva.

- Danika a fost o fraieră idealistă, scuipă Sabine. Nu ne irosi timpul cu asta!

Ithan îşi întoarse privirea spre Primul, însă bătrânul lup nu zise nimic. Nu făcu nici un gest. Ithan se îndreptă spre uşă şi ieşi. Hypaxia se ridică atunci când îl văzu.

- Ai încheiat aşa repede?
- Da, presupun că da.

Spusese cuiva despre mistică. îşi zise că... Ei bine, îşi zise că acum putea pleca în Pangera cu mai puţine regrete.

Sabine ieşi din birou. Mârâi la Ithan, dar se opri din drum când dădu cu ochii de Hypaxia. Regina-vrăjitoare o privi în ochi cu un calm de oţel. Sabine pufai doar şi-şi văzu de drum, trântind uşa de la intrare în urma ei.

- Să mergem, îi spuse Ithan Hypaxiei.
însă uşa de la birou se deschise din nou şi Primul apăru în prag, proptindu-se cu mâna pe clanţă.
- Mistica..., spuse el, respirând greoi, de parcă drumul de la birou până la uşă l-ar fi slăbit, cum arată?
- Păr şaten. Castaniu, cred. Piele palidă.
Era un portret destul de comun.

- Şi mirosul ei? Era de zăpadă şi tăciuni aprinşi?
Ithan înmărmuri. Pământul îi fugi parcă de sub picioare.
- De unde ştii asta?
Lupul bătrân îşi plecă fruntea argintată.
- Pentru că Sabine nu este singura moştenitoare Fendyr.
Ithan se legănă uşor când auzi una ca asta. De aceea venise
Sabine la Bryce? Nu pentru a-l împiedica pe Ithan să

devină Prim Aparent, ci pentru a o speria pe Bryce, înainte ca aceasta să descopere că exista un alt moştenitor. Unul legitim. Pentru că Bryce nu s-ar fi dat înapoi de la nimic ca să îl găsească pe acel moştenitor.
Iar Sabine avea să-i omoare pentru ca asta să nu se întâmple.

CAPITOLUL 67

Tharion dădu buzna în cuibul Reginei Viperă. Avea la dispoziţie doar câteva

minute înainte ca iadul să se dezlănţuie.
Ariadne era tolănită pe burtă, pe covor, cu o carte deschisă dinainte, şi îşi balansa picioarele goale deasupra spatelui ei larg. Genul acela de spate pe care, în oricare altă zi, Tharion l- ar ii apreciat aşa cum se cuvine. Dragonul nu-şi luă ochii de la carte şi zise:
- E în spate.
Tharion alergă spre camera din dos. Regina Viperă

stătea întinsă pe una dintre canapelele care dădeau spre ringul în care o luptă era în plină desfăşurare, şi citea ceva pe o tabletă.

- Neamul apelor, zise ea în loc de salut.
- Vreau să fiu unul dintre luptătorii tăi de preţ.

Regina îşi întoarse încetişor capul spre el.

- Nu iau liber-profesionişti.
- Atunci, cumpără-mă.
- Nu eşti sclav, Neamul apelor.

- Mă vând ţie.

Cuvintele sunau pe cât de nebuneşte le simţea. Nu avea însă alte opţiuni. Alternativa era tot o formă de sclavie. Măcar acolo ar ii fost departe de curtea aceea care nu-l lăsa să respire.

Regina Viperă îşi lăsă jos tableta.

- Un cetăţean care se vinde singur în sclavie. Aşa ceva nu se face.
- Aici, tu faci legea. Fă-o!

- Regina ta îmi va inunda sectorul, ca să se răzbune.
- Nu e proastă ca să se pună cu tine.
- înţeleg că din cauza ei alergi în grija mea.

Tharion îşi verifică telefonul. Zece minute.

- Am de ales între a fi întemniţat într-un palat sub apă sau aici sus. Eu aleg să rămân aici, unde nu mi se va cere să produc urmaşi de viţă nobilă.
- Te preschimbi în sclav. Pentru a scăpa de Regina Râului.

Până şi Vipera părea să se întrebe dacă nu cumva îşi pierduse minţile.

- Există vreo alternativă? Pentru că eu nu mai am nici o idee.

Regina Viperă îşi plecă fruntea, părul ei tuns bob alunecând odată cu mişcarea.

- O bună afaceristă ţi-ar spune nu, şi ţi-ar accepta oferta absurdă. Buzele ei mov dezveliră un zâmbet. Dar...

Privirea îi alunecă spre gardienii Fee, care stăteau în dreptul unei uşi iară număr. Tharion nu-şi putea închipui ce se afla dincolo de ea. Probabil dormitorul Viperei. De ce trebuia păzit, când ea nici măcar nu era înăuntru, nu înţelegea.

- Ei au dezertat din subordinea Regelui Toamnei. Mi-au jurat credinţă mie. Mi-au dovedit că îmi sunt loiali.

- Atunci voi face şi eu acelaşi lucru. Dezertez în mod oficial. Dacă îmi oferi o cale prin care să mă pot scufunda în apă o dată pe zi, m-am scos.

Regina chicoti.

- Tu crezi că eşti singurul luptător din Neamul apelor pe care l-am avut? Am o piscină câteva niveluri mai jos, cu apă pompată direct din Istros. E a ta. Dezertarea însă... Nu e îndeajuns doar să spui cuvintele.

Regina Viperă se ridică şi îşi îndoi mâneca salopetei negre pe care o purta, arătându-şi încheietura. Avea tatuat un şarpe încolăcit în jurul unei semiluni. îşi ridică mâna în dreptul buzelor şi muşcă. Sânge, mai negru decât sângele obişnuit, curse din locul în care îşi înfipsese dinţii.
-Bea.
Pardoseala începu să duduie, iar Tharion ştia că nu din cauza luptei din

ring. Ştia că ceva străvechi şi primordial vine după el, pentru a-l târî înapoi în adâncul apei.
Tharion îi apucă încheietura şi o duse la gură.
Dacă dezerta din subordinea Reginei Râului, atunci, într-o zi, avea să poată dezerta şi din cea a Reginei Râului, nu-i aşa?
Nu o întrebă. Nu ezită când îşi lipi buzele de încheietura ei şi sângele îi umplu gura.

îi *arse* gura. îi arse gâtul. Tharion se trase înapoi, înecându-se, cu mâinile în jurul gâtului. Sângele Reginei Viperă îi cauteriza gâtul, pieptul, inima…
O răceală, sfredelitoare şi eternă, erupse înlăuntrul lui. Tharion se prăbuşi în genunchi.
Duduiturile se opriră. Apoi se retraseră. De parcă ceea ce-l vânase se făcuse nevăzut.

Tharion gâfâi, pregătindu-se pentru moartea îngheţată care îl aştepta. Dar nu se petrecu nimic. Nimic, în afara sentimentului vag de răceală. De... calm. Tharion îşi ridică încet ochii spre Regina Viperă.
Ea zâmbi de sus la el.
- Se pare că a mers.
Tharion se strădui să se ridice în picioare, balansându-se uşor. îşi duse mâna spre locul acela

straniu şi gol din pieptul lui.

- Ai prima luptă în seara asta, îi zise ea, zâmbind încă. îţi sugerez să te odihneşti.
- Trebuie să îmi ajut mai întâi prietenii cu ceva. Regina ridică din sprâncene.
- Ah. Povestea cu Ophion.
- Oarecum. Trebuie să îi ajut.
- Ar fi trebuit să te târguieşti cu mine pentru

această libertate înainte să îmi juri mie credinţă.

- Dă-mi voie să fac asta şi mă voi întoarce şi voi lupta pentru tine până voi ajunge un stârv.

Regina râse încetişor.

- Bine, Tharion Ketos. Ajută-ţi prietenii. Dar după ce termini...

Ochii îi străluciră, devenind verzui, şi Tharion îşi simţi trupul îndepărtat de sine. Voinţa ei era şi a lui, dorinţele ei erau ale lui. Ar fi fost dispus să se târască

prin cărbuni încinşi pentru a-i îndeplini ordinele.

- Te întorci la mine.
- Mă întorc la tine, grăi el cu o voce care era şi nu era a lui.

O mică parte din el urlă.

Regina Viperă arătă expeditiv spre ieşire.

- Du-te.

Nu tocmai din proprie voinţă, o luă în josul holului. Cu fiecare pas pe care îl făcea, îndepărtându-se de ea, îşi recăpăta din nou gândurile, chiar dacă...

Ariadne îşi ridică ochii din carte atunci când trecu pe lângă ea.
- Eşti nebun?
Tharion i-o întoarse:
- Aş putea să te întreb şi eu acelaşi lucru.
Chipul i se înăspri, dar se întoarse la cartea ei.
Cu fiecare pas pe care îl făcea spre prietenii lui, ar fi putut să jure că un lanţ lung, invizibil se întindea. Ca o lesă infinită, care îl lega - oriunde s-ar fi dus,

oricât de departe - de locul acela.
Nu avea să se mai întoarcă niciodată la viaţa pe care şi- o vânduse.
Ithan stătea pe o bancă din Codrul Lunii, la câteva colţuri de Bârlog, încă zguduit de bomba pe care o aruncase Primul.
Mistica era o Fendyr. O *Alfa* Fendyr.
Ithan nu putuse să scoată mai multe de la Primul, a cărui privire se înceţoşase, bătrânul fiind nevoit să se

aşeze din nou. Hypaxia îşi folosise magia vindecătoare pentru a-i alina durerile, iar în câteva minute bătrânul lup adormise.
Ithan răsuflă din adâncul pieptului în miezul zilei de toamnă.
- Cred că am pus-o în mare pericol.
Hypaxia se îndreptă.
- în ce sens?
- Cred că Sabine ştie. Sau a ghicit deja.

Existenţa unui alt Alfa în linia la conducere ar fi putut să îi distrugă pe lupi. Dar cum dracului ajunsese în acel acvariu? Şi, înainte de asta, în Nena?

- Sabine o va ucide. Chiar dacă *bănuieşte* doar că este o Alfa Fendyr, dacă s-au auzit zvonuri despre asta şi mai înainte... Sabine va distruge orice i-ar putea ameninţa puterea.

- Nu este deci vreo soră sau fiică demult pierdută?

- Nu cred. Sabine a avut un frate mai mare, dar l-a înfrânt în luptă cu zeci de ani înainte ca eu să mă nasc. Atunci a primit titlul de Prim Aparent şi a devenit Alfa. Am crezut că fratele acesta a murit, dar... poate că a fost exilat. Nu am nici o idee.
Fizionomia Hypaxiei deveni gravă.
- Atunci ce putem face?
Ithan înghiţi un nod.
- Nu-mi place să-mi încalc promisiunile.

- Dar vrei să pleci de lângă mine ca să cercetezi despre ce este vorba.
- Da. Şi, îşi scutură capul, nu pot merge în Pangera, cu ceilalţi. Dacă într-adevăr există o moştenitoare Fendyr, care nu este Sabine... însemna că viitorul la care Danika visase încă s-ar ii putut împlini. Dacă ar fi putut găsi o cale prin care să o ţină în viaţă pe mistică. Şi să o elibereze din acvariul Astronomului.

- Trebuie să rămân aici, spuse el în cele din urmă. Să o păzesc.

Nu îi păsa dacă avea să fie nevoit să campeze pe stradă, în faţa porţilor Astronomului. Lupii nu se abandonau unii pe alţii. Nici prietenii nu îşi abandonau prietenii, dar Ithan ştia că Bryce şi ceilalţi aveau să înţeleagă.

- Trebuie să aflu adevărul, spuse Ithan.

Nu doar pentru oamenii lui. Ci şi pentru propriul lui viitor.

- Le voi spune eu celorlalţi, se oferi Hypaxia. Deşi îmi va fi dor de tine ca paznic.

- Sunt convins că Flynn şi trupa lui vor fi încântaţi să te protejeze.

Hypaxia râse uşurel. Dar Ithan zise:

- Nu le spune..., adică nu-i spune lui Bryce. Despre moştenitoarea Fendyr. Asta i-ar distrage

atenţia, acum când trebuie să se concentreze asupra altor lucruri.
Iar această misiune... această misiune era *a lui.* Nu fusese acolo ca să o ajute pe Danika în noaptea în care murise. Dar era aici, acum. Urd îl lăsase în viaţă... pentru această misiune poate. Avea să împlinească ceea ce Danika lăsase neterminat. Avea să o protejeze pe acea moştenitoare Fendyr - cu orice preţ.

- Spune-le doar că trebuie să rămân în oraş cu afaceri ale lupilor
- De ce nu le-o spui chiar tu?

Ithan se ridică. Ar ii putut să fie deja prea târziu.

- Nu avem vreme de pierdut, îi spuse reginei şi-şi plecă fruntea dinaintea ei. îţi mulţumesc pentru tot.

Hypaxia îi zâmbi trist.

- Ai grijă, Ithan.
- Şi tu.

Ithan începu să alerge şi îşi scoase telefonul din mers. îi trimise lui Bryce mesajul înainte să apuce să se răzgândească: *Am ceva important de făcut. Hypaxia* vă va pune la curent. Dar am vrut să îţi mulţumesc. Pentru că nu mă urăşti. Şi pentru că m-ai primit înapoi. Tu ai avut mereu grijă de mine. Bryce îi răspunse imediat: *Pentru totdeauna.* îi adăugase câteva inimioare

la sfârşit, care i-o frânseră pe a lui.
Ithan îşi puse telefonul în buzunar, trase în piept vechea durere, şi se metamorfoză.
Pentru prima oară după săptămâni întregi, se metamorfoză, şi nu simţi nici o durere. Nu simţi acea suferinţă a exilului, a lupului fără haită. Nu, forma lui de lup avea... ceva asupra căruia să se concentreze. Un scop.

Ithan ţâşni pe străzi, spre casa Astronomului, pentru a-şi începe lunga perioadă de pază.
Ruhn nu o mai văzuse pe Zi din noaptea balului. De când o sărutase. De când celălalt bărbat i-o răpise şi vocea i se umpluse de durere.
Acum o avea însă dinainte. Tăcută şi reţinută.
- Hei, zise Ruhn.
- Nu pot să te mai văd de acum, îi spuse ea.

Lui Ruhn i se tăie respiraţia.

- De ce?

- Ceea ce s-a petrecut între noi la echinox nu trebuie să se mai repete. Zi se ridică de pe canapea. E periculos şi necugetat, e pur şi simplu o nebunie. Pippa Spetsos a fost în oraşul tău. A atacat unul dintre templele voastre cu unitatea ei, Căderea Luminii. Lunathion va deveni în curând un câmp de luptă.

Ruhn îşi puse mâinile-n
sân. Se concentră, se
retrase înlă- untru, spre
acel văl instinctual de
noapte şi stele. Nu îşi
dăduse niciodată seama de
unde apăruse, de ce mintea
lui îl ascunsese în mod
automat, dar... acum vedea.
Un nod bine legat în
gândurile lui.
Trase uşor şi el se
destrămă, noaptea
înstelată alunecându-i la
picioare. O lăsă să-l vadă
pe de-a-ntregul.

- Ce ai păţit? Eşti rănită?
- Sunt bine, îi răspunse ea cu glas încordat. Nu pot să risc să pierd lucrurile pentru care am făcut atâtea sacrificii.
- Şi faptul că mă săruţi înseamnă că rişti asta?
- Mă distrage de la scopul meu! Mă face să nu mai fiu la fel de vigilentă! *Mă va costa scump la un moment dat.*

Agenta făcu câţiva paşi.

- Aş fi vrut să fiu normală. Aş fi vrut să te fi

cunoscut în alte circumstanţe, să te fi cunoscut cu mult timp în urmă, înainte să mă fi amestecat în toate astea. Oftă, şi flăcările pâlpâiră. îşi ridică fruntea apoi, fără îndoială privindu-l în ochi dindărătul barierei de flăcări.

- Ţi-am spus că tu îmi reaminteşti de faptul că sunt vie. Am spus-o din suflet. Fiecare cuvânt. Dar pentru că simt asta voi sfârşi cel mai probabil

moartă, iar tu vei avea aceeaşi soartă.

- Nu înţeleg care este ameninţarea, îi spuse el. Mă gândesc că un sărut care îţi distrage atenţia pentru că este atât de bun nu are cum să fie un lucru rău.

Ruhn îi făcu cu ochiul, încercând cu disperare să o facă să zâmbească.

- Bărbatul care... ne-a întrerupt. Te va măcelări dacă va afla. Şi mă va

obliga să privesc cum o face.

- îţi este frică de el.

în Ruhn se aprinse o furie primară.

- Da. Mânia lui nu cunoaşte milă. Am văzut ce le face duşmanilor. Nu doresc această soartă nimănui.

- Nu poţi să-l părăseşti?

Ea râse, aspru, gol.

- Nu. Soarta mea este legată de a lui.

- Soarta ta este legată de a mea.

Cuvintele răsunară cu ecou în întuneric.
Ruhn se întinse după mâna ei. Strânse flăcările în palmă. Acestea se traseră la o parte îndeajuns încât să vadă degete lungi şi subţiri, mângâindu-le pe ale lui.
- Mintea mea a găsit-o pe a ta în întuneric. Peste un ocean de întuneric. Nu a avut nevoie de nici un cristal. Tu crezi că asta nu înseamnă ceva?

Ruhn îi întrezări ochii închişi, capul plecat.

- Nu pot.

Nu îl opri însă atunci când păşi mai aproape de ea. Când îşi strecură braţul în jurul taliei ei.

- Am să te găsesc, îi şopti, cu chipul lipit de părul ei înflăcărat.

Femeia tremură, dar se topi, lipită de el. De parcă ar fi renunţat la orice încercare de a se mai împotrivi.

- Şi tu îmi aduci aminte că sunt viu, îi şopti Ruhn.
Femeia îl cuprinse. Era subţire - mai degrabă înaltă, dar delicată. Şi avea nişte forme înnebunitoare. Buze catifelate, sâni plini, care îi îmboldeau pieptul cu moliciunea lor încântătoare. Un fund rotund, ademenitor.
Zi îi murmură, lipită la pieptul lui:
- Nu ţi-am spus cum se încheie povestea aceea.

- Cea cu vrăjitoarea care s-a preschimbat în monstru?
- Nu a avut un final nefericit.

Ruhn nu îndrăzni să mai respire.

- Cum cădea spre pământ, cu săgeata prinţului înfiptă în inimă, pădurea o transformă într-un monstru cu gheare şi colţi. Vrăjitoarea i-a sfâşiat pe prinţ şi pe câinii lui de vânătoare în bucăţi.

Degetele femeii îi alunecară pe spate.

- A rămas monstru pentru o sută de ani, bântuind pădurile şi ucigându-i pe toţi aceia care îndrăzneau să se apropie de ea. O sută de ani în care ajunsese să uite că fusese o vrăjitoare şi că avusese cândva o casă şi o pădure pe care le îndrăgea.

Ruhn îi simţea respiraţia caldă mângâindu-i obrazul.

- Dar, într-o zi, în pădure ajunse un

războinic. Auzise că acolo
trăia un monstru atât de
teribil, încât nimeni nu
putea să îl ucidă. Ea şi-a
pus în gând să-l sfâşie pe
războinic, dar, când acesta
i-a ieşit în cale, bărbatul nu
s-a arătat înspăimântat de
ea. S-au privit în ochi şi
războinicul a vărsat
lacrimi, pentru că el nu a
văzut o creatură de coşmar,
ci o fiinţă frumoasă. A vă-
zut-o aşa cum era, nu s-a
temut şi a iubit-o. Zi oftă
adânc. Iubirea lui a

transformat-o înapoi în vrăjitoare, topind tot ceea ce devenise în ultima sută de ani. Şi au trăit în pace în acea pădure, până la sfârşitul vieţilor lor de nemuritori.

- Sfârşitul acesta îmi place mult mai mult, îi spuse Ruhn şi ea chicoti.

îşi lăsă capul în jos şi îi sărută gâtul, respirându-i parfumul acela subtil. Se simţi instantaneu excitat. La dracu, da! Mirosul acela, femeia aceea...

Sentimentul că totul era aşa cum trebuie să fie i se aşează pe suflet cu precizia cu care o piatră atinge fundul unui lac. Mâna femeii începu să-i mângâie din nou spatele. Fiecare atingere îi trezea o undă de plăcere.

Apoi îi simţi gura lipită de piept, buze aprinse trasând conturul tatuajului pe care îl avea acolo. Mutându-se asupra piercingului de pe pectoralul stâng. Femeia îşi trecu

limba pe deasupra cercelului şi creierul i se scurtcircuită, pentru că înţelese că era dezbrăcat, sau că poruncise cumva hainelor de pe el să dispară, pentru că femeia îi atingea, îi săruta pielea.

Iar ea... Ruhn îşi trecu din nou mâinile în jurul taliei ei. Fu întâmpinat de piele delicată, moale precum catifeaua.

- Vrei să facem asta? şopti el.

Femeia îi sărută celălalt pectoral.

-Da.

- Nici măcar nu ştiu dacă am putea să facem sex aşa.

- Nu văd de ce nu.

Degetele femeii alunecară cu cochetărie în lungul coapselor lui. Bărbăţia lui Ruhn răspunse imediat.

- Există o singură cale prin care putem să aflăm, reuşi el să bâiguie.

Zi îşi înăbuşi o nouă pornire de râs şi îşi ridică fruntea. Ruhn îi cuprinse chipul în palme şi o sărută. Ea îşi întredeschise buzele şi Ruhn îi gustă aroma dulce ca un vin de vară, şi trebuia să fie a lui, trebuia să o atingă şi să o savureze cu totul.

O ridică în braţe şi ea îşi împleti picioarele în jurul taliei bărbatului, penisul lui apropiindu-se periculos de mult de locul în care îşi dorea să fie. O duse însă

până la canapea şi o lăsă jos cu delicateţe, apoi se urcă deasupra ei.

- Dă-mi voie să-ţi văd chipul, şopti Ruhn, strecurându-şi mâna între picioarele ei.

- Niciodată, îi răspunse ea, iar lui Ruhn nici măcar nu-i păsă simţindu-i excitarea, simţind-o cu desăvârşire pregătită pentru el.

îi desfăcu picioarele şi îngenunche între ele. îşi trecu limba prin miezul ei...

Tresări, cutremurat, de
parcă sexul lui ar fi gândit
pentru el, de parcă ar ii
cerut să fie în ea, pentru că
altfel ar ii explodat pe loc...
Ruhn se pompă singur,
încet, şi o gustă din nou.
Zi gemu, respirând
sacadat, şi Ruhn fu
răsplătit cu priveliştea
sânilor ei. Apoi a braţelor.
Apoi a abdomenului şi a
picioarelor şi, în cele din
urmă...
Era încă făurită din foc, dar
acum îi putea vedea cu

claritate trupul. Capul îi rămase doar acoperit de voalul de flăcări, care se dizolvă, preschimbându-se doar într-o mască, ce îi ascundea trăsăturile. Părul lungi îi aluneca în valuri pe spate, şi Ruhn îşi trecu mâna prin el.

- Eşti frumoasă, îi spuse el.
- Nu mi-ai văzut chipul.
- Nu e nevoie.

Ruhn îşi lipi palma de inima ei.

- Ceea ce faci tu, în fiecare minut al fiecărei zile... Nu am mai întâlnit pe nimeni ca tine.
- Nici eu nu am mai întâlnit un bărbat ca tine.
- A, da?
- A, da! îi răspunse ea, şi el o pedepsi pentru sarcasm sărutând-o din nou, smulgându-i un nou suspin.
-Ruhn!
La dracu! Adora să-şi audă numele din gura ei. O pătrunse cu un deget şi

găsi că era înnebunitor de strâmtă. Avea să-l facă să-şi piardă minţile.
Zi îl apucă de umeri şi îl trase spre ea.
- Te rog, ceru ea, şi Ruhn şuieră pentru că îi apucase bărbăţia şi i-o ghida spre sexul ei.
Ruhn se opri acolo şi îi spuse, sărutând-o pe gât:
- Spune-mi ce îţi place. Spune-mi cum vrei să fie.
- îmi place sincer, îi răspunse ea, mângâindu-i chipul. Vreau să fie real.

Ruhn o pătrunse, şuierând dinaintea perfecţiunii pe care o întruchipa ea. Femeia suspină, arcuindu-se, şi Ruhn încremeni.

- Te-am rănit?

- Nu, îi şopti ea, ţinându-i obrajii în palme, în timp ce el o privea de sus. Nu. Deloc.

Presiunea pe care o simţea era prea mult pentru el, senzaţia prea intensă...

- Pot să merg încet.

Nu putea. La dracu, chiar nu putea! Dar pentru ea avea să încerce.
Femeia râse încetişor.
- Te rog, nu încerca.
Ruhn se retrase şi apoi o pătrunse din nou, uşor şi ferm. Aproape că-şi ieşi din piele de plăcere.
Zi îşi înfipse unghiile în umerii lui şi îi spuse:
- E mai bine decât am visat vreodată.
Ruhn îi zâmbi, cu buzele lipite de gâtul ei.
- Ai visat despre asta?

O pătrunse din nou, până la rădăcină, şi ea suspină adânc.

- Da, îi spuse, de parcă vorba ar fi reverberat la atingerea lui. în fiecare noapte. De fiecare dată când a trebuit să...

Cuvintele se pierdură. însă Ruhn îi căută gura, sărutând-o la fel de adânc pe cât i-o trăgea. Nu era nevoie să audă restul, partea aceea care i-ar fi sfărâmat inima.

Ruhn îi poziţionă şoldurile în aşa fel încât să o poată pătrunde şi mai adânc, iar ea îşi ridică mâinile şi apucă strâns braţul canapelei.

- Ruhn, gâfâi ea din nou, avertizându-l că i se apropia orgasmul, şi îşi încordă muşchii interiori. Presiunea îl făcu pe Ruhn să-i strângă mâinile în mâinile sale. Şoldurile ei se ondulau într-un ritm perfect sincronizat cu al lui, iar el simţea că nimic

pe lume nu fusese vreodată
atât de extatic, atât de real
ca sufletele lor
îngemănate...
* Eliberează-te, îi şopti el,
cu gura lipită de a ei, şi îşi
întinse mâna ca să-i
încercuiască aţâţător
clitorisul.
Zi ţipă, şi muşchii aceia ai
ei delicaţi palpitară şi se
încordară în jurul sexului
lui, făcându-l să ejaculeze...
Extazul îi zgudui tot trupul,
dar Ruhn nu se opri,
storcând fiecare secundă

de plăcere, pentru amândoi. Continuă să se mişte, şi al doilea orgasm lovi, iar Ruhn nici nu avea idee cum de era încă erect, cum de încă putea continua, dar avea nevoie de mai mult, de mai mult şi mai mult...
Explodă din nou, trăgând-o cu el.
Respiraţiile lor se împletiră ca două valuri sparte de mal, şi o simţi tremurând, agăţată de el. Ruhn se coborî şi îşi odihni capul de

pieptul ei. îi simţea inima bătându-i cu putere în piept, şi până şi acel sunet era o melodie încântătoare. Zi îşi trecu mâinile prin părul lui.
-Eu...
- Ştiu, îi spuse Ruhn.
Nu fusese aşa niciodată, cu nimeni. Avusese partide bune de sex, da, dar asta... Ruhn era convins că sufletul lui zăcea sfărâmat în jurul lor. Sărută pielea moale de deasupra sânului ei.

- Ar fi trebuit să te întreb mai întâi dacă ai să-mi raportezi ceva.
- De ce?
- Pentru că creierul meu e prea prăjit pentru a mai putea reţine ceva acum.

Ea râse din nou, în felul acela al ei, tăcut.

- E linişte. Nu s-a mai auzit nimic despre Pippa Spetsos după ce a scăpat din Templul lui Urd.
- Bun. Deşi presupun că ar fi fost de preferat ca

ochii să fie aţintiţi într-altă parte.

- De ce?

Ruhn prinse între degete o şuviţă din părul ei lung, încercând să-şi dea seama ce textură avea, ce culoare. Era doar fia- că pură.

- Vin spre tine.

Zi înmărmuri.

- Ce vrei să spui?

- Trebuie să pătrundem în Arhivele Asterilor.

- De ce?

- Informaţiile secrete pe care le obţinuse Sofie

Renast sunt cel mai probabil într-una din camerele de acolo.
Femeia se ridică în capul oaselor.
-Ce?
Ruhn se retrase şi zise:
- Dacă ai putea să ne oferi informaţii cu privire la castelul de cristal sau la planul arhivelor, de vreme ce îţi sunt cunoscute... ţi-am fi recunoscători.
- Vreţi să intraţi în palatul de cristal. în arhive.
-Da.

- Ruhn. îi strânse chipul în palme. Ruhn, *nu* te duce acolo. Te vor ucide. Vă vor ucide pe toţi.
- De aceea ziceam că ar fi fost bine ca atenţia să fie îndreptată într-altă parte cât timp noi pătrundem în palat.

Zi îşi încleştă degetele în obrajii lui. Inima îi bătea atât de tare, încât Ruhn putea să o audă.

- Trebuie să fie o cursă.
- Nu ştie nimeni despre asta, cu excepţia celor în

care am încredere. Şi acum a ta.
Femeia sări în picioare, acoperită din nou de vălul de foc.
- Dacă vei fi prins, nu te voi putea ajuta. Nu voi putea să risc să te salvez. Nici pe sora ta. Eşti pe cont propriu.
Ruhn începea să se aprindă.
- Deci nu ai de gând să îmi spui nimic util despre planul arhivelor?
- Ruhn, eu...

Din nou, şuieratul acela îngrozitor de uimire şi durere. Privirea aruncată peste umăr.
Spre el. Spre acel bărbat.
Ruhn o apucă de mână, de parcă ar fi putut să rămână cu el. Ea începu însă să respire sacadat, frenetic.
Era îngrozită.
- Ruhn, ştiu. *Eu*... Vocea i se stinse pentru o clipă.
Temniţa...
Dispăru, de parcă ar fi fost răpită de cineva

.CAPITOLUL 68

- Plecăm spre palatul de cristal mâine! se răsti Ruhn la Hunt, în camera de zi din apartamentul lui Bryce. Plecăm în zorii zilei.

- Dă-mi voie să văd dacă am înţeles corect, grăi îngerul, cu o seninătate înnebunitoare. Te-ai întâlnit mental în tot acest timp cu agenta Lumina Zilei - şi ţi-ai facut-o iubită?

Bryce stătea aşezată la masa din sufragerie, cu o cană de cafea în mână, de care avea disperată nevoie,

de vreme ce Ruhn dăduse buzna în apartamentul lor la ora patru dimineaţa.

- I-ai tras-o, din câte se vede.

- Contează? mârâi Ruhn către sora lui.

- Contează, declară Hunt, pentru că tu propui să intrăm în palatul de cristal nu doar pentru a ajunge la arhive, dar şi pentru a o salva pe iubita ta. Asta face ca lucrurile să fie mult mai riscante.

- O salvez singur, îi aruncă Ruhn. Trebuie doar să intru cu voi doi, mai întâi.
- în nici un caz! contră Bryce. înţeleg că vrei să joci rolul cavalerului, dar ceea ce propui tu e o misiune sinucigaşă.
- Tu ai ezita să mergi după Athalar? îl arătă Ruhn pe înger cu degetul. Sau tu, după Bryce?
- O cunoşti de o lună! protestă Bryce.

- Nici tu nu îl cunoşteai pe Athalar de prea mult timp când te-ai oferit să devii sclavă pentru el! răbufni Ruhn. Nu am de ce să îmi justific sentimentele sau planurile dinaintea voastră. Am venit să vă spun că vin cu voi. Odată ce pătrundem în palat, fiecare îşi vede de treaba lui.
- Vezi tu, asta este partea care mă irită, spuse Bryce, bând şi ultima

picătură de cafea. Partea cu „fiecare cu treaba lui”. Intrăm cu toţii, ieşim cu toţii.
Ruhn închise ochii pentru o clipă, iar Bryce îşi întoarse privirea spre Hunt:
- Sincer, cred că tu ar trebui să rămâi acasă.
- *Pardon?* se revoltă Hunt.
Ruhn nu mai zise nimic şi Bryce continuă:
- Cu cât mergem mai mulţi, cu atât mai mult riscăm să fim văzuţi. Eu şi Ruhn ne descurcăm.

- Unu la mână, nu. Doi: pe dracu! Trei..., rânji Hunt. Cine o să te încarce, dulceaţă?

Bryce se încruntă, dar Hunt continuă:

- Merg cu voi.

Bryce îşi puse mâinile-n sân.

- Ar fi mai sigur să meargă două persoane.

- Ar fi mai sigur să nu meargă nimeni, dar iată-ne! comentă Hunt.

Ruhn nu prea ştia cum să reacţioneze, pentru că

îngerul traversă camera, îngenunche în faţa lui Bryce şi îi zise:

- Vreau un viitor cu tine. *De aceea* merg. Voi lupta pentru acest viitor.

Privirea surorii lui se îmblânzi. Hunt îi sărută mâinile.

- Şi de aceea nu putem juca după regulile altora.

Bryce dădu din cap şi se întoarse spre Ruhn.

- De acum nu mai jucăm după regulile celor din Ophion, nici după ale

Asterilor sau ale altcuiva. Vom lupta în felul nostru.
Ruhn îi zâmbi.
- Echipa *Lua-v-ar dracul* rânji Bryce.
- Bine, Echipa *Lua-v-ar dracu*\ aprobă Hunt.
îngerul se ridică şi întinse pe masa din sufragerie o hartă desenată de mână a palatului de cristal.
- Fury a lăsat asta mai devreme şi, cum suntem cu toţii - treji, să ne punem pe studiat. Trebuie să creăm ceva care să îi distragă pe

Asteri şi trebuie să ştim încotro mergem, odată ce ajungem acolo.
Ruhn încercă să nu se arate uluit de rolul de comandant pe care îl adoptase Athalar.
- Trebuie să fie ceva mare, care să ne ofere suficient timp să intrăm în Arhive şi să o găsim pe Zi.
- E probabil în temniţă, zise Hunt.
Citind parcă îngrijorarea de pe chipul lui Ruhn, îngerul adăugă:

- E în viaţă, sunt convins. O vor trimite pe Căprioară să se ocupe de ea - nu o vor ucide imediat. Deţine mult prea multe informaţii valoroase.

Lui Ruhn i se căscă un gol în stomac. Nu-şi putea scoate din minte glasul panicat al femeii. însuşi sângele din vine îi striga să meargă după ea.

Bryce îi spuse, pe un ton uşor mai blând:

- Ruhn, o vom scoate de acolo.

- Asta nu ne lasă prea mult timp la dispoziţie pentru a plănui ceva măreţ, observă Hunt, aşezându-se pe scaunul de lângă Bryce. Ruhn îşi scărpină barba. Nu aveau la dispoziţie săptămâni întregi. Chiar şi câteva ore s-ar fi putut dovedi letale. Minute.
- Zi mi-a spus că Pippa stă ascunsă - dar trebuie să fi plănuit ceva. Ophion a suferit destule pierderi în ultimul timp, aşa că cel mai probabil o vor lăsa să facă

ce vrea, fie ca o ultimă înfruntare, fie pentru a scula la arme recruţi mai vechi şi mai noi. Poate că am avea cum să o îmboldim pe Pippa să îşi pună planul în aplicare puţin mai devreme.

Bryce bătu darabana cu degetele în masă.

- Sună-l pe Cormac!

*

Bryce era pe deplin trează treizeci de minute mai târziu, când Cormac ajunse la apartament, urmat de

Tharion. Bryce îl sunase şi pe bărbatul din Neamul apelor. El îi băgase în rahat de la bun început - tot el ar fi făcut bine să-i şi ajute să iasă din el.
Tharion însă... Era ceva straniu cu mirosul lui. Cu ochii lui. Nu-i spusese nimic atunci când îl întrebase despre asta, aşa că Bryce renunţase. Părea însă diferit. Nu ştia precis în ce sens, dar era diferit.

După ce Ruhn îi puse la curent cu ultimele noutăţi, Cor- mac zise:

- Am aflat aseară din surse sigure că Pippa plănuieşte un raid peste câteva săptămâni, la un laborator din Pangera, unde lucrează ingineri şi oameni de ştiinţă ai Asterilor - acolo unde a fost construită armura mecanică prototip. Vrea să pună mâna pe planuri şi pe cercetători.

- Pentru a construi noile armuri mecanice? întrebă Tharion.

Cormac încuviinţă din cap.

- Şi tu când aveai de gând să ne spui asta? îl provocă Ruhn.

Lui Cormac i se aprinse privirea.

- Am **auzit despre asta la miezul nopţii. În plus, gaşca voastră nu s-a deranjat să-mi mai spună nimic de la bal, nu?**

Ultima parte era direcţionată spre Bryce. Ea îi zâmbi dulce:

- Credeam că îţi lingi rănile.

- M-am ocupat de tata, şuieră Cormac, am căutat o cale de a-l convinge să mă lase să rămân aici după *umilinţa* pe care am suferit-o după ce mi-a fost ruptă logodna.

Tharion fluieră, iar Bryce zise:

- Şi ai găsit?

- Nu aş mai fi fost aici, acum, dacă nu aş fi găsit! i-o întoarse Cormac.
Bryce interveni, înainte ca lucrurile să escaladeze:
- Deci cum o convingem pe Pippa să dea lovitura acum? Nu suntem în relaţii tocmai bune cu ea.
- Şi dacă nu ar conduce ea raidul? zise Tharion.
Bryce îşi lăsă capul într-o parte.
- Tu te referi la... noii
- Mă refer la mine şi la Cormac şi la cine ar mai fi

de încredere. Noi dăm lovitura, iar Pippa şi acoliţii ei vor alerga să pună mâna pe planuri şi pe costume înaintea noastră.

- Şi unde ajungem cu asta? întrebă Hunt.

- Ajungem într-un laborator, cu Pippa şi Ophion, şi, dacă sincronizăm lucrurile bine, o haită de spurci va ajunge la faţa locului imediat după noi.

- Solas! zise Bryce, frecându-şi faţa. Cum o să scăpaţi de acolo?
Cormac îi zâmbi lui Tharion, de parcă i-ar fi citit gândurile:
- Asta va fi ceea ce le va distrage atenţia. Hei, aruncăm dracului totul în aer!
Ruhn răsuflă prelung.
- Cu asta veţi atrage cu siguranţă atenţia Asterilor.
- Laboratorul se află la treizeci de kilometri spre nord de Oraşul Etern, zise

Cormac. S-ar putea chiar să îi atragă la faţa locului, pentru a inspecta situaţia. Mai ales dacă Pippa Spetsos va fi capturată.

- Nu te deranjează să dai un confrate rebel pe mâna lor? îl întrebă Hunt pe prinţ.

- Nu văd ce alte opţiuni am avea.

- Păstraţi numărul victimelor cât mai redus, le zise Hunt lui Cormac şi Tharion. Nu vrem să ne

pătăm mâinile cu sângele lor.
Bryce îşi masă pieptul. Ei chiar aveau să facă asta. Se ridică în picioare şi îşi întoarseră cu toţii privirea spre ea.
- Mă întorc imediat, zise Bryce şi o luă spre dormitorul ei.
Bryce închise uşa în urma ei şi păşi spre fotografia pe care o
avea pe noptieră. O privi lung pentru câteva minute.
Uşa se deschise în spatele

ei şi într-o clipă Hunt era acolo.

- Eşti bine?

Bryce zise, fără să-şi ia ochii de la fotografie:

- Eram foarte fericite în acea noapte.

Hunt se apropie ca să privească poza cu ea, Danika, Juniper şi Fury, rânjind în clubul de noapte Corbul Alb, bete, afumate şi absolut superbe.

- Cel puţin, eu am crezut că eram foarte fericite. însă, când a fost

făcută această fotografie, Fury... făcea ceea ce face ea, Juniper era îndrăgostită în secret de ea, iar Danika... Danika avea o *pereche*, avea atâtea secrete. Iar eu eram proastă şi beată şi sigură că vom petrece până în mormânt. Şi acum am ajuns aici.

Bryce simţea o usturime în gât.

- Mă simt de parcă nici nu ştiu cine sunt. Ştiu că sună ca un afurisit de

clişeu, dar... *am crezut* că
ştiu cine sunt, pe atunci.
Iar acum...
îşi ridică palmele şi le lăsă
să se umple de lumină.
- Care este scopul final?
Cândva, cumva să îi
învingem pe *Asterī*? Şi apoi
ce? Să refacem
guvernământul, lumea
întreagă? Dacă vom
declanşa un nou război?
Hunt o trase în braţele lui
şi îşi odihni bărbia pe
creştetul ei.

- Nu-ţi face griji în privinţa lucrurilor astea. Ne concentrăm asupra prezentului, iar apoi ne vom ocupa de ce va să vină, când va să vină.
- Eu credeam că un general îşi face întotdeauna planuri dinainte.
- Mi le fac. însă primul pas este să aflăm ce dracului ştia So- fie. Dacă nu este vorba despre ceva important, atunci ne retragem. Dar... Ştiu cum este

să te trezeşti într-o zi şi să
te întrebi cum ai ajuns să
te îndepărtezi atât de tare
de persoana lipsită de griji
care erai pe vremuri. Sigur,
viaţa alături de mama, în
sărăcie, nu a fost uşoară,
dar, după ce a murit ea...
m-am simţit de parcă mi-ar
fi fost smuls voalul iluziei.
Aşa am sfârşit alături de
Shahar. Sufeream şi eram
furios, şi... mi-a luat mult,
mult timp ca să mă pun la
punct. încă mă pun la
punct.

Bryce îşi rezemă fruntea de pieptul lui.

- Am voie să recunosc că sunt speriată de moarte?

- Am voie să recunosc că şi eu sunt?

Bryce râse şi îl strânse puternic în braţe, trăgându-i pe nări parfumul.

- Aş fi un pic mai liniştită dacă ai rămâne aici, iar eu aş pleca ştiind că eşti în siguranţă.

- Şi eu simt la fel în privinţa ta.

Bryce îl ciupi de fund.
- Atunci înseamnă că ne-am căpătuit unul cu celălalt şi că vom intra împreună în cuşca leului.
- E mai degrabă un cuib de sobeki.
- Grozav. Acum mă simt mai bine.
Hunt chicoti, şi sunetul i se reverberă în oase, încălzind-o.
- Ruhn a vorbit cu Declan. Va sparge codul de securitate al camerelor din palat şi le va întoarce cât

timp suntem noi acolo. Trebuie să îi arătăm ruta pe care o vom urma prin clădire, pentru a le putea manevra fără ca nimeni dintre cei care monitorizează sistemul să nu bage de seamă. Flynn îl va ajuta.

- Şi dacă va trebui să ne abatem de la drum?

- Va avea un plan de rezervă, dar... ar fi bine să încercăm să urmăm planul A.

Bryce simţi un val de greaţă, dar zise:
- Bine.
Hunt o sărută pe obraz.
- Ia o mică pauză, Quinlan. Eu voi fi cu ceilalţi.
îngerul ieşi.
Bryce îşi întoarse din nou privirea la fotografie. îşi scoase telefonul din halatul de baie şi sună. Deloc surprinzător, apelul ei intră direct în căsuţa vocală. Era ora cinci jumătate, dar...

ştia că mai înainte Juniper ar fi răspuns.

Hei, aici Juniper Andromeda! Lasă un mesaj!

Bryce se înecă la auzul vocii vesele, încântătoare a prietenei ei. Respiră adânc.

- Hei, June! Eu sunt. Uite, ştiu că am dat-o în bară, dar... îmi pare atât de rău. Am vrut să ajut, dar nu am gândit-o până la capăt, şi tot ceea ce mi-ai spus a fost cinstit. Ştiu că s-ar putea să nu asculţi acest

mesaj, dar am vrut să ştii că te iubesc, îmi este foarte dor de tine. Ai fost sprijinul meu atâta timp, şi ar fi trebuit să fiu şi eu sprijinul tău, dar nu am fost. Eu doar... Te iubesc. Te-am iubit şi te voi iubi mereu. Pa.

Bryce îşi frecă gâtul în care i se pusese un nod dureros după ce încheie. Apoi scoase fotografia din ramă, o

îndoi, şi o strecură în husa de la telefon

.Ruhn îl găsi pe Cormac la un bar din Piaţa Veche, în timp ce privea cu chipul împietrit o emisiune nocturnă la care era invitată o vedetă cu păr strălucitor, care rezista cu zâmbetul pe buze unui interviu - nimic mai mult decât o promovare neruşinată a noului ei film.

- Ce-i cu tine aici? îl întrebă Prinţul din Avallen,

după ce Ruhn luă loc pe scaunul de lângă el.

- Flynn a fost anunţat unde te afli. Deşi înţeleg de ce eşti treaz la ora asta. Având în vedere întâlnirea noastră de mâine.

Cormac îl privi lung şi apoi luă o gură bere.

- Am avut nevoie de puţină linişte.

- Şi ai venit la un bar din Piaţa Veche pentru asta?

Ruhn arătă spre muzica asurzitoare şi spre clienţii beţi din jurul lor. Spre silfa

care vărsa un lichid verzui în coşul de gunoi de lângă masa de biliard din spate. Vărul lui nu comentă. Ruhn dădu drumul unui oftat.

- Ce s-a întâmplat?
- Contează pentru tine?

Cormac făcu semn să i se mai aducă o bere.

- Contează, pentru că ne bazăm pe tine mâine.

Agenta Zi şi Bryce aveau nevoie de el pregătit şi în stare de alertă.

- Asta nu este prima mea mare... misiune.

Ruhn îi aruncă o privire bărbatului - părul blond, perfect; acel maxilar sculptat, arogant.

Cormac îi surprinse privirea şi zise:

- Nu ştiu cum de tatăl tău nu a reuşit niciodată să o facă.

Să facă ce

?Ruhn se sprijini cu cotul de barul din lemn de stejar.
- Să te îngenuncheze. Să distrugă bunătatea din tine.
- A încercat, răspunse Ruhn, cu voce răguşită.
- Şi tatăl meu a încercat. Şi a reuşit.
Cormac pufai şi-şi luă berea proaspătă de la barman.
- Eu nu m-aş fi deranjat să văd cum îţi merge.
- Cu toate acestea, ai dedicat mult timp şi ai riscat mult pentru a o găsi... pe ea.
Prinţul ridică din umeri.
- Poate, dar în adâncul sufletului sunt acelaşi dintotdeauna. Bărbatul care te-ar fi ucis fără regrete, pe tine şi pe prietenii tăi.
Ruhn începu să se joace cu cercelul din buză.
- Îmi spui toate astea chiar înainte să plecăm?
- Presupun că îţi spun toate astea pentru... a-mi cere scuze.
Ruhn încercă să nu caşte gura la el.
- Cormac...
Vărul lui îşi îndreptă privirea goală spre televizor.
- Am fost gelos pe tine. Sunt şi acum. Pentru prietenii pe care îi ai. Pentru faptul că îi ai. Pentru că nu îl laşi pe tatăl tău să... corupă ce e mai bun din tine. Dar dacă m-aş fi căsătorit cu sora ta...
Îşi mişcă gura într-o parte.
- Cred că, cu timpul, ea ar fi putut să repare stricăciunile pe care tata le-a făcut sufletului meu.
- Bryce are efectul acesta asupra lumii.
- Va fi o prinţesă bună. Iar tu eşti un prinţ bun.
- Toate aceste plezanterii încep să mă îngrijoreze.
Cormac bău din nou din berea lui.
- întotdeauna sunt meditativ în noaptea de dinaintea unei misiuni.
Pentru o fracţiune de secundă, Ruhn văzu bărbatul în care ar fi putut să se transforme vărul lui - care ar fi putut încă să devină. Serios, da, dar corect. Cineva care înţelegea preţul unei vieţi. Un rege bun.

- După ce terminăm cu toate rahaturile astea - zise Ruhn, cu voce răguşită, îndepărtând gândurile legate de Zi şi aşezân- du-se mai bine pe scaun vreau ca noi să o luăm de la început.

-Noi?

- Tu şi eu. De la prinţ la prinţ. De la viitor rege la viitor rege. Dă-l dracului de trecut şi dă-o dracului de Sabie Stelară. Dă-i dracului pe taţii noştri! Nu-i vom lăsa pe ei să decidă cine suntem noi.

Ruhn îi întinse mâna.

- Ne vom fauri propriul drum.

Cormac îi zâmbi aproape cu tristeţe. Apoi îi strânse ferm mâna.

- Ar fi o onoare.

Dormitoarele erau cufundate în semiîntuneric. în camera comună nu era nimeni, din câte putea să îşi dea seama Hunt, când intră din hol.

Bun. Nimeni în afara camerelor nu avea să îl vadă intrând şi ieşind.

O lăsase pe Quinlan dormind şi nu spusese nimănui încotro pleacă.

Camera lui îl întâmpină goală şi lipsită de suflet. închise uşa în urma lui. Era la fel cum fusese atunci când o cunoscuse pe Quinlan. Nu lăsase la vedere nici o urmă a vieţii lui, nu pusese nici un fel de tablouri pe pereţi, nu făcuse absolut nimic pentru a-şi revendica acel spaţiu. Poate pentru că ştiuse că locul lui nu era acolo.

Hunt se îndreptă spre birou şi îşi lăsă geanta goală pe el. Se grăbi să o umple cu pistoalele şi pumnalele pe care le avea acolo, pentru că nu voia ca cineva să-l vadă luând arme din depozit. Slavă zeilor, Micah nu se deranjase să aplice nişte reguli mai stricte pentru returnarea armelor. Hunt avea acolo destule pentru a... ei bine, pentru a se strecura în palatul de cristal, îşi zise.

îngerul trase fermoarul genţii şi privirea i se opri asupra căştii de pe birou. Craniul pictat pe faţa ei se

holbă la el, cu ochii lui întunecaţi precum Gheena. Chipul lui Umbra Mortis.

Hunt o ridică şi şi-o puse pe cap, lumea căpătând nuanţe roşietice, întunecându-se în timp ce era văzută prin vizor. Nu
mai stătu pe gânduri şi ieşi din camera lui, în întunericul nopţii.
Celestina stătea în faţa liftului.
Hunt se opri în loc. Ştia? O anunţase cineva? Geanta plină cu arme îi ardea şoldul. Se întinse ca să-şi scoată casca.

- Las-o, îi spuse ea, şi, deşi cuvintele ei erau ferme, expresia de pe chip era una contemplativă. întotdeauna m-am întrebat cum îţi stă cu ea.

Hunt îşi coborî mâna.

- E totul în ordine?
- Nu eu sunt cea care se strecoară aici la cinci dimineaţa.

Hunt ridică din umeri.

- Nu puteam să adorm.

Arhanghelul rămase dinaintea uşii, blocându-i accesul. Hunt o întrebă:

- Cum merg lucrurile cu Ephraim?

Celestina îşi strânse aripile. Era un avertisment. Dacă legat de Hypaxia sau de altceva, Hunt nu ştia. îi zise doar:

- Pleacă mâine. îl voi vizita luna viitoare, dacă nu va apărea nici o... schimbare legată de starea mea până atunci.

Adică dacă nu era gravidă.

- Tăcerea ta vorbeşte asurzitor de tare despre consternarea pe care o simţi, Athalar. Vocea îi trosnea, încărcată de putere. Am intrat în patul conjugal de bunăvoie.

Hunt dădu din cap, chiar dacă se simţea asaltat de furie şi dezgust. Asterii erau cei care dăduseră ordinul, cei care făcuseră asta. Aveau să o oblige pe Celestina să meargă la Ephraim până când avea să

rămână însărcinată cu copilul pe care îl doreau. încă un mic Arhanghel, pe care ei să-l cizeleze într-un monstru. Oare avea să se lupte Celestina să-şi protejeze copilul de influenţa lor? Sau poate că Ephraim avea să înmâneze copilul Asterilor şi să îl lase în grija centrelor de antrenament secrete pe care aceştia le aveau pentru tinerii Arhangheli? Hunt nici nu voia să ştie.

- De ce nu poţi să dormi? îl întrebă Celestina.

Hunt răsuflă prelung.

- E jalnic să recunosc că din cauza fazei cu titlul de prinţ?

Celestina se crispă cu o privire miloasă.

- M-am gândit eu că asta îţi va da de furcă.

Hunt bătu cu palma în cască.

- în mod straniu, îmi e... dor de ea. Şi am vrut să-mi eliberez camera de tot ce mai aveam în ea, înainte să devină o sursă pentru spectacol public.

în parte, era adevărat.

Celestina îi zâmbi blând.

- Nu am apucat să te întreb: ne vei părăsi?

- Sincer, nu am nici o idee. Eu şi Bryce vrem să-l lăsăm pe Regele Toamnei câteva zile, ca să se mai răcorească, înainte de a-i cere să-mi traseze îndatoririle regale. Mă face să vomit gândul că va trebui să mă port ca un snob şi să asist la întâlniri cu tot felul de măgari.

Arhanghelul râse încetişor.

-Dar?

- Dar o iubesc pe Bryce. Dacă, făcând toate aceste rahaturi, ni se va permite să fim împreună, atunci le voi face cu zâmbetul pe buze.

- Ea vrea să se ocupe cu astfel de lucruri?

- Hei, nu! Dar... nu prea avem de ales. Regele Toamnei i-a forţat mâna. Iar în acest punct suntem practic împotmoliţi cu această stare de lucruri.

- Oare? Umbra Mortis şi Prinţesa Născută din Stele nu par genul care să accepte lucrurile aşa cum

sunt. Aţi dovedit asta cu surpriza voastră de la petrecere.
Simţea oare asprime în vocea ei? O urmă de suspiciune?
Avuseseră încredere că Hypaxia nu-i va spune nici un cuvânt iubitei ei despre activităţile lor, o crezuseră atunci când zisese că Celestina nu ştie nimic, dar... Zeii erau martori că el îşi dădea drumul la gură atunci când Bryce i-o trăgea. Se puteau întâmpla tot felul de lucruri. Mai ales când în ecuaţie intra o pereche superbă de sâni.
Hunt se străduí însă să ridice din nou din umeri.
- încercăm să înţelegem mai întâi bătălia care ne aşteaptă, înainte de a decide în ce punct să atacăm nonsensul regal.
Hypaxia mustăci.
- Ei bine, sper că, dacă vei avea nevoie de un aliat, vei veni la mine.
Era un cod? Hunt îi cercetă chipul, însă nu văzu nimic mai mult decât grijă rezervată. Trebuia să iasă de acolo. Aşa că îşi plecă fruntea.
- Mulţumesc.
- Ştii, un prinţ nu trebuie să îşi plece capul în faţa unui guvernator.
Celestina păşi spre uşile de la veranda pentru aterizări şi i le deschise. Bun atunci. Avea să zboare acasă.
Hunt păşi în noapte, cu acea geantă plină de arme trăgându- 1 în jos ca o piatră de moară.
- Obiceiuri vechi.
- într-adevăr, răspunse ea şi pe Hunt îl trecu un fior pe şira spinării.
Nu privi înapoi şi se avântă spre ceruri.
Pluti încet deasupra oraşului. Geana zorilor abia se întrevedea la orizont, iar pe drum doar câteva camioane uruiau spre brutării şi cafenele. Cerurile erau doar ale lui.

Hunt trase de cască şi şi-o vârî la subsuoară. Respiră briza proaspătă a Istrosului. în câteva ore aveau să plece spre Pange- ra - Tharion o contactase deja pe Comandantul Sendes şi le aranjase transportul peste ocean.
Până mâine-dimineaţă aveau să ajungă în Oraşul Etern.
Mâine-dimineaţă avea să poarte din nou casca. Şi să se roage ca el şi perechea lui să iasă de acolo în viaţă.Tharion condusese la viaţa lui destul de multe raiduri pentru Regina Râului. Acţionase de unul singur, condusese echipe mai mici sau mai mari, şi de cele mai multe ori ieşise neafectat la sfârşit. Însă, aşa cum mergea alături de Prinţul Cormac, în jeepul decapotabil, apropiindu-se de punctul de securitate din capătul drumului străjuit de chiparoşi, avea sentimentul că nu va mai fi aşa norocos şi de această dată.

Uniformele imperiale pe care le purtau atârnau grele pe ei şi îi sufocau, însă cel puţin aşa, ziua aceea fierbinte avea să le servească drept pretext pentru broboanele de sudoare care le apăruseră din cauza nervozităţii.

Nimeni nu părea să fi observat schimbările pe care el le simţea cu fiecare gură de aer pe care o trăgea în piept: funia invizibilă, întinsă acum la maximum, care lega ce mai rămăsese din inima lui - fărâma aceea rece, lipsită de viaţă - de Regina Viperă din Valbara. Care îi amintea în mod constant de promisiunea pe care o făcuse. De noua lui viaţă.

Tharion încercă să nu se mai gândească la asta. Fusese recunoscător pentru minunăţia de submersibil oferit *Cuirasatului din Străfund*, care îi transportase peste ocean. Atunci când o contactase, Sendes îi spusese că nava-oraş era mult prea înceată pentru a putea ajunge la timp, dar unul dintre

rechini - ambarcaţiuni mici şi rapide, folosite pentru transport - le-ar fi fost util. Aşa că urcaseră la bord de pe coastă şi îşi petrecuseră cea mai mare parte a timpului fie făcând planuri, fie dormind, fără să se amestece prea mult cu echipajul din Neamul Apelor care conducea nava

.Cormac le făcu cu mâna cu impresionantă degajare celor patru gardieni - lupi obişnuiţi, cu toţii - de la poartă. Tharion îşi păstră mâna în preajma pistolului prins sub scaun.

- Slavă Asterilor! spuse Cormac, cu atâta uşurinţă, încât Tharion ştiu că prinţul rostise cuvintele acelea de mii de ori.

- Slavă Asterilor! spuse gardiana care înainta spre ei.

îi amuşină, confirmând ceea ce avea în faţa ochilor: un mascul Fee şi un mascul din Neamul apelor, amândoi îmbrăcaţi în uniforme de ofiţeri. îi salută şi Tharion îi făcu semn de repaus.

Cormac îi întinse documentele lor măsluite şi spuse:

- Avem o întâlnire cu doctorul Zelis. Au anunţat dacă este pregătit?

Gardiana scană raportul pe care îl avea în mână. Ceilalţi trei lupi nu-şi luaseră ochii de la maşină, aşa Tharion le aruncă o privire pe care o păstra de obicei pentru agenţii de teren care o dădeau grav în bară. Lupii însă nu se arătară impresionaţi.

- Nu am trecută nici o întâlnire cu Zelis în raport, le spuse gardiana.

Tharion zise, cu glas tărăgănat:

- N-ar avea cum să apară în scris.

Femeia îl privi atent şi el rânji.

- Ordinele lui Rigelus, adăugă Tharion.

Femeii îi tremură uşor maxilarul. Avea de ales între a pune la îndoială acţiunile unuia dintre Asteri şi a

lăsa doi ofiţeri care nu erau trecuţi în raport să treacă...
Cormac îşi scoase telefonul.
- Să îl sun?
îi arătă femeii o pagină de contact pe care era trecut doar: Mâna Strălucită.
Lupoaica păli puţin. Dar salută din nou şi le făcu semn să treacă.
- Mulţumesc, zise Cormac, şi trecu pe sub porţi înainte ca ei să apuce să le ridice cu totul.
Tharion nu îndrăzni să îi zică nimic. Nu când erau lupi prin preajmă. Rămaseră amândoi cu privirea aţintită înainte, în timp ce înaintau pe drumul şerpuit, prin pădure, către complexul întins din beton, care le apăru dinainte la următoarea curbă, dinaintea căruia se aflau gardieni care le făceau deja semn să treacă dincolo de gardul cu sârmă ghimpată.
Trebuia să stea cu ochii pe ceas. Stropii de apă cu care se alesese cât trecuseră oceanul îi mai prelungiseră perioada pe care o putea petrece Deasupra, însă cu o oră în urmă începuse să simtă o mâncărime familiară. Încă o problemă cu care trebuie să se confrunte: avea la dispoziţie încă cinci ore până când trebuia să se scufunde în apă. Coasta era la două ore depărtare. Deci... era bine să termine toată tărăşenia în trei ore. Două, pentru siguranţă.
Tharion îi salută pe lupii din faţa laboratorului şi privi spre clădirea enormă, joasă. Nu fusese construită cu grijă pentru estetică, ci pentru a fi funcţională şi încăpătoare.
în spatele laboratorului se înălţau coşuri, care păreau lungi de cel puţin jumătate de kilometru şi poate că de două ori mai largi.
- Uitâ-te la locul ăsta! îi şopti lui Cormac, care opri maşina dinaintea uşilor de oţel de la intrare.

Acestea fură deschise de nişte mâini invizibile - un alt gardian apăsase cu siguranţă butonul pentru siguranţă şi îi lăsase să intre.

- Crezi că Pippa va veni? murmură Tharion.

Cum dracului ar fi putut să pătrundă acolo?

Cormac opri motorul, deschise uşa de la maşină şi păşi sub razele fragede ale soarelui de dimineaţă.

- E deja aici.

Tharion clipi, dar urmă mişcările de o precizie militară ale lui Cormac şi ieşi la rândul lui din maşină. Cormac se întoarse spre uşile deschise ale laboratorului.

- Sunt în copaci.

Cu o zi în urmă, Declan îşi petrecuse tot timpul plantând sub acoperire informaţii pe reţelele rebelilor: rebelii care erau anti-Ophion, cei care distruseseră baza de pe Ydra, aveau de gând să atace laboratorul înaintea Pippei şi a agenţilor ei. Pippa mutase cu siguranţă munţii din loc ca să ajungă acolo la timp.

Tharion îşi înfrână pornirea de a arunca o privire spre copaci.

- Şi spurcii?
- Locul ăsta pute a oameni, nu simţi?

-Nu.

Cormac păşi spre uşile deschise, cu ghetele lui lucind în soare.

- Folosesc oameni ca forţă de muncă. Sunt băgaţi şi scoşi de aici la răsărit şi la apus. Pippa trebuie să-şi ii sincronizat sosirea cu a lor, astfel încât mirosurile lor să nu fie detectate.

Solas.

- Atunci de ce ne aşteaptă pe noi?
- Pentru că Pippa are nişte socoteli de

Încheiat, mormăi Cormac.

Bryce nu-şi putea închipui de ce şi-ar fi dorit cineva să locuiască în Oraşul Etern. Nu doar pentru că se afla în umbra palatului de cristal al Asterilor,

dar şi pentru că era... vechi. Prăfuit. Obosit. Fără zgârie-nori, fără lumini-neon, fără muzică răsunătoare în maşinile care treceau pe stradă. Părea înţepenit în timp, într-un alt secol, pentru că stăpânii lui refuzau să îl aducă în contemporaneitate.

în timp ce ea, Hunt şi Ruhn se furişau în umbra plantaţiei de măslini aflate la mai bine de un kilometru în vestul palatului, Bryce încercă să-şi calmeze emoţiile, imaginându-şi că As- terii erau o gloată de bătrânei morocănoşi care ţipau la toţi cei din jur să nu dea muzica prea tare, care se plângeau că luminile sunt prea puternice şi că tineretul e de neînţeles.

Asta o ajută cu siguranţă. Un pic.

Bryce îi aruncă o privire lui Hunt, care supraveghea grădina şi cerul. Se îmbrăcase cu costumul lui de luptă şi îşi pusese casca de Umbra Mortis, spre uluiala ei. Redevenise un luptător care se întoarce în bătălie.

Făceau oare ce trebuie? Faptul că riscau, că se aruncau în braţele pericolului? Poate că ar fi fost mai bine dacă ar fi rămas în Lunathion, cu capul plecat.

îşi mută privirea asupra lui Ruhn. Fratele ei arăta încordat, în timp ce monitoriza la rândul lui plantaţia. El îşi luase costumul de luptă de la Aux şi îşi împletise părul negru într-o coadă care îi aluneca pe spate, până la Sabia Stelară. Ţinea strâns în pumn com-cristalul, pe care se oprea să îl cerceteze din când în când. De parcă ar fi putut să îi ofere vreun indiciu despre
Zi. Le spusese că nu îl mai folosise din prima zi în care o contactase, dar, înainte să plece, îl luase cu el, sperând că îl va ajuta să o localizeze, dacă agenta avea cealaltă jumătate la ea.

Cormac îşi mută greutatea trupului de pe un picior pe altul, pământul arid sfarâmându-se sub ghetele lui negre.

- Cormac ar ii trebuit să ajungă deja.

Bryce ştia că fiecare secundă care se scurgea de când pierduse legătura cu agenta Zi îl apăsa pe fratele ei. Nici nu voia să se gândească prin ce trecea femeia la care Ruhn părea să ţină atât de mult. Dacă erau norocoşi, avea să fie în viaţă. Dacă erau cei mai norocoşi, aveau să mai aibă ce să salveze din ea. Toate încercările lui Ruhn de a o contacta - inclusiv prin intermediul cristalului - fuseseră în zadar.

- Aşteaptă, îi spuse Bryce. Este o săritură lungă.

Una prea dificilă pentru ea. Mai ales dacă nu era singură. Trebuia să îşi păstreze puterile intacte pentru ce avea să vină.

- Acum eşti expertă în teleportare? o întrebă Ruhn, ridicând din sprâncene, cu cercelul din buză strălucindu-i în lumina soarelui de dimineaţă. Dec aşteaptă. Nu vreau să i se dea peste cap calculele. Nici măcar cu un minut.

Bryce îşi deschise gura, dar chiar atunci Cormac îşi făcu apariţia în luminişul mic din faţa lor. Studiaseră o hartă a locului, realizată prin satelit, şi prinţul o memorase, plănuindu- şi săriturile pe care avea să le facă pentru a ajunge acolo, de la laborator. Şi cele pe care trebuia să le facă pentru a ajunge din acea grădină în palat.

- Am intrat, îi anunţă Cormac. Tharion e în sala de aşteptare, iar eu m-am strecurat la baie. Toate planurile rămân în picioare. Eşti gata, Athalar?

Hunt primul, apoi Bryce, şi Ruhn la sfârşit. Aceasta era ordinea asupra căreia se înţeleseseră, după ce se certaseră timp de o oră.

Hunt îşi trase pistolul şi îl lipi de şold. Capul cu cască se întoarse spre Bryce, iar ea îi simţi privirea, chiar şi prin vizor.

- Ne vedem de cealaltă parte, Quinlan! zise Hunt şi îl apucă de mână pe Cormac.

Doi prinţi. Bryce rămase uimită.

într-o secundă dispăruseră şi ea se luptă să tragă aer în piept.

- Şi eu simt că nu pot să respir, îi spuse Ruhn. Ştiind că Zi este acolo. Şi că tu eşti pe cale să intri curând.

Bryce îi zâmbi tremurat. Apoi îşi zise că la naiba cu tot şi îşi strânse cu putere fratele în braţe.

- Echipa *Lua-v-ar Dracu*, mai ştii? O să-i facem praf.

Ruhn chicoti, îmbrăţişând-o strâns.

- Echipa *Lua-v-ar Dracu*, pentru totdeauna!

Bryce se desprinse din braţele lui şi îşi ridică privirea spre ochii albaştri-violet ai fratelui ei.

- O vom scoate de acolo. Promit.

Pielea aurie a lui Ruhn păli.

- îţi mulţumesc că mă ajuţi, Bryce.

Ea îi dădu un cot.

- Noi, ăştia Născuţi din Stele, ne apărăm unii pe alţii!

însă chipul fratelui ei luă o expresie gravă.

- Când ne întoarcem acasă, cred că trebuie să avem o discuţie.

- Despre ce?

Lui Bryce nu-i plăcea expresia serioasă de pe chipul lui. Şi nu îi plăcea că Prinţul din Avallen întârzia atât de mult.

Ruhn strânse din buze.

- Bine, de vreme ce s-ar putea să murim peste câteva minute...

- Eşti *atât* de morbid!

- Am vrut să aştept până când se mai calmează lucrurile, dar... L-ai întrecut în putere pe Regele Toamnei.

-Şi?

- Cred că a sosit vremea ca domnia lui să se încheie, tu nu?

Ruhn vorbea serios.

- Vrei să te susţin ca să răstorni tronul? Tronul Feelor?
- Eu vreau să te susţin pe *tine* ca să răstorni tronul. Vreau ca tu să fii Regina Toamnei.
Bryce se crispă.
- Nu vreau să fiu regină.
- Hai să lăsăm deoparte ura de clasă, bine? Ai văzut ce au făcut Feele în timpul atacului din primăvară. Ai văzut cum şi- au închis uşile în faţa cetăţenilor nevinovaţi şi i-au lăsat să moară cu binecuvântarea tatei. Vrei să-mi spui că asta e tot ce pot face mai bine oamenii noştri? Vrei să-mi spui că trebuie să acceptăm aşa ceva ca fiind un comportament normal pentru Fee? Eu nu cred asta.
- *Tu* ar trebui să fii rege.
-Nu.
în privirea lui Ruhn luci ceva, un secret pe care ea nu-l cunoştea, dar pe care i-l simţea.
- Tu ai mai multă putere decât mine. Feele vor respecta asta.
- Poate că Feele ar trebui să se ducă dracului!
- Spune-le asta lui Dec şi lui Flynn. Şi mamei mele. Gândeşte-te la ei *şi* spune-mi că Feele nu merită salvate.
- Trei. Dintr-o întreagă populaţie.
Chipul lui Ruhn devenise rugător, dar Cormac îşi făcu apariţia, asudat şi răsuflând din greu.
- Athalar aşteaptă.
- Gândeşte-te la asta, îi şopti Ruhn, în timp ce ea se îndrepta spre Cormac. Totul e bine?
- Fără probleme. Informaţiile pe care le-am obţinut sunt corecte: nici măcar nu au paznici în jurul castelului, răspunse Cormac. Viermi aroganţi.
Prinţul din Avallen îşi întinse mâna spre Bryce.
- Repede!
Bryce îi strânse mâna şi, cu ochii la fratele ei, se făcu nevăzută într-un fuior de vânt şi întuneric. îşi

simţea stomacul întors pe dos. Cormac îi zise, prin vuietul din spaţiul dintre locuri:
- Ţi-a cerut să fii regină, nu-i aşa?
Bryce închise pentru o clipă ochii - deşi era o mişcare destul de dificilă din cauza furtunii care-i înconjura.
- De unde ştii?
- Am prins sfârşitul conversaţiei voastre.
Bryce îl strânse şi mai tare, pentru că vântul se înteţea.
- Are dreptate, spuse Cormac.
- Scuteşte-mă!
- Şi tu ai avut dreptate. Atunci când ne-am cunoscut, mi-ai zis că profeţia Oracolului a fost vagă. Acum înţeleg. Oracolul nu s-a referit la uniunea noastră prin căsătorie. Uniunea noastră ca aliaţi va aduce prosperitatea poporului nostru. Aliaţi în această rebeliune.
Lumea începu să prindă contur la marginile întunericului.
- Dar după ziua de azi...
Vocea lui Cormac deveni mai greoaie. Obosită.
- Cred că tu vei fi cea care va trebui să aleagă dacă ne va conduce poporul mai departe.
Hunt nu-şi putea controla tremurul mâinilor. Faptul că se afla acolo, în acel loc...
Mirosea la fel. Chiar şi pe holul care ducea spre arhive, acolo unde se ascunsese într-un alcov, mirosul rânced al acelui loc îşi înfigea ghearele în creierii lui, îi făcea genunchii să tremure.
Ţipete, durere năucitoare în timp ce ei îi tăiau încet aripile...
Shahar era moartă, iar trupul ei mutilat zăcea încă acoperit de praful prin care o târâse Sandriel în drumul ei până la palat...
Râsetele lui Pollux în timp ce se uşura pe cadavrul lui Shahar, în mijlocul sălii tronului...
Aripile lui, aripile lui, aripile lui...

Hunt înghiţi un nod şi blocă amintirile, concentrându-se asupra holului. Nu era nimeni în jur.

Bryce şi Cormac îşi făcură apariţia, şi ea abia apucă să îi mulţumească, pentru că prinţul dispăru imediat, grăbindu-se să-l aducă pe Ruhn, înainte de a se teleporta înapoi în laborator. Cormac lucea de sudoare, iar pielea îi căpătase o nuanţă sălcie. Era, cu siguranţă, extenuat.

- E totul în ordine? murmură Hunt, dându-i lui Bryce la o parte părul cu mâna lui înmănuşată.

Ea dădu din cap, cu ochii plini de îngrijorare - şi ceva în plus. Hunt îi ridică însă Bărbia şi îşi întoarse atenţia asupra holului.

Aşteptară în tăcere încordată până când Ruhn îşi făcu apariţia, alături de Cormac. Prinţul din Avallen era cenuşiu acum. Dispăru imediat, înapoi spre laborator

CAPITOLUL 1

- .Spune-i lui Declan că suntem gata, zise Hunt.

Umbrele lui Ruhn îi ascunseră şi acesta îi trimise lui Dec mesajul de pe un telefon securizat. în cinci minute, Tharion avea să-i contacteze pe acelaşi telefon şi să le spună dacă să se mişte sau nu.

Bryce îşi împleti degetele cu ale lui Hunt şi îi strânse mâna cu putere. El i-o strânse la rândul lui.

Hunt nici nu ştia când şi cum se scurseseră cele cinci minute. Abia dacă mai respira, monitorizând holul dinaintea lor. Bryce nu îi dăduse drumul nici o clipă, încordată.

Ruhn îşi ridică fruntea.

- Tharion a zis că au aruncat în aer jeepul.

Hunt o îmboldi cu aripa.

- E rândul tău, Quinlan.

- Ţine minte, zise Ruhn. Fiecare secundă petrecută acolo înseamnă o creştere a riscului de a fi detectată. Asigură-te că fiecare clipă contează.

- Mulţumesc pentru discurs! zise ea, dar îşi ridică fruntea şi îi zâmbi aprig lui Hunt. Aprinde-o, Athalar!

Hunt îşi lipi mâna de inima ei şi fulgerul lui pâlpâi doar, absorbit de cicatricea în formă de stea. După ce ultima scânteie păli, Bryce se teleportă în arhive. Pentru a descoperi adevărul ascuns acolo.Bryce respira atât de greoi, încât aproape că nici nu mai putea să gândească în vreme ce bâjbâia singură prin întuneric.

Se aflau **în** palatul Asterilor. **În** arhivele lor sacre, interzise.

Şi ea era în... casa scării?

Bryce respiră adânc şi cercetă scara masivă, în spirală, sculptată în întregime din cuarţ alb. Prima-lumină lucea, blândă şi aurie, luminând treptele care coborau. în spate se afla o uşă - cea pe care o

văzuseră pe Sofie intrând pe înregistrările surprinse de camere.
Cea care purta numărul pe care Sofie şi-l săpase în carne.
Bryce începu să coboare scara, fără ca ghetele ei negre să scoată aproape nici un sunet pe treptele de cuarţ. Nu se vedea nimeni. Nu se auzea nimic.
Bryce se opri înainte să coboare şi cercetă holul lung care i se întindea dinainte. Cum nu se întrezărea nici un gardian, coborî scara.
Nu se aflau uşi acolo. Doar holul acela, lung de vreo şaptezeci de picioare şi lat de vreo cincisprezece. Cel mai probabil paisprezece, ca să fie multiplu de şapte. Numărul sfânt.
Bryce cercetă holul. Nu se aflau acolo decât un set de ţevi din cristal, care se înălţau spre tavan, cu plăcuţe sub ele şi nişte ecrane mici, negre alături. Şapte ţevi.
Podeaua de cristal luci atunci când păşi spre cea dintâi placă.
Hesperus. Steaua înserării.
Ridicând din sprâncene, Bryce se îndreptă spre următoarea ţeavă şi plăcuţa ei. *Polaris.* Steaua Nordului.
Placă după placă, ţeavă după ţeavă, Bryce citi numele fiecăruia dintre Asteri.
Eosphoros. Octartis. Austus.
Aproape că se împiedică dinaintea penultimei. *Sirius*. Devorată de Prinţul Gheenei.
Bryce ştia ce avea să scrie pe ultima placă încă dinainte să ajungă la ea. *Rigelus.* Mâna Strălucită.
Ce Hei era locul acela?
Asta considerase Danika suficient de important încât Sofie să fie nevoită să-şi rişte viaţa? Asta voiau Asterii să ascundă atât de tare încât o vânaseră pe Sofie pentru a păstra secretul?

CAPITOLUL 3

Cristalul de sub picioarele ei luci, dar Bryce nu avea unde să se ducă, nu avea unde să se ascundă dinaintea valului de pri- mă-lumină, pură şi irizată, care irumpse.

îşi închise ochii strâns şi se ghemui la pământ.

Dar nu se petrecu nimic. Cel puţin, nu ei.

Prima-lumină pălise suficient încât Bryce să o poată vedea pe sub gene ţâşnind pe şase dintre cele şapte ţevi.

Micile ecrane negre din dreptul fiecăreia dintre plăci se aprinseră, acoperindu-se de scris. Doar ţeava lui Sirius rămase neaprinsă. Nefuncţională.

Bryce încremeni când citi ce se afla pe ecranul Mâinii Strălucite: *Rigelus Nivelul Puterii:* 65%.

Bryce se răsuci spre următoarea placă. Pe ecranul alăturat scria: *Austrus Nivelul Puterii: 76%.*

- Zei divini! îngăimă Bryce.

Asterii se hrăneau cu prima-lumină. Asterii... *aveau nevoie* de prima-lumină. Bryce îşi coborî privirea spre tălpile ei, acolo unde lumina curgea în râuleţe prin cristal, înainte să se verse în ţevi. Cuarţul.

Un mediu care conducea puterea. La fel ca Porţile din Oraşul Semilunii.

îşi construiseră un palat din cristal. Pentru a controla şi exploata prima-lumină care era absorbită în el

.Bryce studiase harta schematică pe care i-o făcuse Fury pentru acest loc. Zona în care se afla era la şapte niveluri sub sala tronului, acolo unde Asterii stăteau aşezaţi pe tronurile lor de cristal. Tronurile acelea îi alimentau cu energie? în văzul tuturor, se încărcau ca nişte baterii, absorbind prima- lumină.

Bryce se simţi înecată de greaţă. Toate Salturile, lumina-se- cundă pe care o cedau morţii... Toată puterea cetăţenilor din Midgard, puterea pe care ei o

ofereau... era înghiţită de Asteri şi folosită împotriva lor. Pentru a-i putea controla.

Până şi sufletele Vanirilor rebeli care fuseseră ucişi în luptă ajungeau să fie hrănite chiar cu bestiile pe care încercau să le învingă.

Erau cu toţii doar hrană pentru Asteri. O sursă eternă de putere.

Bryce începu să tremure. Vinişoarele de lumină care şerpuiau pe sub picioarele ei, strălucitoare, palpitânde... Le urmări prin piatra transparentă până la miezul sclipitor din care porneau. Un nucleu de prima-lumină. Care alimenta întregul palat şi monştrii care domneau în el.

Asta aflase Sofie. Asta bănuise Danika.

Oare era măcar adevărat că Asterii aveau în piept stele divine, ori era vorba doar despre prima-lumină, furată de la cetăţeni? Prima-lumină pe care erau *obligaţi* să o dea mai departe, ca să fie folosită drept combustibil pentru oraşe şi tehnologie... şi pentru comandanţii care conduceau această lume. Lumina-secundă era extrasă de la morţi, ultimele picături de putere stoarse din oameni.

Dacă opreau alimentarea cu prima-lumină, dacă distrugeau acel furnal de energie, dacă îi convingeau pe cetăţeni, atunci când făceau Saltul, să nu îşi mai ofere puterea acelor centre care le absorbeau prima-lumină şi îi împiedicau pe morţi să devină lumină-secundă....

Atunci ar fi putut să îi distrugă pe Asteri. Athalar se învârtea în jurul cozii.

- Ar fi trebuit să se întoarcă până acum.
- Are la dispoziţie două minute, mormăi Ruhn, strângând atât de tare cristalul în palmă, încât era o adevărată minune că nu i se incrustase definitiv în carne.

CAPITOLUL 5

- S-a întâmplat ceva, zise Hunt. Ar fi trebuit să fie deja aici.

Ruhn aruncă o privire ceasului de la mână. Trebuiau să
meargă în temniţă. Şi dacă nu plecau chiar în acel moment... Aruncă o privire cristalului din palmă. Zi, îi rosti numele în vid. Nu primi însă nici un răspuns. Aşa cum nu primise în urma nici uneia dintre încercările pe care le făcuse în ultimul timp.

- Eu o iau înainte, murmură Ruhn şi îşi puse cristalul în buzunar. Mă voi ascunde în umbrele mele. Dacă nu mă întorc în zece minute, plecaţi fără mine.

- Mergem împreună, îi zise Hunt, dar Ruhn îşi scutură capul. Vom veni după tine.

Ruhn nu îi răspunse şi se strecură pe hol, confundându-se cu întunericul. Se îndreptă spre pasajul care avea să-l ducă în cealaltă parte a palatului. Spre temniţe şi spre agenta închisă acolo.

*

Bryce alergă pe scări, cu pieptul arzându-i. Stătuse prea mult. Nu mai avea la dispoziţie decât un minut sau două.

Ajunse la uşă, strângându-şi ce mai avea din forţa lui Hunt, pentru a se putea teleporta înapoi la el şi la Ruhn, însă clanţa uşii părea să lucească. Ce altceva se mai afla acolo? Ce altceva ar mai fi putut să descopere? Dacă aceea era singura ei şansă..

.Bryce nu mai stătu pe gânduri şi se strecură în holul principal al arhivelor. Era slab luminat şi plin de praf. Cu desăvârşire tăcut.
În jurul ei se înălţau rafturi pline cu cărţi» peste care Bryce îşi trecu ochii. Nimic interesant, nimic util...
Bryce alergă prin bibliotecă, citind titluri şi nume de secţiuni, pe cât de repede putea, rugându-se ca Declan să fi ţinut pasul şi să fi mutat camerele de pe ea. Trecu în revistă numele vagi pe care le aveau departamentele: Taxe, Agricultură, Procesarea Apei...
Uşile din acea zonă aveau nume similare - nu erau codate, ci respectau o tematică.
Zori. Beznă. Amiază. Bryce habar nu avea ce însemnau acele nume, nici ce se afla dincolo de uşi. însă ochii i se opriră asupra uneia dintre ele, aflate în centru: întunecare.
Bryce se strecură înăuntru.
Bryce întârzia. Hunt rămăsese pe loc doar pentru că primise un mesaj de la Declan pe telefonul sigur. *E bine. A intrat într-o cameră care se cheamă întunecare. Te ţin la curent.*
Bineînţeles că Quinlan făcea cercetări în plus. Bineînţeles că nu ascultase de reguli şi că nu se întorsese atunci când trebuia să o facă...
Deşi, întunecare putea să aibă ceva de-a face cu *Adevărul întunecării.* Nu era de mirare că Bryce intrase în acea cameră.
Hunt începu din nou să se învârtă. Ar fi trebuit să fi mers cu ea. Ar fi trebuit să o convingă să-l teleporteze şi pe el, chiar dacă ar fi secătuit-o într-un moment în care aveau nevoie de toate darurile ei.
Ruhn era deja plecat de trei minute. O mulţime de lucruri ar fi putut să se întâmple în acel timp.
- Haide, Bryce! murmură Hunt, şi se rugă Cthonei să îi apere perechea.

Ascuns în umbre, Ruhn alergă pe holuri, fără să dea de nimeni. Nici măcar un gardian.
Era prea liniște.

Holul se bifurca: în partea stângă se afla temniţa; în partea dreaptă, scările care duceau în palatul propriu-zis. Ruhn o luă spre stânga, fără să ezite nici o clipă. Coborî treptele care se preschimbau din cuarţ alb în piatră neagră, de parcă viaţa ar fi fost absorbită din piatră. Simţi un fior rece.

Temniţa aceea... Athalar reuşise să scape cu viaţă de acolo, însă cei mai mulţi nu erau la fel de norocoşi.

Lui Ruhn i se făcu stomacul ghem şi încetini, pregătindu-se pentru ce avea să urmeze. Puncte de control cu gardienii lor - pe care îi putea evita destul de uşor cu ajutorul umbrelor - uşi încuiate, apoi două săli cu celule şi două camere de tortură. Zi se afla cu siguranţă acolo, undeva.

începeau să se audă ţipete. Bărbăteşti, din fericire. însă erau cutremurătoare. Implorau. Plângeau. Ruhn ar fi vrut să-şi poată astupa urechile. Dacă şi Zi trecea prin aceeaşi agonie...

Ruhn merse mai departe - până când Mordoc îi ieşi în cale, cu un rânjet animalic pe chip. Amuşină o dată şi, fără - îndoială, darul acela de copoi îi oferi o mulţime de informaţii înainte să rostească:

- Ai ajuns departe de acea alee din Lunathion, pe care intra- seşi în cârdăşie cu spionii, Prinţule.

Tharion alerga în spatele lui Cormac, cu un scut de apă ridicat în jurul lor, în timp ce prinţul arunca ghiulea de foc după ghiulea de foc în laboratorul afumat, plin de haos. Bucăţi din maşinării dezmembrate zburară spre ei, fumegând - iar Tharion le interceptă pe cât de bine putu.

Doctorul îi condusese direct în laborator, fără să stea pe - gânduri. O clipă mai târziu, Cormac îi

trăgea bărbatului un glonţ în cap, luând apoi vieţile oamenilor de ştiinţă şi ale inginerilor din jurul lui.

- La dracu! Eşti nebun? urlă Tharion, în timp ce alergau. Ai zis că vom limita numărul victimelor!

Cormac îl ignoră. Nenorocitul acţiona pe cont propriu.

Tharion şuieră, întrebându-se dacă nu ar fi fost mai bine să- 1 imobilizeze pe prinţ.

- Cu ce e mai bine faţă de ceea ce face Pippa Spetsos?

Tharion îşi primi răspunsul o secundă mai târziu. În spatele lor trosniră focuri de armă şi rebelii năvăliră înăuntru. La ţanc.

întăririle imperiale mugiră - şi fură înecate de ţăcănitul gloanţelor. O ambuscadă.

Avea să fie îndeajuns pentru a distrage atenţia Asterilor? Cormac incinerase jeepul cu magia lui de foc cu câteva clipe înainte să îl împuşte pe doctor - Asterii primiseră cu siguranţă mesajul. Iar haosul care se dezlănţuia dinaintea lui...

Cormac alunecă şi se opri, Tharion oprindu-se la rândul lui. Amândoi amuţiră.

O femeie bine cunoscută, îmbrăcată în negru şi înarmată cu o mitralieră, păşi dinaintea lor.

Pippa îşi îndreptă arma spre Cormac.

- Am aşteptat cu nerăbdare clipa asta.

Arma trosni şi Cormac se teleportă, însă prea încet. Era secătuit.

Sângele ţâşni înainte ca prinţul să dispară - şi să reapară în spatele Pippei.

Glonţul îi trecuse prin umăr. Tharion se puse în mişcare în clipa în care Pippa se răsuci spre prinţ. Se opri însă din cauza pământului care se cutremura. O sabie strălucitoare, încărcată electric, se înfipse în podea, dinaintea lui.

Sabia unei armuri mecanice.

- *Ieşi de aici!* îi strigă Cormac lui Tharion.

Prinţul o înfrunta pe Pippa. Femeia trase din nou. Tharion cunoştea acel ton. Ştia acea privire. Şi, în acea
clipă, înţelese.
Cormac nu doar că acţiona pe cont propriu. Prinţul din Avallen nu intenţionase nici o clipă să iasă de acolo viu.
Uşa însemnată întunecare fusese descuiată. Bryce îşi zise că trebuia să îi mulţumească lui Declan pentru încuietoarea electrică moartă.
în colţurile încăperii străluceau tipsii cu prima-lumină, care luminau slab locul. în centrul camerei se afla o masă rotundă.
Cu şapte scaune în jurul ei.
Lui Bryce îi îngheţă sângele în vine.
în mijlocul mesei se afla o maşinărie mică din metal. Un proiector. însă privirea lui Bryce fu atrasă de pereţii din piatră, îmbrăcaţi în hârtie.
Hărţi stelare - constelaţii şi sisteme solare, pe care erau mâzgălite notiţe şi în care erau înfipte puncte roşii. Lui Bryce i se tăie respiraţia atunci când se apropie de una dintre ele. Un sistem solar pe care nu îl recunoştea, cu cinci planete care orbitau în jurul unui soare masiv.
Una dintre planete fusese fixată cu un ac cu gămălie roşie şi etichetată.
Rentharr Viei. A.E. 14000.
A.E. Sistemul de datare nu îi era cunoscut. Dar putea ghici ce însemna *Viei.*
Cucerită... de Asteri? Nu auzise niciodată de existenţa unei planete pe nume Rentharr. Alături era mâzgălită o notiţă: *Popor acvatic, belicos. Viaţă terestră primordială. Puţine provizii. Terminată A.E. 14007.*
- Ah, zeilor! răsuflă Bryce şi trecu la următoarea hartă.
Iphraxia. Viei. A.E. 680. Perdita A.E. 720.

Citi notiţa de alături şi sângele îi îngheţă în vine.
Locuitorii au descoperit metodele noastre prea repede. Am avut multe pierderi din cauza frontului lor unit. Evacuată.
Undeva, în cosmos, o planetă reuşise să-i alunge pe Asteri.
Hartă după hartă, Bryce citi notele. Numele unor locuri care nu erau cunoscute în Midgard. Lumi pe care Asterii le cuceriseră, însoţite de adnotări despre felul în care folosiseră prima- lumină şi în care fie controlaseră, fie pierduseră acele lumi. Despre cum se hrăniseră din ele până când nu mai rămăsese nimic.
Se hrăniseră cu puterea lor... aşa cum se hrănise ea din Poartă. Oare ea nu era cu nimic mai bună decât ei?
Pe peretele din spatele încăperii se afla o hartă a lumii lor.
Midgardy scria pe ea, *Viei. A.E. 17003.*
Orice va fi însemnând A.E., dacă se aflau pe *acea planetă* de cincisprezece mii de ani, în cosmos existaseră cu siguranţă cu mult mai mult timp.

Dacă se puteau hrăni cu prima-lumină, dacă puteau să o genereze cumva pe fiecare planetă... puteau trăi indefinit? Erau cu adevărat nemuritori? Lumea lor era condusă de şase dintre ei, dar la început fuseseră şapte. Câţi ca ei mai existau?

Pe perete fuseseră prinse foi cu notiţe despre Midgard şi desene care înfăţişau diferite creaturi.

Lume ideală localizată. Viaţa indigenă nu este sustenabilă, dar condiţiile sunt optime pentru colonizare. Am contactat şi pe alţii pentru a împărţi bunătăţile.

Bryce se încruntă. Ce Hei însemna asta?

Îşi aruncă privirea asupra unui desen care înfăţişa un bărbat din Neamul apelor alături de un metamorf lup. *Metamor- fii acvatici îşi pot păstra forma hibridă mult mai uşor decât cei de pe pământ.*

Bryce citi apoi următoarea pagină, pe care era desenată o Fee. *Nu au văzut vechiul duşman care le-a întins o mână prin timp şi spaţiu. Ca un peşte care muşcă momeala, au venit, şi ne- au deschis porţile de bunăvoie. Au trecut prin ele - în Midgard - la invitaţia noastră, lăsând în urmă lumea pe care o ştiau.*

Bryce se îndepărtă de perete cu spatele, lovindu-se de masă.

Asterii îi atrăseseră pe toţi în acea lume, de pe alte planete. Cumva, folosindu-se de Falia de Nord şi de Falia de Sud, sau prin cine ştie ce mod călătoreau ei între lumi, îi... atrăseseră în acel loc. Pentru a-i cultiva. Pentru a se hrăni din ei. Pentru totdeauna.

Totul era o minciună. Ştiuse că o mare parte a istoriei cu care erau învăţaţi nu era exactă, dar asta...

Bryce se răsuci spre proiectorul din centrul mesei şi se întinse ca să apese pe buton. în încăpere se desfăşură o hartă rotundă, tridimensională a cosmosului. Stele, planete şi nebuloase. Multe dintre ele însemnate cu note digitale, aşa cum se aflau pe pereţi.

Era un planetariu digital. La fel ca acela din metal, pe care îl întrezărise odată, pe când era mică, în biroul Regelui Toamnei. Ca acela de la Astronom.

Asta descoperise oare Danika cercetând descendenţele? Că veniseră cu toţii dintr-altă parte - şi că fuseseră atraşi şi - întemniţaţi acolo? Pentru a servi drept hrană acelor lipitori nemuritoare?

Harta universului se rotea deasupra ei. Atâtea lumi. Bryce îşi întinse mâna ca să atingă una. Nota digitală apăru imediat alături.

Urganis. Copiii au fost nutriţia ideală. Adulţii incompatibili.

Bryce îşi înghiţi nodul care i se pusese în gât. Asta era tot. Tot ce mai rămăsese din acea lume îndepărtată. O notă care arăta dacă locuitorii erau

buni de mâncat pentru Asteri şi ce le făcuseră aceştia copiilor.
Exista oare o planetă mamă? O lume originară, din care As- terii să fi venit? Atât de secătuită încât se văzuseră nevoiţi să plece la vânătoare în ţinuturile sălbatice ale spaţiului?
Bryce începu să treacă prin planete, una după alta, una după alta, sărind praful cosmic şi stelele.
Inima i se opri în piept dinaintea uneia dintre ele.
Hei
Pământul îi fugi parcă de sub picioare.
Hei Perdita A.E. 17001.
Bryce se văzu nevoită să se aşeze pe unul dintre scaune ca să poată citi nota. O *lume întunecată şi rece, cu creaturi impunătoare ale nopţii. Au văzut dincolo de mrejele noastre. Unde înainte erau facţiuni dezbinate, armatele regale din Hei s-au unit şi au mărşăluit împotriva noastră. Am fost covârşiţi şi am abandonat această lume, dar ei ne-au urmărit Au aflat de la locotenenţii noştri capturaţi cum să se strecoare printre faliile tărâmurilor.*
Bryce era vag conştientă că tremură, că abia mai respiră.
Ne-au găsit în Midgard, în 17002. Au încercat să ne convingă prada ispitită de ceea ce eram şi câţiva le-au căzut pradă farmecelor. Am pierdut o treime din alimente în favoarea lor. Războiul a durat până aproape de sfârşitul lui 17003. Au fost înfrânţi şi trimişi înapoi în Hei Sunt mult prea periculoşi pentru a le mai permite vreodată accesul în această lume, deşi ei ar putea încerca să se întoarcă. Au dezvoltat ataşamente faţă de coloniştii din Midgard.
- Theia, şopti Bryce răguşit.
Aidas o iubise pe Regina Feelor şi...
Hei sărise în ajutor, exact aşa cum spusese Aidas. Cei din Hei îi alungaseră pe Asteri din lumea lor, dar...
Bryce simţi lacrimi în ochi. Prinţii demoni se

simţiseră obligaţi moral să îi urmărească pe Asteri pentru a se asigura că aceştia nu vor mai prăda şi alte lumi. Pentru a-i cruţa pe alţii.
Bryce începu să treacă din nou prin planete. Atât de multe lumi. Atâtea fiinţe, şi copiii lor cu ele.
Trebuia să fie acolo - lumea din care proveneau Asterii. Avea să o găsească şi să le spună Prinţilor din Hei despre ea, iar după ce aveau să-i facă praf pe nenorociţi în Midgard, aveau să meargă în acea lume şi să o arunce dracului în aer...
Bryce plângea, cu dinţii încleştaţi.
Imperiul acela, lumea aceea... era doar un bufet imens pentru cele şase fiinţe care o conduceau.
Hei încercase să-i salveze. Timp de cincisprezece mii de ani, Hei încercase să găsească o cale prin care să se întoarcă acolo. Pentru a-i elibera de Asteri.
- De unde *dracului* aţi venit? şuieră Bryce.
Lumile treceau prin mâinile ei, la un loc cu notele seci ale Asterilor. Cele mai multe planete nu fuseseră la fel de norocoase precum Hei.
S-au răsculat, l-am prefăcut în cenuşă.
Prima-lumină s-a epuizat Am anihilat lumea.
Locuitorii au aruncat bombe asupra noastră, care au lăsat planeta şi locuitorii ei îmbibaţi de radiaţii, încetând astfel să mai fie o sursă de hrană viabilă, l-am lăsat să putrezească în propriile lor deşeuri
Prima-lumină prea slabă. Am anihilat lumea, dar am păstrat mai mulţi dintre locuitorii ei care produceau prima-lumină de calitate, pentru a avea hrană în timpul călătoriilor noastre. Copiii s-au dovedit viabili dar nu s-au putut adapta metodei noastre de călătorie.
Monştrii psihotici, lipsiţi de suflet...
- Nu vei găsi lumea noastră acolo, spuse o voce rece prin staţia de pe masă. Până şi noi am uitat unde îi zac ruinele.
Bryce zvâcni către Rigelus, cu furie oarbă în vene:

CAPITOLUL 1

La dracUy am să vă ucid!Rigelus râse.

- Eu credeam că ai venit doar pentru a descoperi informaţiile pentru care au murit Sofie Renast şi Danika Fendyr. Ai de gând să mă şi ucizi?

Bryce îşi strânse în pumni mâinile tremurânde.

- De ce? De ce ar face cineva aşa ceva?

- Tu de ce bei apă şi mănânci alimente? Noi suntem fiinţe superioare. Noi suntem *zei.* Nu poţi să ne învinovăţeşti pentru că sursa noastră de nutriţie este o inconvenienţă pentru voi. Noi ne asigurăm că sunteţi sănătoşi şi fericiţi şi vă permitem să mişunaţi liberi pe această planetă. I-am lăsat chiar şi pe oameni să supravieţuiască atâta vreme, doar pentru ca voi, Vani- rii, să aveţi pe cine conduce. La schimb, nu cerem decât puţin din puterea voastră.

- Sunteţi paraziţi!

- Ce sunt toate fiinţele vii care se hrănesc cu resursele lor pentru a supravieţui? Ar trebui să vezi ce au făcut unii dintre locuitori planetelor lor - gunoaiele, poluarea, mările otrăvite. Nu era potrivit să le întoarcem favoarea?

- Nu aveţi dreptul să vă prefaceţi că sunteţi un soi de salvatori.

Rigelus chicoti, iar sunetul acela o trezi suficient de tare la realitate încât să îşi aducă aminte de Hunt şi de Ruhn şi, ah zeilor, dacă Rigelus ştia că ea era acolo, avea să îi găsească...

- Nu asta faci tu?

- Ce dracului vrea să însemne asta?I-ai lăsat un mesaj audio atât de nobil prietenei tale, Juni- per. Bineînţeles, odată ce l-am auzit am ştiut că te poţi îndrepta într-un singur loc. Aici. La mine. Exact aşa cum sperasem - şi cum plănuisem.

Bryce îşi dădu la o parte toate întrebările şi ceru:

- De ce mă vrei aici?

CAPITOLUL 2

- Pentru a redeschide Faliile.

Lui Bryce îi îngheţă sângele în vine.

- Nu pot.
- Nu poţi? şerpui vocea rece prin staţie. Eşti Născută din Stele şi ai Cornul legat de tine şi de puterea ta. Strămoşii tăi au mânuit Cornul şi un alt obiect al Feelor şi astfel au pătruns în această lume. Obiecte furate, desigur, de la stăpânii lor originari - neamul nostru. Neamul nostru care a cizelat nişte războinici năprasnici în acea lume, care să le servească drept armată. Cu toţii prototipuri ale îngerilor din această lume. Şi, cu toţii, trădători ai creatorilor lor, s-au alăturat Feelor şi mi-au detronat fraţii şi surorile cu o mie de ani înainte să ajungem în Midgard. Mi-au răpus neamul.

Lui Bryce i se învârtea capul.

- Nu înţeleg.
- Midgard este o bază. Am deschis porţi spre alte lumi pentru a atrage cetăţeni aici - creaturi puternice, dornice să cucerească noi planete. Fără să îşi dea seama că *noi* îi cuceream pe ei. Dar am deschis porţile şi pentru a le putea cuceri lumile. Feele - Regina Theia şi cele două fiice ale ei fără minte - au înţeles asta, însă prea târziu. Poporul ei era deja aici, însă ea şi prinţesele au descoperit unde se aflau punctele de acces ascunse de fraţii mei în lumea lor. Fiecare cuvânt pe care îl rostea emana furie. Strămoşii tăi Născuţi din Stele au sigilat porţile pentru a ne împiedica să le invadăm din nou tărâmurile, ca să le reamintim cine sunt adevăraţii lor stăpâni. Atunci au închis porţile către toate celelalte lumi, inclusiv pe cele spre Hei, vitejii lor aliaţi. Aşa că am fost prinşi aici. Rupţi de cosmos. Suntem tot ce a mai rămas din neamul nostru, deşi misticii pe care îi avem sub acest palat caută de

CAPITOLUL 3

foarte mult timp şi alţi supravieţuitori, alte planete pe care s-ar putea ascunde.

Bryce tremura. Astronomul avusese dreptate în privinţa misticilor ţinuţi în acel loc.

- De ce îmi spui toate astea?

- De ce crezi că te-am lăsat în viaţă în această primăvară? Tu eşti cheia cu care vom deschide din nou porţile dintre lumi. Tu vei îndrepta faptele unei prinţese ignorante de acum cincisprezece mii de ani.

- în nici un caz.

- Nu cumva perechea ta şi fratele tău sunt aici, cu tine?

-Nu.

Rigelus râse.

- Eşti la fel ca Danika - o mincinoasă înnăscută.

- Am să iau asta ca pe un compliment.

Bryce îşi ridică fruntea.

- Ştiai că te-a mirosit.

- Bineînţeles. Misiunea ei de a găsi adevărul a pornit de la darul de copoi. Nu e un dar legat de forţa fizică, ci de *magie,* aşa cum metamorfii nu ar trebui să aibă. Putea să miroasă alţi metamorfi cu puteri stranii.

Precum Sofie. Şi Baxian. Danika îl găsise investigându-i descendenţa, dar oare îl şi mirosise?

- Asta a împins-o să-şi cerceteze propria descendenţă, ajungând până la momentul în care metamorfii au pătruns în această lume, pentru a afla de unde îi veneau darurile. în cele din urmă, a ajuns să bănuiască adevărul.

Lui Bryce i se puse un nod în gât.

- Uite ce e, am jucat deja scena monologului ţinut de personajul negativ cu Micah, în primăvară, aşa că treci la subiect.

Rigelus chicoti din nou.

CAPITOLUL 4

- Vom ajunge acolo într-o clipă. Danika şi-a dat seama că metamorfii sunt Fee.

Bryce clipi uluită.

-Ce?

- Nu sunt neamul tău de Fee, desigur - rasa ta trăia într-un tărâm încântător, plin de verdeaţă şi bogat în magie. Dacă te interesează cumva, strămoşii tăi Născuţi din Stele îşi au originea pe o insulă mică, la câţiva kilometri de ţărm. în vreme ce pe continent existau diferite tipuri de climă, insula exista într- un amurg fermecător, fără sfârşit. însă doar câţiva aleşi din lumea ta se puteau metamorfoza din forma lor umanoidă în forme animaliere. Metamorfii din Midgard sunt Fee care provin dintr-o altă lume. Toate Feele din acea lume îşi împărţeau forma cu un animal. Şi Neamul apelor se trag tot din ei. Poate că, odată, au împărţit aceeaşi lume cu rasa ta de Fee, însă au trăit suficient de mult timp singuri, în propria lor lume, pentru a-şi dezvolta propriile daruri.

- Ei nu au urechi ascuţite.

- Ah, am eliminat acest aspect în procesul de cultivare. A dispărut cu totul după câteva generaţii. O insulă a unui amurg perpetuu, lumea din care se trăgea rasa *ei* de Fee... Un tărâm al întunecării.

- Adevărul întunecării, şopti Bryce.

Nu doar despre numele acelei încăperi discutase Danika cu Sofie.

Rigelus nu spuse nimic, iar Bryce nu ştia ce să mai creadă. Aşa că îl întrebă:

- De ce i-aţi minţit pe toţi?

- Două rase de Fee? Ambele bogate în magie? Sunt sursa ideală de hrană. Nu le puteam permite să se unească împotriva noastră.

- Aşa că le-aţi întors unele împotriva celorlalte. Le-aţi transformat în două specii rivale.

CAPITOLUL 5

- Da. Metamorfii au uitat repede ce au fost odată. Ni s-au oferit cu bucurie şi ne-au îndeplinit poruncile. Ne-au condus armatele. încă ni le conduc.

Primul vorbise despre ceva asemănător. Despre faptul că lupii uitaseră ce fuseseră odată. Danika ştiuse adevărul. Danika ştiuse că metamorfii fuseseră cândva Fee. Că erau încă Fee - doar că de alt neam.

- Şi Proiectul Thurr? De ce era Danika atât de interesată de asta?

- Thurr a fost ultima oară când cineva a ajuns atât de departe pe cât ajunsese Danika să afle despre noi. Lucrurile nu au avut un final fericit pentru ei. Presupun că voia să înveţe din greşelile lor înainte să acţioneze.

- Avea să dezvăluie întregii lumi ceea ce sunteţi.

- Poate. Dar ştia că trebuie să o facă treptat. A început cu Ophion. Cercetările ei despre descendenţe şi originea meta- morfilor, credinţa ei că aceştia fuseseră cândva un tip diferit de Fee, dintr-o altă lume a Feelor erau îndeajuns de importante încât Ophion să o pună în legătură cu unul dintre cei mai buni agenţi ai lor: Sofie Renast. Din câte am înţeles, Danika a fost *foarte* interesată de Sofie şi de puterile ei. însă Sofie, vezi tu, avea şi ea o teorie. Legată de energie. Ceva ce darurile ei de Pasărea Tunetului simţiseră atunci când folosise prima-lumi- nă. Un lucru care era în avantajul Danikăi: Sofie era o necunoscută. Danika ar fi fost reperată dacă şi-ar fi băgat nasul, însă Sofie» ca simplu om care lucra în arhive, putea trece uşor neobservată. Aşa că Danika a trimis-o să afle mai multe, să lucreze sub acoperire - aşa cum ziceţi voi.

Făcuse o greşeală enormă venind acolo.

- în cele din urmă am fost alertaţi de unul dintre misticii care lucrează aici. Aflase informaţia

CAPITOLUL 6

strecurându-se în mintea unui membru din Comandamentul Ophion. Aşa că am tras puţin de aţe. L-am îndreptat pe Micah spre synth. Spre Danika.

-Nu.

Cuvântul era doar o şoaptă.

- Tu crezi că Micah a acţionat de unul singur? El a fost un mascul obraznic şi arogant. Un mic imbold din partea noastră şi a ucis-o pe Danika pentru noi. El nici nu şi-a închipuit că lucra pentru noi, dar lucrurile s-au desfăşurat exact aşa cum plănuisem: a fost prins şi ucis pentru că ne-a perturbat liniştea. Pentru asta îţi mulţumesc.

Bryce ţâşni în picioare. O uciseseră pe Danika pentru a păstra toate acele lucruri în secret. Avea să îi sfâşie în bucăţele.

- Poţi încerca să fugi, spuse Rigelus. Dacă asta te va face să te simţi mai bine.

Bryce nu-i dădu ocazia să mai scoată nici un alt cuvânt înainte să se teleporteze înapoi în alcov. Puterea lui Hunt se stingea înlăuntrul ei ca o flacără în bătaia vântului.

Nici urmă de Ruhn. Dar Hunt...

Era îngenuncheat, cu casca Umbrei Morţii aruncată lângă el, pe podeaua de piatră. Avea mâinile la ceafa, imobilizate cu - cătuşe din piatră gorsiană.

Privirea îngerului deveni sălbatică, rugătoare, însă Bryce nu putu face nimic înainte ca piatra rece să i se prindă de încheieturi şi ca ea să se trezească faţă în faţă cu chipul rânjit al Harpiei

.Tharion o luă la fugă - sau cel puţin Încercă. Armura mecanică îi blocase trecerea cu un pistol uriaş. Pilotul dinăuntru rânji la el.

- E timpul pentru peşte prăjit!

CAPITOLUL 7

- Inventiv, mormăi Tharion, şi sări în spate odată ce pistolul-tun începu să tragă.

în locul în care stătuse el rămăsese acum doar o gaură uriaşă, fumegândă în beton.

- *Du-tel* urlă Cormac din nou, şi mitraliera Pippei bubui.

Tharion se întoarse şi îl văzu pe prinţ prăbuşindu-se în genunchi, cu o gaură uriaşă în piept.

Trebuia să îl scoată de acolo. Nu putea să îl lase aşa, pentru că i-ar fi împiedicat cu siguranţă vindecarea decapitându-l. Dar, dacă rămânea acolo, dacă nu era ucis pe loc...

Avea patru ore la dispoziţie ca să ajungă la apă. Rebelii aveau să folosească asta împotriva lui. Poate că îşi vânduse el viaţa Reginei Viperă, dar să trăiască fără branhii... Nu era pregătit să-şi piardă acea bucată de suflet.

în ochii lui Cormac se aprinseră flăcări atunci când întâlni privirea lui Tharion. *Fugi*, îi cereau ochii prinţului.

Tharion fugi.

Armura mecanică de pe urmele lui trase din nou şi Tharion se rostogoli printre picioarele ei masive. Ţâşni în picioare şi o luă la goană spre gaura pe care armura mecanică o făcuse în perete. Printre norii ameţitori de fum se cernea lumina zilei.

Funia aceea legată de sufletul lui - lesa Reginei Viperă - părea să-i şoptească: *Treci în apă, fraier ule, şi apoi întoarce-te la mine*

.Tharion îndrăzni să arunce o privire în urmă înainte să sară prin gaură. Armura mecanică avansa în direcţia lui Cormac. Pippa mărşăluia alături de ea, rânjind triumfător.

în spatele lor, rânduri întregi de armuri mecanice hibrid, pe jumătate definitivate, aşteptau adormite. Aşteptau să fie activate şi să măcelărească. în cazul lor, nu conta pentru ce parte.

Cormac reuşi să îşi ridice o mână însângerată şi să arate în spatele Pippei. Femeia se opri şi, răsucindu-se, dădu cu ochii de cinci fiinţe strălucitoare, care se aflau în capătul sălii.

Asterii. Ah, zeilor! Veniseră.

Fără nici un avertisment, Cormac se preschimbă într-o sferă de foc.

Pippa fu prima consumată de flăcări. Apoi, pilotul armurii mecanice arse de viu înlăuntrul maşinăriei.

însă sfera continua să crească, să se împrăştie, mugind, iar Tharion o luă la fugă, fără să mai aştepte să vadă dacă, cumva, deşi părea imposibil, avea să-i înfrângă pe Asteri.

Tharion alergă în câmp deschis, urmând funia care-l trăgea spre apă, spre Valbara, evitând gărzile metamorfe care alergau acum spre clădire. Sirenele vuiau. Lumină albă ţâşni spre ceruri - furia Asterilor.

Tharion trecu de copaci. Alergă mai departe, spre coastă. Poate că avea să dea de noroc şi să găsească o maşină, chiar dacă ar fi fost nevoit să o fure. Sau să îşi lipească pistolul de tâmpla şoferului.

Era la jumătate de kilometru depărtare de laborator când întreaga clădire explodă, luându-i cu ea pe Cormac, armurile mecanice şi rebelii.

*

Prăvălit pe podeaua celulei, Ruhn simţea în tot corpul usturimea bătăii pe care o îndurase. Mordoc îl încercuise cu spur- cii lui. Nici o umbră nu l-ar mai ii putut ascunde pe Ruhn de mirosul copoiului. Fusese identificat imediat.

îl trădase Zi? Se prefăcuse că este capturată ca să-l aducă acolo? Fusese orb, al dracului de *orb*, şi acum...

Uşa de la temniţa de sub palatul Asterilor se deschise. Ruhn, prins de perete cu cătuşe gorsiene, îşi ridică îngrozit capul şi îi văzu pe Bryce şi pe Athalar intrând, la rândul lor încătuşaţi. Chipul surorii lui era alb ca varul.

Athalar îşi arătă colţii la Harpia care-l împinse înăuntru. De vreme ce Mordoc încă dădea târcoale pe sub arcada de la celulă, rânjind la amândoi, Ruhn nu se îndoia că şi Căprioara se afla pe undeva, prin preajmă - că ea avea să fie cea care urma să-i lucreze.

Nici Athalar şi nici Bryce nu se împotriviră în timp ce erau şi ei încătuşaţi de perete. Bryce tremura. De spaimă sau de furie, Ruhn nu ştia.

Prinţul întâlni privirea lui Mordoc şi îl lăsă pe spurc să vadă cu cine avea de-a face.

- Cum ai ştiut că voi fi aici?

Căpitanul spurcilor se desprinse de arcadă, cu violenţa întipărită în fiecare mişcare.

- Pentru că aşa a plănuit Rigelus. încă nu-mi vine să cred că ai picat fix în cursa lui, prostul dracului!

- Noi am venit aici ca să-i ajutăm pe Asteri, încercă Ruhn. Ai înţeles greşit.

Cu coada ochiului, Ruhn băgă de seamă că Bryce încerca să-i atragă atenţia, însă chipul lui Mordoc se contorsionă de o plăcere crudă.

- Ah? Asta e scuza pe care aveai de gând să o foloseşti pe acea alee? Sau la mistici? Ai uitat cu cine vorbeşti. Eu nu uit niciodată un miros.

Mordoc mârâi la Hunt şi la Bryce:

- V-am urmărit peste tot în Lunathion. Rigelus a fost încântat să afle cu ce vă ocupaţi timpul.

- Eu credeam că răspunzi dinaintea Căprioarei, zise Athalar. Săgeţile de argint din lungul gulerului lui Mordoc luciră
când se aplecă spre înger.
- Rigelus este extrem de interesat de grupul vostru. Mi-a cerut să amuşin pe ici-colo.
Spurcul îl mirosi cu gesturi teatrale pe Hunt.
- Poate pentru că mirosul tău este greşit, îngerule.
- Ce dracului vrea să însemne asta? mărâi Athalar.
Mordoc îşi lăsă capul într-o parte, prefăcându-se că dă
un verdict.
- Nu seamănă cu mirosul nici unui alt înger din câţi am mirosit.
Harpia îşi dădu ochii peste cap şi îi zise căpitanului:
- Destul. Lasă-ne!
Mordoc rânji.
- Trebuie să aşteptăm aici.
- *Lasă-ne!* răbufni Harpia. Vreau să mă delectez puţin, înainte să-mi strice ea toată distracţia. Sunt convinsă că ştii cum stă treaba, având în vedere că te furişezi pe la spatele ei ca să-i dai raportul lui Rigelus.
Mordoc se arici, dar ieşi pe uşă, cu un mârâit scurt. Lui Ruhn i se învălmăşeau toate gândurile. Nu ar fi trebuit să vină niciodată în acel loc. Mordoc îşi amintise mirosul lui - şi îi urmărise în ultimele săptămâni. Îi transmisese lui Rigelus totul. La dracu!
Harpia rânji.
- A trecut ceva vreme de când m-am jucat cu tine, Athalar.
Hunt îi scuipă la picioare.
- Vino-ncoa'!
Ruhn ştia că Hunt încerca să o ţină departe de Bryce. Că - încerca să le facă rost de timp, pentru ca ei să găsească o cale de ieşire din acea situaţie. Ruhn întâlni privirea îngrozită a lui Bryce.

Din cauza cătuşelor din piatră gorsiană nu se putea telepor- ta. Oare Cormac ar fi putut să se întoarcă acolo? El era singura şansă care le mai rămăsese ca să se elibereze din acele lanţuri - singura şansă la viaţă. Oare Dec văzuse că fuseseră capturaţi? Chiar dacă văzuse, nu avea ce întăriri să trimită după ei.
Harpia scoase un cuţit scurt, ascuţit. Genul acela de pumnal atât de precis încât putea ciopli carnea din cele mai delicate locuri. îl răsuci în aer, rămânând suficient de departe încât Athalar să nu poată ajunge la ea, chiar dacă trăgea de lanţuri. Privirea îi alunecă spre Ruhn. Ochii îi ardeau de ură.

- Acum nu mai eşti aşa mândru, nu-i aşa, prinţişorule? îl - întrebă ea, îndreptându-şi cuţitul spre poala lui. Ştii cât timp îi ia unui mascul să-şi crească la loc boaşele?

Ruhn împietri de groază.

- Du-te dracu! şuieră Bryce. Să nu te apropii de el!

Harpia râse.

- Te deranjează, Prinţesică, să-ţi vezi bărbaţii trataţi aşa aspru?

Harpia se apropie de Ruhn şi el nu putu să facă nici un gest în timp ce ea îşi trecea lama în lungul obrazului lui.

- Atât de frumuşel, murmură ea, cu ochii mai întunecaţi decât Gheena. Ar fi păcat să se piardă aşa frumuseţe.

- Vino şi joacă-te cu cineva interesant! îi strigă Hunt.

- Ai rămas acelaşi idiot nobil, zise Harpia, trecându-şi lama cuţitului de cealaltă parte a feţei lui Ruhn.

Dacă s-ar fi apropiat suficient de mult, Ruhn ar fi putut să încerce să îi sfâşie beregata cu dinţii, dar Harpia era precaută. Păstra distanţa.

- încerci să îmi distragi atenţia ca să nu îi rănesc pe alţii. Ai uitat cum ţi-am dezmembrat soldaţii, bucăţică cu bucăţică, în ciuda rugăminţilor tale?
Bryce trase de lanţuri, şi lui Ruhn i se frânse inima când o auzi ţipând:
- *La dracul Nu te apropia de el!*
- Mă voi delecta cu ţipetele tale cât timp îl cioplesc, zise Harpia şi lăsă pumnalul să alunece în dreptul gâtului lui Ruhn.
Avea să doară. Urma să doară, dar mulţumită sângelui său de Vanir nu avea să moară - nu încă. Avea să se vindece, iar şi iar, cât timp ea îl dezmembra.
- *NU TE APROPIA DE EL!* urlă Bryce.
Un răget gutural, răsunător. Ruhn nu îşi auzise niciodată sora sunând atât de mult ca o Fee.
Vârful pumnalului îi străpunse gâtul, şi înţepătura înflori. Ruhn se retrase adânc, în locul acela în care fugea întotdeauna ca să scape de pedepsele tatălui său.
Păşiseră în acel loc cu atâta necugetare, fuseseră atât de orbi...
Harpia trase aer în piept, muşchii încordându-i-se ca să afunde pumnalul.
Ceva auriu şi agil ca vântul o izbi dintr-o parte, trântind-o la pământ.
Bryce ţipă, dar toate zgomotele, toate gândurile din capul lui Ruhn se destrămară dinaintea unui parfum încântător, familiar. Şi o privi pe femeia care sărise în picioare, Inălţându-se ca un zid între el şi Harpie.
Căprioara.- Curvă nenorocită! înjură Harpia, ridicându-se pentru a trage din teacă o sabie lungă.
Ruhn o privi paralizat pe Căprioară scoţându-şi sabia cu lamă îngustă, în timp ce parfumul ei ademenitor îl învăluia. Un miros care era cumva împletit cu al lui.
Era atât de vag, ca o umbră doar, atât de slab încât

se îndoia că îşi mai dăduse cineva seama că nota aceea secundară îi aparţinea lui.
Mirosul ei îi fusese familiar încă de la început pentru că Hy- paxia era sora ei de mamă, înţelese el. Legăturile de familie nu minţeau.
- Am ştiut! Am ştiut *dintotdeauna*$_y$ şuieră Harpia, foşnindu- şi aripile. Târfă trădătoare.
Nu putea fi adevărat.
Nu... nu putea.
Bryce şi Hunt rămăseseră împietriţi.
- Zi? şopti Ruhn.
Lidia Cervos îşi întoarse capul peste umăr. Şi îi răspunse, cu o voce atât de calmă, pe care o cunoştea aşa cum îşi cunoştea bătăile inimii, o voce pe care nu o auzise folosind-o niciodată când era Căprioara:
- Noapte!
- Asterii te vor sfâşia în bucăţi şi te vor da ca hrană spurci- lor tăi! croncăni Harpia, aţintindu-şi sabia. Iar eu am să-i ajut!
Femeia cu părul de aur - Lidia, Zi - îi aruncă Harpiei:
- Nu şi dacă te ucid eu mai întâi.

Harpia se avântă. Căprioara o aştepta

.Sabia se izbi de sabie. Ruhn nu putea decât să privească cum metamorful se fereşte şi parează loviturile îngerului. Lama Li- diei strălucea ca argintul viu şi, cum Harpia se pregătea să lovească cu toată forţa, în cealaltă mână îi apăru un pumnal. Căprioara încrucişă pumnalul şi sabia şi întâmpină lovitura, folosindu-se de mişcarea Harpiei ca să o lovească în stomacul expus. îngerul se prăvăli - un muşuroi de păr şi aripi negre, însă într-o clipă era din nou în picioare dându-i roată metamorfului.
- Cred că Asterii îl vor lăsa pe Pollux să-şi facă voia cu tine, râse acru şi plin de cruzime Harpia. Pollux - bărbatul care... în capul lui Ruhn se declanşă o explozie de zgomot alb, asurzitor

- Pollux va primi şi el ceea ce merită, zise Căprioara.
Blocă atacul şi se răsuci pe vine, trecând în spatele Harpiei.
Harpia făcu o piruetă, pară lovitura, dar se trase mai aproape de Ruhn.
Săbiile celor două femei se întâlniră din nou, Harpia apăsând cu toată forţa. Braţele Căprioarei se încordară, muşchii cizelaţi devenindu-i vizibili prin pantalonii albi, strâmţi, în timp ce împingea în sus, sus - ridicându-se în picioare. îşi păstră ghetele negre înfipte în podea, iar poziţia Harpiei nu era nici pe departe la fel de solidă.
Ochii aurii ai Lidiei alunecară spre Ruhn. Femeia dădu uşor din cap. Era o comandă.
Ruhn se plecă, pregătindu-se.
- Mincinoasă împuţită! urlă Harpia, pierzând încă un centimetru.
încă puţin...
- Când te-au convertit?
Lui Ruhn i se acceleră pulsul.
Cele două femei se ciocniră şi se retraseră cu o agilitate înspăimântătoare, ciocnindu-se din nou.
- Poate că sunt o mincinoasă, mârâi Lidia, cu un rânjet sălbatic pe chip, dar cel puţin nu sunt proastă!
Harpia clipi şi Căprioara o împinse încă un centimetru.
Chiar la mâna lui Ruhn.
Ruhn apucă glezna Harpiei şi trase. îngerul ţipă, prăvălin- du-se din nou, cu aripile desfăcute.
Căprioara lovi.
Iute ca o cobră, Lidia îşi înfipse sabia în capătul coloanei vertebrale a Harpiei, direct prin gât. Vârful spadei atinse podeaua înainte ca trupul Harpiei să se izbească de ea.
Harpia încercă să urle, dar Căprioara îi secerase corzile vocale. Următoarea lovitură, cu pumnalul, străpunse urechea Harpiei, pătrunzându-i până în

craniu. O ultimă lovitură şi - capul i se rostogoli pe podea.
Apoi linişte. Aripile Harpiei zvâcniră.
Ruhn îşi ridică încetişor ochii la Căprioară.
Lidia se înălţa deasupra lui, acoperită de sânge. Fiecare linie a corpului pe care îl simţise odată era încordată. În stare de alertă.
- Eşti agent dublu? şopti Hunt.
însă Lidia se puse în mişcare: apucă lanţurile lui Ruhn şi le deschise cu o cheie prinsă de uniforma ei imperială.
- Nu avem prea mult timp la dispoziţie. Trebuie să ieşiţi de aici.
Jurase că nu avea să vină după el dacă urma să dea de necaz. Şi iat-o!
- A fost o capcană? ceru să afle Bryce.
- Nu în sensul în care crezi tu, răspunse Lidia.
Când era Căprioara, îşi păstra o voce joasă şi delicată. Vocea agentei - vocea acelei persoane - suna mai ascuţit. Atunci când îi dezlegă picioarele, se apropie suficient încât Ruhn să îi simtă din nou mirosul.
- Am încercat să te avertizez că Rigelus *vă vrea aici*, că ştie că veţi veni, dar... Am fost întreruptă. De Pollux.
- Atunci când am putut să iau din nou legătura cu tine, era clar că doar foştii triarii ai lui Sandriel ştiau despre planul lui Rigelus şi că Mordoc îi oferise informaţii în tot acest timp. Dacă v-aş fi avertizat, m-aş fi expus.
în timp ce Ruhn se holba la Căprioara, Hunt mormăi:
- Şi nu puteam să lăsăm ca aşa ceva să se întâmple.
Mordoc - cum de nu observase schimbarea subtilă din mirosul Lidiei? Din a lui Ruhn? Sau observase şi nu aştepta decât momentul potrivit ca să-şi prindă prada în capcană.

Lidia îi aruncă o privire încruntată lui Hunt, trecând imediat la cătuşele lui Bryce.

- Sunt o mulţime de lucruri pe care tu nu le înţelegi.

Era atât de frumoasă. Şi fără suflet.

Tu îmi aminteşti că sunt vie, îi spusese ea.

- Ai ucis-o pe Sofie! şuieră Bryce.

- Nu, îşi scutură Lidia capul. Am chemat oraşul-navă ca să o salveze. Au ajuns prea târziu.

- Poftim?

Ruhn o privi uluit pe Căprioară cum scoate o piatră albă din buzunar.

- Acestea sunt pietre chemătoare - semnale luminoase. Au fost vrăjite de Regina Oceanului. Cheamă cel mai apropiat oraş-navă atunci când sunt aruncate în apă. Misticii ei simt atunci când s-ar putea să fie nevoie de o navă într-o anumită zonă şi pietrele sunt folosite ca metodă exactă de localizare. Făcuse acelaşi lucru şi în acea zi, în Ydra. Chemase nava care îi salvase.

- Sofie s-a înecat din cauza ta, mârâi Ruhn, cu o voce aspră ca pietrişul. Au murit mulţi de mâna ta...

- Am atât de multe să îţi spun, Ruhn! spuse ea blând, şi numele lui, rostit de buzele ei...

însă Ruhn îşi feri privirea. Ar fi putut să jure că femeia tresărise.

Nu îi păsa. Nu în acea clipă, când Hunt o întrebă pe Bryce:

- Ai aflat adevărul?

Bryce era albă ca varul.

-Da. Eu...

Pe hol se auziră paşi. Erau îndepărtaţi, dar se apropiau. Căprioara păli.

- Pollux.

Auzul ei era cu siguranţă mai bun decât al lui. Sau poate că ştia cadenţa paşilor acelui nenorocit atât de bine, încât îi - auzea paşii de departe.

- Trebuie să facem în aşa fel încât să pară real, le zise Căprioara lui Bryce şi lui Ruhn, cu glas rugător, în care se citea disperarea pură. Nu putem întrerupe canalele de informaţii, îi tremură vocea. înţelegeţi?
Bryce înţelesese, se pare. Rânji.
- N-ar trebui să îmi facă o aşa mare plăcere.
înainte ca Ruhn să poată reacţiona, sora lui îi trase Căprioarei un pumn în faţă. O puse la pământ. Ruhn ţipă, şi paşii aceia din josul holului o luară la goană.
Bryce se aruncă asupra Căprioarei şi începu să-i care pumni, sângele Harpiei, scurs pe podea, împrăştiindu-se peste amândouă. Hunt trase de lanţuri şi Ruhn se ridică în picioare şi se aruncă spre femei...
Pollux îşi făcuse apariţia în uşă.
Barosul văzu capul Harpiei, o văzu pe Bryce, plină de sânge, cu Căprioara zăcând căsăpită sub ea, îl văzu pe Ruhn înaintând, şi îşi trase sabia.
Ruhn ar fi putut să jure că metamorful îi şoptise ceva la ureche lui Bryce, înainte ca acesta să o apuce de gât şi să o tragă de pe femeie.
- Bună, Prinţesă! îngână monstrul.
*
Hunt nu fu în stare să rostească nici un cuvânt atunci când îl văzu pe bărbatul pe care îl ura cel mai tare pe lume apucân- du-i perechea de gât. Când îl văzu ridicând-o în sus, astfel încât doar vârfurile încălţărilor sport îi mai atingeau podeaua pătată de sânge.
- Uite ce i-ai făcut prietenei mele, zise Pollux cu glasul acela al lui lipsit de viaţă, fără suflet. Şi iubitei mele.
- îţi voi face şi ţie acelaşi lucru! reuşi să îngâne Bryce, lovind orbeşte cu picioarele.
- *Las-o dracului jos!* mârâi Hunt.
Pollux îşi arătă colţii la el şi nu o lăsă.
Căprioara, care reuşise să-şi scoată sabia din trupul Harpiei, o îndreptă spre Ruhn.
- Cu spatele lipit de perete, sau ea moare.

Glasul ei era monoton şi jos - aşa cum îl auzise Hunt întotdeauna. Nu semăna deloc cu tonul gingaş, în registru mai înalt, pe care îl auzise mai devreme. Agenta Lumina Zilei nu avusese nevoie să fie salvată până la urmă. Iar Căprioara... femeia aceea pe care Hunt o văzuse croindu-şi drumul prin lume fără milă...

Era o rebelă. îi salvase în acea zi, arzând oraşul-navă cu acea piatră. Nu fusese vorba despre lumina lui Bryce, aşa cum crezuseră. *Am primit mesajul tău*, spuseseră ei.

Ruhn arăta de parcă primise o lovitură în piept. în suflet.

însă Pollux o lăsă în cele din urmă pe Bryce jos şi îşi strecură braţul în jurul ei, rânjind la Hunt. îi amuşină părul. Hunt văzu negru în faţa ochilor când Pollux zise:

- Va fi extrem de satisfăcător.

Bryce tremura. Ştia - oricare va fi fiind adevărul despre As- teri, despre toate acelea, ea îl ştia. Trebuiau să o scoată din acel loc, pentru ca informaţiile să nu se piardă odată cu ea.

Pentru ca Bryce să nu moară în acel loc.

Următoarele câteva minute se derulară ca prin ceaţă. Gardienii dădură năvală. Hunt se trezi ridicat în picioare, cu Bryce înlănţuită într-o parte şi Ruhn de cealaltă, Căprioara păşind alături de Pollux, în timp ce erau scoşi din temniţă şi duşi spre nişte lifturi.

- Excelenţele lor vă aşteaptă, spuse Căprioara cu atâta răceală, încât până şi Hunt o crezu şi se întrebă dacă nu cumva îşi imaginase că îi ajutase.

Poate că visase că femeia riscase totul ca să-l salveze pe Ruhn de Harpie. După felul în care se uita Ruhn la Căprioară, Hunt putea doar să bănuiască ce gândea prinţul.

Intrară în lift, cu Pollux şi Lidia dinaintea lor. Barosul rânji la Hunt.
Bryce tremura încă lângă el. Hunt îşi strecură degetele printre degetele ei lipicioase de sânge - atât cât îi permiteau lanţurile să se mişte.
Hunt încercă să nu îşi coboare privirea atunci când îi pipăi cătuşele. Erau deschise. Doar vârful degetelor lui Bryce le ţinea prinse - Căprioara nu le încuiase.
Bryce îl privi pe Hunt în ochi. Cu dragoste şi durere. Şi Căprioara ştia. Că Bryce, cu informaţiile pe care le deţinea, trebuia să iasă de acolo.
Plănuia Lidia ceva? îi şoptise lui Bryce vreun plan la ureche?
Bryce nu scoase nici un cuvânt. îi strânse doar mâna - pentru ultima oară, înţelese Hunt, în timp ce liftul urca spre palatul de cristal.
Strângea mâna perechii lui pentru ultima oara.
Ruhn se holbă la femeia pe care crezuse că o cunoaşte. La chipul ei frumos şi impasibil. La ochii ei de aur, goi.
Era o mască. El îi văzuse adevăratul chip cu doar câteva *clipe* în urmă. îşi unise trupul şi sufletul cu ea, cu doar câteva zile în urmă. Ştia ce foc arde înlăuntrul ei.
Noapte.
Vocea ei era o şoaptă moale, îndepărtată, care răsuna în mintea lui. De parcă Lidia ar fi încercat să găsească o cale prin care să se conecteze din nou cu el, mental. De parcă cristalul pe care îl avea în buzunar făurise din nou un pod. *Noapte.*
Ruhn ignoră vocea care îl implora. Cum se frânse când chemă: *Ruhn.*
îşi fortifică pereţii mentali. Cărămidă peste cărămidă.
Ruhn. Lidia lovea în pereţii pe care îi ridicase.
Aşa că îşi încapsulă mintea în fier. în oţel întunecat.

Pollux rânji la el. îşi strecură mâna în jurul gâtului pătat de sânge al Căprioarei şi o sărută în dreptul urechii.

- îţi place cum arată iubita mea, prinţişorule?

Ceva letal se dezlănţui înlăuntrul lui atunci când văzu mâna aceea în jurul gâtului ei. Felul în care o strânsese şi scânteia îndurerată din privirea Lidiei... îi făcuse rău. Pollux îi făcuse rău, iar şi iar, iar ea acceptase pentru a le putea oferi informaţii rebelilor. îndurase un monstru ca Pollux pentru asta.

- Poate că o să-ţi oferim un spectacol pe cinste până la sfârşit! zise Pollux şi îi linse gâtul Lidiei, sorbindu-i picăturile de sânge de pe piele.

Ruhn îşi arătă dinţii într-un mârâit mut. Avea să-l ucidă, încet şi meticulos, avea să îl pedepsească pentru fiecare atingere, pentru fiecare dată când îi provocase Lidiei durere.

Nu avea idee ce însemna asta. De ce voia şi avea nevoie de acel perete de oţel între el şi Lidia, chiar dacă sângele îi fierbea

în vine ca să-l ucidă pe Pollux. Nu ştia cum putea să o urască şi să aibă nevoie de ea în acelaşi timp.

Pollux râse, cu gura lipită de pielea ei, şi apoi se trase la o parte. Lidia zâmbi rece. De parcă toate acelea nu ar ii însemnat nimic, de parcă nu ar ii simţit nimic.

însă vocea aceea, lipită de peretele din mintea lui, urlă: *Ruhn!*

Izbi în piatră şi oţel, iar şi iar. Vocea se frânse încă o dată: *Ruhn!*

Ruhn o încuie afară.

Luase vieţi fără număr - dar se şi străduise să salveze vieţi. Schimba asta lucrurile cu ceva? Ştiuse că agenta Lumina Zilei era cineva înalt în rang - fusese nebun să creadă că o persoană atât de apreciată de Asteri ar ii putut să fie cineva fără complicaţii. Dar faptul că era ea... Ce Hei spunea

asta despre el? Faptul că putea să simtă ceea ce simţea pentru o persoană ca *ea*[7].

Aliata lui era duşmana lui. Duşmana lui era iubita lui. Ruhn îşi concentră atenţia asupra sângelui împrăştiat pe ea.

Mâinile Lidiei erau pătate de atâta sânge, încât nu aveau să poată fi curăţate niciodată.

Bryce ştia că nu vine nimeni să îi salveze. Ştia că cel mai probabil vina era a ei. Abia putea să îndure atingerea degetelor lui Hunt în timp ce păşeau în lungul holului de cristal. Nu putea să îndure sângele lipicios al Harpiei care începuse să i se usuce pe piele.

Nu văzuse niciodată un hol atât de lung. Pe o parte se înălţa un perete acoperit de ferestre, care dădeau spre pământurile palatului şi spre oraşul vechi de dincolo de ele. De cealaltă parte, busturi ale Asterilor, în diferitele lor forme, îi priveau încruntaţi din vârful piedestalurilor.

Stăpânii lor. Cuceritorii lor. Paraziţii care îi atrăseseră pe toţi în acea lume. Care se hrăneau cu ei de cincisprezece mii de ani.

Rigelus nu i-ar fi dezvăluit atât de multe lucruri dacă ar fi avut de gând să îi dea vreodată drumul.

Bryce şi-ar fi dorit să-i fi sunat pe mama ei şi pe Randall. Şi- ar fi dorit să le mai audă o dată vocile. Şi-ar fi dorit să fi îndreptat lucrurile cu Juniper. Şi-ar fi dorit să fi stat deoparte şi să fi trăit o viaţă lungă şi fericită alături de Hunt.

Nu ar fi fost însă o viaţă normală. Ar fi fost ignoranţă acceptată. Iar copiii pe care i-ar fi avut... puterile lor ar fi fost într-o zi absorbite pentru a alimenta oraşele acelea şi pe monştrii care le conduceau.

Ciclul trebuia să se sfârşească odată. Existau lumi care reuşiseră să îi răstoarne. *Hei* reuşise să îi dea afară.

însă Bryce ştia că nu ea, Hunt şi Ruhn aveau să fie cei care sfârşeau ciclul. îndatorirea aceea trebuia lăsată în seama altora.

Cormac avea să continue lupta. Poate că Tharion, Hypaxia şi Ithan aveau să se dedice cauzei. Poate şi Fury.

Zeilor, Jesiba ştia oare? Păstrase cărţile salvate din Biblioteca din Parthos, conştientă fiind că As terii îşi doreau să şteargă acele pagini de istorie care le contraziceau povestea plăsmuită. Aşa că Jesiba ştia cu siguranţă ce fel de fiinţe îi conduceau, nu- i aşa?

Căprioara îi conducea în josul holului, în timp ce Pollux îi mâna din spate. în depărtare, tocmai în capătul pasajului, Bryce putu distinge o mică arcadă.

O Poartă din cuarţ.

Lui Bryce îi îngheţă sângele în vine. Oare Rigelus avea de gând să o pună să deschidă acea poartă, ca un soi de probă înainte de a deschide Faliile?

Ar fi făcut-o. Rigelus îi avea în ghearele lui pe Hunt şi pe Ruhn. Ştia că perechea şi fratele ei i-ar fi spus că vieţile lor nu contau, dar... nu contau oare?

După ce străbătuseră o treime din hol, Căprioara se întoarse către un set de uşi colosale, deschise.

în capătul spaţiului cavernos, din cristal, se înălţau pe o estradă şapte tronuri. Toate, cu excepţia unuia singur, erau goale. Cel din centru, cel ocupat... strălucea de prima-lumină. Lumină care hrănea fiinţa aşezată pe el.

Ceva animalic se trezi înlăuntrul lui Bryce, cu răget.

- Presupun că eşti încântată să fi adăugat încă un înger pe lista ta de morţi după uciderea Harpiei, îi zise Mâna Strălucită a Asterilor, cu voce tărăgănată, lui Bryce, trecându-şi privirea pe deasupra sângelui cu care era mânjită. Sper că eşti pregătită să plăteşti pentru asta

.Hunt privi lung la aripile lui, înrămate sus, pe peretele din spatele tronurilor Asterilor.

Aripile impecabile ale lui Shahar erau aiişate deasupra alor lui, încă strălucitoare după atâtea secole, chiar în centrul expoziţiei. Ale lui Isaiah erau la stânga aripilor lui Hunt. Atât de multe aripi. Atâţia îngeri Căzuţi. Cu toţii conservaţi în acel loc.

Ştiuse că Asterii păstraseră aripile. Dar faptul că acum le avea dinaintea ochilor...

Era o dovadă a eşecului său. Dovada că nu ar fi trebuit să se întoarcă niciodată în acel loc, că ar fi trebuit să le spună celor din Ophion, lui Tharion şi lui Cormac să se ducă dracului...

- Ţi-am făcut o favoare ucigând-o pe Harpie, îi zise Bryce lui Rigelus, care o privea cu ochii lui lipsiţi de viaţă.

Cel puţin ceilalţi cinci Asteri nu erau de faţă.

- Era o pacoste.

Hunt clipi uimit la perechea lui stropită de sânge. Ochii ei - ardeau ca nişte cărbuni încinşi, sfidători şi furibunzi. Văzuse şi ea aripile.

Rigelus îşi rezemă bărbia ascuţită în pumn, proptindu-şi braţul slăbuţ de tron. Arăta ca un băiat Fee de vreo şaptesprezece ani, deşirat, cu părul negru. O faţadă slabă care ascundea monstrul străvechi dindărăt.

- Să ne mai tachinăm ceva timp, domnişoară Quinlan, sau pot să trec la partea în care îţi ordon să denunţi numele aliaţilor tăi?

Bryce rânji şi Hunt simţi că nu o iubise niciodată mai mult decât în acea clipă. De cealaltă parte, Ruhn se uita de la unul la altul, încercând parcă să coacă un plan

.Hunt simţi un miros familiar şi, când se întoarse, îi văzu pe Baxian şi pe Mordoc intrând din spate. Păşiră spre locul în care se aflau Căprioara şi Barosul, lângă stâlpi, blocând ieşirea.
Rigelus ştiuse despre misiunea lor dinainte ca ei să acosteze pe ţărmurile din Pangera - dinainte să pornească în larg. Mordoc le identificase mirosurile cu darul lui de copoi prin tot oraşul, marcând fiecare loc în parte şi apoi dându-i raportul direct Mâinii Strălucite.
Iar Hunt îşi lăsase telefonul în Lunathion, de teamă că ar ii putut să fie urmărit. Baxian nu ar fi avut cum să-l avertizeze, nici dacă ar fi vrut.
Hunt îl privi în ochi pe îngerul metamorf. Privirea lui nu trăda nimic. Nu-i spunea nimic.
Oare tot ceea ce le spusese fusese doar o cursă? O farsă elaborată pentru a-i aduce în acel loc?
Bryce îi zise lui Rigelus, atrăgându-i atenţia lui Hunt:
- Nu mai e nimeni. Dar hai să vorbim despre faptul că voi sunteţi nişte paraziţi intergalactici care ne păcălesc să facem Saltul pentru ca mai apoi să vă puteţi hrăni din prima-lumină. Şi că după ce murim ne hrăniţi din lumina-secundă a sufletelor noastre.
Hunt înmărmuri. Ar fi putut să jure că cineva, în spatele lui - Baxian, sau poate Căprioara tresărise.
Rigelus pufăi.
- Aşa încerci să le dezvălui tu companionilor tăi ceea ce ai aflat?
Bryce nu-şi feri privirea.
- Hei, da! Şi aş vrea să adaug că, dacă am distruge nucleul acela de prima-lumină de sub acest palat...
- Tăcere! şuieră Rigelus, şi camera se cutremură de putere.
însă mintea lui Hunt stătea să explodeze. Asterii, prima lumină... Bryce îi surprinse privirea, ochii strălucindu-i de furie şi determinare. Era vorba

despre mai mult. Ştia mult mai multe lucruri pe care le puteau folosi împotriva Asterilor.
Rigelus arătă cu degetul spre Ruhn.
- Sunt sigur că tu ai putea să mă luminezi cine te-a ajutat. Ştiu de Prinţul Cormac - am sperat că mă voi putea folosi într-o zi de activităţile lui de rebel. Atunci când am aflat despre trădarea lui, ceilalţi au vrut să-l ucidem şi **să** sfârşim povestea, dar eu m-am gândit că ar putea ii... util să vedem unde şi către cine ne conduce. Fără îndoială, un Prinţ al Feelor are legături cu alţi Vaniri puternici. Poate că a încercat să recruteze dintre ei, răspândind astfel putregaiul corupţiei printre cei mai loiali dintre supuşii noştri. Aşa că, de ce să ucidem un trădător, când am putea ucide mult mai mulţi? Din păcate, acum este mort. Acolo sunt fraţii mei - au fost atraşi la laborator, aşa cum fără îndoială v-aţi şi aşteptat. **Însă** ei mi-au raportat că prinţul era însoţit de un alt bărbat, care a reuşit să fugă.
Bryce scăpă un sunet jos, gutural.
Rigelus se întoarse spre ea.
- Ah, da. Cormac s-a incinerat în laborator. E un pas înapoi, având în vedere că ne era util, însă unul pe care îl vom - recupera, desigur. Mai ales pentru că Pippa Spetsos se numără printre morţi.
Cel puţin Tharion scăpase fără a fi identificat.
- Poate că ar trebui să îl chemăm pe tatăl tău, ca să ne ajute cu întrebările, îi zise Rigelus lui Ruhn, cu glas rece şi plictisit. Se pricepea atât de bine să îşi mânuiască focul ca să te facă să vorbeşti atunci când erai doar un băiat.
Ruhn se încordă.
Hunt cercetă chipul pătat de sânge al lui Bryce. O singură dată mai văzuse acea turbare pe faţa ei. Nu era îndreptată spre Rigelus, ci spre bărbatul care o procrease. Era aceeaşi furie pe care i-o citise pe chip în ziua în care îl ucisese pe Micah.

- Nu de aceea ai atâtea tatuaje? continuă Rigelus. Ca să ascunzi cicatricile pe care ţi le-a lăsat? Mă tem că de această dată va trebui să stricăm câteva dintre desene.

Hei! Buzele lui Bryce se albiseră - într-atât de tare îşi încleştase fălcile. Ochii îi luceau de lacrimi nevărsate.

Ruhn îşi îndreptă privirea spre sora lui şi-i spuse blând:

- Ai adus atât de multă bucurie în viaţa mea, Bryce.

Era poate singurul rămas-bun pe care puteau să şi-l ia.

Hunt îşi întinse mâna spre degetele ei, dar Bryce făcu un

pas în faţă. îşi ridică bărbia cu acea atitudine sfidătoare de du- te-dracului pe care i-o adora atât de mult.

- Vrei să-ţi deschid un portal? Fie. Dar numai dacă le dai drumul şi eşti de acord să nu te atingi de ei. Niciodată.

Lui Hunt îi îngheţă sângele în vine.

- De aia ne-ai atras aici? se trezi întrebându-l pe Rigelus, chiar dacă clocotea de revoltă faţă de oferta propusă de Bryce.

Rigelus îi răspunse:

- Nu aş fi putut să vă răpesc pur şi simplu de pe stradă. Sunteţi nişte figuri atât de notorii, publice. Trebuia să am capetele de acuzare potrivite.

Mâna Strălucită rânji la Bryce.

- Prietenul tău Aidas va fi teribil de dezamăgit că nu ai sesizat diferenţa dintre adevăratul Prinţ al Prăpastiei şi mine. E teribil de vanitos în această privinţă.

Hunt tresări, însă Bryce şuieră:

- Te-ai prefăcut că eşti Aidas în acea noapte.

- Cine altcineva ar fi putut să treacă de farmecele din jurul apartamentului tău? Nu ai bănuit nimic atunci când te-a împins spre activităţi rebele. Deşi

bănuiesc că ar trebui să-mi asum eu creditul pentru asta - am jucat furia lui faţă de Theia şi Pelias destul de bine, nu crezi?
La dracu. Le anticipase fiecare mişcare.
Rigelus continuă:
- Şi nici măcar nu te-ai străduit prea tare să elucidezi povestea cu Secerătorii pe care i-am trimis din acest oraş ca să te îmboldească. Vezi tu, Cantonul Oaselor a fost locul în care ţi- am testat adevărata putere, de vreme ce pe tine nu a părut să te intereseze asta vreun pic toată vara. M-am aşteptat să îţi foloseşti toate puterile, pentru a le exploata eu. Iar tu ţi-ai jucat rolul foarte bine.
Hunt îşi strânse degetele în pumni. Ar fi trebuit să anticipeze asta - ar fi trebuit să o îndepărteze pe Bryce de acel dezastru. La primul semn de necazuri ar fi trebuit să o ia şi să plece undeva unde nimeni nu ar fi putut să îi găsească.
Rigelus oftă dramatic în mijlocul tăcerii lor uluite.
- Toate astea sună extrem de familiar, nu-i aşa? O regină Născută din Stele, care s-a aliat cu un Prinţ din Hei. Care a avut încredere oarbă în el şi, prin urmare, a plătit preţul.

Hunt se stăpâni îndeajuns încât să arate spre cel de-al şaptelea tron, care rămânea întotdeauna gol.

- Hei v-a adus ceva pierderi până la urmă, aş zice.

Trupul lui Rigelus se aprinse de furie, dar vocea îi rămase mătăsoasă:

- Aştept cu nerăbdare să îl înfrunt pe Apollion din nou. Mordoc bănuieşte că Devoratorul de Stele a încercat să vă atragă atenţia în ultimele săptămâni - ca să vă manipuleze în felul lui.

Aşadar, unul dintre Prinţii din Hei fusese fals, iar celălalt adevărat. Apollion chiar trimisese hăitaşii-pierzaniei, probabil pentru a-i testa puterile lui Bryce - la fel cum voise şi Rigelus - şi pe ale lui Hunt.

Şi voise să o supună testului atât de tare încât nu îi păsase că ar fi putut să moară încercând să-l treacă.

însă, în acea noapte, Bryce se teleportase. Se folosise de acea abilitate pentru a înfrânge hăitaşii-pierzaniei. începuse să stăpânească darul şi progresase în salturi de atunci. Literalmente.

Apollion trebuie să fi ştiut că va avea nevoie de acele abilităţi. Poate chiar pentru a le folosi în acel moment.

Cătuşele de piatră gorsiană de la încheieturile lui Bryce erau descuiate. Dacă şi le-ar fi putut arunca, ar fi putut să iasă din acel loc. Dacă Lidia ar fi putut să i le scoată şi pe ale lui, l-ar fi atacat pe Rigelus şi Bryce ar fi putut fugi.

Hunt făcu o ultimă încercare:

- Tu mănânci rahat, iar Mordoc ar trebui să-şi programeze o consultaţie la nas. Nu suntem rebeli. Celestina poate confirma.

Rigelus râse şi Hunt se crispă.

- Celestina? Vrei să spui Arhanghelul care mi-a raportat că ai minţit spunând că pleci în vizită la familia domnişoarei Qu- inlan cu câteva săptămâni în urmă? Şi care apoi mi-a raportat imediat că te-a văzut părăsind Comitiumul înarmat până în dinţi?

Cuvintele îl loviră pe Hunt ca un pumn fantomatic, fix în măruntaie.

Iubirea este o capcană, îi spusese Celestina. Aşa îi proteja ea pe cei pe care îi iubea? îşi arăta credinţa faţă de Asteri vânzân- du-i pe Hunt şi pe prietenii lui, pentru ca, în cazul în care ar fi aflat despre Hypaxia, aceştia să-i arate îndurare? Ştia oare că vrăjitoarea de care era îndrăgostită era la rândul ei implicată în asta?

Rigelus părea să citească acele întrebări pe chipul lui Hunt, pentru că zise:

- Poate că a fost odată prietena lui Shahar, dar cum are atâtea lucruri personale în joc, nu este prietena ta, Orion. Cel - puţin nu atunci când vine

vorba de a-i proteja pe aceia la care ţine cel mai mult.
- De ce faci toate astea? întrebă Ruhn, cu voce răguşită.
Rigelus se încruntă scârbit.
- Este vorba despre supravieţuire.
Mâna Strălucită a Asterilor îi aruncă o privire lui Bryce.
- Deşi cred că prima noastră cerinţă pentru ea va fi una... personală.
- Veţi ataca planeta Hei, murmură Hunt.
Oare asta anticipase Apollion? Oare de aceea le tot repetase că armatele din Hei se pregătesc?
Nu era vorba doar despre atacul îndreptat asupra lumii lor, ci şi de nevoia lor de a proteja Hei. De a se alia cu oricine ar fi fost dispus să se ridice împotriva Asterilor.
- Nu, răspunse Rigelus. Nici măcar Hei nu se află pe lista noastră de pedepse.
Acelaşi rânjet îndreptat spre Bryce.
- Steaua din pieptul tău... ştii ce este?
- Hai să plecăm de la presupunerea că nu ştiu nimic, îi răspunse Bryce sumbru.
Rigelus îşi înclină capul.
- Este un far pentru lumea din care au venit Feele. Străluceşte uneori atunci când se află în preajma unei Fee care are o moştenire nediluată din acea lume. Prinţul Cormac, de exemplu.
- A strălucit pentru Hunt! i-o reteză Bryce.
- Străluceşte şi pentru aceia pe care ţi-i alegi drept companioni loiali. Cavaleri.
- Şi ce? se răsti Bryce.
- Şi acea stea ne va conduce înapoi în acea lume. Prin tine. Locuitorii ei i-au detronat pe fraţii noştri care au fost cândva stăpâni acolo - nu am uitat. Prima noastră încercare de răzbunare a fost zădărnicită de cea din care te tragi» regina care purta la rândul ei acea stea în piept. Feele nu au plătit

încă pentru moartea fraţilor şi a surorilor noastre. Lumea lor era bogată în magie. Poftesc la ea.
Bryce se cutremură, însă îşi îndreptă umerii şi inima lui Hunt se frânse.
- Târgul meu rămâne în picioare. Dacă tu nu te atingi de Hunt şi de Ruhn - niciodată te voi ajuta.
- Bryce! se rugă Ruhn.
însă Hunt ştia că nu există loc pentru discuţii.
- Fie, zise Rigelus zâmbind, cu triumful întipărit pe fiecare linie a trupului său deşirat. Ai dreptul să îţi iei rămas-bun, ca semn al recunoştinţei mele pentru colaborare.
Bryce se întoarse spre Hunt şi teroarea, suferinţa şi durerea întipărite pe chipul ei pătat de sânge aproape îl îngenunchează. îngerul îşi trecu mâinile încătuşate în jurul capului ei şi o trase mai aproape. îi şopti la ureche. Degetele ei se înfipseră în tricoul lui, confirmând tăcut.
Aşa că Hunt se retrase şi o privi în ochi pe perechea lui frumoasă pentru ultima oară.
îngerul râse încetişor, un sunet care răsună straniu în sala de cristal, plină de monştri.
- Te iubesc. Aş fi vrut să ţi-o fi spus-o mai des. Te iubesc, Bryce Quinlan, şi...
I se tăie respiraţia» lacrimile îi năvăliră în ochi. îi sărută fruntea.
- Iubirea noastră este mai puternică decât timpul, mai măreaţă decât orice distanţă. Iubirea noastră trece dincolo de stele şi de lumi. Te voi găsi din nou. Promit.
Hunt o sărută şi Bryce se cutremură, plângând tăcut în timp ce buzele lor se atingeau. îngerul îi savură căldura şi aroma, întipărindu-şi-le în suflet.
Apoi se trase la o parte şi Bryce se întoarse spre Ruhn.
Nu putea să o facă.

Inima îi era sfărâmată; simţea până în măduva oaselor că era *greşit, greşit, greşit.*
Nu putea să îi lase. Nu putea să ducă la capăt ceea ce îi şoptise Hunt.
îl strânse în braţe pe fratele ei, fără să-şi poată controla - hohotele de plâns. Nici după ce simţi o mică greutate alune- cându-i în buzunar.
Ruhn îi şopti la ureche:
- L-am minţit pe Regele Toamnei atunci când i-am spus ce mi-a prezis Oracolul pe când eram doar un băiat.
Bryce înmărmuri. Ruhn continuă:
- Oracolul mi-a spus că linia regală se va sfârşi cu mine. Că eu sunt ultimul descendent, Bryce.
Bryce încercă să se desprindă din braţele lui, ca să-l privească în ochi, dar el o ţinu strâns.
- Dar poate că ea nu a văzut că vei veni *tu.* Că tu vei păşi pe acest drum. Tu trebuie să trăieşti. Ţi-o citesc pe chip - nu vrei să faci nimic din toate astea. Dar *trebuie* să trăieşti, Bryce. Trebuie să fii regină.
Bryce bănuise ce îi făcuse Regele Toamnei lui Ruhn, cum 0 torturase când era mic, deşi nu i se confirmase niciodată. Iar pentru asta... avea să îl facă pe bărbat să plătească, într-o bună zi.
- Nu accept aşa ceva, îi şopti Bryce lui Ruhn. *Nu!*
- Eu însă da. Am acceptat-o de la bun început. Nu ştiu dacă voi muri acum sau dacă sunt doar infertil.
Ruhn râse.
- De ce crezi că am petrecut atât?
Bryce nu putea să râdă. Nu legat de aşa ceva.
- Eu nu cred rahaturile astea.
- Acum nu mai contează.
Apoi Ruhn îi şopti mental: *Ia Sabia Stelară atunci când pleci.*
Ruhn...
E a ta. Ia-o! Vei avea nevoie de ea. Ai descuiat cătuşele?

Da. Bryce se folosise de cheia pe care i-o strecurase Căprioara ca să le deschidă cătuşele lui Hunt şi lui Ruhn în timp ce îi îmbrăţişa.
Bun. l-am transmis lui Athalar semnalul. Eşti gata?
Nu.
Ruhn Işi lipi fruntea de a ei. *Avem nevoie de armate, Bryce. Trebuie să intri în Hei pe Poarta aceea şi să le aduci armatele aici, ca să îi înfrângem pe nenorociţii ăştia. Dar dacă preţul lui Apollion este prea mare... nu te mai întoarce în această lume.*
Fratele i se desprinse din braţe. Şi Ruhn, strălucind de mândrie, zise:
- Trăiască regina!
Bryce nu le lăsă celorlalţi timp ca să se dezmeticească.
îşi scutură mâinile şi lanţurile căzură la podea, apoi apucă Sabia Stelară de la Ruhn şi o răsuci spre Rigelus.
Se afundă în puterea ei Într-o secundă. Şi, până să apuce Mâna Strălucită să strige, Bryce îl lovi cu lumină stelară.
Hunt îşi aruncase lanţurile la podea din secunda în care Ruhn rostise cuvântul *regină.* Şi, în aceeaşi clipă în care perechea ei îl ataca pe Rigelus cu puterea ei orbitoare, îşi canaliză şi el magia împotriva bărbatului.
Fulgerul lovi grinda din marmură de deasupra tronului din cristal.
Era un risc: să îşi direcţioneze lovitura iniţială spre Rigelus, în loc să o încarce pe Bryce, când Rigelus ar fi putut să atace înainte ca procesul să se încheie.
Din spate se auziră ţipete, iar atunci când se răsuci, Hunt o văzu pe Bryce alergând spre uşi, cu Sabia Stelară în mână.
Pollux sări după ea, însă Baxian era acolo. Il puse pe Baros la podea. Alături de el, Mordoc sângera cu o gaură în beregată. Căprioara zăcea la podea, inconştientă. Oare trădarea lui Baxian fusese o

surpriză pentru ea? Hunt îşi zise că nu îi păsa. Nu atâta vreme cât Baxian îl ţinea la pământ pe Pollux, iar Bryce alerga afară pe uşi, spre coridorul nesfârşit. Se întoarse spre stânga, cu părul roşcat curgând râu în urma ei, şi apoi dispăru.
Hunt se răsuci înapoi spre Rigelus, însă era prea târziu.
Valul de putere, fierbinte şi dureros, îl propulsă într-o coloană. Strălucitor ca un zeu, Rigelus sări de pe estradă, şi podeaua de cristal se fisură sub tălpile lui. Cu moartea citindu-i-se în priviri, o luă la goană după Bryce.
Inima lui Bryce se frângea, bucăţică cu bucăţică, cu fiecare pas care o îndepărta de sala tronului.
în timp ce alerga pe holul acela lung, busturile Asterilor o blestemau cu chipurile lor pline de ură.
O cascadă de putere se revărsa îndărătul ei, iar când îndrăzni să-şi întoarcă privirea, Bryce îl văzu pe Rigelus - o văpaie albă, iradiind magie şi furie.
Haide, Hunt. Haide, haide...
Rigelus aruncă un val de putere şi Bryce coti la stânga. Magia Mâinii Strălucite izbi o fereastră şi cioburile se împrăştiară pretutindeni. Bryce alunecă pe ele, dar nu se opri din alergat, îndreptându-se spre arcada din capătul holului. Poarta pe care avea să o deschidă ca să ajungă în Hei.
Avea să rişte o alianţă cu Aidas, Thanatos şi Apollion. Să le ia armatele şi să le aducă cu ea în Midgard.
Rigelus aruncă o suliţă de putere şi Bryce se aplecă, alunecând pe podea, în vreme ce magia sfărâma unul dintre busturile lui Austrus. Bucăţi de marmură îi sfâşiară faţa, gâtul şi braţele, însă într-o clipă era în picioare şi alerga din nou, strângând atât de tare Sabia Stelară, încât îi amorţise tot braţul.
Figura o costase scump.
Acum Rigelus era la doar zece paşi în urma ei. Cinci.
Fiinţa îşi întinse mâna după părul lui Bryce.

Fulgerele săgetară în lungul holului, făcând praf ferestre şi statui în drumul lor.
Bryce le primi în inima ei, în spate. Le primi în tatuajul întipărit acolo, în timp ce puterea lui Hunt îi electriza sângele şi îl făcea să scoată scântei.
Lumina stelară explodă din cicatricea lui Bryce ca un glonţ înfipt în pieptul ei. Se revărsă direct în arcada Porţii.
Bryce nu îndrăzni să privească înapoi, să vadă dacă Hunt mai era încă în picioare după lovitura lui perfectă. Nu, pentru că aerul din Poartă devenise negru. Tulbure.

Degetele lui Rigelus i se agăţară în păr.Bryce se

CAPITOLUL 1

aruncă în vânt şi întuneric şi se teleportă, ţintind Poarta.
Se trezi însă cu doar zece paşi înaintea lui Rigelus, de parcă puterile ei s-ar fi lovit de un zid. Bryce le simţea acum - o serie de vrăji, ca acelea despre care Hypaxia spusese că fuseseră folosite de Regele din Adâncuri pentru a-i prinde în cursă pe ea şi pe Ithan.
Rigelus urlă însă, plin de furie şi surprins, de parcă ar fi fost şocat că reuşise să ajungă şi până acolo, şi îşi aţinti din nou - puterea asupra ei.
Câte zece paşi odată. Bryce se teleportă şi încă o statuie îşi pierdu capul.
Iar şi iar, Rigelus îşi revărsa puterea şi ea se teleportă prin spaţiu, perete de vrăji după perete de vrăji, în zigzag, în urma lor spărgându-se ferestre şi busturi fără număr, mărturii ale egoului Asterilor. Iar Poarta se apropia...
Bryce se teleportă înapoi - chiar în spatele lui Rigelus.
£1 se răsuci, iar Bryce 0 lovi în faţă cu un perete de lumină. Rigelus urlă, şi ea se teleportă încă o dată...
Bryce îşi făcu apariţia la zece metri de gura căscată a porţii şi alergă spre ea.
Răcnetul lui Rigelus cutremură holul, iar Bryce sări în întunericul care aştepta dinaintea ei.
Acesta o prinse, lipicios ca o pânză de păianjen.
Timpul încetini la viteza unei picături glaciale.
Rigelus urla încă, se întindea după ea.
Bryce îşi folosi puterea ca să se avânte înainte, ceru Porţii să o ia pe ea şi doar pe ea, şi Bryce căzu, cădea... cădea stând - nemişcată, suspendată în arcadă, atrasă din spate, cu părul alunecându-i în faţă, spre degetele întinse ale lui Rigelus...
- *NU!* urlă acesta.

Fu ultimul sunet pe care Bryce îl auzi înainte ca întunericul din Poartă să o înghită cu totul.
Bryce căzu - încet, fără sfârşit şi... într-o parte. Nu era un salt în jos, ci o smulgere *peste.* Presiunea pe care o simţea în urechi ameninţa să-i facă creierii piftie, iar ea ţipa în vânt, printre stele şi vid, striga după Hunt şi Ruhn, pe care îi lăsase în urmă în palatul de cristal. Striga...
Hunt abia dacă mai putea să respire cu căluşul de piatră în gură. O piatră gorsiană pe măsura celor care îi atârnau de gât şi de încheieturi. Acelaşi tip de lanţuri îi restricţiona pe Ruhn şi pe Baxian, în timp ce bărbaţii erau duşi spre uşile de la sala tronului de Rigelus şi slugile lui.

în trupul lui Hunt nu mai rămăsese nici măcar o scânteie de fulger.

Căprioara păşea alături de Rigelus, vorbindu-i acestuia cu o voce molatică. Trecură pe lângă locul în care Hunt era îngenuncheat, în faţa uşilor. Femeia nu-i aruncă nici măcar o privire lui Ruhn. Prinţul îşi păstra ochii aţintiţi înainte.

Baxian era plin de sânge şi de vânătăi după lupta cu Pollux. Rana din beregata lui Mordoc începuse să se vindece. Spurcul zăcea sângerând pe podea, emanând ură prin toţi porii. Hunt îi rânji sălbatic înainte ca puterea lui Rigelus să-l ridice în picioare.

- Cred că trebuie să facem o mică oprire înainte de a te trimite în temniţă, anunţă Rigelus şi se întoarse spre stânga - spre holul în ruină.

Spre Poarta care acum era goală.

Hunt nu putea face nimic altceva decât să îl urmeze, cu Ruhn şi Baxian după el. Se aflase în capătul holului atunci când Bryce îşi făcuse cursa spectaculoasă, teleportându-se la fel de repede ca vântul spre gaura neagră care se deschisese în mica Poartă. Acum nu mai rămăsese nici o urmă din acel întuneric, şi nici din Bryce.

Hunt nu putea decât să se roage să fi ajuns în

CAPITOLUL 3

Hei. Că avea să îl găsească pe Aidas şi că el avea să o protejeze cât strângeau armatele din Hei, pe care să le treacă prin Falie înapoi în Midgard. Ca să îi salveze.

Hunt se îndoia că va apuca să vadă asta cu ochii lui. Se îndoia şi că Ruhn sau Baxian avea să mai fie prin preajmă.

Rigelus se opri dinaintea Porţii.

- **Îngenunchează îngerul.**

Parfumul lui Bryce încă plutea în spaţiul deşert, încadrat de Poartă. Hunt se concentră asupra acelui miros şi doar asupra ei, în timp ce Pollux îl îmbrâncea la podea, dinaintea Porţii.

Dacă acela era sfârşitul, putea să moară ştiind că Bryce scăpase. Trecuse din iad în... Hei, dar scăpase. Era ultima lor şansă.

- Haide, Barosule! îl îndemnă Rigelus pe înger, zâmbindu- i lui Hunt, cu moartea necruţătoare întipărită în ochii lui fără vârstă.

Hunt îi simţea pe Ruhn şi pe Baxian privind cu groază. Hunt îşi rezemă palmele de genunchi, aşteptând lovitura fatală.

Bryce, Bryce, Bryce...

Pollux îşi înfipse mâinile în faţa lui. îi ridică fruntea, de parcă ar fi fost gata să-i rupă capul cu mâinile goale.

Pollux râse încetişor.

Hunt înţelese de ce o secundă mai târziu, când Rigelus se apropie, cu mâna ridicată, aproape orbitoare din cauza luminii albe.

- Nu cred că de data aceasta voi mai avea nevoie de ajutorul uneia dintre cotoroanţe, spuse Mâna Strălucită.

Nu. *Nu.* Orice - numai asta nu.

Hunt se zbătu, dar Pollux îl ţinu strâns, fără ca zâmbetul să- i părăsească buzele.
Rigelus îşi lăsă mâna strălucitoare pe fruntea lui Hunt şi durerea erupse în craniul lui, în muşchi, în sânge. De parcă măduva din oase i-ar fi fost pulverizată în ceaţă.

Puterea Mâinii Strălucite a Asterilor se impregnă şi se întinse ca o pânză de păianjen peste fruntea lui Hunt, săgetându-l cu fiecare spin care apărea pe coroana care îi era tatuată de Rigelus.Atunci Hunt urlă. Sunetul reverberă, răsună cu ecou în Poartă.

Alături de el, Baxian începuse să respire greoi. De parcă ar fi ştiut că el urma.

Durerea care încununa fruntea lui Hunt deveni orbitoare, vederea i se fragmentă.

Haloul se întindea în continuare peste scalpul lui, mai rău decât orice cătuşe din piatră gorsiană. Puterea îngerului păli în strânsoarea coroanei de spini - nu îi mai aparţinea întru totul. Aşa cum nu îi mai aparţinea nici viaţa lui, nici libertatea, nici viitorul alături de Bryce... Totul era pierdut.

Hunt urlă din nou şi, în timp ce întunericul încerca să şi-l revendice, se întrebă dacă nu cumva Rigelus îşi dorise acel strigăt al sufletului mai mult decât haloul. Dacă nu cumva Mâna Strălucită credea că suferinţa lui avea să treacă prin Poartă, până în Hei, acolo unde Bryce ar fi putut să îl audă.
Apoi Hunt nu mai ştiu nimic.în Hei exista iarbă. Şi ceaţă.
Acelea fură primele două gânduri pe care Bryce le avu atunci când ateriză - sau apăru. Acum cădea într-o parte şi în secunda următoare umărul i se izbea de un perete verde, care se dovedea a ii pământul.
Bryce răsuflă greoi, cu capul învârtindu-i-se atât de rău, încât singurul lucru pe care îl putu face fu să se întindă în ceaţa rece, care plutea în jur. îşi înfipse degetele în iarba verde. Avea mâinile acoperite de sânge. Sângele i se închegase sub unghii.
Trebuia să se ridice. Trebuia să se pună în mişcare înainte ca vreuna dintre creaturile din Hei să o amuşine şi să o sfâşie în bucăţi. Dacă o găseau hăitaşii-pierzaniei, aveau să o ucidă pe loc.
Sabia Stelară...

Era acolo. La un pas de capul ei.

CAPITOLUL 2

Bryce se ridică tremurând în genunchi, aplecându-se ca să se poată propti în ei.

Hunt... Ar fi putut să jure că îi auzise strigătele răsunând în ceaţă, în timp ce cădea.

Trebuia să se ridice. Să îl găsească cumva pe Aidas. Dar nu putea să se mişte. Dacă se ridica, însemna că se îndepărtează de lumea ei, de Hunt şi de Ruhn, de ceea ce le va fi făcând Asterii...

Ridică-te!, îşi porunci, strângând din dinţi.

Vălul de ceaţă se destrămă dinaintea ei, descoperind un râuleţ turcoaz, la vreo cincisprezece metri de locul în care era îngenuncheată, curgând chiar pe lângă... peluză.

Se afla pe gazonul tuns, perfect întreţinut al cuiva. Şi peste râu, ieşind din ceaţă..

.Un oraş. Străvechi şi frumos - asemănător cu ceva ce ai fi văzut pe o vedere din Pangera. Prin ceaţa de dincolo de râu - rătăceau nişte forme indefinite: demonii din Hei.

Ridică-te!

Bryce îşi înghiţi nodul din gât, de parcă ar fi putut să-şi înghită aşa tremuratul, şi îşi întinse un picior. Colanţii îi erau încă îmbibaţi de sângele Harpiei, iar materialul i se lipise de piele.

Ceva ascuţit şi rece îi apăsă beregata.

O voce rece de bărbat - deasupra ei, în spatele ei - îi vorbi într-o limbă pe care nu o recunoştea. Însă cuvintele tăioase şi tonul erau destul de clare: *Nu face dracului nici o mişcare.*

Bryce îşi ridică mâna, invocându-şi puterea. Nu mai rămăseseră decât cioburi sfărâmate din ea.

Vocea bărbătească ceru ceva în acea limbă stranie şi Bryce rămase îngenuncheată. Bărbatul şuieră şi apoi o mână puternică i se înfipse în umăr şi o ridică în sus, răsucind-o cu faţa spre el.

Bryce întrezări o pereche de ghete negre. O armură întunecată, ca nişte solzi, care acoperea un trup muscular şi înalt.

Aripi. Aripi negre, impunătoare. Aripile unui demon. însă chipul bărbatului care o privea prin ceaţă, grav şi letal, era... frumos, în ciuda faptului că în ochii lui căprui nu se citea îndurarea. Vorbi din nou, cu o voce moale, care promitea suferinţă.

Bryce nu-şi putu controla respiraţia sacadată.

- Aidas. Trebuie să îl văd pe Aidas. Poţi să mă duci la el? i se frânse vocea.

Bărbatul înaripat o cercetă cu atenţie şi precauţie. Observă că sângele de care era acoperită nu era al ei. Privirea îi alunecă spre Sabia Stelară, care zăcea în iarbă, între ei. Ochii i se măriră uşor.

Bryce făcu un pas spre el, încercând să îl apuce de armura minuţios lucrată. Bărbatul se feri cu uşurinţă, impasibil, în timp ce ea implora:

- Mă poţi duce la Prinţul Aidas?

Nu-şi mai putu opri lacrimile. Bărbatul se încruntă.

- Te rog, imploră Bryce. Te rog!

Chipul bărbatului nu se îmblânzi atunci când ridică teaca în care se afla Sabia Stelară şi îi făcu semn să se apropie.

Bryce îl ascultă, tremurând, întrebându-se dacă ar fi trebuit să se lupte, să ţipe.

Cu mâini acoperite de cicatrici, demonul scoase o bucată de material negru dintr-un buzunar ascuns al armurii. Şi-o ridică spre faţă, mimând că şi-o leagă la ochi. Era pentru Bryce.

Bryce respiră adânc, încercând să se liniştească, şi dădu din cap. Bărbatul i-o legă cu mâini delicate, dar ferme peste ochi.

Apoi simţi o mână pe spate şi alta sub genunchi, şi pământul îi dispăru de sub picioare - zburau.

în urechile lui Bryce răsuna doar fâlfâitul aripilor de piele şi oftatul ceţii dimprejur. Era atât de diferit de foşnetul mătăsos al aripilor lui Hunt, în vânt.

Bryce încercă să profite de timpul petrecut în aer ca să îşi oprească tremuratul. Nu reuşea însă. Nu putea nici măcar să înjghebe un gând coerent.

începuseră să alunece în jos, şi stomacul i se făcu ghem. Apoi aterizară, şi bocănitul ghetelor demonului, atunci când atinseră pământul, îi reverberă în tot trupul. Bărbatul o lăsă jos şi o apucă de mână. Se auzi deschizându-se o uşă. Bryce fu întâmpinată de un aer cald, apoi uşa se închise. El îi spuse ceva ce ea nu pricepu şi în secunda următoare simţi că se prăvăleşte...

Demonul o prinse şi oftă. Ar fi putut să jure că suna... exasperat. Nu o avertiză înainte să o ridice pe umăr şi să coboare cu ea pe nişte scări care dădeau într-un loc care... mirosea plăcut. A trandafiri? A pâine?

Mâncau pâine în Hei? Aveau flori? O *lume rece şi întunecată,* scriseseră Asterii în notiţele lor despre planetă.

Podelele de lemn scârţâiră sub ghetele lui, apoi Bryce se trezi cu picioarele din nou pe pământ, afundate într-un covor. Bărbatul o trase de mână şi o împinse uşor în faţă. Bryce se - încordă, împotrivindu-se, dar el repetă gestul şi ea luă loc. într-un fotoliu confortabil.

Bărbatul îi vorbi cu vocea lui mătăsoasă, dar Bryce îşi scutură capul.

- Nu te înţeleg. Nu cunosc limbile din Hei. Dar... Aidas? Prinţul Aidas?

£1 nu răspunse.

- Te rog, repetă Bryce. Trebuie să îl găsesc pe Prinţul Aidas. Lumea mea, Midgard, este în mare pericol! Iar perechea mea...

Vocea lui Bryce se frânse şi ea se poticni în întuneric. *Te voi găsi din nou*$_t$ îi promisese Hunt.

Dar nu avea să o găsească. Nu avea cum. Nu putea ajunge în acel loc. Iar ea nu avea cum să ajungă acasă.

Doar dacă nu cumva Aidas sau Apollion ar fi ştiut cum să utilizeze Cornul. Dacă ei ar fi avut magie cu care să îl încarce.

îi părăsise pe Hunt şi pe Ruhn. Fugise şi îi lăsase acolo şi... Bryce hohoti.

- Of, zeilor! plânse.

Bryce îşi smulse cârpa de la ochi şi îşi arătă colţii.

- *Aidas!* ţipă în faţa bărbatului cu chip rece. La dracu! Adu- mi-l pe *AIDASl*

Bărbatul nici măcar nu clipi. Nu-i arătă nici o urmă de emoţie, nimic care să arate că îi pasă.

Dar... camera aceea. Acea... casă?

Podele şi mobile din lemn întunecat de stejar. Materiale bogate şi catifelate. Un foc aprins. Cărţi înşirate pe unul dintre pereţi. O măsuţă cu băuturi în sticle de cristal, trasă lângă şe- mineul de marmură.

Iar dincolo de arcada din spatele bărbatului înaripat, un foaier şi o zonă amenajată pentru servitul mesei. Stilul acesta s-ar fi potrivit cu biroul tatălui ei. Cu galeria Jesibei.
Bărbatul o urmărea cu precauţie. Bryce îşi înghiţi lacrimile şi îşi îndreptă umerii. îşi drese vocea.
- Unde sunt? în ce nivel din Hei?
- Hei? zise el în sfârşit.
- Hei, da, Hei!
Bryce îşi flutură mâna în jurul casei. Care arăta complet diferit faţă de cum se aşteptase ea.
- Ce nivel? Gheena? Abisul?

El îşi scutură capul, încruntându-se. Uşa de la foaier se deschise şi mai multe persoane se grăbiră să intre, femei şi bărbaţi, cu toţii vorbind în acea limbă stranie.

Lui Bryce îi căzură ochii asupra uneia dintre femei şi ţâşni în picioare.

Fata micuţă de înălţime, cu părul negru şi ochii oblici, ca ai lui Fury, se opri în loc. Buzele ei, încondeiate cu roşu, se între- deschiseră uluite, fără îndoială din cauza sângelui care o acoperea pe Bryce din cap până în picioare.

Femeia aceea era... Fee. îmbrăcată în haine frumoase, însă în mod clar de modă veche. Haine care semănau cu cele purtate în Avallen.

încă un bărbat înaripat, mai lat în umeri decât celălalt, păşi înăuntru cu încredere, alături de o femeie frumuşică cu păr - şaten-auriu. Şi ea era Fee. Şi ea purta haine desprinse parcă - dintr-un film-fantezie.

- Am încercat să îl întreb, dar nu înţelege, turui Bryce. Sunt în Hei? Trebuie să vorbesc cu Prinţul Aidas.

Femeia cu părul negru se întoarse spre ceilalţi şi le spuse ceva ce îi făcu pe toţi să îşi plece curioşi capetele spre Bryce. Bărbatul impunător amuşină,

încercând să identifice mirosul sângelui de care era acoperită.

Bryce îşi înghiţi nodul din gât. Ea nu mai cunoştea decât o singură limbă, şi aceea...

Inima i se zbătea în piept. Bryce grăi în limba veche a Fee- lor, a Născuţilor din Stele:

- Lumea aceasta este Hei? Trebuie să vorbesc cu Prinţul Aidas.

Femeia minionă cu păr negru se trase înapoi, cu mâna la gură. Ceilalţi căscaseră şi ei gurile. De parcă fata brunetă nu s- ar fi arătat uimită prea des. Ochii îi căzură atunci asupra Săbiei Stelare. îşi îndreptă privirea spre primul bărbat înaripat - cel care o găsise pe Bryce. Dădu din cap spre pumnalul cu mâner negru pe care îl avea prins la şold.

Bărbatul îl trase din teacă şi Bryce tresări.

Tresări, dar...

- Ce dracu?

Pumnalul ar fi putut să fie geamănul Săbiei Stelare: cu mâner negru şi lamă neagră.

Era geamănul ei. Sabia Stelară începuse să murmure în teaca ei, iar din punctul în care pielea atingea mânerul negru se scurgea lumină albă, sclipitoare.

Pumnalul...

Bărbatul dădu drumul pumnalului pe covorul pluşat. Cu toţii se traseră înapoi, pentru că acesta se aprinse cu o lumină întunecată, răspunzând parcă săbiei. Alfa şi Omega.

- Gwydion, şopti femeia cu păr negru, arătând spre Sabia Stelară.

Bărbatul cu umeri laţi trase aer în piept. Apoi spuse ceva în limba aceea pe care Bryce nu o înţelegea. Bruneta îi răspunse răstit, certându-l parcă.

- Sunt în Hei? întrebă Bryce din nou, în limba veche a Feelor.

Femeia cu părul negru o analiză pe Bryce din cap până în picioare: îi privi hainele atât de diferite de

cele pe care le purta ea, sângele şi rănile. Apoi îi răspunse în limba veche:
- Nimeni nu a mai vorbit această limbă în lumea asta de cincisprezece mii de ani.
Bryce îşi frecă faţa. Călătorise cumva în timp? Sau Hei era situat altfel în timp şi...
- Vă rog, spuse ea. Trebuie să îl găsesc pe Prinţul Aidas.
- Nu ştiu cine este.
- Pe Apollion atunci. Trebuie să îl ştiţi pe Prinţul Gheenei.
- Nu am auzit de aceşti inşi. Lumea aceasta nu este Hei.
Bryce îşi scutură încetişor capul.
- Eu... Atunci unde sunt?
Bryce îşi trecu privirea peste ceilalţi, bărbaţi înaripaţi şi femei Fee, care o cercetau cu răceală.
- Ce lume e asta?
Uşa de la intrare se deschise din nou. Mai întâi intră o femeie care avea acelaşi păr brun-auriu ca aceea care se afla deja în faţa lui Bryce. Purta o cămaşă albă şi largă, trasă peste pantaloni maro, ambele haine fiind stropite de vopsea. Mâinile îi erau tatuate până la coate cu spirale minuţioase. Ochii albaş- tri-cenuşii ai femeii erau circumspecţi - blânzi şi curioşi, dar circumspecţi.
Iar bărbatul înaripat cu părul negru care păşi în urma ei...
Bryce oftă.
-Ruhn?
Bărbatul clipi uimit. Ochii lui aveau aceeaşi nuanţă de albas- tru-violet ca ai lui Ruhn. Părul scurt, acelaşi luciu întunecat. Tenul acestui bărbat era mai brun decât al lui Ruhn, dar chipul, postura... Erau ale fratelui ei. Şi el avea urechile ascuţite, deşi avea şi aripile acelea de piele, precum ceilalţi doi bărbaţi. Femeia care stătea alături de el o întrebă pe miniona brunetă ceva, în limba lor.

însă bărbatul se uita în continuare la Bryce. La sângele de pe ea, la Sabia Stelară şi la pumnal, la acele lame care încă luceau cu luminile lor complementare.
îşi ridică privirea spre ea, cu stele în ochi. Stele adevărate.
Bryce o imploră pe minionă:
- Lumea mea... Midgard... E în mare pericol. Perechea mea...
Bryce nu putea să rostească cuvintele.
- Nu am vrut să vin aici. Am vrut să ajung în Hei. Să obţin ajutorul prinţilor. însă nu ştiu ce lume este aceasta. Sau cum să găsesc Hei. Am nevoie de ajutorul vostru.
Era singurul lucru pe care îl putea face: să se lase la mila lor şi să se roage că erau nişte persoane decente. Să spere că chiar dacă venise dintr-o altă lume, o puteau recunoaşte ca Fee şi aveau să îi arate compasiune.
Miniona păru să repete cuvintele lui Bryce celorlalţi. Femeia cu tatuaje o întrebă pe Bryce ceva în limba lor. Miniona traduse:
- Vrea să ştie care este numele tău.
Bryce îşi trecu privirea de la femeia cu tatuaje la bărbatul frumos care stătea alături de ea. Amândoi aveau un aer fin de autoritate nobilă. Ceilalţi păreau să le aştepte instrucţiunile. Aşa că Bryce îşi ridică bărbia şi li se adresă lor:
- Numele meu este Bryce Quinlan.
Bărbatul făcu un pas în faţă şi îşi strânse aripile. Zâmbi uşor, şi grăi în Vechea Limbă, cu vocea ca o noapte splendidă:
- Bună, Bryce Quinlan. Numele meu este Rhysand.

EPILOG

Ithan Holstrom se ghemui - un lup mătăhălos printre umbrele biciuite de ploaie din faţa clădirii Astronomului, cu ochii aţintiţi asupra celor câţiva curajoşi de pe alee, care înfruntau furtuna.

Nu primise nici o veste din Pangera. Fusese menţionată o explozie la un laborator din afara oraşului şi asta era tot. Nu se aştepta să audă ceva de la Bryce şi ceilalţi cel puţin până a doua zi.

Nu putea să stea însă pe loc, chiar dacă păzea uşile de dincolo de alee. Nu-l zărise deloc pe Astronom. Nu intrase nici un client la el Oare Mordoc îl târâse pe moşneag la interogaţii, ca să afle de ce îl vizitaseră Ithan şi prietenii lui? Şi îi lăsase pe mistici acolo - singuri şi fără pază?

O dăduse-n bară ca gardian al Hypaxiei. Nu avea de gând să repete greşeala. Nu când dincolo de acele uşi se afla mistica.

O altă moştenitoare Fendyr, care putea deveni Primul. O Alfa care putea să o provoace pe Sabine.

Ceva se mişcă în umbrele din capătul aleii, dincolo de neoa- nele de deasupra atelierelor de tatuat şi ale barurilor. Rapid şi mătăhălos şi... Ithan amuşină aerul. Chiar şi prin ploaie, recunoştea mirosul. Ştia ochii aceia aurii care luceau prin ploaie şi întuneric.

Urletul lui Ithan reverberă pe piatra cubică spălată de ploaie, şi blana udă i se zbârli.

Amelie Ravenscroft, fosta lui Alfa, mârâi doar la el, alungând cei câţiva trecători de pe stradă prin clădiri, şi se topi în întuneric.

Ithan aşteptă până când mirosul ei păli cu totul şi apoi răsuflă prelung. Avusese dreptate atunci când hotărâse să vină acolo. Dacă nu ar fi fost de faţă... Ithan îşi îndreptă din nou privirea spre uşi.

Nu putea rămâne acolo tot timpul. Avea nevoie ca cineva să stea de pază cât se odihnea el.

Telefonul îi sună de pe pervazul unei uşi, acolo unde şi-l - lăsase, şi Ithan se metamorfoză în forma lui umanoidă înainte să răspundă.

- Flynn. Mă pregăteam să te sun.

Voia să îi ceară o favoare uriaşă. Dacă Sabine avea să vină acolo, sau dacă Amelie se întorcea cu haite de lupi după ea...
Lordul Feelor nu răspunse imediat. Ithan ar fi putut să jure că îl auzise pe bărbat înghiţind un nod. Ithan înmărmuri.
-Ce e?
Respiraţia lui Flynn deveni greoaie. împovărată.
- Flynn!
- Lucrurile s-au dus dracului.
Lordul Feelor părea să-şi găsească cu greu cuvintele. Şi să îşi înghită lacrimile.
-A...
Ithan nu mai putea să treacă prin aşa ceva. Nu din nou. Nu...
- Ruhn şi Athalar au fost luaţi prizonieri de Asteri. Dec a văzut pe camerele de înregistrări de la palat. Tharion a sunat de pe *Cuirasatul din Străfund* ca să ne spună că a murit Cormac.
Ithan începuse să îşi scuture capul, în timp ce în minte îi încolţise gândul că poate nu ar ii trebuit să discute despre asta la telefon. Şopti, fără să mai poată trage aer în plămâni:
- Bryce?
O lungă, lungă pauză.
Ithan alunecă la pământ, pe aleea udă.
- A dispărut. Tu... trebuie să vii să îl auzi pe Dec.
- E în viaţă?
Mârâitul lui Ithan spintecă ploaia, izbindu-se de pereţi.
- Ultima oară când am văzut-o în lumea aceasta... era.
- Ce vrei să spui cu în lumea aceasta? întrebă Ithan, deşi avea senzaţia îngrozitoare că deja ştia.
- Trebuie să vezi cu ochii tăi, cârâi Flynn.
- Nu pot! îşi smulse Ithan cuvintele. Trebuie să fac ceva.

- Avem nevoie de tine! spuse Flynn, în vocea lui răsunând o autoritate pe care cei din afara Auxiliarului arareori o auzeau. Acum suntem prieteni, lupule. Mişcă-ţi fundul blănos încoace.
Ithan aruncă o privire spre uşile înalte. Se simţea spintecat pe din două de însăşi Urd.
- Voi fi acolo în cincisprezece minute, îi spuse Ithan lui Flynn şi închise.
Lupul îşi strecură telefonul în buzunar şi traversă strada.
Izbi cu pumnul în uşile din metal, îndoindu-le. Cel de-al doilea pumn sparse încuietorile. Al treilea prăvăli uşile la pământ.
Nici urmă de Astronom. Păcat. În noaptea aceea era însetat de sânge.
Ithan alergă spre cel mai apropiat bazin. Mistica lup plutea în apa tulbure, plină de sare, cu părul vălurit în jurul ei, cu ochii închişi. Masca respiratorie şi tuburile fuseseră fixate la locurile lor.
- Trezeşte-te!
Cuvintele lui erau un mârâit jos.
- Plecăm de aici.
Mistica nu îi răspunse, pierdută în cine ştie ce loc rătăcea mintea ei.
- Ştiu că poţi să mă auzi. Trebuie să ajung undeva, şi n-am să te las în urmă. Afară dau târcoale duşmani care te vor - moartă. Aşa că, fie te ridici dracului singură chiar acum, fie o fac eu în locul tău!
Din nou, nici un răspuns. Ithan îşi încordă degetele şi ghearele îi alunecară libere, dar îşi lăsă mâna deoparte. Era doar o chestiune de timp până când cineva avea să vină şi să cerceteze de ce fuseseră sparte uşile de la intrare, dar să o smulgă din starea ei de visare... fusese atât de chinuită data trecută.
- Te rog! şopti el blând, cu capul plecat. Prietenii mei au nevoie de mine. Haita mea... are nevoie de mine!
Asta erau ei acum pentru Ithan.

îşi pierduse fratele, pierduse haita fratelui său - cea care - într-o zi ar fi trebuit să fie şi a lui - dar pe aceea...
Nu putea să o piardă. Avea să se lupte până la capăt ca să o protejeze.
- Te rog, şopti Ithan, cu glas tremurat.
Mâna misticei tresări, apa se împrăştie în cercuri în jurul ei. Lui Ithan i se tăie respiraţia.
Mistica îşi încreţi fruntea. Fluxurile care-i monitorizau acvariul începură să scoată tot felul de zgomote, luminând în roşu. Lui Ithan i se ridică părul de pe braţe.
Apoi pleoapele i se zbătură, de parcă Alfa s-ar fi luptat pentru fiecare centimetru spre trezire, şi moştenitoarea Fendyr pierdută deschise ochii.MULŢUMIRI
Lui Robin Rue: cum aş putea să îmi exprim recunoştinţa pentru tot ceea ce faci pentru mine, atât ca prietenă, cât şi ca agentă? (Faptul că îţi dedic această carte este o încercare palidă de a face asta!) Îţi mulţumesc din adâncul inimii pentru înţelepciunea ta, pentru încurajări şi pentru faptul că eşti acolo pentru mine în doi timp şi trei mişcări. Şi îţi mulţumesc, aşa cum o fac întotdeauna, pentru faptul că eşti un suflet înrudit cu al meu în materie de mâncare şi vinuri bune.

Lui Noa Wheeler: îi mulţumesc universului în fiecare zi că ni s-au intersectat drumurile. De la feedbackul tău strălucit la atenţia ta neegalată pentru detalii, eşti cea mai grozavă editoare cu care am lucrat vreodată. (Şi singura persoană care - înţelege cu adevărat obsesia mea pentru rebusurile NYT şi competiţiile de silabaţie.) Închin pentru cât mai multe cărţi realizate împreună!

Ericăi Barmash: e o plăcere atât de mare să lucrez din nou cu tine! îţi mulţumesc pentru toţi anii dedicaţi promovării cărţilor mele şi pentru faptul că îmi eşti o prietenă atât de bună!

Lui Beth Miller, o fiinţă cu totul extraordinară şi o fană, ca şi mine, a biologiei marine: îţi mulţumesc pentru toată munca depusă şi pentru faptul că eşti întotdeauna o rază de soare! (îţi mulţumesc şi pentru fotografiile uimitoare cu vietăţi marine!)

întregii echipe de la Bloomsbury: Nigel Newton, Kathleen Farrar, Adrienne Vaughn, Ian Hudson, Rebecca McNally, Valentina Rice, Nicola Hill, Amanda Shipp, Mărie Coolman, La- uren Ollerhead, Angela Craft, Lucy Mackay-Sim, Emilie Chambeyron, Donna Mark, David Mann, Michal Kuzmierki- ewicz, Emma Ewbank, John Candell, Donna Gauthier, Laura Phillips, Melissa Kavonic, Oona Patrick, Nick Sweeney, Claire Henry, Nicholas Church, Fabia Ma, Daniel O'Connor, Brigid Nelson, Sarah McLean, Sarah Knight, Laura Pennock, Elizabe- th Tzetzo, Valerie Esposito, Meenakshi Singh şi Chris Venka- tesh. Nu-mi pot închipui un grup de oameni mai grozav cu care aş putea să lucrez. Vă mulţumesc pentru tot efortul şi pentru munca voastră extraordinară! Mii de mulţumiri şi toată dragostea lui Grace McNamee care ni s-a alăturat atât de repede şi a ajutat cu cartea! Mulţumiri aparte lui Kaitlin Seve- rini, copyeditor extraordinar, şi lui Christine Ma, corectoare cu ochi de şoim!

Cecilia de la Campa, tu eşti una dintre cele mai muncitoare şi mai încântătoare persoane din câte cunosc. îţi mulţumesc pentru tot ceea ce faci! întregii echipe de la Writers House: sunteţi incredibili, iar eu mă simt onorată să lucrez cu voi.

îi mulţumesc lui Jill Gilett (adică Noah Morse!), pentru că a împlinit atâtea visuri şi pentru că este o colegă încântătoare! Maurei Wogan şi Victoriei Cook: sunt atât de recunoscătoare pentru că mă susţineţi.

Lui Ron Moore şi lui Marii Davis: să lucrez cu voi doi, vedetelor, a fost cea mai mare realizare a *vieţii*

mele! Mulţumiri aparte lui Ben McGinnis şi Nick Hornung - voi doi sunteţi uimitori!

Surorii mele, Jenn Kelly: ce m-aş face fără tine? Aduci atâta lumină şi bucurie în viaţa mea. Te iubesc.

Aş putea scrie încă o mie de pagini despre toate femeile talentate şi minunate care mă ajută să merg mai departe, şi pe care mă simt onorată să le numesc prietenele mele: Steph Brown, Katie Webber, Lynette Noni şi Jillian Stein. Vă ador pe toate!

Le mulţumesc, aşa cum o fac întotdeauna, familiei mele şi socrilor pentru iubirea lor necondiţionată.

Lui Annie, prietenă fidelă şi tovarăşă de scris: te iubesc pentru totdeauna, puiule!

Lui Josh şi lui Taran: vă mulţumesc pentru că mă faceţi să zâmbesc şi să râd mereu. Vă iubesc pe amândoi mai mult decât sunt stele pe cer.

Şi îţi mulţumesc ţie, dragă cititorule, pentru că îmi citeşti şi îmi sprijini cărţile. Nimic din toate acestea nu ar fi cu putinţă fără tine.